

SERXWEBÛN

Ji serxwebûn û azadîye bi rûmettir tiştek nîne

2003 Şehitler Albümü

Özel sayı 30

2003 Şehitler Albümü

"Onlar, sadece kendileri için savaşmadılar.
Kendilerinden haberi olmayan insanlar için bile
bir şeyler yapabilmenin arayışındaydılar."

Önder Apo

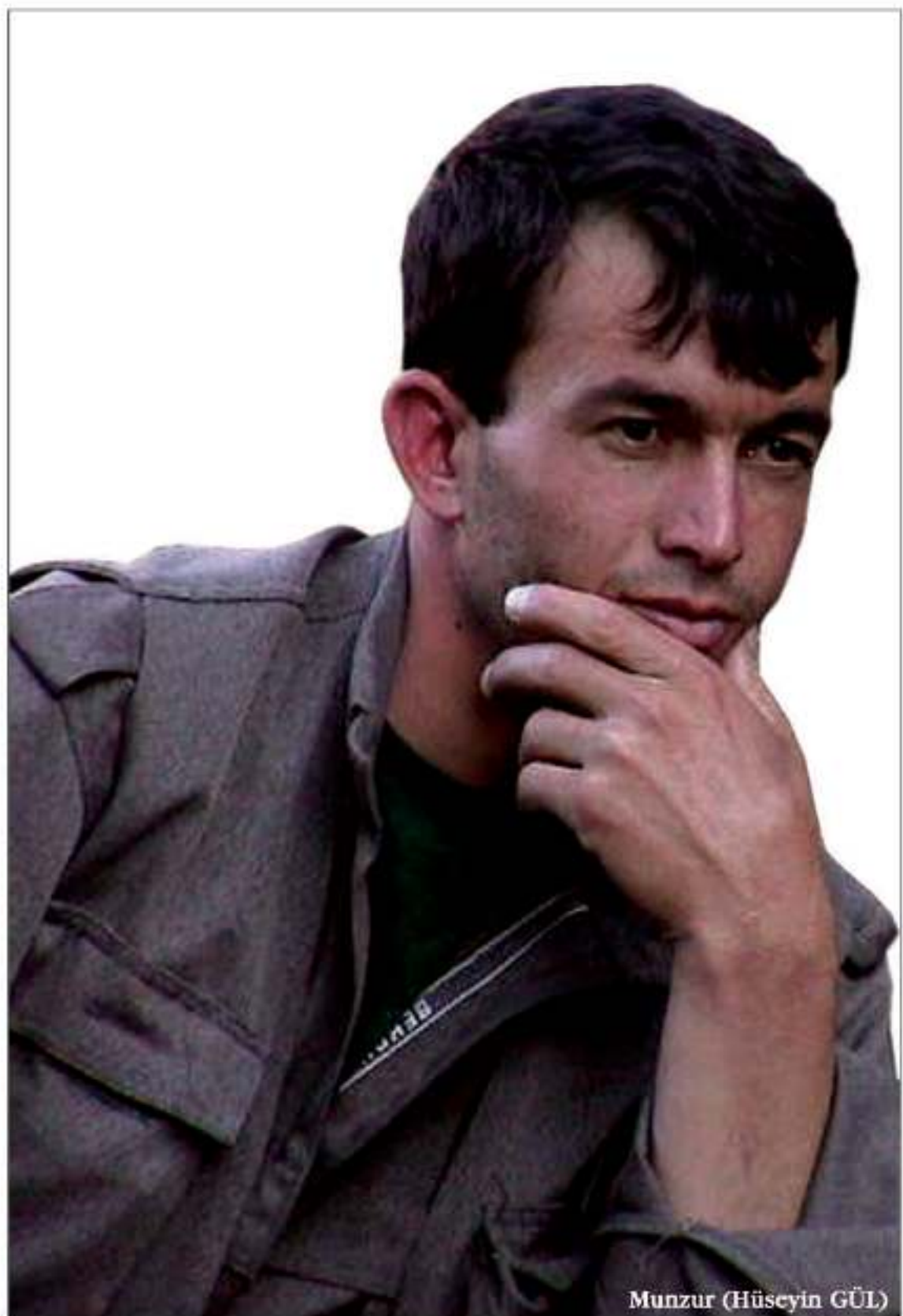
Erdal (Engin SİNCER)

Xelat (Hevraman ALD)

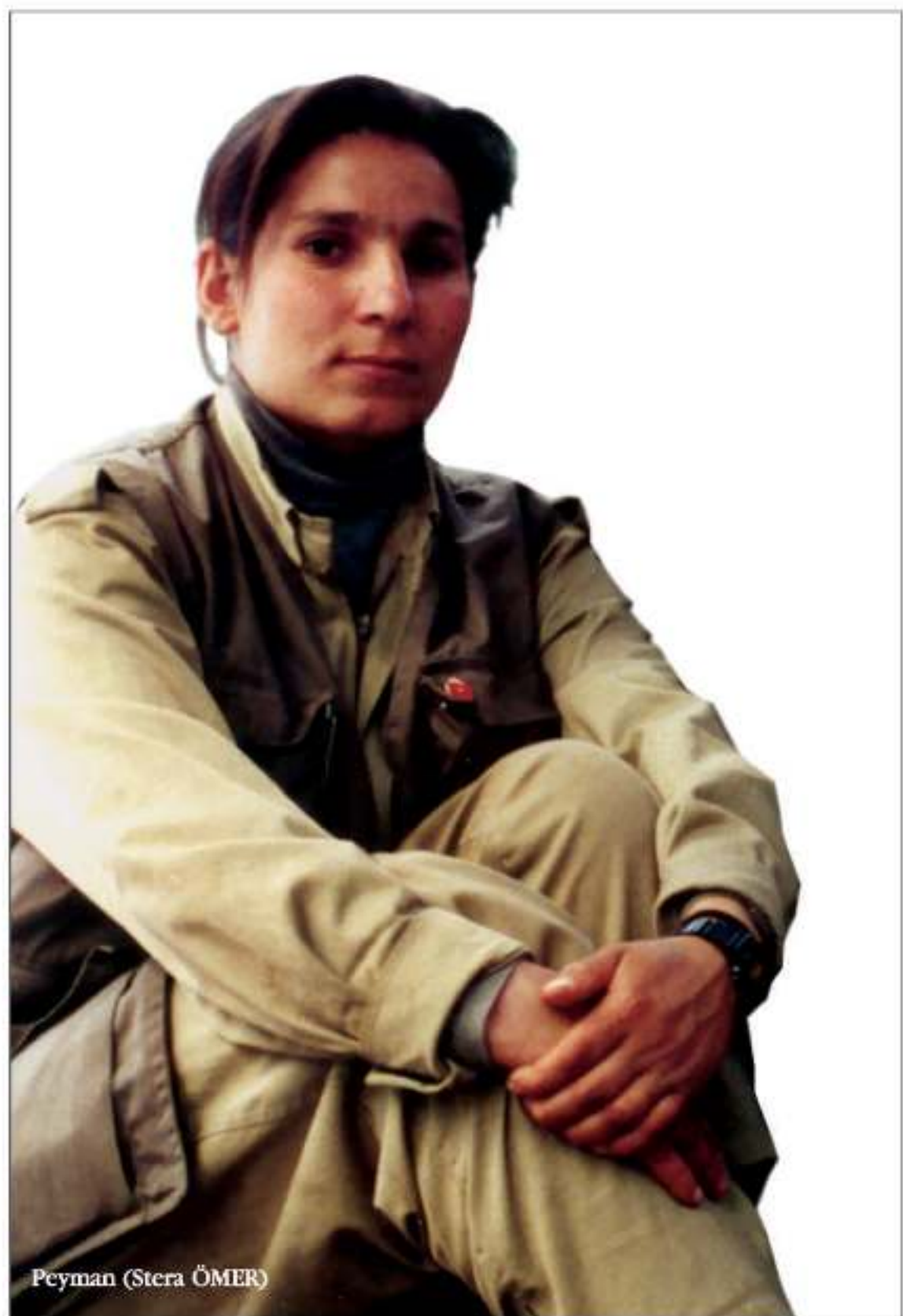
Mahir (Şerif YALÇIN)

Munzur (Hüseyin GÜL)

Mazlum (M. Kadir ÇİÇEK)

Peyman (Sera ÖMER)

Şevger (Yaşar AYKAL)

Şoreş (Mahmut ÇARKUZE)

İÇİNDEKİLER

BOTAN EYALETİ	29	İsmail ALTÜRK (Rubar)	139
Derviş SİNO (Mahmut)	31	Hüseyin TAHAPUR (Azad)	143
Kenan FIRAT (Nemrut)	41	Nuh KAPLAN (Yılmaz)	145
Şehmus TOPRAK (Mazlum)	49	Necmettin MECİD (Ferhat)	147
Serdar ASLAN (Serdar)	53	Hewreman ALİ (Xelat)	149
Bayram BAKIR (Cesur)	55	Engin SİNCER (Erdal)	159
Nebih Hacı ABDO (Dilşad)	57	Tuncer POLAT (Fırat)	183
Sinan YILDIRIM (Bagok)	59	Bedirhan BELLIER (Çayan)	187
Muhammed CARO (Felat)	65		
GÜNEY KÜRDİSTAN	67	AMED EYALETİ	195
Sacide KARA (Bermal)	69	M. Kadir ÇİÇEK (Mazlum)	197
Hamit SÜLEYMAN (Ağit)	73	Mehmet UĞUR (Cudi)	199
Şehitlerimizin anıları gerçek güç kaynağımızdır	77	Şevket ERGÜN (Ekrem)	201
Hareketimiz şehitlerin güzelliklerinin toplamıdır	81	Mehmet KAPLAN (Ferhat)	203
Ali BULUT (Argeş)	83	Yılmaz ÖZLÜ (Herdem)	205
Salman AKBAŞ (Zamani) - Cemşit ERGÜN (Xebat)	87	Mehmet ERGÜL (Memiş)	207
Kadir CİN (Botan)	93	Ethem ŞAKİR (Mustafa)	209
Şehnaz SAİT (Zozan)	99	Veysel ARAR (Pir Ali)	211
Kezban ELMAS (Bengin)	101	Hikmet YAKUT (Resul)	213
Fidan Küçükkaya (Çiçek)	103	Kemal PURMEND (Şahin)	215
Meryem ŞEXO (Dirok)	107	Fikret DEMİR (Seyfi)	221
Güneş SICAK (Nujiyan)	113	Hasip KARADAĞ (Xebat)	223
Elmira GALAŞOVİ (Sarya)	137	Süleyman BENEK (Harun)	225
Nasır KADIRZADE (Rebin)	125	Cahit Dağdemir (Munzur)	227
Viyan SÜLEYMAN (Hiran)	127	İskan TAŞ (Andok)	233
Sera ÖMER (Peyman)	129	Haşım BİTİK (Kamuran)	243
Neriman BOĞA (Sarya)	137	İbrahim KILIÇ (Zinar)	245
		ERZURUM EYALETİ	247
		Awat RESUL (Berxwedan)	247
		Çetin KAÇAK (Xemgin)	251

Engin ÇINAR (Zagros)	255
Mahmut EROL (Welat)	259
Abuzer ARSLANOĞLU (Welat)	261
Vedat MERT (Sipan)	263
Yusuf MUHAMMED (Kahraman)	275
Hasan ÇETİN (Hamza)	279
Yaşar AYKAL (Şevger)	281
Hasan ALİ (Mahir) - Erkan	
BARÇATULMUŞAN (Militan)	295
Hüseyin SEFAVİ (Serbest) - Ayhan ALTIN	
(Tekoşer)	299
Ali SABUNCU (Armanç)	391
Ahmet ŞEYLAN (Berxwedan)	303
Nurettin DOĞRU (Server)	305
Akif URUK (Metin)	315
Berzan HAMZA (Dilşer)	319
Menan HASO (Doğan)	321
Erol BUL (İsa)	327
Hamza ŞEN (Kemal)	345
Mustafa GÖK (Rohat)	347
Mustafa YAKUP (Rojhat)	349
Halil ALÖKMEN (Şevger)	351
DERSİM EYALETİ	353
Hasan ÖMER (Çeknas)	355
İ. Halil BİLKAN (Dijwar)	357
Ramazan SEYDİN (Rubar)	359
Erkan BAYRAK (Halil)	361
Leyla DİLEK (Agiri)	363
Sedat YAZICI (İsa)	371
GARZAN EYALETİ	373
Kolik şehitleri	375
Şerif YALÇIN (Mahir)	381
Yılmaz AYAZ (Demhat)	401

İzzettin KÖK (Ferhat)	411
Muhammed ÖMER (Ferhat)	413
Yılmaz ŞİMŞEK (Harun)	415
İzzet YILMAZ (Piro)	417
Deniz YANAT (Şerwan)	419
İsmail DAĞ (Cemşit)	421

KARADENİZ

Karadeniz şehitleri	425
Hüseyin GÜL (Munzur)	431
Raman DOĞAN (Ferhat)	443
Mehmet NEVAFNAS (Baran)	445
Yıldırım YILDIRIM (Yılmaz)	447
Hasan ERTUĞRUL (Hüseyin)	449
Ömer ÇİFTÇİ (Ejder)	457
Barış ŞENOL (Cenk Can)	459
Hekkar AHMET (Biryar)	447
Molla KAYNAK (Hacı)	465

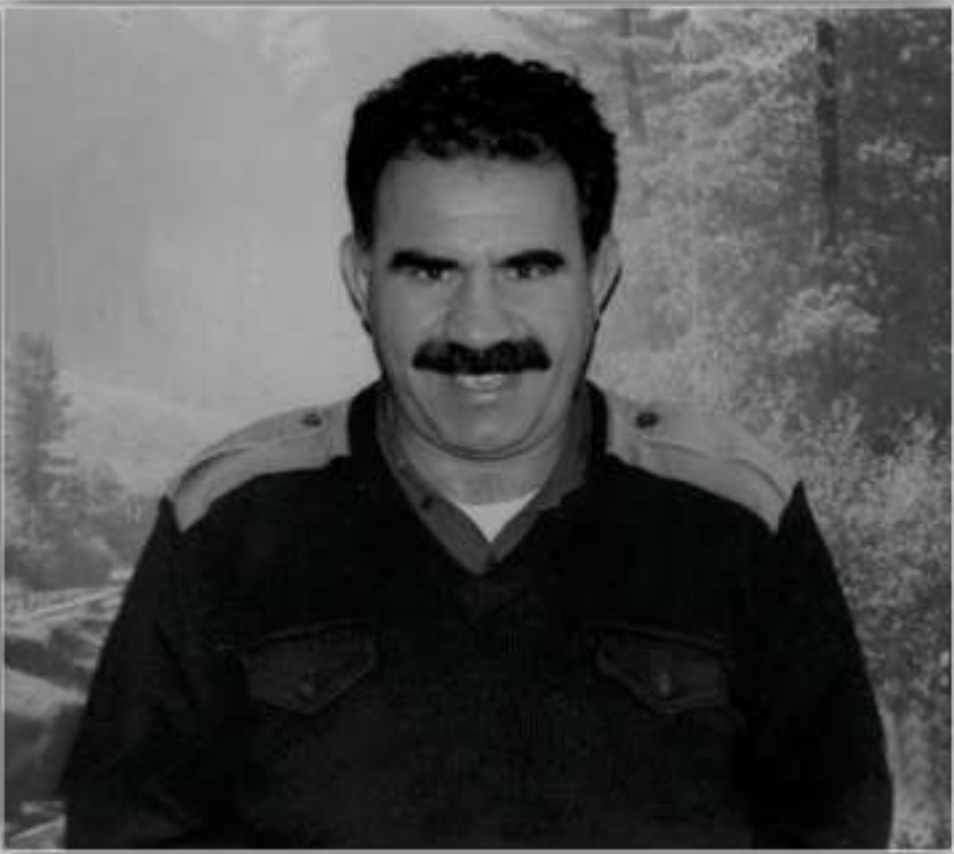
MARDİN EYALETİ

Kemal YAKLAV (Deşti)	469
Feyiz EBUZEYD (Kahraman)	475
Mustafa POLAT (Agir)	477
Mahmut ÇARKUZE (Şores)	479
A. Rahim COŞKUN (Zerdeşt)	481

AMANOS-ZAGROS-SERHAT-İRAN-

AVRUPA

Bakır ÖZDEMİR (Ağit)	485
Mehmet KAÇAR (Merxas)	487
Ahmet AKKUŞ (Şiyar)	489
Emin ÖZER (Serxwebun)	491
Seyit AHMET Mahmut (Kahraman)	493
İsmet BAYCAN (Suat)	497
Fatoş SAĞLAMGÖZ (Sema)	499

"Onlar gerektiğinde kendilerini ateşe atarak, gerektiğinde ölüm oruçlarına yatarak, gerektiğinde düşman mevzilerinin üzerine yürüyerek, gerektiğinde bir deri, bir kemik yığınınna dönüşerek mücadele ettiler. Bu, doğru düşüncenin halka kavratılmasının büyük ve vazgeçilmez yöntemidir. Yoldaşlarımız bunu kendilerini direnişin hamuru, aracı ve gereci haline getirerek, doğru önderliğin nasıl olması gerektiğini kanıtlayarak yürüttüler."

Önder Apo

Sen anlat

Bana bırakma anlatamam
çoktan unuttum sesini kuşların
Sen söyle yaprakların rengini
güneş nasıl doğar
kır çiçeklerini sen anlat

Bana bırakma diyemem
dağlara gizlenmiş sevdamı
bir hançer saplı durur
bir bıçak keser boynumu

Sen anlat
slyah üzüm gözlerini çocukların
bir gencin yaralı gömleğini
gerillayı sen anlat.

Bana bırakma anlatamam
ey yeryüzü güneşi
ey güneş gözlü
ey özgürlük, ey gerilla türküsü
sen anlat Denizleri
alacakaranlıklara vurulmuş
bir ceylanı

Sen anlat, bana bırakma
yürek dolusu gülüşleri
umutları, türküleri diyemem
Silahımı bıraktım sana
Son kez bakmışım dağlara
hasretimi gizledim de geldim.

20 yıllık gerilla mücadelesinin tecrübesine dayanan 2003 yılı planlama ve hamlesi, Kürdistan özgürlük mücadelesinin geleceğe dönük planlarını hayata geçirmede en büyük güvence ve teminat olmuştur. Bu planlamayı büyük bir kararlılık ve cesaretle uygulamaya geçiren, fedai bir tarzda bunun pratiğine yönelen şehitlerin de yeni dönemin yaratılmasında büyük rolleri olduğu tartışmasızdır. Meşru savunma çizgisinin komutanları olan *Erdal, Mahir, Munzur, Hüseyin, Nemrut, Şevger ve Berxwe-*

darbelemek istemiş ve bu yönelimler sonucunda birçok şehadet yaşanmıştır. Teslim olmama ve ne olursa olsun direnme çizgisinin şehitleri olarak tarihe geçen bu değerli şehitler halkasıyla beraber, güçlerimiz önemli oranda geri çekilmeyi başarmışlardır. Ancak bunu olumlu koşulların yaratılmasının zemini olarak değerlendirip barış ve çözüm sürecini geliştirme yerine, hareketimizin bir zafı olarak değerlendiren Türk oligarşik devleti, çeşitli düzeydeki yönelimlerle güçlerimizi Güney'de de darbelemek istemiştir.

2003 şehitleri Apocu ruhun meşru savunma çizgisindeki tezahürüdür

dan yoldaşların meşru savunma çizgisinin uygulama gücü ve komutası oldukları tarihe mal olmuş bir gerçekliktir.

İmralı savunmaları temelinde yeni bir süreci resmen başlatan Başkan Apo, savaşı tümüyle durdurmak, barış, diyalog ve demokratik çözüm çizgisinin zeminini olgunlaştırmak ve bunun pratiğe geçmesinin koşullarını yaratmak üzere 2 Ağustos 1999 çağrısını yapmış, bu çağrı temelinde de güçlerimizin önemli oranda Türkiye sınırları dışına, Güney Kürdistan'a çekilmesi projesi hayata geçirilmiştir. Bununla aynı zamanda olası provokasyonlara zemin vermemek ve devlet içindeki rantçı, çeteci, savaş yanlısı eğilimleri boşa çıkarmak da hedeflenmiştir. Güçlerimizin bu temelde geri çekilmeye başladığı süreçte, oligarşik Türk devleti bunu fırsat bilerek kapsamlı yönelimlerle güçlerimizi

Bununla birlikte Türk devletinin, göreceli de olsa çatışmasız ve sakin bir ortamı yaratan, böylece Türkiye'nin kendini çok çeşitli açılardan toparlamasına imkan ve zemin sunan Önderliğimize verdiği cevap ise, tecrit koşullarını günbegün ağırlaştırma olmuş, çürütme politikası temelinde yeni bir konsepte ulaşarak kendini çözüme kapatma, Kürdistan özgürlük hareketini adım adım eritme ve geriletmeyi hedeflemiştir.

Tüm bunların dışında 2002 sonu ve 2003 başı itibarıyla, uluslararası güçlerin Irak şa-sında Ortadoğu'ya müdahale durumu da gündeme gelmiştir. Müdahaleyle birlikte Irak genelinde yaşanan bütün gelişmeler, Kürdistan özgürlük mücadelesinin yeni bir

aşamaya doğru evrilmekte olduğunu göstermiştir. Özgürlük mücadelesinin bu yeni sürece hem Kuzey'de hem de Güney'de daha

"Geri çekilme sürecinde birçok şehadet yaşanmıştır. Onlar teslim olmama ve ne olursa olsun direnme çizgisinin şehitleri olarak tarihe geçmişlerdir."

güçlü bir giriş yapması ve süreci Kürdistan halkının özgürlük davası doğrultusunda doğru değerlendirebilmesi için yeni bir mevzilenme düzeyine ulaşması gerekliliği olmazsa olmaz kabilinden kendisini dayatmıştır. Böyle bir gelişme

sürecinin içinde barındırdığı tehlikeleri gidererek arttırabileceği gibi, yaratılacak yeni fırsatları değerlendirememeyi de beraberinde getirebileceğinden, hareketimiz 2003 yılı başlarında güçlerimizin dengeli mevzilenmesi amacıyla yeni bir planlama ve mevzilenme projesi geliştirmiştir. Esas olarak iyi eğitilmiş, donatılmış, meşru savunma çizgisini bilince çıkarmış ve meşru savunma çizgisi temelinde yeni gerilla tarzını yaşama geçirebilecek düzeye gelmiş komuta ve savaşçı yapısından oluşan belirli sayıdaki bir güçlü Kürdistan içlerindeki çeşitli eyaletlere kaydırma biçiminde pratik ifadesini bulan bu planlamanın hayata geçmemesi, engellenmesi için Türk ordusu çok yönlü tedbirler almıştır.

Alınan bütün tedbirlere rağmen, sözü edilen planlamanın Kürdistan özgürlük mücadelesi için birçok açıdan büyük önem taşıdığı ve özellikle de geleceğin kazanılması için önemli bir teminat ve güvencenin yaratılması anlamına geldiği gerçeğine dayanarak güçlerimiz, her türlü zorluğa göğüs germe temelinde önlerine konulan hedefe doğru özgürlük yürüyüşünü kararlı bir şekilde pratikleştirme sürecine sokmuşlardır. Büyük bir kararlılık, inanç ve cesaret olmadan böylesine zor koşullarla boğuşa boğuşa bu yürüyüşü gerçekleştirmek mümkün olamazdı. Öncelikle Önderliğimizin geliştirdiği demokratik çözüm, barış ve özgürlük hamlesinin başarıya ulaşması için meşru savunma stratejisinin doğru kavranılması ve ona tüm gücüyle inanma temelinde tereddütsüz bir katılımı gerçekleştiren komuta ve savaşçı yapısının kahramanlık ve cesaret esaslarına

"2003 özgürlük yürüyüşünü gerçekleştirecek arkadaşlar, sadece isteğini belirten değil, isteğini pratikleştirmek için ısrarla kendini dayatan arkadaşlar arasından seçilmiştir."

dayalı yürüyüşü sayesinde bu planlama pratiğe geçirilmiştir. Fakat bu planlamanın pratiğe geçirilmesi esnasında ülke tarihinde çok yönlü saldırılar gelişmiş, çok sayıda operasyon,

pusulama vb yönelim olmuş ve bütün bu yönelimlerde yaşanan çatışmalarda büyük kahramanlıklar yaratılarak çok değerli şehadetler yaşanmıştır.

Bu şehadetlerin doğru anlaşılması, tüm yapımız ve halkımız açısından büyük bir önem taşımaktadır. Meşru savunma çizgisine doğru yaklaşmadığı takdirde, bu şehadetlerin doğru anlaşılması da mümkün olmayacaktır. Her şeyden önce şunu vurgulamakta büyük yarar vardır ki; geri çekilme sürecinin yarattığı yılgınlık, aşınma ve bilinç muğlaklığını aşarak çok net bir düşünce sistemi, kafa yapısı, kararlılık ve güçlü bir inanca sahip olunmadan böyle bir yürüyüşe istek ve coşkuyla katılmak da söz konusu olamazdı. Bu yüzden özellikle 2003 özgürlük yürüyüşünü gerçekleştirecek arkadaşlar, sadece isteğini belirten değil, isteğini pratikleştirmek için ısrarla kendini dayatan arkadaşlar arasından seçilmiştir.

Meşru savunma çizgisine tümüyle inanan, buna yüksek bir kararlılıkla sarılan, ülkenin en ücra köşelerinde, en zor koşullarda bunu pratikleştirmenin militanı olma iddiasını taşıyan ve bu temelde kendisini öneren, dayatan militanlar, meşru savunma çizgisinin yeni dönemdeki uygulama ve öncü güçleri olarak düzenlenmişlerdir. Bu temelde gerçekleşen 2003 özgürlük yürüyüşü büyük bir anlam ve önem kazanmıştır.

Birçok çevre, "madem siyasal sürece geçiş yapılmışsa, bu gerilla hareketi niye? Özellikle Kuzey'de gerillanın bulunması ne anlam taşıyor?" gibi sorular temelinde yaklaşım göstermiş ve halen de göstermektedir.

Aslında hem içimizde hem de dışımızda bu tür yaklaşımlar söz konusudur. Bunun ana nedeni, Önderliğimizin geliştirdiği meşru savunma stratejisini yeterince anlamamaktır. Hareketimizin silahlı mücadele stratejisinden siyasal mücadele stratejisine doğru geçiş yaptığı bir gerçektir ve bunda herhangi bir kuşku söz konusu değildir. Artık mücadele stratejimiz silahlı mücadele stratejisi değil, siyasal mücadeledir, ama bu nasıl bir siyasal mücadeledir? Kendisine şiddetle yönelindiğinde, varlığı tümüyle hedeflendiğinde çözümsüz kalan, teslim olmakla karşı karşıya kalan bir siyasal mücadele değildir. Yeni mücadele stratejimiz, her olasılık ve her gelişme karşısında çözüm gücü olabilen bir stratejidir. Her türlü olasılığı hesaba katan onurlu insanın mücadele stratejisidir. Siyasal mücadeledir, ama meşru savunma çizgisine dayanan bir siyasal mücadeledir. Yani esas olarak siyasal mücadele yürütülecek, karşı güçlerin saldırıları karşısında imkanların elverdiği kadar, yasaların olduğu alanlarda anayasal hukuksal savunma mücadelesi verilecek, kişinin onur ve haysiyetinin bu temelde korunması esas alınacaktır. Hukukun ve anayasanın yetmediği yerlerde ise kitlenin örgütlü gücü ile savunma gerçekleştirile-

rek hem varlık hem de onur, haysiyet ve değerler korunacaktır. Bütün bunların yetmediği yerde ise teslim olma ve çözümsüz kalma değil, gelişen saldırılar karşısında demokratik kitlenin kendisini savunabilmesi için silah dahil her türlü yöntemle kendisini savunması esas alınacaktır. Bu koşullarda, bu tür yönelimlere maruz kalan bir halkın savunma

mücadelesi yürütmesi, meşru ve uluslararası yasalar tarafından kabul edilmiş bir haktır. Bir kişinin veya topluluğun haysiyetine, değerlerine, diline, kültürüne, insan olma gerçeğine yönelik saldırı geliştirildiğinde, buna karşı savunmaya geçmek, savunma direnişini örgütleyip yürütmek en kutsal bir görevdir. İşte bizim siyasal mücadele anlayışımızın dayandığı meşru savunma çizgisi budur. Kürt ulusal hareketi, şiddetle değil, siyasal mücadele yürüterek sonuç almayı esas almaktadır. Ancak özellikle de Kürdistan gibi inkar ve imhanın söz konusu olduğu, Önderliğimiz dahil bütün ulusal değerlerimizin tehdit ve tehlike altında olduğu bir yerde, bu tehlikeleri bertaraf etmek ve değerlerimizi korumak için kendimizi her bakımdan örgütlemeyi esas alan bir perspektifle örgütlenerek ve mücadele yürütülecektir.

İdeolojik, politik ve felsefi açıdan bu çerçevede yaklaştığımızda yeni dönem mücadelemizin stratejisi, yani mücadele stratejisinin en doğru tanımlanması, meşru savunma stratejisi biçiminde ifadesini bulmaktadır. Buna siyasal mücadele stratejisi demek de doğrudur, ama böyle bir tanımlama eksik kalan bir tanımlama olacaktır. Daha doğru olanı, mücadele stratejimiz, meşru savunma

çizgisine dayanan siyasal mücadele stratejisi-
sidir biçimindeki tanımlamadır. Diğer bir
deyişle veya kısa tanımı, meşru savunma
stratejisidir. Meşru savunma stratejisi, bir si-
yasal mücadeledir. Ama hukukun çiğnendi-
ği, baskının gelişerek saldırıların imhaya dö-
nüştüğü yerde de kendini savunma anlayışı-
dır. Bu çizgide teslim olmak, çözümsüz kal-
mak yoktur. Baskının, şiddetin geliştiği ve
bunun imhaya dönüştüğü bir yerde hukuksal
temelde insanın en vazgeçilmez hakkı olan
savunma hakkını geliştirme anlayışını ifade
etmektedir. Yoksa gidip silahla bazı sorun-
ları çözme ve bazı sonuçlar alma olarak an-
laşılmamalıdır. Özgürlük mücadelesi siyasal
demokratik yöntemlerle mücadelesini yürü-
tecek ve sonuca gitmeyi esas alacaktır. An-
cak kendisine şiddetle yönelindiğinde de ör-
gütlü güçleriyle bu şiddete karşı meşru sa-
vunmayı geliştirecektir. Bu biçimiyle geliş-
ecek olan siyasal mücadele stratejisi, teslimi-
yete tüm kapıları kapatan bir çizgidir. Tesli-
miyete tüm kapıları kapatma veya direniş
çizgisidir. Demokratik ekolojik toplum ve
onurlu, ilkeli insan duruşunu esas alan, hu-
kuksal temele dayalı insani bir
direniş çizgisidir. Mücadele-
mize karşı geliştirilen saldırı-
lar karşısında, hukuksal teme-
le dayalı bir biçimde kendimi-
zi savunacak ve cevap verece-
ğiz. Değerlerimize yönelik ge-
lişecek imha amaçlı saldırılar
karşısında kendimizi savun-
mamız, evrensel hukukta da
yeri olan meşru bir haktır. Bu
yüzden siyasal mücadelemizin
dayandığı bu çizgiye doğru
yaklaşmak önemlidir. Birçok
yoldaşımız halen bu konuda
yanlış yaklaşımlar içerisinde
olabilmektedir. Hele hele bir-
çok merkezlerimizde bu ek-
sende bir kadro bilinçlenmesi,
yoğunlaşması yeterince geliş-

tirilemediğinden, eksik bir kavrama durumu
ortaya çıkmaktadır. Meşru savunma anlayı-
şında yeterince bir kavrayış ve perspektifin
gelişmemesinin ana nedeni budur. Yetersiz
kavramanın kadrolar üzerinde yarattığı
önemli etkiler vardır. Hareketimizin müca-
dele perspektifi, meşru savunma çizgisine
dayanan bir siyasal mücadeledir. Onurlu, il-
keli bir mücadele anlayışıdır. Bu mücadele
anlayışı, teslimiyetin, ihanetin dayatıldığı
yerde kutsal direniş anlayışını taşıyan ve bu
temelde bütün örgütsel yapılanmasını geliştiren
bir kavrayışa, bir perspektife sahiptir.
Ulusal demokratik mücadeleyi yürüten tüm
kadroların bu perspektifler ışığında bilinç-
lenmemesi veya yetersiz bir perspektifle
pratiğe yönelmesi, beraberinde tek yönlü
yaklaşımları getirmekte ve bu da mücadele-
ye birçok açıdan zarar vermektedir. Bu dö-
nemde siyasal mücadele içerisinde bulunan
arkadaşlarımızın siyasal mücadele perspek-
tifimizi meşru savunma çizgisine dayalı bir
biçimde kavramamaları, salt kitlelerin örgüt-
lenmesi ve propagandanın geliştirilmesi ola-
rak anlamaları sonucu, HPG örgütlenmesi

ve gerillaya, onun yürüttüğü faaliyetlere çoğu yerde yeterince anlam verememe durumu gelişebilmektedir. Bu arkadaşlarımız, bizzat yürüttükleri örgütsel faaliyetlerde de meşru savunma çizgisini öngörmediklerinden, bu durum aynı zamanda yetersiz bir örgütlenmenin geliştirilmesine de yol açmaktadır.

Meşru savunma çizgisini doğru anlamak 2003 şehitlerini doğru anlamak olacaktır

Bununla birlikte gerilla yapısı içerisindeki birçok arkadaşta yeterince kavramama, "biz eskiden çeşitli hatalardan dolayı yapamadığımızı, şimdi kendimizi daha güçlü eğiterek, donatarak daha iyi bir şekilde yapacak ve bu şekilde sonuca gideceğiz" gibi yanlış bir yaklaşımın gelişmesine yol açmaktadır. Bu, tek yönlü bir yaklaşımdır. Ne meşru savunma güçlerine yönelik, her şeyi ona atfedip mücadelenin tüm merkezinde meşru savunma güçlerini görme, ne de yürütülmekte olan siyasal mücadeleyi meşru savunma çizgisinden koparıp onu soyut bir biçimde kendi başına ele alma tutumu doğrudur. Salt meşru savunmanın örgütlü güçlerini ele alıp onu her şeyin merkezinde gören yaklaşım bir sapmaya yol açacağı gibi, bu tarz bir yaklaşım yeniden eskiye dönme, şiddete, zora dayalı bir mücadele anlayışına kayma tehlikesini de beraberinde getirmektedir. Bununla birlikte siyasal mücadeleyi yalın bir biçimde, salt kitlenin örgütlendirilmesi, bunun propagandası ve demokratik mücadelesi ile sınırlayan, bunun dışında herhangi bir yaklaşımı öngörme-

yen tutum ise gelişebilecek zorluklar, özellikle karşıt güçlerin kapsamlı yönelimleri karşısında teslimiyet ve çözümsüzlükten başka yol bulamayan bir duruma düşecektir. Oysa bizim çizgimiz, direnişi de esas alan bir siyasal mücadele çizgisidir. Siyasal mücadele yürütülürken, onun esasında meşru savunma yaklaşımının yer alması, bu temel perspektifle mücadelenin geliştirilmesi gerekmektedir. Zaten bu tam olmadığından, birçok kadromuz tutuklandığında gereken direnişi göstermemektedir. Çünkü onun düşünce dağarcığında her türlü duruma karşı kendini koruma, kendini savunma ve meşru savunma çizgisi anlayışı yeterince oturmamıştır. Dolayısıyla çözümsüzlüğe, çaresizliğe her zaman düşebilecek bir düşünce sistemine sahip olabilmektedir. Böyle bir düşünce sistemine sahip olan

bir kişi, büyük bir saldırı karşısında ya gizlenip çözümsüzlük içinde kalacak ya da teslim olacaktır. Bu açıdan özgürlük mücadelesinin bütün kadrolarının siyasal mücadelenin neye dayandığını, meşru savunma stratejisinin ne anlama geldiğini anlamaları büyük bir önem taşımaktadır. Meşru savunmayı doğru anlamak, doğru yaklaşımı geliştirmek, hem gerilla cephesinden hem de siyasal mücadele ala-

nında faaliyet yürüten kadrolar cephesinden, ne sağ ne de sol, doğru bir kavrayışla mücadele yürütmek ve bu temelde gelişecek olan örgütlenmelere yön, biçim ve ruh vermek bizi yenilmez bir güç haline getirecektir. Aksi durumda gelişebilecek olası farklı yönelimler karşısında çözümsüzlüğe düşen ya da tersi bir biçimde marjinalleşen gruplar olmaksızın çıkılamayacaktır.

Meşru savunma çizgisini doğru anlamak, 2003 şehitlerini de doğru anlamak olacaktır. Aynı şekilde 2003 şehitlerini anlamak da, meşru savunma çizgisini anlamaktır. Meşru savunma çizgisi, hukuksal ve onurlu bir direniş çizgisidir. Demokratik mücadeleye tümüyle inanma, kendisini bütün yönleriyle ona katma, ama saldırılar karşısında teslim olmayıp hukuksal temele dayalı bir meşru savunmayı geliştirme tutumudur. Hareketimizin baştan beri dayandığı gelenek ve duruş da bu çerçevede gelişmiştir. "Teslimiyet ihanete, direniş zafere götürür" sözü, bu temelde tarihe mal edilmiştir. Apocu hareketin özünde demokrasiye, özgürlüğe, barışa ve insana inanma vardır. İnsanı yüceltme vardır. İnsanın değer yargılarına yüksek bir saygı vardır. İnsanın haysiyetiyle, onuruyla oynandığı yerde demokrasiden, insanlıktan ve özgürlükten bahsedilemez. Bu anlamda siyasal mücadele anlayışımızın özü, insan haysiyetine sahip çıkmayı öngören bir mücadele anlayışıdır. Bunun için de, buna meşru savunma anlayışı ya da meşru savunma stratejisi demektedir.

Erdal yoldaş meşru savunma çizgisinin öncü komutanıdır

Bu temelde ister yurtiçinde, ister yurtdışında nerede olursak olalım, tutumumuz, demokratik mücadele ekseninde sonuç almayı esas almak, hukuka dayanmak, hukuk dışılığı karşı çıkmak, bu temelde özgürlüğe ve adalete dayalı bir sistemi geliştir-

mektir. Sadece insanlar arasındaki bir eşitlik, özgürlük ve bu temelde tüm toplum kesimleri arasında eşitlik ile kadın erkek eşitliğinin değil, aynı zamanda insanla doğa ve insanla diğer

canlılar arasındaki uyumun da sağlandığı, demokratik ekolo-

"Erdal yoldaşın hem asker, hem diplomat hem de bir siyasetçi olması, O'nun dönem militanı olma halkasını yakaladığını ve meşru savunma çizgisinin öncü komutanı ve kadrosu olduğunu göstermektedir."

lojik özgürlüğün olduğu bir toplum eksenindeki paradigmaya dayalı olarak gelişen bir mücadelenin militanı, her koşul altında insanın değer yargılarını koruyan, ona bağlı olmayı bilen bir militan olmak zorundadır. Bunun için Şehit Erdal yoldaş, Avrupa'dan gelir gelmez HPG'ye gelmek istemiş, bunu dayatmış ve onun fedai ruhunu taşımıştır. Çünkü meşru savunma çizgisini doğru kav-

rayan herhangi bir kadro, her koşul altında gerektiğinde siyasetçi, gerektiğinde de asker olmayı bilecektir. Bu nedenle değerli komutan Erdal yoldaşımız, iki yılı aşkın bir zaman yurtdışında kalmış olmasına rağmen, HPG faaliyetlerine geldiğinde onun tarzı, temposu ve esprisinden hiçbir eksiklik göstermeden kendisini en kapsamlı bir biçimde HPG faaliyetlerine katabilmiştir. HPG II. Konferansı'nın Erdal yoldaşı meşru savunma çizgisinin öncü komutanı olarak kabul etmesi de bu gerçeğe dayanmaktadır. Hem bir asker, hem bir diplomat ve hem de bir siyasetçi olması, O'nun dönem militanı olma halkasını yakaladığını ve meşru savunma çizgisinin öncü bir komutanı ve kadrosu olduğunu göstermektedir. Bu nedenle bu değerli arkadaşımız böyle bir rolü, meşru savunma çizgisinin öncü komutanı olma onurunu hak eden bir yoldaşımız olarak tarihe geçmiştir. Eğer meşru savunma stratejisi çerçevesinde bir kavrayışa sahip olmasaydı, bu yoldaşımız gerektiğinde bir asker, gerektiğinde bir diplomat ve gerektiğinde de bir siyasetçi olma tutumunu geliştiremezdi. Bu noktada, Erdal arkadaşın meşru savunma stratejisi doğrultusundaki kavrayışı yeterli olmuş ve bu konuda büyük bir kararlılık ve cesaretli yü-

rüyüştü her türlü çalışmada gösterebilmiştir.

Aynı şekilde Mahirlerin direnişi de vardır. Yüksek bir kararlılık ve fedai ruh olmasaydı, bu direnişin bu biçimde geliştirilmesi mümkün olamazdı. Dümdüz bir ovada, kurtuluşun imkan dahilinde olmadığı bir zeminde 26 saat boyunca direnebilen fedai komutan Mahir ve beraberindeki yoldaşların direnişinin, bu kadar fedaice ve yüksek kararlılıkla olmasının ana nedeni meşru savunma çizgisine sonuna kadar bağlı olmalarıdır. Yine Şevger ve Berxwedan yoldaşların grubu da çatışmaya girmiş, mevsim koşullarından ve araziye tanınamadan dolayı hemen hemen kurtuluşun imkansız olduğu koşullarda dahi herhangi bir biçimde teslimiyeti değil, fedaice bir şehadeti tercih etmişlerdir.

Bu yüksek kararlılıkla Karadeniz'e açılan Hüseyin ve Munzur yoldaşların direnişi de bu temeldedir. Yüksek kararlılık, cesaret, keskinlik ve Apocu çizgiye sonuna kadar büyük bir inanç gücü olmasaydı, üç dört ay içerisinde Kandil'den Ordu'ya kadar yürümenin ve son noktada fedaice çarpışarak şehit düşmenin kolay olmayacağı çok açık bir gerçektir.

Nemrut yoldaşımız da baştan beri Özel Kuvvetler örgütlenmesinde yer alan bir fedai

komutandı. Daha önce gittiği görevlerde başarılı olmuş ve talimat kendisine ulaşır ulaşmaz da derhal temel üs sahasına başarıyla dönmüş, kendisini Apocu çizgi ve onun fedai ruhuyla tümüyle donatmış bir yoldaşımızdı. Bütün bu kahraman ve öncü komuta güçleri, tek yönlü, belli bir şeye kendisini adapte etmiş yoldaşlar değildi. İdeolojide derinliği olan, siyaseti bi-

len, tecrübe sahibi, dönemi kavrayan ve dönemin gereklerince meşru savunma çizgisinde fedai tarzda bir yürüyüşe sahip olan, yeni dönemin büyük yaratıcıları ve komutanları olmayı başaran değerli Apocu militanlar olduklarını pratikleriyle ispatlamışlardır.

2003 yılı boyunca gerçekleşen bütün temaslarda, çatışmalarda direniş çizgisi esas alınmıştır. Oysa bilindiği gibi Türk devleti, pişmanlık yasası çıkarıp aileleri de devreye koyarak çeşitli özel savaş yöntemlerini uygulamıştır. Buna karşı meşru savunma çizgisinde örgütlü güçlerimizden ve Apocu hareketin tüm çalışanlarından hiç kimse teslim olmadığı gibi, kurtuluşu mümkün olmayan kuşatmalar altındaki bu değerli yoldaşlarımız da herhangi bir biçimde teslimiyeti değil, direniş seçerek abideleşmişlerdir. Kahramanlıkları bu biçimde tarihe geçmiştir. 2003 direniş halkalarının en çarpıcı özelliği, hiç kimsenin teslim olmamasıdır. Kuşatıldığı ve artık kurtuluşun mümkün olmadığı yerde ise fedaileşerek yücelik mertebesine, şehadete ulaşmayı tercih etmeleridir. Bu husus, önemle dikkat çekilmesi gereken bir husustur.

2003 yılında 98 şehidimiz vardır. Bu şehitlerimizin 78'i Kuzey'de ve Türk ordusuyla ön cephede çatışarak şehit düşen yoldaşlardır. Diğer 20 şehidimiz ise, Güney sahalarında ve çeşitli afet, kaza vb olaylarda şehit düşmüş arkadaşlar olmaktadır. Ama bütün bu yeni dönem şehitlerinin en önemli özelliği, tereddütsüz bir biçimde direniş çizgisinde tutum belirlemeleridir. Hem modern gerillanın profesyonelleşmiş düzeyine ulaşmayı pratikte girdikleri direniş süreciyle, ortaya çıkardıkları direniş dozajıyla göstermişlerdir ve hem de mücadeleye sonsuz bağlılıklarını fedaice direnip şehadete ulaşarak ortaya koymuş ve bu şekilde kahramanca şehit düşmüşlerdir. Bütün bu yoldaşların kişi-

"Kurtuluşu mümkün olmayan kuşatmalar altındaki değerli yoldaşlarımız herhangi bir biçimde teslimiyeti değil, direniş seçerek abideleşmişlerdir. Kahramanlıkları bu biçimde tarihe geçmiştir."

lik özelliklerini, meziyetlerini, halka, devrime ve değerlere bağlılık düzeylerini ve pratikteki yetenek ve becerilerini burada tek tek izah etmeyeceğiz. Bu başka bir

çalışmanın konusu olacaktır. Ama burada kısaca şunu belirtmekte yarar vardır ki, bütün bu değerli şehitlerimizin her biri bir destan yaratmıştır ve her biri için izahat ancak bir romanla olabilecektir. Bütün bu şehitlerin her birinin bir roman konusu olabilecek düzeyde büyük ve destansı bir pratiği sergileyerek şehadete ulaşmaları tarihe geçmiş bir gerçektir. Bu şehitlerimiz, yeni dönemde Apocu ruhun meşru savunma çizgisindeki tezahürü olarak değerlendirilmelidir. Hakilerin, Mazlumların, Agitlerin takipçisi olma, Onların takipçiliğini meşru savunma çizgisinde yüksek bir kararlılık ve ruhla pratikleştirmenin ifadesi olmuşlardır. Bazı kişilerin şurada burada yaşam arayışı içerisinde olduğu bir dönemde, Sema (Fatma Sağlamgöz) yoldaşın ortaya koyduğu eylem de Apocu ruhun Avrupa cephesinden yükselişi olmuş, çok anlamlı mesajlar vermiştir.

2003 yılı şehitleri meşru savunma çizgisinde kararlı duruşun sembolüdürler

Bir bütün olarak 2003 yılı şehitleri şunu bir kez daha bize kavratmıştır; yeni koşullarda Apocu ruhun meşru savunma çizgisi temelinde fedaileşmesi daha da gelişmektedir. Demokratik ekolojik toplum paradigmasına dayanan yeni mücadele perspektifi ekseninde halkların kardeşliği, birliğine dayalı olarak barış içerisinde bir arada yaşama mücadelesi, Apocu ruhla donanarak ve fedai kişiliğiyle kaynaşarak zafere ulaşacaktır. Demokratik uygarlık mücadelesi, KONGRA GEL şahsında kitleselleşerek demok-

rasi ve özgürlük çizgisinde büyük bir ruh, inanç ve kararlılıkla sonuca gitmeyi mutlaka başaracaktır. Her şeyden önce Apocu hareket bir ruh hareketidir ve nasıl bir ruh hareketi olduğunu 2003 yılı şehitleri pratikleriyle bir kez daha ispatlamışlardır. Apocu fedai ruh temelinde çağdaş, demokratik, uygar yöntemlerle mücadeleyi geliştirecek olan bu hareket, insanlık onurunu her zaman koruyan, yükselten ve çağdaş insanlığı yaratma mücadelesinde her türlü engeli aşan, engel tanımayan bir mücadele anlayışıyla sonuç almayı bilecektir.

Nasıl ki, ilk şehidimiz Haki Karer yoldaşın şehadeti partileşmeye yol açmışsa, yine nasıl ki büyük komutan Agit yoldaşın şehadeti ordulaşmaya yol açarak diriliş mücadelesinin zemini olmuşsa, meşru savunma dönemindeki bu değerli ve kahraman şehitlerimiz de, meşru savunma stratejisinde halkımızın siyasal ordulaşmasının, demokratik ekolojik toplum ekseninde büyük bir siyasallaşmanın, örgütlenmenin ve meşru savunma ordusunun gelişmesinin zemini ve temel güç kaynağı olacaklardır.

"Yeni dönemin büyük şehitleri, meşru savunma çizgisinin teminatı, güçlü inancı ve kararlılığı olmayı başarmışlardır. Bu şehitlerimizin göstermiş olduğu yolda, yeni çizgi temelindeki mücadelenin yolu da netleşmiştir."

Bu anlamda Kuzey'e yürüyüş, mücadelemizin bu tarihi döneminde büyük bir anlam ifade etmektedir. Siyasal demokratik mücadelenin zeminini koruma ve demokrasiyi geliştirme gücü olarak rantçı, çeteci, savaş çığatkanlığını kendisine bir yaşam ve menfaat sağlama yolu olarak gören rejim içerisindeki oligarşik güçlerin planlarını boşa çıkaracaktır.

Böylece Kürdistan ve Türkiye'de demokratik mücadelenin gelişmesinin teminatı olma bakımından Kuzey'e yürüyüşün ve Kuzey'deki meşru savunma temelindeki mevzilenmenin tarih-

sel bir önemi vardır. Hem Türkiye'deki demokrasi hareketinin gelişimi açısından hem de başta Güney olmak üzere tüm Kürdistan'da Kürt sorununun demokratik çözümü açısından önemli bir mevzilenme düzeyini ifade etmektedir. Böylece yeniden mevzilenme ve demokratik mücadelenin teminatı ve motor gücü olma temelinde meşru savunma güçlerinin daha etkili bir rol oynaması imkan dahiline girmiştir.

Bu yeni dönemin büyük şehitleri, meşru savunma çizgisinin teminatı, güçlü inancı ve kararlılığı olmayı başarmışlardır. Bu şehitlerimizin göstermiş olduğu yolda, yeni çizgi temelindeki mücadelenin yolu da netleşmiştir. Demokratik örgütlenme ve demokrasi hareketinin ulusal toplumsal boyutta gelişmesinin; özgürlüğün, barış ve kardeşlik çizgisinin, eşit ve özgür birlik çözümünün

temeli güçlü bir biçimde atılmıştır. Her hareketin ve her yeni dönem planlamasının gelişmesi, güçlü bir inanç ve kararlılığa dayanmadan başarıya ulaşması mümkün değildir. Ancak güçlü bir inanç ve kararlılığa dayanan dönemsel planlamalar pratikte hayat bulabilecektir.

2003 yılı şehitlerinin mücadelemiz için yarattığı, meşru savunma çizgisinde büyük bir kararlılık duruşu olmuştur. Bu inanç ve kararlılığa dayanarak hareketimizin güç alması, bu temel üzerinde büyük bir büyüme-yi yaşamayı, mevzilenmeyi geliştirmesi ve böylece geleceği kesin kazanması artık imkan dahiline girmiştir. Bu değerli şehitlerimizin kararlılıkları, direnişleri, büyük fedakarlık ve fedai ruhlarıyla yarattıkları bu zemin üzerinde yürümek artık daha da kolaylaşmıştır. Bu zemine dayanarak bu değerli dönem şehitlerini yaşatmak, Onların büyük bir inanç ve kararlılıkla yürüdükleri, gözünü kırpmadan uğruna şehadete ulaştıkları çizgiyi yaşama geçirmek boynumuzun borcu ve temel dönemsel görevimiz olarak önümüzde durmaktadır. Bu değerli şehitlerin bizlere verdikleri talimat, meşru savunma çizgisi temelinde Önderlik çizgisinin yıl-

maz bir savunucusu ve uygulayıcısı olmaktadır. Bu şehitlerin anılarını yaşatmanın yolu da, meşru savunma stratejisinde en kapsamlı bir biçimde ve yüksek bir kararlılıkla örgütlenmek ve zaferi kazanmaktır. Halkımızın siyasal demokratik mücadelesinin dayandığı meşru savunma çizgisini bu biçimde anlamak ve bu çizginin sağlam, dürüst ve kararlı bir uygulayıcısı olmakla şehitlerin anısını yaşatabilir ve Onların yüce amaçlarına, kişiliklerine layık olabiliriz.

Bu şehitlerin yarattığı zemine dayanarak yeni dönem görevlerini omuzlamak, her militanın en temel görevidir. Özellikle de 2004 yılının bir kader yılı olacağı gerçeğinden hareketle, 2004 yılının en büyük hazırlığı olan ve şehitlerin kanıyla ortaya çıkmış bu düzeyi temel dayanak yaparak bu yılın kazanılması için her türlü fedakarlığı pratikte sergilemek ve kahraman şehitlerin iyi birer izleyicisi olmak, böylece Başkan Apo'nun yeni dönem paradigmasının iyi bir militanı olmayı başarmakla şehitlere gereken karşılığı verebiliriz. 2003 yılı şehitlerinin bize verdiği mesaja doğru karşılık vermek, ancak Onların yarattığı zemin ve ruha dayanarak 2004 yılının kazanılması ile mümkün olacak ve

böylece 2003 yılının kahraman şehitleri mücadelemizde yaşayarak tarihsel rollerini oynayacaklardır.

Bu temelde Önderliğimizin ve şehitlerimizin çizgisinde 2004 yılının bir kazanma yılına dönüşeceği inancıyla, şehitleri ölümsüzleştireceğimizin sözünü bir kez daha yenileyerek diyoruz ki,

- Şehit namirin!

28 Ocak 2004

Direniş şehitlerimiz her türlü gelişmenin gerçek sahibidir

Her şey bizi, şehitleri yaşayan gerçek değerler haline getirmeye zorluyor. Şehitlerimiz hakkında anlamlı bir değerlendirme olarak, onların kesinleştirdiği değerleri derin bir kavrayış kadar, onu keskin bir uygulama gücü haline getirmesini bildiğimizde, onlara ulaştığımızı, onları temsil ettiğimizi söyleyebiliriz. Bu, özgürlük şehitlerimizin özgün yaşamlarıyla hangi zaman ve zeminde ne tür gerçekleri ortaya çıkardıklarını tespit etmemize, onunla da yetinmeden, onları olduğu gibi yaşamın kendisi haline nasıl getireceğimizi bilmemize yakından bağlıdır. Bu, aynı zamanda bütün parti faaliyetlerimizin en soylu bir özetlenmesidir de.

PKK şehitlerinin herhangi bir harekettten farklı, hem de birçok yönden farklı bir anlam içerdiğini biliyoruz. Direniş şehitlerimiz, gelişmenin gerçek sahibidir.

İnsanlar çok çeşitli amaçlar doğrultusunda kızgın savaşlar içinde ölürlür. Herkes bunlara değişik ölçülerde şehitlik mertebesi, yani yüceltme sıfatları yakıştırır. Bu hareketlerin sınıf ve ulus temeli, ideolojik politik gerekçeleri ve hangi aşamada gerçekleştirildikleri göz önüne alınarak, böylesi yüceltme sıfatları belirlenir. Hepsinde temel bir özellik olarak karşımıza çıkan husus, bunların davanın ciddiyetinin

sembolü olmalarıdır. Amaçlarının ciddi ve güçlülüğü, insanların en değerli varlıkları olan canlarını adayabilecek kadar bir öneme haiz olduklarını kanıtlıyor. Mertebeleri, o hareketin içinden Seçtiği sürecin amansız zorlukları, iniş ve çıkış dönemlerini başarıyla aşmak için gösterilmesi gereken çabanın büyüklüğü ve bu çabanın sergilendiği merhalelerde gerçekleşmesi ile ortaya çıkıyor. Ve böylelikle mertebelenmeleri söz konusu oluyor.

Tarihe baktığımızda, bütün soylu dinlerin, inançların, yine insana özgü önemli tüm çıkışların öncüleri kahramanca adlara layık olduğu gibi, ilk kendini feda edenleri de büyük şehitleridir. Ve zaten böylesi önemli bütün çıkışlar, kahramanca bir yürüyüş ve bunun da en önde yürüyencilerinin kanı pahasına olmadan zafere erişemiyor. Önemli bütün yürüyüşler, çıkışlar, gerçekleştirdikleri amaca bağlı olarak kendi kişiliklerini öne çıkarırlar. Bunlar, ilk cesareti, ilk büyük fedakarlığı gösteren ve böylelikle de daha sonraki yığınların hareketini mümkün kılan kişiliklerdir. İşte anlamını burada tamamlar. Bütün gelişmeleri koşullandırma özelliğinde olan, ister şehitler, ister onları kişiliklerinde temsil edip kesintisiz

ve giderek daha da yoğunca sürdürenler hep yad edilir, yüceleştirilir, anılan kutsallaştırılır. Tabii, anılara bağlı kalındıkça amacın tam gerçekleşmesi sağlanır.

Amacın gerçekleştirildiği ortam, eğer son derece bencil çıkarılara bırakılmış ise, burada kesinlikle yüce amaçlardan kaçınıyor demektir. Korku iliklerine kadar sinmiş ve öngörü denilen bir durum söz konusu değilse, yine öyledir. Yine ortam karanlık ve umutsuz ise ve dolayısıyla yaratıcı çıkışa, büyük aydınlık hareketine, cesarete, fedakarlığa ihtiyaç duyuluyorsa, işte böylesine koşullar, ileri çıkışın ve bunun ilk öncülerinin şehitliğinin mertebesini belirlediği gibi, gerçekleşen devrimin de büyüklüğünü ortaya koyar. Çok çeşitli toplumlarda ve tarihi dönemlerde yaşanan böylesine gelişmelere devrimler adı verilir, ister toplumsal ve siyasal nitelikte olsun, isterse onların daha dar, küçük ölçeklerde bilimsel, teknik, kültürel devrimlerinde olsun, bu hep böyledir. Kısaca, insanlık tarihi ancak böylesine öncüler eliyle, yeri ve zamanı geldiğinde ilerleme imkanına kavuşur.

Bu öyle bir durumdur ki, daha sonra yüceltiliyor, kutsallaştırılıyor. Aslında önemi ve rolü gereği, toplumların ilerlemesindeki büyük katkılarından ötürü bu böyle oluyor. Daha sonraki fetişleştirme, putlaştırma doğru olmamakla birlikte, sebepsiz de değildir. Kişinin rolünün sık sık bu durumlarda abartılması söz konusu olabilir. Çünkü, bu dönemler öyle dönemlerdir ki ve öyle zor koşullar ortaya çıkmıştır ki, kişilerin belirleyici bir rol oynamaları söz konusudur. Ve neredeyse tarih adeta bu tip kişilerin zincirleme bir yaşantısına indirgenir. Bilindiği gibi, bu tarih anlayışı diyalektik materyalist bir tarih anlayışı değildir. Fakat tarihin önemli düğüm noktalarının çözümlenişinde ve ileriye götürülüşünde bu tip yüceltilmiş kişilerin önemli rollerinden ötürü anlaşılır nedenleri vardır.

Demek ki, abartmak kadar, böylesi bir rolün yadsınması da doğru değildir. Böylesine zor durumda olan insan topluluklarında, onun

toplumsal gelişim evrelerinde, böyle kişiliklerin bir ihtiyaç olarak belirmesi ve şartlar birleştiğinde ortaya çıkması anlaşılmalıdır, gereklidir. Böylesi öncüler, en çok cesaret, en büyük fedakarlık ve yine öngörü kesinliği istendiğinde hep öne atılır. Bu öne atılmalarda bazıları erkenden şehit olur. İşte bu kişiler, o devanın amaçlarının büyüklüğü kadar büyüktürler ve tarihe de bu temelde damgasını vururlar; gerçek yaşayan değerler haline gelirler. Burada artık kişinin fiziksel varlığı veya yokluğu söz konusu değildir. Burada büyük amaçlar, bir topluluk açısından kesin yücelmek, kurtulmak ve özgürleşmek için ulaşılması kaçınılmaz hale geldiğinde, işte bu kişilerde sembolleşir. Ve bunlar, yaşamın sürükleyici gücü haline gelirler. Dolayısıyla da şehitlik, burada, gerçek bir özgür halk gerçeğinde, sınıf gerçeğinde, ulus gerçeğinde ifadesini bulur. Şehitler halkın ahlakı ve temel amaçlarının sembolü olurlar ve bu da tabii ki, o kişinin tümüyle bir halkta yaşaması demektir. Tarih bu konuda sayısız örneklerle doludur.

Bizim çıkış koşullarımız da alabildiğine zifiri bir karanlığın hüküm sürdüğü, olumsuzluğun had safhada olduğu, öngörü yerine geleceğe karşı tam bir kör gibi hareket edildiği, özellikle de güncel çıkara hem de beş metelik pahasına bakıldığı bir ortamdır. Yine herkesin kendi basit güdülerini yaşamak için yarış ettiği, burnunun ötesini göremeyecek kadar dar, kısır kaldığı bir dönemdi, işte böylesine dönemlerin gerek çıkış amacının belirlenmesi ve gerekse bu 'içmeleri kişiliğinde temsil edip tüm gücüyle bu amaca ulaşmak cesaret ve fedakarlığın en büyüğünün sergilenmesi ve yine küçük bir öncü topluluğunun buna girişmesi çok büyük anlama sahiptir. Bizim çıkış dönemimizde de durumun tamtamına böyle olduğunu iyi bilmek gerekir. Hatta denilebilir ki, çağdaş halk topluluklarının hiçbirisinde görülmeyen uluslararası çağdaş gerçeklikten tecrit, çoktan tarihten kopuş, kendi gerçekliğine katmerli bir yabancılaşma alabildiğine iddiasızlık, umudun kıyısında bile dolaşmama

ve kendini hep düşkün gördükçe bir yoksulluk duygusuna, hatta iğrenmeye kadar giden bir duyguya kaptırma ve böylece bir toplumsal bunalımı zayıflığı, düşkünlüğü iliklerine kadar yaşama, çağdaş halklar gerçekliğinin belki de en gerisinde seyretme söz konusudur. Kürdistan gerçekliği, bu anlamda en çok ihasete uğramış, çağ tarafından unutulmuş, kendi kendisine bile önemli oranda inkar ettirilmiş, üzerinde her türlü baskının, sömürünün, dalaverenin, soysuzluğun cirrit attığı, burada yaşama ad vermekte bile güçlük çekildiği bir duruma düşülmüş olan bir gerçekliktir. İşte böylesine bir gerçeklikten yola çıkma, yaratılması gereken düşünce kıvılcımlarından tutalım, zulme, her türlü kendini inkara, inançsızlığa karşı olmaya kadar onu aşma gücünü gösterme, onu giderek zafere ulaşılabilir adımların sahibi kılma çok büyük bir öneme haizdir. Temsilinin, cesaret kadar bilincin de çok güçlü olmasını isteyen ve de çok gerekli olan bir oluşumdur. Eğer bu dönemin özelliklerini tüm yönleriyle böyle kavramakta güçlük çekersek, ilk öncüleri olduğu kadar, şehitleri de anlayamayacağımız ortaya çıkar. Dolayısıyla, şehitliğin anlamına, sağlam bir kavrayış ve uygulama gücü kazandırmak istiyorsak, çıkış koşullarını iliklerimize kadar duymamız gerekiyor. Bu ortama müdahalenin her sözcüğünden tutalım, tüm eylemlerine kadar hepsini kavramak, rolleri yerli yerine oturtmak ve böylece derin gerçeklerle yüklü olarak kendimizi güçlendirmek, bunu anmanın ve temsili-nin baş koşuludur.

Bizim ilk şehitlerimizin bu anlamda çok büyük

bir değeri olduğunu görüyoruz. Başarı şansına, kurtarılacak ve özgürleştirilecek halk tarafından bile zor inanılan, inanılmaktan da öteye kaçınılan, ama doğruluğu da gittikçe ortaya çıkan ve mutlaka belli bir grup tarafından temsil edilmesi gereken, karşısında yine her dönemde olduğu gibi çok vahşi ve zalim bir gücün yok etme tehlikesini iliklerine kadar hisseden, ama buna rağmen yine yürüme-yi şart kılan bir dönemin savaşçıları büyük savaşçılardır. Bunların şehitliği büyük şehitliklerdir. PKK'nin oluşumunda ve bu amaç uğrunda gerektiğinde insanın kendini feda edecek kadar bunların doğru ve yetkin olduğuna kitleleri inandırmanın, bu şehitlerimiz en büyük kanıt oldu.

Şehitler, tam da bu noktada en değerli varlıklarını, en değerli yaşam kesitlerinde feda etmişler, gözlerini kırpmadan düşmanın vahşiliğini ve zalimliğini bilerek, üzerine gidip başarıya ulaşmışlarsa, zaferin en temel koşullarından birisini elde etmiş sayılırlar. Şehitlerimizin rolü, işte böylesine bir roldür ve büyüktür. Bunların ilk şehitler olması, bu anlamı çok daha büyütüyor. İlk şehitler, alacakaranlıkla aydınlık bir gelecek arasında kurulan bir köprü olurlar. Bu köprü, biraz ilerlemek isteyenlerin mutlaka üzerinden geçmesi

gereken bir köprüdür. Onlar, yüzyıllardan beri kitlelere sinmiş korkuyu kırmakla, bilinçsizliği aydınlığa çevirmekle ve gerekirse bu konuda nasıl kendisini feda edebileceğini göstermekle böylesine bir köprü rolünü yerine getiriyorlar. Daha sonrakiler, aslında biraz açılmış olan bu yoldan ilerlemeye koyuluyorlar. Dikkat edilirse, insan, daha az cesaret ve fedakarlıkla, böyle aydınlanmış bir yolda yürüyebilir. Dolayısıyla, esas olarak yolu düzleştirme ve kolaylaştırma söz konusudur. Demek ki, şehitlerin gerçekleştirdiği büyük bir hizmet de budur. Bir dava, eğer çok kişinin tamamen çekindiği, ama mutlaka ilerlemek isteniliyorsa kurbanlarının verilmesini emrettiği bir dönemde böyle mensuplarını ortaya çıkarmış ve Onlar da gerektiği gibi davranmışlarsa, o davanın yürütme şansı yüksektir. PKK davasının da başlangıçta böyle bir şansa kavuştuğu söylenebilir. Doğruluğu ve çıkış gerekçeleri bunu mümkün kılmıştır. Şehitlerimiz, bunun yoğunlaşmış ifadesi olmuştur.

Böyle tanımlayabileceğimiz şehitlik kurumu, daha sonraki gelişim sürecinde neleri ifade eder? Biz, bir ideolojik inanç grubunu yaratmaya çalıştığımız ilk dönemde, inançlarımıza ve ideolojimize kararlıca bağlılığımızın

ne kadar keskin ve dönülmez olduğunu **Haki Karer** örneğinde çok net olarak ortaya koyduk. Düşünceleri uğruna şehit olmak, inançları uğruna gözünü kırpmadan kendini feda etmek, bizim ideolojik gruplaşmamız döneminde gerçekleşmiştir. Daha o dönemde bile, bu oluşumun temelinde, gerekirse kanımızı akıtarak yürüyebileceğimizin güçlü ifadesi söz konusudur. Elbette ki, karşı tarafın da, grubumuzu köklü inançlarımızdan, düşüncelerimizden, çabamızdan tamamen uzaklaştırmaya çalışması ve bunun için yok etmeyi gündeme sokması söz konusudur, işte bu, böylesine bir aşamadır ve bu aşamada ilerlemeye cesaret edilmiş, geri adım atılmamıştır. Grubumuz, ilk şehidinin anısına anında bağlı kalmıştır. Biz anıya bağlılığın bir gereği olarak, daha ileri amaçlar çizer, hareketin amaçlarına daha bir derinlik kazandırır ve bunu daha ileri bir örgütlülüğe kavuştururken, aslında dava arkadaşlığına kesinlikle bağlı olma, anıya kesinlikle üstün değer biçme, onu mevcut koşullar içinde azami nereye kadar ve nasıl ilerletiyorsa oraya götürmesini bilme görevini yerine getirdik. Ağlamak, sızlamak, açıkça anıya ihanettir. Çünkü, O, çok temel bir dava için öne atıldı; bunun zaferini ve başarısını istiyordu. Dolayısıyla, anıya bağlı kalmak isteyen, eğer tutarlı olmak istiyorsa, şehidin bıraktığı yerden davayı daha güçlü, daha örgütlü, bu anlamda daha güçlü, daha kapsamlı bir amaca kavuşturarak yürütmeyi bilmelidir. Bağlılığın bundan başka bir tanımı olamaz, işte biz, tam da bu dönemde böyle yaptık. Amaçlarımızın parti programına dönüştürülmemesi ve gevşek örgütlenme yerine daha resmi, daha bağlayıcı olan örgütlenmeye geçilmesi gerektiğini söyle-

dik. Bu, anıya bağlılıktır. Bu, cesaret ve öne atılmadır. Ve bildiğimiz gibi, kendimizi bir adım daha ilerletmemiz böyle sağlanmıştır.

Biz, anılara bağlılığın bir gereği olarak her yıl daha güçlü bir eylemlilik ve örgütlülükle karşılık verelim derken, şehitlerimizin sayısı da arttı. Bu, şüphesiz daha sağlıklı olmanın, gerekirse bunun için daha çok fedakarlığın ve cesur davranmanın gereğidir. Ve yapılan da budur. Eğer Hareket 1978-79-1980'lerde her bakımdan daha yoğun bir gelişmeyi yaşamışsa, bu özelliğimizle yakından bağlantılıdır. Her yıldönümünde yürütülen eylemler, hem düşmanı biraz daha geriletmiş, hem de fedakarlık oranımızı arttırmıştır. Ve bunlar, hep yeniden bir başlangıç, yeniden bir doğuş anlamına da gelmiştir. Haki Karer'in anısı, bizde Hilvan gerçeğine dönüşmüştür.

Haki Karer'in şahadetinin birinci yıldönümünde **Halil Çavgun**, Hilvan gerçeği içinde ortaya çıkan bir şehidimizdir. Ve Hilvan gerçeği, daha sonra kitleselleşen bir gerçek olmuştur. Burada feodalizmin en güçlü bir kalisinin sarsılması, iliklerine kadar bastırılması söz konusudur. Halil Çavgun'un anısına bağlılık, faşist gerici bir çetenin Hilvan kitlesi üzerindeki her türlü baskı ve sömürsünün yerle bir edilmesi olmuştur. Ve bu, dalga dalga, yöredeki güçlü feodal otoritenin önemli oranda parçalanmasına dönüşmüştür. Kürdistan'ın modern ulusal direnişinde dönemin en ilerici çıkışına yol açmıştır. Bu, gerçekten büyük bir özgürlük atılımıdır. Hilvan direnişi, bugün gerilla düzeyine ulaşmış olan on yıllık pratik savaşımızın kapsamlı ilk örneği, ilk modeli olmuştur. Halil Çavgun yoldaşı cisimleşen Hilvan direniş gerçeği, ardından Siverek direnişi'ne yol açmıştır.

Siverek direnişi, partimizin resmi ilanı, eylemle ilanı ve kitleselleşmenin temel adımı olmuştur. Demek ki anıya bağlılık, onu halkımızın gerçeğine dönüştürmesinde ifadesini bul-

“Anılara bağlılığın gereği olarak daha güçlü bir eylemlilik ve örgütlülükle karşılık verelim derken, şehitlerimizin sayısı da arttı. Bu, daha sağlıklı olmanın, gerekirse bunun için daha çok fedakarlığın ve cesur davranmanın gereğidir.”

yor. Daha kararlı bağlılık, onun özgürlükçü atılımının gerçekleştirilmesinde bizi şiddetli, kararlı bir tavıra itmiştir. Bu direniş gerçeğinin altında, şehide kesin bağlılık vardır. Bu anlamda şehidin zaferi söz konusudur. Görülüyor ki, partileşmenin bu döneminde şehitlerimiz sayıca artmıştır. Kitlesel bir temele kavuşturulmuşlardır. Ve bu dönemde düşman, buna devlet çapında Maraş katliamı ile cevap vererek, susturmak istemiştir. Biz, direnmeye karşı koyacağımızı resmi parti ilanı ile göstermişizdir. Ve bu da gelişmeye yol açmıştır. Bu gelişmeleri korumak için daha fazla çaba, daha fazla kararlılık ve daha fazla cesaret gösterme gereği ortaya çıkmıştır.

Böylece partiyi yaşatmanın derin endişesi ve cabası içine girilmiştir. Bu bizi, partiyi her halükarda yaşatmak için çareler bulmaya itmiştir. Halkımızın modern ulusal direnişini ilk defa yurtdışına ulaştırabilecek kadar çare aramaya, onu kesintiye uğratmamaya, sürekli kılmaya zorlamıştır. Demek ki, daha fazla direnme, daha fazla sorumluluk demektir. Daha fazla sorumluluk ise, daha fazla çaba harcamak demektir. Bu da bütün çareleri düşünüp en uygunlarını gücümüz oranında uygulamamız anlamına gelir, işte biz, Türkiye’de faşist askeri rejim kurulduğunda, böylesine duygular, çabalar ve çıkış yolları içindeydik. Ve aslında küçümsenmeyecek adımlar da atıyorduk.

Siverek pratiği 1979-80’lerde büyük sorumluluk istiyordu. Feodal-faşist güçle ve devletle bizi karşı karşıya getiriyor, daha fazla örgütlülük ve daha fazla silah istiyordu. Bu da bizi, ya altında kalıp ezilme, ya da daha fazla ilerlemek zorunda bırakıyordu. Biz, bu anlamda direnmiş ve yığınca kan dökmüştük. Onları yerde bırakmamak için, 1979, parti ilanında **Salih Kandal** yoldaş şehit düşmüştü. Bu da, Hilvan direnişinin ikinci bir halkası olarak, Siverek direnişinin tam parti ilanına denk getirildiği dönemin şehididir ve bizim için önemli bir şehittir. Peş peşe **Cuma Tak**, beş arkadaş ve bu arada bir yığın yurtsever köylü direnişçi ve bütün ülkeye yayılan bir mücadele ve şehitlerle partimizin büyük bir politik gelişmeye öncülük etmesi, tabii ki Türkiye’nin sistemini allak bullak eden gerçekler olmuştur.

İşte partimizin kalıcılığını ve sürekliliğini sağlaması, daha güvenli mevzilere çekilme ve orada güçlenmeyi sağlama, yani yurtdışına çıkış, ülkede mücadeleyi biraz daha geliştirip ilerletme ve 12 Eylül’ün buna sert tepkisi böyle bir ortamda gerçekleşmiştir. Kısaca, önemli bir imtihan dönemi idi bu dönem. 12 Eylül’ün gelişile birçok örgüt hemen boyun eğdi. Çok az direndiler ya ezildiler, ya tasfiye oldular ya da teslim oldular, işte tam

da bu dönemde eğer bir örgüt tarihi amaçlarıyla çalışmak istemiyorsa, ilerideki gelişmeyi sağlama almak, kendisiyle tutarlılığını kanıtlamak ve özellikle halk nezdinde çok önemli olan prestijini korumak istiyorsa, sözünün eri olduğunu kanıtlayacak, direnecek, gerekirse de şehit verecekti. Bu dönemde de şehitler verildi. Başta **Delil Doğan** olmak üzere, Şikestun ve benzeri direnişler vardır. Bunlar bu döneme denk gelen direnişlerdir ve bu da ilk defa orduya karşı olmuştur. Arkadaşlarımız, açık çatışmayı göze alarak mücadeleye yeni bir adım attırmışlardır. Ve bu şehitlerimiz de, bu nedenle tarihi önemi büyük olan şehitlerimizdir. Türk egemenlerinin en çok güvendikleri ordu silahıyla karşı karşıya gelerek, sonuna kadar direnebileceklerini kanıtlayan şehitlerimizdir. Dolayısıyla ileri bir merhalenin şehitleridir. Bunun anlamı da, bu nedenle büyüktür. Bu 12 Eylül faşizmine karşı direnebileceğimizin, boyun eğmeyeceğimizin ilanıdır. Ordu da olsa, sinmeyeceğimizin, kaçmayacağımızın, teslim olmayacağımızın kanıtıdır. Ve daha sonra direnişlerimiz yaygınlaşmıştır. Dolayısıyla, 12 Eylül’le karşılaşmamış kahramanca, PKK’nin direnişçi geleneğine uygun ve amaçlarımızla tutarlılık içinde olmuştur. Bu konuda, bir yandan halka sağlam bir direnişçi gelenek mirası bırakırken, öte yandan da daha sonra mücadeleyi sürdürecekt olanların nasıl davranmaları gerektiğine dair sağlam bir miras sağlamıştır. Bu yoldan geriye dönmeyeceğini ortaya koymuşlardır. Dolayısıyla, 12 Eylül sonrası uygulamalara karşı doğru devrimci tutumun ne olması gerektiğini kanıtlamışlardır. İşte bu gerçeklik bize, gerek yurt dışında direnişten vazgeçmemeyi ve gerekse zindana alınan partiye dayatılması gereken direnişçi yolun ne olduğunu açıkça göstermiştir. Ve bunu semtleriyle kanıtlayanlar en yüce değerlerdir.

**Demokratik Konfederalizm Önderi
Abdullah ÖCALAN**

Botan Eyaleti

"Yüreğine koca sevgileri sığdıranlar vardır hani,
hani ağız dolusu gülmeyi unutmayanlar
tüm karanlıklara karşı.
Ulanmaz bir inatla dağa koşanlar
coşkuyla ve aşkla...
İşgal edilmiş yaşamlara karşı
sevmeyi bilenler...
Ve bir de bunun için
toprağa düşenler..."

"Ölüm yolu düzlendi, büyük ölüm korkusu ağıldı, onlar ölümle yaşam arasında kurulan köprü oldular. Ölümünden yaşama onlar üzerinden rahatça geçeceğiz. Gerektiğinde yaşamadan ölüme geçeceğiz. Dalga dalga bu köprüden onlarca, yüzlerce ve binlerce kişi geçerek şehitler kervanına katıldı."

Önder Apo

Özgürlüğün arayışçısı Lawkê Xerip

"Şehitlerimiz
güzel yaşamın
gerçek sahipleri'dirler."

Önder Apo

Adı, soyadı: **Derviş SİNO**

Kod adı: **Mahmut**

Doğum yeri ve tarihi: **Hewlakê
Kobani, 1968**

Mücadeleye katılım tarihi: **1989**

Şehadet tarihi ve yeri: **18 Nisan
2003, Silopi merkezi**

Cudi'nin anlamını bilir misiniz?

Hayallerimin baş kahramanı, en derin yürek atı-
ğıdır Cudi. Herkesin arayıp belki de bulamadığı
huzur, bir tebessümdür Cudi. Bazen de bir damla göz-
yaşı, bir parça hüzündür. Nuh'un gemisine kucak
açan yerdir. Cudi, yeni yaşamın adıdır. Asiliğin, gü-
zelliğin, sevginin, boyun eğmezliğin diğer adıdır.

Ya Lawkê Xerip'in hikayesini bilir misiniz? Anla-
tayım öyleyse.

Bizim topraklarda binlerce yıl önce bir genç ya-
şarmış. Bu gencin yüreğinde durulmak nedir bilme-
yen bir özgürlük tutkusu varmış. Özgürlüğün Sefine
denen bir yerde olduğu söylenirmiş. Sefine Nuh'un
gemisinin indiği yere denirmiş, yani Cudi'ye. Öz-
gürlüğü aramak için düşmüş yolları. Herkes bilirmiş
özgürlüğü aradığını, ama kimin nesiymiş, nereden
gelmiş, nereye gidirmiş, kimse bilmezmiş. Onun için
de ona Lawkê Xerip derlermiş. Yedi yıl boyunca bit-
meyen bir sevdıyla dolaşıp durmuş. Dolaşmış do-
laşmış olmasına, ama yüreğindeki özgürlük tutkusu
bir nebze olsun azalmaz. Hala yüreğini yakarmış bu
tutku. Yedi yıl sonra günlerden bir gün özgürlük abi-
desi olan Sefine'nin eteklerine gelir, orada oturur, öy-
le bir hoş olur ki yüreği, çok farklı hissetmeye başlar
kendini, özgürlüğü hisseder. Tabii buranın Cudi oldu-
ğunu bilmiyormuş hala. Tam bu esnada şeytan çıkar
ortaya ve Lawkê Xerip'in aklını çelmeye başlar.
Lawkê Xerip özgürlük arayışı olmadan yaşayamaya-
cağını, yaşamının anlamsız olduğunu hisseder. Ve
tanrıdan canını almasını diler. Tanrı bu dileğini yerine
getirir ve canını alır Lawkê Xerip'in. Orada öz-
gürlüğü en derinden hissetmiş, özgürlükle birleşmiş
ve orada gözlerini kapatmıştır yaşama.

Yeni Lawkê Xeripler bu arayışı hiç bırakmadı, yüz-
lerini Cudi'ye çevirdiler her defasında. Hatta arayışını
daha da ileriye götürerek Cudi'nin zirvesine çıktılar,
mücadele ettiler ve şehit düştüler.

İşte bu Lawkê Xeriplerden biri de Mahmut yoldaşı.
Mahmut yoldaş da tıpkı Lawkê Xerip gibi tam yedi yıl
boyunca Botan ve özellikle Cudi dağıının muhteşem
zirvelerinde özgürlük savaşçısı olarak yaşadı.

Mahmut yoldaş K. Güney'in Kubani şehrinde doğup büyümüştü. Mücadele burada yüreğini yakmaya başlamış ve 1989 yılında katılmıştı. Önderliğin eğitiminden geçip yüreğindeki sevgiyi bilinçle donatmıştı. Eğitimden sonra dağları dayatmıştı, yüreği özlem doluydu. Ama uygun görülmemişti öneri. Bu sahadaki çalışmalara düzenlenmişti. K. Güney'deki faaliyetleri yürüttü dört yıl boyunca. Bu süre içerisinde durmadan rapor yazdı dağlara gitmek için. Çalışma yürüttüğü alanlarda Cudi'nin havasını soluyordu. Şu sınırlar da olmasaydı elini uzatsa orada olacaktı. Yeni güne Cudi'ye rujbaş diyerek başlıyor, günün bitiminde Cudi'ye şevbaş diyerek yatıyordu. Cudi, hayallerinin baş kahramanı olmuştu. Bir an önce gerillaya gitmek için rapor yazdı, kendini dayatıyordu yine, artık duramadığını söylüyordu raporunda. Mahmut arkadaş evli ve çocuk sahibiydi. Arkadaşları işte bunun için önerisini sürekli erteliyorlardı. Ama Mahmut arkadaşın yüreğindeki özgürlük ateşinin nasıl alevlendiği de görüyorlardı. Düşünüp taşınmıştı arkadaşları ve sonunda önerisi kabul edilmişti. Bunu duyduğunda göz yaşları yanaklarından akmaya başlamıştı sevinçten. Ülkesinin kutsal topraklarında özgürlük savaşçısı olmak için 1993 yılında Botan'a doğru yol aldı. İç içine sığmıyordu yol boyunca.

Botan'ın bütün görkemli alanlarında kaldı, çalışmalara katıldı, ama en çok da hayallerini süsleyen Cudi'de kaldı. En zor dönemlerinde oradaydı hep. 1994'teki kapsamlı operasyon ve sonrasındaki çetin süreçlerde. Hep göğüs germişti zorluklara. Pratikte arkadaşlarına bağlılığıyla, yaşamdaki coşkusuyla sürekli moral aşılar ve etrafına. Düşmanın yoğun baskısına, ambargo uygulamalarına, Cudi'yi ku-

şatmaya almalarına rağmen, Mahmut arkadaş bütün bu zorlu dönemlerde, fedakarlığıyla cephe faaliyetleri yürüttü. Yoldaşlarının savaktan geri kalmaması için her gece ölümle kol kola, Şımak gibi düşmanın en yoğun olduğu bir yere gider, arkadaşları için erzak sınırlar, yine düşerdi yollara. Oradaki yurtseverler bile Onun Şımaklı olduğunu sanır, Şımaklı Mahmut derlerdi, halkın sevgisini, saygısını kısa bir zamanda kazanmıştı.

Mahmut arkadaşın partiye kattığı çok sayıda yeni savaşçı da vardı. Hatta ilk getirdiği grup esnasında çatışmaya girmiş ve yaralanmıştı. Ama umursamıyordu yarasını. Önderliğin gerillayı büyüten perspektifiyle faaliyetlere daha da sarılmıştı.

En son 2003 yılının baharıydı. Doğa kış uykusundan yeni yeni uyanıyordu. Zirvelerdeki kar henüz erimemişti. Her şey öyle canlıydı ki, yürekleri coşkuyla dolduruyordu. İşte güzel bir bahar günü Mahmut ve Harun arkadaşlar yeni bir grup getirmek için bütün

**“Heval Mahmut
partiye olan bağlılığını
bu eylemiyle düşmana
gösterir. Teslim
olunmayacağını, son
kurşuna kadar
savaşılacağını
mesajını verir düşmana.
Ardıllarına direnişi,
fedai ruhu bırakarak,
sonsuzluğa yol alır.”**

tehlikeleri göze alarak Silopi'ye gideceklerdi. Irak savaşından dolayı yoğun güvenlik önlemleri vardı. Onlar keşif yapıp baharın havasını içlerine çeke çeke, rengarenk çiçekler, yaprakları patlamış ağaçların arasından kendilerini Silopi ovasına bırakmışlardı. Yıllardır burada olmasına rağmen etrafına bakarken hayran hayran bakardı. O, Cudi'yle bütünleşmişti, Cudi yüreğindeki bitmez sevgiydi. Ovaya ulaşmışlardı, ama onların gözü, gönlü Cudi'nin zirvelerindeydi. İki kişi gidiyorlardı, 10 olarak geri döneceklerdi. Yeni katılan arkadaşları da bu güzelliği görmeliydi, bunu tartışıkça heyecanlamıyorlardı. İşlerini bir an önce bitirip Cudi'nin zirvesinden güneşin do-

güşunu seyretmek, özgürce gezen pezkovileri (yaban keçisi) tekrar izlemek için acele ediyorlardı. Cudi geyiklerin, yaban keçilerinin de meskeniydi.

Düşman bilgi almıştı, Silopi'nin merkezine pusı atmıştı. Arkadaşlar düşmandan habersiz ilerliyorlardı. Çok az kalmıştı görevlerini yerine getirmelerine. Merkeze girdiklerinde polisler alarına geçer arkadaşları yakalamak için. Bunu fark eden Mahmut ve Harun arkadaşlar koşmaya başlarlar, ama Harun arkadaşın ayağı kayar, tabancası belinden düşer ve yakalanır. Mahmut arkadaş ise, önce bir eve sığınır, ama evdekiler korkar, Onu kabul etmez. O da ele geçmemek için evin çatısına çıkar ve tabancasıyla çatışmaya başlar. Düşmanın eline geçmemek için son kurşunu kendine sıkar. O mermiyle Silopi merkeze, ovaya koyu bir sessizlik çöker, sağanak yağmurlar başlar yağmaya. Cudi ağlar, sessizliğe gömülür. Yüreği kanar, sızlamaya başlar.

Partiye olan bağlılığını bu eylemiyle

gösterir düşmana. Teslim olunmayacağını, son kurşuna kadar savaşılacağını mesajını verir düşmana. Ardıllarına direnişi, fedai ruhu bırakarak, sonsuzluğa yol alır. Gerçekleştirdiği Apocu fedai ruhun temsilidir. Bu ruh asla teslim alınmaz, Zilan yoldaşın çizgisinin devamıydı direnişi. Her atılan adımda bir anı, bir tebessüm, bir dalış, bir kelime, bir adım, bir hareket, bir bakış bırakarak gitti. Biliyor musun güzel yoldaşım sen gideli hala ağlar Cudi.

Özgürlüğe olan sevdası Lawkê Xerip'in sevdasıyla birleşmişti. Baharın coşkusu sessizliğe bıraktı yerini, sonbahar oldu birden. Yüreğimiz acıyor, kan ağlıyor gidişinle.

Mahmut yoldaş, yüce şehitlerimize doğru Nuh'un gemisiyle yola çıkmıştı. Belki fiziki olarak burada değilsin, ama tüm anımızdasın. Her zaman yüreğimizde yaşayacaksın Lotus çiçeği gibi.

**Mücadele yoldaşları adına
Rubar Silopi**

Mahmut (Derviş Şinn)

yeni bir hikaye yazıldı Cudi'de

Kitaplardan, duyumlardan, sözlerin sese dönüştüğü kulaklarda yankılanan anlatımlarda tanımladım seni, karla karışık yağmurlu bir gecenin zifiri karanlığında, yağdan kandille aydınlatılmış bir gerilla koğuşunda, aydınca bağdaş kurmuşluğunda ilk defa gördüm seni. İki gecelik karlı yürüyüşün sonunda, yorgunluğun panzehiri olan istirahatata çekilirken seninle karşılaşmak, bir ezginin ruhsal gıdasını almak gibiydi. Vücutta işleyen soğukun bıçak gibi keskinliği, bacak kaslarındaki kasılmışlıkta uykusuzluğun uykuya özlemi mi kalır? Seni tanımamak özlemdir, seni tanıyıp şehadetini duymak acıdır. Seni kaybetmenin acısını duymak güçlenmek, bilenmektir. Çünkü gerçeğin dihiyle, doğallığınla ilk sözünü duydum. Gözlerindeki yaşam canlılığın en büyük farklılığındı.

Susuzluğumu gideremedim, kana kana içilen Kürdistan zozanlarındaki, Faraşın, Şerafettin'deki pınarlar gibi sohbet pınarıydın. Parmaklarını oynatırken sana gülmek yakışıyordu, sohbet ve tartışma anlarında gülmeye beraber parmak oynatmak yakışıyordu. Sana susamışlığım, sana doyamamışlığım bir hasret gibi içimde kalacak. Bir yıl yetmedi, bir daha göreydim looo...

Yine nisan yağmuru yağıyor Silopi ovasına. Deriyê Mazî, Deriyê Hirçê, Deriyê Bera-na ve Deriyê Dostikê sis, duman içinde. Grê Çolya, Hesanan hüznün içinde, Safinê Nuh'un gemisini beklediği gibi, Mahmut'u heklemede, bir günlük özlemi zamansızlık sınırında, Cudi toprağı kendisinden yarattığını alabilme savaşında.

Helena düşüşe geçmez, yüceliğinde ısrarlı, heval Mahmut Silopi'de geceyi karşı-larken, Navser de rojbaşı çekiyor. Heval he-

val... Hevalê Mahmut gelmiş. Şehre giden babaların yollarını gözleyen çocuklar misali heval Mahmut'un yolu gözlenmekte... O bir can yoldaşı üslubunun çekiciliğine ve umutlu gülüşüne kim yanaşmaz ki...

Heval Berivan (Binevş Agal)'ın şehadetiyle Cizre nasıl tarihselliğe kavuştuysa, heval Mahmut'un şehadetiyle de Silopi tarih-selleşti...

Tarih tanıktır, sergilenen direnişlere. Her gün bir yenisinin eklendiği direnişlerdir bunlar. Bazen hiç umulmadık, "görevimi başarmaya ramak kaldı" denilen yerde mermilerin hedefi oldular, bazen görevini başarıyla yerine getirmenin rahatlığıyla üslenmeye geri dönerken direniş destanları yazıldı. Bazen de başkaları aranırken, tesadüfi aramalarla ve sonradan çözümlerle yaşanan yakalanmalar, şehadetler.... Kemal Pirler, Mazlum Doğanlar böyle esir düşmediler mi? Kutsal bir göreve giderken düşmanın operasyonuna hiç olmadık yerde takılmak ve düşmanın eline geçmemek için kendini bombaya dönüştürmek... Yeri geldiğinde iradeli katılışın direnişini sergilemek, Apocu militan ve ruhun duruşudur. Şehadetin kararını vermek, düşmana öldürmeyi tattırmamak başlı başına direnmenin zaferidir. Bunu yerinde uygulama mantığına sahip olmak en büyük militanlıktır.

İstihbaratçıların kol gezdiği, kontrgerillanın cirit attığı Silopi'ye girmek gibi tehlikelerin tehlikesine rağmen Cudi'ye imkan yaratabilmek, herkesin harcı olamaz. Özgürlük hareketini büyütelim, birkaç yeni yoldaş daha getireyim, onları özgürlük tutkularına kavuşturayım, onların düşünce ve duygu yüklü özlemlerine cevap olayım... Kaç defa bunun için düşmüştün yollara... Bir daha bir daha...

Kaç kez düşmüştün pusulara... Kaç kez inatla durmadan aynı yollardan geçtin... Hesabı olmayan yollar, yürüyüşler ve engellerdi belki bunlar, aklımızda kalan senin direncin, pes etmemen oldu yoldaşım. 35, 36, 37 yaş ömrün yarısı. Sırtına vur 25-35 kilo, Bajerê Kır yokuşuna tırman... Bunun ne olduğunu o dik yokuşu tırmananlar, yürüdükçe sanki daha da dikleşen, bitmezmiş gibi görünen yokuşa tırmananlar bilir. Senin de emeklerin boşa gitmedi yoldaşım. Fedakarlığın ilkeye dönüştü, fedai tarzın karakterleşti. Emek bende, bilinç bende, fedakarlık bende dedin hep yarımlara yürüdün.

Sen bir özgürlük gerillasıydın, doğayla bağlarını kurman zaten pratiğindi.

Tarih seni halkının fedaisi olarak gördü, bizler seni yaşıyoruz. Halkının en iyi hizmetçisi olma onuruna herkes ulaşamaz. Silopi halkı senin bu özelliğine tanıktı. Ben gideyim halkım kalsın, umutlarımı, hayallerimi ve inançlarımı yaşatsın dedin son yolculuğunda. Halkın bıraktıklarına ihanet etmeyecekti, yaşatacakları onları. Halkların gönüllerinde kahramanları zamanın sınırsızlığında eserleştirmek vardır. Halklar kahramanlarıyla tarihte yer alırlar.

Zekada incelik, her insanda bulunan bir yetenek değildir. Bir halıya dokunan motifler gibi olay ve olgulardaki yaklaşımda inceleğe, öngörü ve sanatçı ustalığına sahiptin yoldaşım.

Mitlerde ne kadar abartma olsa da gerçeğe yakındır. Bunu bir kez daha anlıyoruz. Efsaneler mitolojik tarihin edebiyatıdır. Uygarlığa beşiklik eden yukarı Mezopotamya'da tarihe geçen Nuh'un efsanesinde insanlığın yeniden doğuşundaki durak ve başlangıç yeri Cudi'nin Safine'siydi. Çağdaş özgürlük hareketinin yeniden doğuşunda ilk gerilla tohumlarının atıldığı yer de Cudi'ydi. İnsanlık tarihi çağdaş anlamında yeniden tekerlür etmekte. Cudi'yi sizlerle daha çok sevdik yoldaşım. Sen Cudi'nin kutsallığına daha fazla yücelik kattın heval Mahmut.

Şehitler kendilerini aşanlardır, kendisi olmaktan çıkanlar, insanlığa mal olandır. İnsanlığa ait değerleri yaratanları yaşatmak, yüceltmek kalanların sorumluluğudur.

Şehitler yolumuzu aydınlatan birer ışıktır.

**Mücadele arkadaşları adına
Zana Azad**

BİR CAN

Ay ışığında yürürken,
Saman yoluna, kutup yıldızına bakarken
yönümü bulur gibi bulurum seni
Cudî'de, Silopî'de
Kiblegahım derim oraya
bilirim seni Mahmut yoldaş...
Ey İpek yolunun direksiyon emekçileri
özgür yürekli bir canın silüetini görürken,
ne gezer, ne arar diye sormadınız mı?
Akşamdan inerdi sizarcasına,
ansızın sizden biri olurdu.
Ey Xabur, Hezil, Dicle
feryatla hırçınlaşmadınız mı?
Hele Ciyayê Baxer boynunu bukmedi mi?
Gubar, Xanfûr, Ciyayê Spî
çağırın özgürlük savaşçılarını,
Silopî ovası yetmedi mi aldığın sevdalılar...
Şehitler yolumuzu aydınlatan birer ışıktır...
Mücadele arkadaşları

Cudi'ye sevdalı bir yürek

Kutsa onları ey büyük Cudi. Onlar ki, tarih denizinde batmakta olan insanlık gemisini bir kez daha Cudi'ye demirlemek isteyenlerdir. Onlar ki, Nebi Nuh misali korkunç tufanı andıran ve adına uygarlık denilen o dayanılmaz labirentten, o karanlıklar diyarından insanlığı bir kez daha aydınlığa, refaha çıkarmak isteyenlerdir. Onları en iyi sen anlayabilirsin. Seni de en iyi Onlar anladılar. Onlar, sefineye ulaşmak için yapıp tutuşan çağdaş Lawkê Xerip'tirler. Kutsa onları. Sen de bir zamanlar kutsandın. Sen, kutsal olansın. Onlar sen de sevgi, bilinç, emek, yani özgürlüğün kaynağını buldular ve seni kana kana içerek özgürleştiler.

Cudi, özgür yaşam arayışı içinde olanların meskeni. Cudi, ölümsüzlük arayışının açık adresi. Onu görmek için bakmanın değil, yaşamının gerektiği dağ. Şahinlerin yüksek yuvalarına erişilemediği, yaban keçilerinin evcilleştirilemediği, heybetli, yüksek, bir o kadar da alçakgönüllü dağ... Sefine, Cudi'nin zirvesidir. İnsanoğlunun ahlak ve moral değerler bakımından ulaşacağı en yüksek zirvedir orası. O, Hz. Nuh'un gemisini demirlediği görkemli tepedir. O, özgürlük ve yaşamdır. Lawkê Xerip yedi yıl yürür, bu yolculuğunda birçok kez ölümle burun buruna gelir, birçok engeli büyük bir sabırla aşar. En büyük yoldaşı Cemel (deve)'i kaybettiğinde Enkido'yu yitiren Gılgamış kadar üzülür. Ama yılmadan yolculuğunu sürdürür. Nihayet bir gün Cidid'e (Cudi) ulaşır. Sefinenin çok yakınına gelmiştir ki, o an şeytan insan kılığında beliriverir yanında. Şeytan Lawkê Xerip'e "nereden gelip nereye gidersin" diye sorar. Lawkê Xerip yedi yıldır sefineye gitmek için yollarda olduğunu söyleyip yolu göstermesini ister. Şeytan sinsi sinsi gülerek "yedi yıl daha yürümeli-

sin" der. Tabii o, bir insandı, inanmak onun zayıf yanıydı. Lawkê Xerip şeytanın yalanına kanarak hayal kırıklığına uğrar ve Allah'a yakarıp canını almasını ister. Bu dua tanrılar katında tartışmaya yol açar. Bazı tanrılar yedi yıl yürüyen Lawkê Xerip'in sefineye çok az kala canının alınmasına razı olmazken, tanrılardan tanrısı ise Xerip'in bu duasını kabul ederek canını almıştır. Ona göre Lawkê Xerip daha yolculuğun başında ve tüm yolculuk boyunca zaten sefineye ulaşmıştır. Ona fiziki ulaşım sadece semboliktir der.

Mücadelemizin yürütüldüğü her alanda, dağlarda, şehirlerde, zindanlarda ve sürgünlerde her an büyük kahramanlıklar yaşanmaktadır. Özgürlük savaşının yürütüldüğü her alan bu yüzden kutsaldır. Cudi alanı da böylesi bir alandır. Mücadele tarihimizdeki rolü, mitolojik öyküleri ve destanları ile hem halkımız hem de tanrılar tarafından kutsanmıştır. Cudi, bir yaşam felsefedir. O, yaşayan bir ruhtur. Ona bu ruhu üfleyenler ise Başkan Apo ve devrim şehitleridir. Stratejik olarak da Botan eyaletinde çok önemli bir üçgeni oluşturur. Düşman da bu gerçeklikten yola çıkarak alanı pilot bölge seçmiştir. Yürüttüğü kirlili ve haksız savaş Cudi'de kazanarak, eyaleti ve bütün mücadeleyi zorlamak istemektedir. Serhildana kalkan Şırnak, Cizre ve Silopi'deki yurtsever halkımızı katliamlardan geçirip gerilla ile bağlarını kesmek istemiştir. Gerillaya karşı da gerek askeri, gerekse de lojistik alanında büyük yönelimler gerçekleştirerek imha etmeyi, bunu başaramayınca marjinalleştirip yıldırma hedeflemiştir. Ancak ne tank, top, kobralar ne de kimyasal silahlar, ne tecrit ne de açlık gerillayı yıldıramadı. Apocu fedailer teslim olmaz sloganıyla karşıladılar ölümü. Ölümü ayaklarının altında çiğneyerek yarattılar

ölümsüzlüğü. Ölüm korkudan kimyasal tüplerinin ve kurşun kovanlarının içine gizlendi. Yaşam işte o an bir yel gibi dağı aştı ovalara ve şehirlere ulaştı. Şehirleri kuşatan taburların içinden, askerlerin önünden, duvarların içinden esip insanların yüreklerine ulaştı. İnsanlar bu yeli bir damla gözyaşı ve buruk bir tebessümle karşıladılar. Oysa ölüm boş kovanlarda titreye titreye, korka korka karanlığa gömülüyordu.

Çağdaş Lawkê Xeripler vardır bu coğrafyada. Her birinin hikayesi anlam yüklüdür, değerlidir. Lawkê Xerip, tanrıya ulaşmak ister, gerilla ise özgürlüğe. Farklı zamanlar, farklı zorluklar, ancak aynı mekanlar... Şehit Erdal, Cuma (Selim İLKER), Hamzalar (Ziver SARIYILDIZ, Aziz TANIK), Tekoşin (Ayhan KORHAN) Berivan, Agiri (Rahime SEYHAN) ve nice devrim şehidi, Cudi'nin bir parçasıdır. Onlar, sadece Lawkê Xerip değil, gerçek Nebi Nuh'turlar. Savaşıkları karanlık tufan değil, ondan heter oligarşik, faşist Türkiye gerçekliğidir. Onları bu kez gemi değil, silahları korumaktadır. O zaman şeytan birdi, oysa bugün şeytandan dışarı adım atılmıyor.

Cudi'nin direniş geleneğine canı pahasına sahip çıkan, bölgenin en son şehidi Mahmut arkadaş da gerçek bir Lawkê Xerip hayranıydı. Lawkê Xerip'in türbesini onlarca kez ziyaret etmişti. Ve 2003 yılında bir arkadaş ile birlikte görev için gittiği Silopi'de şehitler kervanına katıldı.

Mahmut arkadaş 1968 yılında Küçük Güney'in Kobani/Hewlakê köyünde doğar. Yurtsever bir ailede büyüyen Mahmut arkadaş, inşaatlarda kalıpcılık yaparak geçimini sağlarken, bir yandan da yurtseverlik görevlerini en aktif bir şekilde yerine getirir. Evlenmesi, hatta Reşat adında bir oğlunun olması bile O'nun gerillaya katılma eğilimini engelleyemez. 1989 yılında Mahsum Korkmaz Akademisi'ne giderek orada Başkan Apo'nun yanında bir devre eğitim görür. Eğitim devresi bittikten sonra Küçük Güney'de

cephe çalışanı olarak çalışmalarda yer alır. Ne var ki aklı hep dağlardadır. Nihayet 1993 yılında büyük özlem duyduğu gerillaya Cudi dağına kavuşur. Cudi ile bu ilk karşılaşma, Onu adeta büyüler. Daha o vakit aralarında kopmaz bir bağ oluşur. Kısa bir süre Gabar alanında çalışmalara devam eden Mahmut arkadaş, 1995 yılında yeniden Cudi alanına gelir. 1996 yılından itibaren de alanda cephe biriminde çalışmaya başlar. Alanda yaşanan tüm zorluklara karşı görevine büyük bir ciddiyet ve aşkla yaklaşan Mahmut arkadaş, hem yoldaşlarının hem de halkın sevgisini kazanmış bir militandır. Çevre şehir ve köylerde Onu tanımayan yok gibiydi. Disiplinli çalışma tarzı, fedakarlığı ve dürüstlüğü Onu güvenilir kılardı. Halk, hiç çekinmeden ilişkilenirdi O'nunla. Halkın duyduğu güveni, yoldaşların sevgisini yaşamının her anında olduğu gibi son anında da koruyan Mahmut arkadaş asla unutmayacağız.

Başkan Apo'nun uluslararası komployla esaret altına alınmasından sonra intihar eylemi için kendisini öneren Mahmut arkadaş, onay alabilseydi her an daha görkemli bir eylem gerçekleştirebilecek iradede güçlü bir fedaiydi. En zor anlarda yoldaşlarına moral vermeyi başarabilen gerçek bir yol arkadaşısı idi. Bir çocuk gibi şen şakrakta. Bütün yoldaşlar O'nun aklışmış saç ve sakalına rağmen karda oyunlar oynamasını, en ağır komando hareketlerini kolaylıkla yapmasını, halaylarda canlılığını hayretle izlerlerdi. Onun çocuksu yanı kadar yaşamdaki olgunluğu, eğitimlerdeki net ve yön belirleyici görüşleri, yönetim ve yapıdaki tavizsiz örgütsel duruşu herkesi etkilerdi. O, neyi, nerede, ne zaman yapacağını, hangi sözün nerede söyleneceğini çok iyi bilen tecrübeli ve hakim bir militandı.

1999 yılı ortalarında bir görev için Küçük Güney'e geçen Mahmut arkadaş, partinin talimatı ile Musul'a cephe çalışmaları için gönderilir. Yeni gelişen demokratik değişim stratejisini erkenden kavrayıp bu yeni strate-

jinin belirlediği görevleri özümseyip layıkıyla yerine getirmeye başlar. O süreçte, Mahmur kampında bir eğitim devresinde yönetiminde eğitimcilik görevi yapar. Ancak aklı yine Cudi'dedir. Zor bir dönemden daha geçerken, kendisinin alandaki yoldaşlarının yanında olmaması O'nu üzer ve yeniden alana dönmek için öneride bulunur.

Kopmaz bağın diğer ucu Cudi de Mahmut arkadaşı özlemiştir. Gerçekten dağlar özler mi? Gerçekten böyle bir bağ, böyle bir çekim gücü var mıdır? Bunu ancak dağlara gönüllerini kaptıranlar bilir. Kısa bir süre sonra Mahmut arkadaşın beklediği davet alandan gelir. Bu kez alana hiç kopmamacasına gelir. Bu yeni geliş çok heybetli olur. Alan uzun bir tıkanıklık sürecinden sonra nihayet açılım gösterir. Halkla ilişkiler genişler, alt yapı sorunları büyük oranda çözülür. Buna rağmen yetersiz olan bir yan, tamamlanamayan bir bütün vardır. Başkan Apo ve Kongremiz KADEK, sürekli yeni gerilla katılımlarının öneminden bahsederken, bölgenin bu çalışmada yetersizlikleri vardır. Bu durum aşılmalı, bu aksaklık giderilmelidir. Bu niyetle çalışmalarına hız veren Mahmut arkadaş "gerekirse tek başıma İstanbul'a kadar yürüyüp oradan savaşı getireceğim" diyordu. Bu, O'nun yeni hedefinin esprisel ifade-siydi. O, engel tanımaz bir insandı. En tehlikeli

yerlerde yoldaşları için ağır erzak çuvallarını saatlerce taşıırken, hiçbir şeyi engel olarak kabul etmeyen biri olarak tabii ki bu çalışmaların önündeki engelleri kaldıracaktı. Yoğun çaba nihayet sonuç vermişti. Cudi yıllar sonra yeniden yeni katılımlara açılmıştı.

Her zaman "şehre tabancasız gitmem, gitmek zorunda kalsam bile yanıma bir bıçak alırım, bir durum olursa, harakiri yaparım" diye espriler yapıyordu. Görevi icabı Türkçe konuşmayı öğrenmişti. Dahası çok iyi bir okurdu. Gelişkin kültürü ve entelektüel birikimi ile okuduğu Türkçe kitapları Arapça kitaplar kadar iyi anlardı.

Hiçbir gül dikensiz değildir. Beko olmasaydı Mem û Zîn'in aşkı o kadar büyüleyici olmazdı. Mücadelemizde kimi dönemlerde yaşanan ihanetler devrimci kültürün gelişme-

sinde tetikleyici rol oynamıştır. Mahmut arkadaşın şehadetinde de ihanetin karanlık yüzünü, komp-lonun lanetini, buna karşın irade ve direnişin gücünü görmekteyiz.

Görev için gittikleri Silepi'de milislerinin ihanetine uğrayan ve po-

lislere ihbar edilen Mahmut ve Harun Koçer arkadaşlar şehir merkezinde polisler tarafından takibe alınır. Polisler bir süre sonra arkadaşları kuşatıp teslim olmalarını isterler. Harun arkadaş tabancasına ulaşmak isterken yakalanır. Mahmut arkadaş ise büyük bir atiklik ile polislerin elinden kurtulup kaçmaya başlar. Bir çıkmaz sokakta polislerle kuşatılır. Teslim ol çağrısına "Apocular teslim olmaz" diye bağıarak cevap verir. Ve kendisini kendi silahıyla şehitler kervanına katar. Harun arkadaş da sorguda çözülmeyerek mahkemede hakime "bugün bıraksalar yine KADEK'e katılırım" diyordu. Böylece her iki arkadaş da PKK ve KADEK direniş geleneğinin birer halkası oldular.

Yaşanan şehadet halk içinde de bir yandan üzüntü, bir yandan da gururla karşılandı. Yaşanan acı olayı bir yurtsever şöyle anlatıyordu: Olayı duyduğum an O'nun Mahmut arkadaş olduğunu anladım. Sanki yöreğime bir hançer saplanmış gibi oldu. O gün evde yas vardı, kimse konuşmuyordu.

Hangi noktaya gitsek Onu orada görür gibi oluyorduk. Sanki her an çıkıp gelecek, "bu duyduklarımız doğru değil, ben buradayım" diyecek, yine çocuklar gibi kahkahalar atacaktı. Bazen sesini duyar gibi oluyoruz. Neredeyse "Mahmut arkadaş görevden geldi gidip karşılayalım" diyoruz. Ama O'nu çıplak gözlerle göremiyoruz.

Ve Cudi yine kan ağlıyor. Bu, belki de ona duyulan sevginin ve aşkın bedelinin bu kadar ağır olmasındandır. Kimileri özgürlük için Zuhul yıldızının peşine takılır, kimileri karanlık yollarda doğacak aydınlığın içinde arar özgürlüğü. Mahmut yoldaş da Cudi'nin zirvesinde aradığı özgürlüğü aradığı yerde buldu. Bu sevgiyi, canlı bağı sonsuz kılan, uğruna çekilen büyük acılardır. Mahmut arkadaş bize sadece mükemmel bir yoldaş olduğunu değil, dünyanın en iyi babası olduğunu da gösterdi. Oğlun Reşat ve biz yoldaşların seninle gurur duyuyoruz. Yürüttüğün mücadeleyi zaferle taçlandırmak boynumu-

zun borcu olsun. Bu senden aldığımız bir talimattır. Sana ve tüm devrim şehitlerine layık olmaya çalışacağımıza söz veriyor, anılarımız önünde saygıyla eğiliyoruz.

Avazım çıktığı kadar haykıracağım
Sefine'den

kollarım yana açık göğsüm rüzgara
karşı

hiç kimsenin duyamayacağı

kadar sesli haykıracağım

bir sen duyacaksın beni bir

de Cudi'nin tepeleri

vücudumu gereceğim bir yay gibi

gözlerimi yumup

dişlerimi kenetleyeceğim

ve yumruklarımı iyice sıkıp

adını haykıracağım Sefine'den

ses dalgalarım boşluğa

umutlarımı yayacak

bir ses duyacağım aniden

yalnız değilsin diye

iyice baktığımda onları göreceğim

büyük bir orduya ulaşmanın

heyecanı ile

daha coşkulu haykıracağım

ve başımı kaldırıp da

güneşe baktığımda

sıcak ışınlarını

yüzümde hissedeceğim

bedenimde ateşler hakim olurken

ben senin varlığına serinleyeceğim

derin bir nefes alıp

koşmaya başladığımda

bir ben bir sen

ve bir de uçurum olacak

uçmak için düştüğümde boşluğa

tüm varlığımla

yine seni haykıracağım Sefine'den

ÖZGÜRLÜK.... diye

Mücadele arkadaşları adına
Roni, Dijwar, Cudi

Bir damla su olmak hayatlara akmak için

"Bütün anlamlı
büyük davalar,
şehitlere bağlılık
temelinde gelişir."

Önder Apo

Adı, soyadı: **Kenan FİRA'T**

Kod adı: **Nemrut**

Doğum yeri ve tarihi: **Varto, 1970**

Mücadeleye katılım tarihi: **1998**

Xınere

Şehadet tarihi ve yeri: **22 Nisan**

2003, Habur suyu/Botan

Bereketli yağmur damlalarının birleşmesiyle çağlayan ırmak seslerinin yankısı doldurur vadileri. Aziz ve sadedir su, damla damla büyür. Her yağmur damlası yeni doğmuş bebeğin ilk ağlayışı gibi günahsızdır. İşte her şey o anda, yani günahsız damlaların çoğalmasıyla başlar ve coşar ırmaklar.

Kendisinin yaratıcısı olan doğa, aynı zamanda kendi yok edeni değil midir? Yağmurun sele dönüşmesi gibi. Toprağa hayat veren de, yeni mecralar açarak toprağı sürükleyip götüren de aynı su değil midir? Doğa bu, ateşin yedi rengi parlar gözlerinde. Yeşilin, sarının, kırmızının, morun, siyahın bütün tonlarının en güzelini yeşertir rahminde. Yaşamı renklendiren, doğanın insanoğluna oynadığı cilveler değil midir? Hüznü ve sevinciyle insana bütün güzel ve acı duyguları tattıran yine doğa. İnsanoğlunun söz geçiremediği tek şeydir doğa.

Göz kamaştırır dipsiz beyaz lapa lapa yağar zirvelere. Sabırlı bir cdayla yağar varlık deryasının üstüne. Hayatın içinde farklı bir akıntıyı simgeler mevsimler. Dargın sonbaharın ardından suskunluk üfle-nir duygulara. Bir mevsim arkadaş olur, ta ki bahara kadar. Uzun bir vedanın ardından göz kırpmaya baş-layınca güneş, solar yavaş yavaş sessizliğe büründü-ren beyaz örtü. Ve dirhem dirhem erir, her pıhtısı bir damla su olur ve karışır ırmak seslerine, ırmaklar her damlayla biraz daha çağlamaya başlar. Coğrafyamı-za ilmik ilmik işlenen doğanın muhteşem güzelliği, bir yanına bereketi, bir yanına da cehennemi yük-le-mişti. Peki bize düşen neydi, bereket mi, cehennem mi? Yoksa her ikisinden de mi içmişiz birer bardak? Her geçen günle güneş daha parlak gülümser ve ısı-tır kemikleri. Cemre düşer havaya, toprağa ve suya. Yüz tutmaya, tomurcuklanmaya başlar canlılar ve baharın merhaba sevinciyle misafirlerini ağırlar do-ğa. Keskin soğğun yerini ılımlı havaya bırakmasıyla, gerillada da başlar yeniden tomurcuklanma. Ge-

rilla da boy veren bir dal gibi yeşerir, gelişir, savaşı ve yaprak döker.

Çiğlar düşer, fırtınalar kopar, ama meşe fidanı büyük bir yaşam umuduyla kök salar toprak ananın derinliklerine. Doğa yasalarıyla, yaşamı kuralına göre kendine uyarlayarak en güzelini kurtmaya çalışır gerilla. Doğa, bütün güzellikleriyle kucakını açar gerillaya ve güzellikler içinde çirkinliklerin, acının yol ayrımını işaretlemeyen, talihsiz bir anı gibi iz bırakır belleklerde.

Fırtınalı günlerinde soluksuz kalır kimi genç meşeler, çiğlar altında diri diri kararan bedenler ve suyun akışına bir gül gibi düşüp gitmeler... Su, yaşayan her canlı için hayattır aslında. Ama suyun hırçınlığında nabzının sesi kesilen yürekler de olur her zaman.

Kavurucu sıcakta suyun damlasıyla gevşer toprağın sert yüzü ve gülümsemeye başlar toprak ananın bağrında susayanlar. Su hayatın kaynağıdır, soluktan sonra gelir. Kimi zaman da hayat bitiren son damla, son nefes...

Otuz yıllık mücadele tarihimiz boyunca, doğanın bizden aldığı öyle güzel canlar oldu ki. İzin istemeden alıp götürdü canlarımızı. O anlarda fırtınalar, hırçınlaşan sular sessizleşti, lapa lapa yağın kar daha bir şiddetlendi usulca. Her giden canla saman yolunun yıldızları fazlaştı. Onlar orada her gece gülümseyip bizimle oldular her anımızda. Yaşanan yersiz şehadetler, dağların zirvesinden çığlık çığlığa inen çiğlar misali kopardı yüreğimizi.

Baharın göz kırpmasıyla, yeşillerini giyen dağların nakşına işlenmiş kıvrık patikalarda umuda yol alır gerillalar. Doğanın bilinmezliklerle dolu girdabından habersiz başını yaslar göğsüne toprağın. Ana kucakı bildik dağları. Ama o apansız alıp götürdü bizden en çok sevdiklerimizi. Yeni yaşam denilen bahar, bazı canlarımız için son bahar oldu. O anda suskunlaşan bakışlar tek bir noktada takılı kalır derin duygular içinde. Biz kalanlara, vasiyeti iletmek ve yürünen yolda soluk-

suzca devam etmek kalır hiç tereddüt etmeden. Çünkü Onlar, çoktan kırmıştır içimizdeki tereddüt barınağını.

Yüce değerlerin yaratılmasının kaynağıdır bedel. Hayat bu, kolay değil, her giden canla yeni bir resim çizilir tüm belleklere. Bu resimler, bir halkı yeniden yeşertti. Yeni yaşam penceresini aralayıp yeni düşüncüyü üflediler bedenlere. Emekle yaratılan bahçenin en güzel meyvesini, kendi hayatlarını vererek sundular yeni hayatların yaratılması için...

Önderlikti meyvesi olduğumuz bu bahçenin havası, suyu, toprağı. Çapaladı, ayırdı bütün ayrı otlarını. Dal dal, yaprak yaprak büyüttü. Önce bizi bize anlattı. Sonra özgürlüğü fısıldadı kulaklarımıza, aşkı öğretti korkusuzca, çıkarsızca. Ve her bir militan, ondan birer yürek parçası gibi büyüdü yarını belli olmayanlara yarınlar sunmak için. Kopan her meyve çiçeğinin acısını güç yaparak çapaladı halkımızın bakır zihnini. Diğerleri "bitirdik" diyorlardı. Ama o, her şanlı ölümün arkasına bir anlam derinliği yükledi ve hiç boş bırakmadı özgürlük patikasını.

Ne öncesi ne de sonrasında tarih tanık olmamıştı bağlılığın böylesine. Diri diri yanmaların, ateş kızgınlığında yankılanan sesin soluk sebebiydi O. Tetikteki her elin, pimdiki her parmağın, sevinç belirtisindeki her gülüşün, birbirine sunulan her çiçeğin kaynağıydı.

Militanlık zordur, hem de anlatılamayacak kadar. Tutkuyla sarınmalı. Yaşamı zor, ama bir o kadar da güzeldir. Militanlık anda gizli olan bir gerçeklikti. O an kaçırıldı mı uzak bir gerçeğe dönüşür ve yine derin bir iç muhasebe başlar. Tarihin zorlu süreçlerinde bu kutsal gerçeğe sahip çıkmak temel ölçüttü. Hiçbir kaygı ve korkuyu yaşamadan, kendini aşabilmenin gücüyle bütün enerjisini ve varlığını doğru olana kanallize etmek ve onun eylem gücünü yaratabilmektir. Yaşam ve ölüm sadece birer şekildir. Esas olan, bunlara verilen anlamdır. Ve fedailik de anlamıyla bütünleşerek varolmaktır.

Yaşamı anlamlandırmak... Yaşam gerek-
çemiz Başkan Apo'nun etrafında ateşten
çember oluşturan yoldaşlarla buluşmak ve
Onlardan bir parça olabilmek için gitmişti
fedai eylemine Nemrut. Ve yine aynı kararlı-
lıkla, başlayan yeni sürecin militanı olmak
için, yüreğinin kıyısında özlem tuttuğu dağ-
lara dönmüştü Gulan (Filiz Yerlikaya) yol-
daşıyla beraber. Onları birleştiren, bağlılı-
klarındaki tereddütsüzlüktü. Çünkü Onlar
an'ın militanıydılar. An neyi emrediyorsa
ona cevap olmak ve anda ilkeli yaşamak...
Bu kutsal benzerlik, Onları Başkan Apo'ya
ulaşma yolunda birleştirmişti. Elbette böyle-
si yoldaşları ayrıntılarıyla anlatmak çok zor-
dur. Ama bu gerçeği anlamak için, ayrıntıla-
ra ve görünmeyen derinliklere inmek gere-
kir. Çünkü cevap, derinliklerde gizlidir.

Yaşadığımız yirmi dört saatin renkli tema-
sında, yoldaşlık sevgisini yansıtan bir iki an-
lamlı sözü mutlaka olurdu O'nun. Hep bir
şeyleri anlatırdı hücreleri ve sevinci. Durgun
ve sade bakışların kahkaha koparmasıydı

sanki. Moralli olmak, aynı zamanda bulun-
duğu ortama da moral tebessümleri dağıt-
mak değil miydi? O, her kalp atışında moral
pompalıyordu damarlara. Yoldaşa bağlılığın
ifadesini, güler yüzündeki duygu yoğunluğu
ele veriyordu. Ne kırıncı bir söz ne de alın-
ganlık; güzeli güzelce, çirkini de güzelce an-
latarak yerine getiriyordu sorumluluklarını.
Gerçek anlamda bir fedai olmak için de
adınılıyordu zaman dilimini. Her dakikasına
anlam yükleyerek, yaşamlar yaratmanın mü-
cadelesi içindeydi. Kurumlaşarak büyüyen
fedailik kurumunun direklerini oluşturuyor-
du Gulan yoldaşıyla beraber. Kendisinde ku-
rumlaştırdığı fedai kişiliğini örüyordu çevre-
sinde. Emek, sevgi ve bedelle çığ gibi büyü-
tüyordu Zilanların dava arkadaşlığını.

Fedailikte yol almak özgürlükle yarıştı.
Uzun gerilla yürüyüşüyle koyulup patikalara
yaylalara ulaşmak; her çeşme başında soluk-
lanıp dudaklarını yarıya kadar soğuk suya
bandırıp su içmek; çiçeklere basmadan ve
koparmadan süzülme aralarından. Zirvelere

çıkarak, sırt çantasına yaslanıp tütün sararken ülke coğrafyasının ahengini seyretmek ve ardından söylenen yere, Botan'a, Katolara ulaşmak... Botan ki, belleğimize işlenmiş bir nakış gibi taptaze ve canlıdır. Anaların emzirdiği çocuğunun yuvasıdır Botan. Zozanları, ovaları ve karın erimediği asi dağlarıyla güzeldir Botan. Ve asi dağların vadilerinden dökülür şelaleler, kaynağa ulaşmak için.

Nemrut yoldaş da Botan'a kavuşmanın umuduyla çıkmıştı yola. Tabii kimse bilemezdi doğa ananın son nefes için Habur suyunda pusu attığını. Habur ki, Katoların bağrında eriyen kar suyunun damlalarıyla ulaşıyordu hırçınlığına. Pekî O, Katoların zirvesinde özgürlükle buluşmaya gitmemiş miydi? Canlılığımızın kaynağı ve doğanın hayat minerali olan su, niye sona erdirmek istesin ki böyle güzel bir yaşamı? Belli ki her damlasına kirlilik buluşmuştu. Yoksa Agade lanetliler zincirine katılmayı göze alır mıydı Habur? Üstelik kendisinden bir parça olanlara karşı işler miydi bu suçu? Aldı işte, sünükleyip götürdü harika bir insanı. Artık ne kadar ağlasa da boşuna, geri getiremeyecek yoldaşımızı. Aklını çelen kirliliğe yenik düştü Habur suyu ve bir

yoldaş daha
bağrı-

na sardı. Her şey kutsallığa ulaşmak için değil miydi? Kutsal olana saygılı olmak, onu anlamak, yoluna engel olmamak gerekmiyor muydu? O Halde neden engel oldu Habur'un hırçınlığı. Nemrut, kirliliğin olmadığı, duruluğun ve taze bir yaşamın başlangıcı. Nemrutumuz Habur'un son çığlığı ve sessizliği...

Yeni hayatlar için bir damla berrak su olup aktılar hayatlarımıza. Hayat kutsallıkla güzeldir ve kutsallığın tacı Onların elinde. Yürüdüğünüz patikaları boş bırakmayacağız. Soluksuzca kilitlendiğiniz hedefe ulaşmanın çabası içinde geçecek her anımız. Sizler bunun için canlarınızı vermediniz mi, sonsuzluğa yürümediniz mi?

Hayatın acısı kamçılar yüreği

Bir damla yağmur düşer yapraklarına
inceden

Her gece baktığım yolda elvedasız gidişin,
tepeden bir suyun ortadan ikiye ayırdığı saçların

seni alıp götürdü bizden

Yüreğimizin derinliklerindesin

yerin oradadır yoldaş,

yerin orada...

**Şehit Nemrut
Taburu**

Nemrut (Kenan FIRAT)

O gerçek bir komutandı

*"Haber suyu karışmış,
uçsuz, bucaksız ovaların nadide çiçekleri-
nin tohumlarına can veren
soylu insan, Nemrut yoldaşın anısına"*

Büyük ve soylu insanları yazarak tanımlamanın imkansız olduğunu bilir. Ama bu insanların yaşam tarzına ulaşarak, onların yaşama bakış açılarını, olayları yorumlama ve çözüm üretme yaklaşımlarını yakalayarak biraz da olsa cevap olunabilir. Zamanın akışında seyri doğru yakalamış, buna uygun, soylu tavrı sergilemiş olan insanların bir bütün olarak yaşam tarzı ve felsefelerini yansıtmayı onların öğrencisi olmayı başarmış olanlar yapabilir.

Soylu duruşların sahiplerinden biri de Nemrut yoldaşı. Yaşamını büyük bir anlam bütünlüğüne sığdırmış, halkının öncü militanı olarak yaşamak gerektiğinde yaşamayı, ölmek gerektiğinde ölmeyi derinlikli olarak çözmüş bir insandı.

Uluslararası komplonun Önderliğimizin ve örgütümüzün üzerine bütün gücüyle geldiği 1999 yılında, savaşın artık eski tarzda yürütülmesinin, bununla düşmana yanıt vermenin çok zor olduğu açıldı. Tarihimizin büyük kahramanları olan Kemal Pirlerin, Mazlum Doğanların, Hayri Durmuşların ve Zilanların büyük fedai ruhunu özümsemek ve bunun çizgisinde kendini doğru gerçekleştirmek gerekiyordu. Bu yeni dönemde fedailik kurumunun öncü kadrolara ihtiyacı vardı. Nemrut yoldaşın gerçekliğini de burada aramalı, anlam vermeliyiz. Çünkü O, hem tüm gerilla gücü olarak hem de halk olarak topyekun direnişe geçmemiz gerektiğine inanan ve bunun için harekete geçen o soylu insanlardan biriydi.

15 Şubat kara gün... Dünyaların yıkıldığı

gün. Gerilla ve halk olarak yeniden yeniden söz verdiğimiz gün. İşte 15 Şubat'ın yaratmış olduğu atmosferde, Türkiye'deki faşist şovenizmin en üst safhaya çıktığı o dönemde komploya cevap vermek gerekiyordu. Çok net ve kararlı duruşlarıyla bir grup arkadaş yanıt olmak için hemen harekete geçti. Bu yanıt vermek için Nemrut ve Gulan (Filiz Yerlikaya) arkadaşlar en ön saflarda, felsefik olarak en büyük yaşam olan fedailiği seçti ve eylemini yapmak için harekete geçti. O, insanlığın erdemliliğinin gerçek öncülerindendi.

Eylem yapmaya gider, bütün duygu ve düşünceleriyle eylemine motive olur, hedefine kilitlenir. Örgüt geri çekilme talimatını verir. Çok sınırlı iletişim koşullarına rağmen Nemrut arkadaş örgüte ulaşabilmek için elinden geleni yapıp örgüte ulaşmayı başarıyor. İşte burada ölmek gerektiğinde ölen, yaşaması gerektiğinde yaşayan militan gerçekliğinin ilkeleri konuşmaktadır.

Nemrut arkadaş tanınması, anlaşılması, yaşanması ve layık olunması gereken bir yoldaştır. Önderliğin AİHM'e sunduğu savunmalar ilk geldiğinde tartışmalarda anlama çabası en üst saflarda görülebilen Nemrut yoldaşı yine. Yöneticilik noktasında da klasik komuta tarzından ziyade, öncü komuta tarzını uyguluyordu. O, aynı zamanda profesyonel askerlerden biriydi. Askeri disiplini, askeri yaşamın kaide ve kurallarını hem kendi denetimindeki savaşçılara özümsetir hem de eğitim verdiği güçleri profesyonel ordu yapma çabası sergiliyordu. Profesyonel ordu olmadan mücadelenin zorlanacağını biliyordu. Çok yönlü militan yaratma çabası büyük saygınlık duyulmasının ve sevilmesinin nedenlerinden bazılarıydı.

Bu militan gerçekliğinden dolayıdır ki ülkenin en zorlu sahaları olan Kuzey sahalarında mücadele etmek için öneri yapar. Fiziki rahatsızlıklarından dolayı arkadaşlar Güney’de ya da farklı bir alanda çalışmalarına katılmasının daha iyi olacağını belirtirler. Ama O, önerisinde ısrarlıdır. Çünkü Nemrut arkadaşın kendisine biçtiği misyon çok farklıdır. O, en zorlu sahaların, en kızgın süreçlerin militan kadrosu olmanın gereklilerini iyi bilmektedir. İçinde büyük bir sevinç coşkusu vardır, çünkü Kuzey’e gidecektir. Kendisiyle birlikte gidecek olan arkadaşları uygun bir askeri eğitime tabi tutarak hazır hale getirir. Üzerlerine düşen görevlerin büyüklüklerinin ve öneminin farkındadır Nemrut arkadaş.

Artık gün gelip çatmış, ayrılık vakti gelmiştir. O, yoldaşlarına son anlamlı bakışıyla “zafer neyi gerektiriyorsa, o yapılacaktır” diyordu. Hüznün ve sevincin bir arada yaşandığı bir ayrılık töreniydi ve sıraya dizilip gittiler.

Ve nihayet Xabur’un kıyısına ulaşmışlardı. Önce avuç avuç su içtiler Xabur’dan, kısa bir mola verdiler. Xabur’un suyundan başka ses duyulmuyordu, onlar bağıra bağıra konuşmak zorunda kalıyordu, buna rağmen çok az duyuyorlardı birbirlerinin sesini. Yola koyulmalıydılar, kaybedecek zamanları yoktu, işte o anda zaman durdu. Kollarını birbirlerine kenetleyerek Xabur’un, azgın dalgalarının içine girdiler. O esnada Azrail de beyaz yeleli atına binmiş Xabur’un içinde dört nala koşuyordu. Tüm canlılar birazdan kopacak muharebeyi görmemek için gözlerini kapatmıştı. Özgürlük savaşçıları kararlı adımlarla yürüyorlardı dalgaların üzerine. Vakit çarpışma anıydı. Düelloocular, özgürlük savaşçılarıyla azgın Xabur’du. Xabur bu düellonun sonunda hep lanetle amlacak, özgürlük fedailerini ise onurlu mücadeleleriyle bir kere daha nakşedilecekti yüreklere. Eller birbirine kenetli azgın suyla boğuşuyorlardı. Onlar suyun içinde

ilerledikçe adım atmak daha da zorlaşıyordu. Ayaklarını yere sağlam basmaya çalışıyorlardı. Her şey bir anda olup bitmişti nasıl olduğunu anlamadan. Öfkeli akıntı Nemrut arkadaşı alıp götürdü, en kötüsü de yapılabilecek bir şeyin olmamasıydı. Geride kalanlar suyun içinde buz kesilmişlerdi. Rüyamıydı, gerçek miydi, daha bir dakika önce birkaç dakika önce kıyıda birlikte oturmuş suyu nasıl geçebileceklerini tartışıyorlardı, gülümsüyordu. Onunla daha da güzeldi bu yolculuk. Şimdi O’nsuz nasıl düşeceklerdi bu uzun yola. Aylarca karların erimesini beklemiş, Dersim’e doğru yol alacağı günün hayaliyle yaşamıştı. Grup kıyıya nasıl ulaşmıştı bilmiyordu, onların gözü Nemrut’u alıp götürren hırçın sudaydı. Bir dağı alıp sürüklemişti Xabur. Öyle güzel yoldaşlarımızı almıştı ki bizden Xabur hem de gözlerimizin önünde ve biz hiçbir şey yapamamıştık, elimizden gelen hiçbir şey yoktu. Ve Xabur’da güzel bir yüreği daha yıldızlar kervanına naksettik.

Henüz aradan günler geçmişti ki be Nemrut yoldaş. Dersim’den selamlarını beklerken, daha sana merhaba diyemeden hoşça kal demiştin...

Sen, “yoldaşlık olgusu, dünya egemenlerinin elinde her ne kadar kirletilmek, karanlığa mahkum edilmek istenmişse de devrimci insan dürüst, samimi özünü, duru yüreğiyle kavgaya tutuşur ona karşı. Bu savaşta yüreği kararlılar kaybeder ve ayrı düşerler. Yüreğinin saflığını ve özünü koruyanlar daimi yüreklerde yaşamaya devam ederler. Bu temelde daha çok güçlenmenizi diliyor, yüreğinizdeki coşkuyu, temizliği koruyup, herkesi de etkileyeceğinize olan inancımınla Başkan Apo’nun mücadele yolunda başka diyarlarda buluşmak umuyla” dememiş miydin yoldaşım?

Mücadele arkadaşları

Kanarız kanıksamayız

Ömrümüz ayrılıklarla dolu
Buluşan ve ayrılan yollar misali ömrümüz
Çatallaştığı yere kadardır vuslat
Daha gülüşünün tadına, ellerinin sıcaklığına
doymadan,
hangi pusulu geçitte, nasıl bir uçurum
keskinliğinde geleceği belirsiz ölüme
yolların ya da gidersin,
Bu, en kötü ihtimal elbet
Ölüm şurası bekliyor değil, ama
kavuşmaları olmayan
ayrılıkların yürek olastığı
kanarız düşümüzü
Ondandır, her ayrılıkta
bir daha göremeyecek-
miş gibi bakarız arka-
daşlarımızın gözlerine
Ondandır, her
ayrılıkta nefesimiz
kesilir
Ondandır, başımıza
değil, içimize basarız
Ondandır,
tokalaşırken
yüreğimizi koyarız
ellerine
Onu eşsiz ve benzersiz
kılan güzelliğinden kucaklarız
arkadaşlarımızı
Yağmurda parlayan çakıl
taşları gibi parlarlar ayrılık
vakti geldiğinde
öyle sade, öyle yalın bir
güzellik içinde
Hiçbir coğrafya
parçasında, hiçbir topluluk

yoktur bizim gibi ayrılıklar yaşayan
ve asla kanıksamayan
Her ayrılığa kanayan, ama kanıksamayan bir
yürek atar sol yanımızda

Her ayrılığa ağlarız, her defasında
gözyaşları birikir kalbimizin zulasına
Bizi farklı kılan ilişkilerimizdeki sıra
dışı, vasatı aşan, geleneksele
takılmayan özelliklerdir,

Paylaşmalarımızın sıcak ve içten
olması kadar derinlikli olması da
gerekir.

Dağda sıcak bir çay, üç
öğün yemek lüksünüz
olabilir bazen, ama zamanı
harcama lüksü yoktur
Teknolojiyi kuşanmış
barbarlık karşısında zaman
o kadar bel değildir
O nedenle sivil yaşamı
uzun uzadıya tartıtmaya
fırsat bulunmaz
bu demek değildir ki
derinlikli paylaşımlar
olmuyor,

Gerilla, kendi zaman ve
mekan diyalektiğine
uygun olarak, kendi
paylaşım biçimlerini de
yaratmıştır.

Bir bakışa,
Bir davranışa,
Bir söze,
Bir dokunuşa,

Küçük bir hediyeye ya da
narin bir eleğeriye

veya taktiri içinde bir tavsiyeye yükler
gerilla beyanını ve yüreğini
Mermisini en etkili kullanmasını bildiği
kadar bilmelidir sözün kıymetini
Çünkü dağda her söz normal yaşamda-
den on kat, yüz kat daha ağırdır
Bir tarihi taşınlar sırtlarında
Güne duruşumuzu, gelecek düğümüzü
taşınlar
O yüzden sözler göründüklerinden daha
ağırdır
Davranışlar da öyledir, gözler de, tabii
gülüşler de...
İler aşkın bir anlamı vardır, yılların için-
den, ateşin kıvılcıklarından, gözün
ışığından, suların köpüğünden, ellerin
nasırından, kapanmayan yaradan, rüzgarın
öfkesinden geçen bir anlamla donanmıştır
her biri
Yılları bir an'a sığdıracak kadar yoğunluklu
bir duruşa ulaşmak
Yüreğin, beynin, nefesin bu yoğunluğa
uygun hale gelmesi yani ustalaşması,
hesapsız katilim ister
Dağla dağ
Suyla su
Bulutla bulut olmayı yani
Yargılayan değil, anlayan
İler güne yeniden başlayan ve asla
yılmayan bir yürek ister.
Nehirlerden su değil umut açığlayan
Acılarını bir tohum gibi saklayan
Ve yüzünde hiçbir gölge taşımayan bir
duruş ister.
Bunu ağır ağır tırmanılan bir dağa tırmanır
gibi
İler gün yüzünü yeniden tanır gibi
yaşarın,
İşte paylaşımlardaki derinlik böyle
gelişir.

Karşındakinin derinini görebilmek
Kendinde tüm perdeleri indirmek ve içini
göstermek
Özelliklerindeki güzelliği sunmak çok kısa zaman-
larda gerçekleşir
Normal zamanlarda ayları, yılları alacak
paylaşım düzeyi, neredeyse anlarla ifade
edilebilecek zaman dilimlerinde yaşanır.
Ayrıldığında izi kalır gülüşlerin, bakışların,
tonlamaların, sözlerin
bir şarapnel gibi
Benzersiz yaralar gibi izi kalır unutamazsın,
Nemrut, yoldaşın, dostun...
Adı gibiydi, dağ gibi yanı
Kısa zamanda kök süren fidan gibiydi
arkadaşlığımız
Şubat karanlığının yürekleri ve beyinleri
felç ettiği zamanlarda
Gitsin, gitsin de gelmesin denilen
günlerde tanıdım ve sevdim yığılılığını
Çetirip orta yere koyuşunu yüreğini
Hiçbir taşın altına koymaktan çekinmediği
ellerini
Ve gölgemiz gözlerini sevdim
Aynı düştüğümüzde
En az sevdiğim kadın kadar özledim
Dağda anladım dostluğun aşka baskın
geldiğini
İlhami geldiğinde sanki bir yanımı
kaybettim
İçim acıyla kavruldu, yandım kendi
ateşimde
Onu alan nehri içsem söndüremezdim
Ölür aldığım gözlerini
Ölür aldığım gülüşünü
Ölürümüz onun sesiyle konuşur sanki
Onun gülüşüyle doldurur içimi

Anısı önünde saygıyla eğiliyoruz

Mavi gözlü sarı bir çığlık

*"Şebî, yaşamın
sözüdür, kalanlar ise
o sözün gerçekleştircileri
olurlarsa yaşarlar."*

Önder Apo

Adı, soyadı: **Şehmus TOPRAK**

Kod adı: **Mazlum RAMAN**

Doğum yeri ve tarihi: **Batman
1978**

Mücadeleye katılım tarihi: **1998**

Haftanın

Şehadet tarihi ve yeri: **1 Haziran
2003, Gabar/Botan**

Mazlum arkadaş, Kürt halkının yiğit ve öncü evlatlarının ilk defa ideolojik bir çıkışla ve planlı bir temelde ulusal kurtuluş mücadelesi vermek için partileşmeye gittikleri yılda, yani 1978 yılında dünyaya gelir. Ailesi dokuz fertten oluşup köylü kökenli bir yapıya sahiptir. Babası hal evinde komisyonculuk işiyle uğraşırdı. Henüz çocukluk yıllarında sempatik ve beğenmediği yaklaşımlar karşısında tepki sahibi olmasıyla ilgi çeken Mazlum arkadaş, ilk ve ortaokul dönemlerinde de çok zeki oluşu ve etrafına insanları toplama özelliğiyle dikkatleri çeker. Bu özellikler, çevresindeki toplumca epey sevilmesine yol açar. Daha bu çocukluk dönemini yaşarken, hem ağabeyinin bizzat içerisinde aktif devrimci komite eylemleri, hem de o süreçte Batman ve çevresinde örgütlenme güçleri zayıf sayılmayacak Hizbullahçıların aktivitelerinin yoğun olduğu bir süreçte, yani toplumun netleşme ve serhildanlara gebe olduğu böylesi bir dönemde, bu çelişki ve çatışmaları tüm sıcaklığıyla yaşayarak, içinde pişerek olgunlaşır. Kişiliğinde ve düşüncesinde ailesinin de genel meyiliği olduğu ulusal kurtuluşçuluk ve yurtsever duygular gelişir. Aynı bu dönemde ağabeyi de saflara katıldığından, Mazlum arkadaşta mücadeleye karşı duygu ve ilgi düzeyi gittikçe artar. Ortaokulu bitirdiğinde ağabeyi de gittiğinden, yaşlı babasına işinde yardım edebilecek tek kişi Mazlum arkadaş olduğundan, istemese de okulu bırakmak zorunda kalır. Onu tanıyan, zeki ve çok çalışkan olduğunu bilen bir öğretmeni, babasının yanına gelerek onu okutmasını rica etmiş, hatta gerekirse para yardımıyla da bulunacağını söylemiştir. Mazlum arkadaş daha sonraki süreçlerde öğlene kadar babasının yanında çalışır, öğleden sonraları ise, yurtsever duyguları ağır basan arkadaş çevrelerine katılır. Bu çevrede hem tartışmalardan bir şeyler alıp vermeye çabalar. Hem de o zamanki sivil kurumlarda (İHD, Özgür Halk Dergisi vb.) faaliyet yürütür. Bu faaliyetler sürecinde Mazlum arkadaş, çalışmalarda girişkenliği, yetenekleri

ile devlet yasaklamalarına karşı cesaretiyle kısa zamanda tanınan ve sevilen bir arkadaş olur. Hem aile çevresinde hem de arkadaşları arasında yeri geldiğinde kahkahayı ilk ve en sıcak atan ve yine yeri geldiğinde bir taş kadar sakın ve olgunluğuyla heybetli bir heykeli anımsatan duruşuyla farklılığı belli bir insandı. Uzun bir süredir gerilla olma hayalleri taşıyan Mazlum arkadaş, babasına iş ve ev işlerini yürütmeye yardımcı olacak başka bir kimse olmadığından legal alanda faaliyet yürüterek vicdani rahatlamayı sağlar. Askerlik yaşı geldiğinde askere gitmek için tekrar okula başlar. Belli bir süre liseyi de okuduktan, burada öğrenciler içinde örgütlenme de yaptıktan sonra, düzen yaşamında onun yurtsever ve sempatican duyguları tatmin eden, yaşamında moral veren bir şey kalmadığını anlar. Dağlardan kulağına sürekli yılların özlem ve heveslerine cevap veren bir ses, bir çığlık işitmektedir. Bu çığlığı her duyusunda onu yerinde tutamayan bir hırs, bedenini saran bir öfke ve bin yıllardan gelen bir intikam duygusu içini doldurmaktadır. Böylesi bir istek ve hırs-la Mazlum arkadaş, 98 yılı sonbaharında le-

gal alanda birlikte çalıştığı bir grup arkadaşıyla Botan eyaletine gelerek örgüt saflarına katılır. Yeni savaşçı eğitimini Haftanın'de görür. Burada Mazlum arkadaş içine girdiği bu yeni ve farklı topluluğa hem yaşam hem de askerlik alanlarında en çabuk adaptasyon sağlayan arkadaşta. Yaşamdaki yüksek morali, girişkenliği ve örgüt çizgisindeki kararlı tavrıyla burada da çabuk tanınıp sevilir. Önderliğin yakalandığı dönemler, o da her arkadaş gibi etkilenip bu durumu halkının ve kendinin gururuna yediremez. O süreçte yaptığı fedai eylemi öneri ve dayatmaları, arkadaşlar tarafından hem yeni olduğu hem de değişik nedenlerden dolayı kabul edilmez. Daha sonra geri çekilme süreci ve strateji değişikliğini de Mazlum arkadaş, örgüt ortamında eski olmamasına rağmen, sürece bir çok arkadaştan önce anlam verip kavrar. Kısa bir sürede manga komutanı olur. Belli bir süre Haftanın'de pratik yürüttükten sonra Kandil'e geçer. Kandil'de o süreçte toplanan yoğun güç içerisinde birçok arkadaş, süreci anlama konusunda yetersizlik yaşadığından, yaşamındaki anlayış ve duruş itibarıyla istenen

Mazlum (Şehinşah Toprak)

düzey olmamasına rağmen, Mazlum arkadaş, her zaman coşkulu, görevlerde anılan, yoldaşlarına karşı yardımsever ve örgüt çizgisindeki netliğindeki taviz vermez bir duruşa sahipti.

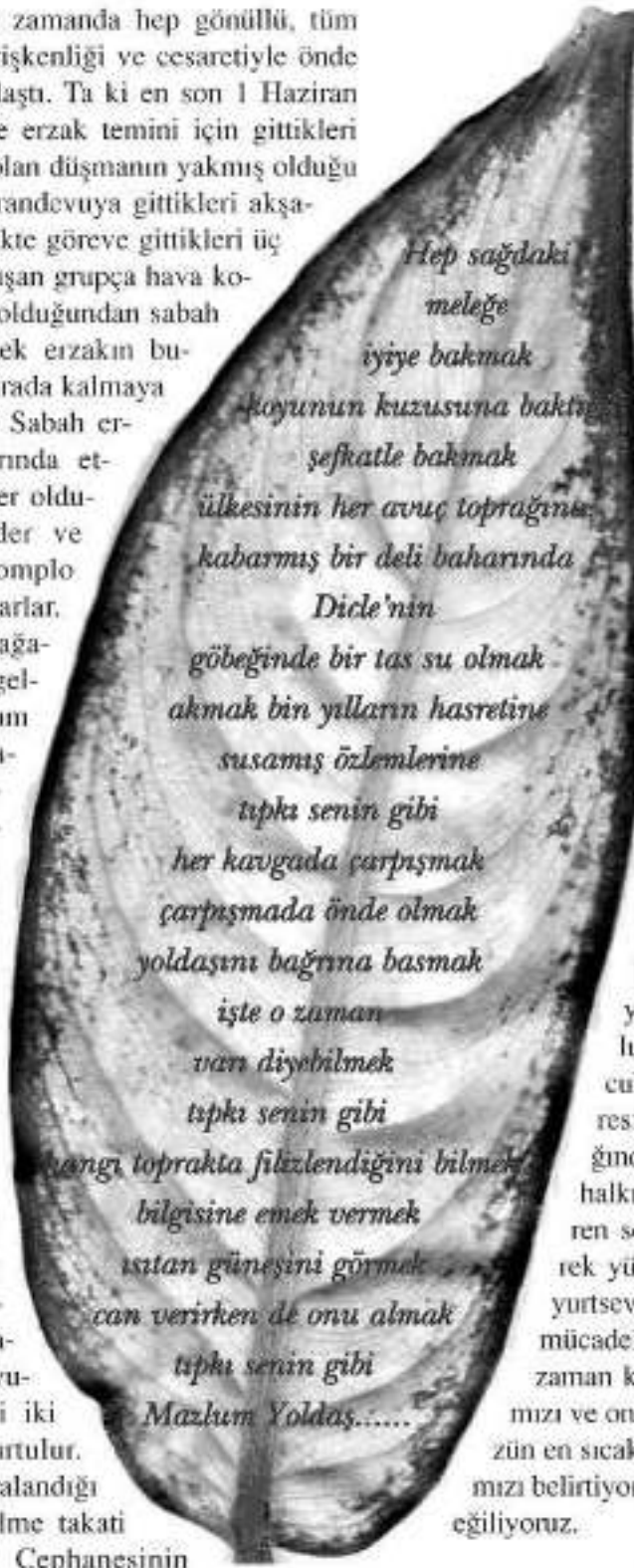
Savaş tecrübesi çok olmamasına karşın, 2000 yılında YNK'ye karşı çıkan yoğun eylemlilikli ve çatışmalı hamleler sürecinde Mazlum arkadaş, birçok eylemde saldırılarda yer alır. Bu eylemlerde gerek cesareti ve gerekse de savaşta yanında yer alan yoldaşlarına kendinden daha çok göz kulak olması, arkadaşlarında ona karşı bir hayranlık oluşturmıştı. Mazlum arkadaş bu süreci de yüzünün akı ile geçirdikten sonra bireysel ve örgütsel yoğunlaşmalarını derinleştirerek, Önderliğe daha layık bir militan duruşun sahibi olmak için fedai bir ruh ve düşünce tarzıyla 2001 yılında özel kuvvetler katılmak için rapor ve öneriler geliştirir. Özel kuvvetlerin temel devresinde de en gözde arkadaşlardan biriydi. Özel kuvvetler kamplarında kaldığı sürece, görevlerde tereddütsüz katılım, ortama moral verme, yaşam eksiklikler karşısındaki doğal sorumluluk, yanında sıkıntı çeken arkadaşlara yardımcı olma vb.

militan özellikler dendi mi akla ilk gelen arkadaşlardan birisi de Mazlum arkadaş. O süreçte birlikte kaldıkları arkadaşlarla geliştirdiği diyaloglarında en çok kendilerine ve halkına bu imkanları yaratan ve yaşamın anlamlı zihniyetini öğreten Önderliğin gerçekliği ve son paradigması üzerine tartışır. 2, 5 yıl burada askeri, siyasi ve yaşamsal yoğunlaşmalarından sonra devrimin ağır yükleri altına girme, ezilen halkımız ve Önderliğimiz için bir şeyler yaratma kararlılığı ve isteğiyle pratiğe gitme önerileri geliştirir. Bu temelde 2003 yılı bahar düzenlemeleri ile Botan-Gabar alanına geçer. Yol boyunca edindiği bilgi ve birikimi, pratiğe geçirme imkanı ve zemininin oluşması sevinci ve umuduyla yorgunluk hissetmeden tüm coşkusuyla düzenleme alanı olan Gabar'a yetişir. Başlangıçlara alışkın olan Mazlum arkadaş, Gabar'daki başlangıca büyük bir heyecanla yaklaşır. Çünkü o döneme kadarki hemen hemen tüm pratiği yarı yerleşik kamplarda geçmiştir. Oysa Gabar'da pratik demek, tam bir emek ve gerillacılık istemektedir. İşte bu husus, Mazlum arkadaş en çok sevindiren ve mutlu kılan noktadır. Gabar'da

Mazlum (Şehmus Toprak)

geçirdiği kısa zamanda hep gönüllü, tüm görevlerde girişkenliği ve cesaretiyle önde olan bir arkadaşı. Ta ki en son 1 Haziran 2003 tarihinde erzak temini için gittikleri randevu yeri olan düşmanın yakmış olduğu Aval köyüne randevuya gittikleri akşam kadar birlikte göreve gittikleri üç arkadaştan oluşan grupça hava koşulları bozuk olduğundan sabah hava açana dek erzakın bulunduğu mağarada kalmaya karar verirler. Sabah erken kalktıklarında etraflarında asker olduğunu fark eder ve bunun bir komplo olduğunu anlarlar. Asker tam mağaranın önüne geldiğinde Mazlum arkadaş, arkadaşlarına kendilerini kurtarıncaya dek askerle çatışacağını ve daha sonra mümkünse kendisinin de geri çekeceğini söyler. Ardından beklemeksizin mağaranın önünde duran askerlerden başlayarak düşmanı vurur. Yanındaki iki arkadaş kurtulur. Onun ise yaralandığı için geri çekilme takati kalmamıştır. Cephanesinin büyük bir bölümünü harcadık-

tan sonra artık çatışacak takati de kalmaz. Baygın ele geçmemek için şehit düştükten sonra üzerine yazılan "HER ŞEY SENİNLE GÜZEL" kitabında da anlatıldığı gibi, önce yakınında bulunan düz ve biraz büyükçe bir taş kitaba adı verilen Önderliğe atıf yaptığı "HER ŞEY SENİNLE GÜZEL" cümlesini yazıp son bombasını da geçmişindeki tüm özlü ve militanca yaşamına uygun ve layık bir şekilde kendinde patlatır.

Böylelikle velinimetlerimiz olan şehitlerimize, ölümsüzler kervanına yeni bir yıldız, yeni bir anıt eklenir. Mazlum arkadaşın henüz çocukluğundayken bile çevresince edindiği saygınlığından ta ki Önderliğine ve halkına bağlılığını dile getiren son cümlesine kadar, gerek yüksek morali, gerekse de yurtseverlik ruhu ve cesaretini mücadele arkadaşları olarak her zaman kendimize örnek alacağımızı ve onları her zaman gönlümüzün en sıcak köşesinde ağırlayacağımızı belirtiyor, anıları önünde saygıyla eğiliyoruz.

Mücadele Arkadaşları

Umudu şafağa gömdüm

"PKK'nin saflığı, PKK'nin
dürüstlüğü şehit yoldaşların
gerçeğindedir."

Önder Apo

Adı, soyadı: Serdar ASLAN

Kod adı: Serdar

Doğum yeri ve tarihi: Batman
1980

Mücadeleye katılım tarihi: 1999
Batman

Şehadet tarihi ve yeri: 13 Haziran
2003, Başkale, pusuda

Umudu şafağa gömdüm
çılçıplaktı kış
kar beyazlığı kadar çıplak
ve beni sana bağlayan umudumdu
boranlar, fırtınalar ve tipi
avuçta içilen sigaraya baskın gelebilir mi?
Yüreğimdeki ateşti beni ısıtan
yüreğim sen
sen, benim içimde
bense çılgınca sana bağlı
bizi bizden ne ayırabilir ki
deryalar mı,
adalar mı
yoksa paslı demir kapı mı?
buz gibi soğuk duvarlar
bizi bizden ayıramaz
sen yüreğimde ve beynimde
bir de rüyalarımda
Bir gün bahar gelecek
kış çıplaklığı utanacak.
Adem ile Havva'nın ilk buluşması gibi
Yemyeşil bahar örtüsüyle örtünecek
ve her şafak, umutla güneşi bekleyecek
gün gelir bahar ve kış sarmaş dolaş olur.
gün ortasında, her şafakta güneşi beklemek
umutla seni ve o günü
en derin umudumla şafakta beklerim.

ölüm uykusundan
uyansırcaına bir sevinçle
birer birer çoğaldılar
milyonlara dönüşen bir
doğuştan nice doğuşlara
yol aldılar bir damla,
deniz oldu bir kıvılcımla
binlerce yürek tutuşturdu

Yüzyıl öncesiyle bağ kuruyorum
geçmişimi öğrendikçe evrenselleşiyor
tüm dünyam
ve içimde bir şeyler kıpırıyor
çılgılık çılgılığa sığamadığım iki sözcük
dilimin ucunda
ses tellerimden usulca
iki dudak arasında
oksijene ibtiyaş duyan bir yaşam
teneffüsü
Ve soluğu yağmur altında soluyorum
içime aktıkça gözyaşlarım
ülke oluyor yüreğim

Savaşılan olan var mıdır?
Pasif duygularla korkanlara
soruyorum
Zuhal yıldızı savaştı mı acaba?
İnsanlar ki ulaşmak için
savaşıyorlar ona
Oportünistliğinden, o kadar
sorun var mı ki ispatlanmak için
sevdiğine kamuflajlı sözlerle
duyuruyorum mevzuu
15 Şubat gözyaşlarıyla
şubat gerçekliğiyle
bastırıyorum isyan başkaldırısını

Gözlerin yüreğimde

*"Şehitlerin
büyük anılarını
yürekte yaşayanların
fetbedemeyecekleri bir
enginlik yoktur."*

Önder Apo

Adı, soyadı: **Bayram BAKIR**

Kod adı: **Cesur BAŞKALE**

Doğum yeri ve tarihi: **Başkale**

1981

Mücadeleye katılım tarihi: **1999**

Kelareş

Şehadet tarihi ve yeri: **25 Haziran**

2003, Mışare/Gabar/Botan

Günbatımı gibi yitirilen sevdâ
hain pusularını kurşunu
tükenen sadece bir ömür
umutsa şafağa kalmış bir tutam sevgi
yine de affetmek mümkün değil seni
hani ayrılmaz iki can,
iki yürektik seninle
hani seninle umut dolu yarınları
şafağını izleyecektik
ansızın sessiz gidiğin niye?
Öen sonsuzluğun yokususun
kaç bahar rengini gözlerimden çaldın
kaç geceye adını verdin
Ve "beni bekle bir gün" dedin
Her şey bıraktığın gibi
değişen sadece zaman ve mekan
şayet bir gün sonsuzluğun
yolculuğunda karşılaşsak
unutmayasın ki
yarın kalan bir sevdâ
bitmeyen bir şarkımız var
İşte o zaman haykıracağız seninle şarkımızı
meydan okuyacağız seninle hasretin çan seslerine,
Şehit Botan (Sertav Çiya Eker) arkadaşın anısına...

Üçtük, beştik, on beştik
bu dağlar bizim
tuşuna vurulmuş piyano gibi
bağımsızlık melodileri çalan
mesken tutmuştuk
orada işlerdik
tarlada ekin, fabrikada ürün
bağımsızlık üretirdik
zanaat meskeni dağlarımızda
ülkem dağ olalı böyle bir sevinci

yaşamamıştı
on beşinde kızlarının
ve bıyığı terlememiş yiğitlerinin
basmamıştı baharına
üçler, on beşler kol gezerken
bir hainin muhbirliğinde
akşam beşte sarıldık
şimdi beş idik
Bütün gece oynadı
yıldızlarla

Cesur (Bayrak Bakır)

namlu alevlerimiz
sabah beşe dek direndik
ve sonra
sonra bombalar yağdı üstü-
müze şafakla
şarapnellerle parçalanmış
bedenlerimiz
yan yana uzandık
yükseilirken üstümüzde
güneş
bıyığımızda iki damla ter
ilk güne gülümsedik
yetişmek için bahara
beş can tohum olduk
sevdaya
ve ardından Ararat'a
ikimiz selama durduk
gelecek yarınlara...

Bazen

*"Parti taribi şebitlerin
taribi ve emridir.
Onun doğru düşüncesi
ve yaşama gerçeğidir."*

Önder Apo

Adı, soyadı: Nebih HACI ABDO

Kod adı: Dışad HESİNKAR

Doğum yeri ve tarihi: Halep

K. Güney, 1980

Mücadeleye katılım tarihi: 1999

Kandil

Şehadet tarihi ve yeri: 25 Haziran

2003, Mısare/Gabar/Botan

*milyonları taşıyorum yüreğimde
yüreğimdeyim milyonların
uyanaktır hislerim
duyarım erkenden acıları
gözlerim yaşananları resimler
anlam yüklüyüm gerçeğe...
bazen*

*Somali'de ağlayan çocuk olurum
bazen*

*küba'da ter döken savaşçı olurum
bazen dağlarda umutlarını arayan
medli olurum*

*bazen halepçe'de gözyaşı olurum
bazen de*

*mezopotamya da özgürlüğüne
sevdalı kürt olurum
dedim ya*

*milyonları haykırıyorum yüreğimde
haykırışlarındayım
milyonların*

*anlatırım maviplikleri
söylerim ezgileri...*

*yüzlere tebessüm
gözlere parlak doğarım
ben karartılmam*

*güneş misali...
ve yüreğim denizdir
şimdilerde ...*

bakın hiç solmadı
 yüzümde gülüş
 bebelerin dudaklarında
 anaların ak sütünde
 kana kana sevinç akar
 akarım ırmaklara
 bereket doğan yeryüzünde
 ve ben 24'te yeniden
 kucaklaştım kendimle...

ey kendisinde
 sevgiyi bulduğum yoldaş
 arkadaş, candaş, sırdaş
 ben senin içinde bir yanardağ
 sense bende saklı mağmasın
 sönmedi
 sönmeyecek
 sevgin
 arkadaşlığın...

Yalınlığa taç olmak

**"Şehit anması
yenilmez bir ordu,
sarsılmaz bir parti ve
yaşam tarzıdır."**

Önder Apo

Adı, soyadı: **Sinan YILDIRIM**

Kod adı: **Bagok**

Doğum yeri ve tarihi: **Nusaybin
1984**

Mücadeleye katılım tarihi: **1999
Mardin**

Şehadet tarihi ve yeri: **30 Kasım
2003, Torik köyü/Eruh**

Oldum olası yazmaktan kaçtım ve halen de kaçıyorum yazmaktan. Genelde yazmak zorunda kaldığımız şeyler yazılması zor, ne kadar yazılırsa yazılsın hakkının verilemeyeceği şeyler. Kirlenmiş dünyanın içinde kirlenilmemiş dünyaları, onu yeniden yaşatan yüce ruhlu, yüce duygulu insanları yazmak beceremediğim, ürküttüğüm bir gerçeklik olarak hep varoldu.

Bir de bu yüce ruhlu insanlarla bu kutsal dağlarda savaşa koşan çocuk yaştaki kahramanları anlatmak ürkütür, ürkütmüştür beni. Hangi kalem yazabilir, hangi kelimeler bir araya gelebilir, hangi yazar yazabilir, hangi şair mısralara dökebilir Onları? Ben bunların hiçbirini değilim, Onların sadece bir arkadaşım, yoldaşım ve ben bir türlü yazmayı beceremedim. Bu yüce ruhlu insanlar üzerine hangi arkadaşım yazı yazmışsa mutlaka böyle demiştir. Onlara ilişkin yazılanları okurken bile fırtınalar koparan gerçekler, yaşanırken yerle bir eder, depremler yaratır yüreğimizde. Nasıl anlatabilirim ki bu depremleri? Yanı başımda başı dizlerime düşen arkadaşım, daha bir saniye önce sohbet ettiğim arkadaşım göz kapatıp açma arasında kanlar içinde yattığını, O'nu ellerimizle gömüştümüzü anlatamam. Bir de yüreklerimizde oluşturdukları acıyı anlatamam. İnsan eksilişi nasıl anlatabilir ki? Onların sevinçlerini, acılarını, umutlarını, hayallerini anlatmak ağaçta yaprak misali olur. Yine de anlatmak gerek Onları. Seslerini duyurmak için her şeye rağmen yazmak... Çok fazla beceremezsek de, Onları yoldaşları yazmalı, anlatmalı. Onları anlatmak biz yoldaşlarımızın en temel borcu. Anlatılması zor, ama anlatılması gereken en yakıcı gerçekliğimiz şehitlerimiz.

Bagok arkadaşım kendisi gibi yalın anlatmak istedim, bütün saflığıyla. Ve her yazdığım cümleyle duraksıyorum, anılarımız dahiyorum.

Bagok arkadaş 2003 baharında yazdığı bir şiirde

**"Dağlar, hey dumanlı dağlar
ne de çekici gelirsın insana
sen, senin o güzel vadilerin,
o gizemli fosforlu sılsın,
hele hele özgürlük yolunda
sana kavuşmak
ne de çekici gelir
seninle,
senin bağında
çarpıcı yoldaşlıklarla
yaşamak isterim,
buna kimse kelepçe vuramaz
ey dağlar,
ey sınır tanımaz dağlar
fosforlu sılsınla birlikte
güzel vadilerinde
yoldaşça yaşamak isterim
dolaşmak isterim bir kelebek mısallı
hayat süslü çiçekli bahçelerinde
bir kelebeğin ömrü
yeddi gün yeddi gece de olsa
dolaşmak isterim yamaçlarında
çimenlerinde uzanıp
hissederek tenimde rüzgan
dalarak yıldızların seyrine
kavuşmak isterim sana"**
diyordu.

...
Ve O, şiirinde yazdığı kadar dağlara sevdalıydı. Ve O, şiirinde yazdığı gibi bir kelebek ömrü kadar yaşadı. Bagok arkadaş şehit düştüğünde henüz 18 yaşındaydı. O, şiiri kadar yalındı. O, bir cam gibi saydamdı. Berak bir su gibi akıyordu sade dünyası. Ufuk olurdu, ötesi gizemsel kalırdı ve çekerdı insanı. O, yalınlığa taç olacak özge bir candı.

Yalınlığın yüzü Bagok arkadaşın, sonsuzluğun yüzüdür. Katıksızdır. Her şeyi açık, gözler önünde olduğu halde mistiktir. Fark edilmeyişi gizemliliğindendir. Gizemsel-

ği vazgeçilmezliği olur, tutku olur hayat tadında, sevdada tadında.

Yalınlık kendi doğasında usulca, ansızın konar yüreklere. Konar da bir daha da uçmaz. Uçsa da konduğu yerden, bir parçayı da alır götürür. Sen vazgeçsen de ondan, onun alıp götürdüğü parçandan vazgeçemezsin. Yüreğinin bir parçasıdır alıp götürdüğü. İnsan kendinden vazgeçebilir mi? Bunca karmaşıklığın ortasında sarıldığımız sadeliğimizde Bagokumuz.

İnsanoğlu karmaşılaşmış, çok renkli bir gerçektir. Her birimiz birçok yüzün bileşkesiyiz. Birçok ruhun, birçok duygunun, birçok düşüncenin tek bedende birleşimi, var oluşuyuz. Kimi zaman hiç farkında olmadan bu yüzler yer değiştirir anbean. Çağın hastalığı pragmatistliktir bütün yüzlerin ardına gizlenen. Binlerce yüz tek bir yüzün altında gizlenir. Aynanın yansımada yüzler parçalanır, toz buz olur.

Kirletilmiş dünyada, kirletilmemiş duyguları olan insanlar vardır nesli tükenmekte olan. Günahlardan arınmış masum yanımızdır. Kirletilmiş dünyaya yalınlıklarıyla masum kalan yanlarımıza ayna tutanlar vardır.

Bagok arkadaş da kirletilmemiş duyguları olan o pırıl pırıl insanlardandı. O'nun sadeliğinde kendini görmemek imkansızdı. Böyle insanlar bir okyanus gibi derindirler, çocuk ruhlı bilgedirler. Onlar yüce ruhlı, yüce duygulu, erdemli insanlardır. Her gülümseyişlerinde kucaklarlar bizleri masmavi gökyüzü gibi. Biz onları bilmesek de, onlar bizi bilirler ve severler. Sırf sevmek için değil, onlar sevginin kendisi olduklarından dolayı severler. Onlar sevginin kaynağıydı, çağlarlar nehirler gibi. Yalın bir dili vardı Bagok arkadaşın, biraz da çekingen. Olduğu gibi anlatırdı her şeyi, biraz da çocuksu.

98 yılında, arkadaşlar, korucu olan köyle-riyle ilişkiye geçmek için koyunlarını otlatan Bagok, Dıjwar ve iki kişiyi daha yakalarlar. O iki kişi aynı zamanda Bagok arkadaşın dayılarının oğullarıydılar. Bagok arkadaşın

dayıları korucuydu. Akrobaları arkadaşlarla ilişkileneceğine geçme yerine, düşmanla ortak operasyon düzenlerler. Çatışma çıkar. Çatışma esnasında henüz sivil elbiseli, çocuk yaşta ki her iki dayısının oğlu şehit düşer. Arkadaşlar Bagok ve Dijwar arkadaşları yanlarına alarak Botan'a getirirler. Yaşama hemen adapte olmuşlardı, seviyorlardı gerilla yaşamını, moralliydiler Bagok arkadaş Botan'da bir yıl kaldıktan sonra Kandil alanına geçti. Dijwar arkadaş ise Gabar'da kalmıştı. Düzenlenen operasyonların birinde şehit düştü. Köyde birlikte büyümüşlerdi, birlikte geçirdikleri birçok anıları olmuştu. Bu güzel dağlarda birlikte yoldaş olmuşlardı. Birlikte gülmüş, birlikte üzülmüşlerdi. Bagok arkadaş Dijwar arkadaşına çok bağlıydı. Bu bağlılık bazen korkuturdu bizleri. Çünkü Bagokumuzun üzülmüşlüğü istemiyorduk. Neyin ne zaman olacağını bilmediği savaş ortamında her şey mümkündü. Bir kurşun gelip en aponsız anda sevdiklerini elinden alabilirdi. Savaş acımasızdır.

Bagok arkadaş 2003 yazına kadar Kandil alanında kaldı. Onu 2000'de, YNK savaşı sürecinde tanıdım. Gençcekti, yeni açılmış

bir çiçek gibiydi. Havaya cemrenin düşmesiyle ilk yeşeren berfinimizdi. Kuzeye gideceğimize kadar beraber kaldık. Günbegün nasıl değiştiğini, geliştiğini görüyorduk. O, baharımızdı. Sürekli şehit düşen arkadaşlardan bahseder, Onlara layık olmak için kuzeye gideceğini söylerdi. Kuzeye gitmek için defalarca öneri yaptı, kendisini dayattı. 2003 baharında kuzeye gidecek arkadaşlar rapor yazmışlardı. Bizim taburdan da yaklaşık 50 arkadaş rapor yazmıştı. Bunlardan biri de Bagok arkadaştı. O, kendisini her yönüyle kuzeye hazırlamıştı. Hayallerini gerçekleştirmek istiyordu orada, gitmeliyim diyordu durmadan. Düzenlemeler yapıldığında toplam on civarında arkadaş kuzey için taburdan alındı. Bagok arkadaş için erkendi, genç olduğundan gönderilmeyecekti. Düzenlemeler okundu. Giden arkadaşlar için tören hazırlanmaya başlandı. Bagok arkadaşın hareketliliğine, canlılığına, sözlerine, neşesine alışmıştım. Eksikliğini hemen fark ettim. Ortalıkta görünmüyordu, sessizdi her taraf. Kendisi gitmediği için dayanamıyordu törene katılmaya. Bütün hayallerini yıkılmış hissediyordu gitmediği için. Kuzeye gitme ateşi

yüreğini yakıyordu, sevdalıydı. Genç oluşuna kıızıyordu.

İnsanlara karşı sevgi doluydu, saygılı davranırdı. Tüm arkadaşlar öyle çok severlerdi ki O'nu. Genç yaşma rağmen oldukça olgundu, harbi yönleri çoktu ve ben bu yüzden çok takıldık O'na. Genç yaşta katılan arkadaşları çoğu şımarır, ilgi beklerdi. Bagok arkadaşta buna rastlamak mümkün değildi. İlgiden hoşlanmazdı, ama sevildiğinin bilincindeydi. Bu O'nda şımarıklığı değil, saygıyı geliştirmişti. Kendi ayakları üzerinde durmayı yaşam çok erken yaşta öğretmişti. O da yaşamın en iyi öğrencilerinden biriydi. Meraklıydı.

Çok kısa sürede örgütü anlamıştı. Bir örgüt militanı olacak nitelikleri kazanmıştı. Şakayı severdi, espriydi, açık sözlüydü, fakat ölçüyü de bilirdi. O, çok yönlüydü.

Hangi işe koşarsa başarırdı, büyük bir coşkuyla yapardı. Sporı çok severdi. İyi futbol ve voleybol oynardı. Onun doğallığında bir insana rastlayabileceğime pek inanmıyorum.

Tabur olarak kuzeye düzenlenmiştik. Bagok arkadaş sevinçten neredeyse uçacak gibiydi. Coşkusunun önüne hiçbir güç geçemezdi. Hayallerine kavuşmuştu artık. O, hayallerine bağlıydı. Tüm güzel özelliklerin bileşkesiydi Bagok arkadaş. Ne kadar yazarım yazayım, hep eksik kalan yanları olacak yazdıklarımın. Hatta yazdıkça, eksik kalan yanların arttığını hissediyorum. Bütün anılarımı anlatmak isterdim. Ama anlatamıyorum O'nu yazdıklarım.

Taburdan ayrıldım. Bagok arkadaş karar-gaha beni ziyarete geldi. Oturup konuştuk. O, hep kavuşacağı kuzey coğrafyasından ve umutlarından söz etti. Vedalaşmadık, sadece hoşça kal, görüşürüz dedik birbirimize. İnanmadığım şeyin gerçekleşeceğini nereden bilebilirdim ki. Savaşlarda en çok yaşanan şeye alışmadığımız için inanmazdık, inanmak istemezdik en çok acı veren sonsuz ayrılıklara. Ama o hep bizi apansız buldu. De-

rin bir acı bıraktı, derin bir sessizlik, fırtınalara tutulmuş bir yürek. Ölüme alışılmaz, anlatılmaz.

Kuzeye gittiği gün görüşemedik, ama selamını bırakıp gitmişti. Ve bu, O'ndan aldığım son selam oldu. Tabur Botan'a giderken Behdinin alanında konakladık. Bahoz arkadaş Bagok arkadaş yanında tutmak ister, göndermek istemez. Bagok arkadaş sessizliğe gömülmüştür. Çok üzüldüğünü görünce Bahoz arkadaş gitmesini kabul eder. Ve ondan sonra da hiçbir haber alamadım. Kamelya oturmuş bir yandan cigaramı çekip, bir yandan çayımı yudumluyordum. Beyaz dağlara, yanbaşımda duran ağaçlara dalmıştım. Birden Bagok arkadaş geldi aklıma. Uzun süreden beridir haber alamadığım temiz yürekli yoldaşım. Geçen kışı beraber geçirmiştik. Ve birlikte geçirdiğimiz günlerin filmine daldım. Yüreğim sıkıştı bir an. Şehit düştüğü hissine kapıldım ansızın. Mangaya yol aldım. Aklımda hep O. Mangaya vardığımda arkadaşlar şehit düşen yoldaşların siciline bakıyorlardı. Ben de elime aldım isimlere baktım. Şehit düşen birçok yoldaşı tanıyordum. Her okuduğum isimle biraz daha sıkıştıyordu yüreğim. Bagok arkadaşın da ismi geçiyordu listede. İnanamıyordum daha birkaç gün önce görüşüz diye vedalaştığımız arkadaşlar sonsuza kadar ayrılmışlardı.

Onlar kuzeye gitmeden önce bölük komutanı arkadaşına "Bagok'a sahip çık, yoksa ömür boyu seni affetmem" demiştim. Bölük komutanı arkadaş gülmüştü. Şakayla, "ya senin gibi insana rastlamadım. Savaşçıların komutanlarına bağlandığını çok gördüm, ama savaşçısına bağlanan komutana az rastlanır. Merak etme, bana bir şey olmadan ona bir şey olmaz" demiş ve vedalaşmıştık. Gerçekten de Bagok arkadaşına bağlanmıştım. O'nun yalınlığında kendimi görmüştüm, O'nun yalınlığında tertemiz bir dünya görmüştüm.

Hani vedalaşmamıştık ve bir daha görüşecektik. Anların kuşatması altındaydım. Gü-

lüşlerine dalyorum. Ne kadar üzüldüğümü görseydi, O daha da üzüldü. Sanki vazgeçerdi ölmekten. Yine sarılacak, yine şakalaşacaktı. "Ben buradayım, üzüldün mü, özledin mi beni" diyecekti. Evet, seni çok özledim can yoldaşım. Çok üzgündüm küçüğüm. Hele de o çok hayalini kurduğum kuzeye varmadan şehit düşmen acılarımı, üzüntümü ikiye katladı.

Hani yazdığı şiirde

"Bir kelebeğin ömrü yedi gün yedi gece de olsa,

dolaşmak isterim yamaçlarında" diyordu ya, gitmek istediği yere bir kelebek gibi uçmuştu. O, bizim kelebeğimizdi.

Bir pusuda şehit düştüğü yazılıyordu sici-
linde. Nasıl oldu da o an güneş karanlığa gö-
mülmedi, dünya tersine dönmedi? Nasıl ol-
du da yaşam sürmeye devam etti? Bir türlü
anlayamıyorum. Onu bir daha göremeyece-
ğime inanmak istemesem de gerçekleri de-
ğiştirme kudretine sahip olamadığımı da bi-
liyorum. Ama hazmetmek zor, ölüme alışıl-

maz. Bir daha gülüşünü görmemek ölüm ge-
lir bana yoldaş...

Yarının gençleri seni anacak
seni yaşayacak
sen olacak
sen olacağız
seni hep var edeceğiz
sana söz, yalınlığa taş olan yoldaş,
bir çocuktu
çoban kılığında
uçurdular yaban daldan
gelip kondu yüreğime
suskunca kondu yüreklerimize
varlığıyla yaşattı yalınlığın tadını
gülümseyip yüzümüze
bir parça aldı bizden
kendisini bizde bırakarak
pişmanlık duymadan
bakmadan ardı sıra
çekip gitti uzaklara

**Mücadele yoldaşları adına
Hogır Çatak**

Uç güvercinim
ve uçsuz bucaksız gökyüzünde
yıldızlara götür beni
saçımın her teline
yıldızlar takayım
öyle durma
uç güvercinim
uçur beni doğduğum yere
götürün beni hasret kaldığım
van gölüne marina maviliğine
ortak et beni kendine
yüreklice seslenişine
haydi uçur beni
sevdamin doğduğu yere
orada öpeyim halime ananın elini
dokunayım özlemlili tenine
bak umut yüceliyor

sevdam oluyor nefesin
can damarını metina'da
ve yaşam oluyor sarya
yaşıyor binlerce yürekte
uç güvercinim
sevdam ol
ahmede xanenin
fegre teyranın sevdası ol
uç güvercinim uç
az kaldı
güneşe uç
göz bebeklerini resmedeceğim
şahlanışında yudumlayacağım
özgürlüğü
özgürlüğe uçan Sarya'yı

Şehit Sarya (Şükran Yıldızhan)'a
atfen yazılmıştır

Dag çiçeği

"Bizde gebitler için fazla
ağlama yoktur. Şebitleri
cezalet ve yaşam gücü
kaline getirme vardır.
Bu da kötü olüme
bir cevaptır."

Önder Apo

Adı, soyadı: Muhammed CARO
Kod adı: Felat DELİL
Doğum yeri ve tarihi: Haseki
1979
Mücadeleye katılım tarihi: 1999
Kandil
Şehadet tarihi ve yeri: 30 Kasım
2003, Torik köyü/Eruh

tüm bahar kokularında
bana nefes veren sen
merhaba gülüm
nergisim
bugün ki heyecanın hayırdır.
tüm renkleri adına takmış
nereye gidiyorsun böyle
çocuksu coşkularda
sevincini nereye taşımak istiyorsun
ben gülün rengini değil
asiliğini severim
yeşerirse kayalıklarda yeşermeli gül
sevdalısı yetişebilmeli ancak...
yoksa emeği çabayı
nereden öğrenecek...
sevgi emekten doğar derler
ne büyük mutluluk
evrende nergisle eşitçe
yaşamak

sevmem saksıdaki gülleri
kokusu ürkek
rengi tutsak ve solgun...
güzelliği kırlarda
rengi kayalıklarda
kokusu dağlardadır
kır çiçeği nergis dururken
başka gülü sevebilir miyim
nergis newrozda anlamlı
newroz kürdistanda
gerilla coşkusunda

KADEK YÖNETİMİ'NE

Bireysel öneri raporumdur

Adem Muhammed CARO. 1979 yılında Haseki'de doğdum. Yurtsever bir çevrede büyüdüm. Ailem de yurtseverdir.

Önderliğin esaretinden sonra, 1999 yılında partiye katıldım. Yıllardır ötlemini hissettiğim dağlara bir an önce gitmek istiyordum. Bu konudaki önerimi askarılara sundum, kabul ettiler, dağa geldim. Ülkede kaldığım süre içerisinde Kandil alanında kaldım.

Ülkeye geldiğimden bu yana sürekli olarak Kandil'de kaldım. 2000 yılında YNK ile yazanan Güney savaşının iki hamlesinde aktif bir biçimde yer aldım. Bu hamlelerde az da olsa belli bir tecrübe kazandım.

Güney sahası genelde eğitim sahası olarak değerlendirilmektedir. Ben de burada birçok eğitimden geçtim. Fiziki olarak herhangi bir zorlanmam veya hastalığım yoktur. Şu anda kaldığım alanda tüm komuta olarak görev yapmaktayım.

Bu rapora yazmamdaki amaç Kuzey'e geçme önerisidir. Uzun süre bir alanda kalmak insanda birtakım daralmalara yol açmaktadır. Burada kazandığım tecrübelerle Kuzey'de daha iyi çalışabileceğime inanıyorum. Hem kendi gelişimim açısından hem de genel çalışmalara katkı anlamında Kuzey'de daha verimli olabilirim.

Hangi alan olup olmaması çok önemli değil, tek istediğim Kuzey alanlarına geçmektir.

Devrimci Selam ve Saygılarımla

Felât Haseki

Şehit Sabri Hareketli Tabiri

30 / Mart 2002

Güney Kürdistan

Yürek atışlarına eş bir mevzide
kurşun mu sıkıyorsun düşmana
ya da bir sabah çıkarken dönmek üzere evinden
öpmeyi unuttuğun anneni mi öpüyorsun ak saçlarından
yüreğimin içinden yıldızları sayıyorsun belki
neredesin şimdi
senin için tüm kopartılmış çiçekleri yeniden yeşertebilirim
bir anda içip evreni
keşfedilmemiş gezegenlerin yüceliğini anlatabilirim
şafırarak, iri açılan gözlerini
soluğumu paylaşabilirim seninle
bir elmayı parçalayıp
bir cevizin taze kabuğunu soyup yer gibi
yaşamalısın yoldaşım
yaşamalısın
uzun tut soluğunu
unutma ki
sen bir özgürlük savaşçısısın.

"Parti direnişçilerinin anısı mücadelemizin en büyük güç kaynağını oluşturmaktadır. Zayıflıklarımızın en fazla, olanakların en az olduğu dönemde büyük bir inanç ve coşkuyla mücadeleye atılan ve hayatını bu uğurda vermekten çekinmeyen direniş şehitlerimiz böylesine büyük bir cesareti mücadelenin haklılığına ve geleceğine duydukları inançla göstermişlerdir. Açık ki, onlar böyle bir inançla atıldıkları, bu mücadeleyi kanlarıyla sulayarak davayı dönülmex bir noktaya getirmiş ve tüm bir halka davetiye çıkarmışlardır."

Önder Apo

Dayan yüreğim az kaldı

"Şehitler bizim ayrılmaz
parçalarımızdır."

Önder Apo

Adı, soyadı: **Sacide KARA**

Kod adı: **Bermal KARDELEN**

Doğum yeri ve tarihi: **Midyat 1981**

Mücadeleye katılım tarihi: **1997**

Almanya

Şehadet tarihi ve yeri: **10 Ağustos**

2002, Behdinan/G.Kürdistan

İnsanın yurduna sevdalanması; doğduğu toprakların güzelliğini belleğine kazınması, yurdunun geçmişinin nelere tanıklık ettiğinin bilincine varmasıyla mümkündür.

O da, geçmişi tanıma savaşı verenlerin içerisinde yer alanlardandı. Belki yurdumuzun yazısız tarihinde yaşanan acılı gerçeği atalarımızın nasıl karşıladığını anlatan, tarihsel bir miras olarak bize bırakılan kitaplarımız hiç olmadı, ama analarımızın ninnileri, kitap niteliğindeydi her zaman. Yaşlılarımızın yürek yakan ağıtlarını dinleyip de unutan var mıdır bilmem. Sanmıyorum. Çünkü kış gecelerinde, ayaklarımızı dizlerimize kadar tandırın sıcaklığına terk ederken, düşlerimizi süsleyen hikayelerin sonunda söylenen "Lawo baş guhdar bikin, ev çîrokek dîrokîye" sözleri hangimizin belleğine kazınmadı ki? Bizlere yabancı olan tarihimizin gerçeği, masallar, söylenceler ve analarımızın lorik (nini)'leriyle belleğimize taşındı.

Yurdumuzun güzel bir mekanı olan Midyat'ta da çocuklar bu söylencelerle büyütülürdü. Bermal, çocukluk günlerinde bu gerçeği pür dikkat dinlemiş ve kafasında binlerce kez kurgulayıp belleğine kazınmıştı. Çocukluk günlerinde dinlediği bu öykülerdi onu vatana bunca bağlayıp sevdalı kılan.

Vatanından ayrılıp soğuk, beton yapıları Batı ülkelere geçerken, Mardin topraklarına olan sevdası büyümüş, ülkesinden ayrılırken dudaklarının arasından "yine döneceğim" kelimeleri dökülmüştü gözyaşları arasından. Ve ilk, orada, o çocuk yaşlarda bu sözlerle sözleşmişti koparıldığı ülkesiyle.

Yaşamın sancıları, özlemin dili büyüdükçe büyüyordu Avrupa'da. Toz toprak yolları özliyordu memleketinin. Arkadaşlarıyla yazın sıcağına, kışın soğuğuna aldırmandan oynadıkları mendil, saklambaç, birke, evcilik oyunlarını özliyordu. Memleketinin o sıcak yürekli insanlarını hayal ediyordu durmadan, ahlar kopuyordu o kocaman yüreğinden.

Mardin'e dair belleğinde çok şey vardı. Ağıtlar-

*Ölme gülmek yığıtlık değil
öldüğünde gülmektir yığıtlık*

*Bildiğine yürümek cesaret değil
yürüdüğünü bilmektir cesaret*

*Gördüğüne kanaat
inanmak değil
kanaatini görmektir inanmak*

*Güzeli sevmek aşk değil
sevdiğini güzelleştirmektir aşk*

dan, ninnilerden yüreğinde taşıdığı memleketinde bir tarih gizliydi, bunu biliyordu. Acı ve zenginlikleriyle tarih kadar eski bir gerçek gizlemişti kendini bu ikilemde. İşte bu yüzden, camilerde ve kiliselerde çözemediği bir giz olduğunu düşünüyordu durmadan. Memlekette geçirdiği o günlerini hiç unutmazdı Bermal. Çocukluk günlerindeki Asuri arkadaşlarını. Halklar mozaiki olan memleketinde her halktan arkadaşları vardı. Üzüm bağlarında oynadıkları oyunları hatırlayıp gülümsüyordu hüznle. Üzüm bağlarına girebilmek için yılanları yanıltma oyununu oynamak gerekirdi. Yılanların ilgisini çeken bir dahı, çeşitli üzüm taneleriyle süsleyerek yılanı kandırmaya çalışmaları, onları biraz daha yaramaz çocuklar kılıyordu.

Bunca güzelliklerin diyarı Mardin ya da Helexê köyü neler kazınamıştı ki insanların yüreğine. Bir yaşam gerçeğimizin kendisiydi Helexê'deki mecazlı söylenceler, ama kendince, kendine özgü. Böyle bir gerçeklikte şekil bulmuştu Bermal'in birçok ilki. Bir türlü kabullenemiyordu ayrılığı. Yüreği yanıyordu. Ayrılık anında yüreğine düşen özlem kıvılcımları gün geçtikçe büyümüşü Kürdistan aşkını. Tammadığı bu yabancı toprakları sevmeyeceğinin sözünü

vermişti kendi kendine sanki. Ülkeye duyduğu sevgisinden dolayı yaşam aşkını büyüten Bermal, Avrupa gerçeğine duyduğu öfke yüzünden Almanca'yı öğrenmemiş, bildiklerini de konuşmamış, hep ana diliyle konuşmayı tercih etmişti.

Ülke topraklarına dönüşü gerçekleştireceği uçağa binmeden önce, arkasına dönüp büyük bir öfkeyle "bir daha sana dönmeyeceğim" demişti haykırarak. Uçağa bindiğimizde titrediğini hissetmiş, biraz sakin olmaya çalışmasını söylemişim. O ise, ellerimi sıkıp çığlık atmıştı. Kollarını açarak "dayan yüreğim az kaldı, özlem bitiyor. Geliyorum Kürdistan, geliyorum!" diye bağırmıştı. Bu haykırış karşısında, uçaktaki diğer yolcuların yüzlerindeki ifadeden, bizim sarhoş, çılgın ya da deli olduğumuzu düşündükleri rahatlıkla anlaşılabiliyordu. Doğru, biz deliydik ama sevdalı delilerden, ülke aşkıyla yanıp tutuşan delilerdendik, ülkemize duyduğumuz özlemin delisiydik.

Ülkemizdeydik artık, ayaklarımız uzun yıllar sonra ilk defa Kürdistan topraklarına basıyordu.

Ülkem, ülkelere benzemez.

Ülkemde olan, canından bezmez.

Gün, hep umut olur ülkemde.

Saklayamam yüreğimin seninle olduğunu...

Bu dörtlük dökülürken dudaklarından, bütün içtenliğiyle dağlara gllmsyordu.

Bu coğrafya bizim, yani hepimizin.

Bu dağlarda havalar soğuk belki, ama yürekler sıcaktır. Toprağımız gibi zengindir gönlümüz.

Çilekeş analarımızın gözyaşlarıyla sula-nan topraklarımızda yeşile durdu umut, toprağa düşen kızıl gllerse tomurcuğa... Bu mekanda kazanılanlar bedellerin ve acıların ardında kalanlardı. Arda kalan, çirkinliklere karşı direniş, güzelliklerin ise elinden tutuş oldu.

Yüreğimin ateşi "Krdestan" diyordu Bermal. Toprağım adım adım dolaşmak, tanıyarak özlemini gidermek istiyordu. Behdi-nan'a giderken de bu heyecan ile yüreğini avulayarak özlemlerinin ardına takıldı Bermal. Ve kardelen asiliğindeki yüreğinin götürdüğü diyarlara doğru yol aldı. Artık o, zo-ru başarmak isteyen esmer kızdı. Zagros-la-rın eteğine vardığında, yaşıam aşkıyla çocuk-sulaştı. Çocukluk günlerinin sevinci vardı yine yüreğinde. Ülkesinin, coşkun sularla ve rengarenk çiçeklerle süslü güzelim dağları, bu heyecanıyla birlikte sürükleyerek Kuro Jaro'ya kadar götürdü Bermal'i.

Her adımla gittikçe daha da ocuksulaştı-yordu Bermal'in yüz ifadesi. Belki de Hele-x'de geçen çocukluk günlerinin hayaliydi o an yaşıadıkları. "Döneceğim" diye söz verdiği yerin en görkemli, en güzel yerindeydi, dağ-lardaydı. Çocuksu sevincinin kaynağı belki de bundandı. Benimkisi de bir belki denizi. Keşke zm bağlarında oynadığı o oyun aklı-na geliverseydi. Belki o zaman hayatımıza her an eklenen bir 'keşke' azalırdı. Ama nere-den bilecekti ki kara bir yılanın hemen yanı başında Azrail gibi durduğunu? Nereden bi-lebilirdi yılanın da en az beton ülkeler kadar soğuk yüzlü olduğunu. O çocukluğunda kan-dırdığı yılanların hikayesini bilirdi sadece.

Ne demeli asi kardelenim,

Ne demeli, sen söyle bahar ieğim, sen!

Yaşıam aşkı, Krdestan aşkı ve Mardin

sevdası yüreğinde filizlendi. O artık solma-yan bir bahar çiçeği, yazın sıcağında efil efil esen serin yel, O artık kışın dondurucu soğu-ęunda açan güneş, O yüreğimizde yeni bir 'keşke.' O artık kadın yüreğinde solmayan bir sevgi, Şoreş tepesinde solmayan asi bir kardelen.

Evet esmer kız ne demeli, ne yazmalı bu apansız gitmelere? Biliyor musun, eğer bir gün "dünyada en zor şey nedir?" diye sorar-larsa, canımdan çok sevdiğim bir yoldaşımanın şehadetinin ardından onu yazmaktır diyece-ğim. Yazamıyorum işte. Sanki bütün bece-riksizliğim üstümde gibi. Seni yazdıkça bi-raz daha ğreniyorum ki, içimdeki acıyı yokluğuna alışarak değil, varlığıyla giderme savaşı vereceğim.

Sen,

Yüreğimde boy veren kardelen çiçeği, se-ni asla unutmayacağım. "Unutmak, ihanet-tir."

Kavgamda sıkılı yumruğum olacaksın her zaman.

Seni seviyorum demeyecek, seni sevdi-ğim kadar savaşıacağım.

Anın önünde saygıyla eğiliyorum

*Mücadele arkadaşları adına
Jiyan Kardelen*

Özlem duymak kimsesizliğin kuytusuna
süzülen bir sevdâ hikâyesinin sonu
her bahar başlangıcında
tomurcuklanan ağaç dallarında
güneş misali papatya çiçeğine
her bakışında
Batı ülkelerinde bıraktığım
canları hatırlar ve özlerim
her bahar başlangıcında
yaşarım onları, özlemlerini
bir toprak kokusunda olan
özlemi hissettikçe
bir kez daha, bin kez daha
ciğerime çekerim
evet canlar, kara kış ülkelerinde
bıraktığım canlar
bilirim baharı yağmuruyla
baharı çiçekleriyle
baharı yeşilliğiyle hayal ettiğinizi
bilirim yaşanmamışlıkları
hasretle yaşarcasına yazdığınızı
baharı yağmuruyla
baharı çiçekleriyle
baharı canlılığıyla seviyorum
ülkemin kızıl renkli çiçeklerini
tanır mısınız?
Batı'nın ilaçlarla yeşeren
solgun çiçekleri gibi değil

ülkemin çiçekleri
Şirhat'ın, Dellil'in, Özgür'ün
Cuma'nın ve Welat yoldaşların
ve nice şehitlerimizin kanlarıyla
sulanır
ondandır ki kızıl ve sade yeşerir
çiçek ülkesidir benim ülkem
ülkemin baharında
yeşilliğin boy vermesinde
bahar yağmurunun yağışında
güneşin ışıklarında
zalim Dehaklara karşı
filiz veren, kardelendir
güzele ulaşılmazlığı temsil eden,
dağ lalesidir
ülkemin sadeliğini simgeleyen,
papatya ve gelincik çiçeğidir
doğuda her gün bahar günüdür,
batıdan esen fırtınalara karşı,
güneşin batışı ve şilir
alıp götürdü beni
türküler dünyasına
yine de unutturamadı,
ne gün batımı,
ne şilir ne de türküler dünyası
içimde yanan özlemin ateşini
dindiremedi...

Ş.Bermal Kardelen

Silahın yerde kalmayacak yoldaş

"Şehidi anmak onları yaşamak demektir."

Önder Apo

Adı, soyadı: **Hamit Süleyman**

AREBO

Kod adı: **Agit BASUFAN**

Doğum yeri ve tarihi: **Basufan Afrin, 1977**

Mücadeleye katılım tarihi: **2000**

K. Güney

Şehadet tarihi ve yeri: **9 Aralık 2002, Kanî Cengê/G. Kürdistan**

Agit arkadaşın 1977 yılında dünyaya geldiği Afrin'in Basufan köyü, Kürt olmanın kader bile denilemeyecek ezilmişlik ve parçalanmışlığını iliklerine kadar yaşıyordu o yıllarda. Her başkaldırıta sömürü ağlarını daha fazla parçalamaya ve kendi benliğini daha fazla yaşamaya ihtiyacı vardı. Bir yandan ilkel milliyetçilerin kendi aile ve aşiret çıkarlarını geliştirebilmek için Kürtlüğü peşkeş çektikleri, diğer yandansa sözde Kürdistan ulusal kurtuluşçularının Kürt halkının yiğit evlatlarını katlettiği bu yıllarda, bu köyden çok uzakta da olsa ideolojisi, önderleri ve öncüleri ile bir Kürt hareketi ortaya çıkıyordu. Tel örgülerin ve mayınlı tarlaların ardında, yeni bir hareketlilik ve kıpırdanma gün yüzüne çıkmıştı, halkın acılarını dindirmek, yeni bir umut ışığı olmak için büyük bir iddia ile ilerliyordu. Köylerin içinden teller geçirilip ikiye ayrılmıştı, bir zamanlar avluları birbirine bakan komşu evlerin arasına mayınlar döşenmişti. Uzaktan uzağa selamlaşırlardı bir baş ya da kol hareketiyle. Bütün bu ıstıraplar son bulacaktı. Yürelerinde belki de en çok yokluğunu hissettikleri özgürce yaşamı yaşayacaklardı. Her geçen gün bu hareketin başarıları, ödediği bedellerin haberleri yayılmaya başladı. Taa sınırın öte tarafına kadar ulaşmıştı bu haberler.

Ve bir gün sınırın öte tarafında da hareketlilik başladı, hareket oraya da sıçramıştı. Burada da insanların içi umutla dolmuştu, coşmuştu yürekleri. Bir ömürdür bekledikleri şey gerçekleşmişti. Hiç tereddüt etmeden çocuklarını uğurladılar dağlara kutlamalar eşliğinde.

Agit arkadaş da böyle bir ortamda doğup büyümüş, ailesinin yurtseverliğinin de etkisiyle kendisini mücadeleye katmıştı. Hem fakirliğin ağır baskısı hem de Yezidiliğin getirdiği sosyal baskı, Agit arkadaşta küçük yaşlarda emeğin bilincine varmayı ve sorumluluk duygusunun gelişmesini sağlamıştı. Çocuk denecek yaşlarda partiyle tanışan Agit arkadaş, bir an önce özgürlük dağlarına gelebilmek için arka-

dağlara sürekli öneriler sunmuş, ancak bu öneriler arkadaşlar tarafından geri çevrilmiş, faaliyetlerde kalmasının daha yararlı olacağı söylenmişti her defasında. Agit arkadaş partinin işlerinde çalışarak, maddi yönden destek sunuyordu.

Uluslararası komplonun tüm ağırlığıyla Başkan Apo'ya yöneldiği 1999 yılında, işbirlikçi ve ihanetçi güçler de partimizi içten ve dıştan yıpratıp tasfiye etmeye çalışıyordu. Komplonun geliştiği bu yıllarda Suriye ordusunda askerlik yapan Agit arkadaş, devletin iç yüzünü daha iyi anlamaya başlar. 2000 yılında askerliği biter bitmez dağa gitme kararını büyük bir ısrarla yineler. Kararını ailesine de bildirir. Ailesi karşı çıkamaz kararına. Tüm aile fertlerini toplayarak onların önünde parti bayrağı ve Önderliğin manevi gücü karşısında onur sözünü verir. Ailesi dağlara uğurlar oğlunu.

2000 yılı sonlarında Gare alanına geçer Agit arkadaş. Kısa bir süre sonra hamlelerde yer alabilmek için Kandil alanına geçer arkadaşlarıyla. Kendisini geliştirmeye ve yaşamın gerektirdiği görevleri yerine getirmeye çalışmış; saflığı, dürüstlüğü ve en zor işlerde çevresine güven vermesiyle kısa bir zamanda çevresindeki arkadaşların

sevgisini kazanmıştı. Özellikle her hareketinde sesini duyurabilen ve kendisini sürekli savaşın en ön cephelerine öneren, her göreve büyük bir gönüllükle koşan bu temiz insanı tanımıştı herkes. Belki düşünsel olarak kendisini her yönüyle ifade edemiyordu, ama yaşam pratiği ile Apocu militan ruhunu temsil ediyor ve bunu çevresindeki arkadaşlara da taşıyordu. En zor işlerde hep en önde olması, tavır, tutum ve yaklaşımları, arkadaşlara moral vermesiyle yaşamda sürükleyici bir pratiğin sahibiydi Agit arkadaş.

Agit arkadaşın yaşamda en sevdiği şey, silahtı. En büyük arzusu da silaha hakimiyetini daha da geliştirmek, onu devrimde en faydalı şekilde kullanabilmektir. B-7 silahıyla adeta bütünleşmişti. Uzun bir süredir bu silahı taşımasına rağmen, arkadaşların silahını değiştirme önerilerini her seferinde geri çeviriyor ve silahını bırakmak istemiyordu. O yüreklerinizi dağlayan acı olaydan iki gün önce de takım komutanı arkadaş tarafından tekrar dile getirilmiş, ancak Agit arkadaşın cevabı kesin ve net olmuştu, silahını değiştirmeyecekti, tutkuyla bağlıydı B-7'sine, çok iyi arkadaş olmuşlardı, en zor günlerinde yoldaşları gibi o da hep yanında

Bu
kadar
şehidin
değerini
mutlaka
taktir
edeceğiz.

Önder Apo

olmuştu, hiç yalnız bırakmamıştı Onu. O da silahını değiştirmeyecekti

HPG güçlerinin yeni strateji temelinde yeniden yapılandırılması doğrultusunda yürütülen faaliyetlerden birisi de tabur tabur yürütülen kapsamlı ve yoğunlaştırılmış askeri eğitimdi. Askeri eğitim sırası bizim taburundu. Yoğun bir eğitime başladık, dolu dolu geçiyordu tüm anlarımız. Bütün silahları öğreniyorduk, bütün silahlarla atışlar yapıyorduk. Agit arkadaş da bu atışlardan iyi sonuçlar alıyordu. Bazen kötü atış yaptığında ise kendisine takılan arkadaşlara cevabı "siz beni B-7'de görürsünüz" oluyordu. O soğuk kış günlerinde bu yoldaşlık ruhu hepimizi ısıtan. 7 Aralık günü B-7 silahının sırasıydı. Onu öğrenecek ve her birimiz birer deneme yapacaktık. Agit arkadaş silahını temizlemiş de gelmişti eğitim yerine. Teorik eğitim bittikten sonra bütün arkadaşlarda atış yapacak olmanın heyecanı başlamıştı. Agit arkadaş eğitim komisyonunun adeta yakasına yapışmış, ilk atışı yapabilmek için öneri üzerine öneri geliştiriyordu. Onca ısrarından sonra bu önerisi kabul edildiğinde, bir yandan silahını hazırlamaya başlamıştı. Bir yandan da arkadaşlarla şakaşarak "hedefi vuracak mısın" sorularına, "tam on ikiden" karşılığını vererek gülümsüyordu ilk atışının yapacağını gururlu edasıyla.

Son hazırlıklar yapıldıktan sonra hepimiz bir köşeye çekilip beklemeye başlamıştık. Agit arkadaş atış yerini aldığı anda bize bakıp gülümsüyordu, hedefi vuracağından emindi, yıllardır taşıdığı silah onu yarı yolda bırakmayacaktı. Haşveyi rokete taktı, roketi silaha ve nişan aldı. Hepimiz sabırsızlıkla atış yapmasını bekliyorduk. Patlama sesinin gelmesiyle birlikte bütün gözler Agit arkadaşına çevrildi. Agit arkadaş, haşvenin B-7 içinde patlaması sonucu yere düştü. Yerimizde donmuştuk, buz kesilmişti adeta. Yanna koştuk, başından yaralanmıştı. Gözlerini açmış bize bakıyordu, hareket edemiyordu,

"Agit arkadaş atış yerini
aldığında bize bakıp gülümsüyordu,
hedefi vuracağından emindi, yıllardır
taşıdığı silah onu yarı yolda
bırakmayacaktı. Haşveyi rokete taktı,
ve nişan aldı. Hepimiz sabırsızlıkla
atış yapmasını bekliyorduk."

sadece bakıyor ve güçlkle gülümsemeye çalışıyordu. Yarasına müdahale edildi, ama olmadı, onca müdahaleye rağmen kurtaramadık can yoldaşımızı. Bir özgürlük yıldızı daha kaymıştı komplocu ihanetçi güçlerin hain planları sonucunda. İnanamıyorduk, biraz önce gülümseyerek silahını omzuna alıp atış için hazırlanan yoldaşımız sonsuzluğa yol almıştı.

İşbirlikçi, hain, komplocu güçlerin hareketimize yönelik geliştirdikleri komplo girişimlerinden yeni bir tanesine tanık olmuştuk. Tuzaklı olarak hazırlanmış olan haşve, B-7'nin içinde patlamıştı. Komplocu güçler, bu çirkef saldırılarıyla yeniden yapılandırma doğrultusunda yürütülen eğitim faaliyetlerimizi sekteye uğratmak ve sabote etmek isterken, bu eğitim içerisinde bu şekilde verdiğimiz şehidimiz, bizleri bu eğitimleri mutlaka sonuca ulaştırmaya ve çok daha güçlü, çok daha hakim bir şekilde savaşa yaklaşmaya zorunlu kılmaktadır. Böyle bir olay, bizleri yıldıramayacağı gibi, böyle bir eğitim sürecinde daha aktif, daha bilinçli ve örgütlü bir şekilde yoğunlaşacağımızı ve bu temelde doğru bir cevabın sahibi olmak için sonuna kadar çabalayacağımızı belirtiyoruz.

Agit arkadaşın anısı mücadele yolumuza ışık tutacaktır. Yoldaşımızın silahını omuzladık hedefe ulaşmaya kadar durmayacağız, size bunun sözünü veriyoruz.

*Şehit Rüstem Taburu'ndan
mücadele arkadaşları*

Birlikte söylenmiş bir türkü
yalnızlaşmaz
büyütür yüreklerimizi
Nereden geldik
ve yol aldık birlikte
"etkili" denilebilecek hiçbir
etkili sözcük gelmiyor aklıma
"duygulu" denilebilecek
duygulu sözcük de gelmiyor aklıma
seni ve sizi görüyorum
gerçek sizi
granitten bir kaya gibi sert
ve elleri tetikte
seni ve sizi görüyorum
gerçek sizi
insan olduğunun ayırıcında
ve "tanrılara" isyan gücünde
hiç büyük söz etmeye gerek yok
sen gerek duymadın büyük laflara
sözlerin pratiğin olurdu
kesin kararlar
artık bir savaggydın
belki 18-19 yaşında
sonra ihanete mezar oldu
tetikteki parmağın
bir nesile kendini
kahraman göstermek için değil
sen hep sade ve sevgili insandın
bilincindeydin savaşmak zorunda
olduğunun
ve açıldı senin için de zindan kapıları
dağları solumuştun oysa
sen yine sade ve sevgili insandın
ne yazsam
hakaretmiş gibi yakıyor elimi

dağlıyor yüreğimi
çünkü sen en çok böyle şeylere
düşmandın
sen sade ve sevgili insan
sen tanrının öldüğü yerdin
ve sen sevgili yoldaşım
yaşadıkça insan yeryüzünde
tanrının öldüğü her yerde bizimlecin
yani sade ve sevgili insan
olmayı öğrendiğimizde
birlikte söylemişizdir bu türküyü
dünya sensiz değil
seni kazanmış bir dünyayız şimdi
(...)
Bir tutam saç değil
süngüye vurulmuş sevgidir
tel tel olmuş yürekler bu
saç gecelerden ve sahte ağlardan koru
bir ülke bir özlemdir
kendi ateşi var
özünde saklı durur
gün olur başını bulur
yiğitlerin kılıcında
bilenmiş öfke savurur
bir tutam saç değil
yaşama çağrı
ve ölüme isyandır bu
körpeçik bebelerin
uçurum kızları Beşelerin çuğluklarında
adı isyan adı direniş
adı toprak ve özgürlük konmuş
Öceyit'in bende kalmış aklı
Alişer'in yiğit hasretidir bu
Şehit Doğan arkadaşına ithafen yazılmıştır

Şehitlerimizin anıları gerçek güç kaynağımızdır

İlk büyük kar yağdığında Seyit Rıza arkadaşları şehit vermiştik. Daha sonra MDKO Türkçe Şube'de Argeş arkadaşın olayı, O'nun ardından MDKO Kürtçe İkinci Şube'de Botan arkadaşın aniden hastalanıp şehit düşme durumu yaşandı. Son yağışta ise DAB'da Zamani arkadaş ve Xebat arkadaş şehit düştü. Çığ altında kalan gruptaki diğer arkadaşlar kurtarıldı. Altı bayan arkadaş 20 Şubat günü şehit düştü. Bunlar Zozan, Saraya, Dirok, Çiçek, Nujiyan ve Bengin arkadaşlardır. Öğrendiğimiz kadarıyla henüz diğer alanlarda yaşanan böyle olumsuz olaylar yoktur.

Kış genelinde herkesi etkiliyor, fakat belli ki bütün çabalarımıza rağmen tedbirlerimiz yetmedi. Bazı arkadaşlar "uğursuz bir kış" diyorlar. Ağır geçen bir kışın yaşandığı açıktır. Birçok bakımdan zorlayıcı oluyor. İnsan kadere bakınca arkadaşların söyledikleri gibi anlamlandırmak durumunda kalıyor. Felaket düzeyinde yaşadığımız doğa olayları bel-

li ki bizim için olabilecek kötülüklerin en kötüsü oldu. Bir ailenin kızı ya da oğlu gitsen, dünya o ailenin başına yıkılır. Bu kış bizim 11 arkadaşımız birden şehit düştü. Belli ki dayanma gücümüzü geliştirmemiz gerekiyor. Daha çok ders çıkarıcı yaklaşarak doğada yaşam gücümüzü ve tedbirlerimizi arttırmak durumundayız.

Çıkartacağımız önemli dersler ve geliştireceğimiz tedbirler olmalıdır. Olaylar hiç düşünmediğimiz veya tahmin etmediğimiz biçimde gelişti. Demek ki daha geniş düşünmemiz, dağda yaşamının derinliklerini daha fazla anlamamız gerekiyor. Doğayla mücadele ve doğa üzerindeki hakimiyet gücümüzü daha fazla arttırmaya çalışmalıyız. Bu tür kazalar biraz da normali aşacak biçimde gerçekleşiyor. O nedenle olmaz dememek, yaşam üzerinde daha sıkı ve çok yönlü durmak gerekiyor. Vadiler, yüksek alanlarda daha çok riskli oluyor. Ne kadar tecrübeyle ve bazı bilgilerle değerlendirme yapılsa da, do-

Çığ şehitleri cenaze töreni/2003

ğa sürekli hareket halindedir. Dolayısıyla yapılan değerlendirme yetmeyebiliyor. Bir sarsıntı, bir ses veya gürültü, hatta küçük bir etki bile hiç düşünülmeyen olayların yaşanmasına yol açabiliyor. Bu sonuçlar temelinde yerleşim ve yaşam düzenimizi daha tedbirli kılmanız gerekiyor.

Bayan arkadaşların yerleşim tarzı daha kolay ve denetimli olabilir, ama fazla riskli oluyor. Bizim için en doğru olan yaşamda, savaşta ve çalışmada gerillacılıkta daha çok derinleşmektir. Başkalarına öykünmemiz veya dünyada olup bitenlere bakıp onları taklit etmek istememiz çok gerçekçi görünmüyor. Bizimki kendimize özgü ve koşullarımıza uygun olmak durumundadır. Zaten Apocu hareketin temel karakteri budur. Önderlik gerçekleşmesi bu esaslar üzerinde olmuştur. Bu nedenle bunun üzerinde yoğunlaşmamız bizim için daha doğru, gerçekçi ve sonuç vericidir. Bu bakımdan üslenme, yaşam ve hareket tarzımızı yeniden yeniden gözden geçirmemiz gerekiyor.

Bunu yaparken geri adım atmamak ve ters sonuçlar çıkarmamak önemlidir. Çıkartılacak sonuçlar dağdan, yani sağlam dayanaklardan uzaklaşmayı değil, onlarla daha sağlam ve dayanıklı bir biçimde bütünleşmeyi getirmeli, daha akıllı, tedbirli ve duyarlı bir sistem ve yaşam derinliği ortaya çıkarmalıdır. Bu konuda yanlış yapmamak gerekiyor. Ters yorumlama, gevşeklik ve duyarsızlık bu tür felaketlerin yaratıcısı oluyor. Tedbir almaz, ciddi ve duyarlı yaklaşımlarımızı derinliğine geliştirmezsek, bunun gibi hiç de hak etmediğimiz olumsuzluklarla karşılaşabiliriz. O bakımdan yaşam gerçeklerinden kopmamak çok büyük önem taşıyor. Önderlik bize hep yaşam gerçeğinden kopmamayı, yaşama doğru yaklaşmayı, onu ciddiye almayı ve duyarlı olmayı öğütledi. Bunları sağlam ilkeler olarak edinmeli ve pratiğe çok yönlü bir biçimde geçirmeliyiz. Çünkü bunlar bizim pratiğimizden ve halkın uzun tarihi yaşamından çıkartılmış en sağlam in-

san dersleridir. Onlara büyük değer verip başarıyla yaşamsallaştırmayı her zaman esas almalıyız. Doğru ve özgür yaşamı, insani yaşamı bu yaratır. Yaşanan olaylar, olumsuzluklarıyla birlikte bu gerçekleri bize bir kere daha öğretiyor.

Önderlik, Hamza arkadaşın şahadetinde “görünmez, ama hepiniz üzerinde emeği çoktur” demişti. Bu yoldaşlarımızın hepimiz üzerinde görünür emekleri var. Seyit Rıza arkadaş, gerçekten de bir insan canlıydı. Belki çok uzun süre gözlemleyemedik, ama insana hizmet etmek, O’nda bir tutkuydu, hayret verecek kadar hizmete bağlıydı. Xinere’ye gelip giden arkadaşlarımızın yüzde doksan dokuzu üzerinde emeği vardır. Çok kritik bir dönem olan geri çekilme ve değişim döneminde, yani ağırlarımızın ve sancılarımızın çok arttığı, dişimizi sıkığımız bir dönemde gerçekten bir güç kaynağı oldu. Emeği, morali, ve gece gündüz demeden gösterdiği çabayla birkaç yılda yoldaşlar üzerinde belki de en çok emek biriktiren bir düzeyi yakaladı. Seyit Rıza arkadaş, her zaman bu insanlarda cisimleşen yönleriyle anılacaktır.

Zamani arkadaşla, bazı zorlanmalar olsa da, bedeli ağır, ama değerli çalışmalar yaptık. Bu biraz kaba bir çalışma olabilir, ama üretkendi ve önemli sonuçlar ortaya çıkardı. Aydınlanmamızda, bilgi edinmemizde, süreci derinliğine bilince çıkartmamızı sağlayacak kaynaklar bulmamızda Zamani arkadaşın emeği oldu. Bu, herkes için geçerli olan bir emektir. Böyle bir çalışmayla dağ başında Önderlik savunmalarından tutalım, 70-80 adet kitaba kadar birçok yayının kaynak olarak bulunmasını sağladık. Bu kitaplar hala da bize güç veren temel inceleme kaynaklarımızdır. Eğitimizi o kaynaklar üzerinde yapıyoruz. Dolayısıyla görünmez, ama Zamani arkadaşın er birimize değerli bir emeği geçiyor; bizim kendimizi hazırlamamızda cisimleşiyor. Doğru öğrenmek maddileşen ve pratikleşen bu emeği görmekten geçer. Dolayı-

sıyla doğru öğrenebilmeliyiz.

Bayan arkadaşların da eğitim çalışmalarımıza önemli katkıları oldu. Biz okulda tartışma yaparken, onlar küçük bedenlerine sığdırdıkları dev yürekleriyle karda ve tipide bizi beklediler. Bu anlamda eğitimimizin güvenliği açısından önemli bir rolleri vardı. Büyük bir fedakarlık ve yüreklilikle zorlukları göğüsleyerek eğitimize güç kattılar. Bu temelde daha sağlıklı ve güçlü tartışmalar yaptık, kendimizi hazırlamaya çalıştık. Bu da büyük bir emek yoğunlaşması veya emek cisimleşmesi oluyor. Bunu da doğru anlamamız, bu arkadaşları her zaman saygı ve minnetle anmamız gerekir.

Bedeli ağır olan bir çalışma yürütüyoruz. Eksikliklerimiz ve duyarsızlığımız bu tür sonuçların ortaya çıkmasında rol oynuyor olabilir. Öte yandan büyük cesaret ve fedakarlık gösterilerek bu çalışmaların yapılması sağlanıyor. Yürütülen çalışmaların bedeli hiç de hafif değildir. Parça parça bakınca bireye çok uzun görünüyor veya kişi fazla kavrayamıyor. Fakat toplu ele alınca, daha derin bakınca nelerin bu çalışmada cisimleştiği çok net görülüyor. Esas olan bunu anlayabilmektir. Viedan budur, doğru bakış açısı budur. Önderliğin istediği militan duyarlılık tam da bu kavrayışa ulaşmayı ifade ediyor. Bunlar sağa veya sola saptırılmadan, dosdoğru bir biçimde ve çizgi doğrultusunu anlayabileceğimiz, bize gerçekleri anlatabilecek olgulardır. Duyguysa doğru duygu, bilinçse doğru bilinç, davranışsa doğru davranış bu kadar

Çığ şehitleri cenaze töreni/2003

açık bir biçimde önümüzde duruyor. O nedenle eğitimimizin en güçlü yanı budur. En çok bundan ders çıkartarak kendimizi hazırlamalıyız; örgütlemeli, eğitmeli, pratik ve yaşam karşısında güçlü kılmalıyız. İnsan benciliğinin girdabından tümüyle çıkarabilmeliyiz. Bu değerler bizi kendi karanlıklarımızdan, insanın içine alındığı girdaplardan çekip çıkartacak büyük ve yüce değerlerdir. Onları doğru anlayacağız, derin kavrayacağız ve iyi özümseyeceğiz. Bu yaşam gerçeklerimizle sağlam bütünleşeceğiz. Bunu yaptığımız zaman en doğru, tutarlı ve eğitilmiş insanlar haline gelebiliriz.

İnsanı, yaşamla ölüm arasındaki çelişki terbiye eder. Şu çok iyi anlaşıyor ki, böyle bir çelişki olmazsa bir insani terbiye de gelişmez. Yaşamın değeri, anlamı ve güzelliği de burada ortaya çıkıyor. İç sorgulama, her türlü bencilliği aşma, toplumsallaşma, dayanışma ve sosyalle insanın yaşam ve ölüm çelişkisinden böyle bir sonuç çıkarabilmesiyle, yani yaşam ve ölüme anlam verebilmesiyle oluşuyor. Hayvanlar bunu iç güdülerleriyle yaşıyorlar, insanlar ise akılları, yani anlayış ve kavrayışlarıyla yaşıyorlar. Böyle olunca yaşamın en anlamlı ve değerli bir bi-

çimde gelişmesine yol açmak durumundadır. Biz de böyle bir yaşamın sahibiyiz. Bu yoldaşlarımızdan bunu öğreniyoruz. Onlarda sıkıştığımız her zaman başvurup güç alacağımız bir değer buluyoruz. Bu nedenle doğru sorgulayarak dersler çıkarmak, anıyı doğru özümseyip sahiplenmek açısından ok önemlidir. Bizi insan yapacak, insan olarak derinleştirecek; yaşamımızı güzel, zengin, onurlu ve şerefli kılacak olan bu noktadaki duyarlılığımız ve derinleşmemizdir. Bu, her türlü insani gelişmenin başlangıç ölçüsü olarak görülebilir. Bu olaylar vesilesiyle bun uda girebilmeliyiz.

Madem insani gelişme yollarını arıyor ve kendimizi eğitmeye çalışıyoruz, o zaman bunu gerçekçi, tam ve bütünlüklü olarak yapabilmeliyiz. Bir militan veya bir insan olarak; düşünen, kendini örgütleyen ve yaşamına yön veren bir canlı olarak doğru tutum sahibi olmak böyle yapmaktan geçer. Bu bakımdan, acı da olsa yaşadığımız olaylar çalışmalarımızı çok güçlendirdi; yaşamı nasıl anlayıp üretmemiz gerektiğini bize öğretti. Her için en temel eğitim ve öğrenim kaynağı oldu. Çalışmalarımız bununla büyük derinlik ve güç kazanıyor. Bu olaylardan çıkardığımız derslerle ve yoldaşlarımızın yarattığı güçle en büyük sonuçları alacağımızı umut ediyoruz. Bunu önümüzdeki dönemde göstereceğiz. Bu eğitim devrelerimizin mücadelemizin her alanına katacağı güç ve destek; zorlukları göğüsleme azmi, bilinci, fedakarlığı ve kararlılığı bu gerçekleri ortaya çıkaracaktır. Özgürleşen insanın, özgürleşen kadının baş eğmez dik duruşu ve tatlı güllüşü her zaman gözümüzün önünde olacak ve bize yol gösterecektir. Eğitim devremiz, bu yürekli ve fedakar yoldaşlarımızın yüce özlemlerini gerçekleştirme andı içecek, başarılarımız bunun üzerinde şekillenecektir.

Bu yoldaşlarımız bize her zaman yaşam ve mücadelede başarı gücü verecekler. Çalışmalarımızı bu esaslar üzerinde yürütüyoruz. En ciddi sorgulama, özeleştirisi, insani

olanı tanıma ve kendini bu kötülüklerden temizleme bu biçimde gerçekleşiyor.

Yürüttüğümüz tartışmaların buradan alacağı büyük bir güç var. Bizi zorluyor olabilir, yaşam karşısında güçlenmek ve kötülüklerden arınmak kolay olmuyor. O bakımdan böyle büyük fedakarlıklardan ve cesareten aldığımız güçle kendi çalışmalarımızı daha başarılı ve sonuç alıcı bir biçimde yaptığınıza inanıyoruz. Onlar, özeleştirisi ve iç sorgulama yapmamızı kolaylaştırmışlardır. Önderlik zindan şehitleri için "fedakarlıklarıyla özgür yaşama köprü oldular" demişti. Bu yoldaşlarımız da kendimizi eğiterek düzeltmemizin ve ciddi bir özeleştirisiyle çizgi militanı haline getirmemizin köprüsü oldular. Bunu yapmamızın önünü açtılar. Beynimizde ve yüreğimizde yarattıkları etkiyle bunu gerçekleştirmemizi sağladılar. Bize en büyük güç ve desteği onlar verdiler. Bu temelde en güçlü sonuçların alındığına inanıyoruz. Bundan daha güçlü, etkileyici ve gerçekleri daha yakın gösteren bir durum olamazdı. Bunlar inkar edilemeyecek, saptırılamayacak veya görmezden gelinemeyecek kadar büyük gerçeklerdir. Bu bakımdan çizginin gerektirdiği sonucu başarıyla almış olmalıyız. Çıkardığımız derin sonuçlarla nasıl dönem militanı olunacağı sorusunu çözümlemiş olmalıyız. Zaten ulaşmayı hedeflediğimiz nokta buydu. Bu bakımdan yürüttüğümüz çalışmalarla birlikte yaşadığımız olaylar da bizi daha çok eğitiyor ve sonuç almamızı sağlıyor. Bunu gerçekleştirdiğimize inanıyoruz.

Bu temelde ant içiyoruz ki

– *Şehitler ölümsüzdür!*

– *Onlar doğru yaşamın gerçek sahipleri ve yol göstericileridir!*

– *Zilan çizgisinde fedaileşen ve özgürleşen kadın doğru yaşamın kendisidir!*

– *Biji Serok Apo!*

24 Şubat 2003
İdeolojik Merkez

Hareketimiz şehitlerin güzelliklerinin toplamıdır

*KADEK Genel Başkanlık Konseyi Üyesi
Mustafa Karasu arkadaşın çığ sonucu şehit
düşen arkadaşların cenaze töreninde yaptığı
konuşma*

Mücadelemiz 20 yılda Kürdistan dağ-
larında büyük zorluklarla bugünle-
re geldi. Sömürgeciliğe karşı verilen müca-
delede, doğa koşullarında şehit düşen yol-
daşlarımız da oldu. Bunların şehadetleri de
en az düşmana karşı şehit düşen yoldaşlar
kadar anlamlıdır. Bu dağlar, özgürlük dağla-
rıdır. Bu dağlarda yaşamak bile her gün hal-
kın yüreğinde ve beyninde özgürlük düşün-
cesini üretiyor. Bu dağlarda durmak bile hal-
kımızın özgürlük ve bağımsızlık umudunu
yeşertiyor. Bu nedenle bu dağlarda yaşamak,
bu zorluklara katlanmak bile Kürdistan tari-
hi açısından başlı başına çok önemli bir
olaydır. Bu açıdan doğa karşısında şehit düş-
en yoldaşlarımızın anısı Kürdistan dağla-
rında özgürlüğün gerekçesi olarak bundan

sonraki mücadelemizde yaşayacaktır.

Dağlarımız hiçbir zaman düşmana yenil-
meyecek, düşman tarafından zapt edilmeye-
cek dağlardır. Biz bu dağlara düşmanın her
türlü saldırısına karşı yaşamak ve ayakta kal-
mak için geldik. Bütün baskı ve saldırılara
rağmen, gücümüz bugüne kadar ayakta kal-
dı. Özgürlük umudu ve düşüncesi ayakta kal-
dı. Yalnız ayakta kalmakla da yetinmedi,
dünyanın her tarafındaki Kürtler dağlarda ya-
şayan özgürlük militanlarının umuduyla, ru-
huyla ve düşüncesiyle şekillendi. Her gün
tüm zorluklara rağmen Kürdistan'da umut
sürüyorsa, bunda şehitlerimizin rolü belirle-
yicidir. Düşman, "dağlarda açtırlar, susuz-
durlar, soğukta yaşıyorlar" propagandası ile
dağların yaşanmaz yerler olduğu düşüncesini
yaratmaya çalışıyor. Ama bizim militanları-
mız da, şehitlerimiz de, ordumuz da dağlarda
yaşamamın en büyük şeref olduğunu; dağları
sevmenin en büyük yurt sevgisi, halk sevgisi
olduğunu bugüne kadar gösterdi. Nasıl ki

müslümanlar ömürle-
rinin son günlerinde
ölmek için kutsal top-
raklara gidiyorsa, bi-
zim dağlarımız da ölü-
necek kutsal topraklar-
dır, şehit düşülecek
kutsal topraklardır. Bu
açıdan bu dağlarda ya-
şamamın ve şehit düş-
menin anlamı büyük-
tür.

Yarın özgürlük tari-
himiz yazılırken, dağ-
larda zorluklara karşı
mücadele etmemin de
en büyük özgürlük ve

halk tutkusu olduğu, sevginin en büyüğü olduğu yazılacaktır. Zaten gerilla, zorluklarda yaşama sevgisidir. Bir şehit arkadaşımızın dediğı gibi, dağlardaki zorlu yaşamın ve yorulmanın tadını yaşadığımız için gelecekte Kürdistan topraklarında özgürlük ve demokrasi yeşerecektir.

Şehit yoldaşlarımız en zor koşullarda her gün Kürt halkının özgürlük umudunu ürettiler, yeşerttiler. Geleceğin kazılacak özgürlüğünde ve demokrasisinde onların payları büyük olacaktır. Zorluklara rağmen ülke ve dağ sevgisini yaşarak güzellikleri elde etmenin sembolleri olarak tarihimizde yer alacaklardır. Onlar özgürlük mücadelesine fedaice hazırlanan yoldaşlardı. Fedailik, PKK'nin tüm şehitlerinin özüydü. İşte bu özü, bu yoldaşlarımız temsil ediyorlar. O coşkuyu, heyecanı her an yaşayarak, yüzlerine yansıtarak, PKK'nin özünün ölmediğini bizlere her gün gösteriyorlardı. Bizler onların yüzüne bakarak PKK'deki fedailiğin güzelliğini, yığıtlığını görüyorduk. Şehit düşen arkadaşların böyle bir özelliğı vardı. Bize düşen görev, bu özü özgürlük ve demokrasi mücadelesinde yaşatmaktır. Bu arkadaşların anısına bağlı olarak, dağları sevmenin en büyük sevgi olduğunu bundan sonra da herkese göstereceğiz. Gerçekten onlara borcumuz var. Onlara çok şey borçluyuz. Bugün Kürdistan tarihinde yaratılan bütün değerler onlara aittir. Bizler ilk şehidimiz Haki Karer'in cenazesinde de bulunduk. O zaman mücadelemiz bu düzeyde değildi, ancak o şehitlerin anısı, o şehitlerin özündeki varolan ülke ve insanlık sevgisinin bu mücadeleyi mutlaka başarıya ulaştıracağı inancı vardı nitekim Baş-

kan Apo, Haki Karer'in devrimciliğinde bulunan bu özü geliştire geliştire mücadeleyi bu noktaya getirdi. Mücadelemiz bugün şehitlerin yüreğinde ve beyninde bulunan tüm güzelliklerin toplamı sonucu bu noktaya geldi. Hareketimiz bütün şehitlerin güzelliklerinin toplamıdır. Eğer bir parti, bir özgürlük tanımı varsa, bir özgürlüğe ve bir harekete bağlı olunacaksa, bütün şehitlerimizin yaşamında varolan güzelliklerin, özlemlerin ve umutların toplamına bağlı olunacak. Bunun için de hangi koşullar altında olursa olsun özgürlük ve demokrasiye bağlanmak, bunun için mücadele etmek, gücünü göstermek gerekiyor. Bu temelde bu şehit yoldaşlarımıza, tüm şehitlerimizin yüreğindeki ve beynindeki özleri yaşatacağıımıza, bu özü bağlı kalarak tüm kürdistan, Ortadoğu ve insanlık coğrafyasında bu özü yaşatacağıımıza söz veriyoruz. Bu arkadaşların özgürlük umudu ve özlemi mücadelemizde mutlaka yaşayacaktır.

- Yaşasın Başkan Apo!
- Yaşasın PKK'nin özü olan fedailik!
- Yaşasın KADEK!

27 Şubat 2003

Umudun rengi ve zamanı var mıdır

*"Ararat uruğlu
Munzur bakığlı
gül açan yüzlü yoldağ
tekrar merbaba
diye bilmek için boğacakal..."*

Adı, soyadı: **Ali BULUT**

Kod adı: **Aręeş TOLHILDAN**

Doğum yeri ve tarihi: **Elbistan
1974**

Mücadeleye katılım tarihi: **1995
Paris**

Şehadet tarihi ve yeri: **Ocak 2003
Xinere/G.Kürdistan**

Nedir umudun rengi ve ne vakit güler insan? Doğduğum ülkede anlatılan yaşıanmış bir öykü vardır. Derler ki, gecenin bize göz kırpın utangaç sevgilileri, yıldızların bile ışıltısının görünmez olduğu, karanlıklara boğulan gecelerde bir yudum güneşe susarlarmış. Zirveleşen karanlığın boğucu ve soğuk solununun kendi bitişini de içinde barındırdığını bilenler, lacivert, gururlu, başı dik duran bin yıllık dostları zirvelere donerlermiş yüzlerini. Yürekler orada atar ve onlara can veren, aceleyle koşuşturan sular, aydınlıkla yıkanmanın hasretine duşerlermiş. Kızıl renkli şafağın sadakatine inanan buyuk yürekler, onunla buluşmanın vaktini kollarmış.

İşte boye zamanlarda güzel insanlar öne çıkar ve şafağa yol göstermek için gider, o zirvelerde bir ateş yakarlarmış, "gür bir ateş." Sonra, o mevsimin yaşıam tablosuna kızıl bir damla duşermiş. Kızıl ton, gokyu-zunun mavi derinliklerinde giderek yayılmış. İşte o zaman umudun gençliğinin korpeliğinin heyecanını yudunlarmış insanlar. Ve umut, o kızıl giysileri ile gülümseyen şafak adıyla gidermiş yüreklere. Buyuduke buyurmuş umut. Sonra sancılar içindeki gök, bir ateş topu doğururmuş. ykunun sonunda güneşin her günkü zorlu savaşıının ardından insanlığa gulumseyişi anlatılır.

Bu topraklarda yaşıayan herkes bilir bu ykuyu. Bu topraklar ki, insanlar hep huızınlarını yerlermiş. Kuru arpa unu ekmeğe katık edecek başka bir şeyleri olmazmış unku. Ne vakittir merak etmekteyim umudun rengini. Çocukluğum bu ykuyu dinlemekle geçti, bu ykuyle büyüdüm. Umudun rengi neydi? Bir alıkuşu fısıldamıyor kulağıma. Yaşıam yanı başımda kurallarını sergilerken ogreniyorum: Benim lkemde umudun rengi kızıldı. Güneşin muğdecisi şafak, yüreğimizi umutla sularken, yaşıam tablomuzun gök kubbesini hep bu renge boyar unku.

Zaferden daha değerliydi umut. En değerli o muydu o zaman? Hayır, ondan daha değerli olanı vardı. Umutu yaratan, büyüten emektir bu. Umudun rengi yürek-

lerimizde "gür bir ateş" yakmaktadır. Ve o renkten daha ötesini merak ediyorum sonra, yani umudu yaratanı. Öykünün başına tekrar dönüp, umut emekçisinin bu öykünün hangi karesinde olduğunu aramaya koyuluyorum. Yaşananlar tarih olarak ad alıp yazılmaya başladığı günden bu yana devam eden bu öykünün her dönemindeki milyonlarca umut emekçisini toplayıp belleğime, not düşünüyorum karanlığın en dayanılmaz anında şafağın yol göstericisi dağ ateşlerini, "gür ateşleri," Preomete'nin ateşini birbirine elden ele devredenleri.

Nurhak dağının eteklerinde yaşayanlar da Zerdest'in diğer torunları gibi ateşi kut-sal sayar ve de aydınlığı. Karanlık ve aydınlığın o bitmez mücadelesinde aydınlığa taraf olanlardandır. Gece ateşlerine su dökmeyiz, sabahın ilk ışıklarına dönerler yüzlerini. Yüreklерinden geçen umudu bir kez de onlara söylerler. İbaretleri, bu özde varolan yüreктen söylenmiş sözlerdir. Şafağın atması, Nurhak'ın yalçın yüceliklerinin üzerin-

den olur orada. Yani umudun öyküsü laci-verdi, asi bir dille anlatılır. O zirvelerde de şafağın yol göstericileri, "gür ateşler" hiç sönmemiştir. Ne var ki orada atan yürekler, bir daha dönmeyecekleri özlem ile dolmuştur. Aydınlığın sancısı zorlu olmuş, Nurhak nice evladını güneşin ardı sıra uğurlamıştır. Umudun yüklü şafaklar olmazsa kaldıramazmış yürekler bu özlemi. Ama bilinirmiş ki şafağın ardı sıra gidenlerle doğarmış güneş, ona yol gösteren ve karanlıkları keskin bir kılıç ucu ile yırtan "gür gece ateşleri" ile.

Adı gibi yaşamının da anlamı buydu Argeş yoldaşın. Karanlıklar içindeki bir ülkenin çocuğı olarak yaşamının anlamı, atası Demirci Kawa'nın isyan ateşini devralan ve aydınlığa taşıyan bir mücadelenin içinde daha da büyüdü. Halkının yüreğinde umudu yeniden yeşerten bir dağ ateşiydi tıpkı binlercesi gibi.

Lügatımızdan bir türlü çıkaramadığımız o kelime; keşke...

Geçip giden zamanın bir daha dönmeye-

*gölge misali korkulu rüyamız
yoksa göründüğümüz gibi
uyusal değil mi?
kütküleyen ejderha mıyız?
insanız elbet
nedir ki diğerlerinden farkımız
her çiçeği kadar duygulu
güneş gibi parlak ve sadedir
yüreğlerimiz
dünyanın tüm nimetlerinde
mendimizi men etmiş
özgür bir yaşam ve
insanlık içindir savaşımız*

Ş. Bermal Kızılarmak

cek olduğunun acımasızlığı karşısında boyunu bükük, teslim olmuş ve çaresiz bir sözcük. Ve ben bununla başlamak zorundayım cümleme ne yazık ki. Keşke Argeş yoldaş gibi güzel bir insanı daha erken tanıyabilmiş olsaydım. Hep sözü edilen, canlı, heyecanı ve içtenliğini daha uzun bir zaman aralığında paylaşabilmiş olsaydım. O'nu, insan sevgisi ile dolu yüreğinden akan mısralarından tamdım daha çok. Ve güler yüzlü merhabalarından. Suskunluğunun içte kanayan çağlayanı olurdu şiirleri. Ve şafağa gizlese de en büyüğünü, her gün insan olanla, güzel olanla buluşmanın sevinci ile merhaba derdi yoldaşlarına.

Çocukluk dinletilerinde hep kabesi insan olan bir felsefenin bağlamadan süzülen melodileri vardı. Aslolan insandır öğüdünü duyardı kulakları. İnsan sevgisi demlenirdi yüreğinde. Oysa en güzel olanı da en çirkini de oydu.

Yaşam denen o zorlu kavganın hangi zaman aralığında fark etti bunu? İnsana dair olana el uzatılmasın diye davranıldığı vakit, güzelle çirkinin en üst sınırını da insanda keşfetti ve bu koca çelişki yine de onun yaşamının anlamı oldu. Güzel olan, doğru olan kurtulmalıydı.

Ayın yıldızlara küstüğü, göz gözü görmez gecelerde bu kurtuluşu düşlerdi. Sonra çelişkinin diğer yanı hortlar, taksak etmek isterdi düşleri ve kurtuluşa dair umudu. Öyle ya, yol göstereni olmazsa akamazdı şafak ve doğmazdı güneş. O vakit zirvelere çevrilen düş yüklü yüzler karanlığın pençesinde ezilmeliydi. Bunun karşısında, sonucu karışık denklemin içinde çözüp çıkardı; ateş olmalıydı yürek, "gür bir ateş."

Kurtuluş düşüne koşuşu, en hızlı solukla oldu ve zirvelere ulaştığında düş düşlüğünden sıyrılmış, yakın bir geleceğin umudu olmuştu kurtuluş. İnsanın yaşam yolculuğu-

"Direniş şehitlerimizin anıları, tüm özellikleri, davranış ve sözleri partimizin bütün mensuplarınca bir çağrı, emir ve talimat olarak anlaşılmalı ve hayata geçirilmek zorundadır."

Önder Apo

nun her karesinde kendisine sorduğu ve yanıtının peşi sıra ilerlediği o soruyu yanıtlayalı çok olmuştu. Nasıl yaşamalı insan? Yüksek bir sesle yazdı her harfini yanıtın: Özgürlük için. Ve yüzünü gökyüzü denizine çevirdi. "şafaaak buradan" ve ilerledi. Şafağın peşi sıra gidenlerin hanesine yazdık adını. Dağın "gür ateşini" bir yıldız yapıp ardı sıra uğurladık şafağın. Yaşam tablosuna aydınlığın rengi, umudun rengi böyle çizildi.

Anıları mücadelemize ışık tutacaktır.

*Mücadele yoldaşları adına
Mizgin Nurhak*

Dorşin şafaksız uykularda
Amara gelmedi belli ki yerini sevdi
seni bekledim, haberin geldi
bizim buralarda kirazlar çiçek tuttu
bahar erken geldi
kaldığıma üzölüyüm mi
sevineyim mi bilmiyorum.
hani kuşlar tek başına uçmazdı
niye uçar tek başına bu serçe
ne dolanır bu sabahın köründe
kaç gece daha
oyuna duracak çocukluğum
elleriniz ellerimde
daha kaç gece katık olacak
adınız dizelerime
sular gibi özlüyorum
rüzgardan alıyorum sesinizi
hangi seherde, hangi yele uzansam
tutuyorum ellerinizi
amansız akşamlarda
üşümeyesiniz
sevgimle sanyorum sizi

anama yaşıyor diye haber gönderdim
bekler diye
bilmiyor açılan her kabre
devrilen benim
ızahsız duygularla dolu
göğsümün acıyan yanı
ne derim sorarsa güvercinler
asmadaki üzüm sorarsa
Karadeniz köylüleri
adını çağırırsa ne derim
hiçbir şeye benzemiyor
zamansız vedaların sızısı başka
sabahsız uykulara yatsanız da
başka göğün mavisine
uyansanız da
özlüyorum utandırmayan ellerinizi
üşümeyesiniz,
sevgimle sanyorum sizi

11 Aralık 1994 tarihinde
Dersim/Ovacık'ta şehit düşen
Dorşin (Dilek Ergin) yoldaşın anısına

Şehitler devrimci emeğin yoğunlaşmış bir ifadesidir

"Şehitler sadece PKK tarihinin, dolayısıyla PKK'yi geliştirmenin şehitleri değil, aynı zamanda Kürdistan halkını yeniden var etmenin şehitleridir. Sosyalizm tarihinin en değerli şehitleri olarak da bir anlama sahiptirler. Onlar böyle anılacaklardır."

Önder Apo

Adı, soyadı: **Salman AKBAŞ**
Kod adı: **Zamani**
Doğum yeri ve tarihi: **Mardin**
Çelikek köyü
Mücadeleye katılım tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **3 Ocak**
2003, Xınere, çığ düşmesi sonucu

Adı, soyadı: **Cemşit ERGÜN**
Kod adı: **Xebat GABAR**
Doğum yeri ve tarihi: **Eruh/Sürt**
1976
Mücadeleye katılım tarihi: **1991**
Botan
Şehadet tarihi ve yeri: **3 Ocak**
2003, Xınere, çığ düşmesi sonucu

İnsan emeğinin mülkiyeti konu edilmesi ile başlayan, insanın kendisine, topluma ve doğaya yabancılaşma süreci aynı zamanda özgürlük ve eşitlik arayışını beraberrinde getirdi.

İnsanlığın doğuşuna ve yükselişine kaynaklık eden Ortadoğu bu anlamda çelişke-

rin başlangıç alanıdır. Uygarlıksal gelişmenin yatağı olan Ortadoğu bir anlamıyla da insanlığın yarattığı birikimlerin temelidir. Ortadoğu'nun bu konumu günümüzde daha bir anlaşılır hale gelmektedir.

Ortadoğu'nun merkezinde yer alan Kürdistan ise, tüm çelişkilerin bileşkesi gibidir.

İnsan emeğinin yarattığı uygarlık değerlerinin doğduğu yerdir. İlk insan, ilk yerleşim, ilk üretim, ilk aile, devlet, kültür, sanat kısaca her şey özgürlüğün ve eşitliğin yaşandığı neolitik devrimin geliştiği alandır. Kürdistan'da derinden yaşanan neolitik devrim etkilerini günümüze kadar taşınırken, ilk yabancılaştırmanın yaşandığı alan olması itibarıyla de egemen sistemin şiddetli etkilerini günümüze kadar yaşamıştır.

Tarihsel, sosyolojik gerçekliği böyle olan bir alanda yaşamak ve yaşam mücadelesi vermek başlı başına bir olaydır. O nedenle kahramanlıklarla ihanetlerin at başı koştuğu bir gerçekliği vardır.

Ezilenler adına mücadele yürütmek demek, egemenlerin tüm hüsnünü üzerine çekmek, her türlü zulmü göze almak ve her türlü fedakarlıkta bulunmak demektir. İşte genelde Ortadoğu, özelde Kürdistan'da özgürlük ve eşitlik mücadelesi yürütmenin anlamı budur. Bu nedenle adına kahramanlık destanlarının, şiirlerinin ve türkülerinin dizildiği, yazıldığı ve söylendiği özgürlük kahramanlarının doğuş gerçeği böyledir.

Bireyde toplumu, toplumda bireyi çözümlemek mümkündür. Birey ve toplum arasındaki diyalektik bağ tartışmasızdır. Tarihsel, toplumsal birikimin ifadesi olan birey, az veya çok onu yansıtır. Hangi yönlü yansıttığı veya yansıtacağını ise bilinci belirler. Bilinci oranında etkin rol oynar. Bu anlamda devrimci bilince sahip birey, hem geçmiş çözümler, hem güncel anlar, hem de geleceği formüle eder. Kişiliği geçmişten geleceğe uzanan köprü gibidir.

Kuşkusuz topluma öncülük edenler az yetiştir. Nicelik olarak az olan, ama nitelikleriyle topluma yön veren öncüler geleceğin yaratıcılarıdır. Bu anlamıyla ezilenler nezdinde kahraman olarak görülen öncüler, egemenler nezdinde tehlikelidirler ve etkisizleştirilmeye çalışılırlar.

Şehit ve şehitlik kavramları bu noktada devreye girer. Her ne kadar egemenler tara-

fından çarpıtılarak kullanılıyorsa da, bu kavramlar en çok özgürlük ve eşitlik mücadelesinde yaşamını yitirenler için kullanılır. Milyonları bulan şehitler ordusu, bu kavramları kutsallık derecesinde değer görür hale getirmiştir. Şehitler ezilen ve sömürülen insanlığın yüz akı, onur ve gurur kaynaklarıdır.

Kürdistan gibi bölünüp, parçalanılarak paylaşılan bir ülkede mücadelenin daha zorlu gelişeceği, bedellerinin daha ağır olacağı açıktır. Egemen gerici sistemin inkar ve imha çizgisindeki ısrarı, bu bedeli daha da ağırlaştırmıştır.

Özgürlük ve eşitlik hareketi olarak PKK'nin doğuşu, Kürdistan'da yeni bir dönemin başlangıcına yol açar. Yabancılaştırmanın her türüne karşı öze dönüşün ifadesi olan bu çıkış, egemen sistemin uzantılarının hüsnüne uğrar. Kürdistan halkı, PKK şahsında direnişe geçer ve on beş yıllık savaş pratiği sergilenir. Her türlü eşitsizlik ortamında, gücünü haklılığından alan bu direniş yepyeni değerler ortaya çıkarır. Örgüt, Önderlik, strateji, taktik, savaş, barış, gazilik, şehitlik gibi olgularda ifadesini bulan direniş süreci, yok oluşun eşiğine getirilen bir halkın yeniden dirilişini ifade eder.

Ulusal toplumsal kurtuluş mücadelesi tüm Ortadoğu'yu ve giderek uluslararası alanı etkiler hale gelir. Ezilen sömürülen insanlık için, bilinç, direnç ve umut kaynağı olarak giderek artan oranda etkili olur.

Sosyal, siyasal ve kültürel etkileri oldukça derin olan özgürlük mücadelesiyle egemen sistem sorgulanmaya, yargılanmaya başlanır. Beş bin yıllık egemenlik sistemi temelden sarsılmaya başlar. İnsanlığın özgür geleceği olan sosyalizmin eşitlikçi ve özgürlükçü değerlerine özlem daha bir gelişir. Kürdistan dağlarında yanan isyan ateşleriyle ısınan halklar harekete geçmeye başlar. Gerillanın özgürlük yürüyüşüne katılan milyonlar ile adeta deprem yaşanır.

Otuz yılı aşkın bir süreci bulan özgürlük mücadelesi böylesine görkemli değerleri or-

taya çıkarır. Kuşkusuz bu mücadelede saf tutan, emek veren, bedel ödeyen herkes kahramanlık destanlarının yaratıcılarıdır.

Ulaşılması en güç merteye olan şehadet mertebesine ulaşan şehitler gerçeğini anlamak, o nedenle oldukça önemlidir. Onlar en değerli varlıkları olan canlarını feda ederek bu konuma ulaşmışlardır. Gelecek kuşaklara Onları taşıma sorumluluğu her özgürlük militanının görevi olmaktadır.

İşte bu kahramanlardan biride Zamani yoldaştır. Çığ felaketinde şehit düşen Zamani yoldaş, Mardin'in Çelikek köyünden, Güneybatı Kürdistan'a göç eden bir ailenin ilk çocuğudur.

Kürdistan'ın bölünüp parçalanması ve paylaşılması gerçeğini en yakıcı bir şekilde Zamani yoldaşın ailesinde görmek mümkündür. Bir dönem Güney Kürdistan'da peşmergelik yapan babası, yaşanan yenilgiler sonrası peşmergeliği bırakır ve Güneybatı Kürdistan'a geri döner.

Ailede yurtseverlik duyguları güçlüdür. Ekonomik sıkıntılar sonucu aile tekrar Kuzey Kürdistan'a dönüş yapar. Önce Hasankeyf ve Batman çevrelerinde kalınır. Yaşamın zorlukları aileyi Türkiye metropollerine göç etmek zorunda bırakır.

Kürdistan'ın her üç parçasında yaşanan zorluklar onları Çukurova'nın Adana'sına göç etmek zorunda bırakır. Yurtseverlik duygularıyla yüklü olarak geldikleri Çukurova'da yaşam mücadelesi verirler.

Çukurova yoğun bir Kürt nüfusu barındırır. Ekonomik sıkıntılar içerisinde yaşayan Kürtler aynı zamanda ulusal kimliklerini koruma mücadelesi de verirler. Şehirlerin varoşlarında kümelenerek kendilerini korumaya çalışırlar.

Sınıfsal ve ulusal çelişkinin rahatlıkla görülebildiği bir alan olan Çukurova'da Adana, merkezi bir rol oynar. Dolayısıyla Adana gelişmelerden ilk etkilenen ve etkileyen konumdadır.

Ailenin altı erkek, iki kız kardeşten oluşan çocuklarının en büyüğü olan Zamani yoldaş, babasını kaybedince tüm aileye bakmak ve ihtiyaçlarını karşılamak zorunda kalır.

Erken yaşta yüklenilen bu ağır sorumluluk, O'nu yaşlılarından farklı kılar. Emek savaşımında yerini alır, elektrikçilik yapar. Bu da ulusal çelişkinin yanı sıra, sınıfsal çelişkinin de şiddetli bir tarzda yaşanmasına yol açar.

12 Eylül darbesi sonrasında yaşanan vahşet ortamını sınırlı da olsa görür ve düzene yönelik tepkisi daha da bir gelişir. 1984 15 Ağustos Atılımı ise Onda bambaşka etkiler yaratır. Sevinci görülmeye değerdir. Ulusal kimliğini daha cesaretle sergiler ve savunur hale gelir. Her yerde olduğu gibi, Adana'da da Kürtler arasında yakınlık, birleşme durumu gelişir.

Kürdistan'dan gelen haberlere ku-

lak kabartırlar, mücadelenin gelişimi onları da sarp sarmalar. Adeta tek gündem maddeleri ülkedeki mücadele olur. Elbette metropollerde de mücadele yankısını bulur ve hareketlilik başlar.

Adana'da yurtsever gençliğin mücadeleye katılımı ve eylemlilikleri ilgiyle izlenir. Varoşlarda yaşayan halk, ilgisini desteğe dönüştürür. Gülbahçe, Dağlıoğlu, Anadolu, Barbaros gibi varoşlar kitle gösterilerine sahne olur.

Özgürlük hareketi sempatizanlarıyla hareket eden Zamani yoldaş, hızla bir propagandacı ve örgütleyici haline gelir. Aile ortamı yurtsever duyguların verdiği güçle çalışma merkezi haline gelir. Gençliği gerillaya katılmaya çağıran Zamani yoldaş, her ailenin bu yükümlülüğünü dile getirirken, kendisi de kararlılığını vurgulamış olur. Kardeşlerinin yaşça küçük oluşu nedeniyle kendisi gerillaya katılır ve '92 yılında ülkeye yönelir. Özlemlerini duyduğu vatan topraklarına tekrar kavuşma coşkusu yaşar.

Artık Zamani yoldaş bir gerilladır. Propagandasını yaptığı kahramanlıklarına methiye dizdiği gerilla, bu kez kendi kişiliğinde temsilini bulmaktadır. Botan ve Zagros eyaletlerinde gerilla faaliyetlerinde bulunur. Takım komutanlığı düzeyine kadar yükselir.

Cesareti ve soğuk kanlılığıyla tanınan Zamani yoldaş, gerilla saflarında bu yeteneklerini mahirane bir biçimde sergiler. Yoldaşlarda sevgi ve saygı kaynağı haline gelmekte gecikmez.

Birçok alanda faaliyet yürüten Zamani yoldaş için Kuro Jahro'nun ayrı bir anlamı vardır. Çevresindeki dağlara göre daha bir yüksek olan Kuro Jahro, büyük direnişlerin yaşandığı bir dağdır. Bir açıdan Avaşin'e, bir açıdan Zap'a, bir açıdan da Gare'ye yüksekten bakan Kuro Jahro 1995-97 güney savaşlarında stratejik rol oynar.

Onlarca yoldaşın şehit düştüğü çatışmalara sahne olan Kuro Jaro'da gerilla direnişine katılan Zamani yoldaş oradaki şehadetleri unutamaz.

Zamani (Salman Akbas)

Devrim sonrasında Kuro Jahro'da yaşama isteğini sık sık dile getiren Zamani yoldaş, orada yaşadığı anılarını resimlerine ve şiirlerine yansıttı. Çok iyi çalamadığı saz eline geçtiğinde hüznünü dizelere dökerdi. Türkülerle yoldaşları anardı.

Bir gerillanın yoldaşlarına bağlılığı eşsizdir. Acılarını, sevinçlerini, zorluklarını ve umutlarını paylaşırlar. Her şehit düşen yoldaş, özlemlerin bileşkesi olur. İşte Zamani yoldaş bu duygularla yüklü olarak anılarda yol alırdı.

Botan alanından Güney Kürdistan'a göç etmek zorunda bırakılan binlerce yurtseverin oluşturduğu Etruş kampına bir süre için görevli olarak giden Zamani yoldaş, halk sevgisini iliklerine kadar yaşar.

Yoksulluk, hastalık, açlık içerisinde olan binlerce yurtseverin özgürlük umudu ve direnci O'nu oldukça etkiler. Halkın her türlü zorluğa rağmen direnişte ısrarına tanık olur. Gençlerin gerillaya katılımı ile kamp adeta gerilla ailelerinden oluşur.

Bir anlamda Zamani yoldaşın ailesi de gerilla ailesi olduğundan onlarla özdeşleşir. Gece gündüz demeden halkı için çalışır, her türlü zorluğu paylaşır. Görevini tamamladık-

tan sonra tekrar dağlara, yani gerilla saflarına döner.

Zamani yoldaşın yaşamında bir dönüm noktası olan uluslararası komplo sarsıcı etkiler yaratır. Her özgürlük militanı, her gerilla gibi O da şok durumunu yaşar. Önderliğin esaretini kabullenemez. Duygu fırtınalar içerisinde. İntikam duyguları içerisinde düşmana yönelmek için sabırsızlanmaktadır.

Önderlik gerçeğini yakından bilenlerdendir. Tüm özgürlük değerlerinin yaratıcısı ve bileşkesi olan Önderliğe uzanan elleri kırmak isteğiyle dolup taşarken, derin sorgulamaları da yaşar. "Yetersiz yoldaşlığın" nedenleri üzerinde düşünür. Ağır duygusallığın etkisiyle sağlıklı bir düşünce ortamını ve yoğunlaşmasını da yakalayamaz.

Önderliğin esaretiyle zaten intikam eylemleri başlamıştı. Ülke içinde, dışında, dünyanın her tarafında ayağa kalkan Kürt halkının eylemlerine gerillanın fedai tarzındaki yanıtı karşısında komplocu güçler ürüntüye kapılmışlardı. Komplo istedikleri sonuca ulaşmamıştı. Ama Önderlik ellerinde esirdi. Bu esareti kabul etmeyen milyonların yeni bir direniş sürecine girecekleri tabiiydi.

Komplo koşullarında mücadele nasıl geliştirecek? Hangi stratejik, taktik yaklaşımlarla bu mümkün olacak? Örgütsel gelişme nasıl sağlanacak, gibi birçok soru kafaları meşgul ederken, Önderliğin belirleyiciliği, öngörülü ve çözümleyici konumu bir kez daha kendini göstermekte gecikmedi.

Önderliğin demokratik çözüm bildirgesi sürecin olası gelişim doğrultusunu ortaya koyarken, tüm sorulara da ana hatlarıyla ya-

nit oluşturunuyordu. AİHM'e sunulan "Sümer Rahip Devletinden Demokratik Uygarlığa" başlıklı Demokratik Uygarlık Manifestosu ise her şeyi netleştiriyordu. Önderlik savunması ile ideolojik, politik, örgütsel ve askeri çizgi netleştirilirken, yeni mücadele sürecinin yolu da açılıyordu.

Zamani yoldaş o süreçte eğitim ortamındadır. Xınere alanında yürütülen eğitim çalışmalarına katılım göstermektedir. Önderlik savunması Xınere'ye ulaştığında yaşanan coşku görülmeye değerdir. Özgürlük hareketinin her militanı Önderlik çizgisinde eriyerek yetkinleştiğinden, savunmaların anlam ve önemini en iyi bilen konumundadırlar.

Savunmalar ekseninde planlanan eğitimler oldukça verimli geçer. Savunmaları anlamaya, özümsemeye ve kişiliğine yansıtmaya çalışan her bir yoldaş gibi, Zamani yoldaş da yoğun çaba içerisinde girer. Yoldaşların kolektif birikimi tamamlayıcı rol oynar. Eleştiri özeleştirir gerçeğini yetkince yaşarlar. Daha bir aydınlanmış, güçlenmiş şekilde eğitimlerinin başarıyla tamamlarlar.

Zamani yoldaş eğitimdeki yoğunlaşmasını pratikleştirmek üzere Demokratik Aydınlanma Birliği çalışmalarına katılım gösterir. Bir grup yoldaşla birlikte yeni kurulması düşünülen matbaanın sorumlusu kılınır. Emekçi karakteri ön planda olan Zamani yoldaş matbaanın yer seçiminden tutalım, tüm çalışmalarında aktif olarak yer alır, öncü rol oynar. Gece gündüz demeden çalışır ve matbaayı kurar.

Demokratik uygarlık çizgisi temelinde çıkan yayınların basımı ve dağıtım görevini üstlenen matbaa, yoldaşların kırtasiye ihtiyaçlarını da karşılar. Dağ koşullarında yürütülen böylesi önemli bir çalışmayı başarıyla yürütür. Zamani yoldaş teknik becerisi ile tanınır. Adana'da edindiği tecrübe, çalışmalarına katkı sunar. Militalılığının bir gereği olarak emekte sınır tanımaz. Moral ve coşkusunu çalışma ortamına yansıtarak yoldaşlarını motive eder.

Öyle çalışmalar vardır ki, genele hizmet eder ve kolektif kazanıma yol açar. Zamani yoldaşın bu anlamda her bir yoldaşa emeği geçmiştir, denilebilir. Örgütsel emeğin yaratıcılarından olan Zamani yoldaş o nedenle saygı uyandırmıştır.

Demokratik aydınlanma çalışmalarının önemini ve anlamını iyi bilince çıkararak pratikleşen Zamani yoldaş, kış sürecinin ağır koşullarında çalışmalarını aksatmamıştı. Çok yönlülüğü kişiliğinde yer etmiştir.

Sosyal etkinlikleri, sanat etkinlikleri göze çarpıyordu. Saz çalması, resim yapması, şiir yazması kişiliğindeki çok yönlülüğü yansıttığı gibi, ideolojik moral değerlerle örülü militan yaşamın ifadesiydi.

Geçen yıllara oranla kışın oldukça ağır geçmesi çığ tehlikesini de doğurmuştur. Xınere alanı Zagroslar'ın bir uzantısıydı ve oldukça kar alıyordu. Nitekim yoğun kar yağışı ile birlikte kopan bir çığ kütlesi Zamani yoldaş aramızdan aldı.

Devrim sonrası Kurê Jahro'da yaşama istemini gerçekleştiremedi, ama anlamlı bir yaşamın sahibi olarak ölümsüzler kervanındaki yerini Xebat (Cemşit Ergün) yoldaşıyla birlikte aldı.

Şehit Şerif kabristanında defnedilen naaşı önünde saygı duruşunda bulunan ve O'nu son yolculuğuna omuzlarında uğurlayan yoldaşları, Zamani yoldaşa karşı sorumluluğun gereği olarak anısını yaşatma kararlılığını yinelediler.

Zamani yoldaş devrimci emeğin yoğunlaşmış bir ifadesi olarak bilinçlere kazandı. Dünümüz, bugünümüz ve geleceğimiz olan şehitlerimiz, bilinç, direnç ve inanç kaynaklarımız olarak mücadelede yaşatılacaklardır.

Zamani yoldaş şahsında anılarına bağlılığın bir gereği olarak özgürlük ve eşitlik mücadelesini zafere ulaştırma kararlılığımızı yineliyoruz.

Şehitlerimiz ölümsüzdür.

Mücadele arkadaşları

Bir dağ bir militan düştü milyonların yüreğine

**"Kürdistan'dan
geçerse yolunuz,
her iki yakasında
bız gömülüyoruz
duvarsız, penceresiz
sınırların..."**

Adı, soyadı: **Kadir CİN**
Kod adı: **Botan SASON**
Doğum yeri ve tarihi: **Beytüşşebap
1970**
Mücadeleye katılım tarihi: **Mayıs
1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **10 Şubat
2003, Xıncere/Güney Kürdistan**
Görevi: **Eyalet yönetimi**

Tam 4 gün geçti şehadetinin üzerinden. Zaman nasıl geçiyor anlamıyorum, oysa bir anda olmuştu her şey. Bizi bugünde 4 gün önceyi yaşamaya götüren o olay bir anda olmuştu. Demek ki bir anda bir ömrün toplamı yaşanmış. Derler ya "zaman karanlığın tuzağıdır, mühim olan andır."

Uğursuz bir aydayız gerçekten de. Tam dört yıl önce özgürlük güneşimizi karartmak istediler çağdaşlık maskesine bürünen barbarlar. Ama tüm yaptıkları kursaklarında kaldı, yaşam pınarımızı kurutmadılar. 15 Şubat'ın 4. yıldönümüne dört gün kala sen şehadete ulaştın. Kara günü yaratanları seninle lanetleyecektik, sen kallesiz bir hastalığa yenik düştün. Şubat ayını hep böyle anacağız.

Yoldaşlar, yılların usta savaşçısı, komutanı "tepki-siz ve sessiz gitti" dediler. Zor olan bir de bu.

Botan yoldaş, 1972 yılında Beytüşşebap'a bağlı Bilbêsa köyünde, yurtsever, orta halli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Oldukça hareketli bir yapıya sahipti. Yerinde duramaz, her yerde, her oyunda yerini alırdı. İlkokulu köyde, ortaokulu şehirde okudu. Okumaya çok severdi. Hareketliliği, okul döneminde de dikkat çekiyordu. Yetenekliydi, her türlü etkinliğe katılırdı. Okulun folklor ekibinin vazgeçilmez elemanıydı. Hemen hemen her yörenin oyunlarını bilirdi. Ama O, Önderliğin esaretinin ardından bir daha asla oynamadı. "Önderlik özgürlüğe kavuşmayana dek oynamayacağım" diyordu.

Boş zamanlarında çalışırdı. Bundan da büyük zevk duyardı. Aile içinde üzerine düşen görevleri büyük bir özveriyle yapardı. Botan yoldaş, ulus ve halk gerçekliğini okul sürecinde daha açık görmeye başlamıştı. Ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişimiyle birlikte devletin halka yönelik sert yaklaşımları, O'nun tepkilerini artırıyordu. Yurtsever bir aile yapısına sahip olması, varolan arayışlarını tek bir odağa, gerillaya yoğunlaştırıyordu. Gerillalar halk içinde efsaneleşmişti. Özellikle Mahsum Korkmaz (Agit) yoldaş, efsane bir komutan haline gelmişti.

Ulusal kurtuluş mücadelesini ve gerillanın etkisiyle çevreden gerillaya yoğun katılım- lar oluyordu.

1990'lara gelindiğinde, ulusal kurtuluş mücadelemizde, gerilla savaşıyla diriliş devrimini tamamlamış, mücadele halkla bütünleşmişti. Halklaşma süreci serhildan- lar şeklinde her yerde boy veriyor, dalga dalga Kuzey Kürdistan'ın her tarafına yayılıyordu. Halk her yerde ayağa kalkmıştı. İşte Botan yoldaş böylesi hareketli, yoğun bir ortamda katılma kararını vermiş ve 1991 yılında Botan dağlarında gerillayı ku- caklamıştı. Hayallerini gerçekleştirmenin büyük coşkusunu yaşıyordu. Yeniden doğuşun sevincini ve gururunu yüzünde gör- mek mümkündü.

İlk pratiğini geçirdiği Çukurca alanında bir süre kaldıktan sonra, 1992 Güney sava- şına katıldı. Yeni olmasına rağmen cesareti, fedakarlığı, pratikçi özellikleriyle tüm yol- daşlarının saygısını kazanmıştı kısa bir sü- rede. Ama gençliğin verdiği aceleciliğinden dolayı girdiği bir çatışmada yaralanmış, te- davi için Süleymaniye'ye gitmek zorunda kalmıştı.

Tedavisi bittikten sonra Zelê kampına geçti. Bu alanda ilk defa derli toplu bir eği- tim fırsatını yakalıyordu. Henüz yaraları tam iyileşmemiş olmasına rağmen, bu fırsatı iyi değerlendirmek istiyordu. Eğitime de bu temelde yaklaşıyordu.

1993 baharında yapılan genel düzenle- melerde Botan arkadaş da Serhat eyaletine gidecek güçler içinde yerini aldı. Grup eya- lete ilişkin belli bir yoğunlaşma devresin- den sonra Serhat'a geçti. Serhat eyaletini çok merak ediyordu. Coğrafyası o kadar görkemli, o kadar güzeldi ki, adeta büyü- lenmişti. Zozanlı alanların yabancısı de- ğildi, köylerinin etrafı da zozanlık araziydi. Yani daha küçük yaşta ermişti zozanların sırtına.

Çok şey duymuştu Serhat üzerine, ama o

sadece dinlemek değil, görmek, yaşamak istiyordu burada. Bu coğrafyaya adapte ol- makta hiç zorlanmadı, öyle kolay uyum sağlamıştı ki anlatamam. Botan arkadaş ya- pılan düzenlemeyle Tendürek alanına geçti. Tendürek, bu büyüldüğü coğrafyada ilk çalışma alanı olacaktı.

Kışa doğru genel güçlerimiz eyaletin her bölgesinde başarılı bir şekilde üslenmişti. Düşman kış koşullarını da değerlendirerek, yıl boyunca başlatacağı operasyonlar için hazırlık yapıyordu. Serhat, yapılacak ope- rasyonlarda pilot bölgeydi. Çünkü 1992 yı- lı boyunca kapsamlı eylemler gerçekleşmiş, halk bütünüyle mücadeleye kazanılmıştı. Düşman planına göre eyalet, bölge bölge ele alınıp tasfiye edilecekti. Bu yüzden kap- samlı bir kuşatma gerçekleştirilmişti. He- nüz kış bitmeden operasyonlar başladı.

Serhat tarihinin en şiddetli çatışmaları 4. bölgede gerçekleşiyordu. Tarihte Enver Pa- şa'nın ordusunun başına gelenleri düşman bizim güçlerimize yaşatmak istiyordu. Yani tarihi tersinden tekerrür ettirmek istiyordu. Düşman Tendürek alanında çok şiddetli çatışma ve direnişlerle karşılandı. Arkadaşla- rın direnişleri çok görkemli oluyordu. Onlar tarihi direnişleriyle yaratıyordu. Doğanın tüm olumsuz koşullarına rağmen, düşman bir türlü istediği sonucu alamıyordu. Tüm arkadaşlar var güçleriyle kendilerini bire on katlayarak direndiler. Çatışmalar yarı geril- la, yarı cephe savaşı şeklinde çok şiddetli, düşmanın tüm teknik yoğunluğuna rağmen gece gündüz devam etti.

Botan yoldaş, kaması ile usta ve keskin bir nişancıydı. Kaması ile hep tepedeydi. O'nun gittiği tepelerde yoldaşlar büyük moral, coşku kazanıyordu. Büyük sabır gü- cüyle mevziye uzatır, bekler bekler bir vur- du mu pir vururdu. Gündüz mevzide, ka- ranlığın çökmesiyle birlikte de saldırı grup- larında yer alırdı.

Çatışmalar giderek şiddetleniyordu, her

iki taraf da sonuç almak için çaba sarf ediyordu. Botan yoldaş için böyle kapsamlı bir savaş ilk değildi, Güney savaşından sonra ikinci büyük tecrübesi oluyordu. Güney savaşından sonra birikimlerini, tecrübelerini bir kez daha burada gösterdi. Bahara doğru düşman adeta azgınlasmıştı. Sonuç almak için elindeki tüm tekniği kullanıyordu. Arkadaşlar zorunlu olarak alanı bıraktılar, ama bu geçiciydi bir bırakmaydı.

Bölge güçlü eyalet komutanının talimatıyla Çemçe'ye çekildi. Tarih 1994 baharını gösteriyordu. İlk defa burada tanıştım Botan yoldaşla. Uzun süreden beridir süren şiddetli çatışmalardan dolayı tüm yoldaşlarda bir yıpranma görünüyordu, ama Botan arkadaşta bunu fazla göremedim. Duruşu, yaklaşımları çok canlı ve sıcaktı. En çok da cana yakınlığı, sadeliği dikkatimi çekmişti.

Bir süre Çemçe bölgesinin değişik mintakalarında görev yaptıktan sonra, yapılan düzenleme ile tekrar Tendürek bölgesine gönderilmişti Botan yoldaş. Tendürek düşmana bırakılmamalıydı. Büyük direnişlerle, ödenen bedeller sonucu yerleşilmişti buraya. Öyle kolay bırakılmamalıydı. Zaten arkadaşların böyle bir şeye niyeti de yoktu. Tendürekler gerilla ile daha güzeldi çünkü.

Güçlerimizin bölgeye girişiyle düşman yönelimleri tekrardan başladı. Üslenmenin olmaması için operasyonlar daha çok üs olabilecek alanlarda yoğunlaştırılıyordu. Yine bir inatlaşma başlamıştı. Bu duruma müdahale eden eyalet komutanı Tendürek güçlerini doğuya gönderdi. Tabii düşman da her ihtimale karşı önlemlerini artırmıştı. Tendürek'te yediği darbeleri bir türfü unutamıyor, gerilla güçlerini imha etmekte ısrar ediyordu. Bu yüzden her yeri tutuyordu, pusular atıyordu. Özellikle de sınır hattında geçiş olabilir düşüncesiyle sınır boyunda birçok yere pusu atmıştı. Her ne kadar dikkatli bir şekilde ilerlenmiş olsa da, yine de pusuya yakalanmıştı Botan arkadaşın içinde yer aldığı grup. Bu pusuda iki arkadaş şehit düşmüş, Botan arkadaş ise

yaralanmıştı. Tekrar geri dönmüş, daha uygun bir yerden yine sınır geçilmişti.

Uzun yıllar Serhat alanında kalan Botan yoldaş, artık Serhat'la bütünleşmişti. Eyaletin birçok bölgesini gezmiş, her dağı, tepeyi ve vadiyi avucunun içi gibi öğrenmişti. Tecrübesi ve atılganlığıyla birçok görev almış, görevlerini de alınının akıyla yerine getirmişti.

Yıl 2002, mevsimlerden kış. Botan yoldaş partinin talimatı üzerine Serhat'tan Xinere alanına eğitim amaçlı gelmişti. Daha da önemlisi hastaydı ve bu hastalık bu dağı gibi militan zorlamaya başlamıştı. Her ne kadar bunu kimseye hissettirmemeye çalışsa da, gün geçtikçe artan hastalığı herkes tarafından fark ediliyordu. Eğitim başlamıştı belki, ama Botan yoldaşın hastalığı da ağırlaşmıştı. Artık hastalık açık açık gösteriyordu kendisini. Ama O, önemsemiyordu hastalığını. Önemli olan eğitimdi. Böyle bir imkanı bir daha yakalayamama kaygısıyla yine de sessiz kalıyor, kimseye bir şey söylemiyordu. Bütün doktora git ısrarlarına "ben iyiyim"le karşılık verirdi. Gün geçtikçe kötüleşen Botan yoldaş yönetimin talimatıyla hastaneye gönderildi. Ve kısa bir süre sonra da durumu daha da ağırlaştı. Hastalık bütün bedenini kaplamıştı, tedavi için geç kalmıştı, artık yapılabilecek bir şey yoktu. Ve bu geç kalmanın bedeli, 11 Şubat'ta Botan yoldaşın şehadetiyle ödenmişti.

Botan yoldaşın anısı mücadelemizde yaşacaktır.

Mücadele arkadaşları adına Bahoz SERHAT

"Anıya gerektiği biçimde karşılık vermeme gibi büyük bir yüz karalığını kesinlikle kabul etmemeliyiz. Şehidin gücünü, şehidin tutkusunu, direnişini, şehidin anısını kendi şahsımızda mutlaka yaşatmalıyız."

Önder Apo

heval
en güzel kelime ise eğer
ona layık olmak varın en zorlu yol olsun
unutmal
bir gerilla yürüyüşü gibidir yaşam da
kutup yıldızına bak yolunu kaybettiğinde
orda Zilan'ı göreceksin
taşlar yastığın
yıldızlar yorganın olur...

kendini sorgula daima,
bir müslüman gibi adeta
her gün ölç biç
bugün devrim için ne yaptım diye
haklı değil, halkı tanı önce
ve bu halkın acılarını
kendinde birleştir
sen öncüsün,
önde gidenisin onların
bazen ilk kurşunun sıcaklığını
sinende hissedersen,
bazen zaferin bayrağını ilk alanın...

"hep sevgi" diyorsa Dir Sultan
"sevgi için savaş" der Dir Kemal,
"hep aşk" diyorsa Nesimi
"aşk için devrim" der İlaki,
"cahille sohbeti kes" diyorsa Hüdaî
"en büyük alim yarıl" der Mazlum,
"kulluk olmazsa allaha sığın" diyorsa alem
"güneşe sığın" diyor yüce selamlar,
çünkü güneş toprağa can,
yeşile besin,
canlıya kaynak olandır.
üzürse insan güneşin önünde
zavallığındadır biliyorsun...

ve yoldaşın
mezardan yeni bir iliz kıpırtısında
doyarıya çıkar tadını yaşamın
başarı en iyi alışkanlığın
çalışma en büyük hazzın
sevgi en güzel mücevherin olsun
içten sevgilerinle olsun

Yoldaşların seni bekler Serhat'ta

Botan yoldaş 1991 yılında saflara katılır. 93 yılında Zelê kampından Serhat eyaletine geçer. Serhat'ın soğuk, her yerin karlarla kaplı olduğu 1993-94 kış kampında tanıştık. O kış birlikte geçirmiştik. Kışın beyazlığına, soğuğuna rağmen, kampı en çok renklendiren yoldaştı Botan yoldaş. Devrimciliğinin büyük çoğunluğunu Serhat'ta geçirdi. Serhat O'na, O Serhat'a tutukundu. Eyalette sevilen sayılan bir yoldaştı. Çok zorlu pratik süreçlerden geçti Serhat'ta. Yoğun operasyonlar, yüzlerce şehadet... Botan yoldaş hem yaşamsal hem de eylemsel anlamda birçok göreve ve olaya damgasını vurdu. Yöneldiği her görevde başarı kesindi. Başarıyı yakalamak için cesaret, açıkgozllük, örgütlülük ve inatçılık gerekliydi. Botan yoldaş bütün bu özelliklerin toplamıydı, bir de yoldaş canlıydı. Bu özellikleri O'nun yaşam tarzı haline gelmişti. Botan deyince ilk akla gelen bu özellikler oluyordu.

Botan yoldaş bir ortama girdiğinde hemen dikkatleri üzerine çekiyordu. Çünkü çekici bir üsluba, olgun bir örgütlü kişiliğe sahipti. Yaşamda çok duyarlı ve tutarlıydı.

Botan, örnek bir yoldaştı.

Botan yoldaşa bireysel kaygılar yoktu, O, örgüt kaygılarını kendi kaygıları bilirdi. Örgütün yaşadığı durum neyse Botan yoldaş da o durumu yaşırdı. Onun yüz ifadesine, moraline bakılsa anlaşılırdı yaşananlar.

Örgüt savaşıcılığı görkemli, cesaret vericiydi. Hiçbir koşulda parti, örgüt yaşamından taviz vermezdi. Örgütün pratik politika tarzını yakalamıştı. Nerede, ne zaman, nasıl tavır koyacağını iyi biliyordu. Yaşamda çıkan sorunları zamana yaymadan, ani müdahaleyle kesin çözümleyici tavrını ortaya koyardı. Sorunlara karşı acımasızdı, ama yoldaşlarını gözü gibi korurdu. O'nun için önemli olan örgüt yaşamını, yaratılan değerleri, yoldaşlık ilişkisi ve ruhunu korumaktı. Botan yoldaş nerede, ne yapması gerektiğini çok iyi bilir ve hesaplardı. Esprileri düşündürürdü, sadece güldürmek için yapmazdı esprileri.

Botan yoldaş O'nu gören bütün insanların gönlünde taht kurmasını başaran bir arkadaştı. Hem yoldaşlarının gönlünde hem de uğruna savaştığı halkın gönlünde baş kahramandı. Botan yoldaşın ulusallığı tartışılmazdı.

Serhat'ta yöre halkı ile bir bütün olmuş, çok etkilenmiş ve etkilemişti. Yöre halkından etkilenmesi bir bütünen yaşamına yansımıştı. Sohbetlerine bütün yalnlığıyla yansırı bu bağlılığı. "İnsan ölürse bu halkın için ölsün" derdi. Halkın yaşamış olduğu acıları kendi acıları bildi, onlarla birlikte güldü, onlarla birlikte ağladı, onlarla birlikte coştı, onlarla birlikte üzüldü. O'nda 'her şey halk için'di. Hele hele Erciş'te Zilan Deresi

katliamının etkisiyle yaşayan halkın Botan yoldaş için büyük bir anlamı vardı. O halk içinde çalışmayı çok severdi ve çalışırdı. Aynı şekilde etkilendiği kadar etkilemişti de yöre halkını, özellikle de Erciş halkının büyük sevgisini kazanmıştı. Halktan biri olmuştu. Bu yönüyle militanın halkçı özelliğini yakalamıştı. Bu yönüyle de örnek alınması gereken bir candı.

Serhat'ta basmadığı bir çakıl taşı kalmamıştı, bütün bölgelerini dolaşmıştı. Yürüyüşte ansızın pusulalara girmiş, nokta baskınlarına uğramış, tepelerde gün boyu süren çatışmalara girmişti, öyle değerli yoldaşları yanında şehit düşmüştü ki, onların sızısı hep vardı yüreğinde, ama O acıyı güce dönüştürmeyi başarmış bir yoldaştı. Öyle çok şey paylaşmıştı ki yoldaşlarıyla ve öyle çok özliyordu ki gidenleri.... O'nun için Serhat bir anıttı. İşte bundandı Serhat'ı canından çok sevmesi, başka bir yere gitmek istememesi. Her adımına sinmiş anıları vardı, yoldaşlarının gülümseyişleri, kahramanlıkları vardı. Tüm bunları bırakıp gidemeyeceğini biliyordu. Bir ömrü sığmıştı Serhat'taki pratiğine ve O ömrü sınıksız sarılmıştı, biliyordu bu ömürle vardı, bu ömürle halen nefes alıyordu, nefes aldığı sürece de yoldaşlarının intikamını almaya ant içmişti. Bütün çabası bunun içindi, yaşamını buna adanmıştı Botan yoldaş.

Botan yoldaş zorlu pratik süreçlerin ardından partinin talimatı üzerine 2002'nin 12. ayında Xınere'ye eğitim amaçlı geldi. Eğitim alıp tekrar dönecekti. Orada O'nu bekleyen yoldaşları vardı. Yarım kalan çalışmalarları vardı, onları bitirecekti. Zaten Serhat'tan ayrılırken de 'tekrar geleceğim' diyerek düşmüştü yollara. Karlı yolları aşip ancak varabilmişti Xınere'ye. Bedeninin yorgunluğunu hissediyordu, ama çok fazla dinlemedi onu. Bu yorgunluğu yola yordu. Botan yoldaşın daha önce de hastalığı vardı, ama hiçbir zaman hastalığını söylemez, gündemleştirmez, engel yapmazdı. Bu ko-

nuda çok gururluydu. O, hep dinç, dirençli ve tempoluydu.

Aynı eğitim kamplarındaydık, her giden gelenle selamlar gönderirdik birbirimize. Eğitim devresine büyük bir coşkuyla katılır. Ama kısa bir zaman sonra yavaş yavaş hastalığı baş göstermeye başlar. Biliyorum ki eğitimden kopmak istemediği için, yoldaşlarını uğraştırmamak için söylemedin yoldaşım. Evet arkadaşlar kendisine müdahale eder, ancak artık çok geçtir, ölüm kapıya dayanmıştır. Onu görmeye gittim, dağları deviren militan, yoldaşım sessizce uzanıyordu. Güz bebekleri uzaklara takılmıştı. Sanki elveda diyordu bakışları. Etkilenmemek mümkün müydü can yoldaşımın o uzaklara takılan bakışlarından. Yoldaşım sonsuz bir yolculuğa çıkmaya hazırlanıyordu, acı çekiyordu bedeni ve O'nun için bir şey yapamıyorduk. Neler hissettiğimi nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum. Ellerini tuttum, keşke ellerini tutarken ömrümün bir kısmını O'na aktarmam mümkün olsaydı. Sarılıp öpmek istedim ellerinden.

Hastaneye gönderilir Botan yoldaş. 11 Şubat'ta hastanede yaşama gözlerini kapatır Botan yoldaş. Dağlar başlarını eğmişti o gün. Gökyüzü sana selama durmak için bulutları indirmişti dağların zirvelerine. Bu acı olayı duyunca oturup ağlamak istedim. Onca zorluğa göğüs geren yoldaşım bir anda böyle çekip gidemezdi. Hani birlikte gidecektik Serhat'a. Böyle gitmemeliydin yoldaş. Serhat sensiz ne yapacak, bak yoldaşlar orada seni dönmeni bekliyor, onlara şehadetini nasıl söyleyeceğiz şimdi. Serhat'ta gelişen devrimcilik Zagrosların eteklerinde hiç kabullenemeyeceğimiz bir biçimde böyle son bulmuştu. Öyle çok sancıyor ki yüreğimiz. Bu acıyı dile nasıl getireceğimi, kağıda nasıl dökeceğimi bilemiyorum. Üzüntü ve acıyla bütün ruhum ve bedenimle anısı önünde saygıyla eğiliyorum.

Mücadele arkadaşları

Onlar Zilan'a misafir oldular

"Bizim esas ve daimi önderlerimiz şehitlerin kendisidir.

Önder Apo

Çok ağır bir şok... Mevsimlerin, doğanın, kar beyazının şoku...

Yaşarken donuyoruz. En zor anlarımızda bizleri bağrına basan dağlar, baharın hırçınlaşan sularında, kışın beyazında da bağrına bassa, güzel insanları alıp götürmesine izin vermezse suyun, beyazın, bir sızının yaratana da kendisi olmazsa...

Çok mu istemlerimiz acaba? Bu dağları güzelleştiren yoldaşlardan ayrılmamak istememek çok mu imkansız bir istek? Yüreğimiz sızılar altında bunu istiyor. Her şeyle mücadele halinde olduğumuzu da biliyoruz. En çok da kendimizle...

Neylersin ki yürek hiçbir gidişi kabul etmiyor işte...

Ve kulakları sağır eden bir çığlık koptu.

Kiminin elinde kürekler, kiminin elinde silahının şişi, kiminin elinde kasaturası, kimileri donduğunu bile hissetmeden elleriyle düşen metrelerce karı atmaya çalışıyor. Herkesin yüzünde tarifi zor duyguların izdüşümü. Sanki herkes kendini kaybetmiş, yorulmak nedir bilmeden karı atıyordu. bir tek yüreklerin sesiydi duyulan,

Adı, soyadı: **Şehnaz SALT**

Kod adı: **Zozan DERİK**

Doğum yeri ve tarihi: **Derik**

K.Güney, 1977

Mücadeleye katılım tarihi: **1995**

Derik

Şehadet tarihi ve yeri: **20 Şubat**

2003, Xmere çığ düşmesi sonucu

yürekler de tek bir şeyi haykırıyordu "umarım canlıdırılar."

Saatler boyu, aralıksız var gücümüzle, hatıta gücümüzün çok üstünde karı attık, gün döndü yine durmadık. Ve işte bir karartı, yüreklerimiz daha hızlı atmaya başlıyor, kürekleri unutarak deli gibi ellerimizle karı atmaya başlıyor. Çıkarmaya başladık tek tek arkadaşların cansız bedenlerini. İşte o anda gözyaşları sel olup aktı yanaklarımızdan. Herkes olduğu yerde yıkılmıştı. Saçlarına kar karışmıştı. Yüzlerinde tebessüm vardı. Belki ki çığdan önce anlatılan bir şeye gülmüşlerdi hep beraber.

Ne de çok istemiştik, ne de çok uğraşmıştık onları canlı çıkarmak için. Ama olmadı, sanki biz kazdıkça kar daha da kalımlaşıyordu.

Yine kar yağmaya başlamıştı, Arkadaşlarımızı gömecek bir toprak parçası arıyoruz. Gözümüzün görebildiği her taraf hembe yaz.. Toprak ki anaların eliyle yoğruldu, sürüldü. Ama arkadaşlarımızın üzerine atacak bir avuç toprak bulamıyoruz. Bir ah kopu-

yor yüreklerden, içinde biriktirdiği bütün acıları dışa vuran bir ah...

Ne çok yakışıyordu bu dağlara, seslerinin yerini derin bir sessizlik almış. Güler yüzlü çocuklar artık gülemiyor. Acı ve ağrı ile buruşmuş yüzleri. Hani o gülümseyişiniz. Gece haykırır, gündüz haykırır arınızdan, Bulamadığımız toprak haykırır. Sizin haykırışlarınızı çığ yuttu, bundandır bunca isyanımız kara.

Zozan, yıldız gibiydi. Çiçek, tüm mevsimlerde açan bir güldü. Nujiyan, barış güverciniydi hep göklerde uçan. Bengi yaşa-

min ruhu ve aşkı. Dirok baharı anımsatır. Sarya, Parti Önderliğine sevgi ile bağlılığın ifadesi. Adanmış, güler yüzlüydüler. Hepsi bir gündüz, güneşin ışınlarına dönüştüler. Hepsi bir haykırışla güneşin parlak ışınları oldular.

Onlar Zilan'a misafir oldular. Zilan'ın haykırışları ile el ele tutuştular zalgitlar eşliğinde. Onlar Önderliğin aşığı, özgürlüğe susuz. Onlar Zilan'la özgürlük yolcuları...

İfade etmeye gücüm yetmez, kalem tutmaz elleri parmaklarım. Onlar da karın altında dondu.

Onlar bir pınarın suyu gibi herraktılar. Onlar aynamız olabilecek kadar temizdiler, sevgi doluydular. Onlar ağız dolu-

su gülebilecek kadar seviyorlardı yaşamı. Onlar saatlerde seyredebilecek kadar seviyorlardı dağları.

Onlar Önderliğin sesini duyacakları zamanı bekliyorlar. Onlar, insanı yeniden yaratan o sesi, Önderliğin sesini duyamadan gittiler. Onlar bekledikleri haberin özlemi ile gittiler. Biz duyunca yüce insanın senini gelip size anlatacağız söz veriyoruz.

*Mücadele yoldaşları adına
Kürdistan Behdinan*

Sen emeğin yüceliğindesin

"PKK'nin şehitler gerçeği belki de hiç bir parti ile tarihte karşılaştırılmayacak kadar büyüktür. Bu şehitler kervanını hiçe sayanların kesinlikle insanlık tarihinde affedilecekleri, herhangi bir değere sahip olacakları da düşünülemez."

Önder Apo

Adı, soyadı: **Kezban ELMAS**

Kod adı: **Bengin FIRAT**

Doğum yeri ve tarihi: **Gürpınar Van, 1980**

Mücadeleyle katılım tarihi: **1996 Xankurke**

Şehadet tarihi ve yeri: **20 Şubat 2003, Xınere çığ düşmesi sonucu**

Bengin yoldaş, Van'dan, yani Kürdistan'ın en güzel kentlerinden birinden başlamıştı yaşamın maraton koşusuna. Kimileri daha başlamadan düşmüştü, kimileri merhaba ile hoşça kal arasındaki zaman diliminde düşmüştü, kimileri gidenlerin acılarını da yüklenerek devam etmişti koşuya ve bu maraton hiç azalmadan devam etti. Yüzler değişti belki, ama yürekler hep aynıydı, belki farklı zaman dilimlerinde doğdular, büyüdüler ve farklı kulvarlarda katıldılar bu yaşam maratonuna, ama hayalleri aynıydı.

Ne çok benzerdi bakışları birbirine. Başka hiçbir yerde bulamazsınız birbirine bu kadar benzeyen insanları. Bayrak yerine umut taşırlardı ellerinde, her kendilerinden sonrasındakine yüreklerini verdiler, hayallerini...

Her gidiş zamansızdır ve hazırlıksız yakalar kalanları. Hem insan istese de hazırlayamaz ki yüreğine gidişlere. Ne kadar yaşarsak yaşayalım belki de asla alışamayacağımız gerçektir gidişler...

Ve sen Bengin yoldaş, seninle gidenler, senden önce ve sonra gidenler ne çok acıttınız yüreklerimizi. Ama acının altında yıkmadık yüreklerimizi, sadece biraz daha büyütme zorunda kaldık yüreklerimizi, öfkemiz daha büyüdü. Bengin; her adımını hırsıyla, Kürt'ün özgürlük mücadelesinin bir savaşçısı olma büyüklüğü ile attın. Duyguları Kürdistanı, özellikleriyse Kürt kadınının kültürel gerçekliğinin en canlı örneğiydın.

Olgundun, seni örnek alacağımız kadar. Sorumluluk bilincinle, fedakarlığınla, saygıyla, hoşgörünle, sevgi dolu tertemiz yüreğinle belirgindin yaşamın her alanında, içinde bulunduğun zamanın bütün dilimlerinde.

Emek güzeliydin, Emeğin yüceliğiydın, emekle yaşıyandın, anlayandın. Bulunduğun bütün mekanlarda gösterdin bunu fazlasıyla. Senden bize mücadele anıları kaldı, dağlara nakşettiğin güzel kişiliğin kaldı. Hep yüreğimizden ahlak koparacak gidişinin sızısı kaldı. Senden bize olgunluğunda taşıdığın o büyük umut kaldı.

Senin ve senin gibi can yoldaşlarımızın izleri ve anıyla dolu bu mücadeleye, sizlere bağlılığımızın bir gereği olarak devam edeceğiz.

Mücadele yoldaşları

Ve dediler ki
şimdi aşk şiri zamana değil
şimdi ateşlerde yanmaktır aşk
şimdi ateşler anaların bağrında bir ceset
ki utandım aşk şirinden
ve dediler ki
şimdi yüzün durgun sularında dinlenmek
olmaz
bak boğuluyor süt yüzü kız çocukları
ki utandım yüzüne dalıp gitmekten
dediler ki
şimdi o genç ömürleri sılıp bir sevdaya
Mazlumlara yüzleriyle
seni sonsuz yaşamda büyüyenler
gerçek sevgilidir

ki ben utandım
Mahsumlaştım
dediler ki
ona her den kavuşmalı
yanmaktır Şemalar'da sonsuzun
dediler ki
Mansurlaşmaktır aşk biraz
Apo'nun İmralı penceresindeki gözleriyle
bakmaktır sevgiliye sevgiye
ki utandım
gözlerimi dağıttım
şirin ve durgun bakışlardan

Şehit Doğan Çerkez

Dağların kır çiçeğine

KADEK BAŞKANLIK KONSEYİ'NE

Bireysel Raporumdur

*"Eski bir öyküden çıkarıp
temizliyorum ayı
Yüzün beliriyor
Çağlar konuşuyor
Ve kıtalar yüzünde gülüyor
Bana dağılan elleri
toplamasını öğretiyorsun"*

Adı, soyadı: **Fidan KÜÇÜKKAYA**

Kod adı: **Çiçek DILPAK**

Doğum yeri ve tarihi: **İzmir, 1978**

Mücadeleye katılım tarihi: **Haziran**

1995, Zap

Şehadet tarihi ve yeri: **20 Şubat**

2003, Xınere çığ düşmesi sonucu

Genel siyasal süreç ve dünya konjonktürü ele alındığında hem Parti Önderliğinin hem de Kürt halkı üzerinde sürdürülen komplonun Parti Önderliğinin esaretiyle sonuçlanması Ortadoğu siyaseti üzerinde büyük etkide bulunmuştur. Parti Önderliği savunmasında Doğu ve Batı'nın tarihi gerçekliğini derin bir biçimde somut bir gerçekliğe kavuşturmuştur.

ABD'nin Ortadoğu'da uyguladığı politikanın ekseninde Kürt halkı vardır, Kürtlere dayanarak Ortadoğu'da sonuca girmek istemektedir.

Uluslararası komplo her yönüyle devam etmektedir. ABD güdümlü Kürt hareketleri, Türkiye'nin antide-mokratik, rantçı kesimlerinin içte de çeteciliği geliştirmeye, içten çökertme politikaları uygulamaya çalıştıkları görülmektedir. AB ülkelerinin partimizi terör listesine alması da sürdürülen uluslar arası komplonun bir parçasıdır. Bütün bu durumlar bizim nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya olduğumuzu gözler önüne sermektedir.

Son üç yıl içerisinde genel partiyi ele aldığımızda, uluslararası baskılar, Zele'nin devamı olarak Doktor Süleyman'ın eğilimi ve bazı bayan arkadaşların ideolojik politik yetersizlikten dolayı buna zemin olması zorlu bir süreci geçirmemize neden olmuştur. Parti Önderliğimizin perspektifleri, konseyimizin çabasıyla ideolojik, siyasi, askeri ve politik alanlarda toparlayıcılık sağlandı, büyük gelişmeler kat edildi. Bu da Parti Önderliğinin çizgisinin güçlülüğünü göstermektedir ve bizim için büyük bir moral kaynağıdır.

Son bir yıldır Parti Önderliğinin savunmalarının işlenmesiyle parti gücü tarihi bir aydınlığa kavuşturmuş, bu, zihniyet değişiminde büyük bir etkide bulunmuştur. Savunmalar ne kadar tarihi bir görevle karşı karşıya bulunduğumuzu göstermektedir. Önderlik çizgisi temelinde bir değişim olmazsa olmaz kabilindedir. Önderlik bizimle birlikte Türkiye devletini de bir değişime zorlamıştır. İdam kararının kaldırılması, anadil-

Çiçek (Tatvan Bölgesinde)

de eğitim ve Kürtçe yayın hakkının tanınmasını istemeyerek olsa da yapmak zorunda kalmıştır. Türkiye devleti bile değişmek zorunda kaldıysa, parti içindeki gerici yaklaşımlar da ya kendisini değiştirip dönüştürerek Önderlik çizgisinin uygulayıcısı olacak ya da tarihte olduğu gibi birer Enkido olup çıkacaklar.

Benim Xınere alanına gelişim henüz bir yıl olmadı. Bu alana geldiğimde partinin sosyal, kültürel anlamda birçok kurumunu gördüm. Neredeyse hiçbir alanda göremeyeceğimiz imkanlar ve eğitici alanlar bu alanda mevcuttur. Bütün bu bunlara karşı hala çeteciliğe zemin olan yaklaşımlar yaşamda görülmektedir. Kendisini partiye dayatan, her şeyi partinin yapmasını bekleyen, Parti Önderliğinin aydınlığa kavuşturduğu tarihten, şehitlerin kanıyla yaratılan değerlerden, Kürt halkının özgürlük eğiliminden ilham almayan, sadece görevlerle tatmin olan kişilikler var. Bu kişiler genelde partiyle bütünleşmeyen bireylerdir. Bu durumlar beni böyle bir yoğunlaşmaya itti. Bu yaklaşımların kaynağını şurada burada aramaktansa, bunların nerede nasıl yaşamak istedikleri belli

olmayan doyumsuz kişilikler olduğunu belirtebilirim.

Son dönemlerde Irak'a yapılan müdahaleyle daha açık ortaya çıktı ki meşru savunma güçlerimizin meşru savunmasını güçlendirmesi ve Irak'ta oluşacak boğluktan yararlanabilmek için hazırlıklı olması gerekmektedir. Olası bir savaşta maddi anlamda herhangi bir zorlanmayı ya-

şamayacağımıza inanıyorum. Ama Xınere alanı savaşa çok elverişli değildir. Alanın savunmasında zorlanabiliriz. Vur kaç, sürpriz, pusu vb eylemlerle sonuç alabiliriz. Bunun yanında hem alanlarımızı savunmalı hem de farklı alanlara açılım yapmalıyız. Ama tüm bu çalışmalara denk gelecek bir hazırlık genel yapıda mevcut değildir. Bu alanda milyonlarla ifade edemeyeceğimiz kadar değerimiz var, ama bu değerler için tam anlamıyla bir tedbir geliştirilebilmiş değildir. Tabii bu da ister istemez insanı yoğunlaşmaya itiyor. Zap'ın arazisi çok elverişli bir alandı, buna rağmen birçok değeri düşmana kaptırdık. Alana halen yabancılığım var, tüm görüşlerim objektif olmayabilir, ama genel olarak gözlemlediklerim bunlardır.

Kadın gücü II. Kongre'de içine girdiği hatalı yaklaşımların özeleştirisini vererek, III. Kongre'de daha derin ve yoğunlaştırıcı kararlar alarak büyük adımlara zemin olabilecek bir yapılanmaya gitti. Parti Önderliğinin savunmalarıyla bu yoğunlaşma daha da derinleşti ve PJA'nın daha büyük adımlar atmasının en büyük güvencesi oldu.

Çiçek (Fidan Kuşcuoğlu)

arası ilişkilere güvensizlik tohumlukları ekmektir. Kadın gücü bu hatayı çok önceden fark edip giderebilirdi. Bu konudaki sorumsuz yaklaşım eleştiri konusudur. Bu parçalı duruş, yeterli bir yoğunlaşma içine girmemizi de engellemektedir. Kadın özgünlüğünde yoğunlaşmak sanırım herkesin özlemidir, ama önemli olan, kadının her alanda, her kurumda Zilan çizgisinin güçlü temsilcisi ve yürütücüsü olmasıdır. Hem özel kuvvetlerdeki kadın gücü hem de PJA yönetimi güçlü bir özeleştiri vererek pratikte bunun uygulayıcı gücü olmalıdır.

Özel kuvvetler Önderlik çizgisinde derinleşme, ideolojik, siyasi ve askeri alanlarda bunu oturtma, uygulama gücüdür. Arkadaşlar bu bilinçle, bu azimle çalışmalara oldukça istekli katılmaktadırlar. Genelde yapının yeni olmasıyla da bağlan-

Özel kuvvetlerde bulunan bayan arkadaşlar her ne kadar bir şeyler yapma noktasında çaba sahibi oldularsa da istenen düzeyde kadın rengiyle katılım sağlamada yetersizlik kaldılar. PJA yönetimi her ne kadar bu hatalı yaklaşımları görse de yaşananları giderme noktasında tam bir çaba sahibi olmamıştır. Bu durum çeteciliğe de zemin sunmaktadır. Zaten çetecilik bu zayıf noktayı yakalamış ve bu durum Gulan yoldaşın şehadetine yol açmıştır. Bu saldırıların temelinde partinin yaşamını darbelemek ve en büyük değerlerimizden biri olan yoldaşlar

titli olarak amatörlük, örgütsel zayıflıklar ortaya çıkmıyor değil, ama genel olarak yaşanan süreçler hepimiz için büyük bir tecrübe niteliğindedir. Özel kuvvetler yapısı görev ve sorumluluklarına daha güçlü sarılacağı yönünde güven vermektedir. En temel sorunumuz örgüt anlayışında ve yaklaşımlarında derinleşememektir. Genel olarak yaşanan yetersizlikleri gidermede parti merkezimiz fazlasıyla çaba içine girdi, bu konuda gelişmelerin yaşandığını da belirtebilirim.

Kod adım Çiçek, 1995'te partiye katıldım. Kısa bir süre Mardin'de kaldıktan

sonra Güney alanına geçtim. 1995'ten 2001 sonlarına kadar Behdınan alanında kaldım, sonra Xinere'ye geçtim. Genel pratikte duruşumu ele aldığım da sessiz, kendi halinde, her ne kadar parti dışı anlayışlara zemin olmamışsam da ona karşı çok güçlü bir mücadele içine de giremedim. Bu da ideolojik derinleşmemeyle bağlantılı bir durumdur. Tabii bu, beni pasif bir konuma düşürmüştür. Değişim dönüşümü geriden takip etme, parti çizgisinin zamanında uygulayıcı gücü olamama yol açmıştır. 'Zaten çok dürüstüm, fedakarım, Parti Önderliğinin çizgisine bağlıyım, partiyle herhangi bir sorunu yaşamamışım,' bununla yetinerek duruşumda çok fazla değişim yapamadan bir duruş sergiledim. Parti Önderliğinin "yetersiz yoldaşlar ve sahte dostlar beni bu konuma düşürdü" sözü beni çok etkiledi, ve çok ciddi bir yoğunlaşmaya itti. Yetersiz yönle-

rimi keşfettikçe vicdan azabı çektim, bu da beni özel kuvvetlere katılma kararına götürdü. 2000'in başında fedailere katıldım. Fedai sisteminde kendimde gördüğüm yaklaşımlar, kendimi olumsuz yönlendiren hücrelerime karşı savaşımsızlık, kendimle barışık olmam beni ilk başlarda çok zorladı. Bunu aşabilme gücü bende gelişti. Çok yeterli olmasa da bu savaşımsızlığı belli yönleriyle aştığımı belirtebilirim. Tabii bunu hala yetersiz buluyorum. Geçmişimi sorgulayarak, gelecekte başarı sahibi olmak istiyorum.

Böylesi bir süreçte KADEK Genel Konseyi'nin yakınında bulunmak bizim için büyük bir şanstır. Bu şansı da değerlendirmeye çalışacağım. İlerdeki hedefim ise, güçlü bir militan haline gelip Parti Önderliğinin özgürlüğü için kendimi her türlü görevlere hazırlamaktır.

Devrimci selam ve saygılar
Çiçek Dılpak
21 Ağustos 2002

*Kavga,
Kavganın en güzeli,
Ama dürüstçe, ama mertçe
olsun.*

*Ki büyük kavgada
Kazanasın!...*

*Bir ülke, bir toprak
Eğer uğruna ölünecekse
Akşam olunmadan ölünsün...*

Duydunuz mu hiç çığgın sessiz çığlığını

"Şehitlerimiz son nefeslerini verirken, kesinlikle ölüme inanmıyorlardı. Yaşamı temsil ettikleri için buna değer verdiler. Mutlaka yaşanması gereken şeyin uğruna can verdiler."

Önder Apo

Adı, soyadı: **Meryem ŞEXO**

Kod adı: **Dirok**

Doğum yeri ve tarihi: **Tırbespi K.Güney, 1980**

Mücadeleye katılım tarihi: **1999 Kandil**

Şehadet tarihi ve yeri: **20 Şubat 2003, Xımere çığ düşmesi sonucu**

Tüm arayışlar, merak dolu ve aranan gerçeğin susamışlığıyla alevler halinde yanıyorsa insanın derinliğinde, insanın durağan da olsa olduğu yerde gerçeğini dışa yansıtacağından kuşkulanmak haksızca olur. Amaçsız yaşamaz hiçbir insan. Ve anlam derinliğinde dünyanın sosyal gerçekliğine odaklanır. Kabaca ele alınamaz hiçbir insanın bıraktığı iz. Ve basitlikle söz edilemez hiç kimsenin bıraktığı andan. Zamanın gerçekliğine göre söz edilmeli izlerinden ve anıların berraklaşmasını sağlayacak olan da her ize hakkının verildiği bir bakışa sahip olmaktır. Tüm bunlar yeterince fark edildiğinde ve bunların bilincine denk düşen bir insani duyarlılıkla hareket edildiğinde, gereken saygı gösterilmiş olur söz konusu insana. Birey için anlam derecesi gereken saygı düzeyini belirlediği gibi, yine anlam yüceliği bireyin uğruna mücadele ettiği felsefeyle ölçülebilir ancak.

Her birey, önce kendi sosyal çevresini fark etmekle başlar sosyal yaşamına. Duygu ve düşünceleri yaşadığı sosyal çevrenin duygu ve düşünceleri ile birleşir, bir şekil alır.

Kürdistan halkı ulusal özelliklerini kaybetmemiş olmakla birlikte, bunun mücadelesini çetin zorluklarla yürütmektedir. Kendi evladını, kültürel gücüyle donatarak ayakta tutmaya, geliştirmeye devam etmektedir. Çağdaş özelliklere toplumsal olarak ulaşmamada feodal özelliklerin aşılmasının etkisi belirgindir.

Dirok arkadaş da feodal özelliklerin ağır ruhsal, düşünsel ve ahlaki etkisi altında bulunan bir aile ve sosyal çevrede yetişip büyüyen bir arkadaşımızdır. Şeyh siyasetinin ve özellikleri itibarıyla yönlendirilme altında kalan çevrenin bu etkiyi kırabilmek için ihtiyaç duyduğu Kürt'ün ulusal kurtuluş mücadelesine öncülük edip geliştiren PKK'liler 1989'la beraber Dirok arkadaşın bulunduğu mekana ulaşabiliyorlar. Kendi ailesi ile beraber benzer birçok aile yurtseverliğin gereklerine göre ayarlar kendilerini. Adeta desteğin en iyisini sağlamak için yarışır gibi bir bağlılık gelişir çevrede.

Çocukluğundan başlayıp bir milis gibi çalışarak çok

sevdığı ve “öncülerimiz” diye tabir ettiği arkadaşların çalışmalarına bütün gayreti ile güç katıyor, gereken gizlilik ve hassasiyetleri anlamakla beraber, herhangi bir kaygı ve korkuya karşı kayıtsızca durabilecek gücü de gösterebiliyordu. Örgütlenme çalışmaları için ulaşılmak istenen aile veya kişilere Dirok arkadaşın büyük desteğiyle ulaşılabilirdi. Çevrede olumsuz konuşmalar olmasına rağmen, bu, onda ne bir yılgınlık geliştiriyor, ne bir sınır koyuyor ne de onu çalışmalarından caydırabiliyordu. Bir defa halkının ve kendisinin özgürlük ışığını görmüştü. Artık rotasını tutturmuştu ve kesinkes yürüyecekti bu yolda. Yürüdükçe yüzüne vuracaktı ışığı özgürlüğün. Ne yapılsa, neler söylenip konuşulsa da ona karşı, artık kim çevirebilecekti ki yolundan onu?

Toplumu tanımak ve halk gerçekliğini anlamak, bireyin kendisini tanıyabilmesi ve anlamına biçeceği değer bakımından önemlidir. Toplumsal mücadelelerin benimsenebilmesinde de öncelikle benimseyen bireyin bir hareketlilikte olması, yaşam bilinci edinebilmek açısından önemlidir. Yaşam felsefesine sahip olmak demek sürekli bir tavır, karar ve eylemlilik sahibi olmak demektir. İşte Dirok arkadaş da hareketliliğinde katılım kararı noktasına ulaşırken, artık yeni bir düşünce ile gelişmenin karar ve eylemine hazırды.

Henüz yaşı çok genç olmasına rağmen, artık gerilla olup mücadelesini Kürdistan dağlarında bir özgürlük savaşçısı olarak verme azmindeydi. Israrla ülkesinin dağlarına gitme istemini belirtiyor, fakat yaşının genç oluşu, karşısında bir set oluşturunuyordu adeta. Kendisinden yaşça büyük olan arkadaşlarının katıldıklarını gördükçe sabırsızlığı artıyor, asıl yerinin bulunduğu yer değil, ülkesinin özgürlük beşiği olan dağların olması gerektiği fikri gittikçe büyüyordu içinde.

Ulusal kurtuluş mücadelesinin tasfiyesi için Önderliğin direkt hedef alınmasıyla gerçekleştirilen uluslararası komploya Kürt hal-

kının topyekün karşı direniş çabaları, kendisini her yerde çok yönlü eylemliliklerle göstermişti. Önderliğin Roma’da bulunduğu süreçte, Dirok arkadaş da bulunduğu alanda halkın geliştirdiği üç günlük dönüşümlü açlık grevlerine katılım göstermişti. Katılımını herkesten farklı göstermişti üstelik. Açlık grevi üç gün dönüşümlü yapılırken, Dirok dönüşümsüz yapıyordu ve yedi gün açlık grevinde kalarak tamamlamıştı eylemini.

Önderliğe karşı geliştirilen uluslararası komploya bir Kürt kızı olarak asla kabul etmiyor, vicdanen duyduğu ıstırapı ancak mücadeleye daha aktif katılabileceği yerde diredebileceğine inanıyordu. Artık duramazdı Dirok. Artık kararı gerçeğe dönüşmeliydi. Aileden, çevreden ve toplumun ağırlığından tamamen sıyrılıp, büyük kopuşun büyük birleşmeye dönüşümünü gerçekleştirmeliydi. Dirok, katılım istemini tekrar bildirmişti, bu kez aksi olmamalıydı. Nitekim böyle bir şey de olmadı, geri çevrilmemişti Dirok’un katılım talehi.

Dirok arkadaş, katılımını Afrin’de, temel eğitim devresine katılarak, güçlü bir ideolojik donanımın imkanını en iyi şekilde değerlendirip ilk adımı sağlamca atarak gerçekleştirmiş oldu. “Başkan APO’nun İntikam Şahinleri Eğitim Devresi” mezunuydu artık. İntikam mücadelesinin bir özgürlük neferi olarak, Önderliğin kırk yıllık hayali olan özgür Kürdistan dağlarına varmak için hazırды Dirok. Bu, onun en büyük arzusuuydu. Bu özlemin son bulması için fazla bir zaman geçmedi ve Dirok, tarifi belki de sonsuza kadar kendisinde saklı kalacak duygularla Kürdistan dağlarıyla buluştu. Onu özgürlük tutkusıyla dolu olan yoldaşları anlayabilirdi ancak. Çünkü dağlara sevdalanan her özgürlük sevdalısının yaşadıkları duygulardır bunlar.

Baharı haber verir gibi gelmişti ülkesinin dağlarına. ‘99 yılının martıydı ve sanki baharı, kendisi de yaşamının baharında olan Dirok getirmişti dağlara. Ama yüreğinde acıyla gelmişti. Önderliğin esareti düşür-

müştü bu acıyı yüreğine. Yüreğinde öfkeyle, intikam çılgınlıklarıyla kavuşmuş elini silahına koyup, dağlarına sözüyle bir, yüreğinde binlerce ediyordu intikam yeminlerini. Her şeyini intikamı uğruna adamıştı. Çünkü O, Başkan APO'nun intikam fedaisiydi. İntikam fedailerine katılmıştı Kalatuka'da. Tüm çalışmalarında çok başarılı, yoldaşlarına ölümüne bağlıydı. Sonsuz fedakarlığı her şeyine yansıyor, her davranışından okunuyordu. Neşeli, canlı, moral doluydu her zaman. Yaşamını çok sevmiş, her şeyi gerçeğe göre ayarlanmış olan o yaşamın bir gerillası da o oluvermişti.

Değişik alanlar gördü Dirok arkadaş. Gidip kaldığı her alanda intikam eylemini gerçekleştirebilecek imkan arayışına girdi. Hedefi çoktan belliydi onun. Ne olursa olsun, nereye giderse gitsin amacı belliydi. Şansını zorluyordu. Gözü, fedaice eylem geliştirerek Önderliğin intikamını alma hedefindeydi. Bunun için öneri üstüne öneri geliştiriyordu. Bunun için zorluyordu şansını işte. Birey olarak onu aşan bazı durumlar oluyordu ya, işte en çok da bu durumlar zorluyordu Onu.

Dirok arkadaş, Önderliğe yönelik geliştirilen tecrit ve kısıtlamaların yoğunlaştırılarak sürdürüldüğü bir süreçte, aralık ayında gelmişti Ximere'ye. Bu süreci dikkatle takip ediyor, sürecin ağırlığını bütün duyarlılığıyla hissediyordu. Nelerin geliştiğini, yapılmak istenenlerin neler olduğunu kestirebiliyordu. Bunların karşısında kayıtsız kalamayacağı bilinciyle her şeyi sorguluyordu.

Bu biçimde bir yoğunlaşmayı geliştirmenin yanı sıra, çetin kış koşulları altında mücadele yoldaşlarıyla birlikte doğaya karşı yaşam mücadelesi veriyordu. Yeni yıl adeta lanetini takınıp gelmişti. Bir yandan Önderliğe karşı geliştirilen tecrit ve kısıtlamalar, gerillaya karşı geliştirilen operasyonlar ve siyasal gelişmelerin yarattıkları, bir yandan da kara kışın laneti her şeyiyle zorlayıcı oluyordu. Gelişmelerin güçlü bir yoğunlaşma gerektirdiğini hepimiz biliyorduk. Önderliğin esareti 15 Şubat'la birlikte dört yılı bulmuştu. "Süreç içerisinde gelişmelere karşı cevap olabilecek güçlü bir pratikleşme olmalı" diyordu. Ve "Bakın, tarihi sorguluyoruz, ama bu yönelimlere güçlü bir cevap veremezsek tarih bizden hesap soracaktır" diyordu Dirok. İntikam hırsı asla dinmeyecek biri olduğundan herhalde, evet bundandı süreci böylesi güçlü bir yoruma tabi tutuşu.

O yılın kara şubatında hepimiz oruç tuttuk. Fakat Dirok arkadaş 16 Şubat'ı da oruçla geçirdi. O, bu biçimde katılıyordu ya, böylesine eylemlere bu yüzden pek de şaşırılmıştık. Sanki böyle daha doyar ol-

muştı eyleme.

Mevsim şartlarının ağırlığı, 20 Şubat'ta bir çığla katmerleşerek çöktü üstümüze. Canımızdan altı parçayı, Zozan (Şehnaz Sait), Çiçek (Fidan Küçükkaya), Sarya (Elmira Galaşovi), Nujiyan (Güneş Sıcak), Bengi (Kezban Elmas) ve Dirok arkadaşı kopardı bizden. Beş yoldaşıyla birlikte Dirok arkadaş artık bizimle anılarının renkleri içinde yaşayacaklar. İntikam yemininin pratikçisi olacağımıza, sözlerinin ve yaratıkları izlerinin takipçisi olacağımıza binlerce kez yeminler olsun...

Mücadele yoldaşları

*Yüzündeki her çizgide
taribin derin izleri
bir intikam peşindeysen eğer
taribin ve toplumun
o iğrenç köleliğine
kaldır başını,
dik tut alnını
yüzyılların kırıyla
dolan yüzün
aklansın
savaşın kanıyla
yeniden başlasın
senin için yaşam!*

*... işte dayanamaz bu yürek
yüzyıllardır, nice'dir
kabaran bu öfke,
kin
dolan gözyağı
bir gerillanın güzelliğinde
dile gelen
bu sevdâ
bu kaşga içindir.*

Şehit Jiyan (Zeynep Erdem)

Baharı Dirok getirmişti dağlara

Baharı haber verir gibi gelmişti ülkesinin dağlarına. 1999 yılının mart ayıydı. Ve sanki baharı, kendisi de yaşamının baharında olan Dirok getirmişti dağlara. Ama yüreğinde acıyla gelmişti. Hem de bugüne kadar yaşanan acılara benzemeyen, hepsinden büyük bir acıydı bu.

Bu acı haberle birlikte dağlara koşmuştu. Yüreğindeki öfke ve intikam çılgınlıklarıyla kavuşmuş olduğu dağlarda, elini silahına ve yüreğine koyarak, sözüyle bir olan yüreğiyle binlerce defa intikam yeminleri etti Önderliğin adına.

Belki canı elinden alınsa bu kadar üzülmez, bu kadar öfkelenmez. Önderlik, aldığı nefesti. Bundandı kendini her şeyiyle intikamı uğruna adamasının.

O, artık Başkan Apo'nun intikam fedaisiydi. Ve insanlık onuru için savaştan, mücadele eden bir halkın intikam fedailerleri arasın-

da yerini alıyordu.

Önderliğin esareti, 15 Şubat'la birlikte dört yılı tamamlıyordu. Dirok "süreç içerisinde gelişenlere karşı cevap olabilecek güçlü bir pratikleşme olmalı" diyordu. Ve "bakın, biz bugün tarihi sorguluyoruz, ama Önderliğe karşı gelişen bu yönelimlere cevap vermezsek tarih bizden hesap soracaktır" diyordu tüm konuşmalarında. Çok güçlü yorumluyordu bu süreci. Süreci böylesi güçlü bir yoruma tabi tutuşu, hırslı asla dinmeyecek biri oluşundandı.

Beş yoldaşıyla birlikte şahadete eren Dirok arkadaş, artık bizimle anılarının renkleri arasında yaşayacak. İntikam yemininin pratikçisi, sözlerinin ve yarattığı izlerin takipçisi olacağımıza dair binlerce kez söz veriyordu.

Mücadele arkadaşları

Zilan'a

dağlara durur ölüm
dağlara uzanır selam
bakışlarda taşınır yürek
günlük silik belirsiz
gerilla dağlara sevdalı
vuruşmaya can atar
tarihin ilk gerillası
Spartaküs'ü anar
bir gladyatör gibi savaşçı
insan olmak insanca vuruşmak
teke tek yenilmez gerilla
ölümsüzleşmek tanınçalamak
ve geçmişe el sallamak
Zilanlaşmak
bir sevda uzanır teke tek
ve parça parça
ve birden oturur yüreklerle ölüm
gelecek sancılı
sevdalı bakışlar özgürlüğe gebe
yani tam gittiği yerde
direnişin orta yerinde
birden bir tannıça belirir

Zilan bir gerilla bir Spartaküs
ölüm viz gelir ona
ölüm bir sevda işte tam da
burada
sayfaya bir karanfil düşer
tannıça saçlarını dağıtmış sessiz
tannıça yürekli ölüme sevdalı
geleceğe yer ayırır
Mamiki'de bir daha tokat yer

gerilik ihanet ve zulüm
bir daha parçalanır yürekleri
ve kan akar o an
Zilanlaşır tarih
otuz haziran tarihi
altın harflerle düşer
hep kan akar Munzur'a
hep kızdır Amed
direniş hep yürek dolusu
Mamiki teslim olmadı
İksar da Munzur da
Heyderan da Dermenan da
Amed de Ağrı da

Zilan'da yaşadığı özgürlük
belki bugün belki yarın
yine tarih sayfasına düşerken
Zilan bir gerilla bir tannıça
bir yaz gecesi güneş
tepeden iner
gülüşler susamış
bakışlar masum masum
gerilik kol gezer
umutlu adımlar olmalı
cesaretli adımlar olmalı
Spartaküs Che Guevera gibi
Ağit Mazlum Kemal
Hayri Ferhat gibi
Rewşen Ronahi
Bermal Beritan gibi

Şehit Hawar Dersim

Yüreğinin sıcaklığı hala bende

"Şehit yaşamdır."

Önder Apo

Adı, soyadı: **Güneş SİCAK**

Kod adı: **Nujiyan**

Doğum yeri ve tarihi: **Viranşehir**

Urfa, 1983

Mücadeleye katılım tarihi: **2000**

Şehadet tarihi ve yeri: **20 Şubat**

2003, Xınere çığ düşmesi sonucu

Hani o kalemi ele almadan önceki anlar yok mu? Parça parça ediyor yüreği. Arıyorum çoğu kez bulamazsam da o hep bana eşlik eden gülüşünü. Yaşam oyununda kimi zaman sıcak bir tebessümle, kimi zaman da kahkahalarla oynanır. Ve çoğunlukla büyük acılar, uykudan uyandırıcasına sarsar insanı. Hep bir oyun gibi geliyor gidişin, kahkahalarla başladığımız oyunun bittiğine inanmak istemiyorum. İkimiz adına sürdürüyorum oyunu şimdi, bilmeni isterim.

Bana gülüşüyle hep eşlik eden Nujiyan yoldaşı anlatmaya çalışacağım okuyuculara; Nujiyan yoldaş, 1983 yılında Urfa/Viranşehir'de dünyaya gelir. Ve hemen sonrası Avrupa'ya göç... Ailesi ezididir. Avrupa'nın kültürleri silen ortamında bile ailesi kültürünü korumayı başarır. İç kavgalar nedeniyle aşiretleri bölünmüştür ve aşiretin büyük bir kesimi ana yurtlarından göç ederek Avrupa'ya yerleşmiştir.

Aşiretlerinden geniş bir kesim, mücadele taraftarı olur. Nujiyan arkadaşın ailesi de mücadeleye aktif destek sunan bu kesim içerisinde yer alır. Oldukça feddal ölçülere sahip ebeveynlere karşı, özellikle kardeşlerinin Avrupa kültürüne daha fazla yakınlık duyması, aile içerisinde parçalılık yaratır. Nujiyan kültür farklılığından kaynaklı çatışmaları yakından hissetmeye, yaşamaya başlar. Bu çatışma, O'nda farklı yaşam arayışlarını geliştirir. Çocuk yaşta tanıdığı parti yaşamı, ailenin sıkıcı, daraltan yaşam tarzından ve Avrupa'nın boğan, yutan gerçeğinden çok daha farklı bir yaşam alternatifi olur. Aile içerisinde sakinliği ve sığınağı ile tanınan Nujiyan yoldaş, sayısı kabarıp olan kardeşlerinin en büyüğüdür. O zamana kadar ailenin istemlerinin çok fazla dışına çıkmamış olan Nujiyan arkadaş, özgürlük hareketine doğru kayan arayışlarını yeterince gün yüzüne çıkaramamıştır henüz.

15 Şubat'ta gerçekleşen kompo ve komploya karşı cevap olarak gerçekleştirilen fedai eylemler, Nujiyan arkadaşın arayışlarını daha da güçlendirir ve mücadele biçimini netleştirmesini beraberinde getirir. En çok da komploya karşı bedenini ateşe vererek fedai eylem gerçekleştiren Murat (Berzan Öztürk) yoldaştan etki-

lenmiştir. Nujiyan yoldaş, komplo gerçekliği-
nin ve komploya karşı verilmesi gereken ce-
vabın bilinci ve sorumluluğu ile 1999'da mü-
cadele saflarına katılır. Üç aylık temel eğitim
ve yoğunlaşma sürecinden sonra kendi öneri-
si üzerine ülke sahasına geçer. O'nun ülke sa-
hasını ısrarla istemesinin nedeni hem ana top-
raklarına duyduğu özleminden hem de komplo-
ya karşı kesin cevap olma gerekliliğinin bilin-
cine varmasından kaynaklanıyordu. Ülke öz-
lemi o denli güçlüydü ki O'nda temel eğitim
boyunca yazdığı her raporda aynı öneriyi tek-
rarladı ve bir an önce ülkeye kavuşmak için
yoğun bir çaba içinde oldu. O'nun bu denli ısrarlı
yaklaşması, ül-
keye gönderilme
kararının çabuk
çıkmasını sağla-
mıştı.

2000 yılında ül-
keyle buluştu. Nu-
jiyan yoldaşı yaşa-
ma olan bağlılığı
ve hiçbir ayrıntıyı
göz ardı etmeme

özelliliği ile tanıdım ve sevdim. Yaşamın ince
detayları dahi O'nun dikkatini çekerti. Uzun
bir aradan sonra toprakla bütünleşme O'nu
çok mutlu etmişti, adeta bir çiçek gibi açıl-
mıştı. Adı gibiydi O. Yeni bir yaşam arayışı
ile koşmuştu ülke topraklarına ve özgürlük
dağlarında yeni yaşamı soluyordu. Henüz 19
yaşındaydı, ama küçük yüreğine o kadar şey
sığdırmıştı ki, moralini ve coşkusuunu hiç
kimse zaptedemiyordu. Özgür yaşamın tadına
varmıştı bir kere. Ondan kopmak, ardında
bıraktığı boşlukta sürüklenmek anlamına ge-
lecekti. Bunu derinden yaşıyordu. O nedenle,
Apocu yaşam tarzının, Önderlik çizgisinin fed-
daisi olmada bir an bile tereddüt yaşamadı.
Aslında O, henüz ülkeye gelmeden, temel
eğitim sürecindeyken bu karar vermişti. Da-
ha ülkeyle buluşmadan bu birliğin bir üyesi
olarak görüyordu kendisini. Tek kaygısı, bu
büyük amacın gerektiği donanımına ulaşp ula-

"Yeni bir yaşam arayışı ile koşmuştu ülke
topraklarına ve özgürlük dağlarında yeni yaşamı
soluyordu. Henüz 19 yaşındaydı, ama küçük
yüreğine o kadar şey sığdırmıştı ki, moralini ve
coşkusuunu hiç kimse zaptedemiyordu. Özgür
yaşamın tadına varmıştı bir kere. Ondan
kopmak, ardında bıraktığı boşlukta
sürüklenmek anlamına gelecekti."

şamamaya dönüktü. "Acaba gelişir miyim?"
diyordu sıklıkla. Çünkü en iyisini yapmak ist-
tiyordu. En iyi hizmeti vermek ve sürekli ge-
leşmek istiyordu. Bu istemi o denli güçlüydü
ki ülkeyle buluştuktan sonra, çok geçmeden
özel kuvvetler içerisinde yer aldı ve kendisini
her anlamda gerçekten geliştirdi. O, gözünü
kırpmadan, yaşamını, her şeyini yeni yaşamın
yaratıcısı bellediği Önderliği için vermeye
hazır bir fedai olmuştu.

Küçük fedaiyi anlatmak ya da yazmak,
gerçekten O'nun kadar güçlü olmayı gerekti-
riyor. Üzerimizde izler bırakan paylaşımla-
rın, yaşamımızda ne kadar büyük bir anlama
ve etkiye sahip

olduğu bilinir.
Nujiyan yol-
daşı belki kı-
sa bir zaman
dilimini pay-
laştık, ama çok
anlamalı anları
o paylaşıma
sığdırdığınıza
inanıyorum.

Belki bunu daha güçlü kılabilirdik, fakat kar,
soğuk bir duvar gibi aramıza girdi ve bizden
zamanı çaldı. Kar, beyaz bir kefen gibi sar-
mıştı küçük fedainin bedenini. 20 Şubat
2003'te altı arkadaşı ile birlikte tepelerdeki
karın düşmesini engellemek için çığnemeye
çıksalar da, kar seli onları hiç beklemedikle-
ri bir anda sırtlarından vurdu. Karşısına çıkac-
ak hiçbir canlıya yaşam hakkı tanımak iste-
meyen kar seli, Nujiyan yoldaşın da araların-
da bulunduğu altı taze fidanı alıp götürmüştü
kendisiyle. Oysa Nujiyan yoldaş karın yağ-
masını çok ister, karla örtülen doğa O'nda
farklı duygular uyandırır. Duruluk olarak
değerlendirir, karın tüm kirleri örttüğünü dü-
şünürdü. Peki, kar neden Onları örttü?

Sen ve seninle birlikte olanlar, belki de bu
dünyanın el değmemiş, en temiz varlıklarıydı-
nız. Kar, sizi neden örttü Nujiyan? Biliyorum,
sen de fark etmemiştin onun sinsi yanını. De-

mek ki sadece sen değil, kar da seni çok saf gördü ve alıp götürdü kendisiyle. Seninle birlikte Sarya'yı, Çiçek'i, Zozan'ı, Dirok'u ve Bengi'yi... Buz gibi bir dağ örttü sizi, ama yüreğinin sıcaklığı hala bende, biliyor musun? Kahkahaların kulaklarımda. Önderliğimizin her zamankinden daha ağır koşullarda tutulduğu ve bizden uzaklaştırılmaya çalışıldığı bu süreçte, senin yapmak istediklerini de yüklenerek karşı duracağım. Siz, her şeyin bireylerin bakış açısına göre ele alınmaya başlandığı bu süreçte, Apocu yaşam tarzında ısrarlı olmak gerektiğinin fedaileri oldunuz. Apocu yaşam tarzının, genç kadınların yüreklerinde uyardığı arayışın sembolü oldunuz. Bunu unutmak imkansız, unutmayacağız. Ötesi boşluk, ötesi geldiğimiz karanlık, biliyorum. Adının anlamı yeni yaşamdı. Adına sahip çıkmak, bunu pratikte sergilemek seni ve özlemlerini yaşatmanın tek koşulu. Bunu biliyor ve gülüşlerinde sakladığın anlamı yitirmeyeceğime dair söz veriyorum.

Mücadele yoldaşları

Bacağımı

yasak sınırları geçerken mayında,
yüreğimin altındaki kurşun yarasını
gül bahçemdeki dikenlere
baskında
el ve ayak parmaklarımı
umut yürüyüşünde,
karlı Kela Meme dağında
gözlerimi
mevzime düşen havan
parçalarından kaybettim
savaşı sevmiyorum, ama
güzelliklerin yaratılması için de
delice savaşmak istiyorum..

Şehit Jiyan (Zeynep Erdem)

BAŞKANLIK KONSEYİ'NE Bireysel Özeleştirici Raporumdur

I Ocak 1983 Viranşehir/Urfa doğumluyum. Ailem 1992 yılında ekonomik sebeplerden dolayı Avrupa'ya göç etmiş. Feodal ve sistemin verdiği çeşitli özelliklerden dolayı karışık bir yapılanmaya sahiptir. Ailem tam anlamıyla sistemle bütünleşmeyi sağlamış olmasa da, uyum sağlama girişimleri vardı. Ailem örgütün belli çalışmalarında yarı profesyonel bir düzeyde yer almaktadır. Parti ile olan yakın ilişkilerinden dolayı ev ortamına parti terbiyesini hakim kılmaya, çocuklarını bu terbiyeyle büyütmeye çalışırlardı. İlk çocuk olmam aile içinde sorumluluk anlayışını geliştirmişti.

Lise I'e kadar okul okuduktan sonra, Parti Önderliğinin esaretiyle birlikte duygusal bir etkilenme sonucu partiye katılma kararını verdim. Üç aylık eğitim devresine katılmaya başladım. Eğitim sahasında gördüğüm derslere yabancı olmam belli boyutlarda bazı zorlanmaları yaşamaya yol açtı. Yaşımın genç olması, sürekli ilgi beklentisini yaşamam, genel olarak biraz daha zorluyordu beni. Tüm zorlanmalara rağmen kendimde yeni bir bakış açısının geliştiğini fark ediyordum. Bu gelişim seyri belli boyutlarda da olsa bende bir güçlenmeyi sağlıyordu. Yaşadığım zorlanmaları aşabilmek için, Parti Önderliğinin çözümlemelerini okuyor, Önderliğin çözümlediği aile, sınıf, kişilik ve sistem gerçeği anlamaya çalışıyordum. Çözümlemeler bu konuda hem bana güç veriyordu hem de partiyi biraz daha tanımamı sağlıyordu. Temel eğitimden sonra bir grup bayan arkadaş olarak gerçekliği daha iyi tanımak, çalışmalarda daha aktif rol oynayabilmek için üç aylık özgün yoğunlaşmaya girdik. Bu yoğunlaşma eğitiminden sonra, Avrupa'nın bazı sahalarında kısa süre kaldıktan sonra 2000 yılında ülke sahasına geldim.

Ülke sahasında yeni savaşçı eğitimini gördük. Devrenin bitmesiyle birlikte kendi önerim temelinde düzenlemem gerçekleşti,

özel kuvvetlere gönderildim. Özel kuvvetlerde partiyi, Önderlik gerçekliğini, çizgiyi doğru temsil etmede yer yer zayıflıklar yaşanmaktadır. Ülke gerçekliğine yabancı olmamla da bağlantılı, sorunlar karşısında ve kişilikleri çözme noktasında pasif bir duruş ve sorunlara müdahale etmede zayıflıklarım ortaya çıktı. Süreç içerisinde sistem gerçekliği biraz çözümlemeye çalıştım, sistemi anladıkça bireyleri daha iyi anlamaya, çözmeye başladım. Tabii bu durumlar bende belli bir yoğunlaşmayı da geliştirdi.

Genel anlamda yaşanan sorunların kaynağına inmede, kendimi biraz daha iyi tanımadada ve geçmiş süreçlerde yaşadığınız eksiklikleri ve yetmezlikleri bilince çıkarmada ve gidermede, Parti Önderliğinin geliştirdiği 21. yüzyıl manifestosunun üzerine yoğunlaşarak istenilen düzeyde olmasa da bir derinleşmeyi sağladığıma inanıyorum. Savunma eğitimi sürecinde yaşamda çıkan sorunlardan dünya tarihine, genel dünya politikasına kadar bir yoğunlaşmayı sağlamaya çalıştım.

Bununla birlikte savunmalar karşısındaki duruşumu sorguladım. Kendimde yarattığım gelişmelerle hem sürece cevap olmasa da çizgi militanı hem de bir kadın olarak kadının özgürlük manifestosu üzerine derinleşerek, Önderliğin savunmalarıyla bütünleşerek en iyi biçimde cevap olmak ve onun devrimcisi olmak temel hedefimdir. Pasif, sıradan vb. yaklaşımlardan ziyade, fedai çizgiyi esas alarak en iyi şekilde halka, yoldaşlara, şehitlere en başta da Parti Önderliğine layık olmak ve gereklerini yerine getirmek istiyorum.

**Devrimci selam ve saygılar
Özel Kuvvetleri Şehit Amed Taburu
Nujiyan
28 Ağustos 2002**

Sonsuzluğa Kanat Çırpma

Nujiyan yoldaş, yaşı genç olmasına rağmen, yüreğinde kendine özgü bir olgunluk taşırdı. Bu olgunluk O'nu yaşamda daha sorumlu ve duyarlı kılıyordu. Düşman ve halk gerçekliğinden uzak bir ortamda büyümüştü. Ülkesiyle aynı kıtada bile değildi ve O, yüreğinde yaşadığı ülkesini, vazgeçmedi hayallerinden, özlemlerinden. Sımsıkı sarılmıştı yüreğine. Bundandı Avrupa'nın yoz ve sahteliklerle dolu yaşamının O'nu etkilememesinin sebebi. Sadece fiziki olarak Avrupa'daydı, yüreği ve beyni ise hayal meyal hatırladığı, oranın havasını solumak için dünyaları verebileceği yerdeydi. O, sessizliğinde bir ülkeyi taşırdı.

1999 yılında geldiği dağda ilk yaptığı şey, ciğerlerini ülkesinin havasıyla doldurmaktır. Derin bir nefes çekip etrafına bakıyordu, sanki inanamıyordu dağlarda olduğuna. İşte hayalleri gerçekleşmişti.

Kadın kimliğiyle, özgünlüğünü koruyarak, özgürlüğü hedef yaparak kabılıyordu çalışmalarına. Ama henüz yabancıydı olanlara, büyük bir öğrenme gayeti olan bir öğrenciydi O.

O süreçte cins çelişkisi oldukça çatışmalı bir hal almıştı O'nda ve anlam vermekte zorlanıyordu. Gün geçtikçe 5 bin yıllık egemen zihniyetin yarattığı kadın tipine öfke duyuyor. Önderliğin kadın özgürlük ideolojisi çözümlemeleri ile kendisinde güçlü bir sorgulamayı geliştiriyordu. O açıdan zihniyet devriminin ilk olarak kadında gerçekleşmesinin zorunluluğunu daha fazla hissediyor, daha fazla kendisini aşmaya yönelik çaba sarf ediyordu.

Sessizdi belki, ama içinde büyük bir fırtına vardı dur durak bilmeyen. Sevdalıydı yeniye, güzele, iyiye, doğruya. Heyecan duyardı her yeni günle birlikte. Biliyordu ki yeni gün beraberinde birçok yeniliği de geti-

recekti. Her gün kendisini yenileyerek yaşamak, katılmak, yeni bir şey öğrenmek O'nda bir tarz haline gelmişti. Öyle ya, bu yüzden değil miydi isminin Nujiyan oluşu?

Gerçekten istediği olmuş, ateşin ve güneşin kızı olmuş, sonsuzluğa kanat çırpıyordu. Direngenliği son ana kadar tükenmemişti, acımasız doğaya, kışın soğuşuna, metrelerce kara rağmen direniyordu bedeni. Sen direnginden heval Nujiyan.

Çığm sesiyle ürkütücü bir sessizlik hükmü sürdü her tarafta, insanı çıldırtacak derece bir sessizlikti bu. Metrelerce kar düşmüştü manganızın üzerine. Bütün arkadaşlar ellerine ne geçirdilerse karı atmaya başlamışlardı, karın altında halen direnen bedenlerin olabileceği duygusuyla herkes kendini kaybetmişçesine karı atıyordu, kimileri ellerinin donmasına bile aldırmadan parmaklarıyla kazıyordu karı. Gözyaşlarına boğulmuşuk, tuzlu gözyaşlarımız da düştüğü yerde eritiyordu karı. Ama sanki biz kazdıkcı kar kalınlaşıyordu, başaramadık, sizleri çıkaramadık. Feryat ediyordu yüreklerimiz, ama bir şey yapamamıştık.

Bengin, Zozan, Sarya, Dirok, Çiçek ve sen. Nasıl da yakışıyordunuz dağlara, yaşama. Yaşamda da ayrılmazdınız birbirinizden, sonsuz yolculukta da bırakmadınız birbirinizi. Şehitlerin halayına birlikte durmuştunuz. Yanımızda Zilanlar, Gulanlar ve Semalar gülümsüyor ve "merak etmeyin" diye sesleniyorlar aramızda kalanlara, yani bizlere. Sen belki hep olmak istediğin yerdesin Nujiyan yoldaş, ama insan yüreği gidişlere alışmıyor,

Sizler şimdi güneşin kalbinde, yalın yüreklerde ve özgürlüğün çığlığında. Sizleri asla unutmayacağız.

Mücadele yoldaşları

yanar geçer tüm yalanlar
yıkılır tüm karanlıklar
günahlar sığınak arar
bir tek onlardı gerçek olan
bir tek onlardı zamanı ikiye katlayan
onlar yaşadılar yaşamın kalbini

yoktu hiçbir şeyleri
belki bir mezarları bile
buna ihtiyaç da duymadılar
onlarındı koca evren
bir tek onlar sevdi

tüm yıldızları
ayı ve güneşi
bir tek onlar kucakladılar
sonsuz okyanusları
tüm yeşillikleri
onlar, tüm zamanları yaşayanlardı
ve her gün
yaşamımızda doğmak üzere
gittiler
uzaklara değil,
içimize
içimize doğru

Suiliyan (Güney, Sıcak)

“Savaşı geliştirenler hayatlarını ortaya koyuyorlar, inançlarını ortaya koyuyorlar, özlemlerini ortaya koyuyorlar ve en yüce mertebeye ulaşıyorlar. Bize düşen, onlara sadık kalmak, onlara devrimci anlam verebilmek, iyi sözcü olmaktır.”

Önder Apo

Sarya umudun adıdır

"Bizim mücadelemiz bir anlamda şehide layık olma mücadelesidir."

Önder Apo

Adı, soyadı: **Elmira GALAŞOVİ**
Kod adı: **Sarya RUS**
Doğum yeri ve tarihi: **Gürcistan
1981**
Mücadeleye katılım tarihi: **1998
Almanya**
Şehadet tarihi ve yeri: **20 Şubat
2003, Xınere çığ düşmesi sonucu**

Gençlik yıllarında toplumun güzel-likleri anlamaktan, enni aldığı en-geye hedeflerini anlatırken, güzel yürekli birlikte ellerini uzatırdın. Zorluklara karşı aynı hep hazır olurdun. Halkın yanında kurdelen türküsü olup gitmek hiç hesapla yoktu Sarya.

Bir fedainin adı aynı birdir hep, aynı bu şekilde sevgi ardılı olmak hiç hesapla yoktu Sarya.

Kardelerleri anımsatırken gülüşünle her defasında yeni hedeflerden, yeni umutlar-dan söz ederdin. "Büyük yaradıcının layık olmak için yaradın seni ateşle gizlidir" sözünü okuduğunuzda bizler ateşin kendi-si olmalıyız derdin. "Bizler her söz verdi-ğimizde zaten ateş dansındayız" derdin. Aynı kara karda kurdelen olmayı hiç hesa-ba katmadın, şu anda bile kabul edilmeyen gidiğin, böyle olmamalıydı gitmek Sarya. Gölgeğinde apın kardelerleri toplıyor-duk daha, böyle erken gitmemeliydin Sar-ya. Biz daha sana doymamıştık sonuzlu-ğın yolculuğuna çıkmamalıydın Sarya.

Ye gindi bizler senin umutlarını, hedefle-rini, ateşi ve dansı anımsarken, biliyoruz ki sen umudun kendisiydin, ateşin en yalın, en yalın gerçekliydin, ateşin sıcaklığı göz-lerinde parlıyordun Sarya. Sen ateştin. Bu-nun en fazla bilen, en fazla bunun anlamına vuran yoldaşlar seni asla unutmayacak. Yürüdüğün çizginin, yaşadığın serâvenin sonuzluğuna ulaşacak yoldaşların, sen merak etme Sarya, biz de geleceğiz.

*Mücadele arkadaşları adına
Berûan Farqin*

Resimlerde gizlisin

Üç parmak,
Kalem ve kağıdın beyaz sureti,
sen orada doğdun, büyüdün,
ve yaşıyorsun hala.
Çizdiğin resimler giz olmuş hayatın
ve gözlerinin manası

ad koyamadığım
safağın sükümü müydü yoksa?
biliyorum ki resimlerinde
bulurdum en çok kendimi
ve aynasında sözlerinin

dağların kalbinde hem gerilla
hem ressam oluşun tıvalli
iki tutku ırmağı ve
orada ben
dağ, yıldızlar, ay, patikalar

avuçlarının arasında çakmak
ve yakıldı ateş
işte o en dokunaklı ellerin
hep böyle arlarda dokunurdu
gecenin esmer tenine
bilinmezliğinden soyunur
ve aydınlığa erişirli sureti hayatın,
gökyüzünün sureti

toprak zemine öylece otururdun
gün batan batmaz.
Ben, seni izlerdim,
sense ateşin ebruli alevlerini
yoksa olmak istediğin ve
varolduğun mekanların

yeni resimlerini mi çiziyordun?
kanatlı hayatın,
hayatının,
kanatlı hayatımızın
biraz duraklar,
sonra çıkarırdın cebinden
kağıdını, kalemini,
dere yatağına sığmayan suyun
peşine takılıp giderdi kalem
kağıdının beyazdan suretine
yol almaya bağlardı yine
düşlerinin sıcak teninden,
geçer dururdu oracıkta

kadın ve airtına kadar uzamış saçları
elleri göğün yüzünde güneşe uzanmış
ay, kadın ve güneş
gözler, yıldızlar ve dağ
ve mavi desenler
ruhunun mavi deryasında
çizilmiş resimlerinde çoğalır,
akardı ibriğinden zamanın

İşte Sarya,
aradığın yerde çoktan
bulmuştun, bulmuştun kendini

o resimlerde parmaklarının izi
adın var,
sen varsın,
düşlerin, gülüşlerin
ve kavgan var Sarya
doğdun resimlerinde
büydün, oradasın

ve yaşıyorsun hala,
yüreğimde kanatlanmış imgeler
çiğda şehit düştüğünü söylemişlerdi,
inanmamıştım erken gidişine
inanmıyorum da hala
buruşmadı kağıtlar,
kalemler kırık değil
bozulmadı biliyorum resimlerinin hiçbirini
düşlerimin sokaklarında
duvarlarında asılı dururlar kalbimin

bedenimin ruhu şehide kaldı Sarya
biliyorum ki yoldaşlığın
amansız zamandır gözlerin
mana dolup taşmış
ve yüreğin
belki daha başka anlatabilirdim seni
belki sadece gözlerine

belki gülüşlerinle yalnız
belki de Kürdçe'yi yeni öğrenmiş
olduğunu ele veren o
"mîrov" sözcüğünün yolculuğuyla
ama sen,
çizdiğin resimlerdeydin hep

orada gizli bir "Sarya" vardı
gözlerinden aldım adını özgünlüğün
kadife tenli zamana kendimi nakşetmeyi
gözlerinden biliyim

ve gülüşü hiç zıtmemiş
çiçek kokulu suretinden
yoldaş olmayı öğrendim
Sen,
azzemiz Sarya

Axwelat Canan Amed

KADEK GENEL BAŞKANLIK KONSEYİ'NE Bireysel raporumdur

Arwelat Canan Amed

Adım Almira Galaşovi, kod adım Sar-ya Yüce, 31 Ekim 1981 Gürcistan doğumluyum, iki kardeşiz. 1999 başında partiye katıldım. 19 Temmuz 2000'de ülkeye gelişim oldu. Ailem kozmopolit bir sınıf yapılanmasından geliyor. Birkaç yüzyıl önce düşman tarafından -net olmamakla birlikte- Serhat'tan Rusya'ya göç ettirildik. Rusya gibi bir ülke ve sistem gerçekliği içinde ailem de sistem içinde marjinalleşmiş bir gerçeğe sahiptir. Ailemde babam otoriterdi. Babam sekterdi ve bu özelliklerini aileye de yansıttı. Annem babamdan yirmi yaş küçüktü, babama karşı sessiz kalıyordu, duruşu pa-

sifii. Ben de ne babamın sekter yaklaşımlarını ne de annemin pasif duruşunu kabul ediyordum. Babamın ve annemin çelişkilerle dolu ilişkileri bana isyancı çıkışlara yol açtırıyordu. Ailede geçen geçen biriydim. Babam benim yanımda istediği gibi suni çelişkiler çıkartamıyordu.

Annem babamdan ayrılıp Avrupa'ya gittikten sonra, babamla birlikte Moskova'da kaldım. Bir yıl Yahudilerin restoranlarında çalıştım. Öyle bir çalışmada yer almak biraz da evden kaçıştı. Ofiste sekreter olarak çalışıyordum, ama yaşım küçük olduğu için resmi çalışmıyordum. Genç bir bayan olarak tek başıma böyle bir çalışmada olmak benim

Sarya (Elmira Galaşovi)

için çok zorlayıcıydı. Özellikle de kadınları girdap gibi içine alıp yutan bir yaşamdı ve ben de o yaşamın içerisindeyim. Onunla bütünleşemediğim gibi, farklı yaşam arayışlarım vardı, ama isim koyamıyordum. Bana karşı yanlış yaklaşımlar oluyordu ve dıştan, yanlış ve çirkin yaşama çekmek isteyen, çekmeye çalışan bir sürü insan vardı. Bende siyasi bir bilinç olmazsa da sistemin çirkin özünün farkındaydım. Ona karşı sadece kendimi koruma mücadelesi veriyordum. Bu mücadelenin kişiliğim üzerinde yararları olduğu kadar olumsuz etkileri de oldu. Olumsuz yanları, temiz ve sağlam kalmayı başardım. Tabii örgüte katıldıktan sonra gördüm ki verdiğim mücadele bilinçsiz olduğu için sistem alttan atla içime sızmış. Olumsuz taraf ise, verdiğim mücadele kaba, tepkisel, kavgacı, yani anarşist bir kişilik ortaya çıkardı. Bu özelliklerim parti içerisindeki duruşuma da yansdı. Yine ailedeki çelişki ve genel olarak yaşamın üzerimde etkileri oldu. Bunların etkisiyle isyancı, asi, inatçı, ani tepkisel çıkışlar, insanlara karşı güven kırıl-

ması, kendime görelilik ve bireyci özelliklerim oluştu. Bunlar örgüt içerisinde hem beni hem de ortamı zorluyor.

Özel kuvvetlere gelişim, kendimi arayışta oldukça avantaj sağladı diyebilirim. Bu ortam, vicdani temelde oluşan bir sistem ve ortamdır. İnsanı yeniden yaratan, özgürlüğe giden yoldur. Özel kuvvetler Apocu ruhu canlandırma ve devam ettirme dinamiğidir. Özellikle Önderliğimizin savunmalarından sonra misyonumu daha çok bilince çıkardım, bunun ciddiyetine vardım. Çünkü benim büyüdüğüm ortamda reel sosyalizmle birlikte kapitalizmin etkileri de hakimdi. Reel sosyalist sistem biçimseldi, genelde kapitalizmin etkileri hakimdi. Bu ortamın benim üzerinde de etkileri olmuştu. Bu özellikleri bilince çıkardıkça bu özelliklerin örgüt içinde ne kadar tehlikeli olduğunu gördüm.

Genel olarak yoğunlaşmalarım var. Kendimi bulmam, tanımam örgütü tanıdıkça daha da gelişiyor. Örgütü, Önderliği, felsefeyi, ideolojiyi, siyaseti, tarihi, yani bunların sentezi olan Önderliği anladıkça yaşamda daha

Surya (Elmira Çelebi)

Önderlikle bütünleşmek, Önderliğin en yakın yoldaşı olmak istiyorum. Bunun için bağlılığımı, kadın olarak duruşumu sorguluyorum. Önderliği anladıkça eskiden isim koymadığımı 'nasıl bir yaşam istiyorum' kafamda netlik kazanıyor.

İlk katılımda faaliyetlerde kaldım. O zaman aradığımı bulduğumu düşündüm. Kürt halk gerçekliğini ve örgüt gerçekliğini bilemediğim için yaşamda çıkan sorunlar karşısında zorlanıyordum. O zorlanmalar esnasında 'Önderliğe evet, örgütü kabul etmiyorum' yaklaşımlarım çıkıyordu. Örgütte Önderliğin bağıntı acemiliğimden dolayı görmiyordum. Sekiz

ay faaliyetlerde kaldım ve bu süre zarfında halkın şahsında Önderliği daha da tanıdım. Tabii bu tanıma yeterli değildir, sadece duygusal bağlılıktır, yetmiyor.

Artık kendimi gerekçe yapamam. Çünkü Zilan'ı okudum, duydum. Zilan'ın gücünü soyut ele alamam. Gulan arkadaşla yaşadım. O'nun gücüne yaşamda hayran oluyordum. O'nda somut olarak militan bir kadının gücünü gördüm. Benim de somut ve güçlü cevap verecek zamanım geldi. Bugün, Özgürlük hareketinin yüklendiği misyonun ciddiyetine varmam, özel kuvvet elemanı olarak her an sürece hazır ve uygulayıcı güç olmam gerekiyor. Örgüte karşı ilk defa bu kadar ciddi bir sorgulama içerisine girmiş bulunmaktayım. Toplumun yoğun etkileri var üzerimde. Kendiliğimden çıkmam, bireyci duygulardan, keyfiyetçilikten, tepkilerimden, geleneksel kadının duruşundan kurtulmalıyım, çabam var, ama yeterli değil. Bazen bildiklerimden nefret ediyorum. Çünkü biliyor, ama yapamıyorum. İstiyorum, ama yapamıyorum, bundan kurtulmak istiyorum. Pasifli-

ğime öfkem var. Öfkemi de sorgulamam lazım, bunu da bilince çıkardım. Özel kuvvetlerde bir PJA üyesi olarak Apoculuğun özünün devamcısı olmak istiyorum. Doğru, ilk önce Önderliğin bahsettiği gibi yeni bir zihniyet ve vicdan devrimi gerçekleştirmem, kendi tarihimi, cinsimi ve egemen sistemi tanımam lazım. Ancak o zaman militan bir kadın, bilinçli, ideolojik, siyasi, örgütsel bir militan, bir asker olabilirim. PJA ve örgütümüzün yapılan kongrelerinin temsilcisi, talimat ve kararlarının uygulayıcı gücüne ulaşmak için varolan tüm gücümle çalışacağım, bu gücü yakalayabileceğime inanıyorum.

Özel kuvvetlere gelişim 2000'de oldu. Diyebilirim ki şimdiye kadar cevap olmakta yüzeysel bir yaklaşımım oldu. Örgütün bizim için harcadığı çabalara ce-

vap olamadım. Bu en büyük özeleştirimdir. Örgütün teşviklerine karşı kendimde dayatıcı oldum, belki bilinçli yapmadım bunu, ama sonuç olarak örgüt gerçeğini reddetmekti. Önderliğin bahsettiği özgürlük dansına katılma cesareti yeni yeni geliyor bende. Çirkin yanlarım bu dansa katılmaktan korkuyor. Gemimi yakamıyorum denizin ortasında. Çünkü kendimden daha kurtulmuş değilim. Gemim her ihtimale karşı varlığını sürdürüyor. İşte en zor iş, bu gemiyi yakmak, yani kendimi yakmak ve örgütte erimek. Bu hemen olacak bir şey değil biliyorum, çünkü kişiliğimizde bazı şeyler kronikleşmiş. Ama bunları değiştirmek için çaba sarf edeceğim ve güçlü bir mücadelenin sahibi olacağım.

Devrimci selam ve saygular
Şehit Amed Taburu
Sarya Yüce
29 Ağustos 2002

Enginliklere kanat çırpamak

"Şehidin anısında ısrar etmek,
gerekini yapmak, daha sonraki
bütün şehadetleri bağladığı gibi,
onlar, yaşayanların da keşin yaşam
çizgisi haline geldiler."

Önder Apo

Adı, soyadı: **Nasır KADİRZADE**
Kod adı: **Rebin HEMİN**
Doğum yeri ve tarihi: **Mahabad**
D. Kürdistan, 1975
Mücadeleye katılım tarihi: **1998**
Ranya
Şehadet tarihi ve yeri: **6 Mart**
2003, Batı Kandil hastanesinde
hastalık sonucu

*İşte önünde duruyor
çarmıhta Nasıralı İsa
ve Prometheus zincirli
ülkemin kayalıklarında
şimdi karşılaştı kendini*

*tarlhin yargıcıları verirken
hükümünü ayağa kalk
ve gümüş aynasında tannının
seyret kendini
sen neresindesin
Mansur'un, Nesimi'nin
Börklüce ve Bedrettin'in*

*yüce sevda pınarı
yüreğinde çoğalmıyorsa
ve gözyaşların
yanakların yerine
akmıyorsa yüreğinin nehirlerine
suçlu bulunursun gümüş aynada
arınmaya çalış günahlarından
ben ağlayayım
gözyaşlarımda yıkan
yoksa umutsuzluğun ateşinde
yanacaksın ey sevgili...*

Şehit Doğan Çerkez

adımı aramayın
mezar taşlarında
ben sevdamın zirvelerinde
ve en derin kuytularında zamanın
seher yıldızının doruklarında
her zamanki parlaklığındayım
ve zâilanla, agitleyim
en kahpe kurşuna yenilmezken
cudi kadar kinli
serê spi kadar öfkeliyim
fırat kadar deli hırçın
dicle gibi sınırları aşmaktayım
ve özgürlük sevdasında
kavuzmalardayım

uzun bir hasretin ömrüme biçtiği
hayatımı bırakıyorum

güneşi tutan ellerine
ve akkoruna kapılıyorum asırlar boyu
yıldız yağmuruyla anılar düşüyor
gözyaşı vadiinden
gidenlerin "suretini asıyorum her gece"
gözlerime
yüreğime...

yırlık şiirleri yazıp asıyorum bir bir
şairliğim bir tek sana
ondan önce
ve yahut bundan sonra
belki de yazmayacağım şiir...
bir tek gidenlerin suretini asıyorum
kalbimin duvarına
bir tek senden yana fısıldar yüreğim
soylu dağ

Özgürlüğü solumak

"Şehitler büyük bir
düşüncenin aktarılmasının
köprüleri olurlar."

Önder Apo

Adı, soyadı: **Viyan SÜLEYMAN**

Kod adı: **Hiran GEŞBUN**

Doğum yeri ve tarihi: **Hewler**

G.Kürdistan, 1970

Mücadeleye katılım tarihi: **1994**

Şehadet tarihi ve yeri: **7 mart**

2003, Berej köyü/G.Kürdistan

*sonrasındaydık
abir zaman peygamber kehanetinin
öncesi kıyamet, sonrası kıyametti
bu dünyanın
ve her kıyamet sonrası
göçük bir kentin
o batık kentin sessizliği
aslı kaldı yüzlerimizde*

*tekmil bayaller düştüğünde menzıl dışına
büyük bayatlar çağundan kalanlardık
geriye*

*kıyam-ı etten birer parçaydık
müze vitrinlerinde antik
ve her parçamız
pazardaydı
açık artırmada*

*ilk içimiz ve son içimiz
şair üretmekti
imgeler ikliminde
mancınıktan şüür uçurmuştuk
yedi bağlı surların ardına*

*kadim zamanlardan bu yana
şimdi rampalarımız yüklü
iki canlı yani
büyük bayat mevsimindeyiz yine
cebimizde delikli kuruş*

ve yüreklerimizde paketlenmiş
ütopyalar
solcu yolunda gerek dedik
düşük yola
doğuya doğru otuz ibtilal yılı
doksan milad yılı
uz gittik az gitmedik
dere dere, tepe tepe gittik
ne masal ne gerçek
aysız bir gecede

aydan bir parça mıydı tenimi dişleyen
"öteki" zamanlardan kalan
izleri miydi sevişmelerin
o nefes, o dokunuş
ne masal ne gerçek
bir yıldız kaydı gecedan
göğün beriki yüzünden
içinden bir dilek tut dedi
ben ibtilal tuttum

Neriman Karakuş arkadaşın anısına

"Direniş şehitlerimiz PKK önderliğinin gelişiminde, özelde de yaşayanların güçlü bir önderliğe ulaşmalarında en temel hizmeti yaptılar. Onlar fiziksel olarak aramızdan ayrılan gerçek önderlerimiz unvanına sahiptirler. Ayrıca yüzlerce şehit yoldaşlarımıza bu unvan verilmiştir."

Önder Apo

Bir yıldız kaydı vakitsiz

"PKK, bir felsefe, bir yaşam arayışı, yaşama tutkuyla bağlı militan ruhu, bunun içinde yürüten mücadeleciler halk gerçeği ve bir halkın yeniden dirilişi olarak cisimleşmiştir."

Önder Apo

Adı, soyadı: **Stera ÖMER**

Kod adı: **Peyman DERSİM**

Doğum yeri ve tarihi:

Tırbespi/K.Güney, 1972

Mücadeleye katılım tarihi: **1991**

Şehadet tarihi ve yeri: **26 Mart**

2003, Xınere/G. Kürdistan

Görevi: **Bölük komutanı**

Gidenlerimiz...

Yaşam uğruna, mücadele, aşk, özgürlük, eşitlik uğruna gidenlerimiz... Geride bıraktıkları ölümsüz anılarıyla gidenlerimiz... Bizlere yaşam azmini, özgürlük tutkusunu ve mücadele kararlılığını emredici vasiyetleriyle bırakan gidenlerimiz... Gidenken bile, öğreticiliklerini son nefeslerinde, son bakışlarında, son gülüşlerinde bizlere gösteren gidenlerimiz... Bıraktıkları izlerle tekrardan bize dönen gidenlerimiz... Yarımıklarını tamamlama yükümlülüğüyle omuzladığımız ve bu bilincin kararlılığıyla, yeniden yeniden sözleşip, Peyman'laşıp kararlaştığımız gidenlerimiz... Öyleyse denk düşer mi gidenlerimiz demek, yoksa öz olup, asıl olup, ışık olup, yıldız olup dönenlerimiz mi denmeli?

Peymanlaşman, Kahramanlık Haftası'na, Mart'ın 26'sına denk gelecekmış... Kahraman kişiliğine denk düşen bir zaman dilimi oluşu tesadüf müdür, işin gerçeği, özü müdür bilinmez? Kabullenemediğimiz ve belki de hiçbir zaman kabul edemeyeceğimiz gidişin, Xankurke'de öğrencisi olmayı bellediğin Beritan'ın diyarında olacaktı meğerse... Dönüşünle dindirmeye çalışsak da yüreğimizin sızısını, anlamını yaşatmak, anına layık olmakla diri tutmaya çalışsak da bilincimizi, yaşarken öğrettiklerinin ve yapmak istediklerinin emredici vasiyetinde kendimizi bulmaya çalışsak da, yine de zor geliyor sensizlik, zor geliyor gidişin. Hani derler ya "dağlar başımıza yıkıldı," işte belki de o duyguyu en derin hissettiğimiz anlardandı gidişin... Yıkıldı dağlar, yıkıldı sandık Xankurke. Ama sonra, "bu gidiş, dönüştür" dedi belleklerimiz. "Bu gidişin getirdikleri talimattır" dedi bilincimiz. "Bu gidişin duygusu ısrar olmalı" dedi yüreklerimiz. "Yıldız olup parlayan şehidimizin yolunda ilerlemektir" dedi beyin ve yürek gücümüz. Yıldızımız olsun, peymanımız olsun dedik ve peyman belledik seni Peyman yoldaş.

Kıpır kıpır yüreğin, boncuk gözlerinin parıltısı, savaşma azmi ve askerlik tutkusuyla ülkeye yöneldiğinde gencecik bir militandın. 92 Güney Savaşı'nda al-

dın savaşın acımasız kokusunu, özgürlüğün tutkusunun yakıcılığını hissettin, düşmanın vahşetini gördün. Erken tanıştın gerçeğimizle, çabuk bütünleştin ve hızla yol aldın mücadele maratonumuzda. Uzun bir koşuydu senin ki de, çok yer dolaştın, çok durakta soluklandın, yeni çıkışlar yaptın. Yorulmadın hiç. Canlılığın ve moralin, yoldaşlarına verdiğin esin güçlü olmak kadar, senin de temel yaşam enerjindi. Kararlı ve tutkuluydun, askerleşmek tutku misali yüreğindeydi. İsrarın, mayalandığın Güney Savaşı'ndan sonra Botan'a, savaşımızın can damarına yöneltti seni. Ve yüklendin; kendine, savaşa, düşmana. Maratonun diğer durakları hedefteydi hep. 94 yılında da yola koluydun, Peri'yle, Munzur'la, Düzgün Baba ile buluşmak için. Süreç, kızgınlaşan savaşı dayatıyordu. Kuzey'e akmak gerekirken, senin de en büyük hasretin bununla örtüşüyordu. Aktın Kuzey'e, aktın Peri'ye, Munzur'a, Murat'a... Ve onlar da çağlıyorlar şimdilerde seni, tıpkı senin onları çağlayışın gibi.

Dersim'de kadın ordulaşmasının ilk adımlarının atıldığı Peri vadisinde, Piraxanika'daki bölükte, özlemini duyduğun, inancını yaşadığın kutsal çalışmada yerini alırken, ilk ordulaşma bölümünde mayalandın. Ve bunun savaşçısı, komutanı oldun. Mayası sağlam olunca ürün bozulmazmış. Senin de mayalanman işte bu ilklere çok sağlam gelişmişti. Belki de o yüzden askerleşmedeki, komutanlaşmadaki istikrarın, sevdan, bağlılığın tanımsızdı. Özgürlüğümüzün döl yatağı olan ordulaşmada kendini bulmak için, buna ölümüne sarılmıştın. Sevdan salt Peri'yle yarım kalmasın diye Munzur'a vardın. Yıllarca Dersim'in topraklarında savaştın, mücadele ettin. Hepimizin komutanı olan Zilan yoldaşı tanıdın. Ve onun ilk eğitimini verenlerden de oldun, onun da komutanlığını yaptın. Sonrasında Zilan, hepimizin olduğu gibi senin de komutanın oldu. Komutanlaşma nedir, herkese gösterdin. Derik'i Dersim'le kucaklaştırdın. Dersim'in soyluluğu-

nu, asiliğini kimlik belledin. Gerçek bir Dersimli olmayı belki de en fazla sen başardın. Bilirim, Dersim bir tutku, bir aşk, vazgeçilmez bir sevdaydı yüreğinde. Çok çabuk kaynaştın, bütünleştin Dersim'in asıl özüyü. Kendini bir Dersimliden daha çok Dersim'e ait hissettin belki de. Dersim de sana kucak açtı, yüreğine, bağına bastı. Biliyor musun, saçını, senden bize kalan tek beden parçası, Dersim'e uğurladık. Bu yüreğin ait olduğu bedenden bir parça da Dersim'de, Düzgün Baba'da toprakla karışsın dedik. Belki sembolikti, ama bilirim ki, senin de en çok isteyeceğin şey idi.

'Umuda yolculuk' diye tanımladın 98'de Dersim'den Önderlik sahasına gidiş yolculuğunu. Evet, umuttu. Umut, Önderlikti. Ve 'umut zaferden bile değerliydi.' Yolculuğun yarım kaldı kahredici uluslararası komplo ile beraber. Sarsıldın, incindin, görememenin burukluğunu en derinden yaşadın. Ama umut bitmezdi, umut bitmemişti. Umut, İmrâh'da tüm çarpıcılığıyla çekiyordu seni. "Umuda ulaşmak anlamaktır" dedin ve korkunç bir çabayla arayışlara girdin, anlamı yaratmayı geliştirdin. Geliştirdikçe, varolan tüm güzelliklerin giderek daha fazla örgütlendi. Canlı, moralli, heyecanlı, yerinde durmak bilmez yapın, yaşam tutkun ve sevincinle militanlaşma gücünü daha derinden sezdirmeye başladın. Ve örgütsel gelişiminle, örgütte çekim gücü olmayı da başardın. Sürükleyici kişiliğinin emrediciliğinde tüm sorumsuzlukları da sorumluluğa çekmeyi başardın. Çok defasında, "bu insan hesap nedir bilmez mi" dediğimi hatırlıyorum. Öylesine hesapsız, öylesine kaygısız, öylesine net bir duruşun vardı ki, tanım koymaya kelime dağarcığım yetmiyor. Bu kadar sevimliyi nasıl başardın bilmiyorum? Bir insan tanıştığı herkeste nasıl bu kadar iz bırakır, nasıl bu kadar benimsenir, çekim gücü olur ve sevilir? İşte bu senin içsel gücün, yaşam gücün, insan sevgin, yılmaz bağlılığınla ilintiliydi. Sendeki sevgi, sevme gücü, karşında-

kini de buna çekiyordu. İnsanlar arasına hiçbir farkı koymayan gerçeğin, eşitlikçi karakterinden kaynaklıydı. Candan bakışların, canlı gülüşlerin, içten davranışların ve doğal hareketleriyle hep belleklerdesin. Öyle ki, seni görünce gülümsememek nasıl imkansızdıysa, seni anarken de, en acılı anımızda dahi hafif bir tebessüm kaplıyor çehremizi. Çünkü anların bile öylesine canlı, öylesine derin ve içten ki, anlatılmaz.

Görev senin için her şeyden kutsaldı. Görev militanıydın. En zor anların komutanı, komutanlığın tüm gerekliliklerinin takipçisiydin. "Kişinin özü zor anda açığa çıkar" derler ve sen, savaşımızın en kritik süreçlerinde yılmadan savaşır savaşırken, uluslararası komplo ardından gelişen Kandil savaşında da aynı ruhla savaşmıştın. Tüm iç gerilik ve zorlanmalara karşı berrak ve net duruşuyla savaşa, savaşmak her şeyden önce gelir esprisiyle katılmıştın.

Xankurke'ye gelişin dün gibi aklımda. Yeni bir alanda, ülkenin bir başka toprağında çalışmaya yönelirkenki heyecanın, çocuksu mutluluğun, savunmaların bilinciyle donanmış beyin ve yürek gücünün parıltısı

gözlerinde yansiyordu. O, ıslıl ıslıl yanan gözlerin sanki daha da parlaklaşmıştı. Xankurke, kutsal mekanlarımızdan bir diyar. Beritan'ın meskeni, onun yaşadığı topraklar. Anlamı büyüktü. Hele bir de senin gibi derinden yaşayan bir yoldaş için bunun anlamı çok daha çarpıcıydı. Beritan çizgisinde askerleşmek için, çok büyük kararlılığın olduğunu hep hissettirdin. Defterinin başına "ben, Beritan arkadaşın askeri olmak istiyorum" diye yazmıştın. Ne mutlu sana, belki de isteğine ulaşmayı başaran ender insanlardan oldun. Beritan'ın güçlü askeri olmayı başarmak kadar, güçlü askerleri yaratma savaşının da sahibi oldun.

HPG-PJA Konferansımızı belki de en çok sen hissettin. Ordulaşmanın ilk taşlarını koyan biri olarak, bu mirasa doğru sahiplenişin duygusunu en çok yaşayanlardandın. Özgürlüğün ordulaşmayla bağını en iyi kuranlardandın. Tüm çaban, tüm uğraşın buna dönük gerçekleşmişti. Kim bilir, belki de en verimli çağına giriyordun. Doğru komutanlık anlayışını yakalamak hep yaşadığın bir gerçektir. Bir komutan gibi yaşayıp, bir komutan gibi savaşmak ve gerektiğinde bir komutan gi-

bi toprağa kavuşmak hep özlemindi. Yaşarken bunu başardın Peyman. Ama inan, şehadetin de tüm kabullenmeyişlerimize rağmen komutan gibi oldu. Bir komutan askerini savuşturdu ve eğittiği komutan olur. Komutanlık ölçüsü, asker yaratmaktır. Yine bir komutan için en onurlu şehadet, görev başındayken olanıdır. Ve sen bir komutan olarak, asker eğitirken, eğitimde, görev başında şehadete ulaştın. Kabul edemeyeceğimiz ihmalkarlığın sonucu, serseri bir kurşunun adres bilmezliğinde şehit düşmüş olman, bu gerçeği değiştirmez. Görev başında şehit düşmenin kutsallığında, komutan gibi yaşadın ve komutan gibi şehit düştün.

Sen, silah tutmaz ellere silah öğretirken şehit düştün. Sen, kadının askerleşmesi için eğitimi bizzat kendin üstlendiğin zamanda şehit düştün. Sen, askerleşmeye gelemeyenlerle mücadele ederken şehit düştün. Sen, ufak bir ihmalin, kanla yaratılan en temel ilkemizin, yoldaşa silah

çekilmez kanununun ihmalıyla şehit düştün.

Gidişin bunlarla olmuş olsa da, dönüşün gidişinin sebeplerinin talimatını, mesajını almakla oldu. Seninle peymanlaşmakla oldu. Bir kez daha 'askerleşin' talimatını aldık senden... Bir kez daha 'yaşam kurallarıyla oynamayın' mesajını aldık senden. Bir kez daha 'görevlerinize sahiplenin, doğru yaşayın, doğru çalışın' emrini aldık senden. Bir kez daha 'Beritan çizgisinde derinleşin' vasiyetini aldık senden. Ve Peymanlaştık seninle. Elbette dönüşün salt bunlarla değildi. Dönüşün, emredici yaşam gerçeğinin özgürlükte ısrarlı, özgün kişilik özelliklerinin çarpıcı öğreticiliği idi. "Kelimeler kifayetsiz kalır" derler ya, işte öyle bir şey, seni anlatmak ya da anlatmaya çalışmak.

Çok sevdiğin Beritan'ın şehit düştüğü yere defnettik seni. Ölümsüzleştin. Bir yanın Beritan'da, saç tellerin Dersim'de, Zilan'da saklı kalacak. Ve sen yüreğimizde bitimsiz özleminle varolacaksın. Yaratıkların, yaratmaya çalıştıkların buruk da olsa, onurla senin yolunda ilerlemeyi esas alıyor. Çok şey yarım kaldı, bunu biliyorum, ama bu yarımlikların tamamlanması mücadelesini vereceğimizin andını içerken, 'rahat uyu' diyorum.

Giderken bile yüzünde yarım kalan tebessümün, şehadeti karşılarındaki moral gücünün adı olsa gerek. Ve bizler, salt o tebessümün uğruna da olsa, moral gücümüzü üstün kılmayı kimlik belleyeceğiz.

Bir fırtına, bir yel eserse Beritan'dan Dersim'e

Sorun o yele Peyman mı saklıdır diye?

Peymanımız oldun Peyman, yaşam peymanımız.

*Mücadele arkadaşları adına
Zınarin Bircan*

Emeğin sembolü Peyman

Güneş'i söndürebilir mi
onlar son verebilirler mi yıldızların
birlikteliğine
ayın dostça gülüşüne
kelebeğin kısa erimli uçuşuna
ve yeni doğan güne
hangi yüzyılda rastladım
size ve hangi yüzyılda
kaybettim izinizi
okuduğum her mısradan
çevirdiğim her sayfada
karşıma çıkan siz miydiniz
yoksa yanılısama mı
hangi masalda sizi okudum
ve hangi masalda sizi yitirdim acaba
geçmişte sürekli varolan mıydınız
yoksa gelecekte bir gün
varolacak olan mı
hangi mitolojiler sizi anlattı bana
hiç ummadığım zamanlarda buldum
kendimi
hiç ummadığım zamanlarda yitirdim sizi
günahların yükü beynimizi
yorgun kıldı
saf yüreğimiz ise yolculuğa çıktı çoktan
çağın sanal görkemi
"Yüreğini halkının kimsesizliğine adayan bir
sevda çılgınıdır Peyman,
Coşkun'un ve sevincin ağız dolu gülüşüdür O,
Ne kadar sevsem onuru
Peyman'ı sevmiş olurum bilirim.

Onurluca yaşadı her özgürlük savaşçısı gibi,
Dopdolu bir yaşama sevinci ve mücadele aşkı
bıraktı ardında.

O, yüreğimizin sırta erdiği bir zamanın tek
konuğudur

"Çar Zunan" derdik Peyman arkadaşta,
çünkü güneyden kuzeye hep arasına ayrılıklar
sokulan bir halkı kışılığında birleştiren bir
özgürlük savaşçısıydı."

Bir dağ öyküsüdür bu. Yazıldıkça sonsuzluğa doğru uzayıp giden, bağrında ateş yürekli çocukların aşkı taşıyan, ruhunda en dokunulmaz erdemleri taşıyan, yüreğimizi soluksuz bırakan dağ öyküleridir bunlar. Her halkın nice öyküleri vardı. Acımasız bir çağda kendisi olmanın mücadelesini veren bir halkın öyküsüdür bu anlattıklarımız da.

Öyküler vardır bir zamansızlıkta yaşarlar. Öyküler vardır, sonsuzca unutulmaz, hep hatırlanır, dilden dile söylenir, yürekte yüreğe bir nebze sevdâ olur. Öyküler vardır; aydınlığı taşır içinde, dağ koyaklarında demlenerek vadilere iner, tütsülenip tüm coğrafyaları dolaşır sınırları hiçe sayarak. Öyküler vardır; kadın ruhunun inceliğini taşır, aşk olur, sevgi olur, insanların hayallerini donatır. İşte bu anlatacağımız öykü de bunların herbirinden bir solukla anlatılır dilden dile. Anlatacağımız ülkede kahramanlıklar yazılır yaşanarak. Öykü olur bunlar. Herkesin bir dağ öyküsü vardır o dağlarda. Binlerce yazılmamış dağ öyküsü vardır. Her yaşam bir dağ öyküsü olur düşlerimizde ve dokunulmaz sevinçlerimizde. Onları böyle yaşatırız sonsuzca, onlarla yaşatırız her anımızı. Çünkü onlardır bizi geleceğimize taşıyan, bizi biz eden, kendimizle buluşturan. Onlar gerçek yaşamın hayallerimize sunduğu ateş yürekli kahramanlardır. Yaratarak, yaşayarak ve milyonlarca insanın gönline taht kurarlar sonsuzca. Onlarsız bir günümüz dahi geçemez olur böylece. En onurlu, en kardeşçe, en adaletli yaşamı onların öykülerinden öğrenerek büyürüz hepimiz.

Bir kadın varmış o dağ başlarında, gerçek sevgiyi, özgürlüğü, adaleti arayan. Kendisi olmanın mücadelesini veren, kadın olmanın onuru ile yaşamak için savaşan. Adı Peyman. Dört parçaya bölünmüş bir ülkenin küçük parçasının Derik bölgesinde doğmuş. Kimlik-sizliğin acısını daha küçükken yaşamaya başlamasıdır belki de O'nu dağ başlarına sürükleyen. 1992 yılında mücadele saflarına katılmış. Belli bir süre Küçük Güney bölgesinde kaldıktan sonra savaşın bütün sıcaklığıyla yaşandığı Kuzey Kürdistan'a geçmiş. Botan, Mardin, Erzurum ve Dersim eyaletlerinde savaş pratiğinde kalmış beş yıl boyunca. En zorlu savaş yıllarında en zorlu pratiklerde kalarak çelikleşmiş Peyman yoldaş. Bu pratiklerde çeşitli düzeylerde görev yürütmüş. Kimi zaman bir komutan olmuş, kimi zaman iyi bir savaşçı, kimi zaman da halkının içinde bir cepheci.

*Bir kadın varmış o dağ başlarında,
gerçek sevgiyi, özgürlüğü,
adaleti arayan.*

*Kendisi olmanın mücadelesini veren,
kadın olmanın onuru ile yaşamak
için savaşan. Adı Peyman.*

Tüm yaşamını mücadeleye adanmış yüreklerden biri olmuş Peyman yoldaş. Peyman yoldaş deyince herkesin aklına gelen emekçi, mütevazı, sevecen yönüdür. Bu yüztünde PJA konferansında ona emeğin sembolü ünvanı verilmişti. Parçalanmış Kürt gerçekliğini kendi pratiği ile paramparça etmişti Peyman. Güney ile Kuzey arasında birliğin en güzelini kendi kişiliğinde gerçekleştirmişti. Her şehidimiz gibi mücadelesine, Önderliğine ve halkına bağlı kalan bir kadın militandı. Asla pes etmezdi Peyman yoldaş. En zorlu koşullarda bile iyiyi yapmaya çalışan, bir şeyler yapmanın arayışına düşen bir yoldaş. Yerinde durmazdı hiçbir zaman, her zaman canlı, hep bir yerlere koşan, bir şeyler yapmaya çalışan bir yapısı vardı. Mücadele içerisindeki her gününde bu coşkusunu daha da perçinlemişti. Daha fazla çalışmaya, yaratmaya, kendinden bir şeyler katmaya çaba gösterirdi. Yaşamı, insanları, doğayı severdi. Dağların dilini kavramış ve bütünleşmişti. Hani insanlar vardır ya; hiç konuşmasa bile bir sıcaklık doğar insanın içine, seversin onları ya da kendinden bir şeyler bulursun onlarda. İşte Peyman böyle bir yoldaştı. Çok tanımasan bile O'nu gördüğünde bir sıcaklık doğar içine ve çok rahat edersin O'nun yanında. Bu nedenle hem halk hem de arkadaşları severlerdi O'nu. Kadınlık kendine güvensiz olur denilir. Oysa Kürdistan dağlarında bunu yıkan o kadar çok kadın var ki! İşte bunlardan biri Peyman yoldaş. Kadının yapamaya-çağı şey denildiği zamanlarda bile bunu kendi pratiği ile yıkanlardan biri de O'ydü. Kendine güvenini her zaman korurdu, geri özellikleri yaşatan ve yaşayanlara karşın asla pes etmezdi. Kendisiyle savaşıkça, kendindeki gerilikleri yendikçe çevresindeki geriliklerle de o oranda savaşma gücünü toplardı.

Peyman'da bir öyküdür Kürdistan ülkesinin dağla-

rında. Onurlu bir yaşamın ardından sonsuzluğun yolunu tutan bir yolcudur artık. Munzur'dan Kandil dağlarına kadar uzanır usulca. O bir ülkenin coğrafyasıdır artık. Parçalanmış bir ülkeyi boydan boyaya arşınlayan bir özgürlük yolcusudur.

Yüreğini halkın kimsesizliğine adayan bir sevda çığlığıdır Peyman. Coşkun ve sevincin ağız dolu gülüşüdür O. Ne kadar sevsem onuru Peyman'ı sevmiş olurum bilirim. Onurluca yaşad her özgürlük savaşçısı gibi. Doyasıya ve ağız dolusu bir gülüşle yaşadı O. Doldu bir yaşama sevinci ve mücadele aşkı bıraktı ardında. Ne zaman düşsek yalnızlığa ve acıya, biliriz ki Peyman yoldaş yine bize moral veren bir sevgilidir yanı başımızda. O, yüreğimizin sırta erdiği bir zamanın tek konuğudur. "Çar Zıman" derdik Peyman arkadaş, çünkü güneyden kuzeye hep arasına ayrılıklar sokulan bir halkı kişiliğinde birleştiren bir özgürlük savaşçısıydı. Kürtçe'nin tüm lehçelerini, Arapça'yı, Türkçe'yi hepsini kullanırdı konuşmalarında. Bu belki parçalanmışlığın getirdiği bir durum da denebilir. Ama bu Peyman yoldaşta, birliğin, kardeşçe sevmenin adıydı kanımca. Bu denli güneyden kuzeye kadar yabancılaşmadan kaygısızca kendini adayan bir insandı. Kadının gerçek birleştiren, kardeşçe yaşamın adı olan, farklılıkları bir zenginlik olarak kabul eden, özünü yaşama en sadelerinden geçirmenin adıydı. O bu nedenle başlı başına bir öyküdür Kürdistan dağlarında yaşanan, sonsuza dek yaşayacak olan. Öyküsü ile gelecek güzel günler için bir an bile durmadan çalışan, yaratan bir insandı.

Öyküler hep ayrılıkla mı bitmeli sevgili yoldaşım. Ortaoğu'nun kavuşamayan aşkları bir kader mi! Mem û Zin, Siyahend û Xoce, Ferhat ile Şirin, Kerem ile Aslı ve daha nice! Ama hayır yoldaş, hayır! Bizim aşkımızın sonunda kavuşamamak yok. Çünkü biz bizden sonrakiler için bunları yaptık. Bedel olduğumuz toprakların özgürlüğü ve kötü kaderini yıkarak yeni, özgür günlere ulaşmaktı. Ama kendimiz için değil. Hiç tanımadıklarımız için. Doğmamış çocuklar için!

Tabii ki bu öykü bitmedi, bitmeyecek, bitemez. Bu öykü sürecektir her an, bizler, yoldaşların, hakın yaşadıkça. Ama sensizliğe alışmak zor heval. Yüreğinin izinde giden cesaretin sembolü güzel kadınsın sen. İlk komutanım, ilk öğretmenim, ilk arkadaşım, sevdiğim

insan; sende ne de çok şeyin ilkinin tadım. Kara gözlü fedakar, mütevazı insan. Halklaşan, özgürlük uğruna, ülkesini boydan boyaya kateden, insanları incitmekten kaçmanı, sevgi dağıtan yürek yoldaşımız. Eksikliklerimiz hoş görüp aşmamız için çalışsan, her olaya karşı sabırlı olmayı bilen ve bunu bize de öğreten öğretmemiz. Seninle heyecanlandık, seninle güldük. Onca yıldan sonra Önderliğini görmek için kaç ay boyunca ne yollar kat etmiştik seninle. Ama komplonun soğuk yüzü ile karşılaşmak umutsuzluğa sürüklerken bizi, sen yine umudunu bize aktırdın usul usul. Sende bir umut yolcusuydun heval. Umut yolcuları böyle gider mi! Hani hep birlikte görecektik güneşimizi, birlikte sarılacaktık doyasya, yılların özlemini giderecektik. Ama biliyorum bu umut yolculuğu hep sürecektir. Nerede ve nasıl olursa olsun umut yolculuğumuzdan asla vazgeçmek yok. Ta ki güneşimizle özgür topraklarda buluşacağımız o güne kadar sürecektir. Biz olmazsak da hi o günü dayımsayacağız olduğumuz yerlerden. Sen olsan bu umudu hiçbir zaman, hiçbir koşulda yitirmezdin. Umurlu olmak gerektiğini söyledin, heyecan duyardın bunları konuşurken her zamanki gibi. Bizde şimdi senin bu heyecanının dayımsayarak yaşayacağız ve inanacağız o günün geleceğine. Ama bir tek senin bir kaza kurşunu ile gitmeni içimize sindiremeyiz Peyman heval. Sen yıllarca en zorlu yerlerde kahramanca savaşan bir özgürlük savaşçısı iken bir kaza kurşunu ile gitmeni asla kabullenemeyiz. Belki bu gidiş hepimiz için bir ihtimal, ama böylesi bir gidiş yüreğimizde daha derin acılar bırakır heval. Senin sevgi dolu gülüşünü bir kaza kurşunu kesebilir miydi heval, seni bizden alabilir miydi. Sen ki savaşında usta biriydin, sen ki öyle kolay kolay gitmeyeceğini söyledin. Ama artık ne kazanın anlamsızlığını düşünerek, ne ağlayarak ne de Şevger yoldaşımızın dediği gibi kendi kendimize kahrederek layık olamayız bu gidişine. Buna yüreğimizi alıstırmayacağız, acınızı her zaman içimizde taşıyarak sizin aramızdan yitirmek bize kalan tek yaşam gerekçesidir. Bir gün hepimizle buluşacağımız o zafer gününe dek mücadele etmeye devam edeceğiz. Güneşli güzel günler görmek umuduyla merhaba sevgili yoldaşım.

*Mücadele arkadaşları adına
Tekoşin Şerger*

Peyman (Serta Onler)

Her anısında tebessüm
damlayan yoldaşım,
hüzün çağılayanlarımız
dokunsan ağlayacak misali.
Sensizliğin
kahrediciliğindeyiz şimdi.

her günbatımı, ağıtlar yükselir
göğe
parıldayan gözlerinin
matemi vardır buralarda
başka diyarlarda da vardır
yas,
memleket belledğin
Dersim'de.

seni çağırıyor Dersim.
toprağı kokunu özleyiyor,
Düzgün Baba saçlarının bir
tutamıyla
avuturken kendini,
Munzur sevdalı sevdalı
akmakta.
şimdilerde bir destan

söylenir,
bir özgürlük tutkunu geçti
Dersim'den
yelinde bahar kokusu taşıyan,
Peyman dediler adına,
Beritan'la sözleşen,
Dersim'den Xankurke'ye
özgürlük köprüsü kuran
bir özgürlük tutkunu
geçti Xankurke'den
ay parçası gözleriyle
herkesi büyüleyen
İnsanı sadeliğe,
özgürlüğe,
aşka çeken,

bir kız geçti
Dersim'den, Xankurke'den
yüreğinde dört parça hasret,
yüreğinde dört parça vatan.
ve bir damla daha çoğaldı
anlamımız,
bir damla daha...

Zınarin Bircan

Gökkuşağında

bir renk olmak

"İstediğin gel
mityanları kaybolan yarıda güreğinde
başlıklarında
mityanları
anlatırsın masiveleri
özgürlük için,
güçlere tabessin,
gözleri parıltı doğar..."

Adı, soyadı: **Neriman BOĞA**
Kod adı: **Sarya PELŞİN**
Doğum yeri ve tarihi: **Nusaybin
1983**
Mücadeleye katılım tarihi: **1997**
Almanya
Şehadet tarihi ve yeri: ... **2003**
Xankurke/Güney Kürdistan
yıldırım çarpması sonucu

Merhaba yoldaş

Yaz yağmurlarının serinlettiği yüreğimin akışkan çağlayanından sana ve oradaki yoldaşlara merhaba. Hüznülerimin, sevinçlerimin umutlarımin sana selamı var. Güzel gözlerinin parıltısında gezinen kelebeğine selam var. Uzak diyarlardan söylenen türkülerin ezgisiyle coşan yoldaşlık ruhumun gizeminde özlem var yoldaş.

Neylersin ki, zaman ve mekan sorunu hayat kânumlarının emridir. İşte budur bizi rüzgarlarda koşturan. Bizler ki bunun gücüne sevdalıyız. Ve bizler ki bunun gücünü omuzlayanlardanız ve tek istemim kutsal güneşin ışınları altında dansetmektir. Bu dansım ritimlerini aydan alabiliriz. Bunu her gece yıldızlarla bakışıp selamlaştığımda, kulağıma fısıldar özgürlük bedeli vermiş olan yıldızlar.

Nasılsın ötesindedir sana sorularım. Biliyorum, sen nasılsın sorusuna güneşin tutku dolu özgürlük kokan çiçeği ile cevap verdiğinden, cevaplar çoktan ulaşmıştır gökyüzünün uçsuz bucaksız sınırsızlığında olan yaşam aşkına sahip gökkuşağına....

Bu gökkuşağında bir renk olma hayalleridir bizi ve bizleri amaçta birleştiren. İşte yoldaş ben bu gökkuşağında mavi ve kırmızı renk olmak istiyorum. YA SEN...!

Uzun zaman önce yazmak istiyordum, ama söylenecek ve yazılacak olanlar söylenip yazıldığından dolayı yazmadım belki. Kendim için bir eksiklik olarak kabul ediyorum bunu. Çünkü Xankurke'yi ve sizleri çok özledim.

Bugün 24 Temmuz. Aldığım resmi bir habere göre taburumuz Ximere'ye geliyormuş. Bu temelli geliş, inanıyorum ki parti ve taburumuz için hayırlı olur. Böylesi uygun bulunmuşsa bize yap-

mak düşer. Haber karşısında her ne kadar birçok his içimi kapladıysa da, hem sevinç hem de bir burukluğu yaşadım. Neyse, neyin nasıl olacağı belirsizlikleri hep taşır.

Evet yoldaşım belki kısa oldu yazdığım not, ama ne kadar uzun yazarsam yazayım yoldaşlarıma duyduğum özlem bitmeyecek.

Sorulara selam söylersin. Tüm yoldaşlara selam söyle. Ben bazı arkadaşları göremedim, ama selam sevgilerini ve başarı dileklerini aldım. Oralara bir da-

ha uğrayamayacağım için, o iki yoldaştan arta kalan hatıralara ve onların oradaki anlarına, onların geride bıraktıkları izlere ve son bakışlarında Xankurke'de kalan gülümseyişlerine benden, yüreğimden ve yoldaşlardan selam söyle.

Sarya Pelşin
24 Temmuz 2002

Not: Bu mektup Sarya arkadaşın kendi kaleminden bir arkadaşına yazdığı mektuptur.

“Şehidin anısını esas alıp yaşamını düzenlemeyenler parti gerçeğimizin de sağlıklı bir militanı haline gelmezler.”

Önder Apo

Yürekli bir çıkışın anlatımı

*"Sevdalı bulut öyküsüyüm
yazılmasam da olurum
yağmurlara sor beni bir de
irmaklara, yargısız yalnuzlara
sevdalı bulut öyküsüyüm
son arzumu taşıyorum gözlerinde
gökyüzümü kirletmeyin
dayanamam
iklimlerinizde opayamam sonra"*

Adı, soyadı: **İsmail ALTÜRK**

Kod adı: **Rubar GOYİ**

Doğum yeri ve tarihi: **Uludere
1979**

Mücadeleye katılım tarihi: **1993
Botan**

Şehadet tarihi ve yeri: **11 Nisan
2003, Gare/G. Kürdistan**

Belki herkes bakmasını bilir. Ama bakmak ile görmek arasında derin bir çizgi vardır. Bakılan şeyi algılama gücünü göstermek, bir parça yaşam sevinci, bir parça güzellik, bir parça anlayış derinliği, bir parça tutku, bir parça coşku, bir parça hüznün gerektirir. Bazı şeyler de vardır ki bakıldığı anda gösterir kendini, seversin, anlarsın.

İlk görüşte yüzünde biriken yaşam tecrübeleri, yaşam sevinciydi dikkatleri çeken. Duruşu, doğal bir saygınlık uyandırıyor insanda. Yüzünde birikmiş yaşam tecrübesi, karşısındakine bir tarihi anlatıyordu sanki. İnsanı uzaklara götürürdü usulca. Belki de Rubar arkadaşı anlatmak bu yüzden çok zor. Rubar arkadaş, yazılmamış bir roman, söylenmemiş bir söz. Yaşamın doğal gerçekliğinde saklı bir roman, her zaman yankısını bulan bir söz...

Bu yaşamı her açıdan seviyordu Rubar yoldaş. Her özelliği, her davranışı bu yaşamın bir tarafını dile getiriyordu kendiliğinden. Bir yanında mücadelenin coşkusu, bir yanında savaşın ağır bedellerinin acısı, diğer yanında bedeller sonucu kazanılan bir yaşam vardı. Hiçbir romancının bugüne kadar dile getiremediği yaşam gerçekliğimiz, Onun yaşamdaki doğal duruşunda ifadesini buluyordu. Görmesini bilenler, adım adım kazanılan bir yaşamın öyküsünü, Rubar arkadaşın doğasında yansımaları bulan bu romanın sayfalarında okuyabilirdi. Mantığın açıklayamadığı şeyler de vardır. Mantığın gücü her şeyi formüle etmeye yetmez. Düşünce gücü kadar insanı ısıtan, içini içine sığdırmayan, coşkulu, acılı yürek gözüyle de bakmasını bilmek gerekir. Rubar arkadaş da yürekli çıkışların anlatımıdır.

Rubar deyince doğanın renginde doğallık gelir ilk aklımıza. El değmemiş, bakire bir doğallıktı ondaki. Sanki tarihin şafak vaktinde çakılı kalan Kürtlüğün ve kirletilmeyen insanlığın özü vardı yüreğinde. Bugün bile insanlığın iç çekerek en fazla özlemini duyduğu şey, tarihin şafak vaktinde çakılı kalan özdür. Biz de Rubarımızı özleyeceğiz, onda kendimizi biraz daha bulduğumuz doğallığını.

Rubar arkadaş, kökenleri oldukça derin olan bir toplumsal kesimde, dağların kucakladığı bir mekanda sevgiyle, özgürlük tutkusuyla, doğayla barışık büyümüştü. Efsaneleşen Kela Memê dağının eteklerinde konumlanmış Uludereliydi. Aşiret yapılanmasının oldukça güçlü olduğu bir toplumsal çevrede büyümüştü. Yaşam mücadelesinin ağır olduğu koşullarda hayata gözlerini açtı. Kişiliği, geçimini ağırlıklı olarak doğadan sağlayan, dış saldırılara karşı aşiret bilincinin güçlü etkileriyle hareket eden, toprağına, yerine ve yurduna bağlı, uygarlıksal gelişmelerin dışında kalma pahasına da olsa özgürlüğü tercih eden, kısacası Kürtlüğün en yalın gerçeğini ifade eden bir yaşam gerçekliğinin kaynağından beslenmişti. Onun yalınlığı buradan geliyordu.

PKK, çıkışından itibaren Kürt halkının kendisinde daima korumuş olduğu yurtseverlik özüne cevap olmuş ve buna en gelişkin bir ideolojiyle ulusal bir nitelik kazandırarak bir halkın uyanışına yol açmıştır. Bunun o kadar güçlü etkileri olmuştur ki, insanlar yüreklerinde saklı kalan, ama her zaman özlemini çektikleri birçok şeyin ifadesini PKK'de ve onun Önderliğinde bulmuştur. Bu durumu Önderlik şu sözleriyle ifadelendirmiştir: "Ben, Kürt insanının yüreğinin bir köşesinde saklı kalan, ama bir türlü ifade edemediği veya gerçekleştiremediği özgür-

lük özlemlerinin toplamı oluyorum." İşte kendisini bu harekette ve onun Önderliğinde bulanlardan birisi de Rubar yoldaşı. 1993 yılında, halkın ulusal uyanışı karşısında en fazla yönelimlerin gerçekleştiği bir dönemde, yüreğinde taşıdığı özgürlük özlemi PKK saflarına getirmişti Onu.

Baharın başlangıcıyla birlikte, O da yeni bir yaşama merhaba diyordu. Yıllar sonra da başka bir baharın başlangıcında yaşama elveda diyecekti. Meğerse başlangıçlar ve sonlar ne kadar da iç içeymiş. Her başlangıç bir sonu beraberinde getiriyordu ve her son yeni başlangıçlar içindi.

Agitlerin diyarı Botan'da başlıyordu yeni yaşama. Nice yiğitlerin tınak ve dişleriyle özlemlerini dağlarına kazıdığı Botan'da güneşe selama durdu, Baharın canlılığıyla, coşkusuyla, ıtır ıtır kokusuyla çıktı yaşam yolculuğuna ve adım adım dolaştı Botan'ı. O, büyüdüğü ortamda da sürekli dağlarla, doğayla iç içeydi. Hiçbir zaman kopmadı onlardan. Böyle bir yaşamdan geldiği için kişiliği dağlarla doğal bir uyum içerisindeydi. Dağlara deli gibi aşıktı Rubarımız. Artık Kürt halkının tarihin şafak vaktinde çakılı kalan özünü kendisinde anlamlandırabilecek, özgür bir ifade gücüne kavuşturabilecek ve çağın tüm vicdansızlıklarına karşı haykırabilecekti. Artık, içinde yetiştirdiği koşulların kendisine kazandırdığı doğal özü bilinçle buluşturacak özgür bir ortamda bulunuyordu. Rubar arkadaş anlamlandırma gücünü savaşın en ağır koşullarında edindi. Bilmenin ve anlamının ayırdı öyle çarpıcıydı ki Rubar arkadaşta, O sürekli birbirine karıştırılan iki olgu, onda keskin çizgilerle ayrılmıştı birbirinden.

Bilinen her şey insanda anlam gücü uyandırılmaz. Bildiğini sanan, bu anlamda aydın geçinen birçok insan var elbet biliriz. Ama onlar genelde bildiklerini anlama, anlamlandırma gücüne ulaştırabilecek ruhtan ve yürekten yoksundurlar. Rubar arkadaşta tertemiz bir ruh ve kocaman bir yürek vardı. Bel-

*"Dağ yalnızlığında bakışın
masalsız çocuk gülüşünde
sürgünler yaşadım
İmralı'nın karanlık dehlizinde
yüreğim
varolmaya çağrı olan
geçmişin meşalesi geleceğe
taşınan
ve sen dudağımdaki isim"*

ki de bundandı Onda bunca güzel özelliğin bir arada toplanmasının. Yüreğinin gözüyle bakardı yaşama, yaşama yüreğiyle okurdu Rubar yoldaş. Yaşama seviyordu, yaşam da onu. Ondandı yaşamın anlamının tüm kapılarını Ona açmasının sebebi.

Kim bilir kaç sefer savaş ortamında ölümün çemberini yararak hayatta kalmayı başarmıştı. Onun şahsında mücadeleyle, emekle, bedellerle kazanılan yaşamın tüm güzellikleri, direnci vardı. Onurlu yaşamın değerini herkesten daha fazla biliyordu. Çünkü özgür yaşam için ödenen her bedel yüreğinde sonsuz bir sızıydı. Sımsıkı sarıyordu yüreğindeki sızıya. Sarıldıkça güçleniyordu. Bundandı yaşamı uğruna ölecek kadar sevmesi. Savaşta korkusuzdu, inançlıydı, yüreğinde sızı bırakan gidenlerin, uğrunda canlarını feda ettikleri hayalleri için elinden geleni yapıyordu durmadan. Hayalleri gerçekle-

şirse mutluluğun doruğuna ulaşırım derdi her fırsatta. Savaşta korkusuz olduğu kadar, barışa dair umutları da hiçbir zaman eksik etmedi o güzel, tertemiz yüreğinden.

...
Mevsimler devinimlerine devam etti. Yine bahar gelmişti dağlarımıza, yeni yaşama merhaba diyordu bütün canlılar.

O gün de her şey bir bahar tazeliğinde başlamıştı. Nasıl ki bir baharın başlangıcında gülümsediyse, sevip sarmışsa dağları, gerillayı, Nisan'ın yaşam kokusunda, yeni bir baharın canlanışında da yaşama elveda diyecekti hiçbir şey söylemeden. Öyle apansız gitmek olur mu Rubar yoldaş. Daha yapmak istediklerimiz vardı birlikte, henüz hayallerimiz gerçekleşmiş değil mi can yoldaş. Doğadaki her canlı, ömrünün baharındaydı ve doğa, yeni bir yaşamın müjdesini veriyordu, gitmek için bu acele neden?

Her güzelliğin bir bedeli vardı, her yaşam ölümden geçiyordu. Bu çelişkinin yakıcı gerçekliğini bir bahar günü bir can vererek bir kez daha yaşayacaktık. Bir kez daha yarım kalacaktı hayallerimiz, yeni bir sızı eklenecekti yüreğimize. Küçücük yürek nasıl kaldırsın bunca sızıyı güzel yoldaşım.

Rubar arkadaş yediği bir şeyden zehirlenmişti, rahatsızlığı aradan iki gün geçmesine rağmen halen devam ediyordu. Hiç birimiz bu rahatsızlığın nereye varacağını tahmin etmiyorduk. Onca zorluk karşısında ayakta kalan bir canım bu rahatsızlığı aşacağına dair umutluyduk, ama o durmadan acılar içinde kıvranıyordu. O acı çıktıkça biz çaresizleşiyorduk. Çünkü elimizdeki imkanlar tedavi için yeterli değildi, bir şey yapamıyorduk. Savaşta ölüm çemberini defalarca yararak hayatta kalmayı başaran bir özgürlük savaşçısının yaşamı, avuçlarımızın arasından ka-

yarcasına yavaş yavaş son buluyordu. Ve biz bir şey yapamıyorduk. Böylesi durumlarda o çaresizliğin, bir şey yapamamanın yüreklerde yarattığı yangınları anlatmaya gücümüz yeter mi bilmiyorum. İnsanı kahreden bir duygudur bu, insanı isyan ettiren bir duygu. Sadece bizlerin duyduğu dağlarda yankılanan bir isyan. Koskocaman bir yaşam, bin bir emekle kazanılan bir yoldaşımızın yaşamı, gözlerimizin önünde eriyordu. Ve biz sadece kahroluyorduk. Eli elimizdeydi, sımsıkı tutmuştuk birbirimizin elini. Hak etmiyorduk bu şehadeti, böyle gitmemeliydi bunca güzel bir yoldaş. Bu şehadet, ezelden beri Kürt halkına her türlü imkansızlığı layık gören, en ağır yaşam koşullarıyla karşı karşıya bırakan düşman gerçeği karşısında öfkemizi bir kez daha kabartıyordu. Gidenlerden bize kalan bitimsiz bir acı. Acının yüklediği yükümlülüklerimiz de vardı elbet; halkın ve tüm insanlığın özlemlerini, geleceğe dair umutlarını şahsımızda gerçekleştirene kadar yaşama yüklenmek... Özgür yaşamı, bitmeyen umudu son nefesinde açık kalan gözlerinden okuduk Rubarımızın. Son anda bile gözlerinde umudun parıldayan ışığı vardı. İşte bunun için kapatmadı gözlerini yaşama. Sımsıkı tutmuştu ellerimizi. Elleri ellerimiz-

de gevşedi, ama hala tutuyordu, bırakmak istemiyor gibiydi. Yaşam tutkusu çok güçlüydü, son anda bile yaşam umuduyla doluydu. Onun umudu sağanak yağmurdur gözlerimizde. Durmadan akıyordu, böyle olmamalıydı, böyle gitmemeliydi can yoldaşımız.

Onun mücadele yoldaşları olarak bizler, onun son anına kadar sönmeyen umutlarını gerçekleştirmek üzere, yaşam ve özgürlük kararlılığımızı yeniliyoruz. Rubar arkadaşın açık kalan umut dolu gözlerini her zaman üzerimizde hissedeceğiz. Bunu bir an bile unutmak, lanetli olmaktır, bunu bileceğiz. Son ana kadar yaşamdan vazgeçmeyen bu umut dolu gözleri yüreklerimize mesken eyleyeceğiz, onun o gözleriyle bakacağız yaşama. Özgür yaşam için her türlü çabayı sergilemekten kaçınmayacağız. Hayallerin hayallerimizdir can yoldaşım. Hayallerine sahip çıkacağız.

Rubar arkadaşın şahsında, yaşamın gerçek sahibi olan tüm şehitlerimizin huzurunda bir kez daha başarı ve zafer sözümüzü yeniliyoruz.

*Mücadele yoldaşları adına
14 Temmuz Taburu*

Özgürlüğe yolculuğun ilk adımı

"Bütün şehitlerin toplamı, dayatılan düşman iradesinin sonucu olan bir yaşama 'hayır' demektir. Ondan sonrası dayatılan ölümdür ki, ona da hayır! Gerisi büyük inatla direnmektir, her türlü düşmana karşı ve bizim de zayıflıklarımıza karşı yaşama gücünü gösterebilmektir."

Önder Apo

Adı, soyadı: Hüseyn TAHAPUR
Kod adı: Azad
Doğum yeri ve tarihi: Şino
Ürmiye/İran, 1980
Mücadeleye katılım tarihi: 2003
Xınere
Şehadet tarihi ve yeri: 29 Mayıs
2003, Xınere/G.Kürdistan
kaza sonucu

Diyorum ki sen
gülen papatyalar içinde
koşuyordun
demirden bir uğultu
duyulmadan önceki sessizlikte

diyorum ki sen
sadece dağın ardı sandığımız
ufkun tasviri bir hayaldin
çocukluğumuzun ilk heyecanı
mars'a yaşamı götüren yolları
filozofların sorularına cevap
evrende gizli ne varsa biliyordun

diyorum ki sen
iyilik meğinin
mürekkebinden doldurdun
kalemini
kara tahtanın başında
harflerin büyüsünden
tabletlere kazınmış dile
ad oluyordun

diyorum ki sen
açtın, çıplaktın
gözlerini kapatmadan
önceki dinginlikte

diyorum ki
seni alıp götürdü melekler
yeni oyunlara katacak bir
dünyaya
nereden bulayım gülüşünü
uçurtmamın kanatlarını rüzgar
gülüşünü görmediğim birileri
aldı

yıldızlara komşu gözlerinle
bir ağaç soluğu kadardın
kanadın baharda
hiç büyümeyecek bir
zamandın
kapısı olmayan bir zaman
küçük yüreğinde saklı kaldım
ben de büyümeyeceğim

seninle
hep o çocuk kalarak
çığlık yalnızlığındaydı
şimdi gözlerin
göğü sığıdırmışçasına sonsuz
gök yutmuşçasına bedenini
tok
aynı göklerde uçan kuşlardan
biri demirdi
kanatlarını yolar kuşlardan
diğeri
çünkü
kardeşinin katil gövdesinden
boşalan uğultu
o hayvani hırlama bozdu
büyüyü

Zamansız bir yıldızdı kayan

“Şehitle yaşam arasındaki köprü olabilmeliyiz. Şehidin yaşamıyla yaşayanların arasındaki farkı görmeliyiz. Basit yaşam kırıntılarına yapışıp kalanların neredeyse egemen olduğu bir halk gerçekliği içerisinde bu büyük yaşam mücadelesini söndürmemeliyiz.”

Önder Apo

Adı, soyadı: **Nuh KAPLAN**

Kod adı: **Yılmaz BAŞKALE**

Doğum yeri ve tarihi: **Başkale
1978**

Mücadeleye katılım tarihi: **1999**

Kclarcş

Şehadet tarihi ve yeri: **21 Haziran
2003, Xankurke, kaza sonucu**

ne istersin arkadaş

eyyüz güzelliklere sahip dostluğu mu

*yoksa bir yudumluk suyu paylaşarak içmeyi mi
ya da ıykusuz*

ve aç geçen günlerden sonra

yoldaşına umutlu sözler söylemeyi mi

ya da çekilen tüm acılara rağmen

yaraya tuz basar gibi yoldaşını kucaklamayı mı

bak arkadaş

ne istersin söyle

yoksa kaldıramaz yürek binca acıyı

mil çekilmiş gözler

nasırlanmış yürekler için örülmüş

üç bin yıllık

yargı duvarlarının yıkılması için söyle

sömürsüz

temiz sade sevgi dolu bir dünya mı istersin

ah arkadaş

ne istediğini bilsem

yoksa acılardan nasır tutmuş kalbin

hendi dilinde türkü mü söylemek ister

Halepçesiz

Nagazakısiz bir yaşamdır isteğin

Nesimi'nin derisinin yüzlümeyeceği bir yaşam

evet arkadaş

tıpkı Şeyh Bedrettin gibi

"her zaman her şeyi her yerde paylaşmak"

özlemin buyusa özlemimdir

Şehit Sipan Cenk

KIZIM DOĞA'YA

Sevgili Kızım,
ben ve silah arkadaşlarım,
sizlerin ellerine, dünyanın en
güzel, evrenin en şiirsel ve
insanoğlunun en duygusal
ezgilerini besteleyebileceğiniz
sonsuz perdeli bir müzik aleti
verebilmek için şu anda
dağlarda bulunuyoruz. Ve
azgın, çirkin ve düşmek üzere
olan bir düşmanla savaşıyoruz.

yavrum
hayalini kurduğum
minicik duygu kabanışların
okşarken içimi
genlerimden ağlayan
alın terimde gördüm seni

Şehit Tarık

Umudu katik eyleyen yoldaşım

"Taribimizde şimdiye kadar ülke içinde dışında birçok şehit verdik. Halkımız şehitlerin balkıdır. Bu acının üstünde büyüdük. Bizim balkımız kadar şehit veren hiçbir balk olmamasına rağmen, balkımız bunun karşılığını alamamıştır. Bu balkımızın acısını daha da arttırmaktadır."

Önder Apo

Adı, soyadı: Necmettin MECİD

Kod adı: Ferhat MURYASI

Doğum yeri ve tarihi: Muryas

Süleymaniye/G.Kürdistan, 1980

Mücadeleye katılım tarihi: 1999

Kandil

Şehadet tarihi ve yeri: 27 Haziran

2003, Avkasor/G.Kürdistan

çatışmada

*gökyüzüne baktığımızda
aynı hayalde birleştirdi gözlerimiz
dünyayı bozan birimleri vardı
ve bizdik sanki kurtarıcı
önce insan arınmalı diyorduk
ütopyadan kanatlarımız varken
ne dört halffeler ne de havariler
yetişebilirdi hızımıza*

*yeminlerimiz biridi
kıpır kıpır yüreklerimiz gibi
parolamızdı zafer
hedefimiz kayıp cennete yol almak
son hızla çevirdik dümeni
gerçekleri görmeyen
bir dürbünle
başladık yola
her şey hazırda da
asıl kaptanın kim olduğunu
anlamadan başladı yolculuk
kayıp cennete ulaştık sonunda
ulaşmanın sürekli aramak olduğunu
çok sonra anladık*

*ne çabuk büyüdük
inci kolyeden taşlar döküldü
toplamadan birini döküldü diğer
dökülen her taş bir portre oldu
gözlerimin albümünde
kaç kez bir film şeridi oldu anılar*

zamansız gidişler birer kurşun
gülen gözleriniz birer mühür şimdi
kabul etmek zor
pembeye siyah katmayı

ne çabuk büyüdük ve öğrendik
gerçekle hayalın dostluğunu
yaratmamız gerektiğini
erdemlin yalnızca arınmak olmadığını
kara çaydanlıktan yayılan sımaların
sesleriniz ateşin çıt çıtlarında
umutlarınız yanan fanusun
pırıltısında

şirler yeni adresiniz şimdi
ben miyim bunları söyleyen
alışmak en büyük ölüm bazen

bazen de yokluğunuzu dindiren
bir derman

ne çabuk büyüdük ve olgunlaştık
yasınızı tutmanın
umutlarınızı yüklenmek olduğunu
nasıl da öğrendik
son çektiğimiz halaydan terli ellerim
parolamız yine zafere kadar yoldaşlık
hesapsızca paylaşmayı gösteriyor
pusulamız
ve saatlerimiz buluşmanın
zamanına ayarlı
ne çabuk büyüdük ve öğrendik
buluşmanın başardıkça olduğunu

Not: Bu şiir Şehit Cudi ve Şoreş arkadaş-
lara atfedilmiştir.

Anlamlı yaşamın arayışçısı

"Seni Güney Kürdistan topraklarına gömdük helki, fakat sen her zaman yüreğimizde yaşayacaksın."

"Partiye dayatılacak tek yaşam mücadelemizin ve parti binanızın köşe taşlarını oluşturan direniş şehitlerimizin yaşamıdır."

Önder Apo

Adı, soyadı: **Hewraman Ali**

Kod adı: **Xelat**

Doğum yeri ve tarihi: **Süleymaniye
G.Kürdistan, 1977**

Mücadeleye katılım tarihi: **1998**

Boti

Şehadet tarihi ve yeri: **17 Ağustos
2003, Kanî Cengê/G. Kürdistan**

Xelat yoldaşı, 18 Ağustos günü mezarının başında bu sözlerle uğurladık. Xelat yoldaşı anarken, Güney Kürdistan'daki halkımızın onlarca yıldır yaşadığı tarihi anmamak mümkün değil. Yüzünde enfalden kalma bir acı, gözlerinde Halepçeli çocukların bakışları, yüreğinde iç kavgalara duyulan bir öfke vardı Xelat yoldaşın. Bir de toprağımızın iki önemli özelliği olan 'umudu' ve 'direnişi' taşırdı bakışlarında. İşte bunun için halkımıza ve toprağımıza yakışan bir gerillaydı. Onu betimleyecek en iyi söz 'gerilla' olacaktır. Hayran olduğu dağlara ve tutkuyla sevdiği halkına olan bağlılığı O'nu gerilla sevdalı yaptı. "Yaşamımın iki ayrı çehresi oldu. Birincisi; gerillayı tanımadan önceki acılı dönem, ikincisi ise gerillayla başlayan umut dönemi." Sözleriyle yaşamını tanımlıyordu. Xelat yoldaşın kişiliğine ve yaşamına anlam vermemiz için O'nun bu iki dönemini iyi tanıtmamız gerekir. Acısını, bir halkın zamana olan küskünlüğünden, umudunu ise Önderliğimizin halkımızı diriliş devrimiyle zamana isyan edencesine yaratmasından alıyordu. Xelat arkadaş 'acı' ve 'halk' gerçeklikleriyle yaratmıştı kendisini.

1974 yılında Süleymaniye'nin bir köyünde doğan Xelat arkadaş. Ekonomik zorluklardan dolayı küçük yaşta çalışmaya başlar. Toprak, emek ve sevgiyle küçük yaşta şekillenir. Köyü, Saddam rejiminin yoğun baskısına maruz kalmıştır, ancak Xelat arkadaş bu olaylara anlam vermek için henüz çok küçüktür. Fakat farklı olduğunu sezinilemektedir. Kendisi yaşadığı bu dönemi şu sözlerle anlatmaktadır; "Herkesin bir rolü olduğunu ve bizim rolümüzün de acı çekmek olduğunu sanıyordum. Kürt olmak, baskı, işkence görmek ve buna katlanmayı bilmek demektir. Kürt olmak bir de anneme, bu güzel coğrafyaya ve türkülere sahip olmak demektir. İşte bu özellikler, yaşanan acıları dindirebiliyordu. Yolda oynayan bir çocuk, türkü söyleyen bir kadın gördüğümde veya Leyla Qasım hikayelerini dinlediğimde Kürt olmak

ne kadar güzel diyor ve Kürtlüğü daha çok sahipleniyordum." Halk kimliğine sahiplenmeyi ve yurtseverliği çocuk yüreğinde analiz ederek öğrenmişti Xelat yoldaş. Halkını ve yaşamı seviyordu, ama yaşamın varolan haliyle kabul edilmeyeceğini de biliyordu. "Benim için yaşam hem çok zor, hem çok kolaydır. Ama yaşamdan korkar, kavgayı sevmezsem, yaşam benim için zordur. Bu benim için dikenlerin içinde sürünmek gibi olur. Hareket etsen de, etmesen de acı çekersin ve yolun sonuna asla varamazsın" derken, kendi yaşam ve mücadele anlayışını çok güzel bir şekilde özetlemektedir.

Hiç okula gitmemişti, ama kendi yaşam felsefesini tanıtabiliyordu. Bunun nedenini ise; "çok şey yaşadım" şeklinde özetliyordu. Koşulların iradesi, birey iradesinin üstünde bir güce sahiptir. Bir insan bir gerçeklik karşısında onu değiştirecek gücü bulamazsa, öfke dolar veya yaşama küser. Xelat arkadaş daha 10 yaşındayken koşulların iradesi ile karşı karşıya kalır. Aşırı ekonomik zorlanma ve aile içi huzursuzluklar onları şehre taşımaya zorlar. Şehir yaşamının zorlukları O'nda öfkenin ve küskünlüğün ortaya çıkmasına neden olur.

Xelat yoldaşın ilk öfkesi okuyamamasına, ikincisi de bir kız çocuğu olmanın getirdiği zorluklara karşı olmuştur. Ekonomik problemlerden dolayı çalışmak zorundadır. Fakat bir kızın yapabileceği işler çok azdı. Fiziksel gücünün az olması nedeniyle diğerlerinden daha fazla çalışması gerekiyordu. Ancak bu iyi bir işçi olduğu anlamına gelmiyordu. Feodal gerçeklik her şeyden önce ona erkek gibi olmayı zorunlu kılıyordu. Ulusal kimliğinin farkında olması da, bu koşullara karşı koymaya yetmiyordu. Kendi cins kimliğiyle yaşayamama sorununu yaşıyordu. Feodal bir zeminde kadın olmak bir de o kadın inşaat işçisiyse, çok zordur. Xelat yoldaş uzun yıllar bu ağır koşullarda çalışarak ailesine bakarken, erkek kardeşleri işe evden ayrılarak kendi yaşamlarını kurmuşlardır. Fakat o

kimseye muhtaç olmadan yaşam yolunda yürümeye çalışır ve sürekli emek harcar.

Körfez Savaşı bitmiştir, fakat halk halen zor koşullarda yaşamaktadır. Xelat yoldaş, yaşamın yükünün ağırlaşmasına rağmen, ayakta kalabilmektedir. Fakat bu, koşulları yendiği anlamına gelmezdi ve bu koşullar O'nda içe kapanıklığı yaratmıştı. Kadın olmakla isyancı olmak, kadın olmakla emekçi olmak, kadın olmakla hırslı olmak arasında güçlü bir bağın kurulması gerektiğine inanıyordu. Fakat çevresindeki maddiyatçılık ve çürümenin gittikçe arttığını hissederek farklı çözümler aramaya başlar. Xelat yoldaş kendi sözleriyle bu arayışını şöyle ifadelendirir: "Hesapsız, güvenebileceğim, içimi dolduracak, dört elle sarılabileceğim, ruhumu rahatlatacak bir yol istiyordum." Bunun halka hizmetten geçtiğini düşünerek kısa bir süre peşmergelik yapar. Fakat kadın olmanın burada da zor olduğunu görür ve aradığının bu olmadığına karar verir. Başka bir alternatif ihtiyacı vardır.

Arayışlarına devam eden Xelat yoldaş, 1996 yılında hareketimizle tanışır. Hareketimizin ulusal bir nitelik taşıması ve kadına rol vermesi özelliklerinden derinden etkilenir. En sonunda 1998 yılında harekete katılmaya karar verir. Kararını vermesiyle birlikte bir grup yeni savaşçı ile Boti alanına gelir. Parti Önderliği, ilk geldikleri gece telefonda konuşma yapmış ve "bunlar benim savaşçılarımdır, onlara iyi bakın" demiştir. Bu sözle Xelat arkadaşın yaşamında ikinci bir cephe açılmıştır. O, artık Önderliğin savaşçısıdır. Bunun için kadın veya erkek, zengin veya fakir olmak ya da başka bir şey gerekmez. Maddiyat yoktur, sadece savaşçılığın ve militanlığın gereklerini yapmak gerekir. O'nu en çok etkileyen de sadece insan olduğu için değer görmesidir. Önderliğin bu sözleri, 5 yıllık mücadele yaşamında O'na hep güç olmuş ve sürekli heyinde yankılanmıştır. Şehit düşmeden beş saat önce de, "ben Önderliğin savaşçısıyım. Önderlikle 'benimle arka-

dağ olmanın kuralları vardır" diyor. Ben bu kurallar üzerine yoğunlaşacağım" diyordu. Okuma yazması olmadığı halde eğitime katılıyor ve eğitime karşı duyarlı davranmayı Önderlikle arkadaşlığın birinci kuralı görüyordu. AİHM Savunmaları'nı eğitime büyük bir coşkuyla katılıp anlamaya çalışıyordu. İlk tanıştığımız gün, derste Parti Önderliğinin tasfiyecilik üzerine bir çözümleme kaseti izleniyordu. Gözünü Önderliğin görüntüsünden hiç ayırmıyor, O'nu büyük bir dikkatle dinliyor ve Önderliğin her eleştirisi karşısında gözlerine hüznün doluyordu. Türkçe'yi bildiğini sanmıştım, oysa bilmiyordu. Fakat Önderliği hissediyordu. Önderlik sevgisi O'nu sarıyordu. Hayatının ikinci çehresinin açılmasının gizi buradaydı. Bir gün; "Uğruna ölecek bir şeyi olmayan insan nasıl yaşar?" diye tartışıyorduk. O, "ben, PKK'de uğruna ölünecek bir şeyler bulduğum için kendime yeni bir yaşam yarattım" demişti. Bu, Önderlik uğruna ölünecek bir sevgiydi.

Bir diğer sevgisi ve arzusu ise, ulusal birliğin gerçekleşmesiydi. 2003 yılının baharında Büyük Güneyli arkadaşların büyük çoğunluğu Güney çalışmaları için ayrı bir örgütlenme amacıyla HPG'den ayrıldılar. Xelat arkadaşın da düzenlemesi yapılmıştı. Fakat Xelat arkadaş, tüm ısrarlara rağmen, HPG'den ayrılmadı. "Ben Başkan Apo'nun askeriyim, o ulusal bir önderdir. Ben de ulusal bir gerilla çalışmasında yer almak istiyorum. Kürdistan'ın başka bir parçasında Kürt halkı için şehit düşmek istiyorum" diyerek HPG çalışmalarında kalma kararını bildirdi.

Gerilla yaşamını Xankurke ve Kandil'de geçiren Xelat yoldaş, tüm arkadaşlar tarafından sevilir ve kişiliğinin özgünlüğüne değer veriliyordu. Sadeliği, sıcaklığı ve fedakarlığı ile hep bir yeri vardı yoldaşlarının gönlünde. Parti Önderliği şehit Vasfi arkadaş, "sen Medlerden kalma bir Kürt'sün" demişti. Xelat yoldaşa, sen de "Medlerden kalma bir Kürt'sün" dediğinde, "olabilir, ama ben Önderliğin özgür olduğu demokratik bir

toplumun Kürt'ü olmak istiyorum" demişti. Bir anlamda doğruydı söylediği. O, bu zamanın insanı değildi, sanki doğayla barışın, adaletin ve eşitliğin her şeye üstün geldiği bir toplumdaki gelmişti. Diğer yönüyle de iktidarın ve geleneksel güç kavramının yıkıldığı bir toplum mücadelesi içinde bir militandı. Geleneksel güç kavramında değil de, özünde saygıyı koruyan bir insan olarak güçlüydü. Hesapsız ve kaygısızdı, o yüzden olayları açık seçik birbirinden ayırt edebiliyordu. Yoldaş sevgisi onun için her şeyin üstündeydi. Tüm arkadaşlara Soranca'da sevgiyi anlatan 'gian' sözüyle hitap ederdi. O'nu tanıyan arkadaşlar için O, 'Xelat gian'dı. Yüzündeki çocuksu gülüşüyle bizim Xelat gianımızı,

17 Ağustos günü düzenlenen sportif ve kültürel etkinliğe bölüğüyle beraber gelen Xelat arkadaş, etkinlik alanında hiç durmadan, yarışanların ve misafirlerin ihtiyaçlarını karşılamalarına yardımcı oluyordu. Ve tüm bunları büyük bir coşkuyla yapıyordu. Ne O ne de biz, bir iki saat sonra O'nu kaybedeceğimizi bilemezdik. Programın son saatlerinde yaşanan olay, Xelat ve Erdal arkadaşları bizden ayırmıştı. Xelat arkadaşın cenazesi aynı gün Kandil'de bulunan Mehmet Karasungur Şehitliği'ne taşındı. Onu kaybettiğimize inanmamız çok zordu. Çok sevdiği ülkesi ve halkı için yaşayan Xelat yoldaş, şehadeti yine en güzel kendi sözleriyle anlamlandırıyor: "halk için savaşılmaya gelmeden ölseydim, 'inşaat işçisi bir kadın öldü' diyeceklerdi. Şimdi halkım için canımı verebilirim ve benim için 'halkı uğruna şehit düştü' diyecekler."

Evet Xelat yoldaş, sen Önderliğin iyi hakmamızı istediği savaşçıydın ve şehit düştün. Sevgilerin, umutların ve bağlılıkların tıpkı anıların gibi mücadelemizde yaşayacaktır.

*Yoldaşları adına
Newroz Ceren*

hep bir ses taşıdı bize bu düşü
ya nenemin sesinde bir hikaye-masaldı
ya dedemin sesinde manzum bir destandi
ya da dağlarından sürülmüş halkımızın
haykıramadığı çığlıklardı.
ama hep aynı düşü anlattı bize
suskun bir bıçak gibi öfkeli
kar altında bekleyen baharı

zaman, ezgi ile söylenmiş bir destan
kadar çabuk geçti
bin yıllık bir tarihi taşıdı bize
destanlar, hikayeler, masallar.
Ve hepsi de baharı özünde gizlediği
düşü, gerçeğe dönüştürmeye çağırıyordu
bu çağrıya açılınca yüreğimiz,
artık zamanımız özgürlük,
mekanımız dağ oluyordu.

bir insan niçin gelir savaşa
"her insanın kalbi
bir yıldızdır" diyordu efsane
hen göğsümün karanlığındaki ışığı aradım
El-Araf duvarına benzeyen meydanlarda
yaşamlarımızın ölümle
sınıldığı zamanlarda yıkadım yüreğimi
kan ırmaklarında

bir insan niçin gelir savaşa
neden vazgeçilmez bir tutkuyla
sarılr ölümle yükselen yaşama
neden bir halk en güzel çocuklarını
katar kıyamet gibi süren kavgaya
aç hayvan bilinci ile yıkılmış ülke
nasıl yaratır kendini yeniden
yaralı coğrafyasından
ırmak gibi akan kandan

Sen bizim gıanımızsın

Ne yazacağım bu yazı ne de ardından akıtacağım gözyaşları sana duygularımı ifade edebilir Xelat yoldaş. Elime her kalemi aldığımda, Ortadoğu'nun acılarını, gözyaşlarını mı yazsam, yoksa bir ana tanrıça gibi acı çeken yüreğini mi yazsam diyorum. Halepçe katliamıyla artan Kürt halkının ızdıraplarını mı, yoksa güneş gibi doğan ve karartılamayan ilk umut kurşununu mu yazsam bu özgür dağların uçurumlarına? Her biri kendi başına bir destan olan boyacı çocukları, çöpte ekmek parasını, yaşam umudunu arayanları mı, bir bayram gününde daha, yaşamın acımasızlığını seze-meyen küçük

çocukların mutluluğu için 'olmazsa insan yaşamı durur' dediğimiz 'kan'ı alıp satışını mı ya da bunların hiçbirini hak etmeyen, ama yaşayan özlü kızın hikayesini mi yazsam, bende bilemiyorum.

Ortadoğu halkları bu gibi acılara mahkum edilirken, yine de kökünün ve özünün sağlamlığından olsa gerek, kendisinde her za-

man umudu, sevgiyi ve aşkı yeşertme gücünü gösterebiliyor. İşte biz bu isyanların şaha kalktığı topraklar üzerinde doğup büyümüş-tük, yaşam arayışlarımıza bu topraklarda başlamıştık. Kimilerimiz zengin imkanlar altında rahat büyütülürken, kimilerimiz ise mermi kovanları, bombalarla, dağlarda ço-

banlık yaparak ya da eve kapatılarak büyütüldük. Ama birbirimizden hiçbir farkımız yoktu. Ortadoğu'da çocuk olmak demek, sevgiden, aşktan, umutlardan mahrum kalmak anlamına geliyordu. Bize öyle öğretilmişti. Yaşamın aldatıcı akıntıları karşısında yenik düşenler de oldu, pes etmeden umuda yolculuk ederek ilerleyenler de. Çünkü bizim tarihimiz buydu. Her zaman acı ve mutluluk bir arada yürüyordu. Buna 'dur' demenin za-

manı, hiç kuşkusuz gelmişti. Bir tek kurşun bize ütopyalarımıza kavuşma yolunu, Mem û Zîn'in aşkını ve toprak sevdasını kavrattı-yordu.

Bu yol ve sevdıyla, yeni acılarımız hep acı olarak kalmayacak, mutluluğun, umudun yolu bulunacaktı. Bu amaçla ve yeniden doğuş ruhuyla başlamıştı yaşam arayışlarımız.

Xelat yoldaş da bu temelde yaşadığı tüm acılara göğüs gererek başlamıştı içindeki yaşam ruhunu canlandırmaya. Ne erkek gibi inşaatlarda çalışmasına, ne okul okumayıya ne de ailesinde bayram havasını estirebilmek için sattığı kanından pişman olmuştu. Daha güçlü bir kişilik için bunları ödenmiş borç sayardı kendisine. Her zaman bunu acımasız sisteme fazlasıyla ödediğini söyler ve mutluluk duyardı. "Varolan tüm canlıların kendisine has bir yaşam yolu vardır, benim de yolum buydu, yürüdüm, acı çektim, ama yenilmeyerek kendimi özgür dağların kollarına bıraktım" diyerek yaşamını anlatırdı bize. Yaşama olan bağlılığını şöyle dillendirirdi; "ben çok şey yaşadım ve gördüm, ama kadına olan bağlılığımı hiçbir zaman yitirmedim, çünkü beni yoktan var edene, herkeşe küstüğüm anda beni ayakta tutan 'benim askerimsin' diyen Önderliği sevdim. Bu yüzden buradayım ve yaşamdan korkmuyorum artık" diye anlatırdı sevgisini. "Çünkü Önderlik kadının en yakın arkadaşısıdır. Tek hayalim Önderliği silahımla güçlü bir asker gibi görmek, bunun için umutluyum da."

Xelat yoldaşın her şeye rağmen göze batan en keskin özelliklerinden bir diğeri de kendisini özünden koparmayarak, Ortadoğu

müziklerini dinlemesiydi. Daraldığı anda bile gözlerinin içi güler, yoldaşlık için yapılması gerekenlerin fazlasını yapardı. Xelat arkadaşın gülüşünü, gözlerinin içindeki yaşam yüklü umudunu görmeye alışmıştı, bu yüzdendir yazmak, anlatmak zor geliyor. Hiç beklenmedik bir anda şehitler kervanına uğurladık, ama yüreğimizde yeri hep farklı kalacak.

Xelat gian (can), her ne kadar yüzünü göremez, sesini duyamasak da sen bizim gıanımızsın.

Seni bu kadar erken kaybedeceğimizi tahmin edemezdik. Belki sen hissettin, o gün boyunca "bu benim sizinle yaşadığım son gün, belki bir daha görüşmeyeceğiz" demiştin. Ama böyle bir gidişi yine de beklemiyorduk. O an bile sana baktığımda gözlerinin parlaklığını görüyordum. Her şey bir anda oldu, gidişine kızamıyorum. Önünü alabileceğimiz bir kurşun olduğu için, kendimize kıızıyorum. Affedilmenin de güçlü mücadeleye sağlanacağını biliyorum. Sen gittin, ama Gıanımız hala yaşıyor.

*Mücadele arkadaşları adına
Berivan SİİRT*

özgürlüğe vurgun bakışlarını
gördüğümde
duygularına demlendi asırlık
isyanlar gibi
işte ruhumu gözlerine ektim
aşkın ikisini gibi
inancımı bileyen güneşi
solduran gülüşlerini
umutlarına ektin kızıl güller gibi

suladım her gün umut güllerimi
en arınmış düşüncelerimle
yüreğindeki kanla suladım
koparmaz kılıç darbeleri
ne de en yakınımın hainliği
emekle topladım güzellere
yoldaşlık duygusunda sakladım
imanımla Prometheus'un
ateşindeki insandım

Ş. Bermal Kardelen

Acı kadar bilgelğin

sırrını taşıyordun yüz çizgilerinde

Bir yürek daha alıp sevdasını gitti ulaşamadığımız sonsuzluklara. Xelat yoldaşın bu gidişini hiç beklemiyorduk, biliyorduk ölüm bir gerilla için bir ihtimaldi her zaman, ama böylesi yüreklerde yangınlar bırakarak bir gidiş asla kabullenilemez bizde.

Güzel bir ağustos gecesinde kim bilebilirdi ki düşlerimiz kararacak, kim bilebilirdi ki bu güzel yoldaşların gidişi olacak. Kim bilebilirdi ki Xelat ve Erdal yoldaş elim bir kayıyla kurban olacaktı o ağustos gecesinde. Oysa ağustoslar bizi biz eden, ruhumuzu canlandıran yaşam damlalarını vermişti biz-

lere. Halk olarak varoluşumuzun gerçek temsilcisi ağustostu. Ağustos her zaman yüreğimizin baş konuyu olurdu. Ağustosta başladık sevmeye, ağustosta kendimiz olduk, ağustosta yaşamaya başladık, ağustosta insanlığımızı bildik, ağustosta özgürlüğe sevdalandık. Yani ağustos halkımızın tarihine adım şanlı harflerle yazdırmıştı. Artık her ağustos bayramdı bizim için. Kutsal ağustos bayramlarımız her zaman yeni sevinçler, yeni zaferler, yeni güzellikler demektir bizim için. Ağustos yaralarımızı saran kutsallığın adıdır Kürt halkında. Bitirildi, betonlandı, artık dirilemez, artık başını kaldıramaz denilen yerde yeniden ağustos ile varolmamış mıydık? Bu yüzdendi işte ağustos deyince yüreğimiz kıpır kıpır olur, duramaz yerinde, kanatlanmak ister gökyüzünün maviliklerine, yeni yaratımlara gebe olmak ister ellerimiz ve beynimiz. Hep ağustoslarda yaratıldık, gözlerimizdeki parıltılar ağustosun eseri. O bayramdır ya, artık o günde inlemeli dağlar deriz, her canlı katılmalı bu bayramımıza.

İşte yine böylesi bir yürek haykırışındaydık her birimiz. Ağustoslar şanına layık kutlanmalıydı. Erdal yoldaş da, Xelat yoldaş da bunu söylüyorlardı. Bu ağustos unutulmalıydı. Her zamankinden daha fazla göstermeliydik. Ağustos ruhumuzun yaşadığını, kaybolmadığını ve giderek büyüyeceğini. Her şey muhteşimdi, bir festival olacaktı bu yıl. 2003 yılı ağustosun sevinci ile inleyecekti. Herkes heyecanla beklemişti bugünü, hazırlıklar büyük bir coşku ile yapılmıştı. Kimse tutamayacaktı ruhumuzun kanatlanmasını. Böyle gelmiştik o güne. Kutlamalar başlamıştı, her şey çok güzel gidiyorken, bu

güzel günün son anlarında her şeyin birden alt üst olacağını nereden bilebilirdik ki. Nereden bilebilirdik ki her zaman bize en büyük sevinçler yaşatan ağustosun bu sefer kan taşıdığını, bu sefer ağustosta yaralanacaktık en ince sinemizden. En güzel iki yoldaşımızı kaybedecektik bu ılık ağustos gecesinde. Bilmem nereden gelen bir kör kurşun gelip yoldaşlarımızın narin bedenlerine saplanacak ve onları bizden alacaktı. Her şey bir anda olup bitmişti. Erdal ve Xelat yoldaşlar ikisi birlikte düşmüşlerdi sonsuzluğun kollarına. Onları aramızdan alan bir kaza kurşunu bizi de en derin acılara gömecekti. Nereden bilebilirdik ki en onurlu günümüzde hepimizden bir parça gidecek sonsuzluğa doğru. Biri kadının en temiz yoldaşı, biri kadınların en temizini. Ah yüreklerimize bu gidişi nasıl anlatacaktık? Nasıl kendimizi avutacaktık? Hayır, hiçbir şey avutamayacaktı bizi. En güzel yoldaşlarımızı kaybetmenin acısı hep taze kalacaktı içimizde. Gönümüz hep onların sevgisine hasret yaşayacaktı.

Xelat yoldaş Güney'den katılmıştı mücadeleye. Güney'in insanı bitiren, Kürt'ün her oyuna alet edildiği Güney'den özgürlüğe koşmuştu. Hem de binlerce yıl susuz kalmış bir insanın susuzluğuyla koşmuştu devrim saflarına. Geriliklere inat aydınlanmanın sevdasıyla gelmişti Kürdistan dağlarına.

Xelat yoldaş, sevgi dolu, emekçi bir yoldaşımızdı. Belki O'nun içinde büyüdüğü gerçeklik O'na duygularını hissettirmemeyi öğretmişti. Ama O, yeniden yeşertmişti insana olan sevgisini, duygu ve düşüncelerini yaşamsallaştırmayı. Hiç kaygısızca katılmıştı sevdasına tutulduğu yaşama. Yoldaşlarını sevmek, onlar için bir şeyler yapmak, ülkesi için mücadele ettiğini bilmek mutlu ediyordu O'nu. Güney'in insanı, özellikle kadını bitiren, iradesi ile yaşama şansı tanımayan gerçekliğini üzerinden attıkça daha fazla bağlanıyordu devrime. Hiç böyle bir sevgiyi tatmamıştı daha önce. İnsana değer verildiğini görmemişti. Mücadele içinde insana ve-

rilen değeri, yoldaşlarının sevgisini gördükçe, buna cevap olabilmeyin çabasına giriyordu Xelat yoldaş. İşlerin küçüğü ya da büyüğü yoktu bu mücadelede Xelat yoldaş için. O, her koşulda bir şeyler yapmanın arayışına girerdi. Sade, doğal, kendisi gibi olandı O. Hiçbir çirkinliğin bulaşmadığı o eski çağlardaki kadınlar gidiydi. Yüzünde bin yılların acısını taşıyan bir kadının edası, gözlerinde bunun bilgeliğinin ışıltısı vardı. Eski zamanların bilge kadınları gibi sabırlı ve ne yapacağını bilen duruşa sahipti. Yaşamın acılarını mücadele sevgisiyle güce dönüştürmenin örneği oldu Xelat yoldaş. Gerilikler içinden özgürlük çıkışı gerçekleştirmişti. Kadın açısından köleliğin, yalnızlığın en acısını yaşayan bir yerden özgürlüğe koşmuştu kaygısızca. Kölelik artık kabulleneceği bir şey değildi. Bir kere O'nun da içinde özgürlük sevdası ekilmişti. Belki çok derinliğine bilmemişti bunun anlamını. Ama diğer yandan diyor ki belki de en derinden O farkına varmıştı bunun. Çünkü O, en karanlık yerden bu çıkışı gerçekleştirdi. Köleliği reddetti, kendi iradesi ile özgürlüğün yolunu dağlarda buldu ve oraya doğru yola koyuldu.

Ama bir tek içimizi yakan Xelat yoldaşın böyle vakitsiz gidişiydi. O, bir örnekti, kadının nasıl bir çıkışı yapabileceğine dair. Xelat yoldaş, diğer kahramanlarımız gibi her zaman yüreğimizde yaşacak. O'nun bıraktıklarını omuzlayarak, kadının mücadelesini büyütmek, geliştirmek tek görevimizdir. Onlarsız bir günümüz bile geçmeyecek dedik kendimize ve bunu yaşamsallaştırmanın mücadelesini vereceğiz. O, hep gönümüzde bir ağustos gibi ıslık yaşayacak, bir ağustos kadar onurlu ve güzel kalacak. Bir ağustos kahramanı da O olacak. Ruhumuzun en ince yerinden bir şeyler duyumsayacağız O'nu düşününce. Erdal yoldaşla birlikte özgürlüğün ateş yürekli kahramanları olacaklar, hep düşlerimizi süsleyecekler.

Mücadele arkadaşları

Dağlara yakışan Xelatımız

Kürt tarihi, kaybedilen insanlık değerlerini yeniden yaratmak için büyük kahramanlıklara sahne oldu. O kahramanlıklar hep dilden dile dolaştı. Kimliksiz bırakılmaya, kültürünün, dilinin sürekli olarak elinden alınmaya çalışıldığı tüm bu baskılara karşı sürekli direnen, kahramanları olan bir halk bizimkisi. Ne zaman gece olsa, gecenin karanlığını aydınlatan loş ışıkların altında büyüklerimiz hep bunlardan söz etti, biz bu söylencelerle büyüdük. Ve her anlamda kendimizi kahramanın yerine koyduk, o olmak istedik. Tabii yaşananlara boyun eğenler oldu, "kaderdir" deyip kabullenenler, bir de direnenler, meydanlara çıkıp haykırırlar oldu.

Halepçelerin, toplu göçlerin, öldürülmele-
rin yaşandığı G.Kürdistan'da da direnenler, boyun eğmeyenler, Leyla Kasım'ın yoldaşı olduğunu haykıranlar vardı. Onca feodal baskı ortamında haykıran kadın seslerinden biriydi Xelat yoldaş. O, yaşadığı her an direnmek zorunda kalan bir emekçi, direnişçiydi. O, yaşam mücadelesinde yılmak nedir bilmeyen Leyla Kasım'ın bugünüydü.

Ailesini geçindirebilmek için birçok işte çalışmıştı. Aç kalır, susuz kalırdı, ama ailesini geçindirirdi. Birçok zorluğa göğüs germişti ailesini geçindirebilmek için. Bu yüzden okula gidememişti.

Onca acıların ortasında, herkesin gülmeyi unuttuğu bir ortamda, her şeye inat gülümseyen insandı. Hiçbir zorluk onun gülümsemesini alamadı yüzünden. Yaşadığı onca toplumsal çelişkiye rağmen dimdik yürümesini bildi. Bu yaşam mücadelesinde güçlü arayışların sahibi oldu ve dağlara sevdalandı, sonra sevdasına koştu hiç ardına bakmadan. Çünkü O, bütün yaşamı boyunca özgür yaşamı iliklerine kadar hissetmişti. Halkının tüm acılarının ancak özgür olmakla son bulacağını biliyordu.

Biz de O'nu dağda emekçi yanıyla, fedakarlığıyla, insan canlısı yüreğiyle tanıdık, sevdik. O, emeğiyle güzelleşen insanlardan birisiydi.

1998 yılında gerillaya katıldı. Daha yeni savaşçıyken, Önderliğin sesini duymuştu büyük telsizden. Önderlik perspektif veriyordu. Öyle etkilenmişti ki Önderliğin söylediklerinden. Sesini duyar duymaz "gerçek yoldaşlık" sözünü vermişti. O günden sonra arayışlarına bir de gerçek yoldaşlığın arayışları eklendi. O gün söz vermişti Önderliğe, "özgürlük savaşçısı olacağım" diye. Çünkü soluduğu nefes ve su gibi özlem duyuyordu özgürlüğe, sevgiye.

Daha çocuk yaşta yaşamın ağır yükünün altına girmesinden olacaktı, yaşam erken yıpratmıştı O'nu. Yüzündeki yerleşen çizgiler kazandığı tecrübelerin, nasırlı elleri O'nun yaşam karşısındaki galibiyetinin ifadesiydi.

Saçları kısaydı. "Xelat arkadaş saçlarımı

uzat" dediğimizde, "uzatsam bağlamam gerek, bırakın açık kalsın" derdi gülerek. Çıkarısızca katılırdı yaşama. O'nun şahsında anlamıştık ki yaşam mücadelesini kazananlar çıkarısız olurlar. Yoldaşları için bir şeyler yapmayı borç bilirdi.

Ne zaman uçan bir kuş görse gözden kayboluncaya kadar izlerdi onu. Kuşları severdi, çünkü onların özgür olduğuna inanırdı. O, özgürlüğü çağrıştıran her şeyi seviyordu.

Xelat bulunduğu ortamların aynası gibiydi. Tertemiz bir yüreği vardı, bir de büyük acılar taşırdı yüreğinde. Dillendirmezdi yaşadıklarını, çünkü anlattıkça acıların daha da derinleştiğini söylerdi. Biz de sessizliğinde anlamaya çalıştık acılarla yüklenmiş yüreğini. Bakışları bazen bir şahinin keskinliğine, bazen masum bir çocuğun dalgın bakışına dönişürdü.

"Heval" en sevdiği sözcüktü. Heval deyince gözlerinin için daha bir parlardı. "Ben gerçek yoldaşlık için buradayım" derdi. Gerçek bir yoldaş olmuştu Xelat. Bundandı kısa bir sürede arkadaşlarının sevgisini kazanması. Samimiyetiyle yaratmıştı etrafında güzel dediği her şeyi. Geçmişte hep arayıp bir türlü bulamadığı sevgiyi dağlarda bulduğunu, bunun için de her geçen daha çok sevdiğini söylerdi dağları.

Sımsıkı sarılırdı silahına. Silahının şehit bir arkadaşın silahı olması daha bir sıkı sarılmasına sebep oluyordu. Geceleri yatarken, bir şey olmasın diye baş ucuna koyar, öyle uyurdu. Nereden bilebilirdi ki bir gün o çok sevdiği yoldaşlarından birinin silahından fırlayan bir kaza kurşunuyla yaşama, yoldaşlarına veda edemeden ayrılacağını.

Tarihler 17 Ağustos'u gösteriyordu. 15 Ağustos kutlamalarını 2 gün gecikmeli yapacaktık. Bütün arkadaşlar kutlamalar için toplanmıştık. Gün boyu sevinç dolu gülüşler vardı, o günün heyecanı yürekten hissediliyordu. Xelat arkadaş gün boyu sessizdi, yüreğinde O'nu sessizliğe iten bir şeyler vardı. Birden aklına Mehmet Karasungur Şehitliği gelmişti. Orayı ne zamandır görmeye gitmek

istiyordum, ama bir türlü fırsat bulamadım, fırsatını bulur bulmaz gideceğim dedi. Birlikte gidelim demiştik biz de.

Ve gün boyu süren müsabakalardan sonra gece kutlamalar başladı. Xelat arkadaş arkadaşların arasına sızıp, sessizce izledi, gözleri uzaklara takılmıştı. Moralleri sevmeyi, nendendir bilmiyorum, ama morallerin sonunda bir hüznün çöker bütün arkadaşların yüreğine. Sevinçle başlayan moraller hüznle son bulur her zaman.

Kutlamalara kısa bir ara verildi. Xelat yoldaş aradan sonra öne gelip oturdu. Hepimiz şaşındık gelip öne oturmasına. "Nasıl oldu da gelip öne oturdun" dediğimizde, "bugünü yakından kutlamak istiyordum" dedi. Yalnız bir köşede değil, arkadaşların içinde oturup seyretmek istiyordu. O uğursuz anın bir nefes kadar yakınlığından nereden bilebilirdi ki, nereden bilebilirdik ki.

Saatler 22. 20'yi gösteriyordu. Perdenin arkasından bir grup arkadaş çıktı ellerinde silahları, usulca karanlıkta yol alıyorlardı. Sonra silahlarının tetiklerine bastılar. Mermiler patlamaya başladı. İşte o anda Xelat yoldaş yere yığıldı. Nasıl olmuştu hiçbirimiz bilmiyorduk. Kutlamalar yerine derin bir sessizliğe bırakmıştı. Bunun için mi öne gelip oturmuştu Xelat? Gitme, hani birlikte gidecektik Mehmet Karasungur Şehitliği'ne? Sen bu dağlara çok yakışıyordun, neden böyle zamansız bir gidiş?

Sözlüklerle değil, gözleriyle bir şeyler anlatmak istiyordu, ama yapamadı ve öylece sessizce veda kapadı gözlerini.

Xelat 15 Ağustos oldu, Xelat bir yıldız oldu dağ başlarında. Geride emekçiliğiyle, dürüstlüğüyle anılacak, hep özlenecek bir Xelat bıraktı yüreklerde.

O güzel ve temiz yüreğin özgürlük bahçesinde bir tomurcuk gibi yeniden yeşerecek emekçi heval Xelat.

*Mücadele arkadaşları adına
Avesta Suruç*

Yeni dönemin öncü komutanı Erdal yoldaşı anlatmak

*"PKK, bir balkın özgürlük tutkusunu
bilinci, özgür kimliği, iradesi,
özgür yaşam arayışı, iddiası ve
bunu gerçekleştirmesi oluyor."*

Serdar Arı

Adı, soyadı: **Engin SİNCER**

Kod adı: **Erdal**

Doğum yeri ve tarihi: **Maraş, 1969**

Mücadeleye katılım tarihi: **1992**

Şehadet tarihi ve yeri: **18 Ağustos**

2003, Kanî Cengê/G.Kürdistan

Görevi: **KADEK Yönetim Kurulu**

Üyesi

İnsanlık tarihinin bütün önemli gelişim evrelerinde, tarihsel kişiliklerin ortaya çıkarak sürece damgasını vurduğu, böylece tarihin ve insanlığın büyük sıçrama yapmasında, devrimsel süreçlerin gelişmesinde ve toplumsal gelişmenin sağlanmasında önemli roller oynadıkları bilinmektedir. İnsanlığın gelişip bugünkü uygarlık düzeyine erişmesinde ve toplumların halklaşarak değişik kültürler biçiminde ulusal varlıklarını sürdürmesinin altında bu tür tarihsel kişiliklerin ve önderliklerin belirleyici rolü yatmaktadır. Tarihi, günceli ve geleceği kişiliğinde yaşayan, onu düşüncede programlaştırıp strateji ve taktiklerle toplumu ileri hedeflere yönelten, toplumun sesi, kulağı ve gözü olmayı bir yürekte birleştiren, bir kişiliğe sığdıran, ideolojik-felsefi derinliği ve öngörüsüyle toplumda heyecan yaratıp ayağa kaldıran önderlikler ve kişilikler olmadan toplumsal sıçramaların olması ve tarihsel ilerlemenin gelişmesi mümkün değildir. Bu kişilikler; yaşam, eylem ve mücadeleleri ile bir kişi olmaktan çıkarak toplumsallaşan ve kurumsallaşan gerçeklikleriyle, tamamen toplumun amaçlarıyla bütünleşen ve artık tümüyle onlar için yaşayan, böylece tarihsel kişilik olarak kişisel özellikleriyle sürece yön veren bir gerçekliğe sahip olmuşlardır.

Tarihsel önderlikler bir kişi olarak doğar ve düşünsel sistemleri temelinde geliştirdikleri ileri düzey kadrolarla da bir önderliksel hareket haline gelirler. Onlarca ileri düzey kadro şahsında kendisini cisimleştiren tarihsel önderlikler, onların zengin, çok yönlü ve güçlü meziyet ve yeteneklerine dayanarak milyonlar ve böylelikle zaferi kazanır. Ancak böyle yapanlar, tarihe damgasını vurarak gerçek önderlikler haline gelebilirler. Bu ileri düzey kadroların yüksek fedakarlığı, cesaret ve yeteneği büyük zaferlerin ve başarıların temeli haline gelir. Tarihe mal olmuş bu kişiliklerden birçoğunu yeterli düzeyde anlatmak ya da yazmak en zor konulardan birisidir. Çünkü bu kişilikler, birkaç yönüyle değil, birçok yönüyle insan yaşamına ve eylemine damgasını vurarak kapsamlılaşan ve gelişkin insa-

ni meziyetleri kişiliklerinde ve davranış biçimlerinde yaşatan kişiliklerdir.

Birçok girişimlere rağmen, bugüne kadar Önderliğimiz Başkan Apo'yu yansıtan yeterli bir kitap veya yazı ortaya çıkmış değildir. Çünkü Önderliği yazmak ve yansıtmak kolay bir olay değildir. Bunun için ileri düzeyde bir derinlik ve güç gerekmektedir. İleride bu büyük göreve nail olacak kişiler mutlaka çıkacaktır. Ama henüz böyle sanatsal bir yüceliğe erişmiş kişiliklerden söz etmek mümkün değildir. Yörüngemiz dışında ve değişik ilgi sahalarında bu denli gelişkin kişilikler olabilir fakat konuyla ilgili gereken performansı gösterecek kişilerin ortaya çıkmasına halen şiddetle ihtiyaç olduğu açık ortadadır. Kürdistan'da yeni bir önderliksel hareketi geliştiren Başkan Apo'nun yetiştirdiği, ideoloji ve felsefesiyle, değiştirici-dönüştürücü eğitim tarzıyla ortaya çıkardığı, Önderlik izinde yürüyen, yüksek fedakarlık, kahramanlık, cesaret ve gelişkin insanlık erdemleriyle donanmış, kırılmaz bir iradeye dönüşen birçok önder militanı anlatmak ve yazmak da çok güç bir olaydır.

Hareketimizin önderliksel mevzilenmesinde yer alan, mücadelenin çeşitli aşamalarında zindanlarda ve dağlarda tarihsel çıkışların öncü gücü olan büyük kahramanları anlatabilmek gerçekten de güç bir olaydır. Haki Karer'i, Halil Çavgun'u, Salih Kandal'ı yeterli düzeyde ifade edebilmek, kendi başına çok güç bir olaydır. Mücadelemizin abideleşmiş ismi, Kemal Pir'in profilini çizmek, onun mücadelecî ruhunu yansıtmak için kelimeler ne kadar yeterli olabilir? Kararlılık, fedakarlık, cesaret ve APOCU fedai ruhunun temsileisi olan Mazlum Doğan'ın, Mehmet Hayri Durmuş'un, Kemal Pir'in, Akif Yılmaz'ın, Ali Çiçek'in, Ferhat Kurtayların, Mehmet Karasungurların, devrimci yaşamları, mücadeleleri ve görkemli eylemlilikleriyle ortaya koydukları militan ölçüleri ve örnek tutumlarını izaha kavuşturmak ancak sanatsal bir yetenekle mümkün ola-

caktır. Silahlı mücadele tarihinin öne çıkmış mimarı ve örnek komutanı olan Agit (Mahsum Korkmaz) yoldaşın ve onun takipçileri olan Erdal (Mustafa Yöndem), Bedran (Mehmet Sevgat) gibi daha onlarca komutanın her birinin ayrı ayrı kişilik özellikleri; üstün cesaret ve yüksek kararlılıkları ile örnek komuta özellikleri, silahlı mücadele tarihimizi belirleyen özellikler olmuştur. Daha sonra devam eden direniş halkalarından Harun'un, Dişsiz Mahmut'un, Cemşitlerin, Otomatik Merwan'ın ve Hayrilerin, yine Mahir, İsmail, Azime, Berivan, Cemal, Kemal, Halil, Harun, Amed gibi değerli komutanların izah edilmesi mücadelemizin militan özünü yansıtmak olacaktır. Bu noktada, Zilanların kahramanlık çıkışı, hareketimizin APOCU fedaileşme noktasında ulaştığı olduğu bir zirveyi ifade etmekteydi. APOCU hareketin özgür kadın çizgisi ve fedai ruhun temsili durumundaki Beritan, Zilan ve Gulanların kahramanlık çıkışları, hareketimizin özgürlükçü iradeleşmiş gücü ve insanlık değerlerinde ulaştığı düzeyi göstermektedir. Bütün bunların dökümünü yapmak ve izahatını geliştirmek, Kürdistan topraklarında fişkıran çağdaş insanlık hareketinin nasıl bir özveri, fedakarlık ve insanlık erdemlerinde zirveleşme ile mücadele yürüttüğünü; nasıl yüce amaçla bütünleşmiş kahramanlık abidelerini yarattığını; bu büyük insanların şahsında Kürt halkının cüceleşmeden yüceleşmeye doğru tarihsel yürüyüşünü nasıl gerçekleştirdiğini; bu kahramanlar şahsında Kürt halkının düşüncede, ruhta ve kişilikte yaşadığı tırmanış destanının nasıl şekillendiğini ortaya koyacaktır.

Bütün bunlar halen önümüzde büyük değerler olarak dururken, mutlaka izaha kavuşturmak görevi de bizlerin ve bizlerden sonra gelenlerin önünde durmaktadır. Bu kahramanlıkları ve onların yarattıklarını yeterli düzeyde yansıtmak, izaha kavuşturmak sıradan bir olay olmayacaktır. Bunun için mutlaka surette derinlik, yoğunluk ve yaşamsal

bütünlük gerekmektedir. Kürdistan'da çağdaş Demokratik Uygarlık Çizgisi'nde ilerleyen önderliksel hareketin ortaya çıkardığı büyük kişiliklerin, önder militan komutanların tarihsel yürüyüşünün son halkası da, Engin Sincer (Erdal) yoldaş olmuştur.

15 Ağustos'un 19. yıldönümünün, 11. 15 Ağustos atılım ruhuyla karşılandığı ve bizat kendisinin komuta ettiği kutlama töreni esnasında beklenmedik bir anda yaşanan vahim olay sonucu şahadete ulaşmış olması, hareketimiz, tüm halkımız ve halkımızın dostları için acı ve büyük bir kayıp olmuştur. Mücadele tarihimiz boyunca her büyük acı ve önemli Şahadet halkası, yeni bir dönemin başlangıcı ve hamlesel çıkışın ruhu, gücü ve talimatı haline dönüşmüştür. Haki Karer yoldaşın, bir komplo ile 1977'de şehit düşmesi, ideolojik çizgide yürüyüşün daha da kararlaşmasına ve anıya bağlılığın gereği olarak partileşme hamlesine ve kararlaşmasına zemin olmuştur. Yoldaşlık ve anıya bağlılığın bir gereği olarak yürüyüşün daha da sarsıl-

maz bir kararlılıkla gelişmesine ve kararlaşmasına en güçlü ideolojik-politik temel olmuştur. Zindan direnişinin büyük Şahadetleri, o zaman da bir geri çekilme sürecini yaşayan hareketimizin yeniden ülkeye dönüşünün kararlaşması ve şanlı 15 Ağustos Atılımı'nın temel gücü ve talimatı olmuştur. Bununla birlikte özellikle ideolojik grup döneminin öncü kadroları ve Önderliğin en çok eğittiği, APOCU militan özellikleri kişiliklerinde cisimleştiren Haki Karer, Mazlum Doğan, Hayri Durmuş ve Kemal Pir gibi büyük militanların APOCU militan özellikleri ve karakteri, APOCU hareketin bütün militanları için, militanlaşmada temel ölçü olmuştur. APOCU militanlaşma ölçüsü olan bu yoldaşlar, APOCU militanlaşma, önderleşme ve komutalaşma özelliklerini kişilik ve yaşamlarında somutlaştırarak APOCU militan düzeyin temelini pratikte atmışlardır. Başta Agit ve Erdal gibi silahlı mücadele döneminin büyük Şahadetleri ise, gerillalaşma ve gerillanın Kürdistan'da oturtulmasının ve

APOCU askeri çizgide militanlaşma, ordulaşma ve komutalaşmanın temel ölçüsü ve gücü olmuşlardır. Bu temelde gelişen Diriliş Devrimi'nde uzun süreli halk savaşı stratejisinin öncü komutanı, Agit yoldaş olmuştur. Bir öncü komutanın nasıl olması gerektiği, yaşamı, eylemi, dürüstlük ve sadeliğiyle Agit yoldaşa temsilini bulmuştur. Erdal yoldaş ise, meşru savunma stratejisinin öncü komutanı olarak tarihe geçmeyi başarmış bir kişiliktir.

Meşru savunma stratejisi, 21. yüzyılın mücadele stratejisi olarak temelde demokratik siyasal mücadeleyi esas alırken, ulusal-toplumsal yaşamın bütün alanlarında örgütlenme ve mücadeleyi öngören siyasal, sosyal, kültürel, diplomatik ve askeri mücadelenin bütününü kapsayan bir mücadele stratejisidir. Erdal yoldaş, bütün bu alanlarda yürüttüğü mücadelesi, çağdaş-demokratik mücadelecilik kişiliği ve önder militanlık vasıflarıyla yeni dönemin öncü komutanı olarak temel bir ölçü ve yeni dönemin zafer talimatı haline gelmiştir. Çizgiyi her yönüyle ve her alanda yaşamsallaştıran kişilik özellikleriyle, gerçek bir militan, önder ve meşru savunma çizgisinin sarsılmaz bir komutanı olarak, Agitlerin gerillalaşma, ordulaşma ve Diriliş Devrimi'ni tamamlama talimatını vermesi gibi, o da Demokratik Kurtuluş Devrimi'ni tamamlama talimatını bizlere vermiş bulunmaktadır.

APOCU hareketin önderliksel mevzilenmesinde bu denli güçlü bir yer tutan, çok yönlüleşen, gelişkin kişilik özellikleri ile

çevreyi etkileyen ve çevre için sürükleyici bir rol oynayan Erdal yoldaş gibi bir öncü militan kelimelerle izah etmek, çok güç bir iştir. Devrimci yaşamı boyunca onu en yakından tanımış ve uzun yıllar birlikte yaşamış, mücadelede yer almış bir kişi olarak Erdal yoldaş kelimelerle izah edemeyeceğimi; onun kapsamlılığını, ruhunu, devrimci coşkusunu, kişilik özelliklerini yansıtamayacağımı, yansıtmayı başaramayacağımı peşinen söylemek zorundayım. Çünkü, kendisini böylesine kapsamlı bir şekilde pratikleştirmiş, çok yönlüleştirilmiş, her bakımdan örnek bir düzeyi yakalamış bir yoldaş, kelimelerle, cümlelerle ifade etmek gerçekten çok zor bir şeydir. Çok yakından tanıyor olmama rağmen, ne söylersem söyleyeyim eksik söylemiş olacağımın endişesini taşıyorum. Önderliksel hareketin yetiştirdiği ve gelişkin insani özellikleri yaşamında somutlaştıran böyle bir kişiliği gerçek anlamda tanımak ve tanıtmak, anlatarak değil, ancak birlikte yaşayarak, iyiyi-kötüyü birlikte paylaşarak, zorluklar ve bollukları birlikte karşılayarak mümkün olacaktır. Kelimelerle yapılan izahlar yoluyla böylesine yoğunlaşmış kişilikleri tanımlamak ve tanımak oldukça güçtür.

Erdal yoldaş, her şeyden önce etkileyici ve çekici bir kişiliğe sahipti. Hiç kimse için kırıcı olmayan, hemen herkes için çekici olabilen, erken kaynaşabilen, en yabancı olduğu, en tanımadığı ortamlarla bile çok kısa bir sürede kaynaşıp bütünleşebilen, halkçı, mütevazı, seçkin bir kişilikti. Devrimci yaşamda insanların bir araya gelişi, ideolojik-politik inanışa dayalı ortak amaçlar doğrultusunda gerçekleşen bir araya geliştir. Ortak davaya bağlılık, herkesin tereddütsüzce ve hiçbir çekinceye kapılmadan kendisini ortak davaya katması ile militanlık ve yoldaşlık bağları güçlenir ve sökülemez bir şekilde sıkı dokunmuş bir bağa dönüşür. Burada kişideki dürüstlük ve samimiyet en belirleyici öğedir. Kendisini var gücüyle ve dürüstane bir şekilde samimi olarak katan bir

"Erdal yoldaş, her şeyden önce etkileyici ve çekici bir kişiliğe sahipti. Hiç kimse için kırıcı olmayan, erken kaynaşabilen, en yabancı olduğu, en tanımadığı ortamlarla bile çok kısa bir sürede kaynaşıp bütünleşebilen, halkçı, mütevazı, seçkin bir kişilikti."

militanın, APOCU harekette büyümemesi, gelişmemesi ve yükselmemesi mümkün değildir. Çünkü bunu yapan kişi, örgüt ve yoldaşlık ortamını katılımıyla güçlendiren, aradaki bağları pekiştiren, kişiler arasındaki yoldaşlık bağlarıyla ülke ve özgürlük arasındaki bağı, inancı ve tutkuyu pekiştiren bir rol oynayarak ortamın her zaman ihtiyaç hissettiği, olmadığında eksikliğini hissettiği, herkesin aradığı ve katılımından güç aldığı bir yoldaş durumuna gelmiş olmaktadır. İşte Erdal yoldaşın, başarılı bir militan performansı sergilemesinin en önemli yanı, bu özellikleri kendisinde oldukça gelişkin bir biçimde ortaya çıkarması olmuştur. Çok dürüst ve samimi bir katılımı kendini katarak ortamı güçlendiren, aynı zamanda sarsılmaz bir kararlılıkla tüm yoldaşları harekete daha derin bağlarla bağlayan bir devrimci duruşa ve militan özelliğe sahip bir arkadaşımız olmuştur. Böylesi bir yoldaş da, her zaman aranacak, her zaman ihtiyaç duyulacak, geldiği yere sevinç ve neşe getiren bir yoldaştır. Nitekim Erdal yoldaşın kişiliğinde de bütün bu özellikler mevcuttu. Onu hareketimizde en çok sevilen arkadaşlardan birisi haline getiren temel neden, bu kişilik özellikleri olmuştur. Katılımını bu biçimde gerçekleştiren her militanın gelişim göstermesi ve önemli bir rol oynayarak öncü konumuna gelmesi, kesin bir gerçekliktir.

Bilindiği gibi, devrimci hareketimizde birçok kadrosal sorun söz konusudur ve bunlar zaman zaman daha kapsamlı bir biçimde örgütün gündemine gelmektedir. Birçoğumuz yetersiz ve eksik katılımından kaynaklı değişik sorunları yaşayabilmekteyiz. Hatta bazı kişiler, tam ve yeterli katılımı gerçekleştirememenin bir sonucu olarak çizgi dışı, çeteci anlayışlara sapabilmekte ve bu temelde, örgüt karşıtı bir konuma girmekten kendisini alıkoyamamaktadır. Çünkü kaygılı ve yetersiz bir katılım, her zaman çeşitli çizgi dışı anlayışların döl yatağı olabilmektedir. Ve bunun gibi daha değişik yüzeysel katılım

sahibi olan, tüm enerjisi ile kendisini harekete vermeyen, sadece bir yönüyle kendisini katan birçok kişide, "Hakkım yenilmiştir, bana haksızlık yapılmıştır, emeğim görülüyor, önüm açılmıyor, rol verilmiyor" gibi yakınmalar ortaya çıkabilmekte ve bu kişiler değişik biçimlerde ya kendisini örgüte dayatmakta, ya da örgütün bir rol biçmesini, önünü açmasını istemektedir. Bu tür yetersiz katılımlar karşısında Erdal yoldaşın katılımı, örnek bir katılım olarak gözler önündedir. Erdal yoldaş, her şeyden önce tereddütsüz, kaygısız bir temelde, büyük bir dürüstlük, samimiyet ve açık sözlülükle, yapabildiği kadar yapan, hiçbir biçimde kendini geride tutmayan bir katılım düzeyini yakalamıştır. Bunun için de gittiği her yerde başaran, sevilen, övülen, desteklenen ve önü açılan bir militan olmuştur. Onun öyle, "Önüm açılmalı, rol verilmeli" gibi bir sorunu hiçbir zaman olmamıştır. O zaten, kendi emeği, gücü, becerisi ve doğru katılımıyla kendi kendisinin önünü açmıştır. Belki de partimizin yoğun ve kapsamlı eğitim imkanlarından en az yararlanan bir yoldaşımız olmuş ama bundan hiçbir zaman şikayetçi olmadığı gibi, bunu gelişiminin önünde engel olmaktan çıkarmıştır. Kendini eğitmeyi başardığı gibi, ilgisi, yaklaşımı ve her şeyden önemlisi de örnek yaşam çizgisi ile tüm çevresi için bir eğitim merkezi rolünü oynamıştır.

Militanlaşma sorunlarımızın yaşanmasında en önemli bir etken, kişinin kendi önünde engel olması, kendi kendisine engel koyması, kendi kendisinin önünü kapatması noktasıdır. Bütün militanlar olarak bizler, kendi önümüzde engel olmaz ve bu konuda Erdal yoldaşın örnek düzeydeki katılımını esas alırsak, müthiş bir gelişme düzeyi kaydetmemiz işten bile değildir. Bu noktada katılım ve yetenek en önemli hususları teşkil etmektedir. Kendisini hareketimize tereddütsüzce katan, bu anlamda ideolojik çizgiyle ruhsal, psikolojik düzeyde bütünleşen herhangi bir militan veya militan adayı, her ko-

şul altında rahat, moralli, cesaretli, kararlı olacak ve dolayısıyla hareketin militanlık ortamında insani yeteneklerini alabildiğine açığa çıkarma, geliştirme olanağını yaratacaktır. Böylelikle oldukça zeki, yetenekli ve becerikli bir kişiliğin şekillenmesi ve gelişmesi olanak dahiline girecektir. Ama böyle değil de, tereddütlü, kaygılı, hesapçı bir temelde bireysel kaygılarla kendisini katan, önyargılı yaklaşımlarla kendisini adeta kuşatan bir kimsenin hiçbir zaman rahatlayamayacağı, örgüt ortamında hep gergin bir duruşa sahip olacağı, dolayısıyla yeteneklerini açığa çıkaramayacağı ve bundan dolayı da daha çok mekanik, dogmatik, yaratıcı olmayan bir tarza sahip olacağı, militanlık mevzilenmesine doğru giremeyeceği, her zaman eleştirilen, pratiğinde sürekli yanlışlıklar yaşayan bir militan tiplemesini ortaya çıkaracağı çok açık bir gerçekliktir. Nitekim hareketimizde bir kısım arkadaşımızın, özünde dürist ve bir yönüyle de emekçi olmalarına rağmen, yeterince gelişme gösterememelerinin temel nedeni, bu biçimde kendi kendilerinin önünde engel olmalarıdır. Bu durum kişiyi, kendi kişisel özellikleri ile kendisini kuşatarak partinin ve hareketin derin ideolojik-felsefi gerçeğinde derinleşememe, APOCU tarz ve yöntemle bütünleşememe, Başkan Apo'nun yaşam ve çalışma tarzında derinleşememe sorununa götürmektedir. İşte bu noktada Erdal yoldaşın katılım düzeyi, gerçekten hem örnek bir katılım düzeyini ifade etmekte ve hem de militanlaşmanın nasıl gelişip şekillendiğinin profilini çizmektedir.

...
Erdal yoldaş, Kuzey Kürdistan'ın Pazarcık yöresinde dünyaya gelmiş ve yaşamla tanışmıştır. Pazarcık yöresi, daha hareketimizin ideolojik grup döneminde mücadelemize açılan, Haki Karer, Kemal Pir gibi birçok önder devrimcinin emeğiyle yoğrulan ve bu emek temelinde APOCU hareketle erkenden tanışıp katılım gösteren, hareketimizin kitle-

sel tabana ulaştığı ilk bölgeler arasında yer alan bir yöremizdir. Mücadele tarihimiz boyunca, bu zemin üzerinden mücadeleye katılarak önemli bir militan performans ve pratik sergileyen birçok yoldaşımız olmuştur. Bese Anuş'tan Abbaslara kadar birçok devrimci militanın çıktığı ve yüzlerce şehit veren, bu topraklarda yetişen, gücünü bu toprakların zengin birikiminden alan ve devrimci militanlaşmada zirveleşen Erdallar da ortaya çıkmıştır.

Birinci Erdal (Mustafa Yöndem), daha hareketin ideolojik aşamadan politik aşamaya geçtiği süreçlerde harekete katılmış ve onun etkin bir militanı olmayı başarmıştır. 1980 cunta darbesinden sonra yaşanan geri çekilme sürecinde Filistin-Lübnan sahasında eğitime alınan kadrolar arasında Erdal yoldaş da yerini almıştır. Askeri kişiliği, disiplinli yaşamı, yetkin ve keskin devrimci militan duruşuyla öne çıkan Erdal (Mustafa Yöndem) yoldaş, geri dönüş sürecinde ülkeye ilk yönelen gruplar içerisinde yer almıştır. Kürdistan'ın Botan yöresinde yürüttüğü faaliyetlerle iz bırakan ve gerillanın Kürdistan'da kalıcı bir biçimde oturtulmasında önemli bir role sahip olan birinci Erdal'ın şahsında, yaşamında ve eyleminde yaşanan, tek kelimeyle bir yiğitleşme olmuştur. O, yiğit bir asker ve komutan olabilmeyi, ilk başarılarından birisi olmuştur. Agit yoldaşla birlikte şanlı 15 Ağustos Atılımı'nda Eruh eyleminin planlayıcılarından birisi olmuş ve bu eylemde, Agit yoldaş eylemin komutanı ve koordine-siyken, Erdal yoldaş da saldırı kol komutanı olarak görev üstlenmiş ve bu görevi yüksek bir saldırı ruhu, cesaret ve kararlılıkla başarmıştır. Öyle ki, Eruh'taki merkez jandarma karakolunu 1,5 dakikada ele geçiren, cesareti, sürati ve temposu ile düşmanı adeta şaşkına çeviren yılmaz bir komutanımızdır.

Pazarcık zemininden çıkış yapan ve bu biçimde yiğitleşerek komutanlaşan birinci Erdal'ın en yetkin takipçisi de ikinci Erdal olmuştur. Ve zaten ikinci Erdal, birinci Er-

dal'ın takipçisi olmayı çok bilinçli bir biçimde kendisine temel bir amaç olarak esas almış ve bunu bilinçli bir tarzda pratiğinde yaşamsallaştıran bir gerçeği ortaya çıkarmıştır. İki Erdal'ın da Pazarcık yöresinden çıkarak aynı şekilde Botan alanında komutanlaşmayı, yığitleşmeyi başarmış olmaları, kendi başına üzerinde ciddiyetle durulması gereken bir olaydır. Her ikisinin de çıktığı yer Pazarcık olurken, komutanlaşma sahaları, Agitlerin diyanı Botan olmuştur. Bu, çok bilinçli bir tercihtir. Özellikle ikinci Erdal için, birinci Erdal'ın takipçisi olarak bilinçli yapılan ve uygulanan bir tercih olduğu açık bir gerçekliktir. Agitlerin yoldaşı olabilmüş ve onun izinde komutanlaşmayı başarmış ve yığitleşme örneği olmuş iki Erdal da, aynı zamanda Kuzey Kürdistan'ın batı ucundan doğu ucuna doğru bir köprü olarak ulusal birliğin ve bütünlüğün en güçlü örnekleri olmuşlardır. İkinci Erdal, Engin Sincer yoldaş, daha küçük yaşta ailesinin bulunduğu Avrupa'ya götürülmüş, öğrenimini Avrupa'da sürdürmüştür. Avrupa ortamında da birçok Avrupalı arkadaş edinmiş ve kendisi ülkeye döndükten sonra da bu arkadaşlarının Erdal yoldaşa bağlılıklarını sürdürdüğüne yakın çevresinin tanık olduğu sağlam dostluklar kurmuştur. Yörenin, çevrenin ve ailenin yurtseverlik konumundan etkilenen Erdal yoldaş, her ne kadar liseyi Almanya'da bitirmiş, belli bir kültür düzeyine ulaşmış, Avrupa ve birçok çevrede dostlar edinmişse de, onun kalbi, egemenlik altında olan ülkesi

için çarpmakta, ülkesine ulaşabilmek için büyük bir heyecanla devrimci sempatanlık faaliyetlerine tüm gücüyle katılmaktadır.

1988-89 yılından sonra elindeki bütün kişisel yaşam olanaklarına rağmen o, ülkesinin bir kadrosu olmak, APOCU hareketin iyi bir militanı olmak için profesyonel devrimciliğe adım atarak ilk temel eğitimini 1990 yılında Avrupa'da görmüş ve profesyonel devrimci yaşam sürecine girmiştir. Kültür birikimi ve yabancı dil bilgisinden ötürü ilk profesyonel devrimci faaliyeti, dış ilişkiler bürosunda diploması faaliyeti ile başlamıştır. Çok genç yaşta olmasına rağmen, Avrupa'daki bütün dış ilişki büroları tarafından aranan ve kendi bürolarında görev alması için hakkında istek ve öneride bulunan bir arkadaştı. Candanlığı, can yoldaşlığı, samimiyeti, zekiliği, düşüncedeki üretkenliği, girişimciliği, keskinliği ve kararlılığı, daha ilk yılında dikkat çekici özellikleri olarak göze çarpmıştır. Ama o, Avrupa'da yürüttüğü faaliyetlerle tatmin olmamış, ülke sahasına gelmek ve Önderlikle buluşmak için sürekli öneri ve dayatmalarda bulunmuş ve sonunda 1992 yılının ortalarında Önderlik sahası olan Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gelerek burada kısa süre Önderlik eğitimini almıştır.

Hareketimiz üzerindeki uluslararası komplo ilk olarak 1992 yılında devreye girmiş ve bu komplo nun ilk eylemi, Lübnan'da bulunan Mahsum Korkmaz Akademisi'ni kapatmak olmuştur. İşte o süreçte akademinin bir öğrencisi olan Erdal yoldaş, diğer akademi öğrencileriyle birlikte Güney Kürdistan'a doğru yola çıkmıştır. Aynı süreçte, uluslararası komplo nun devamı olarak Güney Kürdistan'da bulunan üstlenme sa-

halarımıza hem güneyli güçler, hem de Türk ordusu tarafından güneyden ve kuzeyden kapsamlı bir saldırı başlatılmıştır. Mücadele tarihimize Güney Savaşı olarak geçen bu savaş sürecinin başladığı süreçte Erdal yoldaş da içinde bulunduğu grupla birlikte Güney Kürdistan'a geçiş yaparak daha savaşın ilk günlerinde Haftanın cephesine ulaşmış ve hemen savaş birliklerinin mevzilenmesinde yerini almıştır. Daha ilk gününde, içinde bulunduğu birliğin mevzilendiği alana ihanetçi güçlerin gerçekleştirdiği bir saldırıda, Avrupa'dan beraber geldiği ve aynı mevzide savaştığı Rızgar yoldaşı şehit düşmüş ve kendisi de hafif bir şekilde yaralanmıştır. Avru-

pa'da büyümüş ve okumuş olmasına karşın, ülkeye ayak bastığı ilk gün böyle bir olayla karşılaşmış olması karşısında hiçbir sarsılmaya uğramadan yüksek bir moral ve coşkuyla savaş birliklerinde savaşmayı sürdürmüştür. Ülkeye ilk ayak basmasıyla birlikte karşılaştığı bu ihanet saldırısına karşı doğru devrimci ilkesel tutumunu daha da pekiştirerek her türlü ihanetçi, çizgi dışı yaklaşıma karşı sağlam bir militanlaşmanın mayasutu bu ilk pratiği ile birlikte daha güçlü bir biçimde atmıştır. Bundan sonra bütün devrimci mücadele yaşamı boyunca her türlü ihanetçiliğe, ilkel milliyetçiliğe, çizgi dışı eğilime karşı, keskin tavrıyla tanınan öncü kad-

rolardan biri haline gelmeyi başaran bir kişilik olmuştur.

Erdal yoldaş, farklı bir kültürden ve ortamdan gelmiş olmasına rağmen, devrimci savaş pratiğini yürüttüğü Botan alanında çok kısa bir sürede kendisini kabul ettirmeyi başaran bir pratiğin sahibi olmuştur. İlk görevine manga komutanlığından başlamış, daha sonra takım, bölük ve tabur düzeyine kadar tempolu bir gelişmeyi yaşayarak savaş pratiği içerisinde gösterdiği beceri, yetenek, cesaret ve taktisyenliği ile tüm savaşçı yapısı için güven kaynağı ve aranan bir komutan düzeyine ulaşmıştır.

İlk profesyonel devrimci faaliyetinin başladığı diplomasi alanında göreve başlarken

de, askeri faaliyetler içerisinde manga komutanı olarak görevliken de, değişik sorumlular ve komutanlar tarafından "Bu yoldaş yanımıza gelmeli, yanımıza gelirse birçok katkısı olur" şeklinde istekte bulunulan, aranan bir kişilik olduğunu göstermiş olması, çarpıcı bir özelliği durumundadır. Bu nedenle gittiği her yerde ilgi gören, ilgi gösteren, mütevazı duruşuyla herkesle, her sınıftan gelen arkadaşla kaynaşabilen, onları doğru devrimci çizgiye çekmede oldukça başarılı bir komutanlık, yöneticilik performansını gösteren yoldaşlarımızdan birisi olmuştur. Bu gelişkin özelliklerinden ötürü, tabur komutanı olarak görev yaptığı ve Cudi alanının sorumluluğunu yürüttüğü süreçte gerçekleşen PKK VI. Kongresi'nde büyük bir oy çoğunluğuyla Merkez Komite üyeliğine seçilmiştir. Daha sonra, 99 yılının o zorlu sürecinde, uluslararası komplo'nun Önderliğimizi esaret altına aldığı bu zorlu dönemde Erdal yoldaş, Gabar ve tüm Mardin eyalet sorumluluğunu üstlenerek komploya karşı devrimci duruşun sergilenişinde temel bir köşe taşı olmayı başarmıştır. 99 yılının sonuna doğru gelindiğinde gerçekleştirilen PKK Olağanüstü VII. Kongresi'nde de yeniden PKK Merkez Komite üyeliğine seçilen Erdal yoldaşın düzenlemesi, devrimci faaliyetleri orada devam ettirme göreviyle Avrupa alanına yapılmıştır.

Birçok kadronun sallantıda olduğu, hareketimiz içerisinde dalgalanmaların yaşandığı bu kritik süreçte o, temkinli ama aynı derecede de kararlı duruşuyla çevresine güç veren, doğru çizgiyi dayatan bir duruşun sahibi olmuştur. Erdal yoldaşın bu duruşu, her ne kadar o dönemde herkes tarafından tam olarak anlaşılmamış olsa da, o, 2000, 2001 ve 2002 yılları boyunca, bulunduğu Avrupa alanında göstermiş olduğu çaba ve sarsılmaz kararlılık ile çizgiye ve Önderliğe bağlılığının derinliğini pratikte ortaya koyan bir kişilik olmuştur. PKK VIII. Kongresi'nde de, KADEK Yönetim Kurulu üyeliğine seçilen

arkadaşlardan birisi olan Erdal yoldaşın Avrupa'daki üç yıllık faaliyet süreci boyunca diplomasi, KNK Yürütme Konseyi Üyeliği, Avrupa Yürütme Üyeliği ve kitle faaliyetleri gibi birçok alanda göstermiş olduğu öncü militan düzey ve yürüttüğü faaliyetlerin izi yıllarca silinemeyecek düzeyde belirgin bir etki bıraktığı kesindir. Özellikle uluslararası komplo'nun dağıtıcı, yıkıcı etkisinin yoğun olduğu o süreçte, Erdal yoldaş toparlayıcı, birleştirici kişiliğinin yanı sıra hiçbir savrulmaya uğramadan yürüttüğü başarılı pratiği ile tüm arkadaş ve çalışan yapısı ile yurtsever halkımız açısından en büyük birleştirici öge olabilmıştır. Erdal yoldaş Avrupa çalışmalarında, üstelik de oldukça kritik bir süreçte sergilediği bu duruş ile, hem mücadele birikim ve değerlerimizin temsilciliğini yapmış; hem de her türlü gelişme ve yeniliğe başarıyla uyum gösterebilen APOCU militan özelliklerini sergileyebilmiştir. Belki mütevazı kişiliği nedeni ile kendisinin ve çalışmalarının tanıtıcısı, hatta deyim yerindeyse reklamacısı olmamış ama APOCUluğun o sessiz, derinden, kalıcı çalışma yürütme özelliğinin en eşsiz örneklerinden biri olmayı başarmıştır. Nitekim Avrupa çalışmalarımızda yer alan en eski yurtseverlerden, en yeni kadro adaylarına, Kürdistan'ın dört parçasından ve değişik siyasi geleneklerden gelen KNK üyelerinden Avrupalı dostlara kadar çok değişik kesimlerin gönüllerinde taht kurması bunun en açık ifadesidir.

Sürükleyici ve toparlayıcılığıyla Avrupa'daki faaliyetlerimizin toparlanmasında en önemli rolü üstlenen bir yoldaşımız olan Erdal yoldaş, 2003 yılı ortalarında tekrardan geldiği ülke sahasında, son gerçekleşen KADEK Yönetim Kurulu Toplantısı'na katılmış ve bu toplantı ile birlikte, düzenlemesinin çok sevdiği gerilla faaliyetlerine olması, onu oldukça sevindirmiştir. Bu temelde, büyük bir istek, coşku ve moralle dopdolu olarak HPG askeri faaliyetlerine katılmıştır. Yeniden döndüğü HPG faaliyetlerinde çalışma

yürüttüğü 15 günlük süre içerisinde göstermiş olduğu performans, tempo, yüksek moral ve coşkusuyla, kısa sürede Ana Karargah sahasında bulunan bütün savaşçı ve komuta yapısı tarafından sevilen, güler yüzlü komutan olmayı başarmıştır. HPG’de Askeri Konsey Yürütmesi ve HPG Genel Komutanlık yardımcısı olarak görev yürütürken şahadete ulaşmış olması, bütün HPG yapısı ve tüm KADEK militanları için büyük bir üzüntü yaratmakla birlikte, tüm yapımız ve herkes için bir mesaj niteliği taşımıştır. Erdal yoldaşın şahadeti, yeni dönemde tüm HPG güçleri için, dönem görevleri üzerine hangi kararlılık ve moralle, hangi cesaretle, hangi tarz ve tempoyla yürünmesi gerektiğine dair bir mesaj olmuştur.

Erdal yoldaşın HPG’de yürüttüğü 15 günlük faaliyetlerin toplamı, yeni dönem çalışmasının perspektifi ve talimatı durumundadır. Onun tutturduğu tempo, tarz, keskinlik ve yetkinlik, hepimiz için her zaman rehber olacak düzeydedir. Bu yüzden bu dönemde gerçekleştirdiğimiz HPG II. Konferansı, şehit Erdal yoldaşın naaşının konferans salonuna getirilmesi ve onun önünde saygı duruşu ile başlatılmış, yeni dönem komutanlaşmasının sembolleşen ismi ve kişiliği olarak kabul edilmiş, bütün HPG çalışmalarında mücadeleyi yükselterek anısını yaşatma andı içilmiştir. Bütün birliklerde, anıya bağlılık yeminleriyle ölümsüz komutan Erdal yoldaşın mücadelede yaşatılacağı ve dönemin öncü komutanı olarak emir ve talimatlarını doğru bir biçimde pratikleştirileceğinin andı içilmiş ve sözü verilmiştir. Nitekim, konferansın devam eden tartışmalarında, Erdal yoldaşın meşru savunma çizgisinin öncü komutanı olarak ilan edilmesi kararı alınmış ve aynı dönemde şehit düşen Mahir yoldaş ile birlikte, oy birliği ile HPG Meclisi’nin onur üyeliğine seçilmişlerdir. Nasıl ki, halk savaşı sürecinin komutanı Agit yoldaş olduysa, meşru savunma savaşının komutanı da Erdal yoldaş olmuştur.

Bununla birlikte Erdal yoldaşın beklenmedik bir anda ve umulmadık bir yerde şehit verilmesinin nedenleri üzerinde durulmuş, gerçekleşen olayın biçimi ne olursa olsun, sorgulanması, yargılanması ve zemin olma anlamında görülmesi gereken öncelikli anlayış, klasik, düz, tedbirsiz, denetimsiz komuta anlayışıdır. Bu noktada, hepimizin ve orada bulunan tüm komuta yapısının yetersiz yaklaşımı söz konusudur. Erdal yoldaşın şahadetinin verdiği mesajın gereklerini yerine getirmek ancak, burada yaşanan yetersiz yaklaşımı ve bu klasik komuta gerçeğini olmazsa olmaz kabilinden aşma temelinde daha yoğun ve yetkin bir mücadeleyi geliştirmekle mümkün olacaktır. Bir bütün olarak olay ve olay esnasında yaşananlardan çıkarılması gereken önemli dersler ve sonuçlar vardır. Erdal ve Xelat (Xoraman Ali) yoldaşları böylesi bir zeminde kaybetmiş olmamız, bizler için çok ciddi ve acı verici bir ders olarak belleklerimizde kazınmıştır. Erdal ve Xelat yoldaşlar, tedbirli olmanın, salt savaş ve eylem pratiğinde değil, yaşamın her alanında, her koşul altında zorunluluğunu; detaylarda derinleşip her şeyi daha planlı ve daha denetimli bir şekilde pratikleştirme gerekliliğini bir kez daha en çarpıcı bir şekilde ortaya koymuşlardır. Bütün bunların olmaması halinde, her zaman bu tür olasılıklarla karşı karşıya gelebileceğimizi görmek, burada yaşanan hataları doğru tespit etmek ve bu temelde askeri düzen ve sistemle detayda ilgilenen, her şeyi planlı ve incelikli ele alan bir yaklaşımı esas almak gerekmektedir. Örgütsel düzenleniş açısından çıkarılması gereken bu derslerle birlikte, olayın mahiyetini daha derinliğine kavrama ve bu temelde APOCU militan çizgiyi, komuta gerçeğini oturtma görevi ile karşı karşıya olmamız da inkar edilemez ve mutlaka yerine getirilmesi gereken bir gerçekliktir. Bu noktada, şehit Erdal ve şehit Xelatların kanı yerde kalmamalıdır ve kalmayacaktır. Bu olay büyük bir derse dönüşerek her türlü çizgi dışı, çeteci

**Bir senden soracaklar
Türkü yüzlü dostum benim
Beni senden soracaklar
Yüreğimi sende bulacaklar
Yüzümü ülkemde**

**Sesimi rüzgarda bulacaklar
Sevdamı bulacaklar sonra
Çocukça gülen kır çiçeklerinde
Yaralı bir yaşam bıraktım
ardımda
Bir de silinmez anılar...**

klasik anlayışa karşı yetkin bir mücadele ile doğru komutanlık performansını yakalama esas alınmalıdır. Şehit Erdalları ve Xelatları ancak bu temelde adlarına layık bir biçimde mücadeleyi yükselterek yaşatabiliriz.

Bunun için de, mücadele tarihimiz boyunca Önderliğimizin çizgisinde yürüyen Agitlerin, Zilanların ve Erdalların APOCU militan çizgisiyle, bunun karşıtı olan geri, klasik çeteci çizginin mücadelesinde APOCU çiz-

ginin hakim kılınması ile safların netleştirilmesi ve APOCU militan ruhla donanmış komuta ve ordu gerçeğine ulaşılması görevlerini bu olay bir kez daha önümüze koymuştur. Saflarımızın hiçbir muğlaklığa yer vermeyecek bir tarzda netleştirilmesi, Önderliğin ve şehitlerimizin çizgisinde yetkince yürüyen, iç mücadeleyi bu temelde geliştirerek netleşmeyi esas alan, netleşmiş bir yapılanma ile dış mücadeleyi en yetkin bir biçimde geliştire-

ren bir örgütsel yapıya ulaşma görevi Erdal yoldaşın bizlere verdiği talimatın esasını oluşturmaktadır. Hareketimiz, bir bütün olarak çizgi dışı anlayışlara karşı mücadelede önemli bir başarıyı sağlamış olmasına rağmen, Erdal ve Xelat yoldaşların anılarına ancak, içimizde kalıntı biçiminde de olsa varolan geri, duyarsız, tedbirden uzak yaklaşımlar ile çizgi dışı çeteci eğilimlere karşı yetkin bir mücadele ile safların berraklaştırılması görevini tam ve yeterli bir biçimde yerine getirerek layıkıyla sahip çıkılabilecektir. Erdal ve Xelat yoldaşların bu biçimdeki şahadetleri ve tarihin bu önemli döneminde gerçekleşen bu olayın bizlere verdiği mesajı doğru kavrama ve bu temelde iç-dış mücadeleyi yetkinleştirerek şehitlerin çizgisinde yılmaz ve yenilmez bir ordu gerçeğine ulaşma temelinde mesajın pratikleştirilmesinin gereklerini yerine getirmekle karşı karşıya bulunmaktayız.

Erdal yoldaşın katılım ve gelişme çizgisi tüm yapımız ve Kürdistan gençliği için örnek alınması ve esas alınması gereken bir çizgidir. Dürüst ve samimi bir biçimde inanarak ve hiçbir bireysel kaygı taşımadan katılımın gerçekleştiği yerde kişinin kendi öz emeğine dayanarak kendi kendini geliştirip büyütebileceği, Erdal yoldaş şahsında kanıtlanmış bir gerçekliktir. Bu noktada Erdal yoldaşın katılım çizgisi ve militan yaşamı çarpıcı bir örnektir. O, Avrupa'da iyi bir siyasetçi ve diplomat, Kürdistan'da, Botan dağlarında ise iyi ve yetkin bir komutan olabilmiş, çok yönlülüğü kişiliğinde yaşamsallaştırarak öncü militan, komutan kişiliğini temsil edebilmiş, bu noktada APOCU çizgide mevzilenerek ölümsüzleşen bir düzeye erişmiştir. Erdal yoldaş, APOCU önderliksel hareketin yetiştirdiği militan önder kadronun, insani yetenekleri ayaklandırarak iradeleşmeyi ve büyümeyi esas alan kahramanca yürüyüşünün son halkası durumundadır. Erdal yoldaşı öncelikle bir komutan olarak tanımlamak, ona öyle yaklaşmak daha doğru

ve isabetli bir tanımlama olacaktır. APOCU çizgide derinleşen, onun ideolojik, politik ve felsefi gerçeğinde yoğunlaşan komutalaşmış bir kişilik, gerektiğinde bir siyasetçi, gerektiğinde bir halkçı, propagandacı, gerektiğinde bir diplomat olabilecek bir düzeye erişmiş demektir. Çünkü bu ideolojik-politik derinliğin özümsemesi, uygarlaşma, iradeleşme, özgürleşme, eşit-özgür bakış açısına ulaşma ve bireyselleşmenin toplumsallaşma ile optimal bir dengeyi sağladığı uyumlu, kolektif bir yaşam tarzına ulaşma anlamına gelmektedir. Ve bu da, yaşamın her alanında, sanattan spora, kültüre; kültürden çevre sorunlarına kadar her konuyla ilgili, bilinçli, öngörülü, duygu ile dopdolu bir kişiliğin şekillenmesine giden yola girmek anlamına gelmektedir.

Yoldaş canlılığı olan Erdal yoldaş, yoldaşa bağlılık, sevgi, saygı ve ölçülü yaklaşımda kusursuz bir insan tiplemesini kendi şahsında gerçekleştirmiştir. Zorluklar karşısında pes etmeyen, hiçbir zaman kararlılığını yitirmeyen, her koşul altında yüksek bir moral, güleç bir yüz ile sorunlara yaklaşıp çevreye moral saçı, etrafını moralize eden, esprili yaklaşımlarla yaşamı renklendiren ve güzelleştiren, üslubuyla yoldaşlık ortamını güvenli ve çekici kılan, tarzıyla da partileşme yaşamının en uygun bir temsilcisi olan bir düzeye ulaşmıştır. Bütün mücadele yaşamı boyunca, Erdal yoldaşın tarzından rahatsız olan, kırılan bir kimse ortaya çıkmamıştır. Herkesle diyalog kurması, özellikle mütevaziliği, açık sözlülüğü ve halkçı özelliği ile gerçek bir halk önderliğini temsil eden bir performansı yakalamıştır. Zeki ve çalışkan, hiçbir zaman önündeki çalışmayı erteleme-yen, onu başarmak ve bitirmek için canla başla çalışan, bu anlamda yüksek bir tempoyla birçok çalışmayı hırarada yürütebilme becerisine ulaşmış bir düzeyi söz konusu olmuştur. Bütün bu kişilik özellikleri bir araya gelince Erdal yoldaşı ancak 'şeker gibi bir arkadaş', 'hevaleki şekire' diye tanımlamak

en uygun olan bir tanımlama olarak ortaya çıkıyor. Bu da acımızı ve ona olan borcumuzu çok daha büyütüyor.

Erdal yoldaş, ülke ve halk sevgisi yüksek olan bir yoldaşımızdı. Temelde kültürünü Avrupa okullarından almış olmasına rağmen, ülke topraklarında yaşamak, yoldaşlar arasında bulunmak ve savaş ortamını yaşamak onun için en büyük haz ve mutluluk kaynağı olmuştur. Bu noktada çarpıcı bir örnek verilebilir; 92 yılında, Avrupa'daki dış ilişki faaliyetlerini yürüten ve içlerinde Erdal yoldaşın da bulunduğu bir grup arkadaş olarak ülkeye gelmelerinden sonra, 93 yılında yabancı dil bilen ve diploması faaliyetlerinde tecrübeli olan bu arkadaşların tümü, Avrupa örgütümüz tarafından geri istenmişti. Bu arkadaşların hemen hemen hepsi diploması faaliyeti yürütmek üzere tekrar Avrupa'ya gönderilmesine rağmen, böyle bir durumun olduğu Erdal arkadaşına iletildiğinde, "Benim için bir daha oraya dönmek, ülke topraklarından ve gerilla yaşamından kopmak asla söz konusu bile olamaz." diyerek konuyu hiç tartışmak dahi istememiştir. Ülkeye ve mücadeleye bu kadar sevdalı ve bağlı; insan, ülke, yoldaş sevgi ve saygısı yüksek bir kişiliğin APOCU militanlaşma ve komutanlaşma gerçeğinde derinleşip yükselişi yaşayacağı aslında o zamanda dahi görülebilen açık bir gerçeği idi. Nitekim pratik süreç, Erdal yoldaşın bu doğrultuda seyreden bir gelişim çizgisini izlediğini ortaya koymuştur. Sözüünü ettiğimiz bu kişilik özellikleri, Parti Önderliğimizin, bir komutanda ve militanda olması gereken özellikler olarak formüle ettiği kişilik özellikleridir. Bu kişilik özellikleri ile birlikte, net bir askeri bakış açısı, kültürlü ve disiplinli yaşam anlayışı, askerileşmede olması gereken planlı hareket tarzı, sistemli bakış açısı ve örgütlülük, Erdal yoldaşta en baştan itibaren gelişim gösteren özellikler olmuştur. Bütün bunlarla birlikte, keskin ve sonuç alıcı bir vuruş tarzına, ruhuna, cesaretine ve pratik becerisi-

ne sahip bir askeri komuta kişiliğine ulaşmış, böyle bir düzeyi kendi şahsında ortaya çıkarmıştır. Erdal yoldaşın savaşta koparıcılığı ve etkili vuruş tarzı daha ilk süreçlerde öne çıkan birer özellik olarak göze çarpmıştır. 1994 yılında Eruh'a bağlı Serxatê taburuna yönelik eylemde ortaya koyduğu koparıcılık ve sonuç alıcı vuruş tarzı, bu konudaki yetenek ve cesaretini en iyi sergileyen bir örnek olarak değerlendirilebilir.

Erdal yoldaş, sadece askeri bakış açısı, disiplin anlayışı, sistemli yaklaşımı, ilgilenen, eğiten tutumuyla bir öncü komuta düzeyini yakalamamış, aynı zamanda savaşta zekasını da kullanarak hep ifade ettiğimiz beyni ve yüreği ile savaşma tarzını temsil etmiş, kendi çapında ne denli bir taktisyen olduğunu pratiği ile ortaya çıkarmıştır. Taktiksel açıdan mücadelenin en çok zorlandığı 1996 ve 97 süreçlerinde nasıl ki Zilan yoldaş gerçekleştirdiği intihar eylemiyle bir taktiksel çıkışı yaparak temsil ettiği ruh ve eylemi ile sürecin önünü açmışsa, 97 yılı boyunca Gabar alanında bölük komutanı olarak bulunan Erdal yoldaş da, Gabar alanında yaşanan yoğun alt yapı sorunlarına rağmen, gücünü her zaman moralize etmiş, en iyi bir biçimde örgütleyerek askeri sistem ve taktik doğrultusunda yoğunlaştırıp taktikte ileri düzeydeki açılımlar ortaya çıkarmıştır. 97 yılı boyunca Gabar alanında gerçekleştirdiği onlarca eylemde, hiç kayıp vermeden kesin sonuç alıcılığı esas alan bir pratiği ortaya çıkarmıştır. Savaş taktiği üzerinde yoğunlaşarak taktikte zenginliği yakalama ve tekniği en iyi bir biçimde kullanıp taktiğin hizmetine sunma noktasında örnek bir komuta kişiliğini sergilemiştir. 97 yılında Gabar'da geliştirdiği taktiksel açılım ve eylemsel çıkışlar ile önemli taktiksel yenilikleri ortaya çıkarmıştır. Bu süreç, gerçekleştirdiği birçok eylemde gücünü hiç riske sokmadan, tekniği etkili bir biçimde kullanıp hedefi imha eden, imha ettikten sonra da gidip malzemeyi alan, sonuç alıcı ve kesin vuruş tarzını uygulayabi-

len bir komuta kişiliği ve taktisyen olma gerçeğini pratikte en iyi yansıtan eylemsellikler süreci olmuştur. Onun 97 yılında geliştirdiği bu taktik açılım ve tekniğe dayalı sonuç alıcılığı, bugün eğitsel faaliyetlerimizin ana hedefi durumuna getirmiş bulunmaktayız. Şimdi birçok özel birliklerde, askeri akademide ve yine değişik eğitim birimlerinde, 97 yılında Erdal arkadaşın uyguladığı taktik düzeyi yakalamak için yoğun eğitsel faaliyetler yürütülmektedir. Ama o, bu sisteme ve bu düzeye daha 97 yılında ulaşarak bu konuda taktik öncülüğü yapmış, pratiği ile bizlere yol göstermiştir. Taktik ustalığı, vuruş gücü ve sonuç alıcılığı olan bir komuta düzeyini temsil edebilmeyi başaran bir yoldaşımız olmuştur.

Erdal yoldaş, yapısını eğiten, yapısıyla kaynaşan, halkçı kişiliği ile tüm yapıyı yoğunlaşmaya sevk eden duruşuyla Önderliğimizin talimatlarında dile getirdiği "Bir komutan kendisini şerbet yapmalı ve yapısına içirebilmelidir" talimatına ve perspektifine tam uygun bir komuta kişiliği olmuştur. Yapısı tarafından en çok sevilen, sayılan ve yapısıyla çok sıkı bir biçimde sıkı yol-

daşlık bağları ile bütünleşen bir komuta düzeyine ulaşmıştır. Bu anlamda genelden detaya kadar bütün sorunlarla ilgilenen, örgütsel, siyasal ve askeri konularda netleşmeyi esas alan bir perspektif anlayışına sahip olmuş, dolayısıyla bulunduğu alanda öncülük yapmada, sürükleyici bir özelliği temsil etmede, moral ve cesaret kaynağı olmada kusursuz bir temsil düzeyine ulaşmıştır.

İyi bir [B1]asker ve taktisyen olan Erdal yoldaş, açık, net üslubu ve halkçı özellikleriyle de gerçek bir halk adamı, sürükleyici kişiliği ve çekici üslubuyla etkili bir siyasal çalışma kadrosu olabilmeyi başarmıştır. Erdal yoldaş, yetkisine, düzeyine hiçbir zaman dayanmamış, çok mütevazı bir yaklaşımla kendi gücüne dayanarak etkisini çevresine yaymış ve bu temelde otoriter bir yönetici olabilen bir tarz ve üsluba ulaşmıştır. Öncelikle karşıdakine saygılı yaklaşımı, ona karşı bir saygınlığı geliştirmiş, ahlaki değer yargılarına bağlı, toplumu ve insanı anlayabilen, özgürlükçü demokratik kişiliği ile herkese karşı paylaşımcı tutumuyla, gerçek bir öncü olma konumuna ulaşmayı başarmıştır. Kadın özgürlük çizgisine saygılı

yaklaşımı, eşitlikçi ve özgürlükçü tavır, tutum ve yaşam tarzı ile çağdaş Demokratik Uygarlık Çizgisi'nin iyi bir militanı, iyi bir uygulayıcısı olabilmeyi başaran, bunu yaşamı ve pratiği ile gösteren bir militanlık düzeyini yakalamıştır. Hiçbir biçimde oportünizme düşmeden doğru bildiğini pratiğe geçirilmiş, inandığı şeyi ısrar ve cesaretle uygulamış, bunu her platformda cesaretle ifade edebilme gücünü kendisinde yaratmış ve böylelikle dönemin vazgeçilmez bir militan düzeyini temsil eden bir gerçekliğe ulaşmıştır. Karşısındakine güven veren, ikna edici üslubu ile etkili olabilmeyi başaran, politik davranmayı bilen ve her çeşit anlayışla tartışmaya açık olan yaklaşımı ile diplomatik alanda da oldukça gelişkin bir performansı sergileyebilmiştir. Örgütçü özellikleri ile öne çıkmış, yanlışları görebilen, örgütün sistemini her koşul altında esas alan tarzıyla örgütsel faaliyetlerde yetkinliğe ulaşmıştır. Kadroyu harekete geçirebilen üslup ve tarzıyla güçlü bir örgütleyici, yönlendirici ve denetleyici militan olmayı başarmıştır. Bütün bu özellikleri ile Erdal yoldaş, aslında Avrupa'dan en son dönüşü ile birlikte, her alanda yoğunlaşmış, bulunduğu ortamlardan olumsuz anlamda etkilenmeyen, aksine bulunduğu ortamları etkileyen, kişiliğinde herhangi bir esneme ve liberalizme düşmeden mücadele keskinliğini daha da arttıran ve bu temelde askeri, siyasi, diplomatik alanda ve örgütsel çalışmalarda yetkinlik ve tecrübe kazanan bir düzeye ulaşmıştır. Mücadelemizin en çok ihtiyaç hissettiği ve kendisinin de ulaşmış olduğu düzey ve tecrübe itibarıyla en çok hizmet edebileceği bir dönemde şahadete ulaşmış olması, hareketimiz için gerçekten çok büyük bir kayıp olmuştur. Sağladığı birikim, tecrübe ve yoğunlaşmasıyla en randımanlı olabileceği bir dönemde şahadete ulaşması, bizler için tahammülü zor, acı veren bir kayıp olmuştur. Fakat bununla birlikte bu büyük şahadet, bizlere önemli görevler yüklemiştir.

Her şeyden önce tüm kadro yapımızın Erdal yoldaşın mücadelecisi kişiliğini, ruhunu ve kişilik özelliklerini özümseyerek, örnek alarak daha yetkin, daha keskinleşmiş, kararlılaşmış, sonuç alıcı bir militan düzeye ulaşma temelinde mücadeleyi yükselterek Erdal yoldaşı yaşatma ve temsil etme görevimiz vardır. Onun bize verdiği talimat bu çerçevede anlaşılmalıdır.

Yeni dönemin öncü komutasının kişilik özelliklerini tüm Kürdistan gençliğine ve KADEK'li militan ve sempatican çevrelerine özümsetme temelinde, yılmaz bir mücadelecisi yapının, keskin ve iradeli bir duruşun geliştirilmesi, kesin bir görev olarak karşımızda durmaktadır. Bu temelde, tarihin bu önemli döneminde Erdal yoldaştan güç alarak ve onun mücadelecisi, keskin ve ilkeli duruşunu kendimize rehber kılarak dönemin görevleri üzerine yürümeli ve Erdal yoldaş şahsında bütün şehitlerin anılarını yaşatarak Önderlik çizgisinin iyi birer militanı olmayı hedeflemeliyiz. Erdal yoldaş gibi iyi bir Önderlik takipçisi olmak, değerlere sıkı sıkıya bağlılık temelinde sarsılmaz bir kararlılıkla, bütün zorluklar karşısında engel tanımaz bir devrimci duruşla mücadeleye atılmak her militan için esas alınması gereken temel bir görevdir. Dönemin temel görevi olan yeni dönem komuta ve kadro tipi, mücadelenin her sahasında temsil edilmeli, halkımızın tarihi özgürlük yürüyüşü, Demokratik Ortadoğu Özgür Kürdistan şiarı altında yükseltilmeli ve kesin başarı ve zaferden başka hiçbir şeyi tanınmamalıdır. Bu temelde her KADEK'li, her HPG militanı, halkımızın ve Önderliğimizin özgürleşmesine kilitlenmiş bir militan duruşla demokratik siyasal mücadeleyi ve meşru savunma çizgisinde yetkin bir savunma savaşını başarıyla pratikleştirme, yenilmez bir gerilla duruşunu ve aşılmaz bir kitlesel hareketi ortaya çıkarma temelinde mücadeleyi yeni bir aşamaya taşıyarak demokratik kurtuluşu gerçekleştirme görevini yerine getirme ve öncü komutan Erdal yol-

daşı mücadelede bu temelde yaşatarak mücadelenin zaferinde ölümsüz bir komutan haline getirme görevi ile karşı karşıyadır.

Yeni dönemin öncü komutanının talimatı, demokratik kurtuluş yürüyüşünün başıyla sonuçlandırılmasıdır. Bu temelde hepimiz, kahraman şehitlerimizin son halkası olan Erdallar, Xelatlar, Mahirler ve Munzurları yeni dönem görevlerinin başarılmaları temeline demokratik kurtuluşun zaferinde yaşatma görevi ile karşı karşıya bulunmaktayız. Biz yoldaşıya bağlılığımızı, Erdallara, Mahirlere bağlılığımızı, onların çizgisinde gerçekleştireceğimiz sarsılmaz bir yürüyle somutlaştırmalıyız. Ancak bu temelde, onlara karşı borcumuzu ödeyerek gerçek özeleştirimizi verme düzeyine ulaşabiliriz.

Tek kelime ile güzel bir yoldaş, her zaman aranacak bir arkadaş olan Erdal'a vereceğimiz söz, izinde sonuna kadar yürüyeceğimiz, Önderlik çizgisinin iyi bir militanı ol-

ma yolunda büyük komutan Erdal yoldaşı rehber edineceğimiz ve bu temelde Erdalları ölümsüz kılacak bir pratiğin sahibi olma doğrultusunda ardımızda hiçbir şey bırakmaksızın mücadeleye tereddütsüzce ve kaygısızca atılacağımızın sözüdür. Bu doğrultuda şehitlerin bayrağını daha da yükselterek ve zafer yürüyüşünde kahraman şehitlerin komutası altında kesin ve kararlı bir yürüyüşü gerçekleştirerek onlara bağlılığımızı ispatlama ve anılarını mücadelenin zaferinde yaşatma sözünü bir kez daha veriyoruz.

– Erdalları Yaşayalım, Yaşatalım!

– Meşru Savunma Çizgisinin Öncü Komutanı Erdal Yoldaş Ölümsüzdür!

– Erdalların Anısı Demokratik Ortadoğu, Özgür Kürdistan Mücadelesinde Her Zaman Yaşayacaktır!

HPG Ana Karargah Komutanlığı

Güzel yoldaşa

Belki de bu kentin acıları sensiz,
Yaşan bütün yağmurlar
sana dökülen göz yaşlarıdır,

Yani bir daha olmayacak mısın
bu kentte,
peki bu kentin
sokak ışıklarının sensizliğini
kim bozacak,

yani buralardan geçerken
bu kent,
ışiksiz mi kalacak,

seni bir daha karşılamayacak mıyım
bu kentte,

İşte bu yüzden mavi gülüşlü
yoldaş,

bu kentten geçmek,
anı anına acılarla dolu,

yo yanıyordum ben,
sen bu تنها kentin
hiç sönmeyen ışığıydın
Heval ERDAL

Mücadele arkadaşları adına
Zilan Derya Engin

Doğallığın timsali

Erdal yoldaş

Bir 15 Ağustos tadında tanımlamak isterim seni; bütün korkulardan sıyrılmış, hepten savaşı ve öfke seli gibi akışkan hayatınla. Seni yalnızca bir zaman dilimiyle tarif edebilir miyim, bilemiyorum. Yine de boynumun borcu, önümde duran sayfaları doldurmaya başlıyorum.

Başlangıca, tanıştığımız ana gidiyorum. Cudi bölge komutanımızı yeni yitirmiştik. Öyle özlü, öylesine candan ve cesaretli bir arkadaştı ki, "hiçbir zaman, hiç kimse Hamza (Ziver Sarıyıldız) arkadaşın yerini tutamaz" diye kesin bir hüküm vermiştik. Sonra sen gelmiştin. Karşımızda çok çocukça ve acemice görünmüştün. Ancak yaşamdaki dirayetli duruşunla, ince eleyip sık dokuyan tavırlarınla, senin de bir yaşam ustası olduğunu kısa sürede anladık. Öncülüğün hemen kabul edildi. Farklılığını, ilk defa bir toplantıda sezinledim. Birlikte çalıştığın komutan arkadaşların gerçekliğini, tarzlarını yapı içinde tartışıyordun. Bu, bizde bir sorgulama düzeyi yarattığı kadar, yetmeyen, geri komuta karşısında da iradeli duruş için cesaret aşılamıştı. Yani birilerini saklayıp birilerini yargılayan yaklaşımın yoktu. Bu tamamıyla vicdanlı ve adil bir özün ifadesi oluyordu. Bu, aynı zamanda olduğu gibi gerçeği açığa çıkarmanın, gerçekçi olmanın bir yansımasıydı da. Bizler gerçeğe başka türlü alıştırılmıştık. Ama sen, gerçeği alışılmış olanın ötesinden getirerek bize sunmaya ne kadar da hevesliydin.

Duruşun, mutlaklığın aykırılığındaydı. Hep başka türlü olmayı bildin, ötekiyi tanıdıkça. Hiç kimse senin yanında kusurlarıyla kuytuluklarda saklanamaz, yetersizliklerini diplere çekemezdi. 'Anlayış görür ve iletir' derler, sen militanlıkta öylesine yoğun anlayış kazanmıştın ki, çelişkiyi açığa çıkarmakta, püf noktasını yakalama ve çelişkiyle boğuşma diyalektiği hep canlı varolurdu sende. Amiyane tabirle gözü açık biriydin. Bazen 'vay anasının gözü' dediğimiz de olmuştu. Yanılmayı ve aldanmayı yediremezdin özüne; insanoğlunda yanılanın çabuk yanıtıp aldatacağı gerçeğini iyice tanıydın. Kısacası seninle gerçekler aydınlanır, doğru, tüm çıplaklığıyla görüntülenirdi.

Bir diğer farkın da, bilgiyi eyleminle taçlandırma özelliğindi. Hep yeni komuta tarzı deniliyordu. İşin ilginç, Botan'da savaşta güçlü olsa da yapıya yön veremeyen komutanlar tanıyıştık ya da pasif duruşlarıyla siyasi komiserleri. Ama sen, en tehlikeli, kritik anlarda keskin zekanla, taktik doğruları buluşlarınla, manevra kabiliyetinle her za-

man güven odağımız iken, yaşamda da bambaşka bir öncüydün. Ne yapıp edip alışmışlığımızı yerden yere vurur, sorgulaya sorgulaya eğitirdin bizleri. Bazen her birimiz köşemize sinip anlam veremezken yapılanlara, hepimize bir sihir değdirircesine, ortak ruhu yaratmayı anında becerirdin.

Ceviz ağaçları altında kış için ilk çuvalı doldururken ya da üzümünden pekmez yapmak için imece ruhuyla çalışırken, o ilk çağın komünalitesi can bulurdu bizlerde. Elbette insanlar ancak ortak üretimle ortak ruhu kazanırlar. Sonra bu da yetmeyip aç kaldığımızda, hemen tamamlama ruhuyla bu sefer avcılığa girişirdin. Hepimizi pusuya yatırırdın, aynı ortak ruh bu sefer avcılıkta yakalanırdı. Bir gün, pez kuvi (yaban keçisi) avında yeni yavrulanmış ananın cerenini emzirdiğini görmüştün. Onu oracıkta öylesine seyredip noktaya boş dönmüştün. Zaten sana da bu yakışırdı. Yani öyle başboş, sorumsuz bir avcılık değildi seninkisi. Bir anayı yavrusundan ayıramayacak kadar koça yürekli bir yaşam savaşçılığıydı seninkisi. Yaşayacak kadar doğadan edinilmeliydi.

Var olmaya ve var etmeye çalışmak, tek yaşam gerekçen miydi? 'Tembelliğe sabır, korkaklığa da kibarlık' denilen bu dünyada, sen çok başka bir yol tutturmuşsun. O tükenmeyen çalışkanlığın, insana, yaşama bağlılığınla, cesaretinle, tereddütsüz kişiliğinle var olmayı biliyordun. Sen her yerde vardın, her an içimizde bir umut, güven timsali.... düşman karşısında da cesurdun, savaşçıydın. Yeni eyleminle, düşünceyle, duygularınla, yaratıcılığınla her zaman vardın ve var olmaya da devam edeceksin. Kolay değildi, çağlar bağışlanıyordu bu mücadelede, çağlar yükleniyordu arda kalanların ömürlerine.

Ve sen, bir çocuk sevincinin yalınlığında gezip tozardın, coşup koşardın. Yüreğin baharla bezenince, Agit'in olgunluğuna bürünür, Beritan'ın zılgıtına eşlik ederdin halay

başında.

Duygu ile mantık ne güzel bir ahenkle bütünleşmişti sende. Ve bu uyum her hareketine, her bakışına, tüm yüz hatlarına yansırıyordu. Zaten tek yönlü olmayı hiçbir zaman kabul etmemiştin.

Şimdi de kadın karşısındaki duruşunla anımsarım seni. 'Neolitik bacılarımız' ve şehitler de ana tanrıçan. Bir de örnek kabilinde hep bahsettiğin anan var ya, sen ayrıldıktan sonra televizyonda senin için konuştu. Çok cesaretti, çok yürekli bir anaydı. Doğrusu bahsettiğin kadar vardı. Anımsarsın değil mi, bir defasında, kadına güvensizlik için egemenliği çok hararetti bir tartışmayla yargıırken, gayet sakin, çok net bir tavır sergilemiştin. "Kadına güvenim sonsuz, ama Önderliğin sizler için o kadar çabalamasına rağmen bu çabaları sahiplenmede, onlara göre yaşama katılmada oldukça yetersizlikleriniz var" demiştin. Bunlar öyle kolayca söylenmiş sözler değildi. Bunlar Önderliğin kadın yoldaşlığını istismar eden yaklaşımlarımıza duyduğum öfkeden idi. Zaten öfkelenirken, yüzünün aldığı kırmızılık ve kaharan damarlarından, ne kadar içten gelen özlü tepkiler olduğunu hemen anlar, karşı çıkacak sözü kendimizde bulamazdık. Çocuksu bir akıcılık, kadınca bir sezgisellik ve delikanlı heyecanından kaynaklanıyor olsa gerek bu yaklaşımların.

Her bir sözünün ardında bir hazine gizliydi. Bunu inkara, şüpheyi yorumlayacak hiçbir davranışı görmezdik. Yaşamını özetlersen; bir savaş görmek vardır, bir de savaşta kızgın bir ateş olmak. Sen, yalnızca nehrin akışını seyretmekle yetinmeyen, çirkinlikleri, kirleri kıyıya atan azgın bir dalga olmayı bellemiştin. Savaşa hükmeden bir komutan, yapının iççisi gibi çalışan fedai bir Apocu nefer. Keskin konuşmalarıyla netliğini belirleyen, yolunu, ideallerini çizen, kırılcılığa yer vermeyen dobra üslubuyla her zaman bir dava adamı...

Biliyor musun, işte sen bununla varsın ve halen bununla var oluyorsun.

Bilirim, son istediğini sorsaydık, "Botan'ın gizeminde sonsuz uykuya dalmak" olacaktı bu. Ama nafile, şu an başka bir diyarda, doğduğun topraklarda, Maraş'tasın. Nedendir Botan, niyedir o dinmez sevdâ? Ve yeniden başlarını tanımlamaya: Her bir kayasında yakarıları duyar, yankılanırdı tarihin sesi. Geçmiş o gizemli coğrafyaya çeker, başlardın düelloya esrarlı ve ısrarlı. Hele bir de Cudi, senin için dost mu desem, rehberin mi desem, yoksa ana kucak mı desem, bilemiyorum. Cudi'nin zirvesinde, Nuh'un gemisinin mesken eylediği yerde düşlerinde ruhunun yelkenlerini açtın. Ve durmadan karalar aradın. Diğer anlamıyla, ayak basacak özgür toprağı yaratma arayıştıydın. Botan seni, sen Botan'ı çok sevdiğin için Botan sevdan, orada sarf ettiğin emek, yanı başında, hatta son nefesini dizlerinin

üzerinde veren yoldaşların için Botan. Çünkü Botan intikamın diğer adı oluyordu. Geçmiş ile gelecek aynı zamanda orada, o zirvelerde solunuyordu.

*Sen umutlarını koşan
pelerini omzunda bir şövalye gibi
elinde kılıcı, özgün zamanı öldüren
zamana hızını akıtan
sihirli bir güç gibi
takıl Samanyolu'nun peşine
koştur özgürlük atını
Gabar'dan Cudi'ye, Brüksel'den
Kandil'e
Kürî'ün bulunduğu her bir sığıntıda
doğal dünyadan bir kesit misali
bir parça ruhuydun günümüze ulaşan.*

*Mücadele yoldaşları adına
Beritan Cudi*

**Alışamadık,
alışamayacak kadar
zamansızdı gidişin
Ağustos Ağustos gibi
kokmuyordu
buruk bir zafer tadındaydı
Ağustos
bir yıldız kaydı zifiri geceden
yıldız döktük ardından göğün
yüzüne
yıldız topladık el değmemiş
hayallerinden
bir kervan kıranın peşine
düşmüştü Ağustos
bir ömür, ısıldayan
gözlerinden vurulmuş
yağmura tutulmuş Ağustos
gülüşünden ıslanmış tüm
mevsimler**

sessizliğe gömülmek istiyorum
durgun geceyi yırtarcasına
bilinmeze dümen almak
dolanmak istiyorum ay ışığında
rüzgarlarda savrulmak uçuşmak
alıp başımı ülkemin dağlarına
oturup sohbete dalmak
istiyorum
ateş alevlerinin dansında
ve konuk olmak istiyorum
hasretin gül rüzgarı göz
bebeklerine
annenin aklaşmış saçlarında
acılarına
oğul sözleriyle sarılmasın bana
insanlar görüyorum
tarihlerin yıkıldığı
kerpiç duvarlarında bir köyün
yakılan insanlığın
masum bakışlı bir dedenin
beyninde vurulmuş çağlar

göçler
göçler görüyorum
yalın ayaklı çocukların
soğuktan can veren
oyunsuz gülüşsüz çocuklar

Etruşlu Ninovalı çocuklar
biriketsiz damlar bu
bir parça naylon altında
üşüyen umutlar
dikenli teller arasında
mayınlanmış toprak
ve soruyorum sessizliğe
gün mü küsmüş gündüze
veya göç mü olmuş güneş
evlatları gibi
ve sırtında bir şehir kuruluyor
hayatın pazarlara vurulduğu
bir yaşam
kusursuz bir yemindir inancım
olsun
ayıba söz getirilmez
taşa yuva olur yürekler
inat olur
sevda olur
bir tutam bahar olur
gelip kavganda yoldaş olur
ışır karanlığa sıkılmış yumruk
aydınlık öyküsü olur

Şehit Xebat

Bariş ve demokrasi mücadelemizin Agitleşen ruhu: ERDAL

Sehit Engin Sincer (Erdal) yoldaşın
yurtsever ailesine ve dostlarına

Kürdistan özgürlük mücadelemizin diriliş
günü 15 Ağustos'ta gerçekleştirilen moral et-
kinliklerinde henüz soruşturulan ve netleştir-
ilmesi gereken bir kaza ile şehit düşen Erdal
yoldaşımız, bariş ve demokrasi mücadelemi-
zin Agitleşen ruhu olarak yüreklerimize ve
beyinlerimize yazılan yeni bir destan oldu.

Büyük komutan, öncü kişilik, dönemin
militanı, halkımızın öncü evladı, değerli yol-
daşımızı böylesi bir şehadet biçimiyle şehit
vermenin acısı büyüklük olup, düşünce ve ruh-
ta hepimizi derinden etkiledi. Aynı acıyı siz-
lerin de yaşadığınızı biliyoruz. Değerli bir
evladını şehit veren halkımız, hareketimiz
ve siz ailesine baş
sağlığı diliyor ve
anısı önünde say-
gıyla eğiliyoruz. Er-

dal yoldaşın şehadeti ile Kürdistan halkı öz-
gürlük için verdiği en seçkin evlatlarına bir
yenisini eklerken; bir kahramanı daha tarihe,
toprağa ve yüreklerimize gömdük. Halkımı-
za ve sizleri ve biz militanları onurlu kılan,
acılarımızı mücadele azmine dönüştüren işte
bu kahramanlardır.

Büyük bir amaç uğruna tüm yaşamını so-
nuna kadar adayan Erdal yoldaş, adım adım,
başara başara kendi emeğiyle mücadele için-
de büyüdü, gelişti ve komutanlaştı. Kendisi-
nin hazır bulunmadığı 1998'de gerçekleşen
VI. Kongre'de PKK Merkez Komite Üyeli-
ği'ne seçildi. Daha sonra KADEK Yönetim
Kurulu ve KNK Yürütme Kurulu Üyesi ola-
rak çalışmalarını başarıyla yürüttü.

Halkımızın bağrından çıkmış, halkın de-
ğerlerini aydınlanmış sosyalist kişiliği ile
birleştiren Erdal yoldaşımızın mücadele yü-
rüyüşü, yaşam ve kişilik duruşu biz HPG sa-
vaşçılarına, tüm devrimci-

lerine ve halkımıza yol
gösteren güçtedir. 13 yıllık
devrimci mücadelesinde
Botan'da, Mardin'de ve
Avrupa'da canla başla ve
sadakatile halkına hizmet
etmiş ve halkını insanlık
ailesinde onurlu bir yere
getirmek için yılmaz bir
savaşçı olmuştur. Kişili-
ğiyle kıvanç duyduğumuz
Erdal yoldaş, mücadelenin
sıcak sahasında büyüklük bir
cesaret ve inançla öne atıl-
mış, Apocu çizginin haya-
ta geçirilmesinde hiçbir
fedakarlıktan çekinmeden
ulusal kurtuluş ve özgür-

Erdal yoldaş, kendisini
halkının hizmetine ve
mücadeleye
adayan,
mücadelenin
gereklerini her
şeyin üstünde
tutarak
yoldaşlarına
karşı saygı, sevgi

dolu olan, onlara karşı
hiçbir zaman yersiz bir
davranışta bulunmayan,
herkese yardım eden,
candan bir yoldaş ve
öncüydü.

lük mücadelesinin bugünkü gelişim seviyesine ulaşmasında önemli bir pay sahibi olmuş ve tarihteki yerini almıştır.

Erdal yoldaşın değerli ailesi

Binlerce şehidin kanıyla sulanmış Kürdistan topraklarına, halkımıza ve Önderliği-mize büyük bir bağlılıkla bağlı olan Erdal yoldaş, aynı yöreden çıkan Mustafa Yöndem arkadaşın ardılı olma azmiyle O'nun adını alırken, O'nun şahsında aynı köyden çıkan tüm şehitleri yaşatma çabası içerisinde olmuştur. Pazarcık yöremiz, mücadeleye baştan beri yüzlerce yiğidini vermiş ve onlara Erdallar yaratmıştır. Düşmanın tüm yönelimlerine, mücadeleden uzaklaştırma yaklaşımlarına rağmen, yurtsever özıyla hep kahramanca bir direniş ve katılım içinde olmuştur. Mücadelede şehit verdiği her bir evladın anısına bağlı kalıp, onların yolunda kendini yeniden var etmiş, maddi ve manevi katılımını artırarak, Önderliğe ve ulusuna layık olma çabası içinde olmuştur.

Erdal arkadaş da kendi şahsında bu yönünün derin yurtseverliğini ve kendisinden önce şehit düşen yoldaşların özelliklerini yücelterek, ulusal birliğin de temsilcisi olmuştur. Böylece ülkesiyle, dağlarıyla, halkıyla, mücadele değerleriyle e soylu buluşmayı yaşamıştır. Ailesi olarak böyle bir evladı yetiştirip mücadeleye vermenin büyük onur ve gururunu taşıyorsunuz.

Halkının değerli evladı olmayı seçen ve başaran Erdal yoldaş, etkileyici kişiliği, örgütleyici, disiplinli ve çalışkan özellikleriyle hepimizin öncüsü olurken, doğru yolu bizzat örnek olarak bizlere gösterdi. Hiçbir çıkar gözetmeden kendisini halkının hizmetine ve mücadeleye adayıp, mücadelenin gereklerini her şeyin üstünde tutarak yoldaşlarına karşı saygı, sevgi dolu olan, onlara karşı hiçbir zaman yersiz bir davranışta bulunmayan, herkese yardım eden, candan bir yoldaş ve öncüydü. Hareketimi-

zin çok önemli bir döneminden yitirdiğimiz Erdal yoldaş, tüm gücüyle kendisini göreve adanmış ve görev başındaydı. Tutarlı devrimciliği ve her koşulda sınıranmış dinmeyen kişiliği, göreve yaklaşımı tarihimizde bir kilometre taşıdır. Bu nedenle kişiliği ile tüm yoldaşlarının derin sevgisini kazanmış ve yüreklerde taht kurmuştur.

İkinci 15 Ağustos hamlesini ve meşru savunma çizgisinin öncü komutanı olan Erdal yoldaş, şehadeti ile bizi etkilerken, aynı zamanda bize görevimize daha güçlü sahip çıkma gücü kazandırdı. Şehitlerin yarattığı bir hareketin militanları olarak Erdal yoldaşın anısına, Erdal çizgisinde, O'nu örnek alarak layık olacağız. İkinci 15 Ağustos hamlesine güçlü katılarak Erdal yoldaş mücadelemizde bu temelde yaşatma özü veriyor ve yaşam çizgisini bir emir olarak alıyoruz.

Değerli ailesi ve dostları olarak da Erdal yoldaşın şehadeti yarattığı acıyı ancak O'nun amaçlarına ve mücadelesine güçlü sahip çıkarak büyük duygu ve düşüncelere dönüştürebiliriz. Hareket ve halk olarak şehadetlerden hep etkilendik, ama şehadeti yaratan tarihi gerçekliğe sahip çıkarak anlamlı bir yaşamı yaratma çabası içerisinde olduk. Halkımızı ve şehit ailelerini tüm zorluklara rağmen güçlü kılan şehitlere verdiğimiz anlam ve onları yaşamsal kılmaya yaklaşımımızdır. Erdal yoldaş sizler için de öğretici, cesaret verici, fedakarlığa davet edici bir rehber oldu. Buna yurtsever özünüzle, daha önceki Erdallara sahip çıktığımız gibi sahip çıkacağımıza inanıyoruz. Erdal arkadaşın anısına bağlılık, hepimizi sürekli büyütecek ve mücadeleyi geliştirecektir. Hepimiz için mücadele çağrısı olan Erdal yoldaşın şehadet gerçekliği tarihi değerlerimizin bir halkası olurken, tekrardan siz ailesi, dostlarına ve halkımıza baş sağlığı diliyoruz.

Devrimci selam ve saygılarımızla

Tüm HPG Gücü

Tarihin yakışıklılarına

Erdal'a,

"Ateş topu bir tarihe en çok yakışanların sonuncusuna..."

Bir erkek bir erkek için şiir yazmak ister mi? Bir erkek bir erkeğin arkasından ağlar mı? Bir erkek, bir erkeği bu kadar sever mi?

İster, ağlar ve sever. Biliyorum, çünkü istedim, ağladım ve sevdim.

Bunu engelleyen erkeklik veya her ne tür kimlik, aidiyet, bağ ise; onu istemiyorum.

Çünkü sözkonusu erkek, bir yoldaş olarak, bir arkadaş olarak, bir insan olarak erkek idi.

Evet Sevgili Erdal;

Seni düşünüyorum da hep kanayan yara aklıma geliyor. Hem de bu kez kanayan yürektir. Bir de gülen gözler...

'Anılarda görünür, düşlerde görünmez insan

Ve

İnsansız anı yoktur' demiş şair.

Gerçekten insansız anı yoktur ve belki de anılardır insanı insan eden.

Sen, gerçekten insandın.

Niye bu kadar kısa sürede bu kadar çok sevdim seni? Bir sebebi olmalı diye düşünüyorum. Bir sebebi olmalı. Ya da birden çok sebebi. Ama asıl sebep, senin kendini sevdiren, kimseye batmayan kişiliğin. Bir insan bu kadar mı kimseye batmayacak ve herkesi kucaklayacak kadar yumuşak, ama kişiliğini, duruşunu her koşulda koruyacak kadar da sert, daha doğrusu dimdik olabilir. Erdal, sen bunu başardın.

Peki bir insan, hem yaşarken ölümüne dostu hem de ölümünde arkasından ağlayacak kadar bağlı Botanlı bir köylü, Küçük Güneyli bir gerilla, Avrupa'da yetişen genç, metropollerde büyüyen bir Dersimli, Türk, Alman dostlara, arkadaşlara nasıl sahip ola-

bilir? Erdal, sen bunu da başardın.

Dahası, bir insan kardeşlerinin, arkadaşlarının sevgilisi, ailesinin can parçası, aynı zamanda halkının da diplomatu, askeri ve siyasetçisi olarak aynı sadelikte başarı gösterebilir mi? Erdal, sen bunun da üstesinden gelmiştin.

Hepsinden de önemlisi gerçekten insan olmayı, adam olmayı başarmıştın. Üstelik her ne dersek diyelim, bütün bunları kendisinde başaracak bir başka Erdal da yok.

Çünkü bütün bunların tersini düşünenlerin şimdi bulunduğu nokta ile, senin her gün daha da büyüyen amn arasındaki uçurum bunu açıkça gösteriyor. Daha da önemlisi, bugün çok daha derinden ayırdına vardığımız; şehadetinin aslında bir dönemin de sonu olduğu gerçeği her geçen gün daha fazla kendini ortaya koyuyor. Senin şehadetinle bir dönemin sona ermesi, tarihin bir cilvesi veya rastlantı olabi-

lir mi diye de düşünüp duruyorum. Ama artık hiçbir şey eskisi gibi değil, bu kesin...

Bu yazıyı kaleme aldığım bu günler, senden son ayrılışının da tam yıldönümü oluyor. Oldukça zorlu ve sıkıntılı bir yıl oldu. Senin şehadetinin bir dönüm noktası olmasının bir nedeni de bu zaten. Son görüşmemizde ucu gözükmişti yaşanacakların. Sen, zaten fark etmiştin. Büyük kısmı doğru çıktı, bir çoğu hakkında yanılmadık. Özellikle de sana "Norveç nasıldır?" diye soranların yapacakları konusunda. Tek tük bazıları kapağı Avrupa'ya atsalar da, daha Norveç'e yerleşemediler. Ülkeye geldiğinde, "askeri komutansın ya, savaş yapacağız sana ihtiyacımız var" diye alaycılıkla seni karşılayan; 2003 Temmuz toplantısında "Türk devleti bizim savaş kapasitemizi yitirdiğimizi, bu nedenle de barış sürecine ihtiyaç olmadığını düşünüyor, tersini göstermemiz lazım" diye konuşman üzerine, "benin bu görüşün Almanya'nın görüşü" diyerek ortaya fırlayan, kendisini ve hepimizi pazarlama işini en ucuna vardırmış durumda. Şu anda Amerika'dan bilmem kime kadar kim önüne çıkarsa onlara yamanma peşinde. Kısacası senin yıllar önce reddettiğin her şe-

yin ve her yerin peşinde koşturmaya tam hız devam ediyorlar.

Kimsenin adamı olmayacak kadar zaten senin kendinin adam olduğunu, kendi kendini yarattığını anlamayanlar da yanılgılarında dolanıp duruyorlar. Tabii asıl olarak senin kıymetini, değerini, varlığının ne anlama geldiğini anlayamayan büyük çoğunluğumuzun içinde duyduğu pişmanlığı anlatmak bile istemiyorum.

Fakat şundan emin ol; Her şeyden önce herkesten daha çok layık olduğun yerdesin. Hem mekan olarak hem de yüreklerde.

Sen deyince, hep Son Mohikan aklıma geliyor. Ya da Son Samuray... Aslında Son Savaşçı mı demek lazım bilemiyorum. Hem de ne savaşçı! Savaşçının aklını, aklın savaşçılığıyla yürekle birleştiren savaşçı. Bu haliyle en çok tarihe yakışıyorsun. Ateş topu gibi eline alan herkesi yakan bir tarihin yakışıklısı. Üstelik bu tarihin son savaşçısı, son yakışanıdır.

Ama ne olursa olsun, kanayan yaramsın. Yaramızsın, yüreğimizizin.

Mücadele arkadaşları

Yarım kalan özlem

"Yaşam Güneş'le başladı
bizler onun parçasıyız
onunla uyum içinde olmalı
onun yürümesi etrafında
dönmeliyiz
Güneş'e
yaşamın anlamı ve
nedenine selam"

Şehit Botan (Tarkan Küçük)

Adı, soyadı: **Tuncer POLAT**

Kod adı: **Fırat**

Doğum yeri ve tarihi: **Bala/Ankara**
1975

Mücadeleye katılım tarihi: **1997**
Ankara

Şehadet tarihi ve yeri: **12 Eylül**
2003, Haftanin/G. Kürdistan

Özgürlük bedelsiz olmuyor. Bunu bütün yalnlığıyla yaşayan bizler bu bedellerin güzelliğini de sıztarını da iyi biliriz. Her bedel bizim bir parçamız, her bedel biz. Bedellerimiz bizim kibleğahımız. Her bir bedel zafere bir adımdır. Aynı zamanda sele dönüşen gözyaşlarıdır Onlar. Bir de yaşam aynı ortamlarda paylaşılmışsa ifadesi zor duygulardır Onlar, kağıda dökülemeyen en güzel sözcükler...

Tanınsal bir şey mi yoksa mantığı zorlayan birer tesadüf mü? Son üç yıldır Metina'nın en sevilen üç yoldaşı şehit düştü. 2001 yılında Serdar (Serdar Şexzade, Güney Kürdistanlı) arkadaş kaza ile, 2002 yılında Hewkar (Kemal Hemrevi, Güney Kürdistanlı) arkadaş nokta baskınında, 2003 yılında ise Fırat arkadaş Dersim'e giderken şehit düştü.

Kendi ülkemizde mülteci olduk, sürgüne yollandık. Fırat arkadaşın ailesi de Osmanlı döneminde Urfa'dan Orta Anadolu'ya sürgün edilen Kürtlereydi. Yaşamı Ankara'da geçmişti. Lise yıllarında yurtseverlikle tanışmış, üniversiteyi kazanmasına rağmen parti saflarına katılmayı tercih etmişti. 1996 yılında ilk denemesinde yakalanmış, bir yıl cezaevinde kaldıktan sonra 1997 yılında bu hedefine ulaşır.

Fırat arkadaşın kişiliğini anlatmak için uzun yazılara gerek yok. Çünkü O, yaşamı özüyle ve özlüce yaşayanlardandı. Beş yıllık gerilla hayatında olumlu bir pratiğin sahibi olmuştu. Her yerde sevilen, sayılan, savaşçısından en üst düzeydeki arkadaştan saygı gören bir yoldaşı. İçine kapanıktı, ama herkesle rahatlıkla diyalog içine girebiliyordu. Çünkü O, insanları seviyordu.

Uçlarda gezmezdi, ne aşırı coşku ne de bunalım takılırdı. Olgun ve istikrarlıydı. Kelimeler su gibi akardı dudaklarının arasından. Netti sözcükleri. O'na bazen "Ankara'nın bürokrat havası bulaşmış sana" derdik.

İnsanın öz gücüne güvenirdi. En iyi gelişmenin serbest ortamda gelişebileceğine inanırdı. Bu yüzden bastırmacı ve müdahaleci değildi. Pratikte ve sözle

anlayış kazandırmayı esas alırdı.

Fazla dik kafalı değil, ama edilgen de değildi. Tavrını her ortamda çekinmeden ortaya koyardı. Yöntemli olduğundan tepki almazdı, etrafına dinletmeyi bilirdi.

Karşıdaki kişi nasıl olursa olsun saygıda ve üslupta kusur etmezdi. Bazen hiç beklenmedik sözleri söylediğinde yanındakiler "sen de mi Fırat" derlerdi. O, muzipçe gülerdi. Önyargılı yaklaşmazdı hiçbir şeye, hele de insana. Olayların sosyolojik, psikolojik nedenlerine bakardı, tahlilleri objektifti.

Biraz gamsızdı ki gamsız hayatı severdi. Hayat da ona karşı gamsızdı. Yaşamın kendisine yüklenmiş acılardan sıyrılması gerektiğine inanırdı. Belki de bundan gamsız ha-

yatı daha çok sevmesi.

Fırat heval bir yıl Botan'da kaldıktan sonra Behdinan'a geçmiş, Kaşura ve Metina alanlarında 2003 yılının Temmuz ayına kadar pratik çalışmalara katılmıştı. Örgüte katıldığından beri sistemli bir eğitim görmemişti, eğitime düzenlenmişti, Kandil'e gidecekti. "Eğitimden sonra" hayalini süsleyen "Dersim'e gideceğim" diyordu. Ancak çalışmalardan dolayı eğitime gideemedi. Belki eğitime gidemedi, ama hayalini gerçekleştirmek için Dersim'e gitme önerisinde bulundu, hatta bu konuda dayatıcı oldu. Önerisi kabul edildi ve grupla birlikte Dersim'e doğru yola çıktı. Henüz 3 gün geçmemişt ki şehadet haberini aldık. Erken değil miydi Fırat heval? Ne güzel hayallerin vardı, hayallerini gerçekleştirmek için değil miydi bunca acelelen, öyleyse neden bu erken gidiş?

Evet, düşmanın hain pususu O'nu Haftanın'ın Sineht alanında sınırı geçerken yakalamıştı. Pusuyu fark edip geri çekilmelerine rağmen, atılan havanlarla yaralanmış-

tı Fırat hevali. Kendisine yardımcı olmak isteyen arkadaşlarına "yaram ağır, ben gelemem, siz gidin"di son sözleri. Sensiz nasıl gider yoldaşların Fırat. Sen onları hiç bıraktın mı ki onlar sensiz gitsin? Seni sonsuz yolculuğuna uğurlayıp anılarını, hayallerini de yükleyerek yüreklerine tuttular Dersim'in yolunu. Yürekllerimizde yaşayacaksın, yarınlarına teslim etmeyeceğiz hayalini. Ne çok istediğini biliyoruz Dersim'e gitmeyi. Senin yerine biz gideceğiz kabul edersen. Hayallerini gerçekleştirmek istiyoruz hevalim...

Şehitler yolumuzu aydınlatan ışıktırlar.

Mücadele arkadaşları

Bitmeyen serüvenin adıdır Fırat

Aslen Urfalı olan Fırat yoldaş, 1975 yılında Ankara/Bala'da dünyaya gelir. Kürt gerçekliğinden uzak, burjuvazinin merkezinde büyür. Fırat yoldaş olgunluğu, zekice tavırlarıyla gittiği her yerde hemen insanların sevgisini kazanır.

Sistemin gerçek yüzünün farkında değildir. Amed 4. bölge komutanı olan amcası Sofi arkadaşın şehadeti, arayışlarının gelişiminde bir ön adım olur. Arayışlarının sonucunda üniversite yıllarında Türk solu ile tanışır ve çalışmalarına katılır. Türk solunun pasif ve edilgen konumu arayışlarına cevap niteliği taşımaz. Daha aktif ve yapıcı bir niteliği aramaya başlar. Ve arayışlarının sonucunda PKK ile tanışır, 1997 yılında üniversiteyi terk ederek örgüt saflarına katılır. Van üzeri Kelaş'a geçer. Burada temel eğitimi aldıktan sonra Botan eyaleti karargahına geçer. Etkileyici duruşuyla arkadaşların büyük güvenini kazanır ve Botan hareketli bölüğüne geçer. Yıl 1998'dir. Operasyonların yoğun olduğu bir süreçtir. Fırat yoldaşın yüreği, kin ve öfkeyle dolmuştur. Savaşın ve düşmanın acımasız yüzüyle karşı karşılaşmıştır. Önderlikten aldığı moral ve inanç gücüyle dur durak bilmeden savaşıyordu. Artık hiçbir güç onu durduramazdı.

Doğa tutkunuydu. Faraşın yaylasının esrarengiz güzelliğinden öyle etkilenirdi ki seyre dururken hayallere daldı. Belki de betondan ibaret olan kentlerle, güzelliğin yurdu ve doğa arasındaki derin uçurumları dü-

şünüyordu. O, beton yığınlarından var gücüyle uzaklaşıp, O'na kucak açan toprak anayı kucaklamıştı. O büyüyemediği uygarlıklar beşiği Kürdistan'ı çok merak ediyor, ölümsüz abidelerini tek tek arkadaşlara sorarak öğreniyordu. Yüreğini aşan hasretliği ancak böyle biraz olsun hafifletebiliyordu. Asice duran kayaları kıskanırdı ve hayranlık uyandıran şahinlerin uçuşunu... Faraşın'ın her adımıda fışkıran buz gibi pınarlarını, pınarların o berrak suyuyla avucunu doldurup içmeyi severdi. Bir gün yine bir pınarın üzerinde durmuş mola verirken, bizleri dönüp

'arkadaşlar bu pınarlar neden bu denli sessiz' demişti. Bunu hiç düşünmemiştik, sessizliğin nedenini soran soruya bilmeyişimizin sessizliği cevap oluyordu. Sonra kendi sorduğu soruya kendisi cevap verdi 'onlar, insan sevgisine hasret.' O'nun söylediklerinden çok etkilenmiştik, aslında söylediğinden değil, onun o tertemiz, sevgiyle dolu yüreğiyle bizleri bu denli etkileyen.

Nice yiğitler gelmiş bu pınarların başında durmuş ve suyunu avuçlayarak içmişti. Sadece onlar mı sürülerini otlatmaya götüren çocuklar, bidonlarını doldurmaya gelen kadınlar, berivanlar, athlar, kaçakçılar... Ve bugün hiçbirisi yoktu, çünkü bütün köyler boşaltılmıştı. Belki de onlara duyduğu özlem dendi bu sessizlik. Nice destanlara tanıklık etmiş pınarlar. Yaşam coşkusu tükenmeyen pınarlar. Sevgi dolu yüreklerini Faraşın yaylalarına açmışlardı, Faraşın da bunu hissederecesine onları kucaklıyordu. Fırat hem pınarları, hem yaylaları kucaklamıştı sevgiyle.

Fırat, gerçekleşen bir operasyonda yaralandı, iradeliydi, güçlüydü. Kalmak için ısrarcıydı, ama Faraşın'da tedavi imkanımız kısıtlıydı, bu nedenle de Zap alanına göndermek zorundaydık. Şefkat dolu yüreğini, ıslıl ıslıl bakışlarını ardında bırakıp gitti.

Zap'ta kısa bir süre tedavi gördükten sonra Metina'ya geçer. 1999'un Ağustos ayıdır. Komplö var gücüyle yüklenmektedir. Bütün alanlarda yoğun operasyonlar düzenlenmektedir. Bu yönelimler sonucu Metina bölge komutanı Sinan (Murat Demirhan) yoldaş şehit düşer. Olgun bir kişiliğe sahip olan Sinan yoldaşın şehadetinden Fırat yoldaş çok etkilenir, hatta onun kişiliğine ilişkin kitap yazmayı düşünür. Düşündüğü kitabı yazamamak Fırat yoldaşın yüreğinde sönmeyecek bir hasrete dönüşür. Yönelimlerden, operasyonlardan yazacak fırsatı bulamadı.

Acı da olsa Kürt gerçekliğini iyi kavra-

mıştı. Hele içler acısı olan KDP ve YNK işbirlikçiliğini. Bu bilinçle hareket ederek kişiliğini sorgular ve anlamayı esas alır. Çünkü yaşananları yüreğin kaldırabilmesi zordur.

Özgüce büyük önem verirdi. Kendisini bilinçlendirdiği gibi, çevresini de bilinçlendirmeyi militanlığın görevi sayardı. Örgütsel, yoldaşlığının vazgeçilmez ilkesiydi. Hele mütevazılığı en belirgin özelliğiydi. Bunu esas almayan komutanı da, ayağı yere değmeyen komutan olarak nitelendirirdi. Bireyin psikolojisini anlamaya çalışarak, olaylara sabırlı ve çözümleyici yaklaşırdı. El attığı her göreve itina ile yaklaşarak başarıyla sonuçlandırır. Mehmet Şexo, Derwîşê Avdo, Ahmet Kaya ve Feyruz hayranlıkla dinlediği sanatçılardı.

Yaşadığı sorgulamaları çevresiyle her zaman paylaşırdı. Bu karakteriyle çizgideki ısrar ve netliğiyle Dersim'e geçmeyi önerir. Arkadaşların hem sevgisini hem de güvenini kazanmış olması, önerisinin kabulünü sağlamıştır. Büyük bir iddia ve sevinçle 15 Ağustos 2003 günü, Gare'den Dersim serüvenine doğru yola koyulur. Ölümün pusu kurduğundan habersiz, yüreği bir kuş gibi çırpıp bir an önce serüveni sonuçlandırmanın hayalini kurmaktadır. Oysa pusudaki düşman bu temiz yürekten geçenleri umursamıyordu. Çok geçmedi büyük serüvenin yolculuğu. Grup Haftanın'den Cudi'ye geçerken Fırat orada kalmıştı, teslimiyet çağrılarını direnişle cevaplamıştı. Volkan yürekli Fırat yoldaş, serüvenini kutsallığa erişmekle sonuçlandırmıştı. Onun sevdası bitmedi. Onun volkan yüreğinin destanını Faraşın, akan pınarlar yazdı. Ve bugün Munzurlar haykırmakta. O destan ki özgürlüğün türküsünü söylüyor ve sesimize ses, yolumuza ışık tutuyor. Evet, bitmeyen bir serüvendir Fırat yoldaş

Mücadele arkadaşları

Çayan'ın sonbahar çığlığı

"Şahramanlık tarife
ilkeler yaşamı
umutlar özgürlüğe ulaşırsa
Ağıtlara, Çayanlara
yoldaş oluruz."

Adı, soyadı: **Bedirhan BELLIER**
Kod adı: **Çayan CAN**
Doğum yeri ve tarihi: **Gever, 1985**
Mücadeleye katılım tarihi: **2001**
Şehadet tarihi ve yeri: **10 Kasım**
2003, Çiyayê Reş alanı/Zap kaza
sonucu

Gidişlere... Siz koyu bir yalnızlığı ve keskin acıyla deryalarca bir suskunluğu bırakıp arınızda giderken, ki suskunluğunuz bağrında coğrafyalarca parçalanmışlığa aldırmandan sevebilmeyi, sevdiğine emek vermeyi ve eylemi zaferlerle taçlanmış bir yaşamı taşıyordu kucak kucak. Aşk ve kavgayla yaratılan yeni insan ve yaşamın başarı emrini veriyordunuz bizlere. Bizler, yürek denilen hücrelerde boy veren acılara anlam verme savaşımıyla baş başaydık.

Uçurumlardan düşmüş, çığlar altında kalmış ve binlerce kez yakılıp yıkılmış ruhlarımızın enkazı arasında umut arayarak gezinen düşüncelerimiz ne kadar da yalnız ve kırık. "Taşta gül olacak anlamı" arıyorduk. Harabelerin içinde yıkık tarihi ve kırık zamanı onaracak umudu, harabeleri diriltecek gücü arıyorduk yılmadan. Yılmadan diyorum, çünkü umutsuzluk ölümdür. Çünkü "umut zaferden daha değerlidir." Çünkü umut yaşamdır.

Yüreğimizde taşıdığımız, bizleri var eden ve varlığımıza anlam veren umutlarımızla yaşıyoruz bugün. Ve acıya gömülmüş yaşam gerçekliklerini arıyoruz durmadan. Bu gerçekliklerle çıkıyoruz yola. Hep doğru olanı ve başarıyı işaret eden bu gerçekliklerle biri binlere katlayarak, çoğaltarak, yaratarak, tutkuyla savaşarak, cesurca ve asla pişmanlık duymadan, keşke demeden çıkıyoruz yola. Çünkü her keşke bir yenilgi ağıdır.

Bugün, dudaklarımız titreyerek söylediğimiz keşke-lerin acı karanlığını bilgi, eğitim ve duyarlılığın ışığıyla dağıtmaya çalışsak da, yüreğimizin acısı hiç dinmiyor Çayan yoldaş. Yüreğimiz tıpkı isyankar, asi ve hırçın akan yurdumuzun dereleri gibi kanıyor hiç durmadan. Varsın durmasın kanasın. Ki unutulmasın, unutmamasın yüreklerimiz. Bu acıyla bilesin bilincini, bu acıyla eğitsin ellerini ve bu acıyla büyüsün yüreğini, kendini. Yoksa kendi tekerrüründen eskimiş yorgun bir tarih, soluk resimler gibi yitik ve beklemekten 'kayıp' bir yaşam bekliyor bizi. Oysa biz gidişinin ardından yeniden ve bir kez daha kırılıp parçalanmış olsak da, ağırlaşan yüreklerimizi artık taşıyamaz olsak da, büyütme istiyoruz harabeleri, umudunu diriltmek...

Yaşanmaz acılardan dersler çıkararak perçinleniyor öfkemiz. Ve bağlanıyor umutlarımız, anlamlı bir yaşama daha fazla bağlanıyor. Anlamın adaletiyle yaklaşıyoruz acı gerçekliğe usulca. Ürkek ve kırılgan, ama tutkulu ve cesuruz da. Tüm zorlukların en asi çığılığı olan yoldaş acısıyla ve öfkesiyle büyütüyoruz yüreğimizi. Umuda, umutla yolculuk etmenin heyecanını barındıran genç yüreğin ışık oluyor bizlere ve bu ışığın ay-

dınlığında görüyoruz ki yaşanan birçok acı var düünden bugüne ve bugünden yarına devredilecek olan. Yarına tekrarını bırakmamak ve mevsimsiz çiçekler gibi giden yoldaşların özlemleriyle yıldızsız gökyüzü hüznüne bürünen yüreklerimizi onarmak için, derin anlamlar vermeli yaşanan bu acılara. Sonra, tıpkı senin gibi, "yaşadığın hiçbir şeyden pişmanlık duymadan, ama dersler çıkararak anlamlar yaratıyoruz kendimize ve yaşama da-

Çayan (Bediühan Bellier)

ir, genç bir fidan gibi yemyeşil ve zekanın coşkuluğunda yıldız yıldız parlayarak umudu resmeden gözlerle bakmak için yaşama. Yeniden yaratmak ve de başarmak için. Hani buraya, Behdinan'a gelirken taşıdığımız umutlar ve coşkularla aştığımız o zorluklar gibi, yaşadığımız yolculuklara rağmen paylaşarak çoğalttığımız sevinçler gibi ve hiç uykusuz yürüdüğümüz yollar gibi... Her şeye rağmen "yeniden" demek istiyoruz." 'Ancak gerçekliği anlayanlar güçlü türkü söyleyebilir' diyerek başlıyoruz yeniden acıyla tütsülenmiş yaşamın türküsünü söylemeye...

Kırk bir hüznle ezgilenmiş bu türküyü söylerken de en çok seni düşünüyoruz. Karanlık, dipsiz kuyuların sessizliğine cevap olmak isteyen sözlerini, bir damla su misali genç bedeninde taşıdığın onurla olgunlaşmış yüreğini, değişkenliğini, bitmek tükenmek bilmeyen çocuksu merakını, ilgini, yeniye olan tutkulu hevesini ve bunun gibi daha birçok özelliğini düşünüyoruz... Bir doğa parçasını keşfeder gibi suskun, suçlu ve hırık bir heyecanla yeniden ve yeniden düşünüyoruz seni. Öfkeden uzak, anlama isteminin yarattığı hızlı kavrayışın usta dinleyiciliğiyle birleşince, sanki 17'sinde bir genç değil de insanları tanıma ustası, yaşlı bir bilge beliriveriyordu gözlerimizin önünde. İnsanları ilmek ilmek çözen ince zekanın yarattığı sempatiydi seni genç, yaşlı herkese, hepimize bunca sevdiren.

Ne coğrafyaların ne de düşünce ve duyguların sınırlarına taktılmadın hiç. Kendini aşarak hep yeniden yaratma çabandı seni diğerlerinden farklı kılan. Farkında değildik belki hiçbirimiz, hatta sen bile. Oysa bu farkı sen yaşam iddian ve savaşa kilitlenmiş hayallerinde çoktan yaratmıştın. Her adımda, ülke topraklarında dolaşmanın sevincini ve coşkulu havasını tenefüs etmenin anlamını hissederek, her doğan güne 'merhaba' deyişin,

farklılığının en parlak yansımasıydı.

Gençliğinin vermiş olduğu taze enerjiyi fedaice mücadeleye adıyorsun. Adına 'ada(n)mak' deniyor, ama insan onuru denen şiarı yükseltme çabasında yol alıyorsun... Anlamlı yaşamın umudunu tutkuyla işlemek iliklerine kadar, gençliğinin yakıcılığında kendini mücadeleye adanmak, başarmak, barışı barışça yaşamının onuruyla... Düşündükçe, bir okyanus gibi büyüyor varlığın içimizde. Bu sınırsızlıkta, yoğunluğu zaman ve mekanın çaresiz kelimeleriyle tanımlamaya çalışmak anlamsız geliyor artık bizlere.

Sonra birden Behdinan sahasına geçişimizin ve bu geçişle ifadelendirdiğimiz birçok şeye yeniden başlama istem ve hedefimizin ilk şehitlerinden biri olduğun geliyor aklımıza. HPG olarak bağımsızlaşma sürecimizin ilk şehitlerinden biri olusun, bizlere anlamı büyütme emrini veriyor tekrar tekrar. Umut ve inançla varoluşun kaynağı olan gerçekliğe, öze, yani Önderliğe dönüyoruz yüzümüzü. Karmaşık duygu ve düşüncelerimize cevap arar gibi, utançtan kızaran yüzümüzde özeleştirmenin iddiasını yaratmaya çalışıyoruz.

Seni kaybettiğimiz bu en acılı yaşam dersinde, en büyük öğrenmeyi gerçekleştirme ve en güçlü başarıyı yaratma sözünü veriyoruz sana. Önderliğimizin de belirttiği gibi, "gerçek yoldaşlığın ve bağlılığın ancak mücadelenin gereklerini yerine getirmekle anlam kazanacağı inancı ve yoldaşlığın gereğinin, barışı ve özgürlüğü yaratmaktan ve kazanmaktan geçtiğinin" bilinciyle, acıyı zafere dönüştürmenin çabasında olacağız. Ve kazandığımız her zaferin adını 'Sen' koyacağız...

Tüm her şeye rağmen, yokluğunu hissettirir, duyumsatır, anımsatırsın yoldaşlarına...

*Mücadele yoldaşları adına
Şehit Rüstem Taburu*

"PKK, özgür yaşama yürüyüşü, damarlara yaşam kanının yürümesi olayı, bilmeyen bir roman, bir türkü, bir şiir, özgürlük arayışı ve tutkusudur"

Önder Apo

Çayan'ın umudu

derin bir sessizlik
dolmuştu içime,
gökyüzü kapkaranlık olmuştu
dağların sıcaklığının
tadı vardı üzerimde
yeniden uyandığımda
gök yıldızlara sarılmıştı
Zap vadisinde ben,
ben olaydım
Keşke o akşam
ve yaralanan sen değil
ben olsaydım

seni sonbaharın
en güzel anında bulurum
ve savaşın
en kızgın zamanında
kaç gün, kaç gece
geçmişti aradan
anılarımızı yarına bırakmıştık
belki bir bahar gününde
ya da yağmurlu bir havada
buluşuruz diye
böyle ayrılmıştık
bakışlarımız dağlarda koşar
gelirim dost selamıyla
sensiz gitti demesinler
bu dağlar bize Çayan yoldaş
Mazlumlar gibi elimizde
meşaleler dolaşırız
bu dağlarda
selamımız eksik olmaz

bu mekanlarda
biz ki yoldaş bilmişiz
bu dağlarda
can cana katarak
göz yaşları silmeden
koşar gideriz
özgürlük yolunda
Çayan yoldaş
bütün yükler seninle

Ey dört tarafı kuşatılmış
Zap vadisi!
işitmez çığlıkları, acı duymaz
kayalıklar
ey yiğitleri tanımaz dağlar!
ve kan kusturucu bulutlar
duymadınız mı
Çayan'ın çığlıklarını?
Duymadın mı feryatlarını
kör olası Zap?
sen de aldın Çayanımızı
ben yeniden geleceğim
yağmurların toprağa
vurduğu anda
ve güneşin doğuşuyla
yarıda bıraktığım yaşamda
yitirmedığım umudun
yollarında
geleceğim tekrar
bekleyin beni diyor Çayan

Mahsun Zuhat

Çayan dağların neşesiydi

Saygıdeğer Bellier ailesine

Size hiçbir zaman yazmak istemediğimiz ve sizin de okumanızı istemeyeceğimiz bir mektup yazıyoruz. Biraz günahkar, biraz da cüretkar bir telufla belki de yazılması en zor satırları kaleme alıyoruz. Çünkü insanlar her zaman sevdikleri, istedikleri ve gereken sözleri yazarlar. Fakat hayatı umulmayan acıları da yazdıyor. Acıların en büyüğü, bir yaşamı kaybetmek değil, bir amaç uğrunda her şeyini paylaştığın yoldaşını kaybetmek olsa gerek. Ölmek zor değil bizim için, asıl zor olan yaşamak. Çünkü ölüm bizde çoktan ömüştü. Birinin ömüsü binlerin doğuşuna neden oluyor ve her ölünün anısı milyonların yürek gılgılığında yaşıyorsa, orada ölümden değil, ölümlerle dirilen, direnen ve varolan bir yaşamdan bahsedilebilir. Zaten özgürlüğün ve onurun bedelli ağır olur. Kahramanca ve cesaretle somutlaşan kendin için yaşamaktan vazgeçmekle olur. Yani tarihli gerçeği, kimliği olan bir halk için yaşamakla olur. Felsefe, kendin için yaşamaktan başka halkın için ölme gerçeğidir. Ölmek güzel yaşamak içinse özgürce olur. Yaşamak için savaşmak ise zamansal olgunun kendini şiddetle dayattığı vazgeçilmez özgürlük koşuludur. Belki yıllar sonra bazı insanlar çıkıp bizim bunca zorluklara yürüttüğümüz mücadeleyi anlamayarak boş da görebilir. Ama biz, gelecek kuşakların bugün amaçladığımız çağa kendi rengimiz, sesimiz, kültürümüz ve bütünlüklü kimliğimizle, çağı değiştirme gücüyle katılımımızı aşan bir seviyede yaşayarak, belki de bu amaçlara hayretle bakıp "burun için de savaşılır mıydı?" diyebilecek insanlara bir gelecek vaat etmek istiyoruz. Çağa katılmayı, tüm insanı değerleri içinde barındıran, inancı özgür-

lük, ahlaki onur, yaşamı bilim olacak bir kendi öz kültürü ve kimliğiyle sağlamak istiyoruz. Bunu küresellikten kopmadan, ama ona kuluk etmeden, ne karşı duran ne de köpeye çekilen bir konumda değil, hakların taleplerine cevap olabilecek şekilde gerçekleştirmeye çalışıyoruz. Kendi aldatırımıza varılmayı, bu uğrunda kendini feda eden binlerce şehit yoldaşın anısına ve Kürt halkının insanlık tarihi içinde hakkettiği yeri almasına inandığımız için yapıyoruz, yapacağız. Bizim gerçeğimiz, bedenlerini kendi elleriyle yakan, kurbanlarını üzerine öfkeye yitüren, ahlak ve soğukla savaşan fedai ruhumuzda saklıdır. Hep bir ağızdan sesurca, iradesini "Bijî Serok Apo" diye ortaya koyan hakta saklıdır. Acıları bir tarih kadar eski, binlerce evladını yitirmiş, ama yılmamış bir haktır. Gerçek bizde, sizde, tüm yaşayanlarda gizlidir. Gerçek, gerçekleştirebildiğindir. Bilmek, öğrenmek, hatta söylemek yetmiyordu, yaparak başarmak gerçek olandır. Savaş hakkında çok şey anlatılabilir; nedenleri, sonuçları, tarihi, olay, bilanço, kişiler ve... yazılamayan birçok yanı vardır.

Yaşanan duygular, anlatılamayan, hiçbir sözcikle söylenemeyen, ama savaşın en gerçek boyutlarıdır. Bu yüzden duygular sadece yüreğin sızlayan damarlarında, kirpiklerden süzülen gözyaşlarında ve titreyen dillerin sıcaklığında kalır. Bunu da ancak yaşayanlar bilir. Duygular her ne kadar savaşın sonucuna etki etmese de, yaşayan insanların zihnine ve vicdanına silinmekle hücum ederek değişimlere ve güçlü kişiliklere yol açar. Biz de bu acıları yaşayanlar olarak duyguların gücüne karşı gelebilmekle beraber, yaşadığımız acıları sizinle paylaşmaktan çok, manevî olarak da anlatılabilecek vazifemizi yerine getirmek istiyoruz.

Oğlunuz olan 1985 doğumlu Bedirhan Bellier (Çayan Can) yoldaşın, öncelikle yoldaşı ve komutanı olduğumu size belirtmek isterim. O'nunla kaldığım bir yıllık süre içerisinde tüm sevinçlerini, üzüntülerini onunla paylaşıp, hayat deneyimlerinde yardımcı olmak isteyen, geleceğe dair umut ve hayallerinde, yaşama yönelik tüm eğitici çalışmalarında çaba vermek istemişimdir. O'nu belki de en iyi tanıyan ve bilen kişiyim.

Çayan yoldaş, Apocu harekette kısa sayılabilecek bir zaman diliminde yer almışsa da, gelişme düzeyi hızlı olmuştur. İlk eğitiminden sonra savaşa hazırlanan askeri birliklere geçti. Yaşamın beşikten mezara kadar eğitim olduğu bu ortamımıza, O da kendini yetiştirmeyi, her konuda bilgilenerek öğrenmeyi çok severdi. Bilgiye tutkusu, O'nu okumaya, görmeye ve diyaloglara götürürdü. En belirgin olan yanı etrafını tanıması, sorgulaması ve insanları çabuk tanıyabilmesiydi. Bu karakterli genç olmasından dolayı insanları şaşırtırdı. Yoldaşlarıyla ayrıma girmeden ilişkilenebilmesi, kısa sürede kendini sevdiiren ve sevilen bir koruma yol açardı. Her insanın doğal ve güzel bir yanı vardır. Bu, onun çocukluk hayallerinde saklıdır. Kaygısız ve saf düşüncelerle, özverili yaklaşımlar ancak büyük yüreklerde saklı olur. Kendini halkı için yaratmaya adanmış biri olarak mutluluk, coşku, sevgi, O'nun eksiik olmayan davranış tarzlarıydı. Gözlerindeki ışıltı, kötülüklere yer vermeyen, hiçbir hüznü kabul etmeyen, kendinden emin umutsuz kopan bir parıltıydı. Yüzünde, hasret ve acıya yer vermeyen, huzuru yansıtan bir gülümseme vardı. En önemlisi de gençliğin verimli dinamizmi ve canlılık O'nu başaranı kılardı. Koşulları zorluğuna alıdımmayan bir moral gücüyle ve akıl yetisiyle herkesi etkilemişti.

Her olgunluğun kendine göre bir yaşı vardır. Hepsinde gizli olan ölçü, ilke, letem ve saygınlıktır. Bu, özün ve sözün, öz güvene başaranın, tutarlı yürüyüşün, tepkiden uzak mütevazılı-

ğın, hoşgörülü zekanın ifadesidir. Nefsin ifadesi, doğru yorumun mimarı olabilir. Biraz da, Çayan yoldaş, kendi yaşatlarına göre bunları yaşayan bir duruşa sahipti. Tüm yoldaşlar arasında en sevilen, abartısız, hiçbir kötülüğü olmayan, hatta kişiliğindeki yetenek ve güçlü yönleriyle tabiri caizse kıskanılacak birisiydi. O, tüm derinliği ile mücadeleyi kavramamış olsa da devrimci kişiliği ile ideolojik örgütsel ve askeri bir kimliğe sahipti. Yaşama ve mücadeleye inanan, kendini bunun için feda edebilecek bir ruha sahipti. İyi bir gerilla, Başkan Apo'nun özgürlüğü ve Kürt halkının kurtuluşu için iyi bir savaşçı ve komutan olmak O'nun en büyük isteği ve arzusuuydu. Çünkü O, sıra dışı cesaretiyle özgürlüğün olduğu bir yaşamı istiyordu. Toplumun aşırısı gelmiş yaşamını, sıradan, heyecansız, bireysel, köle yaşamı istemiyordu. Kendine ait olmayan, zengin, ama küçük dünyalara kapanmış kimliksiz bir yaşamı reddediyordu. O, bir anlamda zoru başarmak istiyordu. Zaten özgürlük de ancak bununla, zorun ilinci ve başarması ile mümkündür. Kendini hiç tanımayan, moderniteye kapılmış, bireysel yaşamını örgütlemiş, dar yaşamı anlayışlarından kurtulmak, O'nun ilk devrimi idi. O'nun nasıl imkanlara sahip olduğunu ve neler yapabileceğini, yaşadığı toplum boyutuyla siz daha iyi bilirsiniz. Toplumun tüm imkanlarını reddetmek, O'nun devrimci yaşamının, onurlu mücadelesinin başlangıcıydı. Tutkularının ve hayallerinin büyük olması, O'nu bu inançlı yola sevk etti. Sizden kopması tümüyle bu anlamdadır.

Başkan Apo'ya yoktan var sallen, özgürlük tohumlarıyla milyonların yüreklerine eklen, özgürlük güçlenirken gizemli duran olay, Kürt halkı üzerindeki insanlık aybını ortadan kaldırmaktır. Yok sayılarak yaşamaktansa, varolma mücadelesinde ölmek daha gerçekçiydi. Buna beyin ve yürek gerekiirdi. Bunu büyük bir takdirle oğlunuz gerçekleştirmeye çalıştı. Büyük ha-

yecanlar, sevinçler ve güzel bir yaşamı paylaştı. O'nun için kutsal olan geçmişin avuntuları değil, geleceğe verilecek cevaptı. Bir savaşın esas suçluları ve bir bölümün esas katilleri buna sebep olan kimselerdir. Bir yaşam savaş veriliyorsa, sebezini inkarcı, katilamcı ve milyonların yüreklerini birleştirdiği Başkan Apo'yu esarette tutan zihniyette aramak gerekir. Tarihin lanetileri, tarihi ters yüz edenlerdir. İnsanlığın doğuşuna katkı sunan halk, kimlik (demokratik) mücadelelerinde haklı ve kutsaldır. Bu yüzden oğlunuzla gurur duymak, O'na daha fazla sevmek en yakışır durumdur. Anaların en doğal hakkı olan ve canından bir parçanın ayrılığına dayanmayan, sevdiği için gözyaşı dökme, acı çeken, evladının hep yanında olmasını isteyen duyguları bizim için paha biçilmez bir değer ifade etmektedir. Bir o kadar da anaların güçlü olması, acıları en fazla yaşayan kişi olmalarından başı da, başarıya da en fazla isteyen tutumlarıyla bizi yüreklendirdikleri bir gerçektir. Bu yüzden, gözyaşlarınızla her gün yıkadığınız yüzünüzü başarıya daha kararlıca dikeyorsunuz. Her ne kadar söylemek istediğim kelimelerden kaçırıyorsam da ve ağır geliyorsa da, size bilmeniz gereken şu satırları yazacağım.

Oğlunuz Çayan yoldaydı, 11 Kasım 2003 tarihinde, öğleden sonra saat 1:30'da, Zap bölgesinin boş olan Elah köyünde bir çalışma sırasında yüksek bir yerdan düğüp göğsüne aldığı ağır bir darbe sonucu şehit düşmüştür. Hiç beklenmedik bir anda, kimsenin tahmin bile edemeyeceği ve kabul edemediğimiz bir kaza sonucu şehit düşmesi tüm yoldaşları ve şahsen beni çok üzmüştür. Hiç kimsenin bir pay bulunmama da, böyle bir kazayı önleyememek herkeste suçluluk duygusunu geliştirmiştir. Dikkatsizlik ve ted-

birsizlik sonucu gelişen bu kaza, bir grup yoldaşın arasında gerçekleşmiştir.

Müdahaleye bile vakit bırakmayan çok ani bir şehadet oldu. Şehit Çayan büyük bir törenle Zap şehitliğine defnedildi. Olaya dair sonucu hafifletecek hiçbir neden yoktur.

Küçük ayrıntıların, dikkatsizliklerin buluşarak ortaya çıkardığı bir kaza olmaktadır. Her halükarda böyle bir şehadeti hangi nedenlerden kaynaklanırsa kaynaklansın kabullenmekte zorlanıyoruz, doğru sahiplenmeye çalışıyoruz. Elimizde olmadan, herkesten bağımsız gelişen bu kaza karşısında kendimizi sorumlu tutuyoruz.

Bir çatışma ya da savaş esnasında yaşanacak olay, belki daha farklı zah edilebilir, besaret, kahramanlık sıfatlarıyla övülerek anlatılabilir. Ya da O'nun düşman mermisiyle vurulma haberinin anlatıldığı bir üslup, farklı duygular geliştirebilirdi kim bilir. Ama sonuç nasıl olursa olsun acılar değişmeyecekti ve şehadet unvanı nerede ölmenin değil, hangi amaçla yapamaya verilen bir ifade, bir ruhtu. Doğru olan nasıl ölmek değil, nasıl yaşamak gerektiği idi. Herkes bir şekilde ölecek, ama herkes aynı şekilde yaşamaya şansına sahip değil. Apocu hareketin yapayan özü olarak şehitler, bu davanın esas sahipleri. Onların umutları, istek ve amaçları daima yaşatılacaktır. Öümsüzlük, onların yüreğindeki sevgiyi, özgürlük özlemini yaşayabilmekten ve yaşatabilmekten geçer. Bu değerlere bağlı olabilmek, inandıklarını dava uğrunda yılmadan mücadele etmek şehide bağlılığın bir gereğidir.

Ölgeniyece yaşamı paylaşan, her an ölümü göze alan, savaş için hazırlanan, somasız bir düşman gerçeği karşısında her devrimcinin

şehadeti, gururu, kını, nefretli, sevgiyi, mücadelesini, inancını geliştirdiği bir gerçek olsa da, Çayan yoldaşın erken bir zamanda, olmaması gereken bir yerde gerçekleşen şehadeti bizler derinden etkilemiştir. O'nu çok seven biri olarak davasına layık olacağını ve anılarına bağlı kalacağını belirtibilirim. Sizin de bu tavır içinde olacağınıza inanarak, Çayan yoldaşı tüm özellikleri ile sahiplenip yücelteceğinize ve kendinizi O'nun davasına daha da adayacağınızdan kuşku duymuyoruz. Binlerce şehidimize zafere en yakın düzeye gelmiş olan özgürlük yürüyüşümüzün bu döneminde daha fazla acıların yaşanmaması, sizin gibi anaların göstereceği güçlü yüreklikler sayesinde. Bunun için yaşadığınız duygularla beraber anlam vereceğinize, gururla karşılayarak başka acıların da yaşanmaması için bu özgürlük yürüyüşüne şehitlerin anılarıyla daha iyi katılacağınızı umut ederiz. Böyle bir acının

ana olarak sizde yaşanmasına neden olduğu için kendi şahım adına özür diler, sorumluluk hissettimi belirterek tüm Beler ailesine baş sağlığı dilerim.

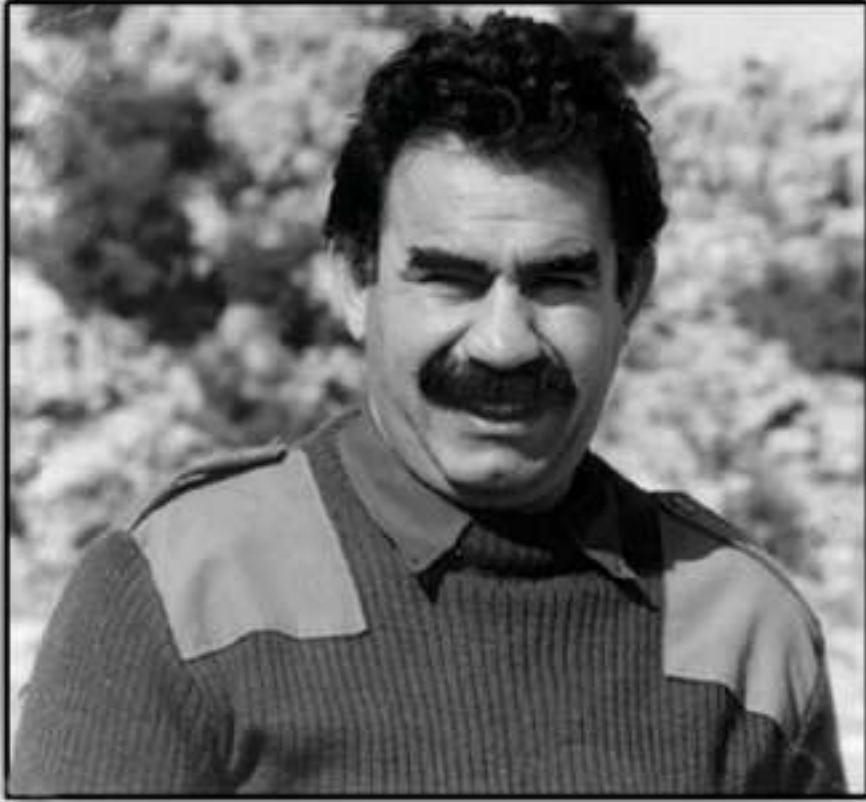

1 Ocak 2004
Halk Savunma Güçleri
Behdınan Zap Alanı
Çiyaye Reş Taburu

Amed Eyaleti

"gidiyorum aklın bende kalmasın
ve akşam serinliği kıyısında bir parça mavi
ürperiş nasıl meyillenmişse gurbu öyle bekle gelirim
yıldızları dolduruyor çeyiz sandığı geceye
hiç ayrılıksız bekleyişinde sabahın
gidiyorum aklın bende kalmasın

haberlerde kalsın aylık gazete sütunları
korkutmasın ne de yaz boz tahtası gece ürkütmesin yüreğini
aklın bende kalmasın sakin fırtınalar karartmasın düşlerini
bak havada yosun kokusu ve kıyısında bir parça mavi ürperiş
nasıl tutunmuşsa içine doğan ışığa
bir ürperişte çıkagelirim"

"Onlar bizde yaşıyan ve yaşamımıza komuta eden gerçek değerlerdir.

Kürdistan tarihinin en amansız imha süreci içinde ve büyük kararsızlığın, cesaretsizliğin, fedakarlıktan kaçınmanın kol gezdiği bir ortamda, büyük cesaretin, fedakarlığın, karanlığı yırtmanın şehitleridirler. Onlar bu temelde yüreği yaratmada, fedakarlığı yaratmada, karanlığı yırtmada en büyük kahramanlardır. Ve en büyük güç kaynağıdır. Bir halk eğer köleyse ancak şehitleriyle kölelikten kurtulabilir; ne kadar özlü büyük şehitleri varsa, özgürlüğe o kadar hakkı vardır."

Önder Apo

dağlar seni arıyor yoldaşım

**“Hiçbir şehadet
çok büyük yaşam
payesi olmadan
gerçekleştirilemez.”**

Önder Apo

Adı, soyadı: **M. Kadir ÇİÇEK**

Kod adı: **Mazlum**

Doğum yeri ve tarihi: **Amed, 1970**

Mücadeleye katılım tarihi: **1991**

Amed

Şehadet tarihi ve yeri: **16 Ocak**

2003, Apc Musa alanı/Amed

Görevi: **Bölge komutanı**

Senden öncekileri olduğu gibi seni de yazmaya, anlatmaya ne gücümüz yeter ne de kalemimiz yazabilir tüm gerçeklikleri, güzellikleri. Bundandır ki kalemimiz tutuk.

Sen zaten söylenmesi gerekeni söyledin, yapılması gerekenleri yaptın ve yazdın. Yaşama da, insana da, mücadeleye de en güzel, olması gereken tanımlı koydun. Şimdi Apê Musa'nın yüceliğinde arıyoruz seni, Şehit Kendal'ın insanı çeken güzelliğinde, dağların uzanıp giden platolarına dalıyorum ve seni arıyorum çılgınlar gibi. Güzelliği, yoldaşlığı, emeği, insana ve yaşama dair ne varsa bunların somutlaştığı güzel insanı arıyorum. Bunları düşünürken, ateş başındaki sohbetlerimize dalıyorum, bir eylem sonrası yorgun, ama bir o kadar da mutluluğu yaşadığımız anlara gidiyorum. Öfkelendiğimizde dindiren, daldığımızda güçlü perspektifleriyle aşıran, yaşamın her anında, her ortamında yoldaşlığı, birlikteliği güçlendirmeye dayanan yaklaşımların sahibi olan yoldaşım, gidişine alışamadık. Hem hangi gidişe alışılabilir ki, Bizler birbiriyle varolan bir topluluğuz, hep ayrılıkları yaşayıp ayrılıklara bir türlü alışmayan bir topluluk. Bundandır bütün mutluluklarımızın içindeki hüznün sebebi.

Herkes yaşar, ama herkes gerçekten yaşayamaz. İşte yoldaşım, sen yaşamı dolu dolu yaşadığın için, yaşamın her anına anlam biçmeye çalışıyordun. Başkan Apo'nun yaşam ve mücadele felsefesinde güçlü kararlaşan biri olarak, her zaman, her yerde bu öğretinin güçlü temsili oldun. Bunun için bakışların her zaman net ve keskin, tavırların da belirgindi. Tüm zorlu koşullarda bile hiçbir zaman ikircikliğe düşmeden, herhangi bir tereddüt göstermeden net tavır ve yaklaşımlarınla en büyük güç kaynağı oldun. Ancak özgürlük öğretisinde güçlü ve doğru kararlaşanlar bunu gerçekleştirebilir. Ve sen yoldaşım, özgürlük yolunda emeği zirveleştirersin. Emeğin ayartıcı, bir o kadar da özgürleştirici anlamlığında yaşamı, insanı, doğayı kapsayan biriydin. Bunun için tüm yoldaşlarının yüreğinde bir Süveydasın. Ve hep de öyle kalacaksın.

Dağların sırtına ermek zordur. Sen yoldaşım, bu sırta eren biri olarak yüreğini naksettiğin bu dağlarda, özgürlüğü ilmek ilmek gittiğin her mekanda dokudun. Dağların dili olmak, büyük seveda deryasına dalmak demektir. Tarihten günümüze kadar bizlere hep özgürlük mekanı olan bu dağlara sevdan bir başkaydı biliriz yoldaş. Bu nedenle beton kentlere, bu kentlerde betonlaşan yüreklerle tepkin, reddin dağlarla aranda kopmaz bağlar sağlamıştı. Dağlara sevdandandı dağların da seni bu kadar sevmesi. Bak Akdağ seni bekler, Piran güzelliğine güzellik katan yoldaşını arar.

Hatırlıyorum da süreç belirsizliklerle doluydu. Kafalar karışmış, yaşamda rotasız bir gidişat hakim olmaya başlıyordu. Ve sen, her zaman olduğu gibi o süreçte de Apocu felsefenin iyi bir uygulayıcısı, büyük umut, iddia ve başarı kaynağı olarak bu gidişata dur demiştin. Senin olduğun yerde her zaman umut vardı, başarı vardı,

emek vardır. Ve biz seni emeğin, sevdanın, başarının yüceliğinde tanıdık. Onca zorlu pratik süreçte bir yıldız gibiydi varlığın, geceyi bölen şafak vaktiydin.

Sen yoldaş, bu özgürlük mücadelesinde kendini bir özne olarak ele aldın. Bu dağlarda kadına da yaklaşımın eşitliğini, özgürlüğün ve emeğin ilkeleri temelindeydi. Acılarını, zorluklarını anlamaya çalışan, güzelliklerini geliştirmek isteyen, geri yaklaşımlara karşı da her zaman mücadele eden biriydin. Kadınla varolmak, onunla özgürlüğe yol almak zor, çok zordur. Ancak bunun anlamlılığının bir o kadar da gerekliliğinin bilincinde olarak ilerlemek, bunu yaşamsallaştırmak da bir o kadar anlamlı ve hayatidir. İşte kadın da bu bağla kendini ve erkeği güçlü yaratmanın iddiasını daha fazla büyütüyor. Tüm sahate, bencil yaşam ve ilişki arayışlarını reddeder, bunları yok ederek siz şehitlerle sağlanan buluşmaya doğru yol alıyor ve olacaksa bir buluşma o da sizlerle buluşma temelinde olacak.

Şimdi, şehitlerimizin adını verdiğimiz eğitim devresinin sonuna doğru gidiyoruz. Yeniden yapılandırmaya çalışırken kendimizi, bıraktığımız mirasa güçlü sahiplenmek gerektiğinin bilincindeyiz. Yarımlıkları tamamlama, ileriye taşıma sözünü biz de kendi cephemizden yineliyoruz.

Bir de siz gidenlerden hiç ayrılmama sözünü veriyoruz yoldaşım, komutanım.

Mücadele arkadaşları

*"Özgürlük, her insanın
yüreğinde yer etmektir"
doğuşun kadar müjdeleyici
denizin mavisini,
kirpiklerinin arasında
maviletti
gözlerin hep mavi bakardı
kutlu çocuk, gönüllü taşkın çocuk
nasıl ki sen taçlandırdın
başarıya ulaşanları
onlar da seni taçlandıraraklar
ber 16 Ocak'ta
bir gül verin yigide
bir gül"*

Şahin bakışlı Cudimiz

**"Hiçbir şehadet
bizimki kadar cesur ve
fedakarlık temelinde
gerçekleştirilemez."**

Önder Apo

Adı, soyadı: **Mehmet UĞUR**

Kod adı: **Cudi**

Doğum yeri ve tarihi: **Batman
1980**

Mücadeleye katılım tarihi: **1999
Mardin**

Şehadet tarihi ve yeri: **16 Ocak
2003, Ape Musa alanı/Amed**

Dağa çocuktu, gözleri parlıyordu. İçindeki ateş, Newroz ve serhildanlarla daha da gürleşmişti. Her gün köşe başlarında, sokakların kuytuluklarında, kapıların eşliğinde vurulan insanlar. Kimisi de küçük çocuklarının gözleri önünde vurulmuştu acımasızca. Hepsine faili meçhul dendi, halbuki failleri öyle belliydi ki. Bu şehadetler, Onda düşmana karşı kin, öfke, nefret ve intikam duygularını daha da büyütülmüştü. Yaşananlarla içimizdeki ihaneti daha iyi tanımıştı. Çocukluğu serhildanlarda ve yurtsever insanların sürekli olarak vurulduğu bir dönemde geçti. Yaşananları unutmadan, aynı duygularla büyüdü. Emekçiydi Cudi arkadaşı. 1990'larda yakılan serhildan ateşleri uluslararası komplo ile alevlendi, daha bir yükseldi. Halk kadınıyla, gençliğiyle, çocuğuyla, ihtiyarıyla Başkan Apo çevresinde kenetlenmiş, serhildanlara kalkmıştı. Zaman kavramı kendisini yitirmişti, gündüz gece yer değiştirmişti sanki. İşte böylesi bir atmosferde birçok arkadaşı gibi O da tarihi bir karar aldı ve özgürlük dağlarına doğru yola çıktı.

Serin bir yaz gecesi idi. Raman dağındaydık. Batman muhteşem bir güzellikle kuşanmış, karşımızda bir çocuk gibi gülümsüyordu. Tüm halkımız, dağ başlarındaki gerillalar, yanan bedenler, bombanın pimini çeken eller, makineye bağlanmış yaşam mücadelesi veren insanlar, son bir kez bakan gözler, son nefesini vermek üzere olanlar herkes bir bekleyiş içerisindeydi. Bir de yürüyenler vardı dağlara doğru. Bugün, Şeyh Sait'e idam kararının verildiği 29 Haziran'dı. 29. isyan önderi olan özgürlük güneşimiz Başkan Apo için **"Güneşimizi Karartamazsınız"** şiarının yanan bedenlerce atıldığı, idam kararının verildiği gündü. Kararın verildiği an yeni yaşama adım atmıştı. O, artık bir gerillaydı. Zaten verilen idam kararını da dağda yoldaşlarıyla birlikte dinlemişti. Derin hüznle orada yoldaşlarıyla dalmıştı.

Kod ismin ne olsun diye sordüğümüzda, Cudi demişti hiç düşünmeden. Belli ki hazırlıklıydı. Alanımızın ilk katılan savaşçısıydı. Ferhat, Abbas (şehit), Nasır (şehit) arkadaşlarla birlikte hareket ediyordu. Şehirden çıkar çıkmaz, Batman-Hasankeyf yolu üzerindeki Batı Raman dağına doğru yol aldıkları sırada pusuya

düşmüşlerdi. Kısa süreli bir çatışma başlamıştı. Bu esnasında varolan kahramanlık özelliği, cesareti ve gözü karalığıyla bıçağını çıkarıp panzerin üzerine saldırmak isterken, arkadaşlar kolundan tutup durdurmışlardı. Bu olay her ne kadar gözü karalık içerse de, gün itibarıyla kahramanca bir yaklaşımdı. Arkadaşlar bu çatışmada ondan fazla askeri öldürürler. Panzerin saldırısını da püskürterek sağlam bir şekilde Dicle nehrinin kenarına, yanımıza geldiler. Öyle canlıydı ki hemen hepimizin dikkatini çekmişti.

Sempatik, cana yakın, duygusal, deli dolu, kahramanca özelliklere sahip bir arkadaştı. Cudi heval bir gün arkadaşlarla birlikte sığmağa girer. Arkadaşlar sığıntıktan çıkınca bir ara yalnız kalır. O sırada sığınmakta bir yılan dolaşmaya başlamış. Yılanı arkadaşların yılanı sanarak, zevkle seyretmeye başlamış, öldürmemiş yılanı. Bu olay bile Onun hayalindeki gerilla idealinin bir ifadesi oluyordu. Tertemiz bir yüreği vardı.

Savaşın durdurulması kararıyla birlikte biz de Güney'e doğru yol almıştık, cesurdu, moralliydi Cudi heval. Bir süre sonra YNK ile çatışmalar başladı. Bu savaşa en aktif katılanlardan birisi de Cudi hevaldı. Bu savaş Onu biraz daha bilemişti, öfkesini biraz daha büyütmüştü. O Kuzey'e gitmek istiyordu, her fırsatta bu isteğini dillendiriyordu. Ve işte önerisi kabul edilmişti. Amed'e gidecekti. Bu militanlık ve gerilla özlemiyle, gerilla olma istemiyle, azmiyle, coşkusuyla kuzeye yönelmesi, O'nun kahramanlığının, yüreğindeki büyük özgürlük tutkusunun ifadesi oluyordu. Başkan Apo'nun bir militanı, Ape Musa'nın bir izleyicisi olarak Ape Musa'da şehitler kervanına katılır. Cudimiz, Cudi dağı kadar asiye, yüreği Dicle kadar yumuşaktı. Cudi, yüreğimizin bir parçasıydı.

Şehitlerimizin huzurunda saygıyla eğiliyor, saygıyla anıyoruz.

**Mücadele yoldaşları adına
Savaş Zagros**

hangı günün yüzyılı

*Onlar ülkelerini,
onlar tarihlerini,
onlar sevgilerini, onlar
kendilerini aradılar ve
şehadetleriyle hepsini
kazandılar.”*

Önder Apo

Adı, soyadı: Şevket ERGÜN

Kod adı: Ekrem

Doğum yeri ve tarihi: Kığı/Bingöl
1977

Mücadeleye katılım tarihi: 1995

Garzan

Şehadet tarihi ve yeri: 16 Ocak
2003, Ape Musa/Amed

Fırtınalar kopup geçerken mayıslarımda
seller sürüklendi, çığlıksız gözyaşlarımda
dikildi darağaçları bir bir çocukluk
anılarına

ve o ıslak toprağa kulağımı dayadım
ne sözler duydum duvarların ardında
Karşılama bir mayıs sabahını uykusuz
beklemek tatlı günbatımını yorgunca

buluşmak alacakaranlıkta fısıltılı
ya da dolunaylı bir gecede
yürümek sessizce

Adı ne olacak diye beklemeden
doğacak çocukları

Öylece selam bırakıp giden

o tutkun sımaları, gölgenin her boyutunda
bakışlarına arattım

Anılar kopup geçerken mayıslarımda
hüznüm hep on sekizinde bir deli fırtına
ve sen

Güneşin çocuklarını duydun mu

İşte o, benim gençliğim

ateştedir bedeni

söndürmeyin.

yitik bir gemiydik limansız kalmış
dedelerimizin boğulduğu fırtınalı
okyanusta

Havva ananın saçlarından asılmış
yoksa Adem'in günahlarından mı
toplandık

gizli kaldı hep böyle
ölüm yıldönümünde doğum
günümüz

etle derinin hapsinde dilimiz
bilinen sebeplerimiz bilmece
nedenlerimiz

Mervani Med sonrası çanak çöm-
lek vaktinde

boyun derilerimizde bilendi
bir kavmin umutlarını kesen kör
bıçak

ey sahibi kayıp meçhul ülke
bir ananın göğsünde çift memenin
kaynağı

böyle mi çöl olacaktı
daha ilk damlasında ve o gün işte
umudun doğduğu baharın doğum
gününde

Üveys ananın eteklerinden döküldü
Güneş

hayali yalnız kalmış
Mezopotamya'ya doğru
ve sen iyi ki doğdun Güneş
henüz yedi yaşında bıraktın
hafıza denilen sepetlere

taze kabuklarını hakkın
ben
sen
o diye

ama şimdi artık biliyoruz
canlıyı cansız çizen ressamı
kim çizebilirdi ki ölümler portresini
Zilan'ın kirpikten fırçasıyla
Agit damarından boyasıyla
Mazlumî kağıda çizdin
ölümsüz Kürdün dünya çerçevesi
resmini

haydutlar mekanında nötron
çağında

bismillahsız ağlar atıldı
bazıları siyah bazıları beyaz
yarasalarca Kenya'da

böyle ele avuca sığar mıydı Güneş
ve ardından vicdan
deprem oldu yer kabuğunda
bir bir yağdı evler insanların
başına

bir tek haklı zamansa içimizde
eğer

doksan dokuzun ağustosunda
tesadüf müydü

Güneş şimdi İmralı adasında
o dehlizdeki ıssız tapınakta
doğuyor

ışınları kamaşıyor coşarak
bizlere sizlere onlara doğru

Gün doğuşu

"Her biri bir parça vatan,
her biri bir kahraman.
Onlar, özgür toplumda bir gül
gibi dipdiri yaşayacak,
kıpkızıl bir gül gibi toplumun
her köşesini süsleyecek ve
özgürlük ateşinin sürekli
yanan alevi olacaklardır."

Önder Apo

Adı, soyadı: Mehmet Kaplan

Kod adı: Ferhat KURŞUN

Doğum yeri ve tarihi: Slirt, 1977

Mücadeleye katılım tarihi: 1991

İstanbul

Şehadet tarihi ve yeri: 16 Ocak

2003, Ape Musa/Amed

ey kalbimin süveydası
hayallerimde rüyalarımda sen
dağlarda kırdan açan her çiçekte
seni aramaktayım
güllerden sormaktayım
duygularımda sen
gökyüzü sen yeryüzü sen
çözümsüz kaldığımda çözüm sensin
kara geceler sonrası gün doğuşusun
umutlarımda sen
boş odalara sormaktayım
seni arıyorum sonsuzluğa akan zamanlarda
bu günde yanında her anda
çocuk gülüşleriyle sen açıyor baharda çiçekler
tarih sayfalarında seni aramaktayım
tüm dünya sen
sözlerin kulaklarımda
bana buyuruyor iyilikleri
güzellikleri çağırıyor ruhuma
şirde romanda senin resmin, gözlerin
Mani İsa kendinden önce seni hatırlatır
barış diyor diller sana
insanlık onurum sen
uçan kuşa baktığımda seni arar gözlerim
özgürlüğüm sen
toprağımın tohum veren kaynağı
sen olmazsan ağaçlar meyve vermez
nehirler akamaz, denizler susar dalgalanmaz
sen olmazsan
sayfalarını kendi karanlığına kapatacak tarih
tarihim sen

seni bütün ayrılıklardan sonra hep aradım
arar oldum bütün şehirlerde
ve bütün barikatlarda
bulutlar gökyüzü yıldızlar
bir de Rahşan ve Zekiye demiştin
o da sensin o senin içindeki sen
senin dışında başka hiçbir sen yok
ey kendini arayan insan
yaşamak istediğin ne
ütopyasız yaşayabilir misin
yaşam ne ki
bir söz bir karar
emek savaş
bir de yaşamın kılıcı olmak
bir parça Zilan, bir parça isyan
ve Dersim'in fatime çiçeği olmak
sen aşk, sen Agit, sen destan
sen zılgıt
ve sen özgürlüksün ey yüce insan

Ferhat (Mehmet Kaplan)

Sevdamın özeti

"Şebit anma'nı zafer
anmasıdır. Şebit anma'nı
yenilmez bir ordu, sarılmaz
bir parti yaşamı, tarzıdır.
Şebidin büyük gücü işte
burada kendini kanıtlar."

Önder Apo

Adı, soyadı: **Yılmaz ÖZLÜ**
Kod adı: **Herdem FARAŞIN**
Doğum yeri ve tarihi: **Beytüşşebap
1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **1997**
Kandil
Şehadet tarihi ve yeri: **16 Ocak
2003, Ape Musa/Amed**

Dalgalar öç alırcasına boşalır
kıyılarıma

Avcumda bir tutam seveda
Kaydırır yıldızlarıma yakar gecelerimi
Ayrılıklar söndürür deniz fenerimi
Ve bir ahtır sevdamın özeti

Ne baş belasıymış senin bu sevdan
Nefessiz soluksuz koşar adım gelir
bana acılar
Anlayışsız Dünya kurşun niyetine
bir tokat atar
Gidişinin zerzelesidir beni cehennem
gibi yakan

Senin yüzündün be!
Kaçırdık mutluluk trenlerin
Hep gözyaşları batırdı dibe delik
gemilerimi
Ölüm fermanımdır bu sebebsiz
gidişin
Yağlı bir urgandır sevdamın özeti

*Senin dudağının arasından
çıkmaya zorlanan sözler
Benimse seni seviyorum demekten
başka söz
işime gelmez
Sevdamın gerekçesi yok
Ayrılık depremlerin yıkardı umut
binalarımı
Enkazlarını sel gibi yıkayıp geçirdi
Arkadna bakmadan gidişlerin
Yanağıma değen her tuzlu
gözyaşında
Gerekçesiz sevdam öldürür beni
Sevdamın gerekçesi yok
Aslında seni sevmemizin sebebi de yok
Bakma, bana öyle, küdüm acemidir*

*Kederde ustahımız çok
Seni içimden atmak için sevdana
biletmi kesmeliyim
Ölüm orucu tutsam seni unutmaya
yeter mi
Bileklerimi kessem damarlarımdan
akıtmak seni
Sana bir kastım yok unutmak için
bu niyetim
Hep bir tedirginlikle seviyorum seni
Ya sel olup vurup geçerdin
Ya da şiddetli bir deprem gibi çöker-
tirdin
Sevdamın gerekçesi yok
Aslında seni sevmemizin sebebi de
yok...*

Birak yüreğimi

*"Şebitle, yaşamın yeniliğini
kendî bedenlerindeki ateşi
küllendirene kadar
yaratmayı söz olarak
veriyorlar."*

Önder Apo

Adı, soyadı: **Mehmet ERGÜL**

Kod adı: **Memiş AKİT**

Doğum yeri ve tarihi: **Kars, 1971**

Mücadeleye katılım tarihi: **1997**

İstanbul

Şehadet tarihi ve yeri: **16 Ocak**

2003, Ape Musa/Amed

*Birak yüreğimi çıldırsın
Kendini gözlerinin renginde boğkoun
Birak yüreğimi geri dönmesein
Kandini acıların sultanı ilan etsin*

*Özgürlük denizinin kıyısında
Çirkin martular gibi unutulsa da
Çürümüş fütü tutmayan yarama tuz basarız
Çünkü hasretle bekleriz özgürlüğümüzü dağlarda*

*Birak yüreğimi çıldırsın
İbparlar bir bir yoluma dizilsin
Baskınlarda idamlık gençliğim yakalansın
Barış güvercinlerimi kurşunlar vursun*

*Dostum güzel anam sevdiğim birak yüreğimi
Küflenmiş dosyalarda unutulmasın devamız
İbparlar pusular bir birine katarız
Özgürlüktür bizim garabımız*

*birak yüreğimi basat vursun
Sana faydası olmaz süğünlerden sakat
Sattılar bizi bu gerçek bir bakikat
Fukara sevdamıza çok zalim çıktı bayat...*

*Saklamak seni
çıldırışımın suskun öyküsünde*

*Saklamak seni
eylül kasırgasının deli göğsünde*

*Ve sevmek seni
acılar ülkesinde*

*sevipte kızıl şarapla
sersemce içmek seni*

*saklamak seni
ezilmeye mahkum yüreğimin
en kuytu köşesinde*

*koklamak seni
mapushane penceresinden
esen büzün rüzgüründe*

*Haykırmak seni
yasaklanan dizelerin dilinden
Ve sevmek seni
acılar ülkesinde...*

Eylül yağımuru

"Şehitler temel değerdir.
Şehitlerin gücü ve değeri
konusunda tartışma olamaz."

Önder Apo

Adı, soyadı: **Ethem ŞAKİR**

Koç adı: **Mustafa AFRİN**

Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1980**

Mücadeleye katılım tarihi: **1998**

Şehadet tarihi ve yeri: **16 Ocak**

2003, Ape Musa/Amed

Her gece vurdum
Eylülü yağmuruyla ıslanan yüreğimi
Dar ağacına astığım gençliğimin
celladı hasretin
Dışarda delikanlı bir sonbahar iniltisi
Şiirime yağın yağmurun sebebi sensin

Gölgesinde büyüdüm menekşenin
Acılarımın çekirdeği sen değilmiydin
Yalnızlığa saldın mülteci yüreğimi
Eylül yağmurlarında bir başımayım şimdi
Kocaman kara gözlerinde yalnızca
ben öldüm
Saçının telleriyle boğdum kendimi
Ayrılığın poralosanın dilime zorla
ezberlettim
Yokluğunu Eylül yağmurunda damla
damla ıslandığımda hissettim
Aldı kaç oyununa dönüştü hayalim
Kahpe hüznüm taşıtırdı hep Halic'i
Eylül yağmurlarında vururdun
meçul gençliğimi
Selvi dalından kopardın sevdalı yüreğimi

Bu yağmurlarda sel olsun ömrümde
Beni hatırla buruk yüzümdü,
sen gülümsediğinde
Toprağa el sürüp bana iki metre hasret
kefeni bçtiğinde
Beni hatırla yüzüne ilk Eylül yağmuru
düştüğünde...

mağdurdu şiirlerimiz
kelepgeler hep viran ederdi
şehrin çöpleri denizlerimizi
durmadan kirletirdi
dağların mazlum türküsünü
biz ölürken de söyledik

yetim gençliğimizle
meydanlarda kıvranarak üşürdük
ayrı hücrelerde olsak bile
nemli duvarlar ardından
birbirimizi hep özlerdik
çünkü biz dağların ilk sevgilisiydik...

Seni düşünürken üşürüm

"Şebit ilke'den
taviz vermemek ise, bair
ve ibanet de en zorlu zeminde
ilkeyi amansız çığnemedir."

Önder Apo

Adı, soyadı: **Veysel ARAR**
Kod adı: **Pir Ali SERHAT**
Doğum yeri ve tarihi: **Bulanık/Muş**
1979
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Almanya
Şehadet tarihi ve yeri: **16 Ocak**
2003, Ape Musa/Amed

Kalemim tutukluk yapıyor yine
Çayım soğudu seni düşünürken
Heceler sığmıyor can çekişen dizelerime
Seni düşünürken şiirlerim üşüdü, gelsene

Dağlardan selammı salarsın,
Tuz bastığım yaralarırma.
Yalnızlıktan üşümüş bir türkü bıraktın,
Adı heval olan sazırma.

Kor ateşlerde yanarım, terim ağlar
Radyolarda yasaktır, sözüm ağlar
Tomurcuklarım kurur dalım ağlar
Seni düşünürken üşürüm
Ömrüm ağlar

Sen yok musun sen
Seni düşünürken ağustosta üşürüm
Ay üşür, yakamozlar üşür
Sensiz canım yanıyor yüreğim üşür

Nasipsiz gecelere inat
Yıldızlar yakacağım
Sensiz geçen günlerimde
Güneşi hasretimle sıvıyacağım
Bir sözüm vardı yalan çıktı
Hani bir daha seni düşünmeyecektim..

Denizler gördüm
Adına kirlî denilmiş
Yalnız kıyılara mahkum edilmiş
Yirmi dördünde fidan boyu
dar ağacına asılmış.

Yılmazlar gördüm
İmrâlî'ya kekik soğan ekmiş
Beyaz ceketine süğün sürülmüş
Yığıldırılan acılarla duvar örmüş

Nazım'ı gördüm

Vatan haini diye
Yurdundan sürülmüş
Sevdalar hep yarım kalmış
Cızırdayan ranzalar hep ömür
tüketmiş

Süğünler diyarından
Dönen olmaması

Ahmet Arif'i gördüm
Diyarbakir'in göçebe çadırlarına
Hasret kalmış

Ekrem (Şevket Eğin)

Pir Ali (Veysel Arar)

Amed'in özgür çocuğu

"Biz büyük değerlerimiz için
yaşama sözünü verdik.
PKK'nin büyüklüğü ve
onun önlenemez zaferi de
buna bağlıdır."

Önder Apo

Adı, soyadı: **Hikmet YAKUT**
Kod adı: **Resul AĞIRI**
Doğum yeri ve tarihi: **Kulp, 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **1995**
Lice
Şehadet tarihi ve yeri: **16 Ocak**
2003, Ape Musa/Amed

Yetmiyor anam, gençliğim meydanlara sığmıyor
Dert yağdıran bulutlar başımdan gitmiyor
Memleket haserti beni öldürüyor
Ölüyorum anam ölüyorum
Bu can bana yetmiyor

Caymış mavilikler hüznün fışkıran denizimden
Turnalar küsmüş yine gökyüzümden
Mülteci gözyaşlarım damla damla
düşüyor kor ateşe
Karşıdan görünen kentin ışıkları
Vazgeçmiyor cesedimden

Küçükken gözlerim kızıl mehtaba takılır kalırdı
Bir de küçükken balıkçı olmayı isterdim
Ama oltalarım hep boş bir denize atılırdı
Maviliği olmayan denizlerde kağıttan
gemilerim batırıldı

Kök olup toprağa damar damar hasretimi saklıyorum
Anamın sıcak tandur ekmeğini uzaktan
kokluyorum
Ölüyorum yar zulamda azgın sevdan yatıyor
Bu kent kurnazca cesedimi saklıyor...

(Resit Hürmer-Yakut)

Bana kendini anlat
Kızıl şafağın ortasında
Yüreğinden bahset
Hüzün yağmurlarına mı karışır
Yoksa sürgünlerde mi
katılaşıır

Bana kendini anlat
Katledilmiş gözyaşımın
damlasında
Yüreğimin hasret fışkıran
damarında
Bana kendini anlat
Her sevda bahsinde
kaybedişimin acısında
Bana ömrümün buruk
masalını anlat
Ben pamuk prenses olayım
Umut çiçekleri açsın
bahçemizde kırmızı
mavi yeşil
Bana bir sevda masalı anlat
İçinde gidişin olmasın

Bana bir masal anlat
İçinde özgürlük kuşumuz
olsun
gökyüzüne uçan
Barış meyveleri olsun
tüm insanlar yesin
Bana ömrümün buruk
masalını anlat
İçinde demir kelepçeler
olmasın...

seslerimiz karıştı Ape Musa'da

**"Şehit anması
zafer anmasıdır."**

Önder Apo

Adı, soyadı: **Kemal PURMEND**

Kod adı: **Şahin Piro**

Doğum yeri ve tarihi: **Akçekal**

Urmiye, 1982

Mücadeleye katılım tarihi: **1999**

Kelareş

Şehadet tarihi ve yeri: **16 Ocak**

2003, Ape Musa alanı/Amed

Uluslararası komployla birlikte mücadele daha farklı bir boyut almış, topyekün bir mücadele pratiğine girilmişti. Böyle bir komployla Kürt halkına, onun düşüncesine ve bilincine zincir vurulmak istendiği bir anda, Kürt halkı, mücadelesini daha da boyutlandırmış, yeni bir tarihi çıkışı gerçekleştirmiştir. Kürdistan halkı hiçbir baskıya boyun eğmeden, geri adım atmadan, halk olarak varlığının Başkan Apo'ya bağlı olduğunu dile getirerek, her dört parçada Önderliğe sahip çıkma şiarıyla ayaklanmış, üzerine düşen görevi yerine getirmeye çalışmıştır. Yine toplumun dinamik gücü olan gençlik, dağlara akın etmeye başlamış, kendisini Önderlik ve halk uğrunda feda edecek bir düzeyi yakalamıştır. Önderliğe ve Kürt halkına karşı yürütülen zorbalığı, haksızlığı ve onursuzluğu kabul etmeyip, bunlara karşı savaşabilmek ve onurlu bir yaşamın sahibi olabilmek için yüzünü dağlara çevirenlerden birisi de Şahin yoldaşı.

Şahin yoldaş Doğu Kürdistan'da doğup büyümüştü. Çok güçlü arayışları olan bir insandı. Uluslararası komployla halkın ayaklanmasıyla birlikte mücadeleyi tanımaya, sempati duymaya başlamıştı. Önderliğin esaretiyle birlikte Doğu Kürdistan'da da halk ayaklanmış, gençcek insanlar bedenlerini ateşe verip sokaklarda sloganlar eşliğinde koşmaya başlamıştır. Her geçen günle halk biraz daha kalkıyordu serhildana. Bu serhildanların aktif katılımcılarından birisi de Şahin hevaldi. Konuşmalarımızda hep "kendimi bu serhildanlarda tanımaya başladım" diyordu. Arayışları o zaman belirginleşir. Dağlara çıkmak, özgürlük savaşçısı olmak ister. Yüreği sadece ve sadece bunun için atmaya başlar. Daha yeni tanıdığı mücadeleye hemen katkı sunmayı hedefler. Örgütlenmeye çalıştığı akraba çevresindeki bazı gençleri de özgür dağlara getirmeye çalışır. Ve hep birlikte dağların yolunu tutarlar. Gerillaların nerede olduğunu bilmiyorlardır, sadece dağları mesken eylediklerini biliyorlardı. Hiçbirisi mücadeleyi tanımadığı için yanındakiler yarı yolda vazgeçip geri dönerler, ama Şahin arkadaş dönmeyeceğini söyleyerek, kararlı adımlarla, büyük umutlarla yoluna de-

vam eder yalnız başına. Günlerce aç kalır ama vaz geçmez. Zorlu bir yürüyüşten sonra gerillalara ulaşmayı başarır, üstelik bunu tek başına başarmıştı. Mutluydu, gururluydu.

Şahin yoldaş, gerillaya katılır katılmaz pratik güçleri önerir, hemen çalışmalara başlamak ister. O kadar ister ki arkadaşlar geri çeviremez isteğini, pratik çalışmalara gönderirler. Pratik çalışmalara ilk adımı Botan eyaletinde atar. Fedakarlığı ve istekli çalışması, etrafındaki tüm arkadaşların dikkatini çeker. Hep en önde olmak ister. Yeni ve genç olduğu için eylemlerde ön saflara gönderilmez. Şahin yoldaş yüreğinin acıdığını hissederek. Öne saflarda yer almak için dayatmalar da bulunmaya başlar.

Kısa bir Botan pratiğinden sonra Önderliğin talimatıyla Güney'e geri çekilen güçler arasında O da vardır. Şahin yoldaşın geri çekilme sürecinde içinde bulunduğu grup düşman pususuna düşer. Yağmur gibi yağın mermiler arasında bir bayan arkadaşın şehit düştüğünü görür Şahin yoldaş. Koşarak yanına gider şehit düşen bayan arkadaşın ve cenazenin düşmanın eline geçmemesi için saklar. Bu arada arkadaşlardan kopar ve düşman çemberi içinde kalır. Gruptan kopan başka bir arkadaşın olduğunu da gören Şahin yoldaş, onu da yanına alarak çembere çıkar. Daha yeni geldiği ortamda bu tür zorluklarla karşılaşmaya başlamış ve tecrübe kazanmıştı. Böyle zorlu bir alanda mücadeleye ve yoldaşlarına karşı gösterdiği bağlılık, cesaret ve fedakarlık birçok şeyi başarabileceğinin işareti olmuştur. Gösterdiği cesaret ve fedakarlıktan dolayı ilk ödülünü bu süreçte alır.

Şahin yoldaş, Güney'de Kandil' alanına geçer. Burada yürütülen eğitim çalışmalarına katılır. Eğitimde bilmediği birçok şeyi öğrenir. İdeolojik, askeri anlamda bir derinleşmeyi yaşar. Eğitim çalışmaları içerisinde kendisini yeni bir pratik sürece hazırlar. Olgun bir kişiliği vardı, tüm arkadaşların sevip saygı duyduğu bir yoldaşı. Uzun süre eği-

tim çalışmalarında yer alan Şahin yoldaş kendini hazır bir hale getirdikten sonra, Kuzey'e gitmek için önerilerde bulunmaya başlar. Yeni hamle sürecinde zorlu alanlarda atılım yapmak ister. Bunun için de en uygun alan Kuzey'di.

Önerisi kabul edilir Şahin hevalin, Amed eyaletine gitmek üzere üstün bir coşku ve moralle yola çıkar yoldaşlarıyla. Gideceği alan Amed'in Dicle ilçesine bağlı Ape Musa alanıdır. Şahin arkadaşın da içinde bulunduğu ve kararlı adımlarla ilerleyen grup, yolda düşman pususuna düşer. Uzun süreli bir çatışma yaşanır. Şahin yoldaş ve grupta bulunan on iki arkadaş, düştükleri pusuda yaşamalarını yitirirler. Mücadelemizin öncü gücü olan ve ışık saçan şehitler kervanına katılırlar.

Anıları önünde saygıyla eğiliyoruz.

*Mücadele yoldaşları adına
Mazlum Kürdistan*

serin bir dalgınlıkla
sonbahara kalarak
beklenmedik bir anda serpilmeyi
gizleyerek
çocuksu
coşkulu
ve asi bir yaşta
bırak aksın ovalar kurumadan
kırılmadan bir şeyler kal
bittiğim yerde solu
hoşgelmenin tadında
bir şair gibi kapa gözlerini
ve bir kız gibi kal
doğada kaybolmanın sırında
bıraktığım gibi
bıraktığım bedenim
gibi kal

Asmen Ağır

gökyüzüne süzülen şahin

Topumlarda ruhsal bütünlük ve iradi şekillenme, alt üst oluşların zirveleştiği tarihi anlarda tanımlanır. Bu ana ulusallaşmanın da tamamlandığı an denilebilir. Uluslaşma gerçeğinde ruhsal bütünlük ve iradi şekillenme önemli birer faktördür. Günümüzde bilim, tekniğin anlamsızlaştırdığı sınırlar ve bunların çevrelediği toprak bütünlüğü uluslaşmada manevi ve iradi bütünlüğü daha da anlamlı kılmaktadır.

Bazı toplumlar, uzun zaman aynı toprakları paylaşmalarına rağmen duygu ve düşünceleri paylaşamadıklarından dolayı, sürekli iradi ve manevi bir ayrılığın içinde olmuşlardır. Ancak Kürt diasporasında olduğu gibi, farklı alanlara dağılmış olan çeşitli halklar vardır ki asırlarca ayrı olmalarına rağmen, kendi ulusunun duygu ve düşüncelerini paylaştıklarından ruhsal bütünlük ve iradi şekillenmede bir ortaklığı korumuşlardır.

Kürt halkı PKK önderliğinde otuz yıllık mücadele sonucunda ulusal demokratik diriliş devrimiyle uluslaşmasını tamamladı. Bu anlamda varolan suni sınırlar anlam itibarıyla bir değer ifade etmediği gibi, ortak irade ve değerlerin bütünlüğü ortaya çıktı. Ve bunlar etrafında bir kenetlenme sağlandı. Bu değerler bütünlüğünü sembolize eden Başkan Apo'ya karşı uluslararası gerici güçlerce komplo uygulandığında, dünyanın dört bir tarafına dağılan Kürtler ortak refleks göstererek, çeşitli biçimlerde tepkilerini ortaya koydular. Kitlesel isyan ve "Güneşimizi Karartamazsınız" şiarı altında gerçekleştirilen eylemlilikler bunun somut ifadesiydi.

Bu tarihi zirve anlarının diğer bir özelliği, o güne kadar sıradan yaşayanların artık sıradanlığı aşıp aktif bir mücadele ruhuyla ayağa kalkması, komplo sürecine kadar kendi düşmanının gölgesine bile bakmaya korkan-

ların komplo sonrası büyük bir öfkeyle düşmanın üzerine yürütmesidir. Bu yazımızda, komplo sonrası Doğu Kürdistan'daki büyük ve görkemli halk serhildanı sonrası saflara katılan Şahin (Kemal) yoldaşı tanıtmaya çalışacağız. Şahin yoldaş Doğulu halkımızın direniş kıvılcımlarının büyük bir yangına döntüşmesi, dağları kucaklamasıdır.

Kürtlerin milat dediği 15 Şubat'tan önce sıradan bir yaşamın içinde olan Şahin yoldaş, kabaran devrim dalgasına kapılarak akın akın sınırlara yürüyen kitlelerin içerisinde yerini alır. Otokratik İran rejiminin baskıcı güçleri, halkın serhildanına her geçen biraz daha silahla karşılık veriyordu. Şahin yoldaş bu serhildanlarda direnişin kutsallığını daha çok görür ve daha fazla sivil yaşamda kalmasının olanaksızlaştığını hissederek her geçen gün, O, direnişin görkemine gönül verir ve kararını halkın kurtuluş umudu gerillaya katılmaya da verir.

Şahin yoldaş, 1981 yılında, Urmiye'nin Akçakal köyünde yaşama gözlerini açar. Köyün geçim kaynağı tarım ve hayvancılığın yanında sınır ticaretine dayanır. Şahin yoldaşın ailesi de sınır ticaretiyle geçimini sağlamaktadır. Onurlu, gururlu ve ülkesine bağlı bir ailedir. Şahin yoldaş da bu özelliklerle büyür, bunlarla şekillenir. Genç yaşta ailenin geçimine katkıda bulunmak amacıyla kervancılara katılır. Kervancılarda ilk yaptığı iş atların yularını tutmak olur. Yükleri indirip bindirmeye çok fazla gücü yetmez o yaşlarda.

Yaşam mücadelesine daha küçük yaşta katılır ve daha o küçük yaşta Kürtlerin karşı karşıya kaldığı zorluklarla tanışır. Sınırlar 33 kurşundur, tel, mayın, kan ve ölümdür. Kürt'ün tarihinde bunları yaşam kavgasında öğrenir ve bunları öğrenmesiyle erken yaşta olgunlaşmaya başlar Şahin yoldaş.

Acılarla doludur sınır yaşamı. Yaşamların belki de en çok kavga etmeyi gerektireni. Ne zaman bir mayın patlar, ne zaman bir havan düşer, ne zaman mermiler patlamaya başlar bilinmezdir. İşte O bu bilinmezlerin içinde öğrenir yaşamın en zorunu. Biliyordu ki bir ülkesi olmadığı için düşüyordu bu yollara. Kendi ülkesinin bir noktasından ülkesinin başka bir noktasına doğru gidiyordu, ama mayınlı sahalara geçmek zorundaydı. Bütün mevsimlerde durmaksızın devam eder bu sınır trafiği. Tabii kimisi bunu hayatıyla öder, kimisi sakat kalır, ama başka çaresi yoktur yaşamak gerekmektedir. Her defasında öyle büyük tehlikelerle karşı karşıya geliyorlardı ki, o tehlikeleri aşmak için çok büyük enerji harcamaları gerekiyordu. Ne çok uykusuz gece geçirmişlerdi, Şahin yoldaş anlatırdı uykusuz geçen o geceleri, o zorlu sınır geçişlerini. Yaşamla sınır boylarında tanışmıştı, iş yapmaktan okumaya fırsatı olmamıştı Şahin yoldaşın.

Şahin yoldaş mücadeleye katıldıktan sonra Kelareş alanında kısa süreli bir eğitimden sonra önerisi doğrultusunda Kuzey sahasına, Gabar'a gönderilir. Zorlu doğa koşullarına alışkıdır. Fedakarlığı ve cesaretiyle de sınır tanımayan Şahin yoldaş, sevilen sayılan biri haline gelir. Düşmanı zaten sınırlardan tanır, geriye, hesaplaşma için zamanı beklemek kalır. Yeni olduğu için yoldaşları ön saflarda yer almasına izin vermezler, ama sürekli bu duruma itirazlar eder. Ancak düşmanın kapsamlı operasyonunda az da olsa isteğine kavuşur. İki arkadaşıyla operasyon içinde kalarak sonradan yoldaşlara ulaşmayı başarırlar. Bu hareketi yapının güvenliğini daha da geliştirir.

Süreç hızlıdır. Geri çekilme kararı bütün yapıya iletilir. Şahin yoldaş anlamazsa da, parti kararını diyerek karara saygıyla katılarak Güney'e çekilen güç içinde yerini alır.

Yeni sürece ve Güney'de yaşananların birçoğuna anlam veremeyen Şahin yoldaş biraz zorlanır. Ama bunu hiçbir zaman önünde engel yapmaz. Şehit Ayhan kampındaki

güçlere katılan Şahin yoldaş, baharla birlikte tekrar Kuzey'e gitme önerisinde bulunur. Ancak yeni geldiği için kabul edilmez önerisi. Bir takım yetenekleri ve pratikliğinden dolayı bir süreç kurumlara verilir. Oysa Şahin yoldaş askeri alanda iş yapmak ister ve önerisini tekrar bu tarzda sunar.

HPG güçleri, Kandil sahasında, işbirlikçi güçlerin saldırılarına karşı göğüs göğse bir mücadele içinde olur. Bu mücadelede Şahin yoldaş yerini ön saflarda alarak saldırı dalgasına karşı mücadele eder. İri cüssesi, cesareti ve kararlılığı etrafına güven kaynağı olur. Duyguları tertemizdir. Bazen daraldığında bir çocuğun kırılganlığı ve saflığıyla bir kenara çekilirdi. O'nun bu hali, iri cüsseliliğinden eser bırakmayarak, şefkat bekleyen bir bebeği andırırdı.

Şahin yoldaş bir kere Kuzey'in gerillacılığına alışmıştı. Süreçle 2002 baharında Kuzey'e gitme önerisini tekrarlar. Bu öneride ısrarlı olduğundan önerisi kabul edilir.

O artık meşru savunmanın aktif bir gerillasıdır. Tüm refleksler, tüm enerji hazırlıklara göre ayarlanır. Moral ve coşku sınırsızdır. Yepyeni bir Şahin olup çıkar. O artık yeni dönem sorumluluklarıyla yüklü yepyeni bir Şahin'dir. Herkesten fazla koşutur, yerinde duramaz.

Yön güneşti, güneş denizler ötesinde bir kızılık. Elini uzatsan her an tutabilirdin her sabah. Bir adım daha yaklaşmak için gerektiğinde daha fazla kavga gerekti. Ve son yürüyüş, Şahin yoldaş tarihle, toplumla ve öyle öyle bütünleştirmişti ki, bilinçte doğru iki söz, büyük bir davanın asaletli sahibi kılabilirdi. Bu kutsallıktaki zor ve zahmet zaten yaşam felsefesini temellerini de verdi. Şerefli ve onurlu bir mücadelenin neferi olmaktan hiçbir şey alıkoyamazdı O'nu.

Duygu yüklüydü Şahin, Başkan'a yaklaşıyordu, düşmana kin doluydu, kanla ve tınakla yaratılan değerlere kirli eller uzanıyordu ve düşman hala inkar ve imhada diretiyordu. Oysa Başkan, çağın barış manifes-

tosuyla elini dostça uzatıyordu. Ve bu el hâlâ havadaydı.

Kuzey güçleri alanlarına ulaşmayı başarmıştı. Şahin yoldaşın içinde bulunduğu grup da Amed eyaletine ulaşması başarmıştı. Amed eyaleti ihaneti ve direnişi görmüş bir arada görmüş, görkemli direniş bayraklarını bağrında taşıyordu ve bu bayrakları taşımaya devam edecekti. Etkin bir mücadele sahası olmaya devam ediyordu. Şahin yoldaş da bunun bilincindeydi. Bundan dolayı da Amed eyaletine gönderilmeyi bir şans ve ödüllendirme olarak değerlendiriyor, bu zevk ve heyecanla çalışmalara katılıyordu.

Ve kış kapıları çalmaya başlamıştı. Kış mevsimi gerilla için kısmen dezavantajların olduğu bir süreçtir. Bu kış mevsiminde de karlar fazlasıyla yağmış, gerillanın hareket alanını daraltılmıştı. Bu kışı kazasız belasız atlatacak için ellerinden geleni yapıyordu yoldaşlar.

Kışın bu zor, dezavantajları içeren koşulları bilen devlet, çete odaklarıyla birlikte Lice kırsalındaki gerilla grubunun üzerine kapsamlı bir operasyon düzenlemişti ve an tarih olmuştu, gün tarih... Tarih anda yaşamıyordu, an tarihte. Sümer'den bu yana zor ve direnişti sürüp giden ve bugün de buydu tarihe geçen.

12 can tarihin lanetli zulmüne karşı siperane bir direnişin içindeydi. Gelecek bu direnişin kollarındaydı. Anda yaşanan zulmün soğuk namluları, kışın dondurucu karından daha soğuktu. Ve o metrelerce karın içinde onlar güneşi doğurmuştu direnişleriyle.

Şahin yoldaşın da içerisinde bulunduğu 12 yoldaş şahsında büyüyen şehitler ordusu, mücadelede ıstık olmaya devam ediyor ve devam edecektir.

*Mücadele arkadaşları adına
Delil Bager*

"Ben sözümü tuttum"
demiyorum
yine kan ter kokacaktı geceleri
bir izli mermi düşecektir yoluna
belki güneşi görmeyeceksin
bir daha
nasıl savaştığını bilmezler
belki de
vurulursun, düşersin toprağa
bir bahar vakti
bir bahar vakti
ben düşlerimi
ben izlerimi sana bıraktım
şaklara sor gecelerimi
geceleri uykun kaçarsa eğer
bir gerilla tütününü sar
dumanını savur yıldızlara
ama saakın ağlama
ben sesimi kurşun yapar

yine gönderirim sana
"ben sözümü tuttum"
demiyorum
yine hasretin gelip dayanacak
yüreğimin ince çizgilerine
baçak gibi kesecek
geceyi yokluğun
haberini dağların arkasına
bırak da git
ben de bir gün çekip gideceğim
bu dünyadan
silahımı ve çantamı da
götüreceğim
belki de
yalnızca bir resmin
olacak yanımda
özgür bir ülke bırakıp da sana
şu dağların arkasını aşip
orada öleceğim.

Selam götürün benden Zap'a

*"Yüceltilen değerlerin
altında yatan isimsiz
milyonlarımızın emeğidir."*

Önder Apo

Adı, soyadı: **Fikret DEMİR**

Kod adı: **Seyfi**

Doğum yeri ve tarihi: **Çukurca
1978**

Mücadeleye katılım tarihi: **1999
Maxmur**

Şehadet tarihi ve yeri: **16 Ocak
2003, Ape Musa/Amed**

Soyusuzluğun tufanından kurtulmuş
küçük bir yunus bedenini
san, taraksız saçlarını
sellerle boğuşmuş meşe omanı
sevdiklerini yitirmiş gözlerin
derinliklere gizlemiş yüreğini...

Acı haykırdı haykıracak aralanmış
dudaklarından
fırtınada simsıkı yumrukları,
avuçlarında saklı yaşamı salveriyor
şimdi çekingen...

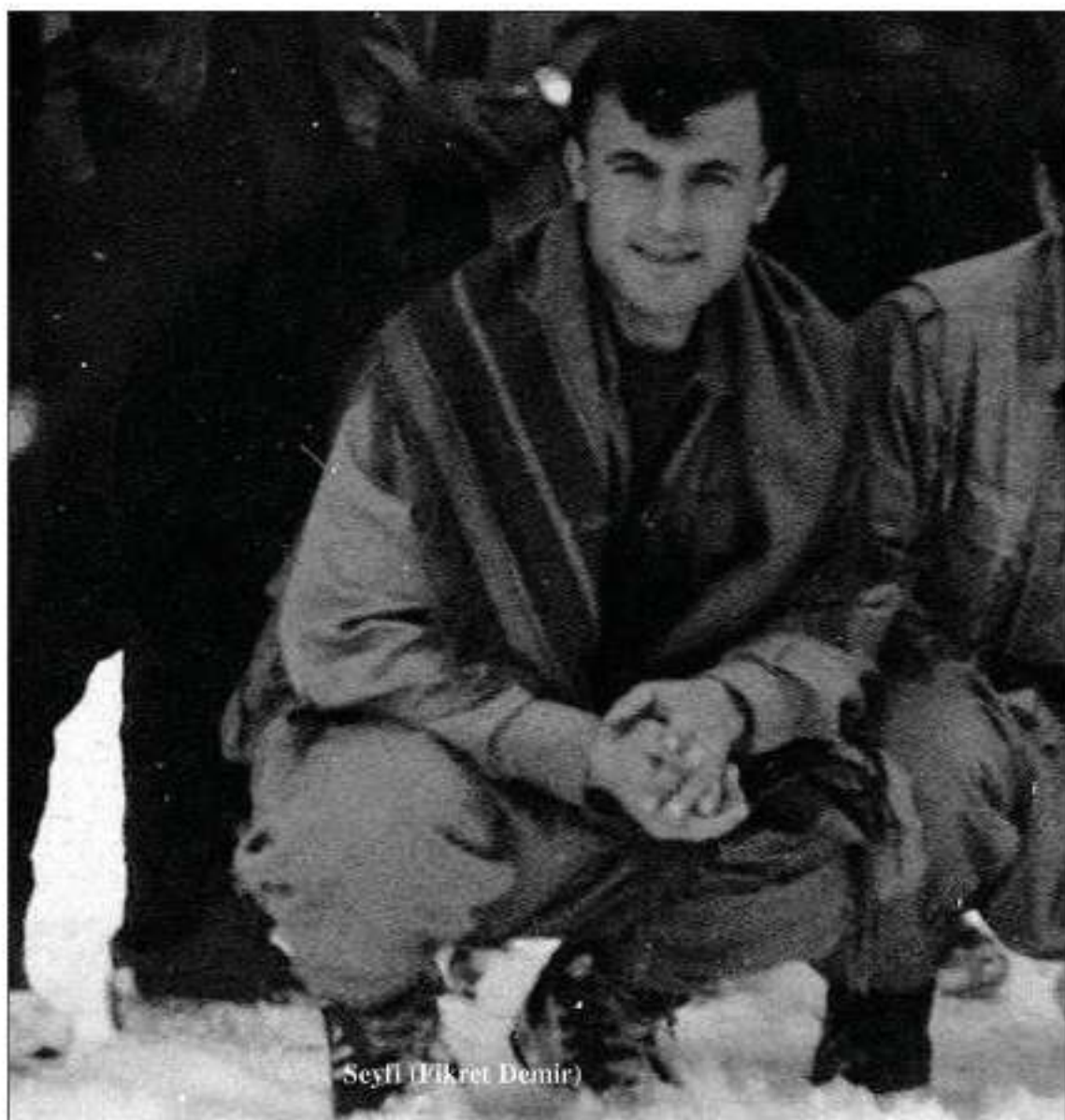
Bildin küçüğüm, tufan dindi
çoğumuz yittik,
çığlıksız öldük sessiz, zehirli ölümlerde
Kalanlarımız, yüreklerine acı tohumu
ekilmişlerimiz...

On iki bahar ezdi kara kışı
gözlerine umut yükledi
bu bahar toprakta bitti yitiklerimiz
her biri güneşe sevdalı gelindik...

Halepçel
söylenecek söz var mı ki?
hangi söz anlatır ki,
beş bin insanın umutlarını
hangi şarkı, hangi şilir
ahenkleyebilir bu acıyı?
umut insanımı
umut halkımı
umut küçüğümü
çünkü
umut her şeyden daha değerlidir
bilesin...

*Dirilmek, yine de dirilmek
eğer daldan sökölüp alınmazsa çiçek
solmak da var
baharda dirilmek de...*

Şehit Meryas

Seyfi (Fikret Demir)

Sen de körükle

*"Onlar inançla
atıldıkları bu mücadelede
kanlarıyla sulayarak dönülmez
bir noktaya getirmiştir."*

Önder Apo

Adı, soyadı: **Hasip KARADAĞ**

Kod adı: **Xebat AZAD**

Doğum yeri ve tarihi: **Maxmur**

G. Kürdistan, 1983

Mücadeleye katılım tarihi: **1998**

Hewler

Şehadet tarihi ve yeri: **16 Ocak**

2003, Ape Musa/Amed

Sen de körükle bu sevdanın ateşini
Bak pusular kurulmuş yolumuzun üstüne
Gecenin ortasında gözlerini özlerim yine
İngerekler bir bir peşimde
Sen de korkarsan bu sevdadan işin olmaz seninle

Datıka yollar mı ayırdı bizi
Tren raylarını ezdi yüreğimizi
Taksiler değil otobüsler değil
Çocuk bisikleti bile sevdamızı ezip geçti

Ben ateşte kor demirim
Körükle ateşi dertlerinle
Örs de sen ol üzengi de sen
Vur yüreğime vurabildiğince

Sevdamızı bıçak ile ikiye böldüğünde
Üstüne acayip bir hüznün göktüğünde
Gözlerine nemli bulutlar demirlediğinde
Bilki ben küfredirim rezil gidişine

Sen de körükle bu sevdanın ateşini
Hüznümü bir yorgan gibi ört üstüne
Ne yapsam da konuşmak gelmiyor içimden
İnce bir veda türküsü dolandırdın dilime

Nisan yağmurları mı ayırdı bizi
Berçeler mi etti bizi kırık dalimizden
Delinmiş kayıklarla saldım kendimi
dert denizine
Oy ben ne edem gidişine...

*Bir gün yolunuz geçerse
Dağların karlı zirvelerinden
Beyaz ölümün
Soğuk kuyusuna düşen
Kahramanları hatırlayın!
Çatalkanat bir seveda uğruna
Yara yara beyaz kuşatmayı
Yalın yürek geçtiler
Geçtiler aralarında buzdan
güldalları
Gözlerinde ateş dansıyla yürüdüler*

*Eğer yolunuz geçerse
Kara kışın patikalarından
Beyaz ölümün
Sonsuz uykusuna dalan
Yoldaşları hatırlayın!*

*Kar nasıl da yatar
Silah tutan elleri
Uyuşur önce kararır
can çekişir
Gülbaharındayken
henüz canlar
Kristal mızrakları karın
Nasıl da saplanır
gözbebeklerine
Bil dal bırakın karın
üstüne
Erisin kar tepeleri, yıkılsın
saltanatı kara kışın
Elinizin sıcaklığını bırakın
Canlar yatar
buzaltında
Gültenleri güneşe
kavuşsun.*

*Bahar/20 Şubat
1996, çığ altında
şehit düşen bir grup
arkadaş için yazılmıştır.*

Yüzünde aslı kaldı tebessüm

*"Direniş çebitlerinin
her biri çok iyi incelenmeli
ve bilince çıkarılmalıdır.
Bu, onlara karşı olan vefa
borcunuzun bir gereğidir."*

Önder Apo

Adı, soyadı: **Süleyman BENEK**

Kod adı: **Harun ESEN**

Doğum yeri ve tarihi: **1975**

Uludere

Mücadeleye katılım tarihi: **1999**

Maxmur

Şehadet tarihi ve yeri: **15 Haziran**

2003, Pul Köyü/Bingöl

*bedenimize giydiğimiz elbiseler
ruhumuza taktığımız süsler
çıkarıp hepsini birer birer
atsak ateşe
diner mi
tanrılara kimlik kazandıran
içimizdeki öfkeler*

*O incecik sırat köprüsünde
Lodos'a tutulmuşçasına
savuruverir insanı
yalnızlık üşütür ürperirsin
fakat yetince kendine
duyunca sesini kendi kendine
ne beyazın soğuğu
ne karanın matemi
karşısında sen
ve yine sen varsındır*

*kalıcılaşan ne varsa küçük
ütopyalarda
birer yıldız yapıp savuruyorum
Kaf dağına
bilinmez diyarlara
belki bir gün
belki bir gün
mavi trenin geçtiği dağ yamaçlarından
seyre dalarız sınır ötesini*

Harun (Süleyman BENEK)

*bir bahar seli gibi geçti
yine bu yaz
kimi zaman yaşlı
kimi zaman güleç kimi zaman
kan ve barut kokusuyla
yürekler ay ışığı kadar parlak
güneş gibi sıcak bakan gecelerin
derinliğinde
bu umut boşa değil boşa değil
seni karış karış arayış
Kürdistan dağlarında ve
her gerilla ateşinde
ne hayal ne rüya geçit vermez
patikalarda seni aramak*

*misra misra şiirler yazılırdı adına
satırlara dökülürdü ölümün adı
kin nefret ve acıyla dolardı
her yanımız
umuda yolculuktan adı
sonsuz giden derin vadilerinden geçerdi
sıra sıra dağlarda ovalarda
karış karış taranırdı bu toprak
ana rahminde
bebek tazeliğinde her şey
adı belliydi yaşamın
alışmıştı tüm bedenler ölüme
ve çarpardı yürekler
cesurca*

En büyük özlemi Dersim'di

*"Her şey şehitlere verilecek
karşılıkla bağlantılı ele
alınmalıdır."*

Önder Apo

Adı, soyadı: **Cahit DAĞTEKİN**

Kod adı: **Munzur Dersim**

Doğum yeri ve tarihi: **Dersim
1979**

Mücadeleye katılım tarihi: **1998**

Rusya

Şehadet tarihi ve yeri: **15 Haziran
2003, Pul köyü/Bingöl**

Bu yazıya başlamadan önce seni nasıl anlatmalıyım diye o kadar çok düşündüm ki. Hem nereden başlayacağımı da bilmiyordum. Sen hasretini, hayallerini ne de güzel dile getiriyordun halbuki. Bir suyun akışı gibi anlatırdın duygularını. Keşke ben de seni böyle anlatabilseydim. Senin gibi anlatma becerine sahip değilim, bunun için de iznine sığınarak anlatmak istiyorum seni. Hakkını vermeyi ne de çok isterdim bu yazının... Sen yarımliklara rağmen hakkını vermiştin yaşama. Yüzümün dönük olduğu her yöndesin, seni takip ediyorum.

Munzur yoldaş 1998 yılında partiye katılım sağlar. Dünyaya gözlerini Dersim'in şirin bir dağ köyünde açar. O, her çocuk gibi normal bir ortamda büyümeyi. Her çocuk, çocukluğunda oyuncaklarla oynarken, O çocukluğunu barut ve kan kokuları arasında, mermi ve kazan bombardımanları içinde yaşar. Çok küçük yaşta düşman gerçekliği ile karşılaşmış olmanın da etkisiyle yüreğinde büyük bir kin saklıydı. Dersim gibi, Kürdistan tarihinde katliama uğramış isyançı bir ailenin evladıydı. O da yüreğinde saklı tuttuğu isyanların acısını anı anına yaşıyordu. Onun içindir ki anarşist ruhlu ve çok soğukkanlı biriydi. O da Kürdistan uğruna savaşan özgürlük savaşçılarının dökülen kanlarını ve parçalanan bedenlerini kendi gözleriyle görmüştü. Zaten bu, O'nun intikamcı biri olmasının temel nedeni olur.

Parti içinde de yakın çevresi ve akrabaları vardı. Ve sayısızca kan döken özgürlük savaşçılarının yakınlığı da Munzur'u çok küçük yaşta gerillaya katılmaya iter. Gerilla ile ilk tanışması çobanlık yaptığı sıralar olur. Yüksek engebeli dağlarda çobanlık yaptığından gerilla grubunun izlerini görür ve izleri takip ederek arkadaşların noktasına kadar gider. Daha önce de görmüş olmasına rağmen, bu seferki çok farklıydı O'nun için. Yalnızdı ve çok rahat konuşabilirdi. Zaten ilk konuşmaya başladığında, hemen yoldaşlardan silah talep eder. Ama arkadaşlar küçük olmasından dolayı başta O'na güler ve "sen biraz daha büyü, sonra gel" derler. Ama Munzur ısrar eder, ısrarları da hep boşa çıkar.

Dersim'e uygulanan ambargo döneminde Munzur arkadaş her gün sırtıyla arkadaşlara erzak çeker. Yaşına rağmen gerillaya öylesine bağlıdır ki, bunu anlatacak kelime bulamam. Sırtında saatlerce taşıdığı erzakın ağırlığı gerillaya bağlılığının yanında hiçbir şeydi. O'nu asıl zorlayan yüreğindeki duygulardı.

Düşman baskılarının yoğun olduğu 1994-95 sürecinde ailesi ile mecburi olarak o güzelim şirin köylerinden göç etmek zorunda kalırlar. Belli bir dönem İstanbul'da kaldıktan sonra Bursa'ya giderler. Bursa'da, hem ailesine maddi konuda yardımcı olmak için çalışır hem de gençlik örgütlenmesinde etkili olmaya başlar. Ve sürekli cezaevlerine ziyaret etmeye başlar. Cezaevindeki arkadaşların da kuryeliliğini yapar. Üzerinde notların yakalanmaması için yaptığı numaraları hep gülümseyerek anlatırdı. Saçlarını bile uzatmıştı içinde not saklamak için. Ama Munzur'un gözü hep bırakmak zorunda kaldıkları, o çocukluğunun en güzel günlerini yaşadığı yeredir. O, dağları özlemektedir, gerilla olmak istemektedir. Ve nihayet kabul edilmiştir, gerillaya gidecektir. 1998 sonunda Rusya'ya gider. Baharla birlikte Rusya üzerinden gerillaya katılır. İlk geldiği alan Kelaşin'dir. Daha sonra Xinere'de yeni savaşçı eğitime katıldı. Eğitim esnasında daha çok askeri eğitime ağırlık verdi. Dersim'de iyi bir asker olmak istiyordu. Kendini bildi bileli en büyük hayali Dersim dağlarında gerilla olarak dolaşmaktır. Parti Önderliği'ne yapılan uluslararası komplo O'nu daha çok Kuzey'e kilitliyordu. Toprağından koparılmanın, gördüğü şehitlerin intikamını orada, zorla kopartılıp alındığı, göç ettirilmek zorunda bırakıldığı yerde almak, komploya orada cevap vermek istiyordu.

Zaman kaybetmeden Kuzey'e gitmek için öneride bulunmuştu, ama yeni olduğundan kabul edilmemişti, henüz erken olduğunda hemfikirdi arkadaşlar. Gitme zamanı oldu-

ğunu söyleyen tek şey Munzur'un yüreği idi.

1999 yılında Kelaşin'de pratikte kaldı. 2 Ağustos'ta yeni oluşan kültür grubuna girdi. Bağlama ile öyle güzel bir dostlukları var ki, görülmesi gerekirdi. Ama bu çalışmalar yetmez, O'nun gönlü Dersim dağlarındadır. 2000 yılının başlarında kültür çalışmalarından ayrılıp kadro eğitimine geçti. 2000 yılının yazında Kuzey eyaletlerine gruplar gitmeye başlayınca, gruplarda yer almak için hemen öneri yaptı. O dönem gruplar sadece Botan'a gidiyordu, diğer eyaletlere giden gruplar yoktu. Munzur arkadaş da "Kuzey'e bir adım daha yaklaşıcağım, oraya giderim ve Dersim'e giden ilk grupla geçerim" deyip kendisini Botan grubuna önerdi.

Munzur yoldaşı işte o zaman 2000 yılının sıcak yaz ayında Xinere'de tanıştım. Aynı grupta yer alıyorduk. Toplam 20 arkadaş Botan'a gidecektik. Hepimizde müthiş bir moral vardı. Geri çekilmeden sonra Kuzey'e gidecek olan ilk grup olmamızdan, moralimiz daha yüksekti. Aynı mangada olduğumuz için tanışmamız daha erken oldu. Fiziki yapısının güçlü olduğu hemen her hareketinden belli oluyordu. Gerçek bir dağ çocuğuydu. En yol vermez dediğimiz uçurumlardan, bin bir zorlukla tırmandığımız yerleri O çok atik ve hızlı bir şekilde hemen geçirdi. Uçurumlardan geçmek O'nun hobisiydi. Munzur Diele suyu gibi sessizdi. Ama konuştukça, tanıdıkça sessizliğin ardında saklı olan o capcanlı, esprili dünyaya kapı aralanıyordu. Huzurlu, tertemiz hayaller üzerine kurulu bir dünyaydı O'nunki.

Yol sürecimiz çok canlı geçiyordu. Botan'a ilk yetiştığımızde yeni bir düzenleme yapıldı. Biz bir grup arkadaş Besta'ya gidecektik. Munzur arkadaş da o gruptaydı. Zaten giderken zorluklarla karşılaşacağımızı biliyorduk. Daha Besta'ya geçmeden Faraşin'in zozanlarının güzel bir yerine inşa edilmiş, yıllardır boş olduğu için harabeye

dönüşen Melixa köyünün çevresinde ilk çatışmamız yaşandı. Binlerce insanlarımız cennet gibi köylerini bırakıp metropollere göç ettirilmişti. İşte o cennet parçasından birisi de Melixa köyüydü. Munzur arkadaş bütün bunların duygu yoğunluğuyla fazlasıyla hareketliydi. Arkadaşlar O'na bir şey olur diye çok ikaz ediyordu ama O duramıyordu; içinde biriken öfkeyi dışarıya akıtmak istiyordu. İlk defa çatışmaya giriyordu, ama canlılığı hepimize moral veriyordu. Kayıp vermeden Besta'ya ulaşmıştık.

O dönem ciddi erzak sorunumuz vardı, Beytüşşebap'tan erzakı sırtlayıp noktaya getirmemiz gerekiyordu. Kış üslenmesinin hazırlık dönemi tüm yapı için bir fedakarlık dönemiymiş. Soğuk gecelere, 4-5 günlük yol hatlarının yorgunluklarına aldırış etmeden büyük bir azimle çalıştı Munzur yoldaş. Fedakarlığı ile kendisini kanıtlamasını bilmişti. Sen en fedakanımızdın Munzur. Tam bu arada seninle yaşadığımız ve olaydan sonra katıla katıla güldüğümüz anı be-

liriyor gözlerimin önünde. Ne çok korkmuş, sonra da ne çok gülmüştük hatırlıyorum değil mi yoldaş?

Beytüşşebap'ta Masiro suyunu çevreleyen Tahtareş'teydik. Buranın kayaları siyah olduğu için ona bu isim verilmişti buranın sahipleri tarafından. Tahtareş'e de kayaların yanında açılan ince patikalardan katırlar oldukça zorlanarak geçiyordu. Üzerlerinde yüklerle geçmeleri ise fazlasıyla zorlaşıyordu. İşte o yolda katırlarla erzak getirdiğimiz bir gün katırların üzerindeki yük kayaya takıldı. Katırın üzerindeki erzakla birlikte 20 metrelik uçurumdan yuvarlanması kaçınılmaz gibi görünüyordu. Dehşetle olacağını bekliyorduk ki Munzur arkadaş katırı yükü birlikte tutup uçuruma yuvarlanmasını önlemişti. Birbirimize bakıp şaşırmıştık ve daha uçurumun ortasında gülmekten yürüyemiyorduk. Refleksleri çok güçlüydü.

Tuttuğunu koparıyordu, bir işi tam başarmadan bırakmazdı. Bu yönüyle Kemal

Pir'in iyi bir öğrencisiydi.

Zor, ama dopdolu günler geçirdik birlikte. Yüzümüzden gülmenin hiç eksik olmadığı günler. Senenin sonunda on yoldaşı şehit vermiştik. Hepsi de gencecikti, tertemizdi, çoğu yeni katılan arkadaşlardı. Yüreğimiz kan ağlıyordu, onca şeyi paylaştığımız can yoldaşlarımız sonsuz yolcuğa çıkmışlardı, onlar yüreğimizdeydi, anıları her an bizimleydi. Düşman yoğun yönetimleriyle yıldırım istiyordu bizleri. Yılmayacaktık, şehitlerimizi takip edecektik, bu konuda sessizce içilen anlar vardı.

Verdiğimiz şehitlerin burukluğuyla kış kamp sürecine girdik. Eğitime başladık. En önemlisi güvenliğimizdi. Güvenlik deyince yine aklıma seninle ilgili bir olay geliyor ve gülüyorum. Bir gün gece nöbetinde yattığı için yapının önünde özeleştirisi verirken, "heval özeleştirim pratiğim olacak" demiştin ve aynı gece nöbete kaldırılmış-

*yine canlar düştü toprağa
yine kan döktü Fırat'a
Dicle'ye ektiğim tohumlar
kanla sulandı yeşerdi
oysa ben Agiri'nin eriyen
buzullarıyla
sulamak istiyorum yüreğimi
şimdi zaferim güzel dağlarda
yol tutmak
ben senin sevdanım
gönlüm senden yana yaralı
gözlerinde gökkuşağı doğuyor
babarın renkleriyle
ve sevdası yaşam olan kelekler
konuyor güzelliklerine
şimdi bedenim toprak olsa diyorum*

tın. Kalkıp önce bir sigara içmiş, ardından çayı ısıtıp sobanın yanında küçük bir etüt yapmış ardından tekrar tulumuna girip uyumuştun. Sabah uyandığımızda nöbetçinin yine yattığını görmüştük. Herkes merakla birbirine bakmıştı. Listeye aramaya başlamıştık. Nöbet listesi yine Munzur arkadaşta çıkmıştı. Yaşanan trajikomik duruma gülüyorduk. Arkadaşlar “gerçekten dün verdiğin pratik sözü çok iyi uyguladın” demişlerdi. Hepimiz onca zorluğun içinde birbirimize gülümsüyorduk.

Kayıp vermeden bahara merhaba demeyi başarmıştık. Bahara çıkışla ilk gelecek grupta Dersim’e gitme önerisini yineledi Munzur. Bu kez önerisi kabul edilmişti. Ama şu an gelen gruplar olmadığı için oradaki pratik çalışmalara katıldı. Besta’dan Kato Jirki’nin zirvelerine her çıktığımızda, gözlerini ufka dikip uzakta görünen dağlara bakar, “Düzgün Baba bekle beni geleceğim” derdi. Uzakta görünen o dağlara Dersim dediği zaman, Ona takılmadan edemezdim. “Heval Munzur senin o Dersim diye gösterdiğin dağlar Gabar ve Çırav’dır. Nereden çıkardın şimdi Dersim’i” dediğimde, “önemli olan orayı Dersim gibi görüp, onun hayalleri ile yaşamaktır” derdi. Şimdi o Dersim diye gösterdiğin dağlara yalnız bakıyorum yoldaşım. Ve senin gelip oralara Dersim diye göstermeni bekliyorum, seni özledik Munzur.

Soğukkanlıydın, hem de bizi bazen hayrete düşürecek kadar. Kato’da uçurumlar arasında bir noktamız vardı. Dolunaylı bir geceydi. Munzur arkadaş tulumuna girmiş radyo dinliyordu. Bir yılın kulağının dibine kadar ulaştı, biz gördüğümüzde iş işten geçti dedik. Ama Munzur hiç soğukkanlılığını elden bırakmadı, ani bir hareketle nasıl olduğunu anlamadan yılanı yakaladı. Şimdi sensiz geçen dolunaylı gecelerde seni ne de çok arıyoruz yoldaşım.

Fedakarlığı, girişkenliği, soğukkanlılığı örnekti. 2001 yazından sonra Dersim gru-

bu gelmedi, ama Amed’e giden grupla en azından bir adım daha Dersim’e yaklaşıyor diye Amed’e gitti. Artık yavaş yavaş Dersim dağlarına yaklaşıyor. En azından ufukta Dersim’in silsilesini görecek. Vedalaşmamız buruk da olsa, ruhta her zaman yan yana olacağız, yine görüşeceğiz demiştin. Hani yine görüşecektik Munzur? Bak, biz hala vedalaştığımız yerde seni bekliyoruz.

Amed’e gittiğinde, canlılığını, fedakarlığını orada da pratikleştirmişti. İyi pratikçi olduğundan, Amed eyaletinde kaldığı süre içinde Piran (Dortde), Şehit Kendal ve Akdağ bölgelerinde pratik yürütür. Toplantı için Ape Musa alanına giderler. Alanda operasyon çıkar ve çatışmaya girerler. Bu çatışmada Munzur arkadaş yüzünden bir parça alır. Yarası ağır olmasa da, belli bir dönem ağzındaki yaradan dolayı yemek yeme zorluğu çeker. İyileştikten sonra tekrar bölgesine döner. Arkadaşları özlemiştir, yokluğunu fazlasıyla hissetmişlerdir. Çalışmalara katılır. Sessizliğe bürünen 15 Haziran 2003 günü Bingöl’e bağlı Pul köyünde kurulan bir pusuda, Kara Ömer dağlarında şehitler kervanına katılır. Seni unutmayacağız yoldaşım. Hani görüşürüz demiştin ya, biz seni hep gelirsın diye beklemeye devam edeceğiz.

Munzur Dersim’indi. Hasreti çağlar boyu özgürlüğe akacaktı durmadan. Kızıla boyansa da rengi, hep bir tarafına özgürlüğün mavisini saklamayı bilmişti. O, ulaşmasa da Dersim’e, O hep Dersim’in yüreğindeydi. Binyılların öfkesini biriktirmişti kucığında. Acılarla dolu geçen isyanlara ve katliamlara öfkeydi O’nunki. Ve Munzur kızılığına bürünüp, özgürlüğün mavisine aktı. Dersim dağlarında isyandı, intikamdı ve özlemdi Munzur yoldaş.

Sen hep yanımızdasın...

*Mücadele arkadaşları adına
Sipan Konya*

güneş başka doğar
 karlı dağların ardından ülkemde
 kanlı toprak verimin zirvesindedir
 görülmez gökyüzünün maviliği
 ormanların yeşil karanlığı
 hele belirgin olmayınca yakın
 aylarca deli divanesindedir
 devrilmediyse asırlık çınar ağacı
 bil ki kanla sularmış damarları
 engin kayalıklar
 lerle sivrilmiştir hep
 baba ana yadigarı
 yüzyılların mirasıdır
 alını açık, başı mağrur
 gözleri toprakla elleri toprak
 ey halkım kaldır başını
 gömülmüşsün hep
 kaybolan kimliğindir vatanında
 yaşayan sen değilsin, o gölgelerindir
 uyandık ölüm uykusundan
 attık tarihin hakâsız kirini
 baktuk doya doya güne

betonlanan gerçekliğimizi de gördük
 fışıldar kulaqlara esen rüzgar
 kanat çırpıp uçuşan kuşlar
 kürdistan sömürgeci
 diyen ses
 özgürlüğe yol olur
 o an dağlarında
 toprağın kan kızılığında
 kır çiçekleri açar
 buğulandıran beyazlığında
 özgürlük kokusu sarar
 bütün sıcaklığıyla evreni
 pınar gümbürdeyerek paltar
 yürekler ve eller lanetlenir
 uzanır kollar gerillaya
 zafer ve bang için
 birleşir önce halkım
 daha sonra tüm insanlık
 dersin ne zaman?
 nerede?
 çok uzak değil, her yerde
 hemen değil, ama yarından da yakın

Bir gülüştür Andok

*"Şebit annası
zufer annasıdır.
Şebit annası yenilmez
bir orda, sarılmaz bir
parti yapım tarzıdır."*

Önder Apo

Adı, soyadı: **İskan TAŞ**
Kod adı: **Andok**
Doğum yeri ve tarihi: **Kulp, 19 Temmuz 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **1996 YCK çalışmaları, 1998 Yunanistan**
Şehadet tarihi ve yeri: **31 Ağustos 2003 Silvan merkez**

Şimdi seni yazmanın sancılarındayım. Biliyorum yine eksik kalacak, biliyorum yine anlata-mayacak seni kelimelerim. Seni düşününce bile bir hareketlilik, bir coşku sanyor tüm ruhumu. Yaşamak, hem de doyasya, gülmek ve eylem coşkusunda kahkaha atmak, yoldaş sıcaklığında koyu sohbetleri paylaşmak sana her şeyden daha çekici ve yaşamlası geliyordu. Belki onun için fazla önem vermezdin bir şeyler karalamaya. Bana da seni, bir kahramanı, fedai militanı yazmak çok zor ve ağır geliyor yoldaşım. Onun için elim ağır ağır, çekine-rek gidiyor kaleme ve kağıda. Senin gülüşünü biliyorum. Ve biliyorum ki seni, gülüşlerini ifade etmeye yetmeyecek cümleler, benim gücüm yetmeyecek seni anlatmaya.

Bir çağ çöküyor. Uygarlık zırhına bürünenler ateş, barut ve ölümden başka bir şey getirmediler. Halepçe'de yanan ateşler şimdi ülkemizin başka taraflarında da yakılıyor. Halkımız hala kurşunlarla, işkencelerle bastırılmak isteniyor ve Güneşimiz hala dört duvar arasında, bizlerden çok uzaklarda, denizlerin ardında.

Bir yanımda kar boran, bir yanımda yeni filizlenen bahar. Sen yoldaşım, güneşe karanlık pusuların atıldığı bu zamanda bize umut, inanç ve kararlılık aşıyorsun. Adanmış yüreğinle yolumuza ışık tutuyorsun. Şimdi seni anlatmaya çalışıyorum kelimelerin tüm beceriksizliğiyle. Biliyorum ki duruşun ve gerçekleştirdiğin eylemle kararmış yürek ve beyinlere bir şimşek gibi çakıp aydınlattın. Halkımızın yüreğine akan umut ve güven kaynağı oldun. Önderliğimizin etrafında kenetlenen ateşten bir çembere dönüştün.

Senin gülüşünü, en umutsuz anda bile insana umut aşılayan gülüşünü anlatmak isterdim. İlk karşılaşmamızdan son ayrılışımıza kadar hep taşıdığın o coşkun ve sıcaklığını insanlarla paylaşmak isterdim. Hiç kaybolmayan, karşılaştığımız her yoldaştan, halktan esirgemediğin sıcaklığını, ıslıl ıslıl gülüşünü anlatmak isterdim herkese. Seni ilk olarak İs-

tanbul Üniversitesi'nde görmüştüm. Sen hukuk fakültesindeydin. Hatırlıyorum, üniversitede faşistlerle aramızda yine kavga çıkmıştı. Sen bu kavgada en öndeydin. Atılan bir taş dişlerini kırmıştı. Ağzından kan akıyordu durmadan, seni böyle görünce telaşla yanına koşarak gelmiştik. Sen ise gülererek "ciddi bir şeyim yok" demiş ve bize moral vermeye çalışmıştın.

Evet Andok yoldaş, şimdi şafağın eli kulağında, patlamak üzere sabırsızlandığı zamanda'yız. Seni ilk tanıdığım da kararlı duruşun herkes gibi beni de etkilemişti. Sendeki hedefe kilitlenmiş, hiçbir tereddüt ve kaygı taşımayan duruş, insanda hemen bir güven duygusu yaratıyordu. Daha ilk sohbetimizde çok kararlı bir biçimde ifade ediyordun düşüncelerini. Sözcükler yüreğindeki anlatmaya yetmiyordu, sözcüklerle anlatmıyordun; sıcaklığın, duruşun, coşkunla bunu taşıyıyordun, taşıdıkça biz etrafındakiler de coşuyorduk seninle.

Andok arkadaşın bir ağabeyi gerillada şehit düşmüştü. Anaları "yüreğim başka bir evlat acısını kaldıramaz" diyordu. Andok arkadaşın da bir gün gerillaya gideceğini hissediyorlardı. Ailesi metropolde, üniversitedeki gençlik çalışmaları içinde aktif bir şekilde yer aldığını duyunca abisi hemen gelmişti. O'nun da katılmasını istemiyorlardı. Andok arkadaş, annesinin çok rahatsızlandığını söyleyerek O'nu eve götürmüştü. Eve giderse Andok arkadaş etkileyeceklerini, mücadeleden vazgeçirebileceklerini düşünmüşlerdi. Andok arkadaş, hastalık olayının doğru olmadığını görünce kızmış ve çalışmalara dönmek için ilk fırsatta evden çıkıp arkadaşların yanına, metropole dönmüştü. Onu zaptetmek mümkün değildi artık. Koskoca İstanbul dar geliyordu ona. Dağlara gidecekti, kocaman yüreğini ancak dağlar kaldırabilirdi. Gitmeden önce evi aradığında "ben size saygı duyuyorum, yaşamınıza karışmıyorum. Siz de benim kararına saygı göstermelisiniz.

Yoksa görüşmeyelim, daha iyi" demişti. Andok arkadaşı kararından vazgeçirmek imkansızdı. 1998'da Balkanlara çıktı. O hedefine kilitlenmiş bir yürekti. Kendini halkına ve ülkesine adayan bir yürek.

Sanki bütün güzel vasıflar Andok yoldaşta toplanmıştı. Onun birine kırıcı bir söz söylediğine ya da incitecek bir davranışta bulunduğu hiç şahit olmadım. Birlikle ilk tanıştığında dinlerdi, anlamaya çalışırdı. Emeliyle, çabasıyla karşındakilere kendini mutlaka kabul ettirirdi. Müthiş bir örgütleyiciydi. Bu özellikleri hemen herkesi etkilerdi. Andok arkadaş nereye giderse bu özellikleriyle sıvrılır, öncü hale gelirdi. Ondaki mütevazı ve emekçi yön hemen göze çarpardı. Bunun için herkes tarafından sevilirdi. İnsanlara değer verir, dinlemesini bilirdi. Herkesin Andok arkadaşla paylaşmak istediği şeyleri olurdu bunun için. Sürekli moral ve güç alınacak, umut veren bir insan olarak görülürdü.

Andok arkadaş tutkuluydu. Yaşamı tutkuyla sevenlerdendi. İlk tanıştığımızda söylediği söz kısa ve öz olmuştu. "Kendimizi gerillaya göre hazırlamalıyız" demişti. Üniversitede tanıştığım, ilk gördüğüm Andok ile gerillada karşılaştığım Andok arasında bu tutkunun daha da derinleştiği, büyüdüğü farkını gördüm. Yine eskisi gibi gülümsüyordu ağız dolusu.

O'nun daraldığını ilk defa Balkanlarda duydum. Şaşırmıştım. O süreçte gerillaya bir an önce gitmek için kendini dayatıyor, bu gerçekleşmeyince de daralıyordu. Bunu duyduğumuzda O'nu bundan başka bir şey daraltamazdı diyorduk birbirimize. Gerillaya tutkulu bir bağlılığı vardı. Hep bu ruhla, bu tutkuyla yaşadık dersem yerinde olur. Gerillayı sadece askeri bir yaşam olarak görmüyordu. Yepyeni bir yaşam ruhu, kutsal bir yürüyüş olarak ele alıyor, hissediyordu. Gerillaya gelmek, bu kutsal yürüyüşe katılmak en büyük özlemiydi. Çok idealist de yaklaşıyordu. Özgürlük arayışını

gerilla yürüyüşüyle bütünleştirmişti. Bu yürüyüşün her türlü zorluğu barındırdığının da farkındaydı. Çoğu arkadaş ülkeyi ele aldığında çok idealize ediyorlardı. Bunun için ülkede zorlanıyor ya da çarpılıyorlardı. Ama Andok arkadaş her çıkan eksikliği ve yetersizliği bu yürüyüşteki zorluklar olarak algılıyor, bir biçimde mücadele ederek aşmayı esas alıyordu. Onun için coşkusu, morali hiç tükenmiyor, bunları aştıkça gittikçe daha da güven kazanıyordu.

Ülkede yeni savaşçı eğitiminden sonra Aydınlar Birliği çalışmasına alındı, oradan da özel kuvvetlere geçti. Her zaman olduğu gibi gözü hep ilerideydi. Durmadan, yılmadan ilerlemek istiyordu. Bu sefer gözünü Amed'e dikmişti. Kuzeye, Amed topraklarına yol almalıydı. Bunu da gerçekleştirdi. Amed'te gerillacılık yapmak adeta bir sevdaydı, büyük bir özlemdi O'nun için. Binlerce yıldır halkın çektiği acılara cevap olmak, toprağa düşen binlerce yoldaşın dudaklarından dökülen sloganları haykırmak, yüreklerde biriken öfkeyi düşmanın yüzüne patlatmak....

Andok yoldaş bir defa gözünü dikmişti özgürlüğe, kavgaya ve Amed'e. Mutlaka gitmeliydi özlemini çektiği o yerlere. Arkadaşlar yapılan toplantıda Amed'e gidecek arkadaşlardan birinin fazla olduğunu belirttiler. Andok arkadaşın başka bir grupta, daha sonra gidebileceğini söylediler. Ama O hemen söz alıp alanı çok iyi tanıdığını, gitmesinin çok faydalı olacağını belirterek arkadaşları ikna etti. Ve Amed'e gitme hayalini gerçekleştirdi. En son

Amed'e giderken "hazır mısın?" diye sorduğunda gülerek "fiziksel zorluklar önemli değil, istek, inanç varsa gerisi gelir" demişti özce. Yani bir şeye karar kıldı mı ona kilitleniyor ve tüm zorluklar adeta bir oyun gibi coşku veriyordu Andok arkadaşına. Andok yoldaşın gözlerinin için gülüyordu. Amed'e gidecekti. Hepimiz O'nu kıskanıyorduk. O ise coşkusuyla bizimle paylaşmaya çalışıyordu. Onlar Amed'e doğru yola çıktılar bir gün sabahın serinliğinde.

Düşman imha amaçlı saldırılarını aralıksız sürdürüyordu. Beşiri'de Dersim'e giden Mahir (Şerif Yalçın) 21 Ağustos 2003'te bir grup arkadaşla birlikte Batman/Beşiri-Kolik dağında girdikleri çatışmada sonuna kadar çatışarak şehit düştüler. Bu olayın yaşandığı süreçte Amed eyaletinde bulunan Andok arkadaş, bir grup gerillayla birlikte bir misilleme eylemiyle arkadaşların şehadetine karşılık vermek ister. Hedef Silvan ilçesindeki emniyet müdürlüğüdür, hatta emniyet müdürüne ulaşmak, düşmana etkili bir cevap vermek ve şehit düşen yoldaşların intikamını almaktır. Andok yoldaşın yıllardır beklediği an gelmişti, düşmana tüm öfkesini kusacaktır.

31 Ağustos'u 1 Eylül'e bağlayan gece-
nin sessizliğinde Silvan Emniyet Müdürlü-
ğü'ne girmeyi başarır ve üst katlara çıkma-
ya çalışır. Bu sırada kendisini fark eden
polislerle çatışmaya başlar. Bir polisi vu-
rur, altısını da yaralar. Andok arkadaş da
her zamanki gülümseyişiyle şehadete ula-
şır. Düşman güzel yoldaşının cenazesini
tarayarak tanınamaz hale getirir. Ama O yi-
ne gülümsüyordu durmadan.

Andok yoldaş şehitler kervanına katılır-
ken arkasında gülüşüyle, mütevazı ve ka-
rarlı duruşuyla bize hep esas alacağımız
onurlu bir militan yaşam ve mücadele bay-
rağını bıraktı.

Andok arkadaş sevdasına, Amed'e ulaş-
mıştı. Amed ki bir sevdadır, Amed ki kav-
ganın adıdır. Daha sokakta büyürken yalın
ayaklı çocuk, tanışır onunla. Sert ve acıma-
sızdır yaşamak. Sonra girildikçe yaşa-
ma bir bıçak gibi keskinleşir kavga.
Kavga büyür büyür ve sonra adı
bir tutkulu sevdadır, özgürlük olur.
Özgürlük için yaşamak, keskin
bir bıçağın sırtında yürümeye
benzer. Zorluklara göğüs

germeyi göze almadan adı bile anılamaz.
Yüzlerce, binlerce yiğit vurulur yaşamları-
nın baharında. Bir tek kez onu solumak ve
bir kez görebilmek için onu, en genç ömür-
lerini verirler toprağa. Amed bir intikam
yemini, bir isyan çağrısıdır. Ve özgürlük
sevdası şimdi dağlarda, şehirlerde genç
ömürlerce destanlaşarak büyür, büyür; bir
destan, bir efsane olur. Amed'in bir destan-
ı da sensin Andok heval.

Şehitlerimizin önünde saygıyla eğiliyor,
yürüyüşünün takipçisi olacağımıza söz ve-
riyoruz...

*Mücadele arkadaşları adına
Fırat Çiya*

Yürüdü yarının özlemiyle

Kayaların keskinliği, uçurumların ürperten kıyıları ve bir savaşın kahramanları... Hepsi bazen bir çığlık, bazen isyan anının kareleri gibi durur gözlerimizde. Kayalarda kurumuş kan damlaları, uçurumlardan yeryüzünü ve göğün mavisini son defa rötüşleyen gözler ve savaşta vurulan bir savaşçı... Hepsi bir acı, çığlık veya bir ulaşılmazlığı çağırıştırır insana.

Peki ya bir kent?

Her kentin tıpkı insanlar gibi öyküleri vardır. "İnsan, doğduğu toprağa benzer" sözü insan ve ülke bağlılığını sade, gerçekçi ve toprağa damlayan kutsal kan, ter gerçeğiyle ortaya koyuyor... Ülke insanın özü ve yaşam gerekçesidir. Uğruna savaşılan ve ölünenidir.

Medya ülkesini karanlığa, tufanlara karşı koruyanlar, dağlarda yaşam ateşini tutuşturdular. O ateşte bütün kirler yıkandı. Ondandı Medya ülkesinde ateşin kutsanması. Bundandı özgür yaşama ateşin yolundan yürünmesi.

Birer birer yürüdüler, dağların doğallığıyla aşılmaz denileni, yüreklikleri ile mertlikleri ile aştılar. Hepsi dağlar kadar ülkelerine sevdalıydılar. Birer yaşam ve aşk abideleriydiler. Kimisi bir gece vakti yıldızlara uğurlandı, kimisi gür ve sakın bir ağaç gibi devrildi, bir şafak vaktine saçları rüzgara duramadı, gecede gözleri yıldızların ışıltısına takılamadı... Hepsinin yüreğinde bir hasret kaldı gerilere...

Avuçlar umutları değil, acıları açtı gökyüzüne... Ondandı, Medya analarının acı dolu dilleri. Birde korkunun karanlığı...

Dili yasaklıydı, rengi yitik. Melesi ve kırası uçurum kıyılarında kalan...

Bu dağlardan ne yiğitler geçti. Kim bilir kaç pusudan geçtiler. Onlar ki sevinçlerin gölgesi olan korkunun karanlığını cesaretleriyle devirdiler. Varsın kimseler bilmesin nasıl savaşıp vurulduklarını, kimseler bilmesin son sözlerini. Ve gözlerindeki renkleriyle dünyaya son defa bakışlarını. Dudaktaki kan, yürekteki yiğitlik her şeyi anlatır. Ve o yiğitliğin peşinde hep birileri yürür.

Yaşam ateşini direniş ve özgürlük ruhuyla tutuşturan yoldaşlardan birinin adıydı Andok...

*Andok yoldaş
ilk doğduğu gün gibi
yaşayıp ölümsüzlüğe ulaştı.
İlk doğduğu gün gibi
temiz ve günahsız...
İlk an ki gibi masum...*

Andok yoldaşı anlatacak dil, kalem var mıdır? Söz çaresiz kalır, ifade edemez ki Andok yoldaşın yüreğini. O yürek ki ülkesine sevdalı. O yürek ki, mertliğin ve yiğitliğin kavgasında... O yürek ki 1 Eylül gününde Farqin'de ülkesine feda...

Bir yoldaşı, bir yaşamı bir özgürlük ruhunu anlamlı ve büyük yaşamıyla anlatabilmek, hakkını verebilmek zordur. Her ne kadar seni anlatamazsak da, iznine sığınarak gecikmiş olsa da bu yazıyla seni ve kavganı anlatacağım. Seni anlatmalıyız yoldaş. Hani o çok sevdiğin yoldaşlarından Siyabend arkadaşın deyimiyle "insan Andok yoldaşın hikayesiyle büyür." Senin yaşamınla, duruşunla ve kişiliğinle ardılların büyüyecek, güzelleşecek. Belki bu yazı senin tebessümünün binde birini bile yansıtmayacak, ama olsun, taa ki senin kanını akıttığın kutsal ülke toprağına kanımızı akıttıncaya kadar sizleri anacağız, siz-

leri anlatarak yolunuzda yürüyeceğiz.

Bir kent demiştik... Yani Farqin... Anamın "hebu tune bu" diye başlayan masallarının gecesinde yankılandığı, nice sevdaların ve kavgaların kenti Farqin... Anamın masallarını anlattığı, yasaklı dilin ve kimliksizliğin kenti Farqin... Asil kavgaların ve sevdaların yarasını taşıyan, Andok yoldaşın vurulduğu kent Farqin... Biliyorum Farqin, öfkenle, kinle düşmana bir bıçak gibi bilendiğini... Asi kavgalarında, büyüleyici sevdalarında yigittik bir başkadır. Bilinmez ve anlaşılmaz Lawikê Farqin'ê Zembîlfroş'un aşkı... Bu aşk ki Zembîlfroş'un ördüğü her zembilin örgüsünde bir sırdır. Bu aşkın sırtına ulaşanlar, aşkın kendisine, gerçeğine ulaşırlar.

Aşkın rengi ve kokusudur çocuklar... Sol göğüslerin altında çarpan minik yürekleri kirlenmemiş, bir daldan diğerine süzülen bakışları ıslık ıslıktır. Koçero büyümüştür, yüreğini ve bakışlarını teslim alamazlar. Diriltir isyan ruhunu, Zembîlfroş'un yıkık surlarında meyzi tutar, çarpıştır, direnir... Koçero Farqin'de artık bir direniş ruhu, töresi ve geleneğidir.

Andok yoldaş ilk doğduğu gün gibi yaşayıp ölümsüzlüğe ulaştı. İlk doğduğu gün gibi temiz ve günahsız... İlk an ki gibi masum. Bilemiyorum geri dönmen için hangi dervişin dergahına diz çöksem. Hangi dine sığınsam ve hangi tanrıya yalvarsam. Belki de bundandır ölümün soğuk yüzü karşısında çılgınlığının mahşeri andırması. Çılgınlık çığa dönüşür tutunamaz dağların asiliğine, tutamazsın ölüm soğukluğundaki elleri. Ellerin ki Andok yoldaş, emeğin bilek sancısında. Ve alındaki aklıktan düşen her ter damlанда yarına bıraktırdıkların Pasur'dan Farqin'e kadar Zuhal yıldızı şimdi.

Farqin'de dövüşenler unutulmaz, Silahları yerde kalmaz... Hamido da Koçeroladır. Hamido kafa tutar haine, zalime. Baş edemez müfrezeler, kar etmez pusular... İz sürer keklik takımı. Bir mağarada Hamido'nun dört yönü kuşatılır. Teslim olmaz

Hamido, Sürer mermiyi namluya, günler geceleri devirir. Vuruşur Hamido, mermileri tükenmeye yüz tutar...

Hamido çıkmaz mağarasından, mağarayı ateşe verirler. Hamido'nun bedeni yaşam ateşinde, ateşi kutsamanın ayiniyle küle dönüşür. Dört bir yan utanır kendinden. Çünkü ağır gelir Hamido'nun yanmış cesedinin kokusu.

Andok yoldaşın da ölüm öncesi gamzelerini, gülen gözlerini görmesini isterdim herkesin. Keşke görseydiniz... O, gökyüzünün maviliklerinde ulaştı sevdasına. Herkes bilir ki kolayca insan ulaşamaz yüceliklere. Yüceliklere ulaşma bedel ister. Medya ülkesinde yüceliğe ulaşmanın bedeli gencecik bakışlardı. Yani yüreğin mertliği ve adamışdır. Medya, Andokların yurdu. Medya denince ilk önce asi halkı hatırlanır. Tıpkı dağlar gibi asi, geçit vermez ve bir nehir gibi duru, sade...

Medya ülkesinin çocuklarına başka dillerle isimler koydular. Toprağını dört parçaya böldüler. Topraksızlık, kimliksizlik bir de ölüm düşmüştü Kürt'ün payına. Doğanın bütün renkleri solmuştu, yakılmış köyler, faili meçhul cinayetler, ürkek gözlerin kıyısı ve lal bir sessizlik sarmıştı Medya'yı. Medya ölüm sessizliğine terk edilmişti. Taa ki kurşun sesi duyuluncaya kadar sürmüştü bu ölüm sessizliği. İlk kurşun karanlığa sıkılmış, ilk kurşunun yaşam ateşi Kürt'ün lanetli kaderini yakıp kül eylemiştir. İlk kurşun denince, komutan Agit anımsanır. Farqin, büyük komutan Agit yoldaşın doğduğu kenttir. Agit ki halkının yüreği, özgürlük coşkusu ve hesap sormanın adı... Agit ki vurulduğunda dağların önünde eğildiği, unutamadığı... Agit ki dağların sonsuza kadar yaşayan ölümsüzü... Agitler yaşam ateşini kutsallığıyla kutsandılar. Bundandır bitmezler, her ölümle yaşamı yaratır, her ölümle çoğalarak dirilirler.

"Her güzellik kendisini acılarla yaratır."

Acısı olmayanın sevinci olabilir mi? Yaşamın anlamını onurlu ölümleriyle keşfedenler, adanmışlığın sınırsızlığını bıraktılar gerilere. Kimine bir mezar bile düşmedi, kimini gün doğumunda şafağın kızılığına gömdük...

Ölüm erkendi Kürt gencinin ömrüne doymamış düşleri için... Düş, ölüm gerçekliğine kapılır. Düşler ki hiçbir zaman ölmedi. O düşlerde Medya'nın güzellikleri vardı.

Denilir ki, büyük duygular ayrılıklarla başlar. Bundandır Medya'nın her dağına bakıldığında dövüşenlerin son sözleri, son bakışları anımsanır. Her ne-

herine düşündükçe, tıpkı durmayan akışı gibi kanın, gözyaşının ve ayrılığın akışını hisseder insan.

Duygu, ezgilerin tılsımıyla kendini yüreğin kıyısına vurur. Gerçek duygu Medyalı bir kadının gözyaşlarındaki sızıdır. O kadınlar ki ilkin toprağın kutsallığını çocuklarına öğrettiler. Çocuklarını yasaklı ninniler ve yoksulluklarıyla büyüttüler. O kadınlar ki, yüzlerindeki her çizgide bir hawarın izini taşırlar.

Şemsê ana da Andok'unu dağlara uğurladı. Kim bilir, belki de yüreğindeki yıkılmaz direngenliğiyle Andok'unu rüzgarlara salmıştır.

O kadınlar ki, Kürdi fistanları ve beyaz melesleriyle bir pencereden veya bir kapı aralığından gidenlerin yolunu gözlediler. Belki görürüm hayali hep yüreklerindeydi. O kadınlar ki, dağlardan gelen her ölüm haberini tıllılarla karşıladılar. Kimse görmesin diye de gözyaşlarını gizlice içlerine akıttılar.

Bir ananın çocuğunun mezarı başındaki "ben oğlumu bugünler için büyüttüm" sözü ak sütün kutsallığıydı.

Akdağ'ın kuytusunda eylem öncesi hala-

ya durdular. Halayın figüründeki dil intikam alma ve akrebi ezmedir. Yolunu dağlara verenler bu sefer de yönlerini eyleme verdiler. Intikam alınıp akrep ezilecekti. Bir avuç umut ve özgürlük serüvencileriydiler onlar. Yürüdüler... Yakılmış bir köyün kıyısından geçtiler. Yol kenarındaki çiçeklerin ve patikalardaki karıncaların yaşam savaşında durup, bir mola verdiler. Uzak-tan Farqin'in ışıkları süzülüyordu geceye. Alınlarındaki kurumuş teri kollarıyla sil-dikten sonra, tekrar yola koyulup ışığa doğru yürüdüler. Andok yoldaş, arkaların-da bıraktıkları dağ

*Andok yoldaş
toprağına, ülkesine bağlı kalan
sözüyle, yaşamıyla, kişiliğiyle
Apocu fedaiydi.
Ve sen ey Farqin,
nice dağ yürekliğin son
sözlerini toprağına sakladın
ve son sözlerine iklimler boyu
sırdaş oldun...*

da bıraktıkları dağ silsilelerine baktı. Öğrencilik yıllarına daldı. Faşistlerle üniversite sıralarında giriştiği kavgalara bir süre takılıp kaldı. Hukuk okumuştı. Ötekiler diye bilinenleri zalime karşı savunacaktı. Şimdi ise bir fedaiydi. Öfkesiyle binyılların hesabını

sorup, intikamını alacaktı. Cesurdu, düşünmana olan öfkesi vardı.

Yürüdüler hesapsız, çıkarsız... Kim bilir belki de eylem yerinde kimisi vurulup dağlara dönemeyecekti... En sonunda eylem yerine, Farqin'e ulaştılar. Andok yoldaş gerisine bakınırken arkasında bıraktığı dağ silsilelerine bir özlemi vardı.

"Mertliğinin ve yiğitliğinin izini arıyordun dağ patikalarında. Dağ gecelerinin soğuk nöbetlerinde hangi yıldıza baksak, içimiz ısınmıyor. Ve sizlere göz kırparcasına yıldızlara göz kırpyoruz. Sürükleyici ve daimi devrimciliğinle yüzün dağlarda hep yoldaşlarına gülümsedin. Yiğitliğin karşısında ölüm nasıl da küçüldü... Sonsuz inancınla ve gencecik bakışlarınla tıp-

kı ağabeyin Ş. Hogır (Selman Taş 1991'-de şehit düştü) yoldaş gibi, duruşun ve kahramanlığıyla gururlandık. 1 Eylül günüydü, bu güne barış günü denilirdi, oysa bu coğrafyaya ne kadar da yabancıydı barış. İşte o gün her şey sustu. Her şey devinimsel yasalarını yitirdi. Bir tek analarının peşinden koşan tayların yelesinde savruluyordu düşler. Düşler ölmeyecekti, çünkü insan, düşleri öldüğü gün öldü. 1 Eylül gününde parmağını bombasının pimine kendisi için götüren Abin Ş. Hogır yoldaşla buluşman da aynı gün olmuştu. Ağabeyin elinde bombasının pimi, Sen ise sırtından bir mermiyle yüz üstü Kürdistan toprağına düştün."

Sıgmadılar alanlara, dağlara ve yüreklerle, yaşamı yarattılar. Esmer, kumral tenlerden kan akıyordu. Gençtiler, hayalleri, özlemleri vardı... Törensiz ve sessizce gittiler. Ama kimliksiz ve adresiz değil... Her ölüm bir çığlık olup keskin kayalıklarda yankılandı. Ve her ölümle dağlar hüznü ve küskün durdular şafaklara. Her çiçekte Onların rengi ve kokusu vardı.

Eylem sonrası dağlara dönüp bir halaya duracaklardı. Tetikler çekildi, silahlar konuştu... Dağlara dönemedi Andok yoldaş. Sırtında bir mermiyle yüzüstü yere düştü... Gençcecik bakışları Farqin'in orta yerinde donup kaldı.

Oxir bê heval Andok

Dewsa merxasîyate xemiland

Warê Zembîlfroş evindar

u ji bo te şîn girêda pîra Malabadê

Öylesine büyük ki sana olan özlemimiz, hiçbir dille söze gelmez. Hangi yürek dayanır ki gençcecik bakışların yasına. Sensizliğe hiç inanmadık, çünkü sen yüreğimizdin.

Andok yoldaş hiç gördünüz mü? Saf duruluğu yüzünde öylesine güzel dururdu ki, kıyamazdın bakmaya. Zorluklar karşısında Andok dağlarının görkemliliğine sahip bir duruşu vardı. Yaşamı ve kişiliğiyle hep öndeydi. İlkeli, ilkelerini yaşatmayı bilendi.

Kavgasında bazen bir bayrak olup halkının yüreğine aktı, bazen de tehlikeli bir eylemin en zor yerinde Apocu militandı. Yoldaştı O, hem de gerçek bir yoldaş. Yoldaşlığı hesapsız, çıkarsız ve tertemizdi. O'nu tanıyanlar, yüreklerinde kocaman kapılar açarlardı O'na. Ki o yüreklerde sevgi, bakışlarda yarınlara güzelliği olurdu. Andok yoldaş tepeden tırnağa yaşamdı, coşkuydu, umuttu. Kavgasıyla, emeğiyle, yoldaşlığıyla derin bir miras bıraktı gerilere.

"Çapulcu kirli ellerinde Ehriman'ın iyiliği hançerleyen paslı hançerini tutmakta, yüreğiyle Zeus'un ölümcül fırtınasıyla korku salmakta. Ve yüzünde Enki'nin kallesliğini andıran, yüzünü insanlıktan saklamak için resmi kara maskeleriyle Andok yoldaşın terli göğsüne tetik çekmekte.

Bak, insanlık için ateşi tanrılardan çalan Prometheus'un özgürlük ateşi dağ doruklarında hala yanıyor. Ve binlerce tanrıça barışın, çeşitliğin ve doğanın dili, sahibi oldular. Bakın karınca katarları Ahura Mazda'nın aydınlık ışığine iyiliği taşımaktalar. Ve Farqin'den Anka kuşları Andok yoldaşa ölümsüz bir ömür sundular.

1 Eylül gününde Farqin, Zembîlfroş, Koçero, Hamidê ve büyük Komutan Agit yoldaş da tanık oldular sonsuz inancına, eşsiz ruhuna ve uçsuz bucaksız bir yolu andıran yaşamına.

Vurulan gençcecik bakışlarla bir aylık rüzgarı uğulduyordu Farqin'de. Yeryüzü de tutunmak istedi yoldaşlık ruhuna, sorumluluk duyguna ve görkemli dürüstlüğüne direngenliğine.

Bayê felekê xayine heval... "Yitirdik" diyen bir sesin lal olmasını hepimiz çok istemiştir. Bu da bir ekmeği paylaşır gibi ölümü de paylaşmadığın içindir. Belki vurulduğu gün ölümü paylaşamadık seninle, ama bir gün mutlaka Andok yoldaş, seninle tayların yelesinde savrulan düşlerimizi biriktirip Malabadi Köprüsü'nde zamanın ötesine savuracağız.

Fedai yaşam tarzınla dağların emekçi, fedakar ve mütevazı gerillası. Bir gün gelip geçti, yarın da gelip geçecek, belki de daha uzun yıllar... Ama ben hep bir zaman kapısını arayacağım. Ve o zaman kapısında sana ulaşacağım, ellerini tutacağım. Sıcak bir merhabanın sevinciyle yüzündeki tebesümlemlerle hasret gidereceğim. Ve sen yine bizi her zamanki yaratıcılığına hayran bırakacaksın. Bu zaman dehlizinde bir yürüyüşe çıkacaktık. İlk tehlikeyi göğüsleyen fedakarlığına tutunacağım.

Biliyorum, umutsuzluğumu, coşkun akarsuları andıran moralinle kıracaktın. Ve dürüstlüğüyle, tarihin aldatan zorba hükümdarlarına savaş ilan ederken, yanında olacaktım. Kılıç kuşanıp çirkinliklere karşı savaşıcağıktık.

Hani uzun yolculuklar vardır ve seninle kendine ait olmanın gerçeği olan sorumluluk duyguna sarılıp, yıkılmaz ve aşılmaz zor dağları yürüseydik. Yani bir gerilla yürüyüşünde komutanım olsaydım.

Ey Farqin! Geride kalan yarımalar ağır ve zor geliyor bize. Avunduğumuz tek şey de yoldaşımızın toprağa düşerken duyumsadığı sevincidir.

Andok yoldaş toprağına, ülkesine bağlı kalan sözüyle, yaşamıyla, kişiliğiyle Apocu fedaiydi. Ve sen ey Farqin, nice dağ yürekli-lerin son sözlerini toprağına sakladın ve son sözlerine iklimler boyu sırdaş oldun.

Bir yoldaşın anlamlı yaşamını, güzelliklerle donanmış ruhunu hiçbir imge tasvir edemez ki. Hiçbir dokunaklı vurgu anlata-maz ki Kürdistan sevdalılarını. Ve şu anda bu yazıyı noktalarken, seni beyazlar içinde kara toprağına verdiğimiz anın kareleri ile doldu gözlerim söz seni anlatımda eksik kalsa da. Bu yazıda seni en iyi anlatan sözü Mehmet Goyi arkadaş söyledi. O sözle bu yazıyı noktalarken, senin şahsında tüm devrim şehitlerimizi saygıyla anıyorum. "Andok yoldaş iyi bir insandı."

İskan Amed

Merhaba

Uzun zamandır, bemen bemen aynı zaman ve mekan sınırları içerisinde birlikte yürüdük. Ve şu an önemli bir yol ayrımındayız. Bir daba görüldür müylüz, görülemez miyiz bilmiyorum. Çünkü gidip de dönmemek, dönüp de görememe gerçekliği var. Bence bu o kadar önemli değil. Bu yolculukta onlarca arkadaşımızı yitirdik. Ve bu arkadaşlarımızın anılarına, yoldaşlıklarına bağlı olma sorumluluğumuz var. Gerçekte de bizi bir araya getiren değerlere göre yaşadığımız, onları büyüttüğümüz oranda birbirimize yakın oluruz. Birliktelikler ancak böyle anlamlı olur.

İçimde Amed'le, o kutsal topraklarla, oacak yüzölçümü insanlarla buluşacak olmanın büyük coşkusu var. Ama bir o kadar da onca şey paylaştığımız, artık bir parçası olduğumuz ve paylaşacak daba çok şeyimizin olduğu bu güzel insanlardan ayrılacak olmanın yarattığı burukluk var. Şu anda bir an önce yola çıkma isteğiyle, arkadaşlarla daba fazla bir arada olma isteğini, çelişkiğini yaşıyorum. Bu yüzden içimde buruk bir coşku var.

Denir ya, asıl olan çok yaşamak değil, nasıl yaşadığıdır. İşte öyle-i bir şey. Yaradılışım sürece umuda, yaşama, insana dair bir şeyler bırakabilirsem, bu benim için en büyük mutluluk olacak. Başgeçmeden anamın ak sütüne leke sürmeden yaşayabilmek...

Belki bayal, ama bir dabaki karşılaşmamızın Amed caddelerinde, ailelerimizin peşimizi bıraktığı, türkülerimizin özgürce söylenildiği, renklerimiz özgürce dalgalandığı, çocuk seslerinin parkları doldurduğu özgür günlerde olmasını istiyorum. Umutsuz değilim.

Mutlaka buluşmak umuduyla...

Devrimci selam ve saygılar

7 Ağustos 2001

Andok

Not: Andok arkadaşın Amed'e gitmeden önce bir arkadaşına yazdığı mektuptur.

şehitler onurumuzdur

"Şehitleri tanıyın, yüzeysel
yaklaşmayın, gözlerinizi açın
şehitlerin kanı ucuz değildir.

Şehitlerin bir damla
kanıyla oynamasına
asla izin vermeyiz."

Önder Apo

Adı, soyadı: Haşım BİTİK

Kod adı: Kamuran ÇATAK

Doğum yeri ve tarihi: 1981

Çatak/Van

Mücadeleye katılım tarihi: 1999

Sason

Şehadet tarihi ve yeri: 16 Ekim

2003, 4.bölge/Amed

Yaprığın yeşili
gülün kırmızısı
başığın sarısı da
çalındı yürek talanında
yas karası yalnız mubah
ışığı güneşte
suyu ırmakta
toprağı tarlada gördük, bildik
istilalar vurdu bakışlarımızı
türkülerimizi işgalci atları aldı
ağtlar bize kaldı
beşikten mezara yol kısalı.
Gözlerimiz yasaklı

sarı da

kırmızı da

yeşil de kaldı

Zorbanın tunç eli her değdiğinde
Adın gümüş kapıdan taşan bir isyandı
Düzgün Baba otuz sekiz yerinden dağıldı
Dağlanan her yerinde bir gül açtı
kendisi solgununun dilini arayan dilsiz bir gül

Çaldığım kapılar Urfakapı, Mardinkapı
hangi kapıdan çıksam Dağkapı
oysa benim kapım dağa açıldı.

Patikalar kadar uzundu başlangıç
Ve yollar Dilok'un içine kanıyordu
Yüreğinin yarısını Akdeniz'e veren

*aşkın ve nefretin birbirine sokulu sınırında
yangını soludu Dilok.*

*Malatya'da bir ana tarihi dokudu
sarı, kırmızı, yeşil ilmeklerle
Özgürlüğe kulaç atan ruhum
Van gölünün maviliklerinden topladı
umutlarını
Süvariler, yangınlar ve talan kokan
sokaklarıyla
Maraş, kanlı bir geçit oldu işgalcilere.*

*İşgaller uğrağı uzak ülkem
sesin çalınmış adresim
talan sonrası bir tablo yüzün
yüzünün coğrafyasında kayboldum
Doğmamış,
adı konulmamış çocukluğumdu hasretim
Ölüme uzanan aşkta yol buldum*

*Lüksümüz ölümlerden ölüm beğenmekti
seni beğendim*

*Kudurgan bir adressiz ırmak
sende duruldu ey ölüm!*

*Seni, ölüm manzaralı sevdada buldum
yüreğimi asi dağlarına vurdum
dağlarına sığındım, koynuna al beni.
Hüznü derin vadilerin saklısında
asırlardır yitirdiğim sesim yankılanır.
Sesime uydum.*

*İşgal dokunmaz dağlarında yol buldum
ölümün yoluna durdum
Yüreğimi dağlarına verdim
yalçsında dağ laleleri derdim
Bildim ki,
kaybolan coğrafyanda kaybolan bendim.
yüreğimin fermanını seninle verdim:
Ölesin ey yüreğim,
Vatansız ve aşksız gidersen.*

güle güle yoldaş

"Şehitlik gerçeği yaşam
gerçeğimizdir. Şehitlik
gerçeğini mutlaka yaşam
gerçekliğine dönüştürmeliyiz.
Şehitlikteki emri görüp
yürüyebilmeliyiz.."

Önder Apo

Adı, soyadı: İbrahim KILIÇ

Kod adı: Zinar ANDOK

Doğum yeri ve tarihi: 1979

Aksaray

Mücadeleye katılım tarihi: 1997

Şehadet tarihi ve yeri: 3 Aralık

2003, Amed merkezi

Şancısını yaşıyorsun kaç zamandır
Yeni bir güne sevinçle bağlamanın
Yoluna ışık tutan sözcükler
Var mı o günün ışıltılı kanatlarında
Rüzgâra dost olan soluklar var mı
Altını çize çize soruyorsun nedense
Ki hep aldatmış olduğun kendine

Adın çoktan çocuğa çıkmış oysa
Çoktan anlaşılmaz olmuşsun
Şu güzel ömrün tam ortasında
Kuşları sora sora düşen yapraklarda

Ey çılgın

Kanadı kırık her kuşa

Kanat olmaktan yorulmuşsun

Bulutları çarpışa çarpışa yorgun

Bir gökyüzüdür artık gülüşün

Moral, coşku
gecenin bir yarısı ateş
ve ayrılık yaşamın sonudur
fidanın kuruyan zamanıdır
ve uzatıyorum size
tutmak için elimi
ama canımda kan hareketsiz
gözlerime kara çöktü
dertlerim derinleşti
dua ediyorum
ama sesim yok, gözlerim kara
karanlık yaktı bizi cayır cayır
ve şarkılar durdu,

sustu bülbüller
kandan nehirler aktı
24 şahin göklerin ötesinde ağır
ağır yol aldı
göklerin ötesinde 24 melek
karşıladı onları
yüreğimden 24 damla kanadı
her damlada 24 fidan büyüdü
ağlıyorum,
bağırıyorum çare yok
çare, kara gecelerde
sizlere ulaşmaktır.

Şehit Ali Diraj

Erzurum Eyaleti

Ne canlar doğar bu dağda
ne canlar toprağa vurgun
İğdir ovasından gelir
dağlara hasret,
özgürlüğe, savaşa.
Feda her şeyini,
hatta canını, kanını.
Hain satılmışı,
sahibine sadık kahpeye karşı,
kahramanlık deminde var.
Ağıtlar yükselir
İğdir ovasından doruklara...
Bak gidiyor kervan
elinde kızıl güller
başından vurulu
kahraman yoldaşım Şervan.
Sen de katıl ölümsüzleşerek
Bak gidiyor yoldaşım
Kervanı..

*"Kahraman, cüceler gibi kalmaz, sıradan savaamaz.
Her şey sizi kahraman olmaya ve savaamaya zorlar.
Bu da bir kanundur. Benim icat ettiğim bir tarz değil,
özgür yaama ulaşmanın tarzı ve kanunudur"*

Önder Apo

Berzenci'den yayladere'ye bir ömür

"Her şehit bir yaşam
felsefesidir."

Önder Apo

Adı, soyadı: Awat RESUL

Kod adı: Berxwedan ÇELENG

Doğum yeri ve tarihi:

Berzenci/G.Kürdistan, 1979

Mücadeleye katılım tarihi: 1997,
Kandil

Şehadet tarihi ve yeri: 29 Mayıs

2003'te Yayladere/Poxus

alanında eylemde yaralanıyor, 30

Mayıs 2003'te şehit düşüyor

Gel desem gelir mi şimdi
gönlümün uçurumlarında beklediklerim
artık dağıtmıyor sigara dumanı
katmerleşen efkarımı
böyle kaç bahar tutsaklığında
yaralı yüreğim kanar

damla damla acılardan süzülen
bir yudum özgürlüktü
umutla serptiğimiz tohumlar

hani nerede kaldı göçmen kuşlar
bir de mevsim ilk bahar
güneşten önce ışık vurmaz yollara
kim bilir ki her akşam üstü
göxlerim dolar
sakın ha sebebini sorma
cevabı dünden verildi

eli taş tutan çocuklara
çocuk deşip geçmeyin
yaşamı en çok onlar arlar
ben ise yüreğimi vurmuşum dağlara
zaman elimde ateş
karanlıklara ışık olur
ışık taşırım yarınlara

(Şehit Zamani yoldaşa atfen...)

Büyük sevdaya

yeni bir sayfadan mı başlasam
yoksa eskisinden mi?
yıldızların dumanında
göremiyorum seni
yakıyorum sayfaları
küllerini kanta içiyorum
acıların senden daha ağır gelir
heval
senin aradığın tanrı
henüz doğmamıştı anasından
senin insan oluşuna
inanamam
bir yanlışlık olmalı
bir yağmur damlasının
kanadında geldin
kıpkızıl bir selle gidiyorsun
senin kemiklerin üzerinde
yıkılırken mezarlar
sedyen
kemiklerimizdendi
ey yüreğimizin umudu
senin gülüşün bugün güldürür beni
fakat gidişinle
titrer yürekler
benden önce actın gözlerini
evrenin acılarını
benden önce tanıdın
kimin yoluna kim gitti
kim geldi bilirsin
sınırsızdı günahların
acılara bulanmıştı emdiğin süt
saf değildi
daha ne zaman kadar
donmuş melodilerle
beni uykudan kaldıracaksın
evet, sen görmemiş miydin?

dağların ağzından çıkan dağları
çığ düşen vadi ağızlarını
gözyaşlarıyla yıkanan gülleri
öksüz bir çocuğun özlemini
nasıl bir tufanla
sessiz sedasız bir kış boğdular
adını sormayın bana
başucunda
yanımda yatmayın
ve bir tufanla doldu duygular
öldüler...

ölüm yağmur gibi yağarken
liseler bir saliseden ayrılırken
ve zaman koparken zamandan
boğuluyordu çığlıklar
çığlıkları
tufanın rüzgarıyla uçuştular
dört ağızdan haykırdılar
çabuk ol heval
dağların soluğu kinlidir
gülüşünü bugün sakla
kıskanır belki beyaz tufan
gülüşünde kusar belki
karanlıkta el sallama bize
düşme yollara
dur zaman
oradan inleme
geldiler geldiler
gökyüzünü yarıdılar
karı yaktılar
gözyaşlarıyla erittiler
dur gitme
götürme yüreğimin varısını
ZAMAN

Bir gülüş kaldı senden hafızalarda

"Xemgin, umudun yükseldiği anların zirvesiydi. Hep, "neden bu kadar geç kaldım, daha önce gelseydim Önderliği görürdüm" derdi. Önderliğe olan sevgi ve bağlılığını böyle cümlelerle ifade ederken, geçmişin boşluklarla geçen anlarına bir ah çekerti derinden."

Adı, soyadı: **Çetin KAÇAK**

Kod adı: **Xemgin**

Doğum yeri ve tarihi: **Malazgirt
1978**

Mücadeleye katılım tarihi: **1999
Erzurum**

Şehadet tarihi ve yeri: **17 Haziran
2003, Şerafettin/Karlıova/Bingöl**

Utangaç ve sıcak gülümseyişle "merhaba yoldaşlar" dedi. Sesindeki sıcaklıkla, yüzündeki ifadeyle gösteriyordu duygularındaki yüceliği. 11 Mayıs 99'da katıldı gerillaya. Fakir bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Ekonomik sıkıntılardan dolayı yaşamının büyük bir kısmını çobanlık yaparak ve tarlalarda çalışarak geçirdi. 15-16 yaşlarında gerillalarla tanışır. Çalışmalara, gerillaya katılmak istediğini söyler arkadaşlara. Bu istem hem yörenin yurtsever karakterinden hem de Xemgin arkadaşın gerillaya ve Önderliğe olan sevgisinden kaynaklanmaktaydı. Tüm ısrarlarına rağmen arkadaşlar Xemgin arkadaşın milislik düzeyinde çalışması için görevlendirirler. Bu durum kısa süre sonra deşifre olur, bundan dolayı metropole gitmek zorunda kalır. Bu ayrılık hem zorlu hem de özlem dolu günlerle geçecektir. İlk defa köyünden ayrıldığı için çok zorlanır. Arkadaşlardan ayrılmanın vermiş olduğu üzüntü bu özlemi daha da büyütür.

Xemgin arkadaş ailesinin ekonomik durumunun kötü olduğunu bildiği halde kendini mali çalışmalara veremez. Yüreğinde koca bir yangın vardır. Onun içinde çok yönlü mücadele ortamına aktif bir katılım sağlar. İçindeki hasret gittikçe daha da büyür. Kuryelik yapması yüreğine biraz su serpse de yüreği yanar özlemle. Metropollere ait olmadığını bilir, zaten hiç tahammül edememişti oralara. Uluslararası komplo sürecinde yoğun dayatmalarla gerillaya katılım kararını aldırır. Mayıs ayında bir arkadaşıyla Karayazı'ya giderek arkadaşlarla buluşur. Arkadaşların farklı çalışma önerilerini ısrarla reddeder. Onun kalmak istediği yer dağlardır, gerilla olmak istemektedir. Buluştuğu arkadaşlar cephe çalışmalarını yürüten birimdir. Birimin yanına fedai eylem yapmak için gelen bir bayan arkadaş vardır. Bu durum Xemgin arkadaş çok etkiler. Arkadaşın kadın olması şaşırtıcılığını daha da artırmaktadır. Ruken arkadaş, örgüt kararıyla geri çekildiği için yaklaşık on günlük bir zamanı birlikte geçireceklerdir. Yaşanan bu kısa süreç Xemgin arkadaş

şın bundan sonraki mücadele duruşunu olumlu yönde etkileyecekti. Varto'ya geldiklerinde yeni katılan iki bayan arkadaşı daha yanlarına alırlar. Şaşkınlık ve sevgi duyguları iç içedir. Xemgin arkadaş açısından beklenmedik, ama şanslı bir başlangıç gerçekleşmiştir. Bütün süreçlerde birlikteydik. Daha başından beri.

İstemli duruş ve dağ yaşamına alışık olması, fiziksel anlamda bir direngenliği açığa çıkarır kendisinde. Mayıs ayı sonlarına doğru yeni katılan birkaç arkadaşla birlikte Peri suyu kenarında Şehit Sabri alanında on günlük bir eğitim görür. İstemli yaklaşım ve pratik zekasından dolayı hemen verilenleri kavrar. Eğitimden sonra arazisi biraz daha uygun olan Yayladere bölgesine gönderildik birlikte. Çok kısa bir sürede Xemgin arkadaşın canlı ve moralli katılımı arkadaşlar arasında moral gücü haline gelmesini sağladı. Takılmadığı, ilişkilendiği arkadaş yoktu. Esprili yaşam yaklaşımı ve özlu edasıyla herkesin sevgi duyduğu bir arkadaş haline gelmişti bile daha katılır katılmaz. Xemgin arkadaş akan bir su gibiydi, durdurulamaz bir seyir halindeydi, sıcacıktı. Kısa sürede oluşturduğu güvenle üslenme çalışmalarına katılmak üzere bir mangaya dahil oldu. Kızıl Seyfi, giden manganın komutanıydı. (Seyfi arkadaş geri çekilmede şehit düştü) Seyfi arkadaşta Stalin diye hitap eder-

di gülerek. Çalışmalar içinde emekçi, pratikçi yaklaşımı ve yaratıcı zekasıyla hayranlık uyandırır. Halkçı yaklaşımı ile manganın yaşamını kolaylaştırır. Halkın içinde de büyük bir sevgi kazanmıştı, her gittiği yerde sevgiyle karşılanırdı.

Xemgin, umudun yükseldiği anların zirvesiydi. Hep, "neden bu kadar geç kaldım, daha önce gelseydim Önderliği görürdüm" derdi. Önderliğe olan sevgi ve bağlılığını böyle cümlelerle ifade ederken, geçmişin boşluklarla geçen anlarına bir ah çekerti derinden. Efkarlanırdı içli içli her gülüşün altında. Bir gerilla dünyası, bir de hayaller dünyası vardı Xemgin'in. Trajikomik derdi Kürt'e ve arada kalan gerçeğe. Hep yüksek sesle düşündü. "Yapacağız, başaracağız, Apocuları görsünler" derdi.

1999 Ağustos'u'nun geri çekilme kararıyla eylül ayında bir grupla birlikte Güney sahasına gelmek üzere yola çıktı memleket üzerinden. Sürecin karmaşasından nasibini alan Xemgin arkadaş, bir şeylerin ters gittiğini görmektedir. Ama daha yenidir ve birçok noktaya anlam veremez. Anlam veremedikleri Onda zorlanmalar yaratır hepimiz gibi. Güney'e zorlu bir yolculuk sürecinden sonra nihayet ulaşırlar. Burada yoğun eğitimlerden geçer. Anlam veremedikleri anlam kazanır, rahatlar.

YNK savaşına katılarak cesaretli ve sa-

vaşçı ruhuyla büyük yararlılıklar sağlar. Burada da çok sevilir arkadaşları tarafından. Verdiği güvene dayanarak, Erzurum'a gitmek için tekrar önerisini yapar ve 2001 sonbaharında yola çıkar bir grup arkadaşla birlikte. Uzun yolları arşınladılar yine. Mutludurlar, umutludurlar. Tam sınırı geçerler ki üç kişilik bir grup arkadaşla karşılaşırlar. Bu arkadaşlar Güney'e gitmek zorundadırlar, ama içle-

rinde yolu bilen yoktur. Xemgin heval bir arkadaşla gönüllü olarak bu grubu Serhat gücüne ulaştırmak için geri döner. Arkadaşları Serhat gücüne ulaştırırlar, ama Erzurum'a dönmek için vakit sınırlıdır. Onlar için, hatta vakit hiç kalmamıştır. Onlar kararlıdırlar, acele ederler, ama kar her tarafı kaplar, geçit vermez geçişlere ve çaresiz bırakır arkadaşları.

Xemgin arkadaş Erzurum'daki arkadaşlar yetişemeyeceklerini bilir. Bahara sağlam ulaşabilecekleri bir yer düşünür ve tanınan bir ailede kalırlar kış boyu. Bu, çok zor, ama başarılması gereken bir süreçtir. Aile hiçbir şeyi esirgemez, ama yine de arkadaşlar köyün dışında bir sığınak yapar ve orada kalırlar. Xemgin arkadaş tedbir alır, ne kendilerini ne de aileyi zorlamak ister. Baharı sabırsızlıkla büyük bir heyecanla beklerler. Bahara doğru arkadaşlara olan özlem artar da artar. Fazla bekleyemezler ve henüz kar erimemişken, henüz doğa uyanmamışken yola koyulurlar. Günlerce yürürler, ikisinin de ayağı karda yanar. İşte tam da böylesi bir atmosferde tesadüfen karşılaştık bir yurtseverin evinde onlarla. İki yıllık bir süreden sonra zorlu koşullarda buluşmanın ağlamaklı mutluluğu sarmıştı bizi. Bizi merak, onları ise hasret tutsak etmişti. Ortak buluşma noktamız ise buluşmanın sevinciydi.

Xemgin arkadaş iyileşmiş, kısa bir süre sonra çalışmalara katılmıştı bile. Hala eskisi gibiydi, yüzündeki gülüşler yıllara, özleme, uzaklara meydan okurcasınaydı. Bir mevsimi birlikte geçirmiştik, zordu, ama mutluyduk. 2003 yılının baharında kuryelik görevi için Zagros (Engin Çınar) arkadaşla birlikte görevlendirilmişlerdi. Xemgin arkadaş bütün görevleri yapacak kadar güvenli bir duruşun sahibiydi. Arkadaşlardan ayrıldıktan kısa bir süre sonra düşmanın takibine takılmışlardı. Çavreş'te (Adaklı) 3-4 saatlik bir helikopter kovalaması sonucu izlerini kaybettirmeyi ba-

şarırlar. Düşmanı atlatmanın güveni ve coşkusuyla ne olacağından habersiz yollarına devam ederler. Fakat bu sefer araziye rasgele çıkan çoban kılığındaki koruculara görüntü verirler. Ve kovalamaca yine başlar. Arazi zozanlı olduğundan çatışma için elverişli değildi. Arkadaşlar bu engeli de aşmayı başarırlar. Ancak yapılan muhabere, daralan zaman ve verilen görüntüler düşmanı gidilen yöne yoğunlaştırır. Yaşanan yorgunluk ve daralan zaman, çıplak Şerafettin'in yayılan yamaçlarına tıkatır Onları. Aslında içinde komplo barındıran bu yönelim, günün ilerleyen saatlerinde hunharca bir katliama tanık edecekti Şerafettin'i. Şerafettin ki yıllarca sahiplik etmişti zaman yolcularına. Gün ışığının soluk sessizliğinde her taraf kontrol edilir, sırtlar çıplak ve sessizdir. Günün ilerleyen saatlerinde çember daralır ve öğleden sonra çatışma başlar. Yapılacak çok fazla bir şey yoktur. Uzun süren çatışma, direnişin ne olduğunu bir kez daha gösterir Şerafettin'in yaşlı bilgelğine. Ve artık yasıdır Karhova, kinlidir tüm yoldaşlar, üzgündür Şerafettin. Tarih aralamıştır beyaz sayfalarını.

Xemgin'in ve Zagros'un ardından bir büyük direniş ve yollarında gideceklere öfke kalmıştır geriye.

Ve bir gülüş kaldı hafızalarda...

*Mücadele arkadaşları adına
Yılmaz Arjın*

Vatan hasreti

yılların vatan öziemi yüreğimde
derinliklere özenle işlenmiş
bir nakış gibi
kıpkızıla boyanan nakışlı yürek
akar bir yandan yurdumu
sarmalayan fırat'a
akar öte yandan coşa gelmiş dicle'ye
atalarımızın kanı bir volkan gibi
gönül uçmak ister doya doya mavide
yurdumun semalarında
seyretmek ister maviyi

düşmana, boyun eğdiren zalimlere
geçit vermez yüce dağlarımız
gururla
bütünleştirmek ister insan
gururunu
çünkü insanlık
onur, gurur ve yaşamdır
tüm gerçeğiyle temsilini bulur orada

araya giren uzun ayrılık, yıllar
bitsin
uzun ayrılıklar ayırdı bizi bizden
altın kafese konar bülbülüm
süresiz isem de
boyun eğmeyeceğimi sen de bilirsin

düşüncede, ruhta
fiziki varlığımla da seninleyim artık
seninle olmak ve senin için
dövüşmek
velhasıl bu kıpın dumanlı havası
ayaklandırıyor tüm duyguları
tepeden tırnağa
bir an önce sormak ister kollarım
herekol'dan gubar'a
hezil'den habur'a
baharıyla şaha kalkacak tüm ruhlar
dopdolu duygu ve coşkularıyla
1988'in
şimdiden yaşamak o anı doyumsuz
bir sevgi yumağı duyar
tarihleri içine eğdiran
tertemiz yüreklerde
ve şimdiden haykırmak geliyor
içimden

1988'in baharına doğru yol alırken
sende doğdum ey vatan
ve sana yar olmaya geldim
şirim kürdistan

Ş. Harun (Hüseyin Özbey)

Engin'den Zagros'a anlamalı bir yolculuk

*"Seni kaybettiğimi duydum
bu akşam üstü
hızlıdan çarpmadı kalbim,
sakindim*

*sadece inanmak istemedim
ilk aklıma gelen çocukluk
anılarımız oldu*

*Zagros isminle ölüm
haberini aldım*

*fakat Engin olarak canlandın
gözlerimin önünde
kendiliğimden geçmişe,
Enginliğine uzandım"*

Adı, soyadı: **Engin ÇINAR**

Kod adı: **Zagros ÖZALP**

Doğum yeri ve tarihi: **Özalp, 1978**

Mücadeleye katılım tarihi: **2000**

Kandil

Şehadet tarihi ve yeri: **17 Haziran**

2003, Şerafettin/Karhova/Bingöl

Zaman zaman yollarımız ayrı düşse de çocukluğumuzu aynı ortamda geçirdik taa ki saflara katılana dek hiç ayrılmadık. Ve bütün bu zaman boyunca bir kez kavga ettik. O da sözlü atışmadan öteye geçmedi.

Engin, kalabalık bir aileye sahipti. Ailesi ile anlaşamayan tek çocuktu. Aile ilişkileri onu tatmin etmiyordu. Onun için ailesinden çok, kendi yaşındaki insanlarla ilişki kurar, onlarla paylaşırdı değerli bulduklarını. Çocuk yaşta emekle tanıştı, kendi ayakları üzerinde durmayı daha küçük yaşta öğrendi. Hem ailesine katkıda bulunuyordu hem de kimseye dayanmadan ayakta durabilme mücadelesinde kendisini sımıyordu, sonuç mu? Tabii ki kazanan Engin oldu.

Engin oldukça sürükleyici bir çocuktur. Ona öylesine güveniliyordu ki, arkadaşları onun dediklerini tereddüt geçirmeden kabulleniyorlardı. O günlerde en çok sevdiği şey futbol oynamaktı. Her gün maça giderdik. Çok güzel oynardı futbolu, el attığı bütün işleri güzel yaptığı gibi. Attığı gollerle de herkesin ilgisini çekiyordu. Ayrı özellikleri, arayışlarının olması Onu farklılaştırıyordu. Herkes ucuz hayaller peşindeyken, O, gün geçtikçe ortamdaki düzenden bağlarını koparıyordu. Hiçbir zaman ucuz hayaller peşinde koşmadı. Herkesinden farklı büyük hayalleri vardı O'nun. Düzen Ona çekici gelmiyordu. Tüm ailesi, abileri aile kurup düzenle bağlarını sıkı sıkıya kurmaya çalışırken, Engin'i de buna zorlamaktaydılar. Engin de bunun bilincindeydi, bir de bunun için mücadele ediyordu ailesiyle. O, kendisini tutsak kılacak her şeyden uzak durmaktaydı. Özgürlüğe tarifsiz bir tutkusu vardı ve bu arayış gün geçtikçe biraz daha derinleşiyordu yüreğinde.

Aile içindeki duruşu kız kardeşlerini de etkilemiş ve partiye katılma kararı vermişlerdi. Tüm hazırlıklarını bitirip tam kırsala çıkacakları sırada aile durumunun farkına varmış ve onları eve getirmişti. Kız kardeşlerinin eve getirilmesi Engin'i derinden etkilemişti. Gün geçtikçe aileden uzaklaşıyordu. Kardeşlerinin

ulaşmadığı hedefe ulaşma arayışına girmişti Engin. Çevrede partiye kimsenin katılmaması, parti çalışmalarının yürütülmemesi, Ona yardımcı olabilecek kimsenin olmaması Onu oldukça zorlamaktaydı. Ne kadar zorlansa da, bu arayışından hiçbir zaman vazgeçmedi. Çünkü O, özgürlüğün dağlardan geçtiğini hissetmişti bir kere, artık durması mümkün değildi.

İlk eylemi 1996 1 Mayıs mitingiydi. Birlikte gitmiştik. O mitingde halkın coşkusu, polisün yaklaşımı Onda derin bir sorgulamayı yaratmıştı.

Ondaki kararlılık ve inanç tüm zamanlarda çoğaldı. İnsanlar derin kırılmaları yaşadığı zamanlarda bile O'nun inancı ve coşkusu insanlarda ümit yaratıyordu. Devamlı anlatıyor, insanları ikna etmeye çalışıyordu. Düşmanın tüm propaganda-ları O'nda tersten bir etki yaratıyor, gün geçtikçe düşmana hissettiği öfke büyüyordu.

Önderlik esareti öncesinde katılım kararı almıştı, ama bu süreçte çeşitli sorunlarla karşılaşmış ve bu katılımı gerçekleştirememişti. Ailesi de bu durumu fark etmiş, Onu doğal bir tecride almışlardı, zorlanıyordu. Gün geçtikçe içine kapanıyor, kimseyle ilişki kurmuyordu. Kendi içinde bir yoğunlaşmayı yaşarken, çıkış arayışında hiçbir zaman eksilme olmadı. Belki fiziki olarak oradaydı, fakat düşüncesi, ruhu adeta dağlarda dolaşmaktaydı. Artık hiçbir şey tatmin etmiyordu Onu. Hiçbir şeye ilgi duymuyor, başaramamanın ezikliğini derinden yaşıyordu. Onda tepkisellik gelişmişti. Ailesiyle, içinde bulunduğu çevreyle anlaşıyor, fırsat bulduğunda tek başına dolaşıyor, yoğunlaşmasını derinleştirmeye çalışıyordu. Sanki eski Engin gitmiş, yerine yeni bir Engin gelmişti.

Önderliğin esaret süreci ile birlikte yeni-

den hareketlenmişti. Artık eve çok nadir uğrar olmuştu. Herkes bir tedirginliği yaşıırken, O hiçbir kaygıya kapılmadan bütün eylemlere katılıyordu. Bu eylemliliklerde doğal bir öncüye dönüşüvermişti. Yaptıkları ile insanların ilgisini çekiyor, görevi olmadığı halde çalışmaların içine giriyor, doğallığı ile insanları örgütlülüğe çekebiliyordu.

Öylesine soğuk kanlıydı ki, yaptığı eylemlerden sonra rahatlıkla polisün yanından geçiyordu. Eylemlere ilgisi olduğu kadar, tedbirli olmayı da elden bırakmıyordu. Planlı çalışmak ise, Onun esas özelliğiydi.

Bir keresinde düşman karakolunun arkasında bir eyleme gitmiştik. Kimse eylemi başlatmaya cesaret edemiyordu. Herkes bir diğerini bekliyordu. Engin gidip lastiği yaktı ve ilk sloganları attı. Eylemi başlatan Engin olmuştu. Bir anda bütün herkes katılmıştı. Askerler duvarın üzerinden atlayarak eylem yerine gelirken mermi sıkıyorlardı. Herkes hızla dağılırken, eylem yerini en son terk eden yine O oldu.

Eylemlere katılımı Onu coşturuyordu. Eski Engin tekrar canlanmıştı. Eylem yaptıkça yeni planlar üretiyor, ortaya koyuyordu. Tüm öfkesini düşmana karşı gösteriyordu.

Engin, bir yandan da kendini eğitmek için yoğun çaba harcıyordu. Önderliği ve mücadeleyi kendinde derinleştirmek istiyordu. Mücadele zorluklarını bilmesi, düşman gerçekliğini yakından tanıması Onun inançlı bir biçimde katılmasına neden olmuştu. Önderlik yakalanmış, kendisi az çok partiyi tanımıştı. Artık düzen yaşamında kalması mümkün değildi.

Ailesi de Ondan umudunu kesmişti. Partiye katılacağını bildikleri halde Ona bir şey söyleyemiyorlardı. Söyleseler bile Engin'i

**Yaşamdaki
duruşuyla,
disipliniyle, askerliğe
olan ilgisi ile kısa bir
sürede Apocu militan
oluvermişti. Görmüş
olduğu eğitimlerle kendini
yetkinleştirmiş, kısa bir
sürede güçlü bir
çıkışın sahibi
olmuştu.**

tutamayacaklarını biliyorlardı. Ailesine karşı öylesine mücadele vermişti ki, aile Onu olduğu gibi kabullenmek zorunda kalmıştı.

Gün gelip de ortadan kaybolduğunda fazla şaşırmadık. Çünkü oradayken de orayı yaşamıyordu. Katılmadan kısa bir süre önce Dersim'e olan özlemini dile getirmişti. Tam katılacağı süreçte kardeşi askere gitmişti, O da dağlara... Böyle bir çelişkiyi çözmenin ancak katılımı mümkün olabileceğinin farkındaydı.

Dağlara gelince Zagros yapmıştı ismini. Arkadaş yapısı içinde dikkatleri, ilgiyi üzerine çekmişti. Çatışmalara hesapsız katılımı, O'nun ortamda çok fazla sevilmesine neden olmuştu.

Yaşamdaki duruşuyla, disipliniyle, askerliğe olan ilgisi ile kısa bir sürede Apocu militan oluvermişti. Görmüş olduğu eğitimlerle kendini yetkinleştirmiş, kısa bir sürede güçlü bir çıkışın sahibi olmuştu. Silaha olan hakimiyeti, düşmana dayduğu kını ile 2000'de, YNK ile yaşanan savaşta kendini kanıtlamayı başarmıştı. Savaş alanında yeni olması Onu fazla zorlamamış, soğukkanlılığı ve cesareti ile on yıllık savaşçının olgunluğunu göstermişti. Arkadaşları tarafından savaşçı özellikleri hemen fark edilmişti. Savaşta kısa bir süre kalmış ve başarılı bir pratik sahibi olmuştu. Yaralanması Onu çok

fazla etkilememişti.

Daha sonra, asıl hedefi olan Kuzey'e gitme önerisini yapmıştı. Önerisi kabul edilince büyük bir coşku yaşamıştı. Kuzeye geçtiği zaman da fedakarlığı ve cesareti ile tüm arkadaşların ilgisini çekmiş ve herkes tarafından sevilmişti.

Coğrafyaya olan hakimiyeti, düşman gerçekliğini yakından tanıması birçok kez arkadaşları kurtarmasını sağlamıştı. Bir gün girmiş oldukları pusuda sorumlu olmadığı halde, arkadaşlarını zorla ikna etmiş ve düşman çemberinden kurtulmalarına sağlamıştı. Coğrafyaya olan hakimiyetini kullanarak üç günlük yolu, iki gecede yürüyüp düşmandan kurtulmayı başarmışlardı.

Kışın, kamp değiştirme sürecinde diğer alanlardaki arkadaşlarla bir araya gelip diğer kampa geçecekleri sırada yolda fırtınaya yakalanmışlar, günlerce aç susuz yürümek zorunda kalmışlar. Çığ tehlikesi olan bir vadiye farkında olmadan girmişler ve ölümle burun buruna gelmişler. Ufak bir sesle çığ düşebilirmiş. Bu vadiyi aşp, gece kalmak için uygun bir yer bulmaları gerekiyormuş.

Zagros arkadaş böyle bir anda bir yer keşfetmiş, bütün arkadaşlarını oraya yönlendirmişti. Donma tehlikesini geçiren arkadaşlar için naylon açmış, yanlarındaki kuru odunları ateşleyerek ısınmalarını sağlamıştı.

Uzun zamandır aç olmaları, onların hareket etmelerini zorlaştırıyordu. Sabaha kadar uzun bir yol yürümeleri gerekmekteydi. Zagros arkadaş yanlarında bulunan un, şeker ve yağ ile helva yapmış ve arkadaşlarının az da olsa toparlanmalarını sağlamıştı. Günlerdir yolda olmalarından dolayı yoğun yorgunluk içinde uykuya dalmışlardı. Hepsi ancak diz üstü oturarak dinlenebilmişlerdi.

Sabah erkenden harekete geçmişler, karın fazla olması hızlı hareket etmelerini engellemiş. Ulaşmaları gereken noktaya ancak iki üç günlük yürüyüşten sonra ulaşabilirler. Yanlarında yeterince erzak olmaması önleminde büyük bir engeldi.

Bir yerlerden erzak temin etmeleri gerekiyordu. Eskiden arkadaşların uğradıkları yaşlı bir ananın evi yakınlardaydı. Arkadaşların hiçbirinde artık yürüyecek güç kalmamıştı. Mecburen, oraya gitmeseler, arkadaşlardan bazıları açlıktan donarak şehit düşebilirlerdi. Kararlarını verip yaşlı ananın evine gideceklerdi.

Yarım saatlik bir yürüyüşten sonra eve ulaşırlar. Yaşlı ana onları görünce şaşırır. Çoktandır gelip gitmiyorlardı. Ananın bir oğlu şehit düşmüştü, bu nedenle bütün gerillalara oğlu gibi yaklaşıyordu. Ananın sıcak yaklaşımı tüm yorgunluklarını, yaşadıkları tüm zorlukları unutmalarına sebep olmuştu.

Ana onlar için sobayı güzelce yakmış ve kendilerini kurutmalarını sağlamıştı. Ardından yemek hazırlayıp önlerine koymuştu. Çoktandır yemek yemedikleri için mideleri yemeği alamamıştı.

Kendileri ile birlikte götürmeleri gereken erzakı hazırlamak zorundaydılar. Ana onlara bir keçi vermek istemişti. Arkadaşlar karşılıksız kabul etmemiş, zorla da olsa bir miktar para vermişlerdi anneye. Keçiye kesip kavurma yapmaları ve bir süreye yetecek kadar ekmek pişirmeleri gerekiyordu. Bir grup kavurma, bir grup da ekmek için oluşturmuşlar ve çalışmaya başlamışlardı. Zagros arkadaş kavurma grubunda bulunuyordu. Lezzetli bir kavurma hazırlamıştı. İşlerini bitirdikten sonra sıra ana ile vedalaşmaya gelmişti. Ana ile ayrılıkları çok duygusal olmuş, onlar evden çıkana kadar ana dualar okumuştı. O anadan ne kadar da moral almışlardı.

Zagros ve Xemgin (Çetin Kaçak) arkadaşlar Erzurum-Serhat arası kuryeydiler. Belki yüzlerce arkadaşı getirip götürmüşlerdi ve

bir arkadaşın parmağı bile incinmemiştir bu yolda. Görevlerine bağlılıklarından dolayı eksiksiz yerine getiriyorlardı. Bütün eyalet tarafından çok seviliyorlardı.

Güneşli bir Haziran günü, henüz doruklardaki karların erimeydiği bir gün Serhat'tan Erzurum'a geçerlerken Şerafettin dağlarında düşmanın hazırladığı pusuya düşerler. İlk pusuyu aşmayı başarırlar. Fakat bir süre sonra tekrar düşman denetimine girerler. Uzun bir uğraştan sonra ikinci pusuyu da aşarlar. Düşmanın üçüncü pususu Onları bir köyün yukarısında beklemektedir. Düşman askerleri sazlıkların içinde pusuya yatmıştır. Onlar ise daha önce iki pusuyu aşmanın rahatlığıyla hareket ediyorlardı, olacakların farkında değillerdi. Ve bir anda ateşlenen silahlar iki yoldaşı aynı anda yakalamıştı. Mermiler sazları yarıp gencecik bedenlerine saplanmıştı. İki yoldaş başarıları gibi son nefeslerini de birlikte, yan yana vermişlerdi.

Şehadetlerinin haberiyle bütün yüreklere sessizlik çöktü, deli gibi bir fırtına esti.

Çocukluğunda olduğu gibi yine farkını ortaya koymuştun Zagros. Yolunun takipçisi olacağız, andınızı andımız bileceğiz.

*Arkasında bıraktığı kaybetme haberiyle
Bizim gibi düşlerimizi de tutsak alan
Bulunamayan kelimelerde duyuldu
Bilinen ama inanılmak istenmeyen
gidışın*

*İlk hatırladığımız şey
şarkı söyleyişin oldu
hani sonuna kadar yanlarında olacaktın
son, sıcak bir selamını uçurabilseydin
Baharda yeşeren çiçeklere
emanet ettiğin bakışların oldu
bir de çekingen olduğu kadar
samimi gülüşün*

Mücadele arkadaşları

Dağlar gurur duydu seninle

**"Şehidi unutmak
ihanettir."**

Önder Apo

Adı, soyadı: **Mahmut EROL**

Kod adı: **Welat JİYAN**

Doğum yeri ve tarihi: **İsmail
köyü/Xınıs, 1976**

Mücadeleye katılım tarihi: **1995
Almanya**

Şehadet tarihi ve yeri: **4 Temmuz
2003, Karlıova, yakalanmak
istenen bir ajan tarafından**

*serin bir sonbahar öğlen sonrası düştün aklıma
aldın beni götürdün uzaklara habersiz
kulağımda kalan sesinin tatlı esintisi
gece yarısı beşikte ağlayan bebeğe söylenen
ninni misali ezik ve şefkatli
rüyalarım uykuya hasret gökyüzü hep karanlık
derin vadilerde yankılanır bütün geçmişim
güneşi hapsedmeye çalışmak gibi nafiye
seni elde etmek*

*avazım çıktığı kadar bağıryorum adımı
dipsiz kuyulara, karanlıkların tam ortasına*

*serin bir sonbahar öğlen sonrası düştün aklıma
aldın beni götürdün uzaklara habersiz
bir şafak vakti toprak daha gecenin
serinliğini yanağımda tutmakta
uzaklarda bir toz bulutu
krvrıla krvrıla yükselmekte
bir gürültü bir korku bir dehşet ki
daha uyumakta olan çocuğun rüyasında kabus
bulut yaklaştıkça kararmakta
gürültü korkuyla giderek artmakta
zamanı alt üst etmekte
depremin korkunçluğunu hisseden köpekler
hiç yere havlamakta
kediler kuytu köşelere sinmekte
kuşlarsa korkuyla kanat çırpıp uzaklara
bulutun, çığlıkların ulaşamayacağı
diyarlara uçmakta
çünkü bulut tanıdık,*

bulut bilinmekte yüzyıllardır
uğramakta bu toprağa
kanla sulamakta

serin bir sonbahar öğlen sonrası
düşün aklıma
aldın beni götürdün uzaklara habersiz
bir gölge, göz yaşlarıyla ıslanmış
ak sakallı bir yaşlı
bir bir yaşananları anlatmakta
gördüklerini duyduklarımı ya da
ta devrimciden başlar söze
"her gözyaşı bir haykırış bir öfke
bir kin
bu toprak bu dağ bu taş bu yürek,
nal izinin olmadığı
kan damlasının düşmediği
bir tek parçası kalmamış" diyor
"hiç eksik olmadı bahçenin

gülü, çiçeği ve kardeleni
ne var ki bülbüle fırsat vermedi
soysuz keklik
hep kuruttu gülizarımı"

bir sonbahar öğlen sonrası
düşün aklıma
aldın beni götürdün uzaklara habersiz
yaşlı bir eli dizinde bir eli bastonda
yavaş yavaş doğrulmakta
ve etrafındaki çocuklara
başı bulutlu dağları göstererek
"çiçekler hep kardelen olmasın
her mevsim inatla başı dik
yararak toprağı güneşe uzanmakta"
bir sonbahar öğlen sonrası
aldın beni götürdün uzaklara habersiz

Şehit Civan

Welat (Malumut) Erol

Bir Yaşamın Öyküsü

"Selam olsun umuda,
yolculuğa
zor bilmeyiz
medet ummayız
ne tarınçalardan ne de
kraldan
umudumuz yolumuz
fikrimiz
ve umut bizim biz
umudun yolcusuyuz."

Adı, soyadı: **Abuzer ARSLANOĞLU**
Kod adı: **Welat YILMAZ**
Doğum yeri ve tarihi: **Bağlarbaşı
köyü/Birecik/Urfa, 1971**
Mücadeleye katılım tarihi: **1996**
Botan
Şehadet tarihi ve yeri: **5 Temmuz
2003 Sülbüs alanı, Tari boğazı
Bingöl**

şir dolu sözlerinde değil
ter damlası gözlerinde bul beni
uzak uzak bakişlerinde
sessiz sessiz dalışlarında
türkü türkü yarınlarda bul
bir gölün suskunluğuna
bir selin coşkunluğuna sor
sor da bul beni
gör beni
yollar yolları kucaklar
yollar yaşamı çizgiler insanda
oysa yirmi yaş birde bir damla gözyaşı
bir ayrılıktır başlı başına
aç toprakların kızıları
karaneklere vururken kanatlarını
aşkı ve umudu doldurup torbalara
türkü sözler gibi düştük yollara
o en coşkulu en çocukluk çağlarımızda
merhaba dedik yaşama

merhaba ey gizlice kanayan yara
gözlerine bakarak söylüyorum
öykümü gözlerinden dinliyorum
bakma sessizce dalışlarıma
bir dilsiz kavgadır yüreğim
soluğum uzun bana
ağrıma bir bakış alir beni benden
bir kuşun kanadı taşır sevdayı
nergis diruşlu çocukken başın

dimdik yürünmüşse alanlarda
ağıtlara inat direniş şarkıları
düşmemişse bir türlü dudaklarından
sorma güzelim sorma adımı
geç öğretmişler bana
toprak uğrana aç topraklar biz değil miyiz
güzellik uğruna çirkin savaşlar veren
biz değil miyiz
namlular gölgesinde askerler
ölünler denizinde dostluklar kıran
biz değil miyiz
demek ki ölün korkutmuyor artık
demek ki gelecek yakın
ha bugün ha yarın
varacak olan biz değil miyiz

S. Cavreş Nushak

**"Gerçek yiğitlik nasıl yaşamakla iliş-
kin ilkeli ve pratik tarzda gösterdiği-
miz ciddiyettir. Bu konuda tutarlılığı,
derinliği yakalayanlar ve yaşamıyla
bunu kanıtlayanlar savaşa da kesin
yaman yaklaşacaklardır. Herkes
yiğitlik yapamaz, ama savaş, hele
bizdeki savaş en kapsamlı savaş
olduğu kadar, en yiğitçe bir tarzda
yürütülebilir. Yiğitlik, önce örgüte,
savaşa göre bir çıkış yapmadır."**

Önder Apo

Anlamlı bir yaşamın anısına

"Bugün gördüğüm bütün kelebekler beyaz ve benekliydiler. Kahraman'la şu anda dibinde oturduğumuz, el ele tutuşmuş iki insan görünümündeki kayanın üstünden sürekli beyaz kelebekler kayboldular."

Adı, soyadı: **Vedat MERT**

Kod adı: **Sipan**

Doğum yeri ve tarihi: **Karlıova Bingöl, 1981**

Mücadeleye katılım tarihi: **1998**

Almanya

Şehadet tarihi ve yeri: **3 Kasım 2003, Adaklı Çavreş alanı/Bingöl**

Sis gittikçe yoğunlaşıyordu. Etrafı beyaz bir kar örtüsü kaplamıştı. Şerafettin dağı görünmez olmuştü. Sis bastırdıkça, daha fazla uzaklaşıyor gibiydik. Aramıza sonsuz bir beyaz girmişti. Beyaz, soğuklukla ancak bu kadar yakınlaşabilirdi. Biri diğeri oluyordu, diğeri öbürüne dönüşüyordu. Gerçek ve gerçek dışılıktır kar ve karanlık. Her an açılacak bir uçurumdur birliktelikleri. Şerafettin dağının görünmezliği içimizde bir burukluk yaratıyordu. Tek sığınacağımız yerimizdi. Orada bir umut, sağlam bir mevzi ve belli belirsiz bir sıcaklık vardı. Tüm etrafı kaplayan sisle beraber karanlık da iyice çökmüştü. Yalnızlık ve soğukluk içimizi kaplamıştı. Fırtına bastırıyordu. Katırları hızlandırmaya çalıştık. Yolu kaybetme ihtimali bile vardı. Bu fırtınada yolu çıkarmak zor oluyordu. Kar yolu kapladığı için yol diye bir şey de yoktu aslında.

Karanlık ve fırtınalı bir gecede yürümek, yolu bulmak oldukça zordu, ama neyse ki katırlar yolu çıkarabiliyordu. Hızlandıkça arkamızda bir tehlike bıraktığımız hissi canımı sıkıyordu. Parkeme sıkı sıkı sarılmış yürüyordum, ama yarı telaşlı sıkıntıyı üstümden atamıyordum. Katırın bir anda karaltısı duraksadı, yerine çakılıp kaldı, tek bir adım atmadı. Kulaklarını öne doğru sıvırtıp, tek bir noktaya bakıyordu karanlıkta. Bir şeyler mi görmüştü? Saniyelerle ifade edilecek bir zaman dilimi içinde bekledikten sonra tekrar yürümeye başladı. Hiçbir şey görmemiştim. Rüzgar uzaklardan kurt ulumasına benzer sesleri beraberinde getiriyordu. Katırlarımız huzursuzdu, kulaklarını iki de bir yukarıya doğru dikleştirip yürüdüler.

Uzun süren bir yürüyüşün ardından nihayet sığınağa varmıştık. Yükleri indirdik. Bu arada fırtına dinmesine rağmen hala Şerafettin'den uğultusu duyulmaktaydı. Yörecü bir yürüyüş olmuştu, kar ve fırtına bizi yormuştu. Kemal arkadaş yorgun ve dalgınlık içinde karşımda bir an duraksadı, el fenerinin ışığı yüzüne yansıyor. Yüzü kızıl bir tebessüm içindeydi. Bir an göz göze geldik. Gözlerindeki yorgunluk yatma istediğini belirtiyordu. Kemal arkadaş gidip yattı. İçerisi ısınmıştı, ben de sobanın yanına uzanıp bir si-

gara yaktım, kulağım dışarıdaydı, içimde bir huzursuzluk vardı. Düşman cephesinde bir hareketliliğin olup olmadığını takip etmek için cihazı dinledim.

Güney sahasından beklediğimiz grup sabaha doğru geldi. Milisimiz yanlarındaydı. Bu noktayı terk edip yola çıkmamız gerekiyordu. Karda iz çıkarmıştık. Kar fırtınası bir süre devam edip dinmişti, gece ayaza durmuş, izlerimiz kapanmamıştı. Düşman araziye çıksa, bizi bulması işten değildi. İzlerimizi takip etse sığınacağın tam üstüne gelirdi. Eliyle koyduğu gibi bizi bulurdu. Grubu tehlikeye koyamazdık. Akşamdan getirdiğimiz erzakla acele kahvaltı yaptıktan sonra yola çıkmamız gerektiğini helirttim arkadaşlara, herkes çok yorgundu, ama başka çaremiz yoktu.

Etrafı kontrol etmek için dışarı çıktım. Şafak sökmek üzereydi. Yarı plato olan arazide bir saydamlık hakimdi. Sis dağın eteklerini ince bir şerit gibi boydan boya sarmıştı. Zirveler ise tamamen sisliydi. Dağın silsilelerini boydan boya saran sis, şeklini değiştirmişti. Çukurlarda ise hala sis kümeleri duruyordu. Şerefattin'in zirvesindeki sislerin üstü yavaş yavaş kızılılaşıyordu. Ürküntü verici bir sessizlik hakimdi havada. Sessizlik derin bir rahatsızlığı uyandırıyor. Her an bir şeyler olacakmış, büyük bir gürültü kopacakmış gibiydi. Sanki bir şeyler çığlık çığığa bir yerlerden kopup gelecekti. Bunun için bir kırıltı, bir ses yeterdi. Birden Şirin'in gülümsemesi belirdi gözlerimin önünde. İnce çocuk kahkahası kulağımda yankılandı. Bütün sessizliğin yırtıldığını sandım. İçimde tarifsiz bir ürperme yükseldi. Şirin'i görme istemi içimden daha da arttı, bir an içimden bir şeylerin koptuğunu hissettim. Şirin'i ilk gördü-

ğüm anki manzara canlandı gözümde.

Şirin, annesi ile birlikte kapıda karşılaşmıştı bizi. İçeri girdiğimizde merhabalaştık. Yaşı 8-9 civarındaydı. Lüle lüle olan sarı saçları vardı. Kafası dikti. Saçları sırtına dökülüyordu. Yüzü beyazdı. Ciddi ve ince bir alaycılık taşıyordu. İki yanağında gamzesi, küçük burnu, biraz yüksek gibi duruyordu. Güllünce yanakları yuvarlaklaşır, çenesi ve yanağındaki gamze çukurlaşır ve yüzü ince bir çizgi çizirdi. Burnu daha fazla yükselirdi o zaman. Masmavi gözleri farklı bir anlam katıyordu yüzüne. Bakışları dik ve zekiceydi.

Önümüze düşüp içeriye yöneldi. Yaşının üstünde gösteren bir sakinliği vardı. Kendine güvenli adımlarla yürüyordu. Şirin'in arkasından içeri girdik. Hareketleri yaşının çok üstünde cüretkar gelmişti.

Gewrê ana ile içeri girerken Şirin'e baktığımı fark etmişti. Yüzünde bir gülümseme belirdi. Bir şey söyleyecek gibi oldu, söylemedi

- Adı ...

- Almanya'dan gelirken çok ısrar etti.

Sözlerini doğrulatmak istemiş gibi gözleriyle Şirin'i aradı. İçeri girip oturduk.

Gewrê ana oturduğu yerden biraz doğruldu, bize doğru baktı. Yerimizin rahat olup olmadığından emin olmak ister gibi, arkamıza baktı. Bakışları koruma ve şefkat doluydu. Heyecanı her halinden belliydi. Ellerini koyacak yer bulamıyor gibiydi.

Gewrê ana kırk yaşını geçmiş gibiydi. Yüzü olgunluğa ermişliği yansıtıyordu. Dinçliğini korumuştur. Otoriter bir yapısı vardı. Söylemek istediğini iyi izah etme gücü vardı. Kadın olarak da özgünlüğü ile mücadele etme özelliğini pekiştirmişti. Parmaklarını dizlerinin üzerinde birbirine geçirdi, yine çözdü.

"Şerefattin'in zirvesindeki sislerin üstü yavaş yavaş kızılılaşıyordu.

Ürküntü verici bir sessizlik hakimdi havada. Sessizlik derin bir rahatsızlığı uyandırıyor. Her an bir şeyler olacakmış, büyük bir gürültü kopacakmış gibiydi. Sanki bir şeyler çığlık çığığa bir yerlerden kopup gelecekti. Bunun için bir kırıltı, bir ses yeterdi."

Halı üzerinde sağa sola getirip götürdü. Bir saha açar gibi yaptı. Üzerinde bir şeyler varmış gibi onları itti. Parmakları halının diplemini araştırmaya koyuldu bu sefer.

– Onu buralara çeken bir şeyler var.

Biraz duraksadıktan sonra

– Şirin'den büyük, Sipan, Almanya'dan katıldı. Bir süre gençlik faaliyetlerinde kaldıktan sonra ülkeye geçti.

....

Bir süre konuşmuştuk, bir daha geleceklemini söylediler ve gittiler.

Ufuk daha da belirginleşiyordu. Doğa üstündeki örtüyü yavaş yavaş çekiyordu. Bir süreliğine buradan ayrılıyorduk. Yola çıktık, yürüdük, noktamızı gerimizde bıraktık.

II.

İnce ve derin bir vadi boyu yürüdüler

Kar gümüşü ısıtılar saçlarından aktı

Bir sabah çıkıp geldiler

Geldiler uzun gölgeleri ve silahlarıyla

yüksek bakışlarıyla

uzun uzun baktılar

Soluklarındaki buğularına ve gerilerine

uçtu düşerinden bir serçe

Diğerleri

öncesizliğin derin kuyusundan ve serçenin

kanatlarından korktular

korkularını bir ilah saydılar

sıvası toprak kokan duvara astılar

ve

o an anladılar ki döngü hiç durmadı

III.

Rüzgar uzaktan döne dolaşa sararmış Otların ortasına daldı. Otlar rüzgarla birlikte dalgalanmaya başladı. Otların arasına dalarken eteği tutuşmuş gibi oldu. Rüzgarın ikinci dalgasıyla otlar artık dalgalanmıyor, yolunuyor gibiydi. Rüzgar hızlandıkça hırçın denize dönüşüyordu dalgaları. Rüzgar

hortuma dönüştü, küçük bir duman bulutu havada bir süre belirdi.

Hortumun bittiği yerde dört at belirdi. Art arda vermişlerdi. Dört at da aynı mesafede ardı sıra yürüyorlardı. Umursamaz bir yürüyüşleri vardı. İkinci sıradaki koyu kırmızı at yoldan ayrıldı. Yolun kenarındaki otların arasına ağzını daldırdı. Bir tutam otu ağzıyla koparıp çiğnemeye başladı. Önde yürüyen atlar durup arkalarındaki iki ata baktılar. Arkan gelen at öndekine çarpıp, yanından geçmeye çalışırken öndekini dişledi, hızla koşarak boşluğa bir çifte savurdu. Diğer atlar da arkasından koşular. Ve hepsi dört nala koşmaya başladılar.

Sipan, atlar tepenin ardından kaybolunca ya kadar izledi. Atlar gittikten sonra arazi bir sessizliğe büründü.

Atların ardından rüzgar da kesildi. Sipan atların kaybolduğu tepenin ardından hala bakmaktaydı. İleriye birkaç adım atıp durdu. Cebinden tütün kutusunu çıkardı, bir sigara sardı. Elleriyle yeleğinin ceplerini yokladı. Çakmağını çıkarıp sigarasını yaktı. Kısa adımlarla tur atmaya başladı. Sonra tekrar atların kaybolduğu tepenin ardına baktı.

Elimde cihazla dışarı çıktım. Mandal kareleri doluyordu. Etrafı gözle taradım, ama bir şey bulamadım. Ardından Sipan'a doğru yaklaştım. Sipan yerinde durup, bana doğru baktı. Meraklanmıştı. Bir şeyler seziyordu, bunları doğrulamam için bana bakıyordu sanki.

– Düşman cihazlarında bir hareketlilik var. Ve cihaz yakın olduklarını gösteriyor.

Önümüzdeki küçük tepeciklere dürbün attık. Görünürde hala bir şey yoktu. Bakmaya devam ettik. Sipan, küçük bir tümseğe oturmuş, aşağılara doğru bakıyordu. Saçları dağınıktı. Elbiselerinin kiri iri cüssesini daha da irileştirmiş gibiydi. Avuçlarını ovuşturuyordu. Güneşten yüzü esmerleşmişti. Çıplak gözle aşağılara doğru bakmaya devam ediyordu. Aslında bakmıyordu, gözleri bir noktaya kilitlenmişti. Dudağında bir şarkının na-

karatını tekrarlıyordu. "Bir yar gider bin yar gelir ..."

Nakaratin ritmi hızlanır gibi oldu. Atların kayboldukları yerde bir kişi belirmişti. Sonra ikinci, sonra üçüncü derken sayıları hızla çoğalmaya başladı. Sol taraftan da iki kol olduğumuz tarafa doğru ilerliyordu. Karartılar uzaktan siyah karnecaları andırıyordu.

- 'Bir yar giderrr... bin yar gelirr...' Yüzünde alaylı ve küçümser bir gülümseme belirdi.

- *Heval Sipan sığınağa gidiyoruz, dedim.*

Sipan, atların kaybolduğu tepeye doğru son bir defa daha baktı. Ses, üzerinde soğuk bir düş etkisi yarattı. "Sığına gidiyoruz" cümlesi suya atılmış bir taş gibi beyinde helezon yarattı. İki kelimenin beyinde yarattığı helezonlar gittikçe büyüyordu.

Sığınmak, karanlık bir deniz oluyordu. Bu iki kelime, denize atılmış taşlar oluyordu. İçinde bir ürküntü yaratıyordu. Güneşi, yer yüzeyinin aydınlığını yitirmek, toprağın yüzeyini, gerçek rengini bir daha görememek, dokunup koklayamamak, havayı ciğerlerine

ölesiye soluyamamak, güneşin sıcaklığını teninde bir daha duyumsayamamak... Sığınak diri diri mezara girmek. Yerin altına gömülen her şey, güneşsiz, aydınlıksız, karanlıklara gömülmüş bir yaşam demektir. Sesini soluğunu kaybetmek, boğazında çığlığını yitirmek...

Sipan'ın rengi solmuştu. Yapacak başka bir şeyin olmadığı düşüncesi daha da tahammül edilmez gelmişti. İstemeye istemeye yürüdü. Önce silahını, sonra da raxtını verdi, sonra kendisi geldi.

Sığınanın çevresinde iz çıkarmamaya büyük dikkat ederdik. En küçük bir şey sığınanın deşifre olmasına neden olurdu. Sığınanın ağız oradaki toprakla doldurulmuş bir kasa ile kapatılırdı. Araziye uyum sağlamasına özen gösterilirdi, kasanın tam ortasında bir delik bırakılır, delik bir taşla kapatılırdı. Sığınanın girişi aşağıya doğru dik bir biçimde üç metre inmekteydi. Yana doğru iki buçuk metre düz ilerledikten sonra, sola doğru iki metre sonrası sığınağa ulaşılmıyordu. Giriş tüneli bir insanın raxtsiz ve silahsız girebileceği genişlikte yapılmıştı. İçerisi bir oda büyüklüğü kadar açılmıştı. Tavanın çökmemesi için kubbe biçiminde kazılmıştı. Sipan, tünele girdiğinde bir karanlık huzmesi ile karşılaştı. Gözlerinin ışık alma yeteneği de bu karanlıkta kaybolup gitti. Kol, ayak ve dizlerinin devinimi ile ilerliyordu. Sola dönen tarafı da aşmıştı, içeriye kendini ağız üstü bıraktı. Derin bir nefes aldı. İçeriden ekşi bir koku yükseliyordu. Fanus yanmaktaydı. Karartılardan zor fark ettiği Suat ve Çem'in ortasına geçip duvara yaslandı. Öylece oturdu.

Sipan, bölgeye yeni gelmişti. Bu tür durumlara alışık değildi. Kendisine hakim olmada zorlanıyordu, sakinleşemiyordu. Doğduğu, çocukluğunu geçirdiği alanda gerilla olacaktı. Düşmanla doğru dürüst savaşmadan, canlı canlı girdiği tabutta ölümü bekler gibi eli kolu bağlı düşmanı bekleyecekti. Bunu bir türlü kabullenemiyordu. Boğazının kuruduğunu hissetti. Çem'e doğru dönerek su matarasını istedi, matarayı kafasına dikti.

Bedran, suyun fazla harcanmaması, ölçülü kullanılması uyarısını yaptı. Su gerçekten az kalmıştı. Düşmanın araziden ne zaman geri çekileceği de belli değildi. Ve en çok zorlanacak şey suydı. Sığınakta da en fazla su tüketiliyordu.

Sığınakta bir tedirginlik hakimdi. Farelerin koşuşmaları ve sesleri sinir bozucuydu. İçerideki sessizliği bozan fareler ve soluk alış verişlerimizdi. Sipan, ilk defa soluk alış verişini bu kadar yakından duyumsadığını düşündü. Soluğunun sesini bu şekilde ilk defa fark ediyordu. Oysa kendisinde bilmediği ne çok şey vardı keşfedilmedi. Kendisinde bilmediği, fark edemediği, keşfedemediği yönlerin düşüncesini hayretle karşıladı. Düşündükçe her şey garip gelmeye başlıyordu.

Dunup bekledikçe üstünü bir şeylerin kapladığını hissediyordu. Nefes almakta zorlanıyordu. Daraldığı hissi derinleştikçe bütün düşünceleri ve hücreleri ayaklanıyor, her şey beynine hücum ediyordu. Üzerini boğucu ve rahatsız edici bir sıcaklık bastı. Elinde bombasının madeni soğukluğunu hissetti. Elleri o kadar sıkı kavramıştı ki bomba ile bütünleşmiş gibiydi. Bir süre bombasına, sonra çevresine baktı. Arkadaşlarının üzerinde gözlerini gezdirdi, her an fırlayacaklarmış gibi duruyorlardı.

Sipan, sığınağa girdiğinden beri arkadaşlarının yüzlerine yeni bakıyordu. Gözlerini bir noktaya dikmiş, oradan ayıramıyordu, belki di dalmıştı. Arkadaşlarının yüzleri gergin ve soluk değildi, rahat oldukları bile söylenebilirdi. Ferahladığını hissetti. Biraz öncesinden Bedran hakkında düşündüğünden bile pişmanlık duydu. Sonradan bunu Bedran'a anlatmaya karar verdi. Evet bunu kesin yapması, kesin konuşması gerekiyordu. Hatta yerinden kalkar gibi bile oldu, ama şimdi zamanı değildi.

Sipan gözlerini bana öylece dikip bakıyordu. Dönüp O'na doğru baktım. Dışarıdan gelen sesleri dinlemeye koyuldum. Düşman gücü sığınağımıza çok yakınlaşmıştı. Toprak

sığınak olduğundan, sesler rahatlıkla duyuluyordu. Kulağımdan cihazın kulaklıklarını çıkardım, artık cihazdan yakınlaşıp yakınlaşmadıklarını takip etmeye gerek kalmamıştı. Sesleri çok yakınımdan geliyordu. Sığınağın ağzına doğru yaklaştım. Arkadaşların hepsi tetikteydiler. Onlardan hiç ses çıkmıyordu. Onlara doğru dönüp baktığımda, Renas, silahı ile çömelerek bana doğru gelmeye çalışıyordu. Ellerimle oturmasını, yerlerinden kalkmalarını işaret ettim. Renas geri geri gidip yerine oturdu. Sipan'a doğru başını yana çevirip baktı. Yüzü ile bir şey anlatmak istedi, Sipan cevap vermedi, hatta mimikleri ile otursana anlamında çıkışır gibi oldu. Sipan'ın elinde bombası hala duruyordu. Elinde bombasını unutmuş gibi, ellerini rasgele getirip götürüyordu. Bu, Sipan'ın ilk sığınak deneyimiydi. Başlangıçta biraz gerginleştiyse de, şimdi daha rahat görünüyordu. Beklediğimden daha erken alışmıştı.

Askerlerin ayak sesleri tam üstümüzden geliyordu. Ayak seslerinden sayılarının kalabalık olduğu anlaşıyordu. Sağa sola koşan ayak sesleri ve tepinme sesleri bir süre devam etti. Yirmi dakika kadar sığınağımızın üstünde durdular, hala gidip gelen telaşlı ayak sesleri duyuluyordu. Bir süre sesleri tamamen kesildi. Arada bir ayak değiştiren sestem olmasa, tepemizde kimsenin olmadığını sanabilirdik. Bir şeyler mi fark etmişlerdi? Sığınağa girerken her şeye dikkatle bakmıştım halbuki. Deşifre olmamıza neden olacak hiçbir şey görmemişim. Dikkat çekecek bütün şeyleri gözden geçirmiştim. Daha bunları düşünürken, sesi kaba ve biraz cızdırdık gelen, ses tonundan komutanları olduğu anlaşılan kişi:

– Diğer taraflara da baktınız mı, bir şey yok mu?

Karşı taraftan bir ses gelmedi. Komutan yine,

– Kendinizi oradan aşağılara doğru bırakın anlaşıldı mı?

Son kelimeyi üstüne basa basa söylemişti.

Karşıdan yine ses gelmedi. Konuşmasından komutan olduğu anlaşılan kişi, ileriye doğru birkaç adım attı, sonra durdu. Ayak seslerinden yorgun olduğu belli oluyordu. Ayak sesleri geri döndü, bir süre yürüdü, sonra yerinde durdu.

Bir anda rahatlamıştım. Bir şey fark etmemişlerdi. Askerler bir süre daha beklediler. Sonra cihazdan ilk dağıldıkları yere doğru hareket etmeleri talimatı verildi. Bugün arazide kalacaklarını belirtmişti cihazdan konuşan kişi. Sığınığın üstünden bir süre ileri geri giden ayak sesleri geldi, bir süre sonra sesler gittikçe uzaklaşmaya başlamıştı artık. Derin bir nefes aldık. Arkadaşlara geri çekildiklerini işaret ettim. Yine de bir süre bekledik. Askerlerin nerede konumlanacaklarını tahmin etmiştik. Ayak seslerinin uzaklaşması bir saati aşkın oluyordu. Sığınığın çevresinden tamamen uzaklaştıklarından emin olduktan sonra, sığınaktan dışarı çıktım. Suyumuzu aldığımız çeşmeye doğru geri çekiliyorlardı.

Sipan, atların kaybolduğu yerde durdu. Yönünü tam geriye çevirip karşı yamaca doğru baktı. Karşı yamaçtan kendisi de şimdi bir karınca kadar küçük görünüyordu. Karşı yamaçtan baktığında askerler de karıncalar kadar küçük görünmüştü kendisine. Elindeki su matarasını öylece salladıktan sonra, yere baktı. Askerlerin bot izleri daha duruyordu. Bir daha karşı yamaca, sığınığa baktı. Bir şey görmedi. Döndü, hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Bedran önden yürüyordu. Bedran, çeşmeye vardığında önce avuçları ile üst üste gelişi güzel yüzüne suyu döktü. Sonra matarayı çeşmeye yan yatırıp suyu doldurdu. Matarayı yarıya kadar doldurduktan sonra çeşmenin yukarısına yürüdü. Bir ta-

şın üstüne oturarak matarayı kafasına dikti. Suyu içtikten sonra matarayı yanına indirdi. Askerlerden şikayet eder gibi,

- *Uyduruklar, çeşmeyi bulandırmışlar.*

Sonra kendi kendine,

- *Hadi içtiniz, niye bulandırılıyorsunuz?* dedi.

Sipan, Bedran'ın söylediklerine aldıracak durumda değildi. Çok susamıştı, dudağı yapış yapış olmuştu. Avuçlarına suyu doldurup doldurup içmeye başladı. Sonra yüzünü yıkadı. Saçlarını da ıslatıp elleriyle biraz şekil verdi. Şutığının ucunu çözüp, yüzünü kuruttu. Matarasını doldurdu, silahını omzuna astı. Sağ elini bir kez daha suya daldırdı. Bir avuç su dudağına götürdü, yarısını içti, yarısını ağzında çalkaladıktan sonra dışarı attı. Suyu içmekten çok, suyla oynuyordu artık. Suyu bir daha çömeldi. Avuçlayıp avuçlayıp boşalttı. Suyla şimdi şakalaşıyordu. Yüzü, bir çocuk yüzü kadar şendi. Yerinde duramıyor gibiydi. Bu arada Bedran da matarasını doldurmuştu. Sonunda yerdeki matarayı alıp Bedran'la sığınığın geri dönmek için yürümeye başlamışlardı.

Birden bire üzerlerine kurşunlar yağmaya başlamıştı. Kurşunlar toprağı şiddetle delip geçiyordu, toprağı düştükleri yerde topağlar kalkıyordu. Sipan'ın başının biraz üstünden ikisi daha vınlayıp geçti. Sağından solundan

yağmur gibi mermiler yağıyor, toprağa saplanıyorlardı. Önündeki taşa bir kurşun isabet etti. Kurşun taştan sekip madeni bir ses çıkararak ileriye düştü. Arka taraftan birden fazla silah aynı anda çalışmıştı. Bunlara diğer taraftan da eşlik edenler olmuştu. Sipan bacağına bir yanık hissetti. Kurşun, O'nu yere çökertecek kadar sağ bacağına sert bir biçimde delmişti. Çok fazla bir acı hissetmiyordu, bacağının ıslandığını hissetmekten başka.

Sipan, Bedran'ın biraz gerisinde yürümüştü gelirlerken, Çeşmeden daha yüz metre uzaklaşmamışken, arkadan düşmanın yoğun atışları altında kalmıştı. Olay o kadar hızlı gelişmişti ki, kendisini yere atmaya bile geç kalmıştı. Sonra nasıl olduğunu kendisi bile anlamadan kendini yere atmıştı, işte tam o esnada da bacağına bir yanma hissetmişti. Elinde matara olduğu halde kendini yüz üstü yere atmıştı. Mataradaki suyu dökme kaygısıyla sağ elinin dirseğinin üstüne düşmüştü. Dirseğinin derisi ezilerek yarıldı, kolu acıyla incindi. Mataranın dibini yere değdi. Mataranın ağzından yukarıya su yükseldi. Bir kısmı yere döküldü, kalanı yükseldiği gibi mataraya boşaldı. Diğer eli ile silahını kavradı, omzundan indirdi, emniyeti taramaya getirdi. Sonra mekanizmayı çekti. Tüm bunlar o kadar kısa sürede gerçekleşmişti ki, kendisi de buna şaşırılmıştı. Silahını omzundan nasıl indirmiş, taramaya getirmiş ve mekanizmayı çekmişti kendisi de bilmiyordu. Bunlara dair düşünebildiği ve doğruluğundan emin olduğu şey, silahını karşıya doğrultup mevzi aldığı anda kollarının acısını hissetmesiydi. Ancak o zaman silahının menziline askerleri görebilirdi. İki ayrı yerden kendilerine doğru iki kolun ilerlemeye çalıştığını gördü. Soldan ilerleyen kolun üzerine namluyu doğrultup nişan aldı. Soldan ilerleyen kol dört askerden oluşuyor-

du. Çapraz ilerlemeye çalışıyorlardı. Sipan, namluyu onlara doğrultup tetiğe bastı. Silahının sesiyle kendisini daha iyi hissetti. Bir asker dışında diğer üçü kendilerini yere atmışlardı. Ayakta duran asker öylece yerinde donmuş gibi duruyordu. Çelimsiz bir asker olduğu belli oluyordu. Bir süre ayakta durduktan sonra yere yığıldı. Sağda ilerleyen kol artık ilerlemiyordu. Sipan'ın ardından Bedran da karşılık vermişti. O zaman savunmaları olduğu anlaşılan iki yerden yağın kurşunlar altında kaldılar. Sipan askerlerin ilerlemelerini bir süre de olsa oyalamıştı. Elini mataraya uzatıp yerde bir süre süründü. Önündeki küçük tepeyi sürünerek aştı. Bedran orada, O'nu bekliyordu. Çömelerek koştu. Bedran'ın yüzündeki tedirginlik hala du-

ruyordu. Sipan'ı görünce birden yüzü aydınlandı. İlk taramadan sonra birbirlerinden kopmuşlardı. Biraz ötesinde silah sesi duyulduğunda rahatla-

mıştı. Şimdi ise arkadaşı karşısındaydı ve çok mutluydu. Sipan'ın su matarasını bırakmamıştı.

- Bir şeyin var mı heval?

Bir yandan sorarken, diğer yandan Bedran'ın üzerinde gözlerini gezdiriyordu. Acaha o da yaralanmış mıydı?

Bedran,

- Benim bir şeyim yok.

Pazılarına doğru akan kana bakarak

- ama sen yaralanmışsın, dedi.

- Önemli bir şey yok, mermi eli delip geçmiş, kemiğe bir şey olmamış.

Sipan bir an duraksadı. Bacağına baktı. Dizden aşağısı kan içindeydi, paçalarındaki kan toza bulanmıştı. Kan ayakkabısının içine dolmuştu, ayakkabısı vıcık vıcıktı.

- Ciddi bir şey yok, yamacı arkadan dolanmamız gerekecek. Haydi koşalım, benim

"Hiçbir şey, ani olaylar kadar insanı olduğu gibi ele vermez. Ani olaylar insanı çınlıplak yakalar ve ortaya koyar. Sipan kendi kendine gülümsedi. O karmaşa içinde matarayı dökmemeye çalışmıştı. Suyun dökülmemesi için dirseğini de yarmıştı."

bir şeyim yok.

Sipan'ın yarası hala sıcaktı. Yara sıcak olduğundan ağrı hissetmiyordu. Yaralandığında bacağına bağlama fırsatını bulamamıştı.

Sipan bir taraftan yürürken diğer taraftan ilk tarama anını düşünüyordu. Hala kulağında ilk taramanın sesi yankılanıyordu. Ve bu sahne durmadan tekrarlanıyordu. Birden boşluğa düşer gibi olmuştu. Önünde toprağa saplanan ilk kurşun, hala gözlerin önünde gelip gelip patlıyordu. Belki onlarca defa kurşun değdiği yerde durmadan patlıyordu. Bir arkadaşla daha önce yaptığı bir tartışmada arkadaş O'na;

– Hiçbir şey, ani olaylar kadar insanın kendisini olduğu gibi ele vermez demişti.

Neysen, o an osundur. Ani olaylar insanı çarılçiplak yakalar ve ortaya koyarmış. Sipan kendi kendine gülümsedi. Bütün o karmaşa içinde matarayı dökmemeye çalışmıştı. Suyun dökülmemesi için dirseğini de yarmıştı. Aslında kafasını en çok kurcalayan şey, iradesi dışında yapmış olduğu hareketlerdi. O anı bir türlü anımsayamıyordu. Olay kafasında parça parça ve birbirinden kopuktu. Evet, olay kendisini ani yakalamıştı. Çok hızlı hareketlerle kendini yere bırakmıştı ve aynı çevik hareketlerle bir askeri de vurmuştu. Ama ilk hareketlerinin karanlıkta kalan bölümlerini o kadar hatırlamak istemişti ki, düşündükçe sahneler gerçek dışı olaylara bürünüyor.

Çatışmaya girdikleri yerden silah sesleri hala yoğunca gelmekteydi. Sağ üst taraflarında yerden toz kaldırarak ilerleyen bir şeyler fark ettiler. Arkalarında toz dumanı bırakarak dört nala atlar koşar halde önlerinden geçip gittiler. Sanki atların ayakları yere değmiyordu. Atların arasında koyu kırmızı at yoktu. Atlar gözden kayboluncaya kadar Sipan artlarından baktı. Koyu kırmızı at yoktu... Bu arada Sipan'ın yarası yeni yeni sızlamaya başlamıştı. Ve bu sızı ayağından yukarıya doğru gittikçe yükseliyordu. Yarası soğudukça ağrı artıyordu. Bir süredir koşuyor-

lardı. Ter içinde kalmışlardı, ama nihayet sığınağa ulaşmışlardı.

Sığınağa ulaşır ulaşmaz Sipan hemen yere oturdu. Şalvarının zincirini çözdü, dizlerinden yukarıya sıyırdı, yarasını açtı baktı. Elle riyle yaranın üstüne bastı. Kurşun çıktığı yeri daha fazla açmıştı, hala kanıyordu. Yara dizlerinin üzerindeydi. Arkadaşların hepsi başında toplanmış, O'nu soru yağmuruna tutmuşlardı.

Bedran, bir arkadaşın Sipan'ın yarasını bağlamasına yardımcı olmasını diğer arkadaşların da hızla hazırlık yapmalarını, noktanın deşifre olmuş olabileceğini, onun için de Karlhova'nın güneyindeki alana geçmemiz gerektiğini belirtti. Acele etmelerini, düşman takviyelerinin her an gelebileceğini söyledikten sonra sığınağa indi. Aşağıları biraz gözledikten sonra döndü. Bedran, Sipan'a doğru ilerleyerek, gelip yanında durdu.

– Yaran nasıl, yürümede seni zorlar mı?

Bedran cevabı beklemeden öne doğru eğildi, yaraya baktı. Sipan yarayı bağlamayla uğraşırken, başını kaldırmadan

– Bir şey yok, eti delip geçmiş, fazla zorlamaz.

Bedran gülümseyerek

– Yüzün toz içinde kalmış.

– Kendimi yere attığım sırada yüzüm toza gömüldü.

Biraz duraksadıktan sonra şikayet eder gibi,

– Kaç zaman sonra yüzümü ne güzel de yıkamıştım.

Eliyle yüzündeki tozları silmeye çalıştı.

Sipan yarasının üzerini bir bezle bağladı. Ayağa kalktı, birkaç adım attı. Biraz aksıyordu. Hala silah seslerinin geldiği tarafa döndü baktı, güneş batmak üzereydi. Havanın karmasına yarım saate yakın bir zaman vardı. Rüzgar esiyordu. Kuzeye doğru, gökyüzünde, bulutlar küme küme toplanıyorlardı. Güneş battıkça, bulut kümeciklerinin üstünü kızılığa büründürüyordu.

Sipan, aksayarak yürümeye başladı.

Sabahın ilk saatleriydi. Güneş daha yeni yükseliyordu. Vadi aşağıya doğru bir kavis çiziyordu. Soğuk bir rüzgar esiyordu. Sonbaharın son günleriydi. Hava soğumaya yüz tuttuğu halde, gün, dingin geçeceğe benziyordu. Günün dinginliği en çok da sabah erkenden uçuşmaya başlayan serçelerde gösteriyordu kendisini. Güneş yükseldikçe kanatlı karınca yerden havalanıyordu. Yüzlerce kuş kavak ağaçlarının üstünde toplanmıştı. Hepsini bir ağızdan durmadan ötüyordu. Sesleri, sabahın sessizliğine farklı bir ahenk katıyordu. Son senfonileriymiş gibi, çevreden habire kuşlar gelip katılıyorlardı. Sabaha bu canlılığı katan bütün bu canlılar bu mekanların sahibleriydiler. Kavak ağaçlarının hemen aşağısında suyun bahçeler üzerine indiği oluklar üzerinde böğürtlen çalılıkları yükselmişti. Koyu yeşil yaprakları ince dikenli dallarıyla iç içe geçmişti. Çalılıklar kayanın dibine kadar uzanıyordu. Böğürtlenlerin yanında yerden dik şekilde yükselen kayalık el ele tutuşmuş iki insan görüntüsündeydi. Omuzları birbiriyile birleşmişti. Omuzların birleştiği yerden aşağıya doğru su dökülüyordu. Suyun döküldüğü yeri yosun kaplamıştı.

Böğürtlenlerin üstünde beyaz kanatlı bir kelebek uçmaya başladı, ardından hızla bir yaprağa kondu. Yaprak hiç esnemedi bile. Rüzgar çalılığın arasından esip geçti. Dallar sallanmaya başladı. Kelebek havada duraksaya duraksaya uçtu. Havada yarım bir daire çizdikten sonra kurumuş, dikenli ota kondu. Yine havalandı, bir tur attıktan sonra, yine geldi, böğürtlenlerin üstüne kondu. Kanatlarını açıp açıp kapattı. Kanatları siyah benekliydiler. Bir süre bekledikten sonra

havalandı. Kayalığa doğru uçtu. Yosunların üstünden uçarak yukarı doğru yükseldi ve kayalığın üstünden kayboldu. Bir kelebek daha geldi. Az önce kayalığın üstünden kaybolan kelebeğin yerine kondu. Sallanan dallarla sağa sola sallandı. Böğürtlene doğru gelenlerin çıkardıkları seslerden olacak ki, o da uçup gitti. Diğer kelebeğin izini sürmüş gibi aynı istikametten uçup kayalığın üstünden kayboldu.

Gözleri kayalığa bakar halde yürüyordu. Oturacak bir yer aradı. Kurumuş otların üstüne oturdu. Sipan da gelip hemen bitişiğine oturdu. Silahını sağ tarafına bıraktı, paçalarını diz üstüne kadar sıyırdı. Dizinin üstündeki yarayı bir süre inceledi. Kurşunun çıktığı yer çok açıldığı için, yara iyileştikten sonra da yeri çukur kalmıştı. Bir yıl önce yaralanmıştı. Noktalarını terk edip Karlova'nın güneyindeki noktaya doğru yola çıkmışlardı. Yürüyüşte zorlanmıştı, yaraları sızlıyordu, ama sızıları dinleyecek zamanı yoktu.

Bir süre orada kaldıktan sonra Bedran'la tank pususuna düşmüşlerdi. Bu defa Bedran yaralanmıştı. Yine kurtulmuşlardı. Kendisinin verdiği bir ilişki onları ele verdiği için, kendi kendine kızmıştı. Bedran'ı çatışma bölgesinden çıkarabilmişti, Bedran'a bir şey olmamasına çok sevinmişti. Bir süre sonra annesi Gewrê ile küçük kız kardeşi Şirin Almanyaya'dan gelmişlerdi. Annesi tek tek arka-

daşlara sarılmıştı. Şirin biraz büyümüş gibiydi. Şirin'e takılıp durmuştu. Şirin'in de ondan az kalır yanı yoktu. Her zamanki espriliği üstündeydi. Uzun uzun sohbet etmişlerdi. Yanlarında bir gün kalıp gitmişlerdi.

Sipan bir süre yarasını ovuşturdu. İnce sinir damarları kopmuştu. Yara çevresini fazla hissedemiyordu. Ovuşturdukça belli bir rahatlatma duyuyordu. Şalvarının paçalarını aşağıya indirdi, zincirini çekti. Bir sigara sardı. Kahraman'dan çıkmağı aldı, sigarasını yaktı. Geriye yaslandı, gözlerini yukarı dikti, uzun uzun baktı. Yosunlardan aşağıya doğru su şırl şırl akıyordu. Sigarasını bitirinceye kadar bakmaya devam etti. Beyaz bir kelebek yukarı kayalığa doğru uçtu. Sonra bir tane daha uçtu. Gözden kayboluncaya kadar baktı.

Öyle çeşitliydi ki kelebekler, insanı büyüylüyorlardı renkleriyle. Sipan onlara bakarken kelebeklerin telaşını, sonra da yedi günlük ömürlerini düşündü. Telaşını anlamsız buldu. Yedi günlük ömrüne de hayıflandı. Cebinden defterini çıkardı ve şunları yazdı:

"Bugün gördüğüm bütün kelebekler beyaz ve benekliydiler. Kahraman'la şu anda dibinde oturduğumuz, el ele tutuşmuş iki insan görünümündeki kayanın üstünden sürekli beyaz kelebekler kayboldular."

3 Kasım 2003

Sipan, yazının altına tarihi attıktan sonra, defteri kapatıp yeleğinin cebine koydu. Ayağa kalktı, silahını aldı. Suyun başına doğru gitti. Silahı omzunda olduğu halde çeşmenin üstüne çöktü. Biraz inceledikten sonra avucunu doldurup içmeye başladı. Sonra bir avuç suyu yüzüne attı. Çeşmenin suyu berraktı. Az olmasına rağmen,

gürültülü akıyordu. Bir yerlere ulaşmak için acele ediyor gibiydi su. Sipan suyun başında durmuş suyu biraz seyrettikten sonra dipteki kaygan taşla gözü takıldı. Taşın dilini düşündü. Her şeyin bir dili ve anlamı vardı. Bütün bunlar insandan öteydiler ve gerçektiler. İnsanda anlam arayışı bunun diline ve aklına ulaşmaktı.

Sipan, düşünmeye başladıkça, taşın dili fikri garip bir hal alıyordu. Elini hızla suya daldırdı, taşı sudan çıkarıp, avucuna aldı. Evirip çevirmeye başladı. 'Taşın dili de vardır'dan kastı neydi? Arkasından yaklaşan Kahraman'ı hiç fark etmemişti. Taşı hala elinde çeviriyordu. Sayıklar gibi üst üste 'taşın dili' cümlesini tekrarlıyordu. Kahraman, yola çıkmak için hazırlanmıştı. Eğildi su içti, ayağa kalktı. Sipan'ın elindeki taş hala duruyordu. Sipan, taşın bir dilinin olup olmadığını Kahraman'a sormak istedi. Zamanı olmadığını düşünerek sormaktan vazgeçti. Taşı aldığı suyun içine geri bıraktı.

Sonbaharın ilk yağmurları yağmaya başlamıştı. Islak ot ve yaprak kokusu yitkiliyordu. Dökülen yapraklar ağaçların altında ve köşelerde kümelenmişti. Bütün manzaraya göç havası hakimdi. Küçük bir rüzgar esintisi yaprakları hemen telaşlandırabiliyordu. Hepsisi bir anda bir taraflara doğru koşuyor, sonra başka bir tarafa yönlerini çeviriyorlardı. Birden te-

laşlanıp huz almaları ne kadar ani oluyorsa, durup dağılmaları da o kadar ani ve kesin oluyordu. Ortalıkta hiçbir şey yokken ve tek bir yaprak kıpırdamazken, birden rüzgar dökülen yaprakların arasına dalıp hepsini üst üste toplardı. Onlar da kendi yerlerinde ve çevrelerinde dönerlerdi. Bu koşuşturmaya katılmayan bazı başıboş yapraklar da yok değildi.

Sipan, önde yürümeye başladı. Yolu biliyordu. Akşam üstüne kadar yürüdüler. Birkaç kez mola verdiler. Öğleden sonraya doğru bir çobana rastlamışlardı. Bir süre sohbet ettiler çoban hoşsohbetti. Çevrede düşman hareketliliği olup olmadığını sordular. Çoban, sorulara bildiğinden daha fazla cevap verme gayreti içinde görünüyordu. Hatta tavsiyelerde bile bulunuyordu. Heval kendinize dikkat edin, heval dikkatli olun uyarılarını sohbetin arasında belirtiyordu. Yaşı 60'ın üzerindeydi, uzamış beyaz sakalı, sigaradan sararan bıyıkları vardı. Tabakasından rişi tütünü çıkardı. Sipan'a ve Kahraman'a uzattı. Bir sigara da sarıp yaktılar. Bir süre daha sohbet edip çevre hakkında sohbet ettikten sonra, hatır isteyip ayrılmışlardı. Çoban arkalarından uzun uzun bakmıştı.

Sipan, gerilla güçlerinin Kuzey'den Güney Kürdistan'a geri çekilmelerinden sonra bir grupla beraber Kuzey'e gelmişti. Kuzey sahasına büyük geri dönüşler başlamıştı yenden. Bunu bilen düşman ordusu sürekli hareketlilik halindeydi. Geri dönüşleri darbelemek istiyordu. Gerilla grupları üs alanlarına ulaşmadan yol sürecinde darbelemek istiyordu. Düşman hareketliliğinden dolayı Sipan ve Kahraman çok daha bir gizlilik içinde hareket etmek durumundaydılar. Sipan, daha öncesinden bu yoldan geçtiğinde, iki

defa pusu ile karşılaşmış ve düşmana hiç fark ettirmeden geçebilmişlerdi pusuları.

Şimdi daha öncesinden girdikleri bir pusu yerini geçmişlerdi. Yürüyüşe devam ettiler. Artık gün ağarmaya başlıyordu. Hava gittikçe serinliyordu. Gölgenin düştüğü yerler daha soğuk oluyordu. Yolun kestirmesi olan bir tepeye vurmuşlardı. Tepe biraz dik ve kayalıklydı. Yarım saati aşkındır tepayı tırmanıyorlardı. Tepe yukarı doğru bir eğim biçiminde yükseldikten sonra, üstünde bir tepe daha yükseliyordu. Tepenin hemen yamaçından aşağıya doğru bir vadi iniyordu. Vadinin sol aşağısından ova uzanıyordu. Ovadan vadiye doğru çıkıldıkça ormanlık yerler başlıyordu. Vadiden yukarıya doğru yamaç, yine hafif bir eğim biçiminde yükseliyordu. Yukarılara doğru arazi taşlık ve çıplaktı.

Tepede şiddetli ve soğuk bir rüzgar esiyordu. Sipan, tepayı çıkarken terlemişti. Biraz duraksadı. Kahraman biraz gerisinden geliyordu, yorulmuştu. Terli halleriyle bu rüzgarda dursalardı soğuk alacaklarını düşünerek yürümeye devam ettiler. Kefiyesini çenesine kadar kapatacak şekilde boynundan sardı. İlerideki tepeye varmadan, yandan aşağıya vadi boyu inmeye başladı. Tepeden indikçe rüzgarın esişi azalıyordu. Ama rüzgarın uğultusu hala kulaklarındaydı. Şimdi vadi

önlerrinde uzamıyordu. Ortama derin bir sessizlik hakimdi. Vadi derin bir huşu içinde seyrediyor gibiydi. Sessizlik her ne kadar ürktücüiyse de yürümeye devam ettiler. Sağa sola devrilmiş ağaclar, dökülen yapraklar, her adımda kırılan kuru dallar kulaklarını sağır edencesine ses çıkartıyordu.

Onlar aşağıya indikçe, vadiden bir daha çıkamayacakları hissi yükseldikçe içinden, belirsiz bir rahatsızlık da vücudundan yukarıya doğru tırmanıyordu. İçinde huzursuz eden bu duygu ile vadideki sessizlikle birleşiyordu. Birleşme kayboluşa dönüyordu. Ve adımlar, kendi içine çekilen bir kayboluşa varıyordu. Vadinin karşı tarafına kadar yürüyüş bir sessizlik içinde geçti. Ani patlayan ve beklenen silah sesleri vadideki sessizliği birden böldü. Yürüyüş yine devam etti. Adımlar boşluğa doğru atılmaya kadar yürüyüş durmadan devam etti. Kendi içinde daireler üstünde daireler çizdi. Uzaklaşma anı gittikçe uzuyordu. Bir türlü kaybolmuyorlardı. Sonra daireler tekledi. Sonra üst üste çoğaldılar. Uçları bir ok gibi sivrilip sivrilip katı bir bulut kümesini delip kayboluyorlardı. Girdikleri yerden kor alevler akıyordu. Korların akışı bir türlü yere ulaşamıyorlardı. Sonra korlar yukarı doğru yükseldiler, korlar bir küre üzerine döküldü ve küre dönmeye başladı. Döngü hızlandıkça genişliyor, daralıp inceliyor, uzuyor yaklaşıyor, yaklaşıyor. Küre her şeyi içine çekiyordu. Küre yüzeyi kızılaştı, morlaştı, matlaştı, kömür karasına döndü. Sonra renkleri iç içe bir kaosa döndü. Kaos bin bir şekil aldı ve dağıldılar. Şekiller boşlukta yeniden doğdular. Sıvı bir kor halini aldılar. Hızlı hızlı aktı. Akış ritmik çılgınlara döndü ve bildik ve anlaşılan seslere dönüştü.

Kısık sesler, belli aralıklarla "Sipan..., Sipan..." çağrılarına dönüştü.

Ses yarı düş ile gerçek arasında bir uğultu içinden gelmekteydi. Karartı yavaş yavaş netleşiyordu. Yamaç kızılık içinde yüzüyordu. Ses yine kısık kısık yükseldi. Yan tarafından hareket eden karartıyı ancak fark edebil-

di. Bir süre ne olduğunu kestiremedi. Karartıya bir süre baktıktan sonra ancak seçebildi. Karartı yine kıpırdadı.

Sipan karartının Kahraman olduğunu ve yerde yüzü yana dönmüş şekilde uzandığını fark etti. Belli aralıklarla olduğu yerde ancak kıpırdatabiliyordu. Kahraman'a doğru gitmek için ayağa kalkmaya kalkıştı. Ayağını çekmek istedi hissedemedi. Bir daha denedi. Her ikisinde de kalkamadı.

Kahraman'ın karartısını gördüğü yöne doğru yerde omuzlarına dayanarak sürünmeye çalıştı. Bedeni O'nu dinlemiyordu sanki, orada kalmakta diretiyordu.

Kahraman'ın olduğu yerden gelen sesler yavaş yavaş zayıflamaya başlamıştı ve bir zaman sonra kesildi.

Sipan daha fazla ilerleyememişti, gözü Kahraman'a takılmıştı. Kahraman'la arasında altı metre kadar olmasına rağmen O'na bir türlü ulaşamıyordu. Kahraman, sesi kesilinceye kadar Sipan'ı çağırmıştı. Ama O'na yetişememişti, cevap vermek için bağırmıştı, sesi çıkmamıştı. Kahraman'a yetişememe ve O'na cevap verememe acısı yüreğinden beynine doğru yükseliyordu. Çatışmaya girdiklerinde ayrılmayı söylemişti. Gözünün önünde sürekli Kahraman'ın gülümsemesi belirliyordu.

Sipan hareketlerinin gittikçe ağırlaştığını fark ediyordu. Bir süre öylece Kahraman'a baktı. Etrafında beyaz bir kelebek uçmaya başladı. Yere inmek ister gibi aşağıdan uçtu ama inmedi. Bir daha döndü, gelip elinin üstüne kondu. Kanatlarını açıp açıp kapatıyordu. Kelebeğin kanatları siyah benekliydı. Sipan kelebeğin beyazlığını bu kadar net görmesine şaşırdı. Bir süre kelebeğe baktı. Başını elinin üstündeki kelebeğe dokunmak için ileriye doğru uzattı. Kelebek yerinden hiç kıpırdamadı. Yüzüyle kanatlarına dokundu. Kelebek o zaman havalandı. Gökyüzüne doğru uçtu kayboldu.

Anıları mücadelemize önderdir

Mücadele arkadaşları

Serxwebûn

Yayladere'de sonsuz bir tebessüm

"Soğuk ve durgun hava onun etrafına uğramıyor, neşe saçıyor. Bundan dolayı da tüm arkadaşların sevgi ve saygısını kazanmıştı. Onunla bir görev gitmek, bir iş yapmak zevk olmuştu hepimiz için."

Adı, soyadı: **Yusuf MUHAMMED**

Kod adı: **Kahraman CUDİ**

Doğum yeri ve tarihi: **Kamışlo**

K.Güney, 1983

Şehadet tarihi ve yeri: **3 Kasım**

2003, Çavreş alanı/Adaklı/Bingöl

Tüm dünya basını, televizyon ve radyoları aynı haberi işliyordu. Bir çoğu belki de bu ismi ilk defa duyuyordu. Bir kişi olmasına rağmen, neden bu kadar ön plana çıkarılmıştı? Neden tüm NATO ülkeleri ve istihbarat örgütleri bu bir tek kişiyi yakalamak için seferber olmuştu? Belki bazı kesimler biliyordu, ama bir çoğu da anlam veremiyordu. Yine büyük bir kesim de 20. yüzyılın bu büyük amansız takibine sıradan bir habermiş gibi yaklaşıyordu. Kürtler ise, kendi geleceklerine ve trajedilerine yanyordu. Kürt halkı bu büyük amansız takibi en ince ayrıntısına kadar izlemeye, anlamaya çalışıyordu. Dünyalar yıkılmıştı, bu enkazın altında nefes alamaz duruma gelmiştik hepimiz.

Kürdistan'ın Küçük Güney parçasının şirin bir kasabası olan Dırbesi'de de tüm bu gelişmeler heyecanla takip ediliyordu. Onlar da radyodan dinledikleri habere inanmamışlar, belki de herkes gibi inanmak istememişlerdi. Haberi tüm Arap televizyonları da doğrulamıştı. Duymak istemedikleri haber, yalın bir gerçeklikle karşılarında duruyordu. Kenya'da kaçınlan Önderlik bir uçakla Türkiye'ye getirilmişti.

Dünyanın dört bir yanında Kürt halkı ayakta idi. Bütün ortama çaresizlik ve derin bir üzüntü hakimdi. Şirin kasabanın şirin genci Kahraman da büyük öfke ve kinle dolmuştu. Bu kinini hangi yöne kanallize edeceğini bilmiyordu. Annesi bir taraftan ağlıyor, bir taraftan da tanrıya sitem ediyor, diğer taraftan Önderlerini kaçıranlara da lanetler yağıdırıyordu. Bu arada Kahraman da yönünü netleştirmiş, kinini örgütleyeceği yeri bulmuştu. Özgürlük dağlarına gidecekti, bu kesindi. Bu kararı annesine açıkladığı anda anne, oğuldan ayrılmanın acısını yüreğinde hissetti, ama bu acı Önderliğine karşı hissettiği duygunun yanında küçücük bir kıvılcım gibiydi. Gururlanmıştı oğlunun bu kararıyla. Oğlunu sevgiyle kucakladı. Kahraman yoldaş, halkıyla vedalaştıktan sonra, Kürdistan'ın asi dağlarına doğru

yönelmişti. Özgür dağlara ulaşmak için sabırsızlanıyordu, yüreğindeki yangını dağlar biraz dindirebilirdi belki.

Yaşamın yeniden canlandığı, filizlendiği mart ayında dağlarla kucaklaştı. Henüz 15 yaşındaydı. Yaşamın baharındaydı. Acımasız dünya gerçekliği, Önderliksiz yaşam, ona savaştan başka bir yol bırakmamıştı. Kuzey Kürdistan'ı görmeyi hep hayal etmişti ve bu hayal gerçekleşmeye çok yakındı. İlk grupla Erzurum eyaletine doğru yol almıştı. Güney Kürdistan dağlarında yeterli askeri eğitimi almıştı. Dağ ve savaş koşullarına artık hazırdı, ama henüz çok gençti. Cemal arkadaşın tüm ısrarlarına rağmen gitmeye ısrarlıydı. Cemal arkadaş, bir süre daha güney sahasında kalmasını; yaşamı, savaşı daha iyi tanımasını istiyordu. Ama Kahraman arkadaş kararında ısrarlıydı. Kahraman yoldaşı ısrarından vazgeçiremeyeceğini anlayınca, Onu, grup sorumlusu Hogır (İzzet Uzundemir) arkadaşına emanet edip, "sana bir şey olmadan, Kahraman'a bir şey olmasına izin verme" demişti. Ve öyle de oldu. Hogır arkadaş yaşadığı sürece Kahraman'ı yanından ayırmadı. Erzurum eyaletine doğru uzun yürüyüş başlamıştı.

Kahraman arkadaşın da içinde bulunduğu

grup, ekim ayının sonunda Erzurum eyaletine ulaşmıştı. Bu grubun gelmesi birçok şeyi değiştirmişti. Yaşamımıza yeni bir canlılık gelmiş ve moral düzeyimiz yükselmişti. Uzun bir süreden beridir Erzurum'a güç takviyesi yapılacak deniliyordu, fakat biz artık ihtimal vermiyorduk. Çok karışık bir süreçten geçiyorduk. Parti ile bağlantımız fazla yoktu. Önderlik yakalandıktan sonra bir karamsarlığı yaşıyorduk. Birçok arkadaş geri çekilme sürecinde şehit düşmüştü. Düşman radyolarında sürekli psikolojik savaş yürütülüyordu. "Ha dağıldı ha dağılacaklar" diyorlardı. Hangi sözün, hangi talimatın doğru olduğuna karar veremiyorduk. Bir bekle gör anlayışı hakim olmuştu. Bu karamsar hava içerisinde, bu grubun eyalete gelmesi, her şeyi değiştirmişti. Bu arkadaşların coşkulu sohbetleri bir sihir gibi bizi coşturuyordu. Sanki yeniden doğmuş gibiydik.

Grubun içinde çok genç olan Kahraman arkadaş herkesin dikkatini çekiyordu. Etrafını sohbet ve kahkahalarla coşku ve morale boğuyordu. Genç görünümü de zaten işin en ilginç yanıydı. Çünkü bu kadar genç bir arkadaşın geleceğini tahmin etmiyorduk.

Yerinde durmaz bir yapısı vardı. Silahuna kutsallık ölçüsünde değer biçiyordu. Yanından hiç mi hiç uzaklaştırmıyordu. Soğuk ve durgun hava onun etrafına uğramıyor, neşe saçıyordu. Bundan dolayı da tüm arkadaşların sevgi ve saygısını kazanmıştı. Onunla bir göreve gitmek, bir iş yapmak zevk olmuştu hepimiz için.

Kış üslenmesi için yeni bir düzenleme yapılmıştı, güç ikiye ayrılacaktı. Yanısı Kızılağaç bölgesinde, diğer

yanısı da Yayladere bölgesinde üslenecekti. Yayladere'ye gitmek için bir hafta yol yürünecekti. Durum gidecek arkadaşlara iletildi. Hava soğuk ve karlıydı. Yeni gelen arkadaşlardan da birkaçının gitmesi, oradaki arkadaşlara eğitimde yardımcı olup gelişmeleri aktarması gerekiyordu. Zaten herkes yeni stratejiyi anlamak için bu arkadaşları bekliyordu. Gelen grup da bunu bildiği için istekli ve heyecanlıydı. Bu arada Yayladere gücü de Şevdin alanında kış kampı hazırlıkları ve pratiği içindeydik. Kahraman arkadaş, yorgunluk demeden hemen kendisini bu yoğun pratiğin içine bıraktı. Kuzey

gerillacılığının hayali ile yapıp tutuşan Kahraman arkadaş bunun gerçek olduğunu gördükçe coşuyordu. Dört ay boyunca hiçbir kimseye görünmeyen, gizle-

nen, kıyafetleri kirlenmiş, saç sakalı birbirine karışmış, bir gün tok bir gün aç yaşam mücadelesi veren bu yoldaşlarla olmak, ona devrime daha fazla sarılma azmi veriyordu. Bu yoğun, coşkulu çalışma esnasında da partinin gelişmelerini bu arkadaşlardan dinliyorduk.

Kamp yapımı esnasında Kahraman arkadaş kendine bir yer seçmişti. "Burası benim yerim, kimse burada yatamaz. Kim benim yerimi alırsa, ben de hakkımı ararım" diyordu. Öyle söylemesi üzerine biz de ona takılarak "orası sana düşmez, tapun var mı, oranın sana ait olduğunu ispatlayabilir misin, neye dayanarak orası benimdir diyorsun? Düşmanın burayı bulması halinde tapunu bırakmak zorundasın" diyorduk. Kahraman arkadaş çok yavaşça, dudağı titreyerek, "size katılıyorum, bize ait hiçbir yerimiz yok, ama burayı da öyle kolay kolay bırakmam. Bıraksam da kesin ben de ondan

bir parça koparırım. Hepiniz göreceksiniz, ya bu toprakta özgürece yaşarsınız ya da bizi buradan çıkaranlara burayı zehir ederiz" diyordu. Daha böyle konuşurken, baktık ki nöbetçi çalırların arasından gizli gizli usulca bize doğru geliyor. Hepimiz şaşkınlıkla onu izliyorduk. Yanımıza geldiğinde verdiği haberler olumsuzdu. Tari boğazı, Bolpayan ve Lamec'ten düşman buraya doğru geliyor-du. Aralık ayının başlarıydı ve aralıksız kar yağıyordu. Hemen toplandık, ne yapacağımızı, nasıl hareket edeceğimizi tartıştık. En güzel ve doğru hareketin tarzının bahara sağlam çıkmak olduğunda karar kıldık.

Düşman Güney'den arkadaşların geldiğini haber almış, bu operasyonları geliştirmişti. Bir itirafçının verdiği bilgiler doğrultusunda operasyonda bu kamp yerimiz ele geçmiş oluyordu.

Artık sabit bir kış üslanmesine kalamazdık. Bahar aylarına kadar hareketli olacaktık, düşmana görüntü vermeden değişik noktaları kullanarak hareket edecektik. Zorlu geçen kış şartlarından sonra nihayet bahara sağlam ulaşmayı ulaşmıştık, kayıp vermemiştik. Bu hareketlilik ve zorluk içerisinde en önemli dayanağımız da yoldaşlığın güçlülüğüydü. Tabii bu tedbirli davranışımız ve hareketimiz de düşmanı çılgına çevirmişti. Kışın yapamadığını baharda yapmak istedi. Daha büyük operasyonlarla baharın başlangıcında üzerimize geldi. Biz o ara Hehun noktasında bulunuyorduk. Burası ormanla kaplı geniş bir alandı. Koşullar bizden yanaydı. Operasyona karşı iyi bir mevzilenme içerisine girdik. Şimdi sıra bizdeydi. Kahraman arkadaşın gözlerinde büyük bir heyecan ve coşku vardı. En ön safta olmayı dayatıyordu durmadan. Ben,

"Kuzey gerillacılığının hayali ile yapıp tutuşan Kahraman arkadaş, bunun gerçek olduğunu gördükçe coşuyordu. Dört ay boyunca gizlenen, saç sakalı birbirine karışmış, bir gün tok bir gün aç yaşam mücadelesi veren bu yoldaşlarla olmak, devrime daha fazla sarılma azmi veriyordu."

Kahraman ve başka iki arkadaş önde, bir patika üzerinde mevzilendik. Düşmanın buradan geçeceğini tahmin ediyorduk. Düşman avcı kolu şeklinde ormanın içerisine girdi. Bizim burada olduğumuzu tahmin ettikleri için de durmadan birbirlerini uyarıyorlardı. Biz de düşmanı büyük bir heyecanla bekliyorduk. O arada düşman da içimize girdi. Bu, bizim ve Kahraman arkadaş için büyük bir fırsattı, büyük bir darbe vurma

anıydı. Bu arada, hemen arkamda bir tarama sesi duydum. Hemen arkasından da bomba sesi geldi. Kimin kimi vurduğunu bilmiyordum. Birden "biji Serok Apo, vurdum vurdum" diyen bir ses yükseldi. Diğer taraftan da bağırma ağlama "Ali, Mehmet vuruldu..." sesleri yükseliyordu. Düşman panikle ormanın içine dağılmıştı. Bu arada da bize de geri çekilin talimat geldi. Geri çekilme yaptık, Kahraman arkadaş da büyük bir coşkuyla nasıl saldırdığını, nasıl yere düşürdüğünü anlatıyordu.

Kahraman arkadaş epey tecrübe kazanmıştı. Hem kendi pratiğinden sonuçlar çıkarıyor hem de diğer arkadaşların her hareketini, çalışma tarzını dikkatle inceliyordu. Kuzey gerillacılığını öğrenmeye çalışıyordu. Gizliliğe dikkat ediyor; pusuda, tepede, nöbette neler nasıl yapılır anlamaya çalışıyordu. Savaşı ve yaşamı ciddiye alıyordu. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar izliyor ve değerlendiriyordu. İnandığı şeyi yapmaktan kimse alıkoymazdı Onu. Görevlere büyük bir coşkuyla sarılır talimatları tereddütsüz yerine getirirdi. Her türlü keyfiyete ve bir işi zamana yaymaya karşıydı. İlkeli bir duruşu vardı. Kahraman arkadaşın böylesine ilkeli yaklaşımı, coşkusu, yoldaşına ölümüne bağlılığı çevresindeki arkadaşları yoğun etkili-

yordu. Artık her şeyde örnek gösterilir hale gelmişti. O, bir ölçü olmuştu. Halkın içinde de kısa bir süre içerisinde tanınmış ve sevilmişti. Kığı, Yayladere, Karakoçan, Pülümür halkı, analar ve çocuklar Kahraman arkadaş görmeyince sorar olmuştu. Kendi çocukları gibi sevmişlerdi Onu. Zozanlara çıkan halk, Kahraman arkadaşın yanlarından ayrılmasını istemiyorlardı. Halkla sohbetlerinde olgun bir devrimci, çocuklarla sohbetinde öğretici bir gerilla olmuştu.

2003 sonbaharında bir grup yoldaşıyla göreve giderken pusuya düşmüşlerdi. Kahraman arkadaş grubun en önündeydi ve ilk taramada şehit düşmüştü. O'nun şahadet haberi kısa sürede, yayladan yaylaya, çadırın çadırına, dilden dile dolaştı. Tüm halk bu acı haberle çalkalanıyordu. Analar bir evladını daha yitirmenin acısıyla ağıtlar yakıyorlardı.

Hogır arkadaş yaşadığı sürece Kahraman arkadaşını camı gibi korumuştur, sözünü tutmuştu. Hogır arkadaşın şehit düşmesinden bir süre sonra Kahraman arkadaş da şehit düşmüştü. Ve gerillalar, albümlerindeki fotoğraflara bir ok işareti daha çizmişlerdi...

*Mücadele arkadaşları adına
Cudi Sebelan*

Henüz doğmamış çocuklar için...

"Şehitler ordusuna
verilecek en büyük
cevap kolay
ölümektir."

Önder Apo

Adı, soyadı: **Hasan ÇETİN**

Kod adı: **Hamza URFA**

Doğum yeri ve tarihi: **Birecik**

Urfa, 1979

Mücadeleye katılım tarihi: **1996**

Almanya

Şehadet tarihi ve yeri: **3 Kasım**

2003, Çavreş alanı/Adaklı/Bingöl

Urfa kalesinde yazılıdır destanım
ve benim adım daha doğmamış

çocuklara konar

bu benim sesim

bu benim nefesimdir

ve bu benim...

her gün toprak diye andığımız
yüreğim paramparça dağlanmış

bir yanım balıklı göl

oturup da doya doya seyredeyemem

oynayışını balıkların

doyamam rüzgarına

İbrahim'in hikayesinde

zincire vurulmuştur zaman

kitaplar kahpe!

kitaplar yalan!

bir urfa kalesi bilir adımı

beyaz taşlara kazınmış öfkem

dolaşamam sokaklarını

kaldırımları bana yasak

haberim yok mu?

harran gökyüzüm

şimdiki adım cehennem

ant içtik urfa kalesine

andımız var yağmur bekleyen filize

öyle kolay gitmek yok

öyle uzaktan bakış haram

taşlarına dokunacağım

ismimi kazıyacağım göklerine

Urfa!

adımı yazsana

suskun durmal

uzun sürmez bu hikaye

Ş. Seylettin Kızıl arkadaşın şiiridir

“Bağlı kalanlar kesin büyürler. Bağlı olmayanlar asla iflah olmazlar. Dolayısıyla varsa büyük direniş şehitlerimizin anısına bir bağlılık, bu kararlılık günlerine varsa bir anlamlı yaklaşımınız, onların çizdiği yolda ve temsil ettikleri partileşmeye, parti kimliğine bağlı kalmayı her şeyden yüce tutmalısınız.”

Önder Apo

Dersim dağlarının sevdalılarına

“Onlar, sadece kendileri için savaşmadılar. Kendilerinden haberi olmayan insanlar için bile bir şeyler yapabilmenin arayışındaydılar.”

Adı, soyadı: **Yaşar AYKAL**

Kod adı: **Şevger MURAT**

Doğum yeri ve tarihi: **Kayaballı köyü/Ömerli/Mardin, 1977**

Mücadeleye katılım tarihi: **1992**

Cudi

Şehadet tarihi ve yeri: **19 Kasım 2003, Kızılağaç/Bingöl**

Görevi: **Eyalet yürütmesi**

Yine gidenlerimizin ardından yazmanın en zor anındayım. Ne zaman bir şeyler yazmaya başlasa insan tüm anıları canlanır gözünde birer birer. İşte yüreği sonsuzlaşan bu insanları yazmak zorlaşır o an. Çünkü birini yazarken hepsi canların anı-larda. Belki yeni bir şey değil, böylesine acımasız bir savaş içerisinde şehadet gerçeği, özellikle bir özgür-lük savaşçısı için ölüm her zaman bir ihtimaldir. Ama böyle olduğunu bile bile hiçbir zaman alışma-dık bu gidişlere. Çünkü gidenlerin her biri kendisiy-le birlikte bizden de bir parça götürür.

Onlar, sevdiğimiz, birlikte yaşadığımız, birlikte her şeyi paylaştığımız güzel insanlar. Onlar, ülke-miz, halkımız, özgürlüğümüz için hiç çekinmeden kendini feda eden değerli insanlar. Kimi zaman ne-den hep bu güzel insanlar böyle giderler diye sor-maktan kendimizi alamayız ya. Oysa biliriz ki bu mücadeleyi güzelleştiren onlardı. Onlar zaten güzel oldukları için böyle bir yolu seçmişlerdi ve bıraktık-ları mirastı başarıları yaratan. Bize düşen onların bır-aktığı mirası omuzlamaktı kuşkusuz. Ve onları tüm insanlara anlatabilmek. Çünkü o güzel insanları her-kes bilmeli, tanımalı.

Onlar, sadece kendileri için savaşmadılar. Kendi-lerinden haberi olmayan insanlar için bile bir şeyler yapabilmenin arayışındaydılar. Bunun için de anlat-mak gerek onların yaşam dolu kişiliklerini, sevinçle-rini, hayallerini, sevgilerini, aşklarını...

Lakin bizim için anlatmak zordur onları. Birlikte savaştığımız, birlikte birçok acıyı, güzel günü, se-vinci paylaştığımız, birlikte ölümlere gidip geldiği-miz insanları yazmak oldukça zor. İşte bunlardan bir tanesi de Şevger arkadaş. Bir güv Şevger arkadaş yazacağımı hiç düşünmemiştim. Bu nedenle yazmak zorlaşıyor, duyguda ve düşüncede kaldırılması zor acılar kalıyor geriye. Diğer taraftan böylesi güzel insanlarla yaşadığımız, bir şeyleri paylaştığımız ve onları tanıdığımız için şanslı hissediyoruz kendimi-zi. Tabii bir taraftan da onlara layık olabilmenin, on-

şını nasıl örgütlemesi gerektiğini bilen bir devrimci yapar. 5 yıl gibi bir süre Dersim eyaletinde kaldıktan sonra, 1998 yılında Önderlik sahasına geçmek üzere Güney sahasına doğru yola çıkar. VI. Kongre'ye katılacak, en önemlisi de her gerillanın dokunulmaz sevdası olan Başkan Apo'yu görecek olması Onu müthiş bir moral verir. Önderliğe ulaşmak her gerillanın olduğu gibi, Onun da en kutsal arzusudur. VI. Kongre'ye katılır ve örgütsel tecrübelerini geliştirir. Önderlik sahasına tam da kendisini hazırlamışken, uluslararası komplonun gerçekleştirilmesi Onu yerle bir eder. Kongre sonrası artık her şey Başkan Apo'nun esaretinin intikamının alınması içindir. Bu amaçla daha yeni gelmiş olduğu Güney sahasından her yönlü Önderlikle yoldaşlığını güçlendirmek için, görev adamı olarak tekrar Dersim'e doğru yola çıkar. Geri çekilme sürecinde sürecin ağırlığını hissederek canla başla çalışmalara katılır. Kış sürecinde Amed'ten büyük zorluklar içerisinde Dersim'e gelir. Yoğun, ağır kış koşullarının içinde, imkansızlıklar ortamında kendi gücüne sahip çıkmış ve onları tehlikelerden korumuştur. Geri çekilme döneminde kuzey alanlarında birçok sorun yaşanmasına rağmen, Şevger arkadaşın partiye ve Önderliğe bağlılığı güçlü olduğundan ayakta kalmayı ve irade olmayı başarabilmiştir.

ların bıraktığı anıları yaşama dönüştürebilmenin görevi ağır geliyor. Bu giden güzel insanlardan, yoldaşlardan birisi de Şevger arkadaştı.

Şevger heval çok küçük yaşlarda mücadele saflarına katılmıştı. 1992 yılında Serhat eyaletinde buluşmuştu gerillayla. O, mücadele içerisinde büyümüş, kendini orada tanımış, geliştirmiş ve komutan olmuştu. Serhat eyaletinin en zorlu dönemlerinde büyük bir mücadele vererek başarılı bir gerilla olacağını daha baştan kanıtlamıştı. Belli bir süre orada kaldıktan sonra, 1994 yılında Dersim eyaletine geçmişti. 1998'e kadar Dersim'de önemli bir tarihe tanıklık etmiştir. Zilan arkadaşın mucizevi yücelişine şahitlik etmiştir. '97 final yılında, Dersim'in yaşadığı en zorlu sürecin içinde yer almış, büyük kayıpların, büyük kahramanlıkların sergilendiği bu sürecin başarılı bir militanı olmuştur. Onun için ikinci olgunluk dönemidir. Yitirilen canlar, düşmana olan kinini, gelişme aşkını derinleştirmiştir. Her yönüyle kendini bulmuş bir militandır artık O. Kendini zorluklarla, acımasızlıklarla yoğunmuş dönemlerin başarı yaratan savaşçısı ve komutanı olmuştur. Kişiliğini, zorlu süreçlerin süzgecinden geçirir ve düşman karşısında nasıl bir Apocu militan olunması gerekiyor sorusuna en doğru cevabı verir. Yaşadıkları, deneyimleri, Onu olgun, her davranı-

şını nasıl örgütlemesi gerektiğini bilen bir devrimci yapar. 5 yıl gibi bir süre Dersim eyaletinde kaldıktan sonra, 1998 yılında Önderlik sahasına geçmek üzere Güney sahasına doğru yola çıkar. VI. Kongre'ye katılacak, en önemlisi de her gerillanın dokunulmaz sevdası olan Başkan Apo'yu görecek olması Onu müthiş bir moral verir. Önderliğe ulaşmak her gerillanın olduğu gibi, Onun da en kutsal arzusudur. VI. Kongre'ye katılır ve örgütsel tecrübelerini geliştirir. Önderlik sahasına tam da kendisini hazırlamışken, uluslararası komplonun gerçekleştirilmesi Onu yerle bir eder. Kongre sonrası artık her şey Başkan Apo'nun esaretinin intikamının alınması içindir. Bu amaçla daha yeni gelmiş olduğu Güney sahasından her yönlü Önderlikle yoldaşlığını güçlendirmek için, görev adamı olarak tekrar Dersim'e doğru yola çıkar. Geri çekilme sürecinde sürecin ağırlığını hissederek canla başla çalışmalara katılır. Kış sürecinde Amed'ten büyük zorluklar içerisinde Dersim'e gelir. Yoğun, ağır kış koşullarının içinde, imkansızlıklar ortamında kendi gücüne sahip çıkmış ve onları tehlikelerden korumuştur. Geri çekilme döneminde kuzey alanlarında birçok sorun yaşanmasına rağmen, Şevger arkadaşın partiye ve Önderliğe bağlılığı güçlü olduğundan ayakta kalmayı ve irade olmayı başarabilmiştir.

2002 yazı ortalarına kadar düşmanın amansız yönelimlerine karşı çok güçlü bir duruş sergiler. Komutanlığıyla her zaman görevlerin başında öncülük yapar. 2002'de Kuzey'de eskiden kalan güçlerin Güney'e geri çekilme kararı çerçevesinde tekrar düşer yollara ve Güney'e gelir. Mazlum Doğan Kadro Okulu Kürtçe Şubesi'nde kurul olarak çalışmalara katılır. Sonra Mahsum Korkmaz As-

keri Akademisi'ne geçer. Belli bir müddet son gelişmeler çerçevesinde kendisini eğittikten sonra, Dersim'de ortaya çıkan ihtiyaçlar ve HPG'nin gelişmelerini taşımak amacıyla tekrardan kısa bir süre kalmak zorunda olduğu Güney sahasından yola çıkar. Çünkü O, bir ihtiyaç insanıydı, zorlu görevlerin başarılı gerçekleştiricisiydi. Tutkuları, azmi, emeği ve çabası güçlü olan bir militandı. Büyük bir moral ve coşkuyla görevini en iyi biçimde yerine getirmek için Dersim'e yöneldi. Kış koşullarının engellerini sorun yapmayarak muazzam bir inançla yürüdü hedefine.

Şevger yoldaşın bu gidiş gelişleri bile O'nun ne kadar mücadele aşkı ile dolu olduğunu göstermektedir. Onunla Kuzey'de ve Güney sahasında oldukça uzun bir süre birlikte kalmıştık. Dedğim gibi Şevger heval mücadelede kendini bulan, mücadele ile büyüyen, mücadelecı kişiliğe erişen arkadaşlardan birisiydi. Dile kolay tam 12 yıl o dağlarda yaşayabilmek ve savaşabilmek... Hem büyük bir irade hem de büyük bir güç ve direnç istiyor her açıdan. Şevger heval direnç bir insandı. En zorlu alanlarda ve pratiklerde kalmasına rağmen her zaman bu pratiklerin üstesinden gelebilmişti.

Giden yoldaşlarımızı her zaman örnek almanız gerektiğini söyleriz. Şevger heval de bunlardan biriydi. Birçok özelliğini O yaşarken de kendimize örnek alırdık. İyi bir savaşçı, iyi bir yoldaş, iyi bir komutandı. İnsanı ve yaşamı seviyordu, ülkesini ve halkını da. Şevger cesaretli bir yürekti. En zorlu anlarda bile neşeli olmayı başarabilen, coşkusundan bir şey kaybetmeyen bir yoldaşımızdı. Şevger'i hiç dinmeyen gülüşü ve her şeye rağmen moralini yitirmeyen yapısı ile tanıdık. Şevger'i küçük yaşlarda bu mücadeleye sürükleyen en önemli noktalardan biri, O'nun arayışçı bir insan olmasıydı kanımca. Kendini geliştirme ve öğrenme istemi, olanla yetinmemesi, her işte daha iyisini istemesi O'nun arayışçı özelliklerinden kaynaklıydı. Severdi aramayı ve yeni şeyler yaratmayı. Aramak

aştandı, aramak sevgindendi, aramak ülke özlemindendi, aramak halkının acılarını din-dirme istemindendi. Ondandı aramak tükenmeyen bir aşk halini almıştı. Kaybetmeyi asla kabul edemezdi, başarmak bir tutkuydu çünkü O'nun için.

İyi bir savaşçıydı, savaşın en zorlu anlarında dahi cesaretle yürüdü. Yoldaşına bağlı bir insandı. O'nun yoldaşları için kendini tehlikeye bile atmaya nazır duruşunu unutmak mümkün değil. Birçok zaman bunu yaptı da. Kaç kez kendini ateşlere attın arkadaşların uğruna, kaç kez ölümün üzerine yürüdüğün bilinmez.

Evet sevgili yoldaş, kimi zaman umursamaz bir çocuk heyecanı ile koşun dağ doruklarında, kimi zaman ağır yükleri omuzlayarak, kimi zaman da hayallerinle daldın derin orman deryalarına. Ama her zaman coşku ve umut doluydun. Tecrübeli bir gerilla endamı ile bazen bize yürümeyi öğrettin, bazen savaşmayı, bazen ağız dolusu gülmeyi öğrettin. Tüm tehlikelere karşı gülerek yürüyüşünü düşünüyorum, giderken de öyle miydin güzel insan? Acılarımızı ve en güzel günlerimizi Dersim'in en güzel zamanlarında birlikte yaşadığımızın ve savaşımızın güzelliği hala gözlerimin önünde. Kara gözlerinin parıltısından gecenin içine ışıltılar saçarak sızan gerilla yoldaşım. Sevgi dolu gülüşünden bir damla olsun düşmez mi göz bebeklerimize. Bir merhaban, birkaç satır sözün, sesinin bir ezgisi dokunmaz mı ruhumuza yine.

Giden bir yoldaş üzerine yazdığım bir şiirinde şöyle demiştin:

"kahrolmak nedir ki heval ardınızdan,
yeniden yaşamak ve sizin ardınızdan

daha güçlü mücadele etmek..." evet gidenlerin ardından çok şey söyledin ve yerine getirdin söylediklerini. Şimdi senin ardından yazmanın ne kadar zor olduğunu anlatmamam heval. Her bir anında yaşamın kahrolmak değil, ama bıraktıklarımızı yaşatmak sonsuzca yürek ister heval. Kahrolarak ardınızdan anılarımızı sahiplenmek ve sizi

sonsuzca yaşatmak mümkün değil biliriz. Ama yine duygularımızın önünü alamayıştımızı mazur görün yoldaşlar. Daha kaç ay öncesinden birlikteydik yine. Ve sen bize Dersim'den gelişinin anılarını anlatıyordun kahkahalar atarak ve coşarak. Bizleri ülkenizin güzel coğrafyasında gezdirerek yol maceralarını anlatıyordun. Böyle çabuk mu olacaktı heval gidişin. Dersim'in sevdalıstıydım sen. Ama şimdi Dersim dağlarının sensiz yüreği acır inceden inceye. Onlar yine senin gelişini bekliyorlar. Sen de onlara yeniden kavuşmanın coşkusu ile yürüyorken, neden heval neden bu gidiş? Sormanın bir anlamı var mı bilmiyorum. Aslında haklısın kalleslik sorulur mu hiç, kalleslik ansızın metrelerce kar dahi olsa gelir, alıp gider canlarımızı. Kalleslikte yoktur kardeşlik, sevgi, adalet.

Oysa siz barışı yaratmanın savaşçısı olarak gidiyordunuz Dersim topraklarına, yeniden yeşertmek için sevgi tomurcuklarını. Dersim sensiz olmazdı, tüm arazisini avucumun içi gibi bilirdin, tüm dağlarını, vadilerini, kuytuluklarını, zozanlarını, sularını...

Dersim yollarına düştün yine bir sonbahar vakti. Ansızın kallesliğin üzerinize çökeceğini bilemezsiniz ya. Dersim dağlarının sevdasında yitirdin kendini, şimdi Dersim dağları her baharda senin türkülerini söyler. Rengül, Çet vadisi, Ali boğazı, Zargoitler senin anılarını kucaklar her gece ve her gündüzde. Her adımında Dersim'in senin ayak izlerin durur hala. Dersim dağları senin şarkını söyler hiç usanmadan. Belki onlar da senin onlara heyecanla gittiğin gibi, seni bekliyorlardı heyecanla. Kara kışa aldanmadan çıkmıştın yollara, oysa biran evvel ulaşmaktı amacın, giden birçok yoldaşınla paylaştığın mekanlara. Yeniden onları duyumsamaktı belki Dersim de-

yişin. Ayrılığına dayanamadın Dersim'in ve yeniden düştün yollara. Sendin oralarda yaşamın en güzel adımlarını atan ve halkının düşlerine katık olan. İnce ruhlı, derin düşünceli güzel yoldaşım. İnan şimdi her şey bir zamansızlıkta akıyor gibi. Çünkü senin gidişine asla inanamadım. Sanki yine oturmuş sana mektup yazıyorum Kahperi'den Ali boğazına. Ve sanki senden bir cevap gelecek yine Ali boğazının en güzel tasvirleriyle, arkadaşlarına duyduğun özlemle. Dansetmek derdin, savaşırken dans eder gibi savaşmalıydı derdin. Sen bu dansı en zorlu anlarda bile yapabiliydin. Sen de İbrahim, Botan, Peyman, Tanya, Munzur, Mahir gibi umut yolcusuydun.

Hep birlikte Önderliği görecektik. Ne kadar coşku ve umutla koyulmuştuk yola. Bize yolculuğumuzun adımı güneşimiz vermişti. Ama şimdi sen bu yolculuğumuzu bir başka kuldarda koşuyorsun. Çünkü hepimiz

söz vermiştik bu yolculuğu asla ve asla ne olursa olsun bırakmayacaktık. Umudun yolculuğuna layık olmanın yolu, bu yolculuğu sonsuzca sürdürmekten geçer. Bunu bilinci ile yaşamak tek gerekçemiz olacak Şevger yoldaş. Seninle geçirdiğimiz sevgi dolu günlerin anısına her zaman bağlı kalmak tek yaşam kaynağımızdır. Biz bu gidişin hepimiz açısından bir imtihan olduğunu biliyorduk ve bununla yüzleşmekten de korkmuyorduk, ama bilirsin yüreğe bazı şeyleri anlatmak zordur. Sizin gidişinizin acısı yüreğimizden silinmeyecek, bizi güzel şeyler yaratmaya kamçılayacak bir sızı olarak kalacak. Ta ki o güne ulaşana dek, yeniden merhaba sevgili yoldaşım.

*Mücadele arkadaşları adına
Tekoşin Şevger*

Yüreğimiz çılgın seni beklemekteyiz

Şevger.... Dolu dolu yaşanan bir yaşam öyküsünü sınırlı sayıdaki sayfalara sığdırmak kimin haddine? Kim başarabilir bunu? Kelimeler en çok o anda kifayetsizleşir, insan en çok o anda tüm yeteneklerini yitirir, kelime dağarcığı sıfırlanır, kamuldayamaz duruma gelir, bundan sonra tüm anlarında yaşayacağı anılara sarılır. O anılar ki bir türlü onları anlatacak kelime bulunamaz. Bazı şeyler sadece hissedilir ve yaşanır, ama yazıya dökünce hep eksik kalır. Yaşar Kemal de gelse, sonucu değiştiremez. Fakat gidenlerin ardından yazmak da biz geride kalanlara düşüyor her defasında. Öyle zor ki yazmak.... Hep eksik kalacağımızı bildiğimiz için, yaşamımızdaki en sancılı, en duygusal ve sorumluluğu en ağır kesitler oluyor bu anlar. Gözümüzün her tarafta Onları ararken, yüreğimiz Onların özlemiyle atarken, umutla gelecekler diye yollarını gözlerken sonsuz yolculuklarını anlatmak..... İşte o an yüreğin çılgın olduğu andır.

Her yıl tarih, Kürtlük kokan bir Mardinde doğmuştu Şevger arkadaş Anası acılarıyla emzirmişti Onu, her Kürt kadının yaptığı gibi. Kültürler mozaği Mardin'de büyümenin hoşgörüsünü edinmişti. Demek ki ilk erdem dersi ni buradan almıştı.

Gerilla hamlelerinden en çok etkilenen, 1990'larda kitle serhildanlarının en güçlü yaşandığı alanlardan biriydi Mardin. Bu serhildanlar Şevger arkadaşı da derinden etkilemiş olmalı ki, çok genç yaşta yönünü dağlara verip, silahı omuzladı. Birçok alanda çalışmalara katıldı. Güney, Serhat, Dersim... 95 yılı da dahil olmak üzere o yıllarda yaşanan zorlukları yaşayanlar bilir ancak. En ekstrem eyaletimiz olması, yine Koçgiri ve Karadeniz eyaletlerini beslemesi de eklenince Dersim eyaletinin omuzlarına, düşmanın yönelimleri her geçen gün daha fazla büyüterek sürüyordu. Mü-

cadelemizi kuzeyden başlayarak daraltmayı planladığından, çok kapsamlı saldırılara girişiyordu. Bir yandan düşmanın ağır yönelimleri, diğer taraftan ihanetçi işbirlikçi çiziminin tahribatları ve her yanıya sert bir coğrafyanın koşullarının içinde, bir merminin dahi hesabının yapıldığı olanakların sınırlılığında, Şevger arkadaş ikinci dersini öğrenecekti: Çelikten iradeli olmayı...

Yaşının onca genç olmasına, onca zorluğa rağmen ikirciksiz yaşamının çoğunu Dersim’de yaşadı. Kelimenin tam anlamıyla fırtınalı yıllar... Savaş tanrısının hükmünü icra ettiği yıllar... Üstelik ihanetçi işbirlikçi Zeki çizgisinin derin izler bıraktığı ve olanakların oldukça kısıtlı olduğu Dersim coğrafyasında, gerilla olmanın ne demek olduğunu göğüslemeyi öğrenecekti. Yüksek moral ve coşkusu, görenlerin hafızasından kolayca silinmeyecek özelliği olacaktı. Daima neşeliydi, yüzünde gülücükleri eksik olmazdı. Onun bu özelliği çevredekilerde de etkilirdi. Olumsuzluklarda olumlu bir yan bulmaksa, Apoculuktan edinmiş olduğu özellik olsa gerek. Neşeli, coşkulu ve moralli olma mizacı maske değildi ki yüzüne taksaydı. O, gerçekten de içinden geldiği için öyleydi. Yaşama yüklediği anlam, geleceğe bakışı, Onu hep böyle kılıyordu. Mücadelenin zorlukları ile yoğunluyor, gün geçtikçe çelikleşiyordu.

Deyimin tam anlamıyla, ‘taş çatlasa’ 17’sindeydi ilk görev aldığı anda. Artık inisiyatifli hareket ediyor, mangası ile göreve gidiyor ve pusuda düşman bekliyordu. Onun cesareti, eylemlerde gösterdiği performans ve görevler karşısındaki yoğun başarıma çabası, görenleri gıpta ettirecek düzeydeydi. 96 yılı içerisinde çok sayıda eyleme katılmış ve ortaya koyduğu pratik duruşla arkadaşların sevgisini kazanmış olması, Şevger arkadaşına komutanlıkta ilk basamağı, yani manga komutanlığını kazandırmıştı. 1997’ye ise bir adım daha üstte, takım komutanı olarak girecekti. Yaşının küçük olmasına karşın oldukça olgunlaşmıştı. Onu ciddi sorumluluklar bekliyordu. 97 yılı Dersim eyaleti için tam bir direnme savaşı yılıydı. Henüz koşullar gerilla için dezavantaj durumdayken, düşman çok kapsamlı yönelmişti. Nisan ayı içerisinde yüze yakın şehadet yaşamıştık eyalet olarak. Bu durumun yarattığı sorunlar karşısında eyalet uzun bir süre sadece yeniden toparlanma mücadelesi vermişti. Eyaletin o ağır atmosferinde, O, yine olumlu bir yan bulmuş, en güzel eylemlerine o yıl imza atmıştı. Mevcut duruma nasıl karşılık verileceğini bizzat pratik çabası ile gös-

termişti. O, artık bir gerilla komutanıydı. Planlayan, örgütleyen, sevk ve idare eden, savaştıran, en başta da uygulayandı. Onun komuta kişiliği çekirdekti, emekle yoğunlularak şekillenmişti. Zaten hareketin içerisinde büyümüştü. Savaşçısı ile birlikte hem eylemdeydi, hem kazma kürek elinde ya bir depo, ya sığınak ya da bir mevzi kazardı. Hangi çalışma varsa, en başta kendisi yer alırdı. Herkesin gönüllü kazanmayı başarmıştı. Gerisi yürek ve bilinç işiydi, ki o da vardı zaten. Oldukça mütevazı oluşu, daha yeni tanyanların bile dikkatini çekecek kadar belirgindi. Daha yirmisindeyken bölük komutanı olması, Onu gerçekliğinden uzaklaştırmamıştı. O yaşta böylesine hızlı yükselişle kendisini kaybedenleri az mı gördük? Bunlar bir yana, aksine, daha fazla sorumluluk duygusu ve bilinci gelişmişti.

Bütün bunların bir ödülü olmalıydı, o da 98’de geldi. VI. Kongre’ye katılacak, oradan da Önderlik sahasına geçecekti. Ne kadar da çok istemişti Önderliği görmeyi. Nasıl birisiydi acaba? Yaşamını ve okuduklarını merak ediyordu her gerilla gibi. Çok heyecanlanmıştı. Coşkusu ve temposu zirvede seyrediyordu. Katıldığından beri hep o büyük insanı merak etmişti. Dünyanın gündeminde, Kürtlerin gündelik yaşamlarının bir parçası olan, sadece fotoğraflarda gördüğü, ama iliklerine kadar hissettiği o insan nasıl birisiydi? Yıllarca hunun hayali ile yaşadı. Ona doğru yürüyüştü ve şimdi çok yaklaşmıştı. Yol sürecinde, ilk karşılaşmalarında nasıl davranacağını hesaplıyordu belki de. Önderliğine neler anlatacağını kafasında tasarlıyordu. Belki de hep dinlemeyi tercih edecekti. Herhalde o anı düşündükçe daha da sabırsızlanıyordu. O ilk karşılaşmanın planlarını bütün ayrıntıları ile düşünüürken, duyduğumuzda hepimizin vücudunu soğutan bir sürpriz ile karşılaşacaktı. Henüz yoldayken, Önderliğin Roma’ya çıktığını öğrenecekti. İnsanın uzun yıllar taşıdığı hayallerine bu kadar yaklaşmışken, birden elinden uçup gitmesi nasıl bir duygudur acaba? İşte Şevger arkadaşın o anki duygularını asla öğrenemeyecektik. Bu da yeni bir durumdur.

Böylece üçüncü dersini öğrenecekti: Bir militan, her an her duruma hazırlıklı olmalı ve olayları metanetle karşılamalıydı.

VI. Kongre'den sonra kutsal topraklara geri döndü. Dersim'den vazgeçmedi, vazgeçemezdi artık. Beynine yerleşmişti artık. Orada nice acılarını, sevinçlerini bırakmıştı. Sırt sırta yatdığı, aynı kefiyeyi, hatta tek bir sigarayı paylaştığı nice canlar gömülüydü Dersim'de. Aynı patikaları arşınlamış, aynı çeşmelerden su içmişlerdi. Aynı mangalarda uyumuş, aynı ocaklarda yemek pişirmiş, çay demlemişlerdi. Şehit

sim'e yürüyüşüne devam edecekti. Genel yapımız daha bu travmanın şokunu atlatabamışken, geri çekilme kararı verilmişti. Deyim yerindeyse, tam bir deprem anıydı. Kimin ne yaptığı ve ne yapacağı bilinmiyordu. moralsizlik ve kırılmaların yaşandığı o süreçte, yola çıkan grupların yoğunca şehadetler yaşaması en büyük acıydı yüreklerin. Beyinlerdeki fırtınaların etkisiyle yaşanan şiddetli dalgalanmaların ve savrulmaların merkezi yerlerinden birine ulaşmıştı Şevger arkadaş, Bingöl'deydi. Geri çekilme talimatına ikirciksiz uyacaktı. Biraz buruktu içi.

O, çok sevdiği Dersim dağlarına ulaşamamıştı, ama olsun, kararlıydı. Nasıl olsa bir daha gelecekti. Tekrar Güneye dönmek için hareket edip Amed'e ulaştığında, daha vahim bir manzara ile karşılaştı. Koçgiri, Karadeniz, Dersim, Erzurum ve Amed güçlerinden yığılmalar olmuştu burada. Kurye ve erzak sıkıntısı, yine düşman operasyonları Güneye geçişleri engelliyordu. Bu kadar gücün Amed'de üslenmesi, imha anlamına gelirdi. Zaten kış da kapıdaydı. Yapılan yoğun

Dişar'ın çatışmaya girdiği kış kampından geçerken, ağaçlardaki mermi izleri ve boş kovanlardan 41 şehidin anısı hep yeniden canlanırdı düşünde. Hala her gittiği noktada eski ayakka-bılar ve ezilmiş demlikler, tencereler buluyordu. Buralardan her geçtiğinde yoğun bir duygu atmosferini yaşar, hep o günlere giderdi, can yoldaşlarını sonsuz yolculuğa uğurladığı o günlere.... İşte bunlara yakın olmak, Şevger arkadaşına güç veriyordu, bu yüzden buralardan kopamamasının sebebi. Ölünecekse orada ölmeliydi.

Önderliğin esaretinden oldukça etkilenmişti, koyuvermeyecekti kendisini, esaret olayından gerekli dersleri çıkarmasını da bilmişti. Der-

şün tartışmalar sonucu, bir bölüğün Dersim'e geri gönderilmesi kararlaştırıldı ve bölük Şevger arkadaşın sorumluluğuna verildi. Onu bekleyen görevler daha da ağırlaşmıştı. Devrimciler zor günlerin adamıdır sözül, böylesi anlar için söylenmiş olsa gerek. Coğrafyanın önemli bir kesimi kar altında ve hareket imkanları oldukça sınırlanmışken onlar Dersim'e doğru yola çıktılar. Hiçbir hazırlıkları yoktu. Dersim'in tabiat koşullarında tasfiye olmaları işten bile değil. Düşman yönelimleri ve sürecin getirdiği sıkıntılar da cabasıydı.

Şevger arkadaş ilk defa yalnız kalıyordu. Şimdi bütün yeteneklerini ve edinmiş olduğu tecrübeleri kullanmalıydı. Ne yapıp edip bu 22

canı bahara sağlam çıkarıp, partiye teslim etme-
liydi. Kuzeyde bir kış kampına sorumluluk yap-
mak, basiretli olmak kadar, mangal gibi bir yü-
reğe sahip olmayı da gerektiriyordu. Düşmanın
sınırsız teknik kullanımına karşın, gücü çatış-
malara sokmadan pratik sürece hazırlamak her-

çok sevdiği Dersim dağlarına kavuşmanın se-
vinci, her şeyi bastırmaya yetmişti bile. "Artık
kaygılanmaya gerek yok, bu dağlar, bu halk bi-
zi korur" diyordu. Bu zor koşullardan başarıyla
çıkması, kendisine yeterli bir deneyim ve güven
kazandırmıştı. Öyle ki, artık savaş içerisinde
yetişe gelmiş, sınanmış ve başarısı tescil edil-
miş bir komutandı. Önderliği her koşul altında
takip etmeyi esas alandı. İlkesel yaklaşması,
en boğucu atmosferde bile sağlam bir pozis-
yonda kalmasını sağlamıştı.

2002 yılının sonlarına doğru Dersim'den
ayrılan Şevger arkadaş, yeni süreçte eğitim-
den geçmek üzere bir grup arkadaşla Güneyin
Xinere alanına ulaşmıştı. Burada ideolojik
eğitimden geçtikten sonra, bir de Kandil'de,
akademide askeri eğitim aldı. Bu sahalarda da
kısa sürede mütevazılığı, coşkusu ve morali
ile dikkat çekmiş, eğitimde gösterdiği perfor-
mansla iyi bir profil çizmiş ve umut vaat eden
bir pozisyonu yakalamıştı. Bu yoğunlaşmalar
sonucu, 2003 sonbaharında üçüncü kez Der-
sim için bir grupla yola koyuldu. Söylemesi
dile kolay, Güney'den Dersim'e yol almak...
Burada, inanç ve kararlılık yeterince açık de-
ğil mi? Şimdi daha iyi anlıyoruz, bu hareketin
böyle komutanlara ne kadar ihtiyacının oldu-
ğunu.

Ama bu kez olmadı işte Şevger yoldaş. Yap-
ılması gereken yarım kalmış işler vardı. Daha
Güney'deyken Mahir (Şerif Yalçın)'ın Bat-
man'da şehit düştüğünü öğrenmişti. Munzur
(Hüseyin Gül) da Tokat'ta şehitler kervanına
katılmıştı. Henüz yoldayken Hüseyin (Hasan
Ertuğrul)'ın da Ordu'da şehit düştüğünü öğre-
necekti. Dedim ya, yarım kalan işler vardı. Kış
da kapıdaydı hani. Ama yine de gitmesi gereki-
yordu. Biz Güney'de kalan eski silah arkadaş-
larımız olarak, yüreğimiz hep sizlerleydi. Der-
sim'e her çıkan grupla aynı heyecanı yaşıdık.
Kulağımız gelecek haberde, yüreğimiz heye-
candan daha fazla kan pompalıyordu durmadan.
Sağlam ulaşabilecek miydiniz? İşte kafamızda-
ki tek soru işareti... Ve işte sorumuzun hiç iste-
mediğimiz cevabını insanın vücudunu soğutan,

kesin harcı değildir. Düşman hareketlerini izle-
yerek, zaman zaman yer değiştirme ve çeşitli
taktikler uygulayarak yine yenilmelerle, gücü
sağ salim bahara çıkarmayı başarmıştı. İlk defa
bu kadar olumsuz koşullarla mücadele ediyor-
du. O yılı yaşadığı en ağır yıl sayıyordu. Ama o

Ürperten, yürekleri yerle bir eden o haberi spikerlerin donuk sesinden alıyoruz. "Bingöl'ün kırsal kesiminde, teröristler ile güvenlik güçleri arasında çıkan çatışmada 15 terörist" Anladık anlamasına, ama kabullenemedik. Böyle gidilmemeliydi. Şimdi biz Dersim halkına ne diyeceğiz? O halkla öylesine bütünleşmişin ki, hele Hozat'a bir süre uğramasaydın hep sorarlardı. Biz o zaman "Başka alandır yakında gelecek" diyorduk. Peki ya şimdi? Elbette Bingöl de ülkemizin bir parçası, ama o çok sevdiğin Dersim'e ulaşmaman, yarım kalan bir iştir. Öyle ya ailen de sana hasretti. 15 yaşında evden ayrılan Yaşar, şimdi 26'sında bir delikanlıydı. Ve o zamandan bu yana görmemişlerdi. Naaşını almaları, teselli olmaları için belki de iyi oldu. Ama seni Dersim'de yoldaşlarının yanına koyamamak bize ağır geliyor işte.

Hani sözleşmiştik, Dersim'de buluşacaktık. Poşe'deki çeşmenin başında zillfet yapacaktık. Ayranını Safsالتık'tan getirecektik. Üstelik Dersim'den yoldaşların senden yeni haberler ve yeni gelişmeleri öğreneceklerdi. Hani özleminizi Dersim'de birbirimize sarılarak gidecektik?

Bu satırları yazarken, o kadar çok anı zihnimizde canlandı ki, bir film şeridi gibi hepsini yeniden izledik. Bu kısa ömre bu kadar şeyi nasıl sığdırabilmişin? Gidenlerin ardından yazmanın ne kadar güç olduğunu bir daha yaşadım. Zaten bir şey yazmadık, sadece Şevger arkadaşın kim olduğuna dair kısa bir not düştük.

Başta Dersim halkı olmak üzere, tüm Kürdistanlılar ve silah arkadaşlarımız sizleri unutmayacak ve hep anacaklar. Sizlerden güç almayı her zaman bileceğiz. Başkan Apo'nun en sadık takipçileri olarak sizler, her zaman yaşam gerekçemiz olacaksınız. Şevger, Mahir, Metin, Munzur, Hüseyin, Server ve adını saymadığımız 2003 şehitlerinin anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

*Mücadele yoldaşları adına
Dersim'den silah arkadaşları*

Güneşe ulaşmak

**Koşar adım özgürlüğe giden
ayak izleri çocuğun**

**Kırılan zincirlerin
mufluluğunu yaşayan
dileklerin**

ahenkli göz yaşları

Fırtınalı gecelerin

nefessiz aşkını soluyan yürek

Şüveyda'nın içinde

keskin soğukluğuyla

geceyi kesen kılıç edasıyla

güneşe ulaşmak

**Üçurumları atlamak sessiz ve
selamlı**

özgürlüğü içmek

4 Risan'da yürümek

sonra bir daha yürümek inadına

karanlığa öfkeli

ülkemin bebek gülüşlü

asi gençleri

ardında filizlenir özgürlük.

Tutuşur toprak

küllenir boy verir zafere doğru

Olacaksa yeniden doğuş.

insanca yaşamak

dağlarda dağlarda...

Şevger (Yaşar Aykal)

Şehitler her anımızdır

Gerilla yaşam felsefesini küçük bir zaman dilimi içerisinde yaşamak, Napolyon'un dediği gibi "büyüklük gülünçlük arasındaki yakın ve çok uzun bir süreci ifade eder." Biz de gece yakılan ateşle, sabahın serin esen rüzgarıyla, coşkulu ve kendinden emin bir yürüyüşle tüm başarıların kaynağı olan şehitlerimize selama durmak gibi bir duyguya daha tanık olduk. Onları anarken, bizden kopan ve her zaman bizimle yaşayan ve yaşayacak olan şehitlerimizin kutsal mekânları olan kalbimizin en güzel yerine saklayacağımızın sözünü yeniliyoruz. Yeni dönemin görevlerini başarıyla pratikleştirmenin heyecanı içerisinde olan kadro yapısı ile yaşamak da bizim için ayrı bir anlam ifade ediyor. Çekilen resimler, güzel bir renge ortaya çıkarırken, başarının da sembol niteliği taşıması dilekleriyle her zaman başarının sahibi olmalarını diliyorum.

Devrimci selam ve saygılar

Sevger / Murat

28 / Mayıs 2003

Uzakdoğu gülüşlü genç komutan

Hafif, ılık ılık esen bir rüzgarla beraber yağan yağmur insanlara bir nefes al-dutuyor, dünyayı temizliyordu. Yerde gittikçe birleşen küçük yağmur damlacıkları bir akıntıya dönüşüyordu. Bu damlalardan biri de Şevger Murat'tı. Suyun doğadaki dolaşımı, tekrardan toprağa ulaşması gibi, Şevger Murat da doğduğu ana topraklarından, Mardin'den yola çıkmış, Amed, Mersin, İzmir derken topraklarına geri dönmüştü. Bu dolaşımında üzerine bulaşan kirleri temizlemek, böylece toprağına ulaşmak, ürün vermek istiyordu. Temizlik güçlü bir savaşım gerektiriyordu. Bunun yeri ise dağlardı. Özgürlüğün kokusunu taşıyan, özgür olmak isteyen tüm canlılara yurt olan dağlar.

Dağlardaki yürüyüşü güçlüydü. Her adımı diğer adımına yol açıyor, güç veriyordu. Sert rüzgarlar, bitmeyen yollar, dinmeyen acılar, bir iksir olup güç veriyordu.

Güçlü bir gerilla olmuştu. Uzakdoğu çehreli, çocuk gülüşlü, mütevazı, hümanist yoldaş. Kendisini askeri olarak çok geliştirmişti.

Özellikle Dersim bu yükselişte etkili olmuştu. Özgürlüğün dağları ona çok şey öğretmişti. Yaşamayı, olıcaksa da dağlarda özgür yaşamayı, bir dağ keçisi gibi, alabalık gibi, kınalı keklik gibi, kanlarını toprağına ürün versin diye sunan gerilla gibi özgür yaşamaya ant etmişti. Yüreğı kıpır kıpır özgürlük istiyordu. Akmak, daha da akmak, sel olmak, nehirlerle buluşmak istiyordu.

1992'de katılmıştı gerillaya. Efsane yer Botan'da gerilla ile bütünleşmişti, savaşın acımasız yüzünü ilk katıldığı yıl Güney Savaşında gördü. İlk yoldaşları orada yanında şehit düştü, sonra uzun yolculuklar başladı. Birçok yer gezdi ve sonunda Dersim'e ulaştı. VI. Kongre için Güneye tekrar yıllar sonra geldi. Yollar ona dayanmıyordu, yetişemiyorlardı. Yollar bile yorgun düşmüştü, dur diyorlardı, ama Şevger arkadaş durmuyordu. 1999'da, VI. Kongre açılımı için yine Dersim'e yol aldılar. Ş. İsa (Orhan İl-bay) ve Ş. Botan arkadaş da vardı grupta. Yönetim içliydi, kendisi de yer alıyordu.

Şevger (Yasar Aykal)

Bir ayı geçmişti Güney'de yola çıkılı beri. Serhat Erzurum arası bir yere ulaşmışlardı. Tarih 2 Ağustos '99. BBC radyosundan geri çekilme kararına ilişkin haberi dinlerler. Birbirlerine bakıyorlardı. Anlamamışlardı. Onlar savaşın daha da tırmandırılması için Dersim'e gidiyorlardı. Hepsi birbirinin yüzünde kafalarındaki soru işaretlerine cevap arıyordu. Yavaş yavaş mırıldanmalar ve ardından hafiften kıpırdamalar başladı.

İsa (Orhan İlbay): Ne yapalım? Geri mi dönelim? Haber doğru mudur acaba?

Botan: (ismini yaz) Geri dönelim.

Şevger: Hayır, Erzurum'a gidelim. Orada anlarız neler olduğunu...

Erzurum'a, ardından Dersim'e gitmek istiyorlardı. Hiçbir gelişmeden haberleri yoktu. Kafalarındaki düşüncelerle yollarına devam ettiler. Ne olacaktı acaba? Bu dinginlik, sessizlik neydi? Nerelerden geçiyorlardı hiç farkında bile değillerdi. Sadece yürüyorlardı. İlk defa bu derecede bir bilinmeyene bir sürü kaygıyla ilerliyorlardı. Bütün gruplar bir anda nasıl geri çekileceklerdi? Bu mümkün müydü? Olsa olsa dört, beş yılda olurdu. Herhalde öyle olacaktı. Bir anda olamazdı.

Kafalarında bu soru işaretleriyle Erzurum'a ulaşırlar. **İsmail (Hıdır Özgen Bingöl)** arkadaşla görüşürler. Duydukları doğruymuş, hatta Dersim'den Erzurum'a yetişenler güçler bile vardı. Bölük komutanı kaçmış bir Dersim grubu da vardı. Gözlerde umut, gözlerde bekleyiş, gözlerde gel bize komutanlık, öncülük yap vardı. Bu grupla Amed'e kadar gelir. Ardından Dersim'e zorunlu dönüş yaparlar. "Dersim, yine geldim, yine gördüm ve tekrar güç aldım" diyordu. Sürecin getirdiği bilinmezlikler o kadar fazlaydı ki. Her şey o kadar sessizdi ki, her taraf. Daha önce hiç görmediği, hissetmediği kadar sessizdi. Grup Dersim'e kışın ulaşmıştı. Aralık ayının ortalarıydı, üslenme alanlarına ulaşmak veya bilgi almak çok zordu. Tek çare köy çevrelerinde üslenmek oluyordu. Arkadaşların da genel görüşü bu yönlüydü. Sorumluluğu daha da büyümüştü. Ne olacağı belli değildi. Eğitim yapmadılar, za-

ten bunun için ne ortam uygundu ne de koşullar buna elveriyordu. Zorluk ve risk fazlasıyla vardı. Bunlara rağmen taktiksel üslenme biçimleriyle kış kazasız, belasız atlatmayı başarmışlardı. Dersim onca acının ortasında kol kanat gerer Şevger'e ve arkadaşlara. Güzel bahara, umutların çağıladığı, yeşerdiği bahara ulaşılmı. Artık çekinecek bir şey kalmamıştır, risk atlatılmıştır. Görevlerinin başında Kutudere'ye ulaşma, orada arkadaşları bekleme vardır. Mutlaka, ama mutlaka Kutudere'ye gelirler arkadaşlar. Orası gerilla yuvasıdır, dinlenme yerleridir ve buluşma noktalarıdır. Günler geçer, gözleri hep yolda gelecek birilerindedir. Ama kimse gelmez. Yoldaşları gelecekti, bunu biliyorlardı, ama ne zaman geleceklerdi. Umutlar biraz tükenmişti, yollara, araziye bakmalar azalmıştı, ama Şevger arkadaş gözünü yoldan ayırmaz. Bilir, bahardır, arkadaşları mutlaka uğrarlar. 'Geriye dönüşümüzy duymuşlardır, bizi arayacakları yer burasıdır. Bu nedenle gelecekler derdi durmadan.'Gerçekten de öyle olur. Uzakta bir insan silüeti ilişir gözüne. Heyecanlanır, ama tedbiri elden bırakmaz, gelen kontra da olabiliirdi. Yakınlaşmasını bekler ve tanımaya çalışır. Ve rahatlamayla birlikte derin bir soluk alır. Gelen Alişer arkadaşın grubundan Abbas arkadaşdır. Beklemeleri sonuç verir ve buluşma gerçekleşir.

Düzenlemelerin ardından Batı Dersim'e geçer. Batıyı daha iyi tanıyordu. Orada işleri yürütecek gücü de kendinde buluyordu. 2001'de Güney'den ilk gruplar da gelmeye başlar. İlk gelen grubun çoğunluğu batıya geçer. Şevger arkadaşın ilgisi, yaklaşımları, mütevazılığıyla moral depolarlar. Güler yüzlü komutan, esprili yoldaş, gülüşünde yoldaşlık kokan, saygıdeğer, Uzakdoğu bakışlı arkadaş. Tüm arkadaşlardan takdir almıştı. Ne söylenebilirdi...

Dersim'in batısı, geri çekilmeden sonra meşru savunma güçlerinin bulunduğu tek alandı. Koçgiri ve Karadeniz'deki güçlerimiz '99'da geri çekilmişlerdi. Düşman tüm yönetimlerinin merkezine batıyı koymuştu. Fakat bir türlü istediği sonucu alamıyordu.

Şevger arkadaş, 2002'de Bawer arkadaşla

aynı grupta tekrar Güney'e uzun yürüyüşe geçer. Güney'e ulaştıklarında hiç bu kadar tehlikeye atlatmamıştık diyordu arkadaşlar. Onca yorgunluğa, tehlikeye rağmen Şevger arkadaş hep aynı moral ve güçle ilerliyordu. Güney, ideolojik moral alma, güç alma yeri idi, tekrardan Güney'e gidiş Ona heyecan veriyordu. Eğitimden sonra tekrar Kuzey'e, kopamadığı yere geri gelmek istiyordu. Birçok arkadaşın şahadetine tanık olduğu, Onlarla el ele halaylara girdiği, ateşlerinde ısındığı dağlara tekrardan gelmek istiyordu. Özgürlüğün kokusunu bu dağlarda hissetmişti, O buralara tutkundu.

Tarih, Eylül 2003, yer Doğu Kürdistan toprakları. Sabah beş civarlarında yeni savaşçılarla beraber yüksek bir tepeden kayalık derecikten aşağı doğru iniyoruz. Mesafeli ve hızlı inmemiz gerekiyor. Öyle yapıyoruz. Sorun çıkmıyor. Noktaya ulaşıyoruz. Nuktada Kuzey'e yeniden 15 Ağustos tarzı ilerleyişte bir grup daha yola çıkmış ve noktaya ulaşmıştı. Nöbetçileri vardı, sorduk Şevger arkadaşın grubuydu.

Yine uzun yürüyüşteydi. Mao'nunki gibi. Uzakdoğu bakışlı arkadaş hiç yorgun değildi. Dersim'e gidiyorlardı. Bu defa sorumluluğu daha da büyüktü. Heyecanlı ve kararlı görünüyor. Bir de gözlerinin içi gülüyordu. Yanında ona eşlik eden güzel bir esinti vardı. Sanki Şevger arkadaşla hareket etmek, ona mutluluk ve-

riyor gibiydi. Mutlaka ulaşacaktı, ulaşmalıydı. Mahir'in intikamı, Dersim'de güçlü bir meşru savunma duruşuyla alınmalıydı. Acelesi belki de bundandı. Bir an önce oraya varmak ve can yoldaşlarının intikamını almak istiyordu.

Beyaz, soğuk bela. Beyaz, dondurucu düşman, her taraflarını sarmış aman vermiyor, adım attırmıyor, yerinden kıpırdatmıyor, di-

ğer kan emici silahlı, kimyasal düşmanı bekliyor.

Güler yüzlü arkadaş gülüyor bu cellada. İnsanlığını kaybetmiyor, kar yavaş yavaş sıcak bir sıvı ile rengini değiştiriyor, kırmızı oluyor. Beyaz düşman kırmızı dost oluyor, güler yüzlü arkadaş bu beyaz celladı bile değiştiriyor.

Kınalı kekliğin sesini duyuyordu. Gözlerinin önüne Munzur'un sert sularında doğanın ılımlı bir o yana, bir bu yana kayarak yüzen alabalık geldi. Karaca'nın ışığını duydu. Dağların zirvesinde, Ali Boğazı'ndaki dağ geçişini gördü. Ve ellerini tutanları, seninleyiz diyenleri, Onu yalnız bırakmayan yoldaşlarını...

Kanları toprağa karışmıştı bahara ürün ver-sin diye. Güzün atılan tohumlar daha çok ürün verir, daha hareketli olmuş. Öyle yaptılar. Temizlenmiş, pırupak oldular. Şevger arkadaş 15 yoldaşıyla uzun, sonsuz yolculuğa bir sonbahar günü başladı, biz de kalan tüm mevsimlerde yolunuzda yürüyeceğimize söz veriyoruz.

Gülen arkadaş biz de hep gülümse diyoruz. Sizlerin ve Mahir yoldaşların intikamı alınacaktır. Bu andımı gerçekleştirmek için güç topluyorum yüreğimi sevgiyle dolduran arkadaşlar.

*Mücadele arkadaşları adına
Doğan Şevger*

Zilan duruşumu sorgulayacağım yanım

Bugün 30 Haziran. Bugün, Kürt halkı için anlamı büyük olan Zeynep Kınacı yoldaşın şahsında fedai ruhun toplumsallaşmasında ve özgürlüğe yol gösterici olan büyük yaşam eyleminin yeniden hatırlanması ve canlı tutulması gereken andır.

Böylesi bir günü anarken, insanoğlunun yaşam tarihi boyunca peşinde koştuğu ve bunun uğrunda nice zamanlarda nice canların kendi toplumları başta olmak üzere, tüm insanlık değerleri için vazgeçilmez olan özgürlüğün elde edilmesinde canlarını hesapsız, çıkarsız ve en güçlü fedai ruhla ortaya nasıl ve ne tür bir yaşam aşkıyla pratikleştirmek istedikleri tarzı Zilan gerçeğinde görmemiz mümkün.

Zilan bir kadın, ancak düşürülen, kimliği elinden alınan, yok sayılan, diri diri toprağa gömülen kadının binlerce yıllık özelemlerine, yakılan ağıtlara bir türküdür Zilan yoldaşın eylemi. Yüreklere bir parça, tanrıça zihniyetini ve kurtuluşun kadının şahsında gerçekleşeceğini sembolize eden bir ruhtur. Onun yaşam anlayışına sığınan yaşam sevdası, aşk yüklü bombalarıyla halk dilinde palavra meydanı olarak bilinen Cumhuriyet Meydanı'na girmesi, kadının kendi cinsine sahiplenmesi ve kendini tanımasına büyük vurgu yapmıştı. Kendisini böylesi bir mücadele sahasına çeken sesin nereden ve kimden geldiğini belki de arıyordu. Ya da gerçekten Onu kendisine doğru çağıran kutsallığın yolunu aydınlatan ve karanlığı parçalayan sade ve kimseyi incitmeyen özgürlük yüklü bilincini aşkla yıkayıp bombalarının içine yerleştirerek anlatmaya gelen tanrıça anamızın kendisi olamaz mıydı? Olabilirdi.

İşte Zilan mücadele saflarında, en ön cephede silah kuşanmış ve cenge durmuştu. Bu ülkede herkes cenge duramazdı. Cenge durmanın bir diğer adı da sevgisiyle, yüreğiyle, yaklaşımla, cesaretiyle, ruhuyla ve yaşam aşkıyla, savaş tarzıyla, son söz olarak da yoldaşlarına sunduğu başarı dileklerinin yanında, onlara doyasıya sarılarak her zaman onların yanında olduğunu söylemekti. Zilan yoldaşın yoldaşlığı da eylemi kadar yüce ve dopdoluydu. O bir karıncayı incitmeyecek kadar narin ve ince ruhluymuştu. Sanki yürüyüşünde, konuşmasında, ilişkilerinde, doğaya bakışında anlamaya çalışan, kırmayan daimi güler yüzlü ve tartışmalarında mütevazılığı en dikkat çekici yanıydı. Zilan hiçbir zaman fiziki zorlanmadı, çünkü insan bedeni duygu yüklüdür. Onun duyguları her zaman güçlüydü. Çünkü bu duygular Apocu felsefeyle mayalanmış, filizlenmeye yüz tutmuş olan özgürlük fidanlarıydı.

Zilan gerçekliği Başkan Apo'ya cevap olan ve onu pratikleştiren en öncü kadın ve militan güçtür. Bugüne geldiğimizde, birey olarak da yaşadığımız geriliklerden kurtulmanın vicdani muhasebesini her zamankinden daha fazla ve güçlü bir özeleştirme ile vermemiz ve Mahsum Kormaz Akademisi öğrencileri olarak pratiğe yönelmemizin gerektiği açıktır. Birey olarak Zilan'la yaşadım, ancak Onun ruhunun derinlikleriyle yaşamda yetersiz kaldığımı bir itiraf olarak belirtmek istiyorum. Mücadele içerisindeki duruşumu her zaman sorgulayacak bir yanım olarak göreceğim Zilan'ı.

Devrimci selam ve saygılar
Şevger Murat
30 Haziran 2003

Yeni doğuşların analarına yürüyüşçülerin ardından

Karlıova/Bingöl'de şehit düşen 16 yoldaşın anısına

"PKK'ileşmek, tarih içinde kendine yabancılaşmış Kürt insanı şahsında Ortadoğu halklarının kendini arama ve bulmasının anlam gücüdür."

Adı, soyadı: **Hasan ALİ**

Kod adı: **Mahir MELKA**

Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1980**

Mücadeleye katılım tarihi: **2001**

Afrin

Şehadet tarihi ve yeri: **19 Kasım**

2003, Kızılağaç/Bingöl

Adı, soyadı: **Erkan BARÇATULMUŞAN**

Kod adı: **Militan**

Doğum yeri ve tarihi: **Yaygınçayır
Bingöl, 1980**

Mücadeleye katılım tarihi: **2001**

Hollanda

Şehadet yeri ve tarihi: **19 Kasım 2003**

Kızılağaç/Bingöl

Hangi zaman dilimini ele alırsak alalım kendi gerçeğimizden kaçamaya-
cağımızın bilincine varıyorum bir kez daha.
Bunun en önemli örneğini yaşamın kendisinden görmek mümkün. Bizde yaşamın anlamı biraz da gerçeğimizin ifadesidir. Çünkü gerçeğimiz yaşamın kendisidir. Ve biz, bu

gerçekle kendimizi var etmeyi başardık.

İnsan için tarif edilemezlerin en büyüğü, zamanın sınırsızlığına gizlenmiş gerçeklerdir; bunun anlamı ve ardındaki bilinçli eylemdir. Bilimin, doğruları yaşanmış gerçeklerin belki de somutlaşmış en basit ifadesidir. Ve günümüzde yaşananlara çok sınırlı bir

tanım getirmektedir. Bu tanım gerçeğimizi ne kadar ifade ediyor, o da meçhuldür.

Eylemi en zor tanımlananlar listesinde yer alan bir halkın çocuklarıyız. Belki de bundandır yürüyüşümüz oldukça gizemli ve patikalara gizlenmiş izlerle dolu. Binlerin izleri tek patikada birleşir. Önce yağmur damlaları patikalardaki ayak izlerinin üzerine düşer usulca, sonra sağanağa dönüşür, kar yağmaya başlar, fırtınalar kopar, mevsimler yerlerini birbirine bırakır durmadan ve bu devinim hep böyle sürüp gider. Patikalardaki ayak izleri ise çoğalarak hep orada durur.

Ötekilerin gündüz günüyle bile görmeye zorlanacağı izler var patikalarda. Biz alacakaranlıklarda bile görür, yürürüz büyük serüvencilerin izlerinden, sadece yürümez, bir de Onları yaşarız her adımda, her gülüşte, her pınarın başında, her uçurumun kıyısında. Biz yüreğimizi güneş doğdu doğacağın alacakaranlığında saklayanlarıdır. Bağrını açmış, doğuşun yeniliğini görkemli ele almaya çalışanlarıdır. Karış karış, adım adım yürüyenlerdeniz ülkemizin derinliklerine. Ve derinliklerden de derin yüreklere tanıklık edenleriz.

Hiçbir yerde ülkem kadar mevsimler iç içe geçmez. Bütün mevsimlerin bir anda yaşandığı anlar vardır benim ülkemde. Baharda dökülen yapraklar, sonbaharda açılan çiçekler, filizlenen dallar... Kışın da bile kendini unutturmayan gök gürültüsü yaşamın ayrılmaz birer parçası oluyor.

Yanlış anlamayın, bunu sadece doğal zenginliklerin, güzelliklerin varlığı için ifade etmiyorum. İnsanı da aynı doğanın parçası ve bunu derinliğine hissederek yaşayanlarıdır. Bahar yağmurları gibidir ülkemizin insanları, duyguları sellere karışıp akar. Kış gibi haşın, sert, sonbahar gibi hüznü, bahar kadar canlıdır. Yazın kavurucu sıcaklığını ruhunun derinliklerinde hisseder ve sürekli susamışlığını haykırır ülkemizin insanı...

Doğuş sancıları ne kadar zor olur, ızdırap-

ları ne kadar derin olur analar kadar bilen yoktur biliriz. Gidene yakılan ağıt, en yürek paralayıcı ağıt olsa gerek. Bunu da en iyi anlayan analar onu da biliriz. Yüreğin en derin köşesi tımakla kazılsa aynı acıyı hissedebilir mi insan? Tüm acıları yaşamış analar bilir acıların sırtını. Diğer tüm acılar gidenlerin acısının yanında esinti gibi kalır. "Tarifsiz acılar" kavramı bunun için söylenmiş olsa gerek.

Tarifsizliği anlatmak, tanımlamak isterseniz, nasıl yapacağınızı bilemezsiniz. Her şey bilinmezlik olup boğazımızda düğümlenir, patlarcasına sıkıştırır yüreği, bilirsiniz ki tek bir kelime söylemeniz bu sıkışıklık geçecek, ama bulamazsınız. Bulamadıklarınız avuçlarınızı terletir, yumruklarınızı sıkıştırır... Yumruğunuzu kendinizde patlatmak isterseniz tarifsizliğin derinliğiyle.

İsyancılığın kaynağını hep aradım, ama bundan başka bir kaynak bulamadım. İsyancılarımız ve ardından gelen ağıtlarımız tekrarlarına gelen tarifsiz acıların yeniden mayalanmasının sonucu olsa gerek. Doğana yakılan ağıtlar en temel maya oldu yürüyüşümüz için.

Baharları gökkuşağındaki gizli renk cümbüşü, en güzel renklerin ahenkli ritmi herkesi dilana kaldırır. Newrozları kutlama törenlerine dönüşür. Bu törenlerin başında sizleri görüyorum, halaylarımızı tilililer eşliğinde çekerken. Bu içten çekilen tilililerin ne anlama geldiğini sizin kadar bilemem, ama ağıtın isyan, direniş dolu haykırış olduğunun da farkındayım. Ruhunuz ağıtların isyana dönüşmüş ifadesi... Asi, hırçın, meydan okuyan bir ninni ezgisinde çekersiniz halaylarda tililileri.

Bugün sonbaharın mevsiminin son günlerinden biri, ama diğer günlerden bizim farkımızla ayrılan bir gün. Yapraklar sararmaya yüz tutmuş, parça parça düşüyor toprağa. Otlar sararmış, etraf kar beyazlara bürünmüş. Patikalar görünmez olmuş. Bunun farkındasınız. Benim silüetim birinizin gözünde canlanıyor olsa gerek. Hep bahar

yüzlü görürsünüzdür, biraz da çocuksu. Yanımdakinin silueti bir başkanın gözünde canlanıyordur. Ve bir diğerimizin silueti bir başkanın gözlerinde tanımlanamaz görüntülerle canlanıyordur. Bu görüntüler bir sonbahar karesinde birleşiyor. Ve bir ağda dönüşüyor tarif edilmezlikler içerisinde. Tüm parçalarımızla toprağa karışmışız, en belirgin çizgilerimiz yüzümüzde, hala gülümsemelerimiz. Demek ki toprağa düşmek alıp götürmüyormuş gülümsemeleri, beden toprağa karışır gülüş hep asılı kalır toprağın bağrında...

Sizi bugün daha çok anlamaya çalışıyoruz bizler... Sonbaharın solgun yapraklarının dö-

lar daha anlaşılır. Biz de bizden önce gidenleri şimdi daha iyi anlıyoruz.

...

Kuşkusuz en son söz geçirilecek yer ana yüreğidir. Ama olsun, son bir kez daha sözümüzü dinleyecek zamanınız olsun. Belki bu sözler bir parça da olsa ana yüreğine tesir edebilir. Bizler, böyle bir sonbahar gününde düşmeyi istemeyen, en fazla baharı yaratmaya çalışan kişilerdendik. Ve baharın daha güçlü tomurcuklanmaya başlayacak çiçeklerini serpererek, tarif edilemez yalnızlıkların yoldaşı olmak için yol alanlardandık. Yüreğimizin atışını, yeryüzünün en derinliklerindeki volkanik atışlar dahi bastıramazdı. Çünkü

Her şeyle oynanabilir
veya belli ölçülerde
savsaklanabilir, ama
şehitler, bu
büyükükler ne göz
ardı edilebilir, ne
ikinci plana
bırakılabilir ne de
saptırılabilir.
Bunlar, yalnız ulusal
değil, insansal,
kutsal değerlerdir.

küldüğü bir zamanda bahar çiçeklerinin daha tomurcuklanmaya zaman bulamadan toprağa düşmesinin acı vericiliğini biz de biliriz. Öyle çok yaşadık ki bu duyguyu. Bu konuda şimdi sizi de anlıyoruz. 'Neden' diye en fazla soruları böylesi zamanlarda, gidenlerin ardın sorduk kendimize ve biliyoruz ki siz de şimdi bizden sonra soruyorsunuz aynı soruların kendinize. Oysa bir de bizim gözüümüzle dünyaya baksanız, belki de yaşanan-

yüreğimizi evrenin ruhunun gizemine bağışlamıştık daha güçlü dünyaların yaratılması için. Tanrısal yalnızlığa bir nebze olsun yakınlaşmak ve bir yudum yoldaş olmak içindi her şey. Belki de bir parça yükünü paylaşırdık yaşam savaşçısının. İşte böyle bir yürüyüşteyken talihsizlikler bizi bırakmadı. Talihsizlik derken yanlış anlamayın, kendimizi kadere teslim etmemiştik. Bizler bir toplumun kaderini belirleme savaşını yürütenler-

dendik. Ve halen bunu en yalın yürütenleriz. Ama sizleri zorlayan, bizlerin ise hiç kabul etmediği, yaşam savaşçısının duyduğunda belki de 'neden böyle' diyerek bize öfkeleneceği bu durumu izah etmek oldukça zor. Erken bir gidiş de olsa ülkemizin topraklarında bahar tomurcuklarına kanımızdan bir damla su taşımış olduk. Baharın filizler daha güçlü yeşerecek. Ve bizlerin bir parça ruhu onlarla bu savaşta yer alacak. Bu savaş daha bir canlı yürütecek ve anlamlı kılacak. Karların varlığına aldırma, yüreğimizin çağlayanlar gibi aktığını gördünüz, biliyorsunuz. Topraklar bile sıcaklığına şaşırdılar.

Ve sizler, bizleri en canlı halimizle bağınıza basma hakkına her zamankinden daha fazla sahipsiniz. Biz toprak anayı her bir parçamızla sardık ve kanımızla suladık bugün. Tüm bunlar özgürlüklerin bedeli ve sizlerle daha güçlü buluşmanın koşullarını yaratmak içindir.

Sizlerden uzaklaştığımızı, unutacağımızı sanmayın. Vedalaşıp ayrılırken "yine görüşeceğiz" sözüne sonuna kadar sadıqız. Baş-

ka bir yerde, başka bir biçimde görüşeceğiz sizlerle. Kokladığımız çiçeklerde, gürül gürül akan sularda, üzerinde mola verdiğiniz pınarlarda, güneşin doğuşunda, yeni günün umudunda olacağız. Hep sizlerleyiz, bunu sakın unutmayın.

Toprak ananın bağına düştüğümüz an bizi daha candan kucaklaşmanız oldu. Unutmayın, baharda düştüğümüz yerde, kan damlalarımızın aktığı her yerde bizden bir parça yeşerecek. Çiçekler bizim adlarımıza filizlenecek. İşte o zaman toprak ananın bağına daha bir gömülmüş olacağız ve biraz daha rahat uyuyacağız.

16 yoldaşla aynı anda toprakla buluşmanın başka bir anlamı var mı?

Toprağa kendimizi usulca bırakırken, bizden ayrılan her bir damla kanın sıcaklığıyla siz kalanları kucaklıyoruz. Kendimizi on binleri kucaklayan toprak anamızın, ülkemizin toprağının bağına bırakıyoruz.

*Mücadele yoldaşlarına adına
Rojhat*

onlar çocuklar kadar gençtiler
o zamanın şimdisinde
ve ak saçlı bilgelerin yüreği
kadar genç kaldılar
yirmi bir yıl önce
bugün doğanlar
ilk okul çağına
geldiklerinde
çizgisiz boş sayfada
hangi yönün çizilmesi

gerektiğini
ve artık heceleyerek okumaya
başlamadıklarını biliyorlardı
çizgili çizgisiz kareli
defterlerinde
ilk çizmeye başladıkları harita
bir atlasın unutulmuş
ama abslmış haritalarının
dışındaydı
yüzlerce yıldız çizilmiş çizgileri
kendi kalemli ile değiştirdiler

16 Özge Can

Kızılâğaç şehitlerinin anısına

Adı, soyadı: **Hüseyin SEFAVÎ**
Kod adı: **Serbest REBWAR**
Doğum yeri ve tarihi: **Saçız**
Doğu Kürdistan, 1979
Mücadeleye katılım tarihi: **1999**
Kandil
Şehadet yeri ve tarihi: **19 Kasım**
2003, Kızılâğaç/Bingöl

Adı, soyadı: **Ayhan ALTIN**
Kod adı: **Tekoşer MALAZGİRT**
Doğum yeri ve tarihi: **Malazgirt**
Muş, 1976
Mücadeleye katılım tarihi: **2000**
İstanbul
Şehadet yeri ve tarihi: **19 Kasım**
2003, Kızılâğaç/Bingöl

"Çok büyük acılarımız var, kesin bu düşmandan büyük intikam almak zorundayız ve bu intikamı nasıl almak istiyorsanız partiyi öyle doğru değerlendirin. Büyük bir intikamımız olmalı. Çünkü yapılanlar az değil, kolay kolay unutulamaz. Yüzyıllarca da sürse, mutlaka hesap sormanız gerekiyor. Bir kişiye de her şeyin hesabı sorulmaz. Mutlaka sizin de bir hesap sorma tarzınız olmalıdır. Bunu sormadan kolay uyumayın, kolay yemeyin, kolay içmeyin. Doğru olan da budur. Bu tarz sizi insanlığa kazandırabilir. İhtiyaç duyduğumuz tüm başarıları sizi kavuşturabilir."

Önder Apo

kara cehennem
 dün aldım haberi
 Karlova'dan Xinere'ye
 gözlerim doldu
 öfke oldum yenilmiş zamanlara
 Karlova
 kara kışlara
 fırtınalara
 kara cehennemdeki yenilmiş zamana
 öfke oldum
 ey adı gibi cehennem olan
 ormanda hiç mi barınak kalmadı
 öfkem sana doksan ikiden bu yana
 beden, can yoldaşlar
 daha dündü sanki ayrıldığımız
 sesleri hala kulaklarımda
 Kandil'den taşıyorum
 sesleri resimleri
 cebimde saklı duruyor
 eğitimden kalma birkaç hatıra
 dün aldım kara haberi
 kara cehennemden
 fırtınalar kuşatmıştı Onları

izler sürülmüştü kara cehennemin
 beyazlarında
 vakitsiz bir kışın gazabıydı
 kara cehennem
 karanlık basmadan akmışlardı
 Murat nehrine
 sonsuzluğa yolculuktu
 Murat çırpınırken sıkılmışlardı son
 mermisine kadar kleşlerini
 ve bırakırlarken bedenlerini
 yanı başlarında çantalarını,
 silahlarını
 boşalmış şarjör, kasaturaları
 ve sayısızca boş kovanları
 terk ederek gittiler
 aktılar Mezopotamya'ya
 halkın bağrına
 yoldaşlarının yüreklerine, şiirlerine
 Bir ebedi meal oldu
 16 özge can

Mücadele yoldaşları

Tekoşer (Aylın - 1991)

bahar yürekli gerilla

sessiz gelen bahara merhaba
umuda merhaba
sevdaya duran bedenlere
canlanan doğaya
kelebeklerin arıların karıncaların
bahara olan özlemlerine
yüreği bahar dolu gerillalara
toprağına hasret insanlara
size de merhaba...

Ş.Karker

Adı, soyadı: Ali SABUNCU
Kod adı: Armanç CİLO
Doğum yeri ve tarihi: Gever, 1978
Mücadeleye katılım tarihi: 1994
Zagros
Şehadet tarihi ve yeri: 19 Kasım
2003, Bingöl/Kızılağaç

yine ayrılık gelip çattı
yine hüznün yine özlem
bir ayağı marsta
bir ayağı mezarda bu çağ
bulunmuyor buna çare
bu duygu hep bir kırlangıç gibi mi olacak
tam da alışmak üzereydim
artık gem vuracaktım
kafamı duvarlara vurup aramayacaktım
ve ne zaman ki bir kavalın melodisi
bir dengbejin ezgisi çınladı kulağıma
hayallerin kapısını çalmayacaktım
seni bulmuş ve alışmışken
bir kelebek gibi uçup gittin

bilirsin binlerce çeşidi olduğunu kelebeğin
ve sadece bir haftalık ömürlerinin
bir selam bile bırakmadan bir veda bile
etmeden
bak arkadaş devrimciler vedalaşmaz bilirim
ama bu hasret bu yüreğe ağır gelir
bu naçar beden bu yorgun dizler taşıyamaz
bu yükü, beni öldüreceksin
bu sabah seni bekledim
sökülen şafaktan önceki günaydında
vurup kaçır halini gördüm
hani yürürken kulağımın dibinde
mırıldadığın belli belirsiz sözlerle
kulak kabarttım
yeleğini omzuna atıp boğazdan rüzgara
göğüs gerdığın gölgen geldi gözüme
güle güle yoldaş
güle güle
bakma sen bana

yine kalbimin kapısını araladın
oysa yemin etmiştim
bir daha kapısına bile
gelmeyeceğime
yemin etmiştim ki
avucumuza alacağımıza
bir anda gevşettim
bir anda Gever Ovası'nda
beyaz bir taya binmiş
dört nala koşuyor gördüm kendimi
kıras fistanlara bürünmüş annemin
hızması olmuştum burnunda
ve kofisini süsleyen bir boncuk
Agit olmuştum
kevod ağacının ateşi etrafında
bağdaş kurmuş
sırtında külâhı ayağında çarığı
çobanın kavalında
hayali olmuştum sensiz diyarların
güle güle yoldaş
güle güle
ardından iskele arayıp
denize karanfil atmayacağım
çiseleyen yağmurda ıslandığımız
okul bahçesinde volta atmayacağım
ve yokluğuna mum da yakmayacağım
beraber soluklandığımız
terimizi sildiğimiz mola aralarında
arayacağım seni
dalarken maviliğine kırların
senin kokusunu aldığın
benimse almadığım çiçekte
arayacağım seni
güneşi ellerinde taşıyan çocuklardan
soracağım seni
karabasan gecelerde vızıldayan
her mermiden soracağım seni
ve onu aydınlatan şafakta
artık seni kendimde arayacağım

[illegible]

Terdapat 3 golongan PAK, berdasarkan kemampuan berpikir adalah sebagai berikut:
 1. PAK yang berpikir rendah adalah individu yang tidak dapat berfikir secara logis, sistematis, dan kritis.
 2. PAK yang berpikir menengah adalah individu yang dapat berfikir secara logis, sistematis, dan kritis, tetapi masih memerlukan bimbingan.
 3. PAK yang berpikir tinggi adalah individu yang dapat berfikir secara logis, sistematis, dan kritis, serta dapat berfikir secara kreatif.

1. Geometrische Grundlagen
 Die Geometrie ist die Lehre von den Eigenschaften und den Beziehungen von Figuren und Körpern. Sie ist eine der ältesten Wissenschaften und hat eine lange Geschichte.

arkadaşın el yazısından raporunun bir bölümüdür

Adı Berxwedan'dı bizim dilimizde

"PKK, anlamın söze döküldükten sonra yaşamla buluşturulmasının gerekliliğini kendi var oluşunun ahlaksal ve vicdani gerekçesi yapanların yürüyüşüdür."

Adı, soyadı: **Ahmet ŞEYLAN**
Kod adı: **Berxwedan ARAS**
Doğum yeri ve tarihi: **Hacıağa köyü/Aralık/Iğdır, 1973**
Mücadeleye katılım tarihi: **Mayıs 1993, Serhat**
Şehadet tarihi ve yeri: **19 Kasım 2003, Kızılağaç/Bingöl**

burada geceler hain ve karanlık
mermiler kör
tanrılar duyarsızdılar
gelemezsem eğer
anlayın beni
dağlar hep dost
hep sevda
hep umuttur burada
dağlar bazen yaşanılmayan
yaşanılacak mevsimler esirger
bazen yaşanılacak sevdalar bağışlar
bazen de
alıp götürüyor biliyor musun
gelemezsem eğer
yaşanılmayanlar yaşanılın
yarım kalan umutlar tamamlansın derim

ve şimdi
tanrı insanın kendisi
bazen tanrıyım şimdi
ama ayrıcalıklı mıyım
yalnız can alan değil
can verenim de
canımdan can, sevdamdan sevda veririm
gelemezsem eğer
sizin için gökyüzüne yıldızlar dizerim
ay koyarım özgür bir güneş koyarım
biraz da haaret ve acı
açık kalırsa gözlerim
bilin ki sizi beklerim, aşkı, sevdamı beklerim
vurulup düşersem eğer kanlı bir çatışmada
bir ilkbahar akşamı
nisan yağmurunda olsun
yiğitçe bir dövüş olsun isterim
gelemezsem eğer...

"Bizde, şehitlik çizgisinde yaşam ve ölüm birleşmiştir veya ayrım silinmiştir. Önderlik çalışma tarzı, ölümle yaşam arasındaki farkı kaldıran bir çalışma tarzıdır. Parti şehitliği kesinlikle bunu dayatır. Ölümden çok uzak bir yaşam olmadığı gibi, ölümden de yaşamın tükendiğini, yaşamın bittiğini düşünmeyen bir özelliği vardır.

Bu, çok önemlidir. Siyasette, askerlikte, örgütte, her türlü çalışmada ölümle yaşam arasındaki farkı ortadan kaldırmak, hiç ölmeyecekmişiz gibi yaşamayı ve her an ölümle burun burunaymışız gibi yaşamı esas aldın mı şehadet çizgisinde yaşıyorsun demektir. Bu çalışmalar böyle yürüyor. Başka türlü komutanlık çizgisinde seyretmek mümkün olmuyor."

Önder Apo

Seninle her şey güzeldi yoldaşım

"Şehitler, ölümden yaşama geçişin köprüsüdür."

Önder Apo

Adı, soyadı: **Nurettin DOĞRU**

Kod adı: **Server ARİ**

Doğum yeri ve tarihi: **Malazgirt 1977**

Mücadeleye katılım tarihi: **1998**

Şehadet tarihi ve yeri: **19 Kasım 2003, Kızılbaş/Bingöl**

İnsan yığınlarının biriktiği, yaşamın kirlendiği, insanın onursuzlaştırıldığı bunalımın karanlığında, hafif bir ışık sızıyordu kalbine. Çekiyordu ışıktaki gizem. Adeta iki dünya arasında gidip geliyordu bu ışığın içinde. Sokakları seyrederken, kaldırımları patikalara, apartmanları tepelere, insanları gerillalara dönüşmüş bir halde yürürken, kendini Munzur'un enginliğinde, asilikle donanmış bir özgürlük militanı olarak gördü. Yanındaki insanlar yalandan dolandan uzak, neşeli, coşkulu, bütün maddi yaşam değerlerinden uzak bir sevdalılar topluluğuydu. Neye sevdalıydılar bunlar? Güneşin, ateşin, idallerin, özgürlüğün, kadın güzelliğinin, aşkın arayışlarıydılar bunlar. Ben kimim? Ne arıyorum burada? Neden geldim derken, sorusuna cevap bulmaya çalıştığı sırada, martı sesleri ile kendine gelmişti. Yüreğinde çok tuhaf duygular vardı. Daha önce hiç hissetmediği duygulardı bunlar. Gideceği günü büyük bir sabırsızlıkla bekliyordu.

Ve işte uçaktaydı, yüreği göğüs kafesine sığmıyordu mutluluktan, tüm bedeni heyecandan titriyordu. Birazdan inecek, birazdan hep televizyonlarda, gazetelerde gördüğü, bir çocuğun ilk duyduğu, ilk öğrendiği, milyonların bir ağızdan haykırdığı, çocukların bakışı, anaların umudu, yaşamın kaynağı, Kürtlerin güneşini görecek. Çocukluk hayallerine ihanet etmeyen çocuğu, bütün sevdalıların sevdalısi ile buluşacaktı. Zamanın nasıl geçtiğinin farkında değildi. Birden Onu karşısında görünce şoka uğramış, donup kalmıştı. O kadar yakındı ki Ona, inanamıyordu. Var gücüyle sarılmıştı Ona. Ona dokunabilmişti. Onunla konuşuyor, yemek yiyordu ve bütün bunlar Ona inanılmaz geliyordu. Bir hayalini daha gerçekleştirmişti. Zamanı ilk defa bu kadar dolu dolu geçirdiğini hissediyordu. Onunla top oynamak, Ondan yana olmak, Onun öğrencisi, militanı olma onuruna ulaşmıştı. Bu sevinçle kendisini bir başka hissediyordu. Onun yanında hep kendinde aradığı yanı bulmuştu. Git-tikçe kendisini tamamlıyordu. Dağlara gitmek kalmıştı yüreğinde yarımlığını hissettiği tek şey olarak. Dağlar,

bulduğu yeni 'ben' ile yaşama atılacağı kutsal mekandı Onun için. Öyle sabırsızdı ki oralara gitmek için. Munzurlarla buluşmak istiyordu.

Her zaman olgun, gülümseyen yüzü ve gözleriyle hatırlarım Onu. Bakışlarında bir çekim gücü vardı. Gözlerine en çok da samimiyeti, dürüstlüğü yansıyor. Kimi insanlar var ki, iyi veya kötü şu veya bu olumlu veya olumsuz özellikleri ile parmakla gösterilir ya, O da derinliği, örgütü tanınması, refleksleri ile parmakla gösterilirdi. Cesaretliydi, savaşmaktan korkmazdı. Gerillalar örnek alınan insanlardı, işte örnek alınan böyle değerli bir topluluğun içinde bile parmakla gösterilmek, omuzlarına ağır yükler bindiriyordu Server hevalin. Entelektüel bir düzeyi vardı. Bunu örgüt çıkarları temelinde kullanma çaba ve isteminin yaşama yansımasından, cephe biriminin başına verilmişti. Halkın içerisinde de kısa bir zaman içerisinde sevilip sayılan, aranan biri olmuştu. Bu dağlardaki yeni yaşam tüm yüreğini kaplamıştı, mutluydu buralarda. Bunu her fırsatta dile getirirdi. Bir de amansızdı yanlışlara karşı. Kim olursa olsun eleştirirdi, doğruyu ortaya koyar, "işte böyle olması gerekir" derdi. Biz de Ondan güç alarak yapardık bunu. Yanımızda olduğunu bildiğimizden olacak ki daha iyi tavır koyardık. Her şeyiyle insana güven veriyordu Server heval.

Enginlikler denizinde bir ada, güzellikler dünyasında bir mekan, özgürlük abidesi, sevdalıların buluştuğu, yiğitlerin, yiğit insan, büyük kahraman komutanımız Agit'in yuvası Gabar. Ova bir bütün yeşile boyanmış, vadilerde coşkun pınarlar, her tarafta rengarenk açan çiçekler, zirvelerde usulca eriyen karlar. Karın eridiği yerlerde boy veren kardelenler. Her şey umut, huzur veriyordu. Server hevalle her sabah ağaç tomurcuklarının patlayıp patlamadığını kontrol ederdik, varolan karların da bir an önce erimesini istiyorduk, sabırsızdık. Cemrenin düşmesiyle hayat canlanırken, kar kabusu dönüşür. Her yerde çılgın çılgınlığa düşen çığlar. İşte karların kabusu dönüş-

tüğü, doğanın canlandığı bu günler çalışmaların daha da yoğunlaştığı günlerdi de aynı zamanda. Biz Gabar'daki arkadaşlar kollarımızı sıvamıştık, yoğun bir pratik sürecin startı verilmişti. Server hevalle birlikte biz de çalışma alanımıza gitmiştik. Her gün dağlardan ovaya iner, halkla buluşurduk. Arkadaşların yanından ayrıldığımız için üzüliyorduk, ama bu ayrılıklar daha büyük buluşmalar için olacaktı. Bahar operasyonunda yoğun çatışmalar yaşamıştık, operasyonun ardından Server heval bir çocuk sevinci ile Cizre'ye, ben ise Batman'a yürüdüm.

Gabar Server'le bir başka güzelleşiyordu. Serhıldanlar şehri Cizre uzun bir aradan sonra Server hevalin sıcaklığıyla buluşmuş, canlanmıştı. Bizler kadar halk da seviyordu Server hevali. Çünkü gülümseyişi, esprileri, samimiyeti, anlayışı, ölçüleri, ilkeleri, refleksleri, yaşama katılımı, halkın hizmetçisi, Agit'in komutasında bir savaşçı olma istemini yansıtıyor ve bütün bu güzel özellikler çevresini de etkiliyordu. Server heval en güzel yoldaşlardan biriydi, pırl pırl bir yüreği vardı.

Uzun bir süre birlikte çalışma yürütmüştük. Sığınaklarda kalmak zorundaydık. Mezar büyüklüğünde sığınaklardı bunlar. Doğru dürüst oturamıyor, uzanamıyorduk. Yazın sıcaklar bunaltıcı, havasız; kışın nemli, donduruca soğuk. Karıncalarla, farelerle, yılan ve akreplerle paylaşırdık. Bu karanlık küçük sığınaklar aydınlığı olacaktı yaşamın. Bunca şeye rağmen O, içinde yaşadığımız bu zorlu küçük yer bir oyun yerine dönüştürmüştü. Farelere tuzak kuruyor, karıncalara yem bırakıyordu. En temel ortağımız farelerdi. Yemeklerimizi yer, kitaplarımızı kemirirlerdi. Bir defasında Server heval, kulağındaki kulaklığı kemirirken fareyi yakalamış ve idama mahkum etmişti. Ona rağmen yaşam ortaklığından bir türlü vazgeçmiyorlardı. Server heval sürekli okurdu, okudukları üzerinde tartışmalar geliştirdi. Müthiş bir aydınlanma istemi vardı. Kendisini yaratma mücadelesinde özgürlüğü bir ideal olmaktan çıkıp

yaşanılır kılıyordu. Çok iyi bir satranç oyuncusuydu, hatta ustasıydı. Onu yenen kimseyi görmedim bizim mekanda.

Üç yıla yakın bir süre Gabar'da çalışmalara aktif katıldıktan sonra vedalaşıp Güney'e doğru yol aldı. Şehit İsmail Kampı'nda yoğunlaşma devresine katıldıktan sonra eğitim ve sosyal aktivitelerdeki öncülüğüyle Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gitmişti. Savunmalarla erken bütünleşmesi, Onun gelişim düzeyini belirliyordu. Başarılı bir duruşu vardı eğitim devresinde. Başarıyla, takım komutanı olarak Şehit Ayhan (Ağa Kahraman) Taburu'na gitmişti. Şehit Ayhan'ın intikamını almaya bir adım daha atmıştı. Sürecin gelişimi ile en büyük hayali olan Munzurlarda gerillacılık yapma imkanı doğmuştu. Öyle mutluydu ki gideceği için. Uzun süreden beridir beklediği şey nihayet gerçekleşmişti.

Ve grup coşkunu bir dere misali yol aldı. Her biri birer nehirdi, pırlı pırlı. Okyanusa ulaşmak için ilerliyorlardı. Onlar denizler daha da kararmasın, nefessiz kalmasın diye damla damla yaşam sevgileriyle yürüyorlardı Dersim'e doğru. Yürürken ilkin dağlarda kokladığı ve mendilinde kuruttuğu çiçekleri avucuna alıp rüzgara bırakmış. Belki de o rüzgarla savrulan çiçekler Munzur'un doruklarına yayılıp geçecekti. Bitecekti hasret. Bu toprağa düşen her çiçek özlemi sona erecekti.

Bir ayı aşkın bir zamandır yürüyorlardı. Ama olsun, az kalmıştı. O zaman ayın esamisi bile yokken gökyüzünde, bir süreden beridir dolunay ışığında yürüyorlardı. Yürüyüşlerinde hiç yalnız bırakmadı bu güzel yoldaşları. Sırtlarında çanta, kollarında silah, kalplerinde umudu zaferle taçlandırma inanç ve kararlılığıyla çok yakınlaşmışlardı Dersim'e, Munzurlara. Aşkının aşkına kavuşmaya, özleminin özlemini, hasretinin hasreti-

ni gidermeye az bir mesafe kalmıştı. Kızılağaç'ta bir mola vermişlerdi, akşam bir ateş yakıp uyumuşlardı, gündüz yürüyeceklerdi. Şafak söktü sökecekti. Dolunay gitmiş yerini zifiri bir karanlık almıştı. İsa arkadaş uyanmıştı, fazlasıyla kasvetli bir hava vardı bunu hissetmişti, kısa bir süre sonra ne olduğunu anlamıştı ve arkadaşları uyandırmaya başlamıştı. Gökyüzü gittikçe ağarıyordu. Düşman çembere almıştı arkadaşları. Günün ağarmasıyla çatışmalar başladı. Düşmanın tüm teslim olun çağlarına rağmen Onlar direnişe devam edip son mermilerine kadar çatışarak şehit düştüler. Bize umut, bize yeni sorumluluklar, bize yarınalık bırakmışlardı. Hevalim seninle daha güzeldi bu dağlar, seninle daha güzeldi yaşam. Kanımızın son damlasına kadar takipçiniz olacak yoldaşlar.

Anılarımızın önünde saygıyla eğiliyorum.

Mücadele arkadaşları

Kabarıyor yüreğim
bir isyan tomurcuğu gibi
Sonbahar yapraklarının
sararmasıyla
yarım kalmışlıkların bıraktığı
sıcak izlerle
sonsuzluğa doğru akıyorum
Sıcacık ve usulca
kendimi bırakıyorum
derinliklerine
özlemini duyduğum ülkemin
yıldızlarının kırıştığı gecelerinde

Yanı başımda bir yoldaşım
belirsiz bir silüet gibi duruyor
Ve yanı başında biri daha
ve bir diğer köşede paramparça
olmuş ben
kanım ne kadar usulca
akıyor derinliklere
oysa ne güçlü kaynardı kanım
delikanlıydı yüreğim...
Bütün bunlar
kar beyazında tutulmak
için miydi?
Olsun, sonbaharı da güzel
ülkemin
sararmış yaprakları
ve yalnızlığını hissettiren karları

Kendimi kollarının arasına
bırakıyorum
baharına ulaştır beni
kışların fırtınalarında

yapayalnız bırakma
yeterince arındım saf
beyazlığında
Newroz ateşinin sıcaklığıyla erit
donmuş kanımı,
usulca erit
ardından hiç bir iz bırakmadan

Ardın sıra başladı yürüyüşümüz
Kim bilir belki de bu
zamana hükmetmenin diğer
adı oluyor
Zamansız değil,
her şeyin belki de tam zamanıdır.
Karlı zamanlara denk düşse de
olsun biz tercih ettik zamanını
ve biz yürüdük bu yolda
Yürüyüşümüz
başka yere değil
başladığımız yere doğru
bir yerde nokta konulsa da
bitti zannetmeyin
Bir kere başladı yürüyüşümüz
ve durmayacak
ardı sıra bahar gelene
çiçekler renklerinden korkmadan
ülkemde açana dek
sürecek yürüyüşümüz
sonbaharın dökülen yaprakları
ve karlı dağların soğuğuna
rağmen

*Mücadele arkadaşları adına
Rojhat*

Munzurlar şimdi senle dolu

Bir arayışçıydı Server arkadaş. İlk arayışı islamla gelişmişti. Bir düzey yakalamasına rağmen, içindeki arayış hırsı onu içten içe kemiriyordu. Yakaladığı düzey yetmiyordu ona, tatmin olmuyordu onunla, bıkmadan usanmadan devam ediyordu. Nurettin, okulda da arayışlarını sürdürdü. Okudukça aydınlanıyor, aydınlandıkça daha fazla şey öğrenmek istiyordu. İngilizce'yi anadili gibi konuşmayı öğrenmişti, bilgisayarı en küçük ayrıntılarına kadar öğrenmişti kısa bir zamanda. Yaşama dair her şey ilgisini çekiyordu, merak ettiği her şeyi öğrenmek için çaba içerisinde girer, öğrenmeden de durmazdı. Çok zekiydi. Dayısı Ondaki bu özünü görerek, arayışlarını ancak PKK'de bulabileceğini anlatmıştı. İşte PKK'ye yolculuğu böyle başlamıştı. Kısa bir zaman diliminde araştırarak kendine yetecek kadar şey öğrenmişti. İnanmış ve koşar adımlarla katılım kararını vermişti. Katıldığında herkesin hayali olan Başkan Apo ile buluşma, tanışma, bütünleşme onuruna ulaştı. Parti Merkez Okulu'nda bir devre eğitim gördü. Devrede kendisini ideolojik, politik olarak donatarak, içindeki Dersim özleminin ateşini söndürmek için dağlara doğru yola koyuldu. Önderliğin son öğrencisi olarak ülkeye yöneliyordu.

Kısa bir askeri eğitimin ardından Metina alanında pratiğe çıktı. O Dersim'e, yüreğin-

deki özleme doğru gitmek istiyordu. Bu özlem yüreğini yakıyordu Server hevalin, ama Metina'da da çalışmalara bütün gücüyle katılmaktan hiçbir zaman geri durmadı. Yüreğindeki ateşin sıcaklığıyla, büyük bir moral ve kararlılıkla '99 yazında Dersim'e doğru yol aldı bir grup yoldaşıyla birlikte. Sınır taşlarına basarak güneye veda ederken, her attığı adımda Dersim'e merhaba diyerek ilerliyordu. Öyle mutluydu ki, coşkun bir nehir gibiydi Server heval. Gabar'a ulaşmışlardı. 2 Ağustos geri çekilme kararı üzerine Kuzey grupları oldukları yerlerde durdurulmuştu. Umudunu hiç yitirmeden Gabar'da kalmaya razı olmuştu. Ne de olsa Gabar Dersim'e biraz daha yakındı, Dersim'e yakın olmak, Onu daha çok mutlu ediyordu.

Üç yıla yakın bir zaman dilimi Gabar'da, İdil, Cizre, Mışarê alanlarında cephe çalışmalarını yürüttü. Birikimini halka taşımaya çalışıyordu. Bilinç düzeyi ve örgütsel refleksleriyle örnek alınan bir yoldaşı. Eyalet gücünün yenilmesi üzerine, 2001 sonunda Kandil'e, HPG Ana Karargahı'na geldi yoldaşlarıyla. Şehit İsmail Kuzey Kampı'nda üç aylık yoğunlaşmadan sonra, askeri alanda daha da yetkinleşmek için Mahsum Korkmaz Akademisi'ne geçti. Kendinde komutanlaşmayı, savaş bilincini, taktikini, disiplini daha da yetkinleştirerek pratik sahaya

**"Savaş gülüm,
sıkı savaş,
savaştıkça varız biz,
savaştıkça güzelleşir
çoğalır, savaştıkça severiz.
Umuttan, sabahtan,
ateşin çocuklarından
korkan düşmanı
vurmaya gidiyorum."**

geçti bu alanda. Grupların Kuzeye yönelmeleri içindeki yangını daha da alevlenmişti, duramıyordu yerinde. Yüreğindeki yangını karar, ısrar ve dayatmaya dönüştürerek sonunda Dersim grubuna katılmayı başarmıştı. Onu en son bir gece yarısı Dersim gruplarının içinde gördüğümde, Dersim sevincini, özlemini o gece karanlığında gözlerindeki ışıldaşıta görebildim. Öyle çok etkilendim ki karanlıkta ışıldaşan gözlerinden, coşkusundan. Yıllardır yüreğinde büyüyen özleme Dersim'e, Munzurlara doğru yola çıktılar, yüzlerinde gülümseme, gözlerine konan yıldızlarla.

Attığı her adım, içindeki ateşe bir odun gibi atılıyor, ateşini gürleştiriyordu. Uzun yollardan geçmişlerdi büyük bir moralle, pusuları geçerek gitmişlerdi. Önce Serhat'ta solumlanmış, Erzurum'a doğru yol almışlardı. Erzurum'a ulaşmak umudunun gerçekleş-

mesinin ifadesi oluyordu. Ve işte Kızılağaç'ta patlayan mermilerle başka bir yönde devam eden yolları... Bingöl'de İsmaillerin ve daha nice kahramanımızın yerinde, İsmaililere (Hıdır Özge Bingöl) ve 16 özge cana yaraşır bir kahramanlıkla, bizlere dayatılan pişmanlık yasasına yanıt olabilen kahraman duruşlarıyla Zilanların, Şiyarların yanlarına taşlarını giyerek gittiler. Dersim'i görmedi belki Server heval, ama yüreği hep oradaydı. Yüreğindeki yangını yoldaşları gözbebeklerine, yüreklerine yerleştirerek Munzurlara götürdüler. Belki gidememişti Dersim'e ama yoldaşlarının gideceğini biliyordu, umudunu yoldaşlarına devrederek gülümseyerek yol aldı sonsuzluğa yoldaşlarıyla.

*Mücadele arkadaşları adına
Savaş Zagros*

Yarım kalan yürüyüşlerin ardından

Kürdistan'ın unutulmaya yüz tutmuş, kendini kaderine teslim etmiş küçük köylerinden birinde dünyaya geldi Server. Zamanın dışında yaşayan ve zamanla ilgili olmayan belki de en ender yerlerden bir köy. Doğayla iç içe olduğu kadar genel gelişmelerden kopuk kendi halinde bir köy. Kürdistan'ın tüm renklerini en ince ayrıntılarına kadar içinde taşımasına rağmen, Kürdistan adma bir şeyi yaşayamayan köylerden biri. Baharları rengarenk açan çiçekleri bunun en somut ifadesi olmaktaydı. Arazisinin derinliklerindeki en çarpıcı güzelliklerden biriyse, açılan çiçeklerin her şeye inat kendisini göstermesiydi. Kendisini unutturmaya çalışanlara inat, yamaçlardan zirvelere doğru yayılırken sarı kır çiçekleri, aşağılara doğru kırmızı laleler, gelincikler süsledi tarlaların kenarlarını. Bu renklere yeşillik de eklenince "doğanın doğal bölücülüğü" çıkıyordu ortaya. Kaderine teslim olmaya zorlanan bir halk için tüm bu zorluklara rağmen yaşama bir yerlerden tutunup ayakta kalmak bambaşka bir anlam taşıyordu elbet. Bu halk, yani bizim halkımız bütün baskılara, işkencelere, zorluğa rağmen bu coğrafyayı seviyordu, bu topraklar için ölmeye değerdi.

Server de direnişi onur sayan neslin insan-

larından biri olarak doğdu. Doğduğu ortam Kürdistan'a ait kültürü derinliğine yaşayan bir ortamdı. Yaşamın her bir alanında Kürt motifleri göze çarpıyordu. Kürtçe dışında dil bilen insanların sayısı parmakla sayılabilir-di. Çat pat Türkçe bilenleri vardı, o da sadece Kürtçe bilmeyen misafirleri geldiğinde konuşulurdu. Başka bir dili biraz da olsun bilmek lüks sayılıyordu. Ninniler Kürtçe söylenirdi, ağıtlar Kürtçe yakılır, çocuklar Kürtçe ezgilerle büyütülürdü. O coğrafyanın hamuruyla yoğrulmuş, belki de hep kaçtığı tarihinden süzölmüş, yaşanmış trajedilerin ifadelerinden olan dengbejlerin birkaç kasetleri de vardı. Bu kasetleri defalarca dinler, her defasında yüreklerinde dinmeyen acılar biraz daha depresirdi. Akşamın serinliğinde Erivan radyosundan Kawis Ağa'nın sesi duyulduğunda işini gücünü bırakıp gelmeyen yoktu. Günlük yaşamlarına renk katan içten ezgisi, belki de unutulmuşluklarını onlara hatırlatırdı. Bunun hüznünü herkesin gözlelerinden okumak mümkündü. Her bir dengbejin sözü, onların bir parça yaşamının sözcülüğünü yapardı, dilsizliklerine dil oluverirdi. Siyabend û Xece'nin ağıdında yeniden Sipan'ı keşfeder, Geliye Zilan'ı en iyi dengbejlerin kılamlarında yad ederlerdi.

Buradaki her insan gibi Server'de etkilen-

"Gidenlere layık yoldaşlar olmak için yapılan her şey daha anlamlı ve daha fazla görev sorumluluk yükler omuzlarımıza. Yılmadık, yolunuzda yürümeye devam edeceğiz beval. İdeallerimiz bizi aynı noktada buluşturdu ve savaştırıyor. Tamamlanması gereken mücadele anılarımızın gereği bizim mücadelemizdir. Yarım kalmış yürüyüşünüz en fazla bizlerin tamamlaması gereken yürüyüştür. Yaratmak istediğiniz dünyayı yaratma emeğini bizler vermeliyiz. Bu, hem ideallerimizin gerçekleşmesi hem de sizlerin yoldaşı olmanın gereğidir."

mişti bu ortamdan. Kürt kültürünü edinme, onun motifleriyle yaşama gerçeği kendisini onun şahsında da gösteriyordu. Bu durum yaşamının bütün ayrıntılarına yansıyor ve geleceğe ilişkin arayışlarının ne olacağının ipuçlarını veriyordu.

Köy ortamı kültürel olarak Kürt'e ait olanı yaşamasına rağmen, yaşamda mücadele-sizliğin felsefesi oldukça hakimdi. Kaybolmuş bir ülke içinde bile kendisini görünmez kılma çabaları oldukça gelişmişti. Kimseye karışmayan ve kimsenin de kendilerine karışmasını istemeyen bir haldeydiler.

Köy küçük olduğundan okulu yoktu. Okula giden çocuklar yaz kış, yağmur kar demeden komşu köye gitmek zorundaydı. Yaşamda her şeyin bedeli vardı ve küçük çocuklar bile daha yaşamı öğrenmeden bu bedelleri ödemekle karşı karşıya kalıyordu. Server de ilkokulu 4. sınıfa kadar yaşlılarıyla birlikte komşu köyde okudu. Kendi köylerinde okulun açılmasıyla geri kalan bölümü burada okudu, ortaokulu okumak için tekrar yollara düşmesi gerekecekti, ortaokulu baş-

ka bir köyde yatılı okuduktan sonra, yollar Van'a doğru yön değiştirmiş ve liseyi Mura-diye'de bitirmişti. Üniversiteyi kazandığında yine yollara düşme zamanı gelip çatmıştı.

Kimlik arayışı her insanda olduğu gibi Server'de de erken yaşlarda başlamıştı. Ezilen bir toplumun kimliksiz bireyi olmak kadar yıpratıcı bir durumun olmadığını belki de en derinden hissedenlerdendi. Kimliksizliği derinliğine yaşadığından arayışlarının sürekli olmasının sebebi. Anlamaya çalışı-yordu. Arayışlarına dinden başladı.

Dicle Üniversitesi'ne öğrenimine devam etti. Burada kendisiyle birlikte ulusal gerçekliği daha iyi tanıma ve yaşadıklarına anlam vermeye başladı. Mücadelenin ilk melodilerini burada dinledi. Tercihini burada yapan Server'in bundan sonraki yaşamı bu tercih ekseninde kendisini yaşamsallaştırma çabasıyla geçecekti. Sorgulama gücünün gelişmesiyle birlikte özgürlük hareketinden yana tercih yapması, beklenmeyen bir şey değildi.

Yaşamını anlamlı kılma çabası oldukça

fazlaydı. Yaşamı sorgulama, öğrenme ve öğrendiklerini derinliğine yaşamaya çalışmasıyla kendisini hemen hissettirirdi. Okulda oldukça başarılı bir öğrenciydi. Zekiye, her zaman, her işte ilkler arasında yer alma çabası oldukça fazlaydı. 'Bir işi yapacaksam en iyisini yapmalıyım' yaklaşımı O'nda çok belirgindi. Burur yanında en temel özelliği yaşamla ilgili olmasıydı. Güzellikleri, arayışları kadar, insana ait olan kaygıları, sevinçleri, üzüntü ve tasaları da derinden yaşayanlardandı Server.

Zaten bu arayışları O'nu özgürlük dağlarına ulaştırırdı. Ve dağlarda bunun mücadelesini daha güçlü vermeye çalıştı.

Zorlu geçen süreçlerin ardından yeniden uzun bir yürüyüşe çıktığında karşılaşmıştı O'nunla. Aradan yıllar geçmişti. Çok şey değişmişti birbirimizi görmeyeli. Zaman-sız ve beklenmedik bir karşılaşma olmuştu. Her şeyi merhaba ve hoşça kal arasındaki kısa zaman dilimine sığdırmaya çalışmıştık, yetmedi. Çok şey konuşmak isteyip hiç bir şeyi konuşamayan insanların ruh haliyle bir sonraki gün görüşmek üzere ayrıldık. Veda; uzun zaman görüşmemenin ifadesi olarak ruhumuzun derinliklerine işlenmiş bir kavram. Bizim görüşmemiz tamamlanmamış, yarım kalmışlıkların gölgesinde bir andı, tamamlanması gereken bir görüşmeydi. Yarının ne getireceğini bilmeden ertelenen duygular ve tüm hepsinden arda kalan yarımalar...

İnsanların anlatmakta en çok zorlandıkları duygular işte bu yarımalar ve bu yarımaların insanın ruhunda yol açtığı tarif edilmez devinimlerdir. Tamamlamayı belki de en

çok istediği, ama bir türlü tamamlayamayacağı yarımalar bunlar. Yüreğinde depremeler yaratır insanın. Bir filmin bazı kareleri kaçırılır onlar bir zaman sonra bile olsa tekrar izlenebilir belki, ama yaşam filminde hiçbir şeyin tekrarı olmuyordu, tekrarı olmayanın yerine derin sızılar boy gösteriyordu. Tarifsiz acılar bu aşamadan sonra başlıyordu işte. Bu duyguların denizinde, insan boğulacak duruma gelir,

yumruklarını sıkarak ve yaşama karşı isyan etmeye başlar. Bilirsin ki bu acının kaynağı yarımalar ve bilirsin ki bu yarımaları asla dolulayamazsın. Bu acı ve yarım kalmış kareler yaşam ve savaş gerçekliğimiz içerisinde sonuna kadar insana ait olan gerçeklerdir.

Kuşkusuz Server de savaş gerçekliğinin çok iyi farkındaydı. Ve bunu bilerek yürüyüşe çıkanlardandı. Yaşamda boşluğunu hissettiği kareleri eylemiyle güçlü bir şekilde doldurmaya, eyleminin gerekliliklerini yerine getirmeye çalışınlardı. Karşılaşmamızın her anına damgasını vuran bu gerçeklikti. Oldukça zorlu geçeceğini bildiği bir yolculuğa bu temelde giriş yapıyordu. Yanındaki yoldaşlarıyla birlikte çok şey başarabileceklerine inanıyorlardı. Ve başarmak için hazırlık yapıyorlardı. Verdikleri sözler vardı, sözlerini gerçekleştirmeye gidiyorlardı.

Verilen sözler... Tamamlanması gereken yolculuklar... Sonuçlandırılması gereken eylem... İnsan için daha güzelin başlangıçları olurken, ansızın kesilen yollar ve umulmadık şehadetlerin acısı da bir o kadar büyük olur. Hem sözlerini gerçekleştirme yürüyüşü-

Veda; uzun zaman görüşmemenin ifadesi olarak ruhumuzun derinliklerine işlenmiş bir kavram. Bizim görüşmemiz tamamlanmamış, yarım kalmışlıkların gölgesinde bir andı, tamamlanması gereken bir görüşmeydi. Yarının ne getireceğini bilmeden ertelenen duygular ve tüm hepsinden arda kalan yarımalar...

"Bir selamını beklerken zamansızlıklar
içerisinde en değerli insanlarımızı
yitirdik. En değerli evlatlarını yitiren
bir halkın yüreğinden çıkıp
dağlara geldik."

şünde olanlar için hem de ardından sevinçli haberleri bekleyenler için tarifsiz bir acıdır. Yürüyüşçülerin ardından duyduğumuz şehadet haberleri, duran zaman, anılara gömülen yürekler...

19 Kasım 2003'te, Bingöl/Karlıova'da 16 yoldaşıyla birlikte özgürlük mücadelesinin şehitler kervanına katıldı Server heval, 16 insan, 16 devrimci, 16 özge can ile tamamlanması gereken, yarım kalmış yürüyüşler ve verilmiş sözler... Ansızın toprağın bağrına düşmek ve toprağı derinliğine hissetmek. Bu gerçeklik mücadelemizin temel bir parçası olmasına rağmen, hiçbir zaman kabul etmedik, edemedik ne bu şehadetleri ne de verilen zamansız haberleri.

Bir selamını beklerken zamansızlıklar içerisinde en değerli insanlarımızı yitirdik. En değerli evlatlarını yitiren bir halkın yüreğinden çıkıp dağlara geldik. Tarihte bu kadar değerli kadrosunu, en gelişkin insanlarını mücadele içerisinde yitiren başka bir halk var mı bilinmez, ama bu bizim günü birlik gerçeğimiz haline geldi. Zorlanmalarımızın özü, kabullenmeyişimizin kaynağı, yüreğimizin derinliklerinde kabaran isyanların kaynağı bu işte.

Mücadelemizin ağırlığının çok iyi farkındayız. Hele değerli evlatlarını yitirmiş bir halkın mücadelesinin ağırlığı öyle fazla ki, Gidenlere layık yoldaşlar olmak için yapılan her şey daha anlamlı ve anlamlı olduğu kadar daha fazla görev sorumluluk yükler omuzlarımıza. Yılmadık, yolunuzda yürümeye devam edeceğiz heval. İdeallerimiz bi-

zi aynı noktada buluşturdu ve savaştıyor. Tamamlanması gereken mücadele anılarımızın gereği bizim mücadelemizdir. Yarım kalmış yürüyüşünüz en fazla bizlerin tamamlanması gereken yürüyüşüdür. Yaratmak istediğiniz dünyayı yaratma emeğini bizler vermeliyiz. Bu, hem ideallerimizin gerçekleşmesi hem de sizlerin yoldaşı olmanın gereğidir. Borcumuzu ancak böyle bir dünya yaratarak ödeyebiliriz. Hiç bir zaman unutmayacağız bunu. Onurlu ve verilen emeklere layık insan olmanın gereği bunu emrediyor. Bizler bu emir doğrultusunda yürümeyi sonuna kadar esas alacağız.

Ve siz yoldaşlar ve sen Server yoldaş kar beyaz coğrafya savaşımızın bir rengi oldunuz. Yüreğimizin tüm kabarmalarına rağmen, gözyaşlarımızla isyan etmeyeceğiz. İsyanımız yürüyüşünüzü tamamlama sözü olsun. Varsın analar sizleri bağırlarına basamamanın gözyaşlarını döksün, lanetler yağdırsın bu kaderi yaratanlara. Onlar gözyaşları dökerken, bizler yarım bıraktıklarınıza sarılıyor olacağız.

Bildiğimiz tek şey o zamansız haberle sizlerle birlikte birer parçamızın da toprağa düştüğüdür. Ve bir parça daha toprak anaya yaklaştığımızdır. Umut olarak yeşermemize bir adım daha yaklaşmamızdır. Sizleri ve kendimizden birer parçayı toprağa bırakıyoruz. Ve sizleri ve kendimizden bir parçayı dağlarımızın sıcaklığındaki savaşımızda yaşıyoruz.

Evet, insan olarak kendimizi var etmenin savaşında en sade ve gerçekçi insanlığa, yani sizlere saygının bir gereği olarak var olacağız. Sizleri de bu onurla bağrımızda saklıyor, insanlığımızı gelecek nesillere taşıyabilmenin mücadelesi sözünü veriyoruz. Sizleri yaratanların çizgisinde yürümenin sözünü bir kez daha veriyoruz yoldaşlar.

*Mücadele arkadaşları adına
Rojhat*

Geleceğe gökkuşağı düşüren

"Şebitler, taribin ve gereklerinin yerine getirilmesi, olağanüstü güç isteyen en soylu ve en gerçek yaşamı temsil eden değerlerdir."

Önder Apo

Adı, soyadı: **Akif URUK**

Kod adı: **Metin Şores**

Doğum yeri ve tarihi: **Dersim 1981**

Mücadeleye katılım tarihi: **1999**

Şehadet tarihi ve yeri: **19 Kasım**

2003, Kızılağaç/Bingöl

Bir insanı anlatmak ne kadar da zordur. Oysa ki kolay sanırsanız bir insanın acılarını, sevinçlerini, hüznlerini, umutlarını anlatmayı, anlatabilmeyi... Kolay sanırsanız... Düşününce varabileceğimiz bu farkındalık, yüreğimize değen yerleri ile bir olduğunda kendinizle yüzleşirsiniz. Kendinizden kaçamayacağınız yerdesinizdir, yüzleşme başlamıştır bir kere. Bu coğrafyanın binlerce yıla kök salan alışkanlıkları ile kolay sanılan, artık paradoks olmanın adayı olup çıkarılır. Ortadoğu'nun alışkanlıklarıyla, kullanım değeri olarak görülen ve ucuzlayan insandır bu paradokstan nasibini alan. Mezarlar çoğaldıkça kendi anlamını tüketen ve kendini yitiren insan...

Kendini unutmamak için aynalara bakanların başkalarını anımsamaya çalışarak anlatabilmesi ne denli zordur. Zordur önce kanıksanmış ölüm, olağanlaşan önce acı ardından bir başkasına anlatmak, anlatamamak... Anlatmanın ölümüdür bu bir bakıma...

Anlatmamak eksilmektir biraz da. Ve Ortadoğu'nun bu kader çizgisini değiştirecek olan da insanı anlatmak, anlatabilmek değil midir? Anlatın ve her insanın bir öyküsü olduğuna inanın. Çünkü anlatılan, anlatılanı da değiştirecektir. Tıpkı dağları mekan tutmanın, yitik bir ülkeyi aydınlatacağını bildiğiniz gibi, anlatın yaşanan zamanı.

Beş yıl öncesinin bir Dersim sonbaharında tanışmıştık Metin'le. Yol yorgunu bir zamanın orta yerinde, Akvanos Vadisi'nde. Gerillanın tarihi yürüyüşüne tanıklık eden zamanlarda... Munzurların ve Sultan Baba'nın doruklarına düşen ve bahara dek yerleşen karın soğukunu taşıyan rüzgarlar yaşıyordu gövdelerimizi. Ormanların yapraklarından soyunduğu ve toprağın güz ayazlarında derin derin yarıldığı bir sonbahar gününde yaşanan bir karşılaşma... Kimilerine göre sıradan, alelâde bir karşılaşma belki de. Fakat ilkte olduğu gibi anlamını bulan bir tanışma...

Henüz yeni mekan tutar olmuştum dağları Metin. En zor, zorlu zamanlara tanıklık ettiğimiz bir zamanı yaşarken çıkıp gelmişti. Dağlarda henüz sınıanmış olsa da, her şeye rağmen gülebilen bir yüzü ve Der-

sim dağlarına duyduğu özlemi dindirmenin coşkusuyla katılmıştı aramıza. 1999-2000 kışına girerken Akvanos Vadisi'ndeki kamp-ta kalmıştı Metin, biz ise Aliboğazı'nda... Aramıza zemherisi ağır bir kış girmişti bahara dek. Yeni yüzyılın ilk Dersim baharında gerçekleşen düzenlemelerde Ovacık'ta kalmıştı Metin. O süreçte biraz daha iyi tanıyabilmiştik Onu, daha çok da kendine dair anlattıklarından.

Dersim merkeze bağlı Merxo köyündendi. Ailesi de Merxo'da oturuyordu. Ortaokulu bitiremeden terk etmişti bildiğim kadarıyla. Yine Ondan öğrenmiştik 7 yıl boyunca, Dersim merkezde, bir berber salonunda çalıştığını. O da Kürdistan'daki her çocuk gibi erken tanışmıştı yaşamla. Çocukluğunu yaşayamamış her Kürdistanlı gibi. Belki de bu yüzden o iflah olmaz çocukluğu. Bundandı çocukluğunu dağlarda araması belki de.

Ne zaman geçmişe dair konuşsak, her defasında bir tek ablasından söz ederdi özlemlerle. Sanki bir sırrını paylaşır gibi anlatırdı onu. Ailesi denince bir tek anımsadığı, özlediği ablastıydı yalnızca. Fakat bunun nedenini hiçbir zaman öğrenememiştik. Her nedense hep söz etmekten kaçınırdı. Geçmişine dair bildiğimiz, bilebildiğimiz bunlardı yalnızca, anlattıkları, paylaştıkları kadardı.

Sonbahara kadar Ovacık'ta kaldı. Bir grup arkadaşla birlikte, Munzurlarda üslenme hazırlıkları için gittiği zamandan bir süre sonra, bizim Kartal noktası dediğimiz ormanlara geri dönmüştü. Düzenlemeler yapıldığında Ovacık'ta Onunla birlikteydik. Her şeyin ters gittiği bir zamandı sanki. İlk, Kutu Deresi'nde 6 arkadaşın şehit düştüğü haberi ile savruldu yüreğimiz göğüs kafesimizde. Her bir arkadaşı yitirmenin nedenselliğinde doğan ve katlanılması güç bir yürek hoşluğunda savruluyordu. Yaprakların sarıp, toprağa düşmeye başladığı bir sıra, üslenme grubundan arkadaşların "Yayla günü" köyünde düştüğü pusuda Mazlum ve Cesur arkadaşları da yitirdik. Sanki her şey uğur-

suz bir lanet gibi üzerimizde dolaşırken, aynı pusuda teslim olan biri üslenmemizin bilgisini düşmana vermişti.

Güz rüzgarları daha sert esiyordu artık ve her estiğinde, daha da çoğaltıyordu sonbahar hüznümüzü rüzgarlar. Bin bir güçlkle ve bütün düşman yönelimlerine karşı yapılan onca şey yoktu artık. En zoru da iki arkadaşımızı yitirmiş olmamızdı. Bu olay sonrası hummalı bir çalışma başladı. Bu dar zamanda, düşman operasyonlarının göz açtırmadığı ve yavaş yavaş kışın kendini hissettirdiği bir ortamda, gerilla artık zamana karşı yarışıyor-du. Şartlar ve doğa koşulları o kadar ağırdı ki, erzak taşıdığımız dört katımız donarak ölmüştü. Ölüm ve yaşam çizgileri arasında, yaşama dair bir direnişin orta yerindeydik. Bu direnişin içinde, aramızda gülmeyi becerebilen ve bütün gücüyle her şeye kendini katan biriydi Metin. Gücümüzün tükendiği yerde, yükü sırtlayan, şikayetsiz yaşıyordu. Bütün güçlklere rağmen, dağlara tutunabilmenin keyfi, anlatılamayacak kadar güzel bir yaşanan zamandı. Paylaşımları kutsayan, bir yaşamışlık olarak yüreğimize kazınan bir geçmiş zaman hikayesi...

O kış, öncekine göre daha rahat bir kış geçirmiştik. Baharla birlikte Metin yine Ovacık'ın yolunu tutarken, bir grup Hozat'a biz de Pertek'e gitmiştik. 2001 sonbaharına yakın bir zamanda, tüm batı gücü Dersim merkezde toplandığımızda, yüreğimizin güneyine açılıyordu bütün yollar. Düzenlenen grupta 11 kişiydik. Ve bu grupta Metin de vardı.

Anlatılsa, roman olacak bir yolculuğa çıkmıştı artık. Nehirleri, dağları ve ovaları aş-aş menzile varabilmenin tutkusunda tüketilen yollardan, geçilen yolculuklardan biriydi bu yalnızca. Yalnızca ölümün kundaklandığı pusulardan, kar fırtınalarından geçilen, ama kendimizden geçmediğimiz yollardan... Menzile vardığımızda, Kela Reş'e ulaştığımızda bitirmiştik yolları. Bir yerlere ulaşmanın, ulaşabilmenin sevinci di-

rencimizi yeniden üretirken, kahkahaları eksik değildi yine Metin'in. Belki de onunla özdeşleşen, yaralı bir imgeleme olarak bilincimize kazınan, bu utangaç ve muzip gülüşleri olmuştu hep...

Güney'e geçtiğimizde 3 ay kadar bir süre Kandil'de, kuzey kampında birlikteliğimiz sürdü. Sonrası bizden ayrıldı Metin, taburlara gitti. Uzun bir zaman girdi aramıza, ara sıra gelen sınırsız selamlarını saymazsak. Çok sonraları, Batı Kandil Karargahı'nda bir araya gelmiştik, bir yılı aşkın bir süre sonra. O, hiç değişmemişti sanki. Dersim yine tutuklu bir düştü onun için. Hala içinde diri tuttuğu, uğruna pek çok şeyi göze aldığı, büyümemiş bir çocuk özlemi gibi...

Yeniden Dersim'e dönmeyi düşünüyordu. Zaten bunun için yapmıştı önerisini. Çok geçmeden de Şehit Ayhan'daki kuzey kampına gitmiştik ilk. Sonra

da Şehit Rojhat'daki kampı geçmişlerdi. Son kezdi buradaki karşılaşma. Bunu ne O, ne de ben bilmiyorduk. Işıksız ve ateşsiz, sonbaharın eşliğindeki bir ağustos gecesinde son kez sarı-

larak ayrılmıştık. Vedalaşmadan, vedalaşmanın ayrılışa teslim olmak olduğunu bilecek... Ve şimdi son kez demenin hüznünü yaşamak düşmüşken payıma... Tıpkı direnmenin Onlara, Onların direnine tanıklık etmenin bize düştüğü zamanlar gibi, son kez sarılmıştık birbirimizin gövdesine.

Hüznü barındırmayan bir Kandil gecesinde ayrılmıştık. Ve yine bir gece vakti, ama bu kez bir Ximere akşamında, gülen yüzlü bir yoldaşın bir daha olmayacağını bilmek, bu lanetli bilgi düşürmüştü depremleri yüreğimize. Bir Dersim tutkusunun Bingöl'de toprağa düştüğü yerde, tüketilen bir sertüvenin son durağını öğrenmiştik işte. Yalnızca yaşanılarak öğrenilebilecek gerçeğin, alışamadığımız o bildik öğretisiydi bu bir bakıma... Umarsızca Bingöl'ü anımsamaya çalışarak... Hangi kum saatini ters çevirmek gerekirdi ki, dönülmezliklerini ortadan kaldırmak, kaldırabilmek için... Bir kez daha ve son kez demeden nasıl sarılabilirdi insan yürek boşluğuna... Her şeye ve herkese rağmen bıkmadan, usanmadan, yılmadan düşüğümüz yolculuklarda menzil tutkusunu taşıyarak yaşatabileceğimiz ve ancak öyle yüreğimizde taşıyabileceğimiz insanlardı Onlar... Unutulamayacak olanlar...

Bir gece vakti, bir ölü ateş başında, dolunayda, hafif bir yağmur altında, Munzurlarda, bir Munzur gecesinde gördüğü gökkuşağını anlatmıştı Metin yıllar önce. Dolunayın aydınlığının yağmurda kırılıp yedi renge çoğalmasının tanıklığının keyfini sürendin.

Ve şimdi gülen resimlerin düşüyor aklıma.

Resimlerinin haberi yok düştüğünden... Hala gülüyorlar içimde... Geceye gökkuşağı düşürmenin keyfini sürdüğün gece gibi gülüyorlar.

*Mücadele arkadaşları adına
M. Taylan Can*

MERHABA

*bensiz gelen bir bahara merhaba
merhaba umuda
sevdaya duran bedenlere
kır çiçeklerinin
rüzgarda endamlı salınımlarına
ve canlanan doğaya
kelebeklerin arıların
böceklerin baharla sevişmelerine
kurda kuşa merhaba
sessiz sevdaların
derin vurumlu gözlerine
bedenlerdeki suskun hasretlere
ve nice baharlara merhaba*

Şehit Karker

Sen de katıl kavgaya

"Benim eylemim
şehit gerçekliğine
bağlı kalmanın
eylemliliğidir."

Önder Apo

Adı, soyadı: **Berzan HAMZA**

Kod adı: **Dilşer**

Doğum yeri ve tarihi: **Halep, 1982**

Mücadeleye katılım tarihi: **1998**

Halep

Şehadet tarihi ve yeri: **19 Kasım**

2003, Kızılağaç/Bingöl

soyunsam
duygularımdan
geriye kalan soğuk
bir metal sesi
sırılsam düşlerimden
nasıl hayal ederim geleceği
sussam, hiç konuşmasam
anlayabilir misin ki beni
'seviyorum' desem
göğün maviliğini
dağların heybetini
silahımın öfkeli sesini
katar mısın sevgime sevgini sesinde
gözlerin dolaşsa munzurlarda
yüreğin çarpar mı benimki gibi
paylaş benimle kavganı
kavga dolu sevdanı
paylaş şafağı çalınmış
ülkemin acılarını

Ş. jiyan (Ovacık)

Dilşer (Berzan Hamza)

“Ülkede düşman, şehitlerimizi yıkamadan, kefansız toprağa gömüyor. Bu, düşmanın korkusudur. Bizim şehitlerimizden, ölülerimizden bile bu derece korkuyor. Bu şehitlerimizin büyüklüğünü gösteriyor. Şehitler üzerine çok şeyler söylendi ve her zaman da söylüyoruz. İnsan şehitler için “öldüler” diyebilir mi? Biz bunun üzerinde çok durduk. Yaşamımıza, tarihimize bakıyoruz, yaşamın ne olduğunu , ölümün ne olduğunu iyi görüyoruz. Eğer insan üzerinde daha derin durursa, halkımızın üzerinde yürüdüğü yol, yaptığı şey ölümdür. Daha önce, şehitlerden önce içinde olduğumuz yaşam neydi? Biz yaşadığımızı sanıyorduk. Ama derinliğine baktığımızda gerçekten ölü olan bizdik. İnsan kendi durumuna baksın, kesinlikle diyemez ki, “biz yaşamı temsil ediyoruz.” Gerçekte ölüm nedir? Eğer şerefli, seni yücelten, sana ait olan bir yolda değilsen kesin gidersin, vurulursun, sen de öldürürsen, vurursan, o zaman olur. Fakat diğer biçimiyle ölümün fazla bir kıymeti olmaz. İnsan büyük bir amaç uğruna tüm yaşamını sonuna kadar adarsa ve bu yolda şehadete ulaşırsa, buna ölüm denilemez. Bu yaşamdır.”

Önder Apo

Bir Şafak Vaktiydi

*"Umudun
gölgesinde yaşayan
insan
umudunu yitirme
bir gün doğacak
elbette güneşin,
gözün hep şafakta,
doğacak olan
umudunda,
güneşinde olsun..."*

Adı, soyadı: **Menan HASO**

Kod adı: **Doğan KANDİL**

Doğum yeri ve tarihi: **Afrin**

K.Güney, 1981

Mücadeleye katılım tarihi: **1999**

Halep

Şehadet tarihi ve yeri: **19 Kasım**

2003, Kızılağaç/Bingöl

Doğan yoldaş, 1981 yılında Küçük Güney'in Halep kentinde dünyaya geldi. Şairin "Yağmurlu bir günde doğdum anamdan/ Gökler ağlıyordu ben doğdum diye" dizelerinde olduğu gibi, şansızlıklar bir türlü yakasını bırakmadı. Daha çok küçükken, anne sıcaklığına, sevgisine muhtaçken annesi ölür ve öksüz büyür. Bu durum, yağmur yiyen saçakların altına sığınan güvercinlerinkine benzer bir ruh hali yaratmıştı onda. Onu içine kapatmıştı. Bir süre sonra babası ikinci evliliğini yapar. Henüz çok küçük yaşta olmasına rağmen üvey annesi ile yıldızları bir türlü barışmaz. Bu duruma sürekli tepki duyar ve giderek aileden uzaklaşır. Yüreğinde anne hasreti vardır. Onun. Küçük yaşına rağmen eve geç geliyor, bazı gecelerde ise hiç gelmiyordu. Yaşadığı sorun ve sıkıntılardan dolayı ruhta aileden kopar. Ekonomik ve fiziki olarak da kopmak ister, ancak yaşı henüz küçüktür. Gidecek fazla yeri yoktur. Orman kanunlarının geçerli olduğu; büyük balığın küçük balığı yuttuğu bu ortamda bir canavar tarafından yutulabileceğini bilir. Bilinmezliğin içinde eriyip yok olmak istemez. Pusu-lası, rotası, kaptanı, hangi limana uğrayacağı belli olmayan bir gemiye binmek istemez. Kısaca meçhulden geldim, yine gideceğim meçhule demez. Aile ve toplum çelişkilerini böylesine şiddetli ve derinden yaşamasına rağmen yaşam sevincini yitirmez. Yaşama güçlü bağlarla bağlıdır O.

Babası Doğan arkadaşı okula göndermek ister, ancak Doğan arkadaşın annesinden sonra babasının başka bir kadınla evlenmesine duyduğu tepkiden dolayı dediğini yapmaz ve okula gitmez. Kendi başına gider, bir terzinin yanında çırak olarak çalışmaya başlar. Yaşı küçük olmasına rağmen kendisini kimseye muhtaç etmez. Emegiyle, bileğinin hakkıyla, alın teriyle kazanmak isterdi. O, küçük yaşta emekle tanışır. İşlerini temiz ve düzenli yapar. Bu yaklaşımları patronunun çok hoşuna gider ve onu çok sever. Çalışkanlığı, titizliği, saygılı davranışları ve ölçülülüğü çevre esnafı üzerinde de etki yapar, onlar tarafından da sevilir. Ailesine, babasına isyanı onda haksızlıkları kabul etme-

me, yanlışlara karşı sessiz kalmama özelliklerini yaratmıştı. Doğru bulduğu şeyleri canı gönülden yapar, yanlışlara anında tavır koyardı.

İşini çok sevmektedir, bir saniiyesini bile boş geçirmez. Ustasının eline hakıp bir an önce öğrenmek ister. Kısa bir süre sonra da öğrenir, artık bir kalfa olmuştur.

Çalışmak, çalışmak, daha fazla çalışmak ayakları üzerinde durmak ister. Bu durum onda büyük bir özgüven, öz güç yaratır. En zor işlerde bile başarma umudunu, inancını yitirmez. Zorlukların büyüklüğü, inanç ve çabanın büyüklüğünü getirir. Zaten büyük kişilikler fırtınalı, dalgalı denizlerde belli olur. Doğan arkadaşın kişiliği de böyle fırtınalar içinde şekillendi. Bu durumlar Doğan arkadaşın kişiliğini oluşturur. Tavında dövülüp çelikleşen demir gibiydi.

Doğan arkadaş çok genç olmasına rağmen yaşından büyük bir olgunluğu taşırdı. Dışa karşı sessiz, içine kapanık ve oldukça mütevazıdır; ancak içten içe kaynayan bir volkandı. Yaşam doluydu, büyük hayalleri vardı. Yüreğinde herkese, ama herkese yer vardı.

Baharla birlikte yola koyulurlar.

Yol uzundur ve ağır görevler onları beklemektedir. Sırtında çantayı değil, sanki yeni yaşamı taşır. Bundan müthiş bir güç alır. Hep su olmak istediğini belirtir.

Su, en kıraç toprakları yeşertir, hayat verir. O da yeni bir yaşamın adı olmak ister.

Önderliğin tutuklanması hiçbir rihter ölçeğinin ölçemeyeceği bir deprem yarattı. Ruhta, duyguda, beyinde sarsıntılara yol açtı. Azgın dalgalarla boğuşan fındık kabuğuna dönmüştü herkes. Böylesi durumlarda her şey alt üst olur; beyinler karışır, pusulalar şaşar, bir çağ devrilir insanın içinde, yüreği fırtınalardayken, eli kolu bağlı çaresizce durur çığlık çığlığa. İnançsızlaşıp, nereye savrulduğunu bile bilmeyen insanlar oldu bu süreçte. Geçici yol arkadaşları yollarını ayırdılar. Turnusol kağıdı gibiydi içinden geçtiğimiz dönem. Ancak Doğan arkadaş, hayattan aldığı derin tecrübelerle yolunu şaşmaz ve yönünü dağlara verir. Kendi şahsında komploya böyle cevap verir. Bir volkan gibi içinde biriken kin ve öfkesini kusmak ister. Böylesine zemheri soğuk ve kuzguni karanlık bir günü yaşatanlara yaşamı zehir etmek, ocaklarına incir suyu dökmek ister. Önderliğin "içinde bağımsız yaşama hakkımızın olmadığı dünyayı başımıza yıkarız" tespitine yoğunlaşır, kilitlenir adeta. İntikam duygusu bir girdap gibi çeker içine O'nu.

Kandil'de, Kani Şilan noktasında temel eğitime katılır. Kendisini her yönüyle eğitime verir, oldukça derinleşir. Özellikle de askeri eğitime daha büyük bir merak, ilgiyle yaklaşır. Buradan güçlü çıkmanın ve sıcak

savaş alanına, kuzeye geçmenin hayalini kurar. Temel eğitimleri devam ederken, Önderliğin mahkeme süreci başlar. Sonrasında yaşanan gelişmeler ikinci bir deprem etkisi daha yapar Doğan arkadaş üzerinde. Yaşanan hızlı gelişmelere anlam vermekte zorlanır. Biraz da olsa kendisini depremden kurtarır, toparlanır. Ancak ucuz ve basit şeylere de yönelmez, hiçbir şeye üstün körü ve yüzeysel yaklaşmaz. Çünkü yaşadığı çelişkiler de yüzeyde değil, çok derinlerdedir. Çelişkiler böylece yoğun ve derin olduğuna göre, çözümün de köklü olması gerekir. Spontane ve palyatif yaklaşımlar çözüm getirmediği gibi daha da zorlar kendisini.

Doğan arkadaş, bir define arayışçısının sabır ve hassaslığıyla arayışlarını derinleştirerek sürdürür. Önderliğin İmralı mahkemesine sunduğu savunması gelir, yoğun eğitimler başlar, elden ele dolaşır. İmralı Savunmalarıyla birlikte kafasındaki kimi çelişkiler çözülür. En azından sıkışıklıktan çıkış yolu görülür. Savunma, bir kıvılcım olur karanlık ve belirsiz ortama. Şafak zifiri karanlıkta patlar ve aydınlık o zaman başlar. İşte ilk savunma böyle bir işlev görür. Tüm beyinlerin zifiri karanlığı yaşadığı anda gelmiş ve patlayan şafak gibi aydınlığı getirmişti.

Temel eğitim bittiğinde, yapılan düzenlemeler sırasında eski mesleği de göz önünde bulundurularak terzihaneye verilir. Terzihaneye verilmesi içinde bir burukluk yaratır. Çünkü kendisini savaşa, savaşın en ön cephesine hazırlamıştır. İçinden bu görevlendirmeyi kabul etmezse de, örgütün görevlendirmesine sesini çıkarmaz ve canı gönülden üzerine düşeni yapar. Çocukluğundan beri el attığı her işi en iyi, en temiz bir şekilde yapmak ister ve yapar. Büyük bir çaba sahibidir. "Madem parti beni buraya gönderdi, mutlaka bir bildiği vardır" diyerek görevine sınıksızdır. Büyük bir sorumluluk duyar işine karşı, işini asla savsaklamaz. Bu özellikleri sayesinde kısa sürede terzihanede bulunan diğer yoldaşlar tarafından da sevilir.

ateşle yürüyene

eski zamanların

kutsal ateşgahlarında yanan

kocaman ateşlere

baka baka büyüdü

çocuklarımız

nesilden nesile dönerken

zaman

hiç sönmedi beyinlerde

aynı canlılıkla

aynı imgemiz

takatsiz kalan kollarda

durunca bile körük

en soğuk ayın

en soğuk karında bile

bir umut gibi

saklı kaldı toprakta

hiç eksilmedi cemremiz,

ateşimiz..

Partiye katıldıktan sonra okul okumamanın derin acısını yaşar. Okuma, yazması olmayan birisinin kör ve sağır olduğunu belirtir. Bunu için de işlerden artan zamanını okuma yazma öğrenmeye verir. Büyük bir çabayla, gece gündüz demeden öğrenmek için çalışır ve kısa sürede Kürtçe okuma yazmayı öğrenir. Artık dünyaya daha bir başka bakmaya başladığını söylerdi gülümseyerek. "Dağlara bakınca eskiye göre çok daha farklı bakıyorum, şimdi en küçük ayrıntıları da görüyorum" diyerek kendindeki değişimi dile getirirdi. Yaklaşık iki yıl terzihanede çalışır. Emekçiliği, fedakarlığı, temiz iş yapması, uyumlu kişiliğiyle burada da ön plana çıkar.

Bu süreçte, yerinin değiştirilmesi için partiye öneri yapar. Önerisi yerinde bulunarak faaliyet alanı değiştirilir. Terzihaneden asayiş kurumuna geçer. Bir yıl da burada faaliyet yürütür. Ancak bu görevler onu tatmin etmez. Her ne kadar, bulunduğu faaliyet alanında tüm gücünü çalışmalara katsa da, ruhunda esen fırtınayı dindiremez. O, bir denizdi. Dipten gelir denizin dalgaları. Yüzeyde çok durgun da görünse derinde yaşanan depremleri vardır, büyük dalgalarla deniz kendi kendini vurmaya başlar. Bu dalgalar bazen büyüse de, yüzeyde hırçınlaşmazlar, hala durgundur deniz. Doğan arkadaş da ruhunda bu fırtınayı hep hisseder, yaşar. Çalışmalardan fırsat buldukça kırlara, bayırlara açılır, dağların doruklarına çıkar, derin düşüncelere dalar. Duruşuna, yaklaşımlarına anlam yüklemeye çalışır. Anamlı bir yaşamın nasıl olması gerektiği üzerinde derinleşir.

Önderliğin esaretinden sonra saflara katılmıştı Doğan yoldaş. Komploculara karşı kin ve öfkeyle doluydu. Önderlik üzerindeki tecridin yoğunlaşması üzerine askeri birliklere geçme önerisi yapar. Böylece asayişten askeri birliklere geçer. Askeri birliklere geçince amaçlarına önemli oranda ulaşmış-

tır. Bir kızıl şahinin avına yönelmesi gibi hedeflere nasıl yöneleceğini planlar. "Eğer başaramazsam, şahin gibi ben de yaşamıma son vereceğim" diye düşünür. Bir süre Kandil'de, askeri birliklerde eğitim görür. Bu eğitimlerde derinliğine yoğunlaşır. Zorlandığı noktalara yüklenir. Kuzeye, uzaklara gitmek ister. Kuzeyin en uç noktasına gitmenin hayaliyle yaşamaya başlar her gün.

Ve işte hayallerini gerçekleştirebilecektir artık, yüreği göğüs kafesine sığmıyordur. Çünkü 2003 yılı planlamasında bir grup arkadaşla birlikte Kuzey sahasına, Dersim'e gitmesi kararlaştırılır. Kararı duyduğunda yerinde duramaz. O kadar mutludur ki, anlatılmaz. Gözlerinin feri parlar, içi içine sığmaz. Civa gibi hareketlenir. Kelebek olup uçmak, çiçekten çiçeğe konmak ister.

Baharla birlikte yola koyulurlar. Yol uzundur ve ağır görevler onları beklemektedir. Sırtında çantayı değil, sanki yeni yaşamı taşır. Bundan müthiş bir güç alır. Hep su olmak istediğini belirtir. Su, en kıraç toprakları yeşertir, hayat verir. O da yeni bir yaşamın adı olmak ister. Zaten bunun için düşmemiş miydi bu uzun yollara?

Grup Serhat eyaleti üzerinden yürür kuzeye. Yolun büyük bir kesimini ciddi sorunlar yaşamadan atlatırlar. Artık hedefe yakınlaşmışlardır. Şafağa yenilmeye başlamış gece gibidir kalan yolları. Şafak söktü sökecek, aydınlık doğdu doğacak. Gece karanlığı ne kadar dirense de, artık gücünü yitirmektedir. Şafak vakti karanlığa ve geceye galebe çalmakta. "Sen de ayak direten bu karanlık gibi, aydınlık karşısında dağılıp gideceksin ey zulüm" der Doğan arkadaş kendi kendine.

Geçtiği her alanı derin derin gözler. Gözlerini hep ufuklara diker. Arayışlarını ufuktan başlatır. Ufuklar kazanılırsa, gerisi kolaydır der şafak vaktiyle birlikte. Efil efil esen meltem bedeniyle saklambaç oynar adeta. Hedefe, amaca yakınlaştıkça bir kuş

gibi hafiflediğini hisseder. Yürümez artık, uçar adeta. İçi içine sığmaz. Sevinci, mutluluğu güç ve enerji verir. Onun bu ruh hali beraberindeki arkadaşlara da yansır. Bir mola yerinde yanındaki arkadaşlara "almanın çatısından vuracağım, ölmektense öldüreceğim.... İşte budur zafere yürütenlerin türküsü..." der.

Açık mavi gökyüzü insanı kışkırtıyordu adeta. Hafif hafif esen akşamın serin yeli saçlarını tanyordu. Cebinden tütün kesesini çıkardı, bir sigara sardı. Sigarasından derin derin nefesler çekti. Gözleri ufukta kızzılık oluşturarak batan güneşe kaydı. Kanat çırpmadan süzülen kuşlara baktı. Kuşlar, ufuk çizgisi, batan güneş muhteşem bir uyumdaydı. Hangi ressam çizebilir ki böyle bir uyumu, böyle bir güzelliği? Belki mutluluğun resmi çizilebilirdi, ancak o andaki manzaranın asla!

Küçük bir ateş yakmışlardı. Metin arkadaş, gecenin yorgunluğunu atmak için çayın iyi gideceğini düşündüğünden, çayı kaynatmakla uğraşır. Doğan yoldaş da yerden aldığı bir parça ağacı ateşe atar. Diğer yoldaşlar da ateşin çevresinde çember oluşturmuşlardı. Metin arkadaş kısa sürede çayı demleyip arkadaşlara dağıtmıştı. Çayını yudumlayan Doğan arkadaş, "biz ki el tetikte karşıladık güneşin doğuşunu. Saçlarımıza çiy taneleri düşerdi. Bazen yüreğimize gömer, bazen de gökyüzünde kalan son yıldız sunardık özlemlerimizi. Şehitlerin huzurunda yağan yağmuru göz yaşlarımızda sakladık, yüreğimizde olsa da acı, nefret ve bu-

ruklu, yüzümüze nakşolur tebessümle sevinçler..." diye düşünür. Hava açık, gökyüzü durgundur. Bulutlar yoktur, yarın hava güzel olacaktır, güneş doğacaktır. sonbaharın güneşinde ısınacaklardı. Gecedan kalan yıldızlar bir yanıp bir sönüyor, adeta göz kırpyorlardı. İlerleyen saatlerde hava hafif soğumuştur. Çantalarını kafalarının altına koyarak, toprağa uzanıp gözlerini kapattılar, dinlenmeliydiler. Onları bir yol bekliyordu, daha ulaşmamışlardı yerlerine, ama az kalmıştı.

Hamza (Hasan Çetin)

İsa arkadaşın sessizce dürtüklemesiyle uyandı Doğan arkadaş. "Arkadaşlar, etrafımız kuşatılmış. Kendimizi yaman bir çatışmaya hazırlamalıyız" der, arkadaşlar mevzilenirler. Tüm yoldaşlar birbirleriyle gözleriyle vedalaştılar. Hiçbir kelimenin, sözün ifade edemeyeceği duyguları, gözler dillendiriyordu sessizce. En derin duygulardı gözlerle yansıyan. Gözler kalbin aynası ve dolaysız anlatımıydılar. Böyle bir yerde söze ne gerek vardı ki gözler bunca şeyi dillendirirken?

Şafağın sökmesiyle beraber üzerlerine yağmur gibi kurşun yağar. Kan ve barut kokusu kaplar ortahığı. Kıyasıya bir direniş

başlar. 14 gerilla üzerine binlerce asker gelir. Her türlü silahlar kullanılır. Çatışma öğlene kadar devam eder. Buna rağmen gerillalara fazla zarar veremezler. Doğan'la Metin arkadaş aynı mevzide çatışırlar. Yoğun ateşler sonucunda Metin yoldaş şehit düşer. Metin yoldaşın vurulması, Doğan yoldaş çok etkiler. Çılgın atar. Silahını alarak düşman mevzisine yönelir. Bir yandan slogan atar, bir yandan da çatışır.

Sabahın kurşun seslerine karıştırdı sloganlarınızı. Birkaç adım atmadan bedenine saplanır yağlı kurşunlardan birisi. Önce tökezler, sendeler, ancak düşmez. sloganlarını kesmez. Kurşunlar yağmur gibi üzerine yağmaya devam eder. Kurşunlar bedenine saplandıkça dizlerinde derman kalmaz ve yere yığılır. "Biji Serok Apo" sloganıyla şehitler kervanına katılır.

Helikopterler de gelir çatışma alanına. Çatışma uzadıkça düşman azgınlaşır, hırçınlaşır. Bir an önce sonuç almak ister. Askerler, çatış-

manın uzayıp geceye varmasının hiç de iyi olmayacağını bilirler. Bu yüzden yüklendikçe yüklenir gerillalara. Çatışmadan kesin sonuç alınamayınca kimyasal silahlar kullanılır. 16 yoldaş çatışma sonunda şehitler kervanına katılır.

Bir türküdür Erzurum'da 16'lar

İsyana çağrı

Güzelliğe davet...

Senin şahsında tüm şehitlerimize söz veriyoruz ki yolunuzun takipçileri olacağız. Güneşin batışında, ufuktaki kızılığ ve kanat çırpmadan süzülen kuşları gördükçe sizleri hatırlayacağız. Çünkü sizler Fırat kadar hırçın, Ağrı kadar yüce, bir melekse kadar güzelsiniz. Sizler dünümüz, bugünümüz ve geleceğimizeyiz. Yaşam ağacını yeşerten hayat suyunuz. Sizler yüreğimizeyiz. Sizler onurumuzsunuz, onurumuzu çiğnetmeyeceğiz.

*Mücadele yoldaşları adına
Gabar Afrin*

"Kürdistan tarihinde ilk kez direniş, teslimiyet karşısında PKK'nin şahsında zafer elde etti ve cezaevi direnişçilerinin dilindeki 'direnmek yaşamaktır' sloganı dalga dalga bayraklaştı. Onların bir deri bir kemik kalmış, bir külçe haline gelmiş vücutlarının bittiği yerde ve beyin hücrelerinin artık kendilerini yenileyemediği bir anda, Kürdistan halkı kendisine sunulan bu en değerli armağanı devraldı. Kazanılmış olan değerleri korumayı esas aldılar. PKK'yi inkar ettirme baskılarına karşı gösterilen ölümüne direniş, imhayı kabul etmemeyi, PKK'den yoksun kalmayı kabul etmemeyi içeriyordu. Ve son derece anlamlıydı. Büyük bir çalışma ve büyük bir savaşımdır."

Önder Apo

Bir sınır öyküsü

Bir Cudi öyküsü bu

"O, sade ve kararlı kişiliği ile kısa yaşamında hepimize biraz benzeyen duyguları, özlemleri ve hayalleri ile bizden bir kahramandı. Doğduğu topraklara olan bağlılığı ve savaşın gerekçesi olan başka topraklara sevgisi ile içimizden biriydi."

Adı, soyadı: **Erol BUL**

Kod adı: **İsa**

Doğum yeri ve tarihi: **1975**

Kaçarlar köyü/Pertek/Dersim

Mücadeleye katılım tarihi: **1997**

Şehadet tarihi ve yeri: **19 Kasım 2003, Kızılağaç/Bingöl**

Başlangıcını kim yaptı? Son cümlesi yazıldı mı? Bilemiyorum. Yaşamlar gelip geçti yol vermez kayalıklarından, dar patikalarından ve sis dolu zirvelerinden. Her yaşam kendi tarihini okudu Cudi'ye. Neden geldiklerini, hayallerini, öfkelerini, güldüklerini ve ağladıklarını... Anlattılar da, Cudi hiç birini kütüğüne geçirmedi. Çünkü Cudi, her Kürt'ün kendi uzaklığına ördüğü yoldur. O, bunu bilerek her gelene açtı kapısını.

Öykümüzün kahramanı İsa arkadaş. Öyle bilinen, meziyetleri anlatıla anlatıla bitmeyenlerden değil. O, sade ve kararlı kişiliği ile kurduğu kısa yaşamında hepimize biraz benzeyen duyguları, özlemleri ve hayalleri ile bizden bir kahramandı. Doğduğu topraklara olan bağlılığı ve savaşın gerekçesi olan başka topraklara sevgisi ile içimizden biriydi.

1975 yılında Dersim'in Pertek ilçesine bağlı bir köyde dünyaya geldi. Tarım ve hayvancılık ile geçimini sağlayan bir ailenin altıncı çocuğuydu. Küçük yaşta babasını kaybetmiş olmanın yol açtığı içe kapanık ve sessiz bir mizaçla tanınırdı. Kürdistan'da yaşayan herhangi bir aileye benzeyen yaşamları, Dersim'e has özellikler de taşıyordu. İsyanların anlatıldığı uzun masallarla büyüdü Dersim'in çocukları. Bir yandan ha çalındı çalınacak olan kapıdan girecek devrimcilerin anıları, diğer yandan dedelerin, ninelerin ah'ları ile dolu isyan masalları arasında büyüdü İsa arkadaş da. 80'li yıllarda yakın akraba çevresinin devrim sempatisini oluşları onun şekillenmesinde önemli etkide bulundu.

Özgürlük mücadelesi ile lise yıllarında tanıştı.

Yaşam çelişkisi ve arayışsız geçmiyordu. Bir yandan çocukluğundan taşıdığı yarımklıklar, diğer yandan bunları tamamlayacağı bir dünya arayışı... Liseyi Dersim merkezde, ablaları ve arkadaşları ile birlikte okudu. Liseyi bitirdikten sonra üniversiteyi kazandı, ancak ekonomik nedenlerden dolayı devam edemedi. Bu dö-

nemde gerilla bir efsane gibi yayılıyordu ve gençler yaşam tercihlerini gerilladan yana koyuyordu. 91'de köye döndüğünde gerilla mücadelesinin rüzgarları burada da esiyordu. İçinde çözemediği, adını koyamadığı ve aramaktan hiç vazgeçmediği bir dünya akıyordu ve kendini ona kaptırmadan edemiyordu. Ailesi İsa arkadaşın gerillaya ilgisini fark eder etmez, onu turizm sektöründe bir işe yerleştirdi ve Dersim'den uzaklaştırdı.

Hayalleri yaşam özetinin bir sonucuydu.

Akdeniz tatil beldelerinde çalışmaya başladı. Kendi deyimiyle "insanlarla hayvanları karşılaştırdığım bir dönem oldu" dediği bu süreç uzun sürmedi. Çalışmak, emek sarf etmek İsa arkadaşına yabancı değildi, ama yalnızlık, çıkara dayalı arkadaşlıklar kabullenemeyeceği bir yaşamdı. Arayışları hiç durmamıştı. Aksine, git-tikçe boyutlanıyordu ve kendi kaderine yön verme gücünü kendisinde yarattığını düşünüyordu. Böylece tekrar üniversite sınavlarına girerek yaşamının kısa, ama önemli değişiklikleri yaşadığı bir aşamasına gelmişti. Çanakkale 18 Mayıs Üniversitesi Coğrafya Bölümü'nü kazandı. Okulun yanı sıra çalışıyordu. Herhangi bir örgütlülüğe girmiyordu, ama üniversitede yapılan tüm demokratik eylemlere katlı-yordu. Cezaevinde tanıştığı arkadaşlar aracılığıyla özgürlük mücadelesini anlatan kitaplar okuyordu. Ulusal çelişkiyi daha derinden hissettirdiği için yurtsever gençlikle birlikte hareket ediyordu. Kurduğu arkadaşlıkların samimiyeti, mücadele ile kurduğu yakın bağ, onu değişimin gerekliliğinde kararlı kılıyordu. Bunun için her şeyi göze alabilir ve sonsuz bir emek harcayabilirdi. Okul yaşamında tüm demokratik eylemlere ve çalışmalara aktif katıldı. İnsancıl dergisinin Çanakkale temsilciliğinin açılması-na destek sundu. Ancak aradığı yaşamı, çelişki-sini çözümünü ve yaşadığı gerçekliği özgürlük mücadelesinde buldu.

Ve aşk...

Ferhat'a dağları deldiren, Mem'i kör zindanlara salan, Mecnun'u çöl yalnızlığına sü-

rükleyen aşk... Daha kimlerin yaşamına girmedi ki o çözilemeyen sır. Ortadoğu'da aşık olmak, tarihin bedelini omuzlamak ile oluyordu. Aşkın yitirildiği topraklarda aşkı tatmak, yaşamaya kalkışmak, ateşlerde Kerem gibi yanmayı gerektiriyordu. Bunu bilerek sevdi nice gençler; ölümün beraberinde geldiğini, yalnızlığın yanı başında durduğunu ve sevmenin adını koyamadığını bilerek... belki de çözilemeyen yanı budur. Güzel'e dair hayallere kaptırırız kendimizi, ama ardından ya tükeniriz yaşarken ya da İsa arkadaş gibi, kaybetmemek için yakaladığı güzelliğin kavgasına tutuşuruz bedeli yalnızlık, bedeli bir daha görememek olsa da. İsa arkadaş İlke'li bir yaşamı tercih ederken, bencil değildi. Her şeyin emekle ve kavgayla yaratıldığını, O, taa çocukluğundan öğrenmişti. Aşkı da yaratmak gerekiyordu ilmek ilmek dokuyarak, yürekte büyük zaferler kazanarak. Çünkü yaşamın diyalektiği öyle kolay işlemiyordu. Böylece karar verdiler bu dünyanın değişmesi gerektiğine.

30 Haziran 1996

Dersim'in orta yerinde patlatmıştı kendini Zilan arkadaş. Niçin yaptı sorusundan çok, bu gencecik kız nasıl yaptı, bu gücü nereden aldı? Soruları soruluyordu. Herkesi derinden etkilediği gibi, İsa arkadaş ve arkadaşlarını da bir karar verme aşamasına getirdi. Grup (biri şehit Sadegül) B. sahasından katıldı. Orada ilk eğitimini aldıktan sonra Önderlik sahasına geçti. Orada çözemediği birçok sorunun formülünü buldu. Yaşadıklarının nedenlerini, yaşamın acı ve sevinç kaynaklarını, nasıldığını, özünde taşıdığı dürüstlüğü, yapmak istediklerini ve yapması gerekenleri... Her şeye bir cevap bulmuş ve bundan sonra nasıl yaşayacağını karar vermişti. Dersim'de savaşıyor ve yaratarak yaşayacaktı. Dersim'e giderken Önderlikle sözleşmesini hiç unutmuyordu.

"Sömürge toplumun en ezilmiş kişiliğinde şahane bir çıkış. Yeni bir okulun yeni bir öğrencisi olmanın farkındayım diyorsun. Asıl

okul bu okul ve sana gerekleri öğreten okul. Sana her şeyi kaybettiren okula okul mu dersin? İskender de Aristo'nun öğrencisiydi ama... Düşmanın özel savaşı vahşidir. Bizim için de her şey bitmiş değil. Pratikte şeytani direnmeyi gösterecek misin?... Olacaksa yaşam, olacaksa Dersim böyle olmalı. Ulaşırsan bayram et. Çerçevesi sağlam, kararın yerinde, üstün başaracaksın, selamlıyoruz” demişti Önderlik. Bu güven ve perspektifle çıktı yola.

Anlamıştı önce sınırları aşmak gerek. Ülkeler arasına çizilen, insanlar arasında normalleşen, kadın ile erkek arasına örülen ve insanın kendi içinde belirlediği sınırları aşmak gerek. Ne zaman çekilmişti? Kimin için? Kime karşı? Bu soruların hepsinin cevabını aradı ve yaşamının son nefesine kadar da sordu. Biliyordu ki, kendi içindeki sınırları aşmaktaydı başarı, güzellik ve aşk. Bu nedenle düştü yollara.

Dersim'e gidecekken, tam sınırı geçecekken grubun güvenliği nedeniyle Önderlik durdurdu. Gare'ye geldiler ve İsa arkadaş bu dönemi değerlendirirken “bayram etmeyi bahara erteledim” diyordu. Grup, Dersim'e geçişi ilkbaharda gerçekleştirecekti. Ancak o yıl bahar, bahar tadında gelmedi. Ve artık yolculuklar aynı coşkuyu vermedi. Çünkü kompo ger-

çekleşmişti ve yaşam gücümüz, moral, düşünce kaynağımız esir düşmüştü. Dersim grubu bu burukluk ve intikam ruhuyla çıktı yola. İsa arkadaş bu dönemlerde gördüğü rüyayı anlatıyordu. “Önderliğin yakalanmasından kısa bir süre önceydi. Rüyamda Önderlik, ‘Artık voleybol oynamıyorum, atletizm dönemi’ dedi. Düşünüyordum. Biz mi iyi oyun arkadaşı olmadık, yoksa bir şeyler mi değişmişti. Sonra gizlice gidip voleybol filesini topladım. Artık sınır, çizgi olmayacaktı. kazanıp, kaybetme de, Önde olan ve takip eden vardı artık...”

Ve bir türküdür Botan

Bazı yerlerinde durup, soluklanmak gerekir.

İlkbahar ile birlikte Dersim grubu toparlanmaya başladı. Ve yaz aylarında yola koyuldular. Ancak Botan sınırlarını daha aşmaktan geri çekilme kararı açıklandı. İsa arkadaş, Faraşın'da dört arkadaşı ile birlikte gruptan ayrılarak Botan'da kaldı. Artık onun için mücadelenin yeni adı Botan'dı. Pratiğe katılım çabası özlü ve karşılıksızdı. Bu nedenle Botan'a en uyum sağlayacaklar arasında görülüyordu. Kuzeydeki güçlerin yanı sıra Botan gücü de geri çekiliyordu. İsa arkadaşın kaldığı bölük, geri çekilmeyi tamamlayamayan güçlerin geçişlerini sağlamakla görevliy-

di. Bölük, bir ay içinde yaşadığı çatışmalar ve kayıplar nedeniyle Haftanın'e çekildi. İsa arkadaş, bu süre içinde bir yandan geri çekilmeyi anlamaya çalışıyor, diğer yandan tüm çalışmalara katılıyordu. Ancak hala cevabını bulamadığı soruları vardı.

Böylece pratik şekillenmesi Botan'da oldu. Tarzda kaba pratiğin önde oluşu İsa arkadaşta daha da içe kapanmayı getirdi. Eleştirilerine doğru yöntem bulamama, arkadaşları kırmama istemi ile birleşince dönüştürücü olamıyor, bu da onu oldukça rahatsız ediyordu. Mart 2000 yılında Cudi'ye genel muhabereci olarak gitti. Cudi'nin sert coğrafyası ve zor koşulları onu etkilememişti. Aksine Cudi'yi tanıdıkça, ayrıntılarını duyumsadıkça ait olduğu topraklara ne kadar uzaklaştığını anlıyordu. Sınırın öte yüzüydü Cudi. Bir de kendi Cudi'si vardı ötelerde. Her adımında, her köşesinde bulunduğu tarihten izleri hafızasına kaydediyor ve Dersim'de anlatacağı anılarını biriktiriyordu.

2001 yılı ortalarında okuduğu savunmalar ile sorduğu birçok soruya cevap bulmuştu. Tekrar tekrar okumuş ve sürece daha aktif katılmak için, kendisini Mazlum Doğan Kadro Eğitim Okulu'na önermişti. Amacı, savunmaların sistematizasyonu ve derinliğini yakalamak, daha bilinçli ve güçlü katılmaktı. "Tarih ve toplum bilincimi Önderlik savunmalarıyla sıfırdan ele almam gerektiği düşüncesindeyim. Savunmalar, tarihe ilişkin bilgilerimi birbirine bağladı. Taşları yerli yerine oturttu. Günceli geçmişten koparmadan anlamlandırmak mümkündü. Bu konuda gelişim kaydettim" dediği devre sonunda, kendisine biçtiği misyonu şu cümlelerle ifade etti.

"Kadronun, militanın farkı; kendini tümünden Önderliğe kilitleyerek bir ışık kaynağı olabilmek olmalı. Önderliğin felsefesini ve öngördüğü her şeyi yaşamına tümünden yedirmek ve öyle yaşamak, onunla mücadele etmek, Önderliğe bağlılığın gereğidir. İnsan nerede yaşarsa yaşasın, eğer Önderlik felsefesini, bakış açısını kazanmışsa ve ona göre adım atılıyorsa, bir ço-

zümleyicilik ve gelişme ortaya çıkaracaktır. Günümüzde öncü olanın kadın olması, hem etkileycilik düzeyi açısından hem de hedeflenen sistem açısından önemlidir. Ayrıca dönem kadrosunun bilinçle donatılmış olması gerekiyor. Bağlılığın fedailik düzeyine vardırılmasıyla döneme cevap olunabilir. Pratik çalışmalara katılmam için herhangi bir sorunum yok, fedailik çizgisinde ayırım yapmadan çalışmalara katılmaya hazırım"

Ve Dersim'e yol aldı

"Botan da olabilir" demişti. Başlarken, Dersim hayaliyle dolup taşıyordu, ama Botan'da geçirdiği zorlu, ama öğretici süreç bir bağlılığı da getirmişti. Yine de eğer olacaksa, Önderliğe verdiği söz üzere, Dersim'e yol almayı onurdan sayıyordu.

Hiçbir beklentisi, şikayeti yoktu, hesapsızca katılıyordu. Yaptığının insanlaşma, güzelleşme ve tüm Ortadoğu halkının özgürlüğü olduğunu bilerek yapıyordu. Bu nedenle, ne hızla akan zamana kızıyor ne de mekanın bağlayıcılığına takılıyordu. Gençliğinin tüm enerjisi ile, belki de tarihin son gerillası olduğunu bilerek ve gülerken yol aldı Dersim'e.

İsa arkadaş, yolculukları bitmeden girdikleri bir çatışmada hayata gözlerini yumdu. Silahlar susmuştu. Geceye sadece yankısı kalmıştı mermilerin, bir de deldiği yürekler. Barut kokusu rüzgara karışmıştı. Dalların arasından sakince geçtiğinde yapraklara bırakırdı kokusunu. Geceye şahit bir o kalmıştı bir de dağlar.

Her halkın mücadelesi atalarından kalan miras üzerinden yükselir. Mirasın derinlerindeki ihanetin acımasızlığı çıktıkça gün yüzüne, kahramanları çoğaltır ülkenin. Bu nedenle kahramanlar en zorlu koşullarda ortaya çıkar. Çünkü onlar, tercih yapmanın geciktiği zamanlarda tercih koyarlar. Ve bu tercih hiçbir zaman kendileri için değildir.

Amısı silinmeyecek bir resimdir yaşamımızda.

Mücadele arkadaşları

Uzun yürüyüşlerin sessiz gerillası

*"Zorbanın tunç eli her değdiğinde
Adın gümüş kapıdan taşan bir isyandı
Düzgün Baba 38 yerinden dağıldı
Dağlanan her yerinde bir gül açtı"*

Dersim, Derîyê Sîm (Gümüş Kapısı), dört dağ içinde kayıp bir şehir... İşgalciler yerine dağlara elini veren bir gelin... Kutu Dere-si'nde, Laç Dere-si'nde süngü uçlarında do-nan bebelerin çığlıkları. Peri'de Munzur'da biten yedi gözdesi ve pamuk eldiven takılan elin tunçlaşması, bir de alnımıza sürülen kanlı lekeyi temizlemek için edilen intikam yemini.

Bir isyandır Dersim. İçten içe kaynak-yan bir volkan. Kıyısını döven Munzur gibi asi ve hırçın...

Pertek, küçük, şirin bir köşe, gümüşten bir parçası Dersim'in.

İsa arkadaş, 6 çocuklu bir ailenin çocuğu olarak burada gözlerini dünyaya açar. Doğan doğmaz bu yalancı ve zorba dünyaya isyan edercesine basar çığlığı...

Kişiliğini doğup büyüdüğü bu ortamdan alır. Bir yüzü asi, hırçın ve kızgın iken, diğer yüzü de mor menekşedeki Dersim kadar renkli ve güzeldir. Bir nergis kadar nazlı, bir nilüfer kadar temizdir. İsyani ve sevgiyi bir-leştirir kendinde. Bundan dolayı ailesinde ve çevresinde çok sevilir. İlk, orta ve liseyi Per-tek'te okur. Küçük birer esnaf olan abileri-nin yanında çalışır. Onlara yardımcı olur, böylece emekle de tanışır.

İsa arkadaş, Munzur gibi başı dik ve gu-rurludur, canlıdır, yerinde durmaz. Hep bir arayış içindedir. Mevcut gerçeklik ona hep sıkıcı gelir. İçine yenilik sığdıramadığı gün, ruhu daralır. Ruhu daraldıkça kirlara açılır. Kuşların cıvıltısı, suların gümbürtüsü, yap-

rakların kıpırtısı, çiçeklerin kokusu müthiş dinlendirir onu. Bazen her şeyini bir haftalık ömrüne sığdıran bir kelebek olup, o çiçek, bu ağaç diyerek dolaşır. Bazen de oldukça uzun ömürlü olan, ama hiç acele etmeyen bir kaplumbağa gibi yavaş hareket eder. Gördü-ğü, duyduğu, dokunduğu, hissettiği her şeyi derinden içine sindirmek ister.

Üniversiteye gider. Üniversite ortamı farklı bir ortamdır, bunun hemen farkına varır. Dersim'den gelen bir solculuk, devrimci-lik, muhaliflik ruhu vardır. Ancak bu, çok fazla bilinçli ve örgütlü değildir. Üniversite ortamında örgütlü siyasetle tanışır. Bu tanış-ma arayışlarını derinleştirir. Değişik hareket ve örgütleri tanır. Ancak bunlar onu tatmin etmez. Beyni rahat değildir, yüreğindeki fırtınalar dinmemiştir. Dalgalıdır hep yüreği.

Bu arada Apocu hareketle tanışır. Apocu hareket, harlanmış yüreğine düşen bir damla su olur, serinletir yüreğini. Adeta kendisini yeniden keşfeder. Coşkus-

su, heyecanı bir kat daha artar. Halk gerçeğini, Apocu gerçekliği öğrendikçe, daha da derinleşir. Apocu hareket bir vantuz gibi çeker içine onu. Ve hemen YCK içinde yer alır. Artık bir eylem adamıdır. Gençliğin enerjisini, coşkusunu örgüte, dolayısıyla eyleme yöneltir. "Bilincin gelişmesi eylem, ruhun özgürleşmesi cesarettir" diyor Önderlik. İsa arkadaş da cesaretiyle, eylemiyle en öndedir. Hayat denen kavgaya çelik adımlarla girer. Çünkü bu karanlığın sonunda doğacak güneşi görür. Gördüğü güneşe aşık olur. Güneşle birleşmenin arayışına girer. Özgürlüğü ancak güneşten emebileceğini bilir. YCK çalışmaları artık İsa arkadaşı tatmin etmez, bu çalışmalar kendisi için sıradanlaşır. Arayışları farklılaşır. Arayış, çözümün başlangıcıdır. Bir süre sonra partiye aktif olarak katılım kararı alır ve arayışını sonlandırır.

Üniversite yıllarında mücadele arkadaşlarından birine aşık olur. Aşk saf sevgi ve bağlılık olarak değerlendirir. Bunu ilerleterek nişanlanır. Önderliğin Kürt aşkı değerlendirmelerini okudukça aşkı sorgular. Her elin karıştığı yerde, kuşların bile yuva yapmadığını öğrendiğinde, işgal altındaki bir ülkede istediği evliliği yapamayacağını hissederek. Özgür aşkın özgür ülke ile bağımlı kurar. Ülkeye bağlanmayan bir aşk ve sevginin boş ve anlamsız olduğunu fark eder. Böylece aşkı ülkeye yöneltir. Ülkeye ve devrime olan aşkı nişanlısına da belirtir. Nişanlısına devrimin yaşama sözlü, ölüme nişanlı olmak anlamına geldiğini anlatır. Nişanlısını ikna etmeye çalışır. Hz. İsa'nın, "bir insan iki şeyi birden sevemez" sözünü hatırlatır ve üze-

*"Dağlar, taşlar, ağaçlar,
canlı cansız her şey sanki dile gelip
koro halinde çağrı yapmaktadır. Alişerlerin,
Beselerin, Nuri Dersimilerin, Seyit
Rızaların vasiyetleri yol gösterici
olur onlara."*

rine yoğunlaşır. Ve sonunda nişanlısına "aşkı için canımı, özgürlüğüm için de aşkı veririm" der. Ve gerçek aşkı düşlediği dağlara yüneleceğini

belirtir. Nişanlısı, dağları delen Ferhat'ın ateşinin İsa'nın yüreğine düştüğünü fark eder. Onu tutmanın, geri çekmenin en büyük işkence olduğunu anlar ve büyük aşkların yaşandığı dağlara birlikte gitme önerisi yapar. Nişanlısının bu davranışı İsa arkadaşı derinden sarsar. Ancak oldukça da sevinir. Sevincinden ne diyeceğini şaşırır ve tüm dünyayı kucaklarcasına nişanlısını kucaklar.

Kendisine dar gelen şehirlerden dağlara gitme kararını verdikten sonra, ilişki arayışını derinleştirir. Sonunda nişanlısı ile birlikte Balkan sahasına çıkar. Bir süre burada kalıp temel eğitim görür. Balkan yönetimi, temel eğitimden sonra, Onu geri göndermek ister. Ancak O, gündüz hayalinden, gece rüyasından çıkmayan Önderlik sahasına gitmeyi dayatır. Onun bu isteği ve dayatması karşısında alan yönetimi fazla ısrarcı olmaz ve Önderlik sahasına gitmesini kabul eder. Büyük bir heyecan ve coşkuyla kabeye gitmeye çalışan bir mümin gibi Önderlik sahasına gider.

Derin bir entelektüel birikimi olmasına rağmen, bunu bir komplekse dönüştürmez. Her yoldaşı ile ilişkilendirir. Köylü ile köylü, emekçi ile emekçi, küçük ile küçük, büyük ile büyük olmasını bilir. Mütevazılığı, emekçiliği ve çalışkanlığı öne çıkan yönleri olur. Önderlik sahasında fotoğrafçılık yapar. '98 eğitim devresinden geriye kalan ve ölümsüzleşen birçok karenin deklanşörüne kendisi basar. Sözdən çok görüntünün geleceğe tanıklık yapmasını ister. Devre sürecinde oldukça derinleşir. Önderliğin söylediği her şeyi suya hasret toprağın suyu emmesi gibi emer. Kişiliğini her yönüyle yeniden değer-

lendirir. Kendisini çözüp yeniden yapılandır-
ran bireyin, atom bombası kadar etkili olabi-
leceğini düşünür. Devre sonunda Amanos
üzerinden Dersim'e geçmesi kararlaştırılır.
Ve bir grup arkadaşla birlikte Dersim'e yö-
nelir. Süngü uçlarında dona kalan bebelerin
çığlıklarının çağrısına dönüştüğünü hissedir.
Dağlar, taşlar, ağaçlar, canlı cansız her şey
sanki dile gelip koro halinde çağrı yapmak-
tadır. Alisherlerin, Beselerin, Nuri Dersimile-
rin, Seyit Rızaların vasiyetleri yol gösterici
olur onlara. Munzur'da yayla yayla dolaştı-
ğını hayal eder. Halkın çektiği acıları bir
nebze de olsa dindirmiş olmanın vermiş ol-
duğu hazı yaşar. Yolda, Önderliğin savaş-
madan savaşı kazanmak tespiti üzerine yo-
ğunlaşır. Savaş ustaları, "akıllılar savaşa gir-
meden, akılsızlar savaşa girdikten sonra sa-
vaşı kazanma yollarını ararlar" diyorlar. Bu
tespitlerden derinden etkilenir. Yolda attığı
her adımı büyük bir heyecanla atar. Bu heye-
canı beraberindekilere de yansır.

Ancak gerillanın Türkiye'ye açılımını en-
gellemek için Amanos hattı tutulmuştur. Bir-
kaç kez denemelerine rağmen Amanos'tan
içeri giremezler. Bu durum onları yeni ara-
yışlara iter. Ferhat'ın yüreğine düşen Şi-
rin'in ateşi gibi, İsa arkadaşın yüreğine düş-
müştür Dersim ateşi. Dersim'den Mun-
zur'dan Peri'den uzak geçirdiği her gün yü-
reğindeki ateşi biraz daha harlandırır. "Dağ-
lar ne kadar yüksek olsalar da aşılmaya mah-
kumdur" diyerek yönünü Büyük Güney'e
verir. Dersim'e oradan gideceklerdi.

O kış Büyük Güney'de kalır. '99 baharı
ile birlikte Hakkari zozanlarından Besta'ya,
oradan Gabar'a ulaşır. Kanat takmıştır adeta.
Moral ve coşkusu, istek ve arzusu, heyecanı
bir kat daha artmıştır. Efil efil esen rüzgar,
adeta saçlarını tarar. Dersim'e olan hasretini
türkü yapar ve yerine ulaştırması için rüzga-
ra ulaştırır. Dersim'e ulaşmanın büyüğü at-
mosferi ile tatlı hayaller kurarken, partinin
stratejik değişikliğine bağlı olarak geri çe-
kilme kararını Gabar'da öğrenir. Bu kararla

İsa arkadaş ve beraberindeki grubun dizleri-
nin bağı çözülür. Derin bir şok yaşarlar. Di-
namitlenen koca bir taş ocağının yıkıntıları
altında kalmışçasına çökerler. Ulaşmasına
ramak kala, kurduğu Dersim hayalinin bir
yıldız gibi elinin içinden kayıp gitmesine ha-
yıflanır. Gözleri daha uzaklara, ufukların
ötesine kayar. Bir süre sessizleşir, içine ka-
panır. O, cıva gibi hareketli İsa gitmiş, yeri-
ne durgun biri gelmişti. Bu durumu yanın-
daki arkadaşlarına da yansır. "Yoldaşlarımızın
moralini bozmaya hakkım yok" diyerek, ye-
niden yüklenir kendine. Tarihin ve şehitlerin
vasiyet ve emirleri olan görevler geride kal-
mamalıydı. "Silah seslerinin savaş ateşini
gürleştirdiği yerde, en acı olan insanın göz
yaşısıdır" Savaşı kazanmanın yolu, gözyaşla-
rını silmektir. Bulundukları alanda bir süre
durduktan sonra, geri çekilmeyi planlarlar.
Yarın kalan yürüyüşleri başarıya azimlerini
daha da büyütür. Ve Dersim grubu Ga-
bar'dan Besta'ya yeniden yolculuğa başlar.

İsa arkadaş da Botan'da kalmaya karar
verip grubundan Besta'da ayrılır. Grup, tek-
rar Güney'e hareket ettiğinde, İsa arkadaş
Dersim grubunun geri dönüşü ve onlardan
kopmanın vermiş olduğu hüznle göz yaşla-
rını tutamaz. O dönemde temel görev lojis-
tik, yer altı çalışmaları ve geri çekilen grup-
ların güvenliğini sağlamaktır. Geri çekilme-
yi ve hatları bilen düşman, her gün operas-
yon yapar Besta'da. O dönem, adeta operas-
yonsuz gün geçmez. Envai çiçek kokusuna
kan ve barut kokusu karışır. İsa arkadaş ora-
da iki büyük çatışmaya girer. Her iki çatış-
mada 13 arkadaş şehit düşer. Ülkenin iç ke-
simlerinden gelen güçler gruplar halinde
Güney'e geçiyorlardı. Çatışmalardan sonra
düşman her gün havadan operasyon yapıp iz
sürmeye çalışır. Bu durum hareket alanını
daraltır ve tedbiri daha fazla kılar. Önderli-
ğin esareti, geri çekilme ve yaşanan şhadet-
ler Besta gücü üzerinde büyük bir etki yara-
tır. Ne olacak, ne yapacağız soruları kafalara
dolmuştu. Geri çekilmeye de yeterince an-

*Dersim'e doğru attığı her adım
yüreğindeki közleri harlandırır. Dersim'i
fethetme yürüyüşleri, Erzurum eyaletine
kadar başarıyla devam eder. Artık
Dersim'e ramak kalmıştır, elini
uzatsa yetiyecek mesafededir.*

lam verilmediğinden, muğlaklık derinleşiyordu ve birçok görev yüz üstü kalıyordu. İsa arkadaş bu duruma anlam veriyor, bunu aşmanın yolunu arıyordu. Pratikte her işe koşuyor, nerede ihtiyaç varsa orada bitiyordu. Bu emekçi ve fedakar yapısı ile toparlayıcı oluyordu. Adeta enerji yayıyor, ışık saçıyordu. En zor anlarda bile yüzünde gülücükler eksik olmuyordu.

Besta'da kalan gücün Haftanın'e geçmesi parti tarafından belirtilir ve Besta'da 13 arkadaş kalır. Geri kalan arkadaşlar, 2000 şubatında yola koyulup Haftanın'e doğru yola çıkarlar. Grup Cudi üzerinden Haftanın'e geçecektir. Ancak İsa arkadaş kuzeyden gitmek istemez. İçinde biriken Munzur özlemini Cudi'de gidermek ister. Cudi'de kalmak için öneri yapar, önerisi kabul edilir. Beraberindeki grup Haftanın'e giderken, O, Cudi'de kalır.

Külün altındaki köz her zaman harlanmaya hazırdır. İsa arkadaşın yüreğinde de Dersim ateşinin külleri vardır. Düşmanın eline geçmektense, kendisini uçurumlardan atan gelin ve kızların çılgınlıkları kulaklarında yankılanır, Nuri Dersimi'nin vasiyeti beyrinde zonklar.

3 yıla yakın Cudi alanında faaliyetlerde kalır. Boş bulduğu her zamanını eğitime harcar. Yeni süreci, özellikle de Önderliği anlamının, bilince çıkarmanın yolunun bundan geçtiğini bilir. Önderliğin "eğitimde ter dökmeyen savaşta kan döker; düşüncesi bizim olmayanın eylemi de bizim değildir" belirlemelerini hatırladıkça daha fazla yüklenir eğitime.

Gerilla yaşamının zorlukları kadar, kara

mizaha konu olacak komiklikleri de vardır. Bu da yaşamın ayrı bir rengidir. Cudi'de karların erimeye başladığı yerlerde, başta kenger olmak üzere birçok ot yeşermiştir. Toprak, uykusundan uyanıp canlanmaya başlamıştı. Doğadaki bu canlanma insanlara da yansır. Kışın Cudi'nin eteğine bile çıkamayan köylüler, baharla birlikte zozanlara kadar çıkıyorlardı. Bir gün sığınakta arkadaşlar eğitim yaparlar. Kenger toplamaya gelen köylü kadınlar sığınakların bulunduğu alana kadar gelirler. İsa arkadaşın bunlardan haberi olmadığından, okumasına devam eder. Bir kadın eğilip bıçakla yerdeki kengeri çıkarmaya çalışırken, birden irkilir. Yerin altından sesler gelmektedir. Kadın oldukça korkar, çevresine bakar, kimseler yoktur. Sesin yer altından geldiğine emin olunca çığlık atarak diğer kadınlara doğru koşmaya başlar. Kadının benzi beti solmuştur. Nefes alması düzensizleşmiş, yaprak gibi titremektedir. Kadınların yanına vardığında sesin geldiği yeri işaret eder. Ne olduğunu anlamayan kadınlarda da bir heyecan oluşur. Herkes çevresinde toplanır. Ancak korkudan dili tutulmuştur kadının, konuşamaz.

Kadının çığlığını duyan arkadaş okumayı keser, sessizleşir. Çığlık devam edince sığınaktan çıkar ve kadınlara doğru gider. İsa arkadaş ve yanındaki Mahmut arkadaşları gören kadınları önce bir korku sarar, sonra bu korkuları merak ve ilgiye dönüşür. Aslında buralar gerillaya hiç yabancı değildir. Buralar gerillanın ilk göz ağrılarıydı. Buranın halkı da gerillaya ilk kucak açandı. Bu yüzden derin ve güçlü bir bağ oluşmuştu. Kadınların yanına gelen İsa arkadaş, "niye böyle çığlık atıyorsunuz, neyden korktunuz" diye sorar. Bu soru kadını etkiler, bir mahcubiyet ve utançlılık duygusuna kapılır, yüzü kızarır, başını eğer. Bir şeyler söylemek ister, ancak sözler boğazında düğümlenir, konuşamaz. Diğer kadınlarda bir gülüşme olur. Gülmeler kadının gururunu kırar "Yok heval, sizden korkmuyorum, sizi görseydim kaçmazdım. Ancak yer

altından sesler gelince bir acayip oldum" der. Kadının bu cevabı gülmelere yol açar. İsa arkadaş bir süre sohbet eder. Ve akşama doğru kadınlar evlerinin yolunu tutarlar.

İsa arkadaş, bir grupla beraber eğitim için, 2002 yılının ortalarında Haftanin'e gelir. Bu geliş ona yeni başlangıçlar yapmanın zeminini hazırlar. Daha güçlü hazırlıklar yapıp yeniden Kuzey'e özellikle de Dersim'e geçme hayallerini kurar. Çünkü insanın hayalleri oranında büyük olduğunu bilir. Geleceğin dünyasında yaşamak ancak hayallerle mümkündür. Bugünün gerçekleri dünün hayalleriydi. Bugünün hayallerinin de yarının gerçekleri olacağını bilir. Bu yüzden hayallerini hep canlı, diri ve büyük tutar. Bir süre Haftanin'de kaldıktan sonra, Xınere'deki Mazlum Doğan Kadro Okulu'na gider. Parti Merkez Okulu'nda kendisini yeniden yapılandırır, güç ve enerji biriktirir. Eğitime büyük yüklenir. Geriliklerini, yetersizliklerini bu devrede giderir. Devre sonunda yıldızlara merdiven dayayacak kadar güçlü hisseder kendini. Mezopotamya'yı insanlık adına yeniden fethetmenin fırtınalı militanı olmak için güçlenir. Uçurumun kenarında olan bir halkın öncüsü olduğunu hisseder. Kuzeye gitme yönünde yaptığı öneri de kabul edilince yerinde duramaz, sevincinden uçar adeta.

2003 yılı planlaması ile birlikte bir grup arkadaşla birlikte Dersim'e yönelir. "Bekle beni Dersim, bu kez sana ulaşacağım. Hiçbir güç sana ulaşmamı engelleyemez. Sın kapısından girip Munzur'a çıkacağım, orada halaya durup tüm Kürdistan'a türküler söyleyeceğim..." der. Gerekli hazırlıkları yaptıktan sonra yeniden yola koyulur. Ama bu sefer sanki yürümez, uçar. Yolculuk, yorgunluk vız gelir.

Mao'nun uzun yürüyüşünü geçen uzun bir

yürüyüşten sonra Serhat üzerinden Kuzey'e giriş yaparlar. Dersim'e doğru attığı her adım yüreğindeki közleri harlandırır. Bir kıvılcımın bozkırları tutuşturması gibi, yüreğinde harlanan közler de bedenini kaplar. Bedenini de aşar, sinerji biçiminde diğer yoldaşlarına yayılır. Dersim'i fethetme yürüyüşleri, Erzurum eyaletine kadar başarıyla devam eder. Artık Dersim'e ramak kalmıştır, elini uzatsa yetişecek mesafededir.

O gün hava açık ve temizdi. Gökyüzü turkuvaz mavisiydi. Adeta insanın içindeki özgürlük istemlerini kışkırtıyordu. Batan güneşin ufukta yarattığı kızılık, alacakaranlıkta uçan kuş sürüsü. Her şeye bir bir ve derin derin baktı. Bu seferki bakışları farklıydı. Bakmıyor, adeta yutuyordu onları. Akşam küçük bir ateş yakmışlardı. Ateşin kıvılcımları yeni bir hayatı müjdeliyordu adeta. Ateşte yoğunlaştıkça düşüncelere daldı. Ateşin bulunması nasıl büyük bir devrime yol açmıştı. İnsanlaşma hikayesinin ilk önemli taşı olmuştu. O günden bu yana ateşe çok farklı anlamlar yüklenerek getirilmişti. Ancak hep kutsanmıştı. Ateş saftı, temizdi. Sonra halkını düşündü. Ateşin Kürtler için anlamı farklıydı. Çünkü onlar, ateşin ve güneşin çocuklarıydı. Ateşten gelmiş ateşe gidiyorlardı. Damarlarında dolaşan kan değil, ateşti

sanki. Sanki bu yüzden ölüm hep soğuk bedenle özdeşti. Ateşi sönmüşse eğer, ölmüştü o. Ocağın sönsün bedduası en ağır olardı. Ateş bir de yaratıyordu. Dörtlerle başlayan ateşle yaratma, Zekiye, Rahşan, Ronahi, Berivan, Mirza Muhammed, Eser ve Semalarla devam ediyordu. Ateş yaratan güçtü. Ateşin olduğu yerde kötülük yoktu. Ateş günahlarından arındırıyordu.

Gece olmuştu. Hafif bir rüzgar esmeye başlamıştı. İsa arkadaş toprağa uzandı, gözlerini dolunay ve yıldızlara dikti. Yıldızlar göz kırparcasına hareketliydi. Gökyüzünde o kadar çok yıldız vardı ki, hepsini kucaklamak istedi. Yıldızlardan bir ülke oluşturmayı düşledi. Her yoldaşın saçına ya da yakasına bir yıldız taktı ve derin bir hışı içinde gözlerini kapattı.

Sabaha doğru soğuyan hava bir kurbacı gibi indi İsa arkadaşın yüzüne. İrkilerek uyandı uykusundan. Gecenin sessizliğini dinledi. Havada akşamki dinginlik yoktu. Zifiri bir karanlık çökmüştü. Ay ve yıldızlar çoktan kaybolmuşlardı. Ateşleri sönmüştü. Derin derin yoldaşlarına baktı. Kasvetli bir hava vardı, hoşuluyordu sanki. Kalktı, birkaç adım attı. Çevresine baktı. Gerginlik giderek yoğunlaşıyordu, rahat değildi. Şafak henüz sökmemişti. Okşarcasına silahını aldı, etrafını keşfetmek için biraz açıldı. Bir süre yürüdüktan sonra huzursuzluğunun nedenini anladı. Çevreleri kuşatılmıştı. Sessizce geri döndü, yoldaşlarını uyandırdı ve mevzilendiler. Yoldaşlarına "ölüm nereden ve nasıl gelirse gelsin, savaş sloganlarımız kulaktan kulağa yayılacaksa, silahlarımız elde ele dolaşacaksa, başkaları savaş ve zafer naralarıyla ve mitralyöz sesleriyle cenazemizde ağıt yakacaksa,

ölüm nereden ve nasıl gelirse gelsin, hoş geldi, sefa geldi" dedi. "Bizler her zaman kefenlerimizi ceplerimizde taşıyoruz. Yaşam da, ölüm de bu yolun gerçekliği."

Şafağın patlaması ile birlikte üzerlerine yağmur gibi mermi yağar. Kan ve barut kokusu kaplar ortalığı. Kıyasıya bir direniş başlar. Kanla yazılan tarihe bir sayfa daha eklenir. İsa arkadaş son bir defa daha arkadaşlarına bakar, gür ve tok bir sesle, "Umuda bin kurşun sıkırsa da ölüm, unutma ki umuda kurşun işlemez gülüm. Bizden yanına bir türköl olacak direnişimiz ve umudumuz olacak ya-

ınlarla." Düşman kesin sonuç almak için yüklendikçe yüklenir. Çatışma sona erdiğinde, Halk Savunma Güçlerinin 16 kahraman militan şehitler kervanına katılırlar.

Bir türkölüdür 16'lar.

Size söz yoldaşlar, silah sesleri savaş ateşini gürleştirdiğinde, gözyaşı silahlarıyla silahlanamayacağız. Umudunuz umudumuz, direnişiniz türkölümüz olacak. Ve silahlarımız yerde kalmayacaktır.

Yaşam ateşimiz olan şehitler onurumuzdur, onurumuzu çiğnetmeyeceğiz.

*Mücadele arkadaşları adına
Rubar Silopi*

Yosun kokulu kentin Güneş sevdalısı

*Ayrılık zor gülüm
senden, memleketten
ve dostlardan
yaklaştıkça ayrılık vakti
yüreğim yanar
senden el çekemem
bakışların sevd dolu
özgürlüğe götürür
anlatamam gülüm, sana
anlatamam
sevdana, sevdalı
olduğumu
sonra alıktım buralara
geceleri radyoyu, Beethoven'ı
çalan kugları, vızıldayan arıyı
altın yapraklı kavağı
anlatamam
anlatamam gülüm*

Sehadet gerçeği en kutsal, en yalın gerçeğimiz. İnsan doğasının aslında hiç-bir zaman alışamadığı ölüm gerçeğiyle yüzleştiren bu nedenle bir yandan acıtan, diğer yarıyla ise onurlandıran; bizi geçmişimize ve geleceğimize daha fazla bağlayan değerlerimizin bileşkesi...

Ne yaşamdan koparıncasına soyut sözcükler ne de kişisel tanımlaşıklıkla anlatmak doğru olur bir şehidi. Bunların her ikisi de kahramanlaşan kişilikleri ve onların mücadelelerini ifade etmeye yetmez.

Kürt özgürlük hareketinin bütünlü yazılarla ifade edilmeyecek denli büyük destanlar

yarattı, her bir günü, her bir değeri, gencecik yüreklerin büyük sevdaları uğruna fedakarlıklar, emekleri çabaları ile tarihe geçti. Bu büyük değerler özgürlüğü ve ülkesi uğruna kendisini feda eden özgür kişiliklerle yani şehitlerimizle yaratıldı. Kürt özgürlük hareketinin bugün gelmiş olduğu düzeyden daha fazla bunları anlatabilecek tek bir söz, kalemin işleyeceği tek bir sayfa yok aslında. Bunlar Kürt özgürlük hareketinin sayfalarında, her biri bir özgürlük abidesi olan şehitlerimizin kişiliklerinde gizli. Onlar Başkan Apo'nun yaratmak istediği 'yeni insan' tipinin örnekleri, Apocu yaşamın zenginliğinde birer renktir.

İsa arkadaş da böyle yükselen bir piramidin taşlarından biriydi işte...

Asi suların çılgınlığına, anaların ağıtlarının kanıştığı Dersim'den 'yosun kokulu kent'e ve tarihe ev sahipliği yapan Cudi'ye uzanan bir yaşam öyküsü... Cudi'den yeniden ana toprağına dönüşte, Dersim'in asi toprakları 'hoş geldin' diyemeden O'na, Bingöl'de; Komutan İsmail, Dilan, Adil ve diğerlerinin yatdığı dağlar konuk etti İsa'yı son kez...

1994 yılında tanıdım O'nu. Çanakkale Üniversitesi'ne Türkiye'nin, Kürdistan'ın dört bir yanından bin bir düşünceyle, farklı dünyaların farklı arayışları ile gelmiştik her birimiz. Kimimiz Kürdistan gerçeğini, ölüm ve yaşamın nasıl iç içe yaratıldığını, analarının yüz çizgilerinde her gün okuyarak, kimimiz ise yanımızda eti yanan bir vatandan bihaber gelmiş, ortak bir noktada buluşmuşuk. Yaşamımızın akışını değiştirmek olsa da amacımız, nasıl bir yön vereceğimizi bilemeden adaydık yaşamla tanışmaya. Üniversite ortamında birçoğumuz, arayışlarımız bizi doğru kimlikle buluşturuncaya dek birçok

sınavdan geçtik, farklı ortamlarda sınavlık kendimizi, kişiliklerimizi. Kimi zaman uzaklaştık kendimizden 'farklılıklar' adına ve yitirdi kimileri içindeki çocuğu... Kimileri ise yeniden yaratılmanın yolunda yürüdüler cesaretle.

Üniversite yılları birçoğumuzda olduğu gibi İsa arkadaşta da yeni başlangıçlara adım atmanın ilk adresi oldu. Ama O'daki farklılık özenti duymadan, o güne kadar acılarını, yoksulluğunu, yetimliğini, yaşadığı gerçeklikten kopmadan benlik kazanma arayıştı. Halk gerçeğinden hiç kopmadı üniversite yıllarında da. İlk geldiği günden partiye katılımına kadar da sadeliğini korudu. Dersim'den miras kalan yönü yaşamına damgasına vurarak; sessiz, ama içindeki dinmek bilmeyen varolma tutkusu ile bir o kadar asi söyledi Red Türkülerini.

Tipik bir Dersimliydi. 1975 yılında Dersim/Pertek'e bağlı Kacarlar köyünde doğmuştu. Daha küçük yaşlardayken kaybetmişti babasını. 8 çocuktan yedincisiydi. Babasının ölümüyle O da erken atılmıştı yaşam kavgasına. İki annesi vardı; babası ilk eşinden çocuğu olmayınca bir başkasıyla -İsa arkadaşın annesiyle- evlenmişti. Besê yani ilk annesi, Onlar için hiçbir zaman bir üvey anne gibi olmamıştı hatta çocuklar çoğu zaman Besê anayı daha çok sevmişlerdi. Gulê (öz annesi) ile bir arkadaş gibi hem anne hem baba oldular çocuklarına. Birinin otoriterliği diğlerinin fedakarlığı çoktan rolleri beirlenmişti bile...

İlkokulu köyde, ortaokulu ve liseyi Pertek'te bitirdi. Bu süre içinde Dersim'i hiçbir zaman terk etmeyen sol düşünce O'nun kişiliğinin şekillenmesinde de etkili oldu. Çevresindekiler Halkın Kurtuluşu'na sempati duyuyordu. Alevilik, Bul ailesi için de bir yaşam biçimi, felsefesiydi. Temelde O'nun kişiliğine ve yetiştirilme tarzına damgasını vuran da bu olmuştu. Bir bu, bir de 'yetim' büyümesi, O'nun, içine kapanık, ezik durumunda bir etken olmuştu.

Bu, O'nun düşüncelerinin şekillenmesindeki en önemli etken de olsa, pratikte kendine yabancılaşmamasının en temel zeminini de emekçi yönü oluşturdu. Köy ortamındaki kıt kanaat geçinme, okul sıralarına geldiğinde kafi gelmiyor, O'nun da çalışmasını zorunlu kılıyordu. Liseyi '91 yılında bitirdi. Ancak ekonomik nedenlerden dolayı hemen üniversiteye başlayamadı. Liseden itibaren tatiller O'nun için işbaşı tarihleriydi artık. Türkiye'nin çeşitli yerlerinde Dersim'in dağ havasıyla çelikleşen yüreği kah tarihi yerlerin gizemli büyüsiyle, kah denizlerin tılk rüzgarlarıyla perçinlendi.

Üniversite sınavlarında Çanakkale 18 Mart Üniversitesi Coğrafya Öğretmenliği bölümünü kazanmıştı. Okul bir üniversiteden çok faşist ideolojinin propaganda edildiği bir lise düzeyindeydi ancak. İsa arkadaş okula ilk geldiği yıldan beri yurtsever ortam içerisinde yer aldı. Okulda birçok fraksiyon arasından hangisine yakınlık duyduğunu da bizi 'çömez' saydıklarından çağırmadıkları o eylemde anladım. Özgür Ülke bombalanmış ve tüm üniversitelerde olduğu gibi bizim üniversite de eylemlerle karşılanmıştı bu saldırı. Aynı sınıfta olmamıza rağmen içerlemiştik bizi çağırılmalarına. O eylemden sonra ilişkilerimiz daha da gelişti. Arkadaşlığımızın ilk başlangıcıydı o eylemler.

Okulda da, sınıfta da genelde sessiz, gerektiği yerde gerektiği kadar konuşan biriydi. O'nun için de bireyci diyorduk O'na. Kendi kendine öyküler yazardı, bir çelişki gibi gelecek, ama öyküleri hem soyut hem de yaşamdan kopuk değildi. Yaşadığı toprakların diline biraz da kendi dünyasından bir şeyler katardı. Soyut olma belki bizim için bir eleştiri olur kimi zaman. Ama O'nun için soyutlama bir incelikti. Direkt anlatmadığı duygularını, içinde biriken kanallara edemediği zenginliği bir biçimiyle ifade ederdi öykülerinde. Ha bir de unutmadan, zaman zaman yazdığı yarı mizahi kısa şiirleri de unutmamak gerek.

Çoğu zaman ortamın klasik anlamdaki tip-lemesine uymadığı için espri konusu olurdu yoğunlaşmaları. Sloganvari söylemlerden asla hoşlanmadı, ama mütevazı bir biçimde sahiplik etti düşüncelerine. Hiçbir eylemden geri durmadı, ama dediğim gibi bunu ön plana çıkararak değil, son nefesine kadar olduğu gibi sadık bir savaşçısı, pratikçisi oldu Apocu düşüncenin. Zaman zaman bu sloganvari söylemlerle kendini yaşatmak isteyenlere tepkisi farklı ortamlara çekti O'nu. 'İnsancıl' dergisi çevresinde toplanan bir grup öğrenciyle de ilişkilendi bir süre. Bu nedenle 'insancıl Erol' diye takılıyorduk O'na zaman zaman. Bu adlandırma Ondan çok uzakta değildi, fakat zamanla kendisi anladı onlarla farkını; O insancıl değil, insan canlısı insan sevgisini en derininden yaşatan yolu seçti.

Eylemlerle, düşünce jimnastiğiyle, yoğun tartışmalarla geçse de üniversite yılları, bunlar artık hiçbirimizi doyurmaz olmuştu. Yusun kokulu küçük kent sadece coğrafik olarak değil, düşünce ve eylem olarak da yetmez olmuştu bizlere. Türkiye'deki sistem gerçeğinin eninde sonunda bizi kendi dar sınırlarına hapsedeceği gerçeği giderek kendini daha fazla hissettiriyordu. İlişkilerimizi ne kadar farklı tutmaya çalışsak da gitgide reddettiğimiz gerçeğe benzeşiyorduk sanki. İlk olarak Rojbin (Sadegül) duydu içindeki çocuğun sesi... Okula ilk geldiğinde makyaj yapan, mini etek giyen o Serhat kıızı, hiç görmediği ülkesinin yolunu tutmuştu bile. Hepimizin günlük olarak yaşadığı gel gitlere Rojbin kendi açısından son noktayı koymuştu ve artık O bir gerillaydı...

İşçi ve öğrenci yurtseverlerin eylemlerine sürekli tanık olsa da Çanakkale, uzun süredir gerillaya katılım sağlanmamıştı. Utangaçça içimizde

kıpırdayan çelişkilerin en ciddi çatışmasıydı bu olayla yaşadıklarımız. Uzun süredir her birimizin kendi içerisinde yaşadığı çatışmada sistemin bizi bir yamıyla geri çeken yanları yavaş yavaş gücünden düşüyor, arayışlarımızın sesi giderek güçleniyordu. Birçoğumuz 3. ya da 4. sınıfa gelmiştik. Bu bir anlamıyla kararımızı çabuklaştıran bir etkindi. Ya okulu bitirip öğretmen olup bir yönüyle yer alacaktık o yaşamın içerisinde ve arayışlarımızın bizi getirdiği noktadan geri dönüp öğrencilik yıllarının anıları olarak bakacaktık attığımız adımlara, ya da bu adımları kendimize, kimliğimize yönelmede bir basamak olarak değerlendirecektik.

İnsanı farklı kılan şey buydu bize göre; yaşadıklarına anlam biçmek... Biz yaşadıklarımıza anlam biçmiştik. Çelişkilerimize, arayışlarımıza, sevgiye dair umutlarımıza insana olan inancımıza değer vermiştik. Biz orada Apoculuğu çok sınırlı dolaylı yollarla tanıyarak öğrenmiştik ve buna sırtını dönmek insanlığımıza sırtını dönmektir.

Bilgi erdem içindi. Öğrendiğimiz ideoloji, insan ve yeni toplum gerçeği de bizi erdemli olmaya davet ediyordu.

Bu düşünceyle 13 kişi özgürlük saflarına katılmaya karar vermiştik. Aynı zamanda her birimizin düşüncesi birleşmişti arayışlarını-

zı sonsuzlaştırmaya. Arayışlarımızı küçük yaşamlarla tüketmeyecektik, bu kararla kaldık parti saflarına.

Çanakkale'den uzun süredir beklenmeyen bir çıkış yapmıştık, Arap'ı, Kürt'ü, Türk'ü ile Özgürlük mücadelesinin renkliliğini taşıyan 13 kişilik bir gruptuk. Birkaç aylık bir bekleme süresinin ardından ikiye üçer kişilik gruplar halinde ayrılmıştık yosun kokulu kentten. İsa arkadaşla aynı grupta son olarak cezaevini 8 Mart 1997'de ziyaret edip koyulduk yola.

İlk durağımız Romanya idi. Hemencecik özgürlük mekanı dağlara ulaşmasak da kıpır kıpırdı içimiz. Partiyi, Önderliği kitaplardan, cezaeviyle olan ilişkilerden tanıdığımız için hepimiz açısından zorlanmalar da oldu. Kendi gerçeğimizi tanımadan 'kurtarmaya' geliş bizlerde de beklenen sancıları yarattı. Kişiliklerimizi, kişiliklerimizde yaratılan tahribatları, ama aynı zamanda gizli kalan güzellikleri bir ayna gibi tutuyordu sorgulamalarımız. Birbirimizi şimdi daha iyi tanıyor, katılımımıza daha bir anlam biçiyorduk. Gerçek sevginin tanımını, sevgiyi yüceltmenin erdemini yudumluyorduk her anımızda. Kendimize yeni yaşamda gerçekten bizi ifade edebilecek isimler arıyorduk. Adını İsa yapmıştı. Katılmadan önce son okuduğu 'Günaha Son Çağrı' romanından etkilenecek koymuştu bu ismi. Biraz kendini bulmuştu o romanda. Çünkü yaşamı boyunca İsa'da olduğu gibi yoğun bir insan sevgisiyle doluydu yüreği. Evet, yaşam felsefesi buydu; sevgi! Karşısındaki kişinin hatası ne olursa olsun onu yeniden kazancak bir sevgi seliydi O'nun yüreğindeki. O kitaptaki anlatımlardaki gibi sevginin gücünü hiçbir şeyin kıramayacağına inanıyordu. Romanya, Bulgaristan gibi geçiş alanların-

dan sonra İsa arkadaşta Yunanistan'da aldı ilk eğitimini.

Ardından birçoğumuz yaşam öğretmeni-mizin yanında, gerçek okulumuzun öğrencileri olabilmeye aday olarak yöneldik Önderlik Sahası'na. '97 Temmuz ayında Yunanistan sahasından ayrıldığımda İsa arkadaş Yunanistan'daki eğitim sahasındaydı hala. Aradan 7 ay geçtikten sonra O da Önderlik Sahası'na geldi. Hepimizin sahaya ilk geldiğinde yaşadığı heyecanı, Önderliğe olan merakını, şimdi O'nun yeşil parlayan gözlerinden okuyordum. İlk yaşam arkadaşlığımız, yol arkadaşlığımızın bizi böylesine kutsal bir sahaya ulaştırmasının sevincini paylaşıyorduk. Daha önceki tanışıklığımızın verdiği bir yakınlıkla Önderlik Sahası'ndaki yoğunluğu bizlerden öğrenmek, aynı aşamalardan geçeceği için sonuçlar çıkarmak istiyordum.

1998 süreci uluslararası komplonun giderek çemberi daralttığı yıl olarak Önderlik Sahası'nın da en sıcak gelişmelerine tanık oluyordu. Önderlik çizgisiyle uluslararası komplonun hem iç hem de dış kollarıyla mücadelesi hepimizin yakınında yaşanıyordu. Bunu yeterince anlamadığımız, anlam zamanı olarak değerlendirmediğimiz açığa çıktı sonradan...

Birçoğumuz gibi O da hem bu yakıcı süreci hem de gerçek anlamda o günlerde tanıştığı halk, kişilik gerçeğinin şoku içerisindeydi. O da bizler gibi asıl olarak Önderliği tanıdıktan sonra katılmıştı partiye. O'nun yoğunlaşmalarını bir ay kadar bir süre takip edebildim. Ardından Akademi'deki yoğunlaşma sürecini tamamlayıp halk denizinde bir damla olma yolunda Haleb'in yolunu tutmuştum.

1998 Nisan ayı, O'nu son olarak gördüğüm tarih oldu. Ayrılırken son kez dönüp

Asıl okul, benim
bu okulumdur. Benim
okulum' diyorun, çünkü
bana gerekli olan şeyleri
öğretiyor. 'Bu okulun iyi bir
öğrencisi olmakta iddialıyın'
diyorsun. Tabii öğrenci olmasın
bilin, öğrencisi olmayı da
bilir. Büyük başarısın,
güzel bir duygu olur.

geriye paylaştıklarımızın, geride kalan yaşamımızın muhasebesini yaptık. Gerçek anlamda orada birbirimizi, kendimizi tanıyan insanlar olarak bir kez daha kararlılığımızı yineledik özgürlük yürüyüşümüzde. Son sözünü unutmuyorum; "her insanda güzelliği arayacağım" dedi, "her insanda senden bir parça arayacağım." Biliyorduk ki, o yosun kokulu kentte farklı dünyalardan bizi bir noktada buluşturan, birbirimizde değer verdiğimiz tüm güzel yanlar bizi aynı zamanda mücadeleyle buluşturan yanlardı. Ve o güzellikler bir değil, karşılaştığımız her insanda, Apocu düşünce varoldukça vücut bulacaktı yeni yoldaşlıklarda. Yeni İsalat, Yeni Rojbinler katılacaktı sevdamıza...

O'nun Önderlik Sahası'ndaki yoğunlaşmasının özetini en iyi Önderlikle ülkeye yönelişindeki sözleşmesi ifade eder sanıyorum.

Parti Önderliği: Nedir en iyi anladığın şey burada, en iyi, en anlamlı, en yıldız değerinde olan?

(Denetim altında olan halkların mücadelesinin somut bireylere indirgenmesi, bireyi iktidar olma noktasında geliştirme ve bunca zamandır yaşadığı ezikliği kendi üzerinden atma çabası, parti içindeki kişilik mücadelesinde çok somuttu.)

İsa: Başkanım katılırken çizgi durumu, yani partiyi yakından tanıma durumu yoktu. Eğitim süreçlerinde, burada oldukça sonuç aldım, tanıştım.

- Felsefen, hayat tarzın tümüyle değişikliğe uğruyor.

- Ben kendimde çok büyük değişiklikler görüyorum. Yalnız yeterli değil, bunun farkındayım.

- Temeli iyi attım diyorsun, yeni bir okulun, yeni bir öğrencisi olduğunun tamamen farkındasın. Diğerinde hiçbir şey olamazdın, değil mi? Ben de o süreçlerin hepsini okudum, ama halen bir şey anladığımı sanmıyorum. Sadece görüntü olsun diye, etrafı kandırmak için okudum. Asıl okulun, benim bu okulumdur değil mi? 'Benim okulum' diyorum, çünkü bana gerekli olan şeyleri öğretiyor. "Bu okulun iyi bir öğrencisi olmakta iddialıyım" diyorsun. Tabii öğrenci olmasını bilen, herhalde eylemcisi olmayı da bilir.

- Başkanım, davranışlar düşüncenin lisansıdır. Eğer ben burada düşüncemi değiştirebilme gücünü gösteremiyorsam, davranışlarım da o yönlü olur.

- Pratikte dayanma gücünü gösterecek misin?

- O yönde çabam olacaktır.

- Yarı yolda kazaya gidersen, üzülür insan. Ne diyorsun?

- Hayır, yaşayacak özellikler yaşar, bundan şüphe yok. İnsanın fizikte yaşaması şart değil Başkanım.

- Yani insan şunu istiyor; büyük başarısan, güzel bir duygu olur.

- Çok güzel bir duygu.

- Olacaksa yaşam, bunun için olmalı. Bilmiyorum, olacaksa bir Dersim, bu temelde anlamlı olabilir. Bu temelde olmayacaksa, -dediğim gibi- her şey yok olsun. Böyle bir tanrı emri de var biliyorsun.

Ama tanrının, "böyle yaşayacaksın" dediği noktada da, o yaşam gücünü göstermeliyiz.

- O yönlü inancın var Başkanım.

- İnancın var, tamam. Sonuna kadar yürü-
yebilirsin ve umarız bir talihsizlik olmaz. Sana da bu temelde, yaşamda hemen her anını, bunun tüm savaşlarını kazanmış, hatta anlı şanlı bir komuta gücüne kavuşmuş bir yaşam şansı dileyeceğiz. İğne ucu kadar fırsat buldun mu, doğru kullan. Hele bir ulaştın mı, bayram et. "Ne mutlu bana ki; bu büyük fırsatı yakaladım" de. Oldu mu?

- Oldu Başkanım.

- Anlamlıdır. Kararın yerinde. Umarız bir talihsizlik olmaz. Temel zorlukları aşarsa, daha sonra doğacak imkanları iyi değerlendirecektir ve üstün başaracaktır, selamlıyoruz.

Kutsal topraklara dönüş

Evet, bu sözlerle yaşam öğretmenin iyi bir öğrencisi olarak yöneldi ülkeye Dersim grubuyla.

Katıldığımız grupta en büyük hayalleri-

mizden biri de birbirimizi gerilla kıyafetle-
riyle görmektir. Rojbin'i, Ferhan'ı, İsa'yı gö-
remedim o giysilerin içinde, ben Onlara yeti-
şmeden Onlar özgürlüğün baharında erişti-
ler topraklarına... Daha üniversite yıllarında
gerillanın sohbetlerimizi doldurduğu dönem-
lerde, hararetli tartışmaların ortasında İsa ar-
kadaşa bu konuda da takıldık. Hepimiz bir-
birimizi gerilla giysileri içinde tasvir etmeye
çalışırken, İsa arkadaşım bir hayali vardı, ge-
rillada fotoğraf çekebilmek... "O dağlara ge-
rilla olarak gider miyim bilmiyorum, ama o
dağların fotoğraflarını çekeceğim" diyordu.

O dağların fotoğraflarını çektin eminim.
Yüreğine, beynine kazıdın her karesini.
O'nun gerillada zorlandığını zannetmiyo-
rum. Kişiliği kadar, yaşam tarzı da hep sa-
deydi. Katılım kararı aldığımızda "oh be, ge-
rillaya gidince artık ikide bir, şu üstünü de-
ğiştir Erol, diye başımın etini yemeyecek
kimse" diyordu. Ağaçların altında oturmayı,
saatlerce doğayı izlemeye bayılırdı. Bir köy
çocuğuydu O, doğaya yabancılaşmadı hiçbir
zaman. Doğadan, her şeyi aslından üretmeyi
severdi. Hatırlıyorum Yunanistan'dayken bi-
le o ağaç dallarından elinde mutlaka yaptığı
bir şeyler olurdu. Doğanın taklidinden ise
nefret ederdi. Örneğin hepimizin içinin gitti-
ği çiçekleri koparıp sevgi ifadesi olarak ser-

gilemeyi, çiçekleri dalından
koparmayı hiç düşünmezdi.
Bir arkadaşına koparıp çi-
çek vermek ise O'nun için
gülünç bir şeydi sadece.

Ve Botan... Agitlerin,
Agitleşmenin diyarı, Kür-
distan'ın kalbi Botan. Der-
sim'e yönelen İsa arkada-
şın grubunun ilk durağı
Metina, ikincisi ise Bo-
tan'dı. Onlar Botan'a ulaştı-
klarında ise Başkan ateş-
kes sürecini ilan etmiş, 2
Ağustos 1999 tarihinden
itibaren Kuzey'de konum-

lanan güçlerinin geri çekilmesini belirtmişti. Dersim'e ulaşmadan daha yarım bırakmak zorunda kaldılar yürüyüşlerini. Grubun hemen hemen hepsi geri çekilme grupları ile Güney'e çekildi. İsa arkadaş dışında... O bir kere fotoğrafını çekmişti o toprakların. O da sevdalanmıştı Cudi'nin sisli tepelerine. Geri dönmeye kararlıydı. Önderliğe söz verdiği gibi olacaksa bir Dersim, artık bir başka yürekle gidilecekti Dersim'e. Ve grubunu Güney'e yolculayarak Cudi'de kaldı kendisi.

Ülkedeyken bir sohbet sırasında öğrendim, Asya arkadaş geri çekilme grupları ile Güney'e geçerken, silahını vermişti O'na. Silahı Zeynep (Gurbetelli Ersöz) arkadaşın silahıydı. O'nun Botan'da geçirdiği günleri düşünmeye çalışırken hep Gurbetelli'nin silahını omuzlarken canlandırmaya çalışıyorum kafamda. Ne büyük onur öyle bir insanın silahını omuzlamak ve ne büyük onur—bilmiyorum son nefesinde yanında mıydı ama— Gurbetelli'nin diyarında Gurbetelli'yle buluşmak, yani Bingöl'de...

Bu yazıda O'nun gerilladaki duruşunu yoğunlaşmasını, özgürlük mekanı dağlarda gelişimini anlatmak isterdim. Ancak Onunla pratikte kalan arkadaşlarla oturup tartışma imka-

nın olmadı ne yazık ki. Son olarak Cudi'de olduğunu duymuştuk. Bir ara muharebeci olduğu haberi gelmişti. Botan'dan daha Kuzey'e de ne zaman geçtiğini tam olarak bilemiyordum. Ama geçen satırlarda da bahsettiğim gibi O'nun mutlaka Kuzey'e, Dersim'e geçeceğini hissediyordum. Ve başka mekanlarda sürdürürken mücadelemizi, her alanda farklı yoldaşlıklar katarken dünyamıza, İsa arkadaş Bingöl'e geçmişti.

20 Kasım 2003... O da diğer barış militanları gibi barışı yaratmanın zorluklarını göğüslerken, Önderliğin özgürlük çizgisinin modeli olarak nitelendirdiği KONGRA-GEL'in kuruluş coşkusunu yaşarken katıldı 14 yoldaşı ile birlikte şehitler kervanına. Bingöl Karlıova'da halen de tam olarak nasıl geliştiğini bilemediğimiz, ama vahşice bir katliamla katledilip ardından boş bir araziye gömdükleri bedenleriyle biliyoruz şahadetini.

Bingöl'e geçişini, o kutsal topraklarla bütünleşme haberini de birlikte öğrendim. Gurbetelli'nin silahını omuzlayan Dersim evladı Gurbetelli'nin diyarındaydı. Evet yaratılacaksa bir Dersim, böyle kararlı bir duruşla yönelecekti Dersim'e.

Önderliğe sözünü tutmuştu; Dersim'e Erol'dan İsa'ya dönüşerek gitti. Önderliğin bir sözü var Türkiye'ye ilişkin; "Türkiye'ye dönmek değil, Türkiye'yi dönüştürerek geleceğim, ve siz dönüşerek beni göreceksiniz!" İşte İsa arkadaşta Dersim'e dönüş de böyle oldu. Dönmek değil, gerçek Dersim kişiliğine dönüşmektir Onda gerçekleşen de.

Dünyada tam anlamıyla güneşin doğuşu iki yerden izlenirmiş. Birincisi İsviçre'nin Alp dağlarından, ikincisi de Bingöl-Karlıova'nın Kala tepesinden... İsa arkadaş güneşin

doğduğu yerde Güneş'le buluştu. Karlıova'nın tepelerinde seyre durmuşken, hepimizden daha net gördü o gün belki de Güneş'in doğuşunu.

O Güneş'le buluştu, takip ettiği tüm şehitlerimiz gibi. Ardıllarına Güneş'le buluşmanın yolunu miras bırakarak...

Evet İsa yoldaş; sana bu hitapla seslenmenin, kazandığın yüce mertebenin onuru, aynı zamanda sorumluluğu ile anlatmaya çalıştım. Çalıştım diyorum hiçbir şehit arkadaşta yapamadığım gibi seni de bu satırlara sığdırmak zordu. Önderlikle olan sözleşimde söylediğin gibi, "yaşayacak olan özellikler yaşar." Ve senden öğrendiğim her güzellik, emekçiliğin, sadeliğin, güven veren kişiliğin her zaman yaşayacak...

Bir yanıyla acıyacak yüreğim yokluğuna, seni arayacak Ahmed Arif'in dizelerinde. Bazen bir gerilla yürüyüşünde, bir ağaç altında uyurken, bazen yosun kokulu kentin arayışlarında bulacağım seni. Ve yaşayacaksın, senin kararlılığınla, sevgiye biçtiğin anlamla varolduğumuz müddetçe yaşayacağımı bilecek ve senin özgürlük aşkını içimizde büyüteceğiz.

20 Kasım 2003'te şehadete erişen yoldaşlarımız; İsa, Serbest, Doğan ve diğerleri... Her birinizin toprağına eriştiği gün birer serhildan oldu. İsa arkadaş 4 Aralık 2003'te ulaştı ana kucağına. 1000 kişi "şehit namirin" sloganlarıyla uğurladı O'nu son yolculuğına. Sevdalandığımız o üç renge sarıldı bedeninin, gencecik bedeninde doyamadığım baharın üç rengine, yarım bir türküyü tamamlamak istercesine...

Sevgili yoldaşım Güneş'le buluştuğun o yerde bil ki Güneş'e sevdalananlar için Güneş'in doğuşu hep izlenecek. Özgür yarınlarda Dersim'de buluşmak umuduyla.

Daima bize ışık tutan mücadeleni yaşatma sözü veriyoruz.

Mücadele arkadaşları

Sonsuzlukta güneşleri taşıdı akşama
zifiri geceleri
ışık yakarak yüreğimizde
taşıdı sabahlara
gölge gölge süzülür
erin öadilerin kuytuğunda
buz tuttu bedenlerimiz
parmağımız tetikte
bereket doğurdu selvilerimiz
ya sen
ya o
ya da ben
yani biz doğuruyoruz yaşamı yeniden
selam
selam gönderin Adar'a...

ezgili bir yürek

"Bir halkın ne kadar
özeli büyük şehitleri
varsa, özgürlüğe o
kadar hakkı vardır."

Önder Apo

Adı, soyadı: **Hamza ŞEN**

Kod adı: **Kemal NEMRUT**

Doğum yeri ve tarihi: **Midyat
1981**

Mücadeleye katılım tarihi: **2000**

Kılarç

Şehadet tarihi ve yeri: **19 Kasım
2003, Kızılağaç/Bingöl**

unutuyorum seni görünce
su gibi akıyorsun hep
yorulmaz mısın
neden? çalınmış
yıldızlardan
gözlerindeki ıstırtı
tanrılar lazımsa mı sana
hep yeşil kal
dağlar kadar kocan yüreğinle
sevecenliğini yağdır yazıma
yasaklıdır sende
cusnak
düşmek günaha değil
sevaba yoldur
kuyumculuğu bırakma zakin
keşfedilmeyen
çok var var daha
ıstıkta kuyularda saklı
gerçek
kenar mahallesinin
çocuklarında
ortadoğu'nun gizinde
gerillanın çantasında
kubemiz İmrani'de duruyorsa
bizler " ne yapmalıyız?"
senin gibi kaleme sarılmalı
mürakkebi aş esmeli soframıza
yazmalı seni
senin gibi gül yüzlü
mezopotamyalı çocuklardan
yanayım

Şehitlerimizin temelleri üzerinde Kürdistan'da yeni bir yaşam doğacaktır. Yani özgür toplumda her biri bir gül gibi, hani derlar ya "Muhammed gülü" gibi dipdiri yaşayacak, kıpkızıl bir gül gibi her biri toplumun bir köşesini süsleyecek. Onlar özgür Kürdistan'ın, vatanın çiçekleridirler.

Önder Apo

beni kaleylerle göndermelisin
beni zilgitlearla, aghla, serdayla
beni karretle göndermelisin
değmemeli kırıqlarına bir damla yağ
değmemeli göküne pıslan bulutlar
yaşayın avucunda
umut ve ölemler
bezemelisin hoyununda

S. Yusuf Zeyrek

Toprağa vurgun bir yürek

"Benim tarihe, bu halka ve şehitlere verdiğim bir söz vardır. Ben bunun takipçisiyim."

Önder Apo

Adı, soyadı: **Mustafa GÖK**

Kod adı: **Rohat**

Doğum yeri ve tarihi: **Nusaybin 1981**

Mücadeleye katılım tarihi: **1998 Xıncı**

Şehadet tarihi ve yeri: **19 Kasım 2003, Kızılağaç/Bingöl**

Sen farklıydın yoldaşım. Öyle sonradan farklılaşanlardan değil, daha çocukken bile farkını gösterenlerdendi. Hatırlıyorum da köyümüzde anneler çocuklarına kızdıklarında hep seni örnek gösterirlerdi. "Sen niye Mustafa gibi değilsin, O'na bak ve örnek al" derlerdi. Çünkü sen, daha o küçük yaşında gerçekten örnek alınabilecek işler yapardın.

Bilirsin köy yaşamında, çocuklar, sokaklarda oyun oynamayı öğrenmeden kuzuları otlatmayı, tarlalarda çalışmayı öğrenir. Çalışmalardan kalan zamanlarda eğer o yorgun düşen bedenleri izin verirse sokağa çıkar oyun oynarlar. Gerçi hiç buna fırsat bulduklarını görmedim. Karanlık çöker çökmez oturdukları yerde kıvranır uyumaya başlardı. Yarın onları bekleyen işler vardır çünkü. Daha küçük yaşta yaşamın sorumluluklarını omuzlayarak büyür onlar çünkü. Sen de erken büyüyenlerdendin yoldaşım. Saflara katıldığında sen daha 8-9 yaşlarında bir çocuktu. Ama şimdi senden yoldaşım diye söz ediyorum, hatta demekten de öte saygıyla da eğiliyorum karşında. Şu anda seni bir şimdiki Rohat, bir de önceki Mustafa olarak düşünüyorum da Mustafa'daki özellikler de emekle yoğrulmuştu. Rohat'ta bu emek bilinçle bütünleşti. Bilinçli emek yarının güneşi demektir. Nasırlı ellerin dile gelen en güzel sözcükleri...

Ve yıllar sonra uzun bir yol yürüyüşünden sonra yolumuzun üzerindeki gücün yanında mola vermiştik. Sen hoş geldiniz demek için yanımıza gelmiştin. Sen beni hatırlamıştın, bilirsin büyükler çok fazla değişmez, sadece yüzlerine çizgiler girer zamanla. Ben ise seni tanıyamamıştım, gözlerin bana tanıdıktı, ama o gözlerle isim koymakta zorlanıyordum. En sonunda gülüp evdeki ismini söylemiştin, ne kadar da büyümüştün, gerçekten bunca yıl geçmiş miydi aradan, hiç fark etmemişim seni görmenden önce. Bakışların anlam yüklenmiş, yüzüne savaşın çizgileri yerleşmişti. Hala bu kadar büyüdüğüne inanamayan bakışlarla sana bakarken derin sohbetlere dalmıştık. Nereden nereye gelmiştik değil mi? Dağlar bizim en onurlu, en kutsal buluşma mekanımızdı.

Ve sen aradan geçen yıllarda olup bitenleri anlatıyorsun kısaca; düşman köyümüzü boşalttı, öyle zordu ki doğup büyüdüğümüz topraklarımızı bırakıp tanımadı-

ğımız yerlere yol almak sana anlatamam. Herkes durmadan ardına bakıyordu gözü yaşlı. Yaşamlarına burada başlayıp burada biteceğine inanan, başka bir yeri akıllarının ucundan bile geçirmeyen yaşlılar ellerine yanaklarına dayamış çaresizce ağıtlar yakıyorlardı. Dünyamız yıkılmıştı, ama en çok da onların. Bundandı hunca çaresiz durmaları. Yüreğindeki bu acıyla daha ne kadar yaşayabilirlerdi onlar da bilmiyordu. Kimi Kürdistan'daki şehirlere yerleşti, kimisi geçimini sağlayabilmek için metropollere gitti. Kendin toprağından uzak yaşamak zordur bilirsin, o yorgun yürekleri kaldıramadı bu ayrılığı. Ülkesizliğin derin acısı içinde dillerinden hiç düşürmedikleri ağıtlarla öldüler. Sonra, onlar için ağıtlar yakılmaya başlandı. Ben de baktım böyle yaşamak çok zor, Avrupa'ya çıktım. Her gittiğim yerde bir kez daha anlıyordum, bir kez daha derinden hissediyordum en güzel yerin insanın kendi toprakları olduğunu. Ben de hasretliğe daha fazla dayanamayıp partiye katıldım ve sonrası gördüğün gibi

en çok istediğim yerdeyim.

O günleri bir kez daha yaşayarak anlatmıştım. Anlattıkların karşısında ben de duygulanmıştım. Seni tanıdıkça görüyordum ki çocukken herkesin çocuklarına örnek alması için gösterdiği Mustafa, Rohat olduktan sonra da aynı. Hatırlıyorum da eskiden hep bir işe koştururken görürdüm seni, şimdi de öyle. Yaşamla erken yaşlarda tanışmak kendine güvenini de geliştirmişti. Bir işe el attın mı en iyisini yapmak isterdin.

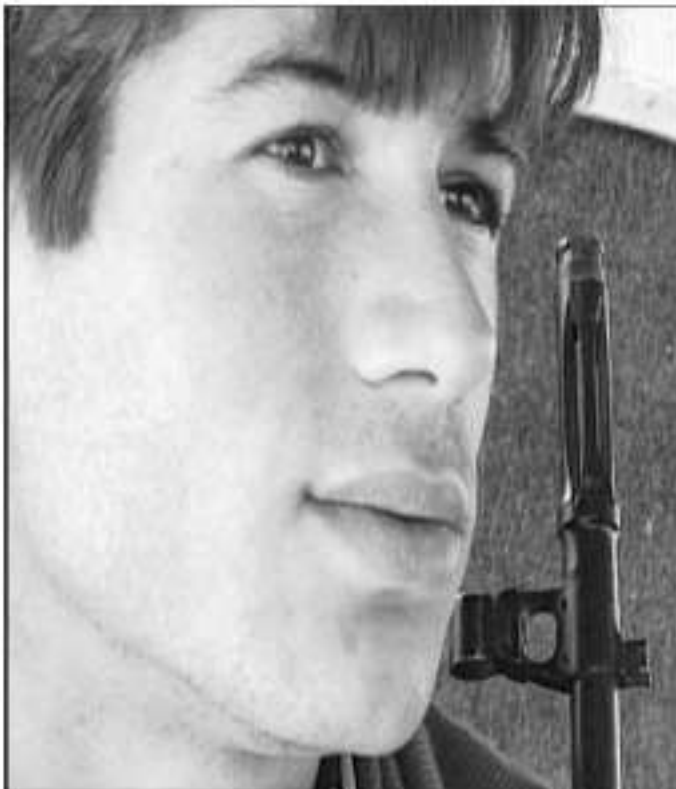
Asiydin, bundandı işte isyancılığın. Toprağı, toprakla uğraşmayı severdin. Bir de seni arayışlarınla bilirim. Seni yaşlılarından ayıran en temel yanlarımdı bunlar. Bu özellikleri kazanmanı sağlayan yaşam tecrübelerinin çizgilerle yüzüne yerleştiği babaannendi sanırım. Seni o büyüttü. Sen onun hayatının bir parçasıydın. Emekçi bir kadındı ve sanırım sen emekçiliğini ondan aldın, toprak sevgini de emekle öğrendin. Özgürlüğe tutkuyu ağıtlardan. Ağıt, anlatılamayanların, yürekteki sızının, hep beklenen, hep umut edilenin dillendirilmesi...

Şimdi ben de seni anlatamıyorum.

Ama seni ağıtlarla anlatmak istemem, meydanlara dökülen insanların avazı çıkınca haykırdığı sloganlarda, özgürlük için atan yüreklerin atışında, zafer işareti yapan çocukların parmaklarındasınız. Özgürlük için içilen yeni bir andın adısınız dağ başlarında, meydanlarda. Atılacak yeni adımlara koyduk isimlerinizi. İhtikam yeminlerisiniz bugünden yarına devredilen.

Sen farklıydın yoldaşım, 15 yoldaşınla tuttuğunuz halayda da gösterdin bunu. Özgürlüğün acılarıyla dolu bu onurlu yolunu seçerek gösterdin önce, sonra tüm teslim ol çağlarına yoldaşlarınla birlikte verdiğiniz direnişle gösterdiniz. Biz de direnişiniz ardılları olacağız. Sizlerle halaya durana dek.

*Mücadele yoldaşları adına
Bengi Dersim*

KADEK KOORDİNASYONU'NA Bireysel öneri raporumdur

"PKK'ileşmek, PKK çizgisinde kendini yeniden yaratmak, örgüt anlayışı ve kadro duruşunda, başta Önder Apo ve şehitler gerçeğinde her gün kendini üreten pratiğin adıdır."

Adı, soyadı: **Mustafa YAKUP**

Kod adı: **Rojhat**

Doğum yeri ve tarihi: **Afrin 1980**

Mücadeleye katılım tarihi: **1999**

Lübnan

Şehadet tarihi ve yeri: **19 Kasım**

2003, Kızılbaş/Bingöl

1980 Afrin'in Hekçe köyünde doğdum. Kalabalık bir ailenin (on kardeş) üçüncü çocuğuyum. Ekonomik durumu iyi, feodal özelliklere sahip yurtsever bir aile ortamında büyüdüm. İlkokul mezunuyum. Köy ortamında işler çoktu, bunun verdiği sorumlulukla yaşamla erken yaşta tanıştım ve çalışmaya başladım. Arkadaşlar köylümüşe gidip gelirdi, partiyi onların vasıtasıyla tanıdım. Akıllı çevremden yoğun katılımların olması, en önemlisi de Önderliğin esareti katılmama vesile oldu. Bilinçli bir katılımdan ziyade duygusal bir katılımım oldu.

1999 yılının Ocak ayında iş gereği gittiğim Lübnan'da ailemin rızasıyla partiye katıldım. İki-üç ay orada kaldıktan sonra Şehit Harun yeni savaşçı kampına geldim. Buradan fedai bölüğüne geçtim. Bölüğün dağılmasından sonra Kalatuka'ya, oradan da Şehit Ayhan'daki tabura geçtim. Hala burada tim birliğinde yerimi almaktayım. Bu süreç içerisinde manga komutanlığı yaptım. Kapsamlı gördüğüm eğitimlerden geçtim. siyasi eğitimlerden yeterli düzeyde olmazsa da, askeri eğitimlerden gerekli olan donanımı aldığuma inanıyorum.

Güney'de gelişen son savaşın birinci ve ikinci hamlelerinde aktif olarak yer aldım. İlk savaş pratiğim kendime olan güven ve cesaretimi arttırırken, farklı arayış istemlerimi de beraberinde getirdi. Geçmiş yaşamda dar bir ortamda büyümem, geniş, hareketli bir ortam özlemini hep var etti içimde. Parti içinde de uzun süreden beri dar bir ortamda sınırlı kalmam geniş ortam hevesimi daha da arttırırken, partinin benim için sarf ettiği emeğin karşılığı vermek istiyorum. Şimdiye kadar hep parti verdi, kendim de bunun karşılığını verebilecek kadar donandım. Bu karşılığı özlemini bütün yakıcılığıyla hissettiğim Kuzey sahasında gerçekleştirmek istiyorum. Parti Önderliğine ve partiye layık olabilmenin çabasını pratiğimle de göstermek istiyorum.

Pratiği daha zor olduğu söylenen Kuzey'i önermem, başarıyı zorun içinde yakalayabileceğime

olan inancımdan dolaydır.

Son süreci de göz önünde bulundurarak, Kuzey için istenilen militan kişilik önünde engel teşkil etmediğimi, sadece lafla değil, düşünsel olarak hareket etmem gerektiğinin bilincindeyim. Bu nedenle de partinin kişiliğini değerlendirerek vereceği kararın en doğrusu olacağını, kendimi şartlan-

dırmadığımı, nerede olursa olsun tüm gücümle çalışmalara katılacağımı belirtmek istiyorum.

Devrimci Selam ve Saygılar

18 Şubat 2002

Rojhat

Durun!

*Yüreğlerimizde yükselen
özlen zehzesini dinleyin*

Durun!

*Benliğinizdeki kısılmış sesin çağlık olup
dalga dalga yükselişini dinleyin
bu sesler, aşkın bitimsiz düşlerine
vakitsiz misafirliğimdir
kusura bakma yoldaş
zamana çalanların belli
o yüzdendir vakitsiz gezgin oluşum
o yüzdendir kalemi dost eyleyişim.*

Şehit Xebat (Yılmaz ALTUN)

Kürdistan'da erken büyür çocuklar

bu baharı gözlerinde buldum
yüreğimin isyanını açan çiçekte
hüzünleri içimdeki öfkeyle
yıktım
kışları içimdeki ateşte
söndürdüm
kavuşmanın sevinciyle
aynılıkları öldürdüm

Adı, soyadı: **Halil ALÖKMEN**

Kod adı: **Şevger ALİ**

Doğum yeri ve tarihi: **Serenli
Mardin, 1981**

Mücadeleye katılım tarihi: **1999**

Kclarcş

Şehadet tarihi ve yeri: **19 Ekim
2003, Kızılağaç/Bingöl**

Şevger arkadaş, 1981'de Mardin/Serenli'de dünyaya gelir. Daha küçük yaşta tanışır halkın acısıyla ve daha küçük yaşta düşer özgürlük ateşi yüreğine. Bu ülkede, çocuklar oyun oynamaktan önce sokaklarda kurulan barikatlardan tek silahları olan taşlarla çatışmayı öğrenirler. Zafer işareti yaparak parmaklarını, "biji Serok Apo" demeyi öğrenirler ekmek sudan önce. Anlayacağınız bu ülkede doğanlar, özgürlüğe erken vururlar, erken olgunlaşırlar Şevger heval gibi...

Şevger heval de her anını Apocu hareketin yarattığı gelişmelere tanıklık ederek geçirir. Serhildanlara katılır, sokak çatışmalarını yaşar, vurulanlar olur yanında. Çocuk yüreğiyle bilir yaşananların sebeplerini. Verdiği anlamla gün geçtikçe daha da büyür yüreği.

Ve gerçekleşen uluslararası komplonun ardından, yüreğinde gittikçe çoğalan sevdasına, dağlara doğru yol alır. Dağların özgürlük olduğunu biliyordur çünkü halkının tarihinden. 'Kürdistan'da erken büyür çocuklar' sözünü doğrularcasına, genç yaşında büyük işleri üstlenir, büyük davaların genç yaştaki sürdürücülerinden biri olur. Önderliğin iyi bir militanı olmak ister pratiği boyunca. Verilen hiçbir görevden geri durmaz, layıkıyla yerine getirir omuzlarına düşen görevleri. Büyük zorlukların, sıkıntıların, acıların yaşandığı yıllarda kendisinden beklenenin ötesinde bir katılım sergiler. Yaşamdaki duruşuyla, gençlik enerjisiyle çok sevilen, değer verilen bir gelişim düzeyi yakalar. Kaldığı alanlarda acısıyla, tatlısıyla güzel ve zorlu günler geçirir. Zorluklar o genç bedenini daha da güçlendirir. Önderliğe olan tutkusu ve toprağa düşen yoldaşlarının yüreğinde bıraktığı derin izlerle daha bir pekişir ve yücelir.

Özgürlük, insan yeteneğinin açığa çıkmasıyla başlar. Bir başka yönüyle de iç dünyanın korkusuzca dışa vurumudur. Şevger arkadaşta özgürlük tutkusu, yeteneklerini yüceltme yaklaşımı bitmez tükenmez bir gelişim seyri izliyordu. Gün geçtikçe dağlara daha çok vuruluyordu. O dağları severdi, dağlar da O'nu. Dağlarda sevgi ve emek ilişkisini daha yoğun yaşamaya başlar. Ondandı burada yaşamı bunca sevmesi. O, hepsiz bir emekçiydi, yoldaş canlısı bir insandı.

Askeri ve siyasi eğitimlerden geçer, gelişir. Çünkü O, gelişmeye açık bir militandır.

Katıldığı yıl geri çekilme olmuştu Kuzey'den Güney'e doğru ve birçok yoldaşı yolda şehit düşmüştü. O zaman Kelareş'teydi. Gelen her grupta yarı yolda toprağa düşenler olmuştu. Ve her grup düşenlerin anılarını, intikam yeminlerini, silahlarını omuzlayıp da devam etmişti yola. Bedenleri yorulmuştu hepsinin uzun yollardan, gözleri ise intikam doluydu. Öyle etkilenmişti ki yaşananlardan, öyle çok görmek isterdi ki yolda düşenleri. Söz vermişti kendi kendine, onca sevdiği yerlere gidecekti bir gün, emeklerini onların emeklerine katacak, onların geçtiği patikalardan kendisi geçecekti. Bunu ilk fırsatta yapacaktı.

Ve güçlerin Kuzey'e geçmeye başladığı süreç sözünü yerine getirmek için iyi bir fırsat sunuyordu Şevger hevale. Intikam alma zamanıydı. Şimdi sıra O'ndaydı ve gitmeliydi. İlk grupla gitmek istiyordu. Sanki hemen gitmezse bir daha gidemeyecekmiş gibi acele ediyordu. Ve Dersim'e gitmek üzere önerisini sundu. Arkadaşlar ısrarı karşısında kabul ettiler önerisini. Öyle mutluydu ki, yerinde duramıyordu artık, bir çağlayana dönüşmüştü. Gün O'nun için sözünü yerine getirebilmenin adıydı.

Ardından uzun yolculuğun ilk adımını attılar, eller havadaydı o gün, tebessümler birbirine karışmıştı gözyaşlarımız gibi. Hep yaşamış bir türlü alışamayan ayrılık ağır geliyordu, yürekler naçardı bu duygu karşısında. Düştüler yola ara sıra arklarına bakıp el sallayarak, günbatımı mıydı, gündeğümü mu bilmiyorum, çünkü o an, zamanın yitip gittiği bir andı.

Hepimiz gidecektik zamanı geldiğinde. Oralarda yine karşılaşacaktık tıpkı burada ayrıldığımız gibi.

Uzun yollardan geçtiler ve en sonunda Erzurum eyaletine ulaştıklarında hedeflerine doğru en son adımı atmaya yaklaşmanın kıvancı vardı içlerinde. Epey zorlu yollardan

geçmişlerdi, ama burada, Erzurum eyaletinde zamansız yağan kar koşulları gittikçe daha da zorlaştırıyordu. Zorunlu ihtiyaçlarını karşılamak için indikleri köyler, denetime girmelerine neden olmuştu. Düşmanın takibi en son 16 özge cam imkansızlıklar ortamında yakalamıştı. Amansız, kıyasıya bir çatışma, geleceğimizin korkusuz, hesapsız bilinç örücülerinin yaşamının son anı olmuştu. Ne çok hayalleri vardı. Güçler geri çekilirken söz vermişti yoldaşlarının intikamını almaya. İşte onların vuruşarak düştüğü yerdeydi ve onlar gibi O da kahramanca savaşıyordu.

Şevger arkadaş sonsuz bir direniş temelinde cesaretli, Önderlik aşkı ve tutkusuyla dolu 15 yoldaşıyla birlikte Bingöl Kızılağaç'ta ölümsüzler kervanına katıldı

Bu güzel militanları anmak, anılarını tazelemek bir duygu selini, yaşam tutkusunu geliştirir. Unutmak ihanetin başlangıcıysa, bizim görevimiz de yaşanan bu çarpıcı anıları unutmamak olmalıdır. Unutmaktan korkalım.

Şevger arkadaşın en çok ilgimi çeken yanlarından biri de genç yaşındaki olgunluğuydu. Aynı olgunlukla da sonsuzluğu kucakladın biliyorum yoldaş. Sevdalının ölümü sevdaya yöneliktir. Herkese nasip olmayan bir gidiş bu.

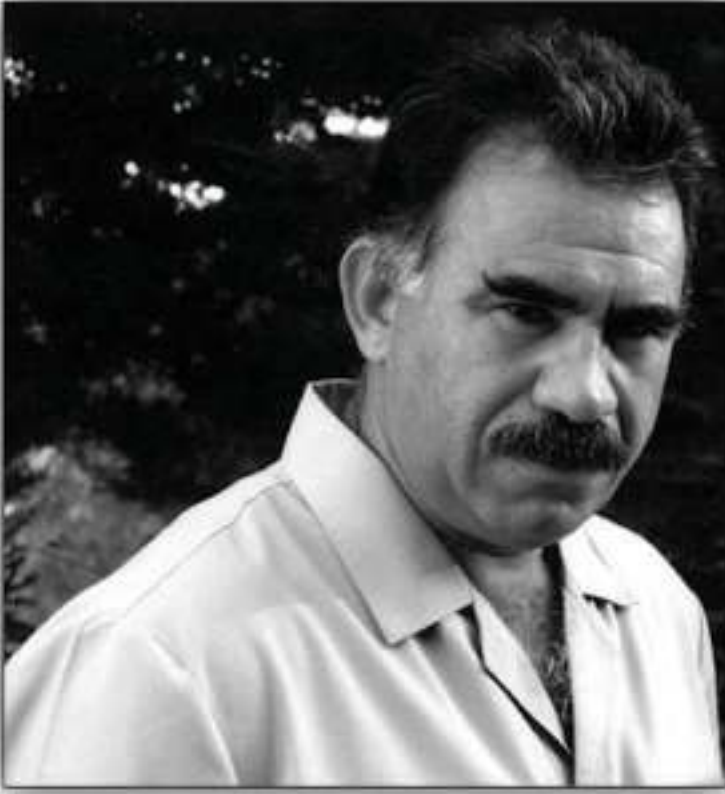
Sizleri asla unutmayacağız, sözünüz sözümüzdür.

Mücadele arkadaşları

Dersim Eyaleti

“sen güzel
bir ceylan sessizliğine büründü dağlar
avuçlarıma kar yağdı
üçlüdüm
yüreğini dağlara gömen kız
ölüşünü kayalara aştın
ihanete inat
bırakmadan tek bir fişek
öylece gittin
sevmek
delicesine sevmek yaşamı
umutlu bir halkın
umudun eyleminde sevmek
umudun sesi olmanın
sen gittin
bir ceylan hareketlendi
o kutsal kayalardan
sessizlik bozuldu
yandı yüreklerimiz
sen gittin
bu dağlar ardından eğildi.”

"Biraz kendisini tanıyan bir insan, şehitlerin yoldaşığım diyen bir insan, her şeyden önce onların anısına sahip çıkmalıdır. Belki her şeyi yapabilirler. Her türlü yetersizliğe girebilirler. fakat şehitlerin emirleri karşısında yüze yüz yürüyeceklerdir. İnsan şehitleri böyle anlamalıdır. Şimdiye kadar yürüttüğümüz önderlikte şehitlerimizi asla unutmadık. Ben kendim ilk şehitlerimizden şimdiye kadar çevremde ne kadar farklı yaşam yolları vardıysa da 'her şey onların yolunda' dedim."

Önder Apo

Yiğit kahramana

“Şehit gerçeği kadar kesin,
yalansız, dolansız olan
bir başka gerçek yoktur.”

Önder Apo

Adı, soyadı: **Hasan ÖMER**

Kod adı: **Çeknas**

Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1976**

Mücadeleye katılım tarihi: **1999**

Afrin

Şehadet tarihi ve yeri: **10 Ekim**

2003, Bilgeç mıntıkası/Ovacık

Gideceksen eğer, varsa gideceğin
bir yer öyle bir yer olsa bile
o yerlerde insanlar
yıldız yağmurları altında
Hint kasırgalarında
ateşe sarılıyor olmayacaklar
söylemedi, demedi deme
gidiyorsan eğer, bilmelisin
o yerlerde insanlar
yürek gümbürtüleriyle
karşılamayacaklar seni
Gideceksen eğer biliyorum
olmadığını ya, öyle bir yer yok
Gideceksen eğer yine de
çizgilerin ötesine
bütün renklerin siyah ve beyaz
olduğu mavisiz ülkeye
günün birinde aldanmayacak
bir yere ılık rüzgarlar salmayacaksa
kirlî, sarı yağmurlar yağacak üzerine
elbette ki sofrandan aç kalkacaksın
deryalara kavuşamayacaksın
türküler uzağından geçecek
Eğer gideceksen ellerine sığınmak isterim
kalmar için ya
yine de gideceksen eğer
seni yıldızsız, bitimsiz bir gecenin
kuytuluk bir yerinde,
kirlî karanlıklara gömerim

"Kürdistan'daki direniş abidelerinin yarattığı gerçekliği sınıfsal ve ulusal cıtlere sığdırmak ya da bunlarla sınırlandırmak mümkün değildir. Onların temsil ettiğı savaş, yakın hedefi bir ulusun ve onun ezilen sınıfının kurtuluşu olsa da insanlığın kurtuluşu için çok çeşitli uluslardan, mezheplerden ve farklı cinsiyet sınıf ve tabakalardan bir araya gelen insanların, gençlerin savaşıydı. Bu son derece insani, yurtsever ve enternasyonalist bir yaklaşımdı. Direniş kahramanları Kürdistan topraklarına işte bu kaynaklardan akmışlardır. Onların her birinin özellikleri çok iyi incelenmeli ve bilince çıkarılmalıdır. Bu, onlara karşı olan vefa borcumuzun bir gereğidir. Belki güç ve olanaklarımız bunların hepsinin izahını tek tek yapmaya yetmeyebilir. Ama anılarının gereğinin ancak daha fazla direnme mevzilerinin yaratılmasından geçtiğini biliyoruz."

Önder Apo

sessizlik

"Şehitlerin anısına en
iyi cevap, onların borçlu ve
eksik olan yönlerini
tamamlamaktır.

O şehitler ki, partinin ilkesi
uğruna gözlerini kırpmadan
ölüme yattılar."

Önder Apo

Adı, soyadı: **İbrahim Halil BILKAN**

Kod adı: **Dijwar TOLHILDAN**

Doğum yeri ve tarihi: **Bozova**

Urfa, 1978

Mücadeleye katılım tarihi: **1999**

Amed

Şehadet tarihi ve yeri: **10 Ekim**

2003 Bilgeç muntakası/Ovacık

*sessizlik
ölünceye dek sessizlik
büyüyünceye dek sessizlik
sen dönünceye dek sürececek bu sessizlik
"ya beni de götür dedim ya
ya sende gitme"
ya beni de al yüreğine
ya sen gel gir yüreğime
ya umut beni ya da tanımamış say
ya da ben yok olayım ki unutayım seni*

*sessizlik
ölünceye dek sessizlik
yollar son buluncaya dek
sürecekse bu
hiç bitmez ki yollar
öyleyse yolcular vazgeçinceye dek
sürecek sessizlik
gözler ve kirpikler kurulanuncaya dek
"ya çağır beni yanına ya da al ruhumu"
der gibi bir ermişin
ya ruhum alınuncaya dek
sürerse bu bekleyiş
ya da sen beni çağıruncaya dek sürerse
mahşerde de ahrette de
ayrılıktan
kaçamayacaklarını öğrendim insanların
orada da kimse tanımamış birbirini
yaşları aynı renkleri aynıymış
eşitmişler ya
meğer ayrılıklardan geri kalan
büyük bir sessizlikmiş ahret*

Hiçbir şeyim yok

**Hiçbir şeyim yok sevdamdan başka
bir de kleşim.**

**Can yoldaşım olmuş dağlar
Satılmasın insanlık diye
sanılmışım kavgaya.**

**Belki güneş doğmadan, düşer bedenim
kızılbaşan toprağa
Sızlanmasın yürekler
sevdam için düştüm ben
selam size ey halkım
selam size yoldaşlar
selam insanlığa.**

Şehit Merxas

gözlerinde yaşam

"Benim eylemciliğim
şehit gerçeğine bağlı
kalmanın eylemciliğidir."

Önder Apo

Adı, soyadı: **Ramazan SEYDİN**
Kod adı: **Rubar SURÇI**
Doğum yeri ve tarihi: **Manda**
Diyana/G.Kürdistan, 1979
Mücadeleye katılım tarihi: **1999**
Diyana
Şehadet tarihi ve yeri: **10 Ekim**
2003, Bilgeç muntıkası/Ovacık

Akışın yaşamımızdır
durmadan, dinlenmeden uyumadan akl
akışın anlarının ayırdına varmadan
soluk soluğa
taşlara, kayalara, yosunlara aldırmadan
aşka, sevdaya, ayrılıklara takılmadan
yalnızca akışının yaşamın olduğunu bilerek
ve akışının yaşamımız olduğunu bilmeksizin akl
Güneş, sende seyre dursun kendini
genç kızlar sende görsünler bahara durmuş
suretlerini
aşıklar, acrinlikle tutuştursunlar yüreklerini
sen bunları bilmeden akl
yüzyıllık efsanelerinle
acısındaki tılsıma karışan gizli öykülerinle
savaşa, kavgaya, ölüme kulak asmadan
varlığının yaşamımız olduğunu anlamadan
hem herkesin
hem hiç kimsenin olmayan IRMAKI
giderek uzanan saçlarıyla
hiç durmadan ak.

Şehit Şaryn (Nursen İNCE)

*Sen duydun mu hiç?
insanların "kurtarın beni"
derken attıkları cıglık sesini
Sen duydun mu hiç
küçük bir kıza uzanan namert elini
sen gördün mü hiç
panzerlerin altında
Un-ufak ezilmiş çocuğun bedenini*

*ve onu gören gözü yaşlı anayı,
sen gördün mü hiç
bir dağın zirvesinde
şafak vaktinde dünyanın kızıllığını
ve sen dinledin mi hiç
BARİŞ diyen bir idam mahkumunun sözünü
dinledin mi
yeniden doğmaya bizi çağıran sesini
sen hissettin mi hiç
bağrında yaşadığı halkın acısını
duydun mu hiç?*

Şehit Sedat ÇEKO

Özgürlüksün sen

**“Şehitlerin büyük
anılarını yürekte
yaşayanların
fethedemeyecekleri
bir enginlik yoktur.”**

Önder Apo

Adı, soyadı: **Erkan BAYRAK**
Kod adı: **Halil DERSİM**
Doğum yeri ve tarihi: **Erzincan
1979**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999**
Botan
Şehadet tarihi ve yeri: **20 Ekim
2003, Dersim (kaza ile)**

Gideceğiz demiştin
kara deliklerin gizemini çözmeye
gülerken hatırlarım seni
gökyüzünde kayıp giderken yıldızları
“en iyi seyredeceğimiz
manga yerine gideceğiz” demiştin
bir gün Dağkapi’da nasıl ciğer yiyeceğimizi
eylemden sonra
löte o yüksek manga yerimizde tartışacaktık
hani çayımızı yudumlarken şaka yapmayı
yasaklayacaktık
kahkahalar atarken animasyonum seni
üniversite sıralarında
bir faşisti cezalandırırken...
hani, hani bize askeri eğitim verecektin
Dorşin’de yüzerken resim çekecektik hani
Gideceğiz demiştin
“uzun yürüyüşte birlikte mola vereceğiz”
diyordun ya
hani dağların hep yüksekliklerinde
taa zirvelerinde olacaktık
ve ben senin askerin olarak kalacaktım ya
şimdi tek bir düşüncem varsa
o da bana “gideceğiz” demiştin ya
evet gideceğiz,
yine beraber patlatacağiz kıyamet toplanımızı
Artık hiç kavga etmeyeceğiz
çünkü sen kazandın
sen kazanmış geliyorsun bizimle
Ama...

kahkahalarımız hep çocuklar için
olacaktı
ve sen yine bizim komutanımızdın
şimdi güneşin ışığında erirken, en çok
bizimlesin
beni yanlış anlama sakın
titrememin nedeni ne ürkütücü vadiler
ne de Andoklar'ın görkemidir.
titriyorum
sana ant olsun ki kükreyerek gidiyorum
düşmana
çünkü biliyorum yokluğun, sessiz ve
ağıtsız değil
dağlarda tüm otlar daha da yeşil,
sular daha gür ve coşkulu.
Gideceğiz demiştin
Tüm yolculuklarımız beraber olacak
artık inan
inan ki bir kez için gidiyorum
Ve Muş ovasını geçerken,
yalnızlıktan korkmaysağım

yaşanacak çok şey var
Seninle nasıl voleybol oynayacaktık
Kürdistan'ın doğum sancılarının
çılgılığı olacaktık
ve Dağkapi'da kulakları tırmalayacağız
ve sen yine benim komutanım olacaksın
Güneşle bütünleşmek ve erimek için
Fıran'dan Kulp'a gideceğim
oradan yükselen bir ateş olacağım
ve sana ant olsun ki beraber gideceğiz
Tekrar başkent Amed'e
Gaziler Kahvesi'nde, büyük bardakta bir
çay,
hem de bir gerilla çayı ismarlayacağım
sana
yüksek manga yerimize doğru
gidiyorum
gözlerim yine dolu
hasret çiçekleri toplayarak

Şehit Cudi (SİNAN AMED)

Not: Sinan arkadaşın anısına yazılmıştır.

Sessizliğin okyanusu kadar derin

"Kadın olarak
kendi gerilikleriyle
savaşım, öz iradeyi
ve gücü açığa çıkarır."

Adı, soyadı: **Leyla DİLEK**

Kod adı: **Agiri Mardin**

Doğum yeri ve tarihi: **Midyat
1979**

Mücadeleye katılım tarihi: **1997
Avrupa**

Şehadet tarihi ve yeri: **4 Kasım
2003, Dersim (kayadan düşerek)**

Kelimelerin kifayetsizleştiği şu anda seni nasıl yazabilirim yoldaşım. Ne zaman kalemi elime alsam, seni yazmaya çalışsam tutukluk yapıyor, boğazım düğümleniyor, çok uzaklarda belirli belirsiz görünen dağlara takılıyor gözlerim, sağanak yağmurlar boşalıyor üzerime durmadan. Hatırlıyor musun Ş. Kendal, "Gidenler değil, kalanlardır acıyı iliklerine kadar yaşayanlar" derdi. Şu anda yüreğim acının ağırlığı altında eziliyor biliyor musun? Dışarıda kar fırtınası kopuyor, fırtınanın uğultusu vadide yankısını buluyor. Dışarıya çıkmak fırtınanın soğukluğuyla içimdeki yangını biraz da olsa dindirmek istiyorum. Diner mi dersin yoldaşım? Anılarımıza sarılarak, birlikte geçirdiğimiz anları tekrar tekrar yaşayarak seni yazacağım, yazmayalım biliyorum. Önce dışarıya çıkmalıyım, fırtınayı içime doldurmalıyım. Sonra...

1997 yılında Avrupa'da tanışmıştık seninle, yani Dirok hevalle. Seni ilk tanıdığımda kod adın Dirok'tu. Kadın tarihine ilişkin arayışların o kadar derindi ki ismini Dirok koymuştun katıldığında. Agiri (Gülcan Dündar 14 Nisan 1998'de Bestler operasyonunda şehit düştü.) arkadaşına çok bağlıydın, şahadetini duyunca adım Agiri olarak değiştirmiş. Sana her Agiri değişimimizle biraz daha acıyordu yüreğin, gözlerin yaş doluyordu. Seni böyle görünce biz de dayanamıyorduk yoldaşım. Bu ismi almanın ağır geldiğini söylemiştik sana. Sen, "Son ana kadar ve kanımın son damlasına kadar şehitlere cevap olacağım" demiştin bizlere.

'95 yılına kadar Mardin'de yaşamıştın. Ailenin yurtsever olması düşmanın ağır yönelimleriyle karşı karşıya bırakmıştı sizleri. Ailece baskılardan kurtulmadın tek çaresi vardı Avrupa. Ve sizler de tutmuşunuz Avrupa'nın yolunu sizden öncekiler gibi. "Avrupa'ya geldikten sonra arkadaşlarla tanışmıştım. '97 yılında arkadaşla ilişkilerim gelişti" diyordun. Önceleri cephe çalışanı olarak kadın çalışmalarına katılımın oldu. Sadece cephe çalışması yürütmek sana yetmemişti, daha fazla şey yapma istemiyle yapıp tutuşuyordu yüreğin.

Ve işte kararın; örgüte katılım. Bir devre eğitim gör-

dükten sonra kadro olarak faaliyetlerde yer almıştın. Avrupa'nın genel sistemine adapte olamıyordun, hep ülkeyi nasıl özlediğinden, orada neler yaptığımızdan söz eder dururdun. Yüreğin derinlerden gelen ahlarla vurulurdu, ülkenin özlemiyle yanıp tutuşurdu. Halkın seni o kadar sevmesinin sebebi de Kürdistan'da kazanmış olduğun halkçı karakterindi, içtenliğindi. Sessiz, kapalıydın, ama içindeki fırtınalar bakışlarına nasıl da yansıyordu yoldaşım.

'99 yılında, Önderliğin tutuklanmasıyla çok büyük zorlanmalar yaşamıştık, yaşamıştın. Sonbahar yaprakları gibi savruluyordu bazaları çaresizlikten. Bu süreçte Agiri arkadaşın da içinde bulunduğu bir grup olarak bir eyalette çalışmada yürütüyorduk. Sadece duygusallıkla da sınırlı olsa içimizde yaratmış olduğumuz bağlılıkla tutunduk. Yeniydik, belki çok fazla bir bilincimiz yoktu, ama derin acılarla yoğrulmuş yüreğimiz vardı bizim. Yürekllerimiz birlikte atıyordu, birbirimize sürekli güç verme çabalarımızı sürdürüyorduk.

Önderliğin tutuklanmasından sonra omuzla-

nmıza ağır görevlerin yüklendiğinin bilincine varmıştık. Faaliyetlerde gösterdiğimiz çabalar yeterli gelmiyordu bize. Grup olarak "Apocu fedaileşme zamanı geldi" diyor, ülkeye gitmek için kendimizi dayatıyorduk. Hepimiz karar vermiştik, dağlara gidecektik, gerilla olacaktık. Grup olarak verdiğimiz karar bize moral veriyordu. Grupta ilk olarak ben ve başka bir arkadaş Avrupa'dan ayrıldık. Botan'da buluşma sözleşim vardı kalan arkadaşlarla. Özellikle Botan'ı seçmemizin nedeni büyük komutan Agit yoldaşın Botan'daki şahadetiydi. Ülkeye dönüşte grubumuzdan son gelenlerin biz olduğunu öğrendik. Avrupa'da en zor anda, süreçlerde birlikte olduğumuz tüm grubumuzla işte bu defa dağdaydık, birbirimizden büyük moral aldık, coşkuluyduk, bir daha silinmeyecek bir tebesüm vardı yüzlerde.

Ülkeye gelince fedai çalışmasının olduğunu öğrendik ve fedailere katılmayı önerdik hepimiz. Hepimiz ayrı bölüklerde katıldık fedai çalışmalarına. Ben ve Agiri arkadaş birbirimize yakın yerlerde, bölüklerdeydik. Agiri arkadaş

Agiri (Leyla Dilek)

gerilla ile öyle kolay uyum sağladı ki; sanki yıllardır dağlardaydı, sanki bu yaşamı daha önce yaşamış gibiydi. Grup olarak birbirimizin gelişimini sürekli takip ediyor, yapılan toplantılarda görüşüyorduk. Önderlik çizgisini güçlü savunma konusunda birbirimizi uyarıp eleştiriler yapıyorduk. Yanlış tarzlarla mücadele yoğun olarak sürüyordu. Agiri arkadaşın Önderliğe bağlılığı bu tarzlarla sürekli mücadele içinde olmasını getiriyordu. Fedai gruplarının dağılmasıyla bizim grup da dağılmıştı. Hamle savaşları başlamıştı, üç arkadaşımız şehit düşmüştü. Arkadaşların şehadetinin bizim üzerimizde yoğun bir etkisi olmuştu. Savaşın bu acımasız yüzüyle yeni yeni karşılaşuyorduk. Biliyorduk, ama görmemiştik. Daha önce birlikte aynı kefiyeyi paylaştığımız, birlikte gülüp birlikte ağladığımız, birlikte ıslandığımız, birlikte dağlara tımandığımız arkadaşlarımız böyle, sonsuza kadar ayrılmamıştı yanımızdan. Hamleden sonra Kendal, Agiri arkadaşlarla ben kalmıştık. Ben Kandil'de kaldım, Kendal arkadaş Botan'a geçti. Agiri arkadaş ise Kani Cenge alanına geçmişti. Fiziki olarak ayrı alanlardaydık, ama her gidenle selam gönderir, gidenlere yetiştirmek için acele acele iki satır yazı yazardık birbirimize.

Agiri arkadaşı en son 2003 yılında görmüştüm hastanede. Agiri arkadaşla orada dergileri karıştırırken Kendal arkadaşın şehadetini öğrendik. Okuduğumuz haberle donmuştu, derin bir sessizliğe gömülmüştük, zaman durmuştu sanki. Kısa bir yazı vardı dergide, Kendal arkadaşın günlüğünden alıntı yapılmıştı, "gidenler değil, kalanlardır acıyı iliklerine kadar yaşayanlar..." işte yine derin acılara gömülmüştük. İnsan yüreği nasıl kaldırabilir ki bu kadar şehadetleri.

Bu dönemde ben özel kuvvetlere, Agiri arkadaş da Dersim'e gitme önerisinde bulunmuştuk. Kısa bir süre sonra buluştuk. İkimizin önerisi de kabul edilmişti. Önerilerimizin kabul edilmesi mutlu etmişti bizi. Daha fazla şey yapacaktık. Yeni bir başlangıç yapmamız gerekiyordu. Sen bu başlangıcı uzakta, Dersim'de yapmak istiyordun. En çok üzüldüğün noktalardan bir tanesi de grup olarak Botan'da buluşamamamızdı. Koşul-

larımız buna elvermedi, kalanların içinde hep bir "keşke" olarak kalacak bir acı bıraktı. Sen, "hepinizin yerine Kürdistan'ı kucaklayacağım, ama kollarım tüm ülkeyi kucaklamak için yetmiyor" diyordu. Aynlık zamanları, hatta saatleri yakınlamıştı. "Kuzeye yaklaştıkça Önderliğe yakınlacağım; sen de fedailikte Önderliğin fedaisi olacaksın. Önemli olan fiziksel aynlık değil ruhsal birlikteliklerdir" diyordun. Vedalaşmadan hemen önce, o yoğun atmosfer içinde "dergide resmini gördüğünde yaşlı gözlerle, yaralı bir yürekle değil, gülen bir yüzle karşılamalısın beni" demiştin. Ve ağız dolusu kahkahalarla Dersim grubu uzun yolculuğunun ilk adımlarını atmıştı. Aylan alan bir yürüyüşle ulaşacaktınız Dersime. Gözden kayboluncaya kadar peşinizden bakmıştık yaşlı gözlerle.

Bir gün yüreğimin sıkıştığını hissettim. Şehit düşen arkadaşlar vardı, isimleri gelmişti. İlk isimler arasında Agiri arkadaşın ismi de vardı. Kalbim sıkıştı, nefessiz kaldım, bir boşluğa yuvarlandım. Ben de sana bir mektup yazıyordum gelenlerle göndereceğim diye, yarım kalan bir mektup...

İnanamıyordum, neden savaş durmadan sevdiklerimizi elimizden alıyordu, ansızın, serkeşçe. Bir yumruk büyüklüğündeki yürek bu kadar acıya gerçekten dayanabilir mi yoldaşım? Durmadan yaşlar süzülüyordu gözlerimden. Bak şurada birlikte yürümüştük, şurada heval Kendal'la birlikte oturmuş sohbet etmiştik. Şurada birbirimize sınıksı sanılıp ayrılmıştık. İşte sen gittin ve bana bu yerlerde bıraktığın anıları bıraktın, yüreğim acıyor yoldaşım. İnsan kendini gidenin gidişine hazırlayabilir mi? Ben hazırlayamam, hazırlayabilen insan da tanımam. Bir ömür boyu süren acı kahr yüreklerde.

Ve o acı şu an seni yazarken de yüreğimi dağlıyor, dışarıya çıkıp fırtına çevirmeliyim yüzümü, tüm bedenim alev alev yanıyor derin bakışlı yoldaşım.

Sana en şunu söylemek istiyorum yoldaşım: Cevabım pratiğim olacaktır.

*Mücadele arkadaşları adına
Valantina Axin*

Özgürlük mücadelesinin umudu olmak

O nlar, yitık bir ülkenin hayalsiz bırakılmış, yok olmanın dayatıldığı zulümlerde yaşamı tek gerçeklikle tanımaya mecbur kılınmış Mezopotamyalı çocuklardı.

Onların öteki çocuklar gibi pembe dünyalarda oyuncaklarla süslenmiş bir yaşamı olmadı. Onlar “öteki” kavramından habersiz silah seslerine karışan ağlamalarıyla ile ana sütünü emerken yaşadıkları ve tanık oldukları karşısında, çocuk bedenlerinde yaşadıkları anlam zorlanmasını gözlerindeki derinliklerde ifadelendirebilen en güzel bakışlı çocuklar olmuşlardı. Hep kavgaydı yaşamları ve oyunları da bu kavgadaki kahramanların oyunu olmuştu. Ve tanık oldukları karşısında çocuk yüreklerinde sevgiyle beraber kini, nefreti ve öfkeyi de büyüttüler. Mezopotamyalı çocuklar, kavgayla dolu yaşamlarında kendi topraklarının küçük apoletsiz komutanları olarak hep savaşıyorlardı, hayallerinde.

Agirî yoldaş da erken yaşta savaş kavgası ve zulüm gibi kavramlarla tanışmış, tanıştırmıştı. O yaşta kavgalı bir militan olmasını da öğrenmişti. Mardinli olan Agirî yoldaş, yurtsever bir aileye sahipti. Bundan dolayı Mardin’de sürekli baskılara tanık olmuştu. Köylerdeki evleri gece yarısı istenmeyen yüzü maskeli misafirlerin zorla evlerine girip Kürt oldukları için yaptıkları kötü muamelelere tanık olmuştu. Çocuk yaşta tanık olduğu olaylar, onda büyük öfkeleri, nefretleri doğururken buna boyun eğmeme hırsıyla kavgaya etme inadı da oluşmuştu. Yaşamına, kimliğine karşı yapılan saldırılar karşısında kendi değerlerinin koruyucusu olarak kişiliğinde gururunu geliştirmişti. O da diğer Kürdistanlı çocuklar gibi -çocuk yüreğinin kaldıramayacağı- yaşadıklarını ifadelene-

direcek kelimelerle bile henüz tanışmadığından gözlerinde saklamıştı, bütün yaşadıklarını. Agirî yoldaş da gözlerindeki anlam derinliğiyle gözleriyle konuşuyordu. Ve yaşayamadığı çocukluğuyla bir tarafı hep çocuk kalmıştı, Agirî yoldaşın. İçinde saklamıştı, yaşatamadığı çocukluğunu. En son köylerinin yakılışına da tanık olmuştu. Bin bir emekle yaptıkları evleri, asma bahçeleri, tahtadan yaptığı oyuncakları hepsi gözlerinin önünde kül olurken yüreğine de ateş düşmüştü. Agirî yoldaşın ailesi de son yaşananların ardından diğer aileler gibi göç etmeye zorunlu kalmıştı; Avrupa’ya gitmişlerdi. Ülkelerinden binlerce kilo metre uzaklıklarda hiç tanımadıkları bir ülkenin yabancıları olmuşlardı. Avrupa’nın soğukluğuna karşı yüreklerinde ülkenin sıcaklığını taşıyarak direniyorlardı. Agirî yoldaş, ailesi gibi ortamın rahatına kapılmadan yaşam mücadelelerine devam etmişti. Her türlü yöntemle mücadele ederek kültüründen asla taviz vermemiş, geleneklerini korumasını bilmişti. Bu çok büyük, çok sesli ve çok renkli maki-nalaşan dünya karşısında asla toprağına, ülkesine olan özleminden vazgeçmemişti.

Başkasının toprağında bir yabancı olmayı kabul edemiyordu. En büyük özlemi de çocukluğundan kalma gerillacılık olmuştu. Ülkesine dönüp ülkesinin, halkının bağımsızlığı için özgürlük savaşımını verme hayali günbegün artıyordu. Ailesinden bu uğurda bedel ödeyenler, şehit düşenler de vardı. Ve bunlardan da etkilenmişti. Özellikle ismini aldığı amcasının kızı Şehit Agirî onu çok etkilemişti. Şehit Agirî Botan’da savaşın en kızgın olduğu dönemde kahramanca savaşarak fedaice şehit düşmüştü. Ve Agirî yoldaş da ismini alarak

sahiplendiği mirasını onun yolunda giderek büyütmek istiyordu. Ülkeye ülkesinin bir askeri olarak dönme kararını alan Agirî yoldaş uluslar arası komplonun yarattığı öfke dolu yüreğiyle 1999 yılında dağlara gelir. Burada bir çok özlemini hayalini gerçekleştirebilmişti. Çok moralli ve fedakar bir katılımı olan Agirî yoldaş yaşamdaki hesapsızca katılımıyla ortamda sevilen biri olmuştu. Bir süre geçtikten sonra Agirî yoldaş bu sefer de Kuzey topraklarının özleminde Kuzey'e gidiş önerisi yapar. Büyük dayatmalar sonucu önerisinin kabul edilmesiyle Dersim'e gitme kararı çıkar. Agirî yoldaş için Dersim'e gidiş tarif edilemez anlamlar ve mutlulukları ifade etmektedir. Her şeyden önemlisi Kuzey toprakları ve halkına karşı yaşadığı özlem çok büyüktü ve daha güçlü bir savaşçı bir gerilla olmak istiyordu. Dersim'e gidişi onun için iyi bir imkan yaratmıştı. Dersim'i

hep asi coğrafyasındaki güzellikleri ve tarihinden gelen isyanlarıyla duymuştu. Bu özlemleriyle Dersim'e yolculuğunu başlar. Kolay değildi. Yaklaşık iki ayı aşkın bir süre sürekli yürüyerek Dersim'e ulaşacaklardı. Her şeyi göze almıştı. Ve kendi gücüne, iradesine güvenerek bu kararı almıştı. Yol boyunca Agirî yoldaş zorlanmalarına karşı kendisini zorlayarak yürüyüşünü tamamlamaya çalışır. Kürdistan'ın bir çok yerini görüp tanımak kadar doğanın güzelliklerine de tanık oluyordu. Bunun da coşkusuyla yürüyüşünü sürdüren Agirî yoldaş Botan alanında Besta'da Herekol eteklerini görme şansını da yakalamıştı. Burası Şehit Agirî'nin şehit düştüğü yerdin ve o tam şehit düştüğü yerden bir taş alıp koynunda sakla-

yarak yürüyüşüne devam etmişti.

Agirî yoldaş Şehit Mahir'in grubunda Dersim'e gitmişti. Ve grup büyük bir talihsizlik sonucunda Batman-Besiri'de çatışmaya girmişti. Çatışmada 7 şehit vermişlerdi. Çatışma esnasında ise Agirî yoldaş, çocukluğundan beri taşıdığı kin ve öfkeyle tekrar dolmuş, düşmanıya yüz yüze gelirken soğuk kanlılığını ve moralini kaybetmeden çatışmayı atlatmıştı.

Çatışmanın sonlarına doğru düşmanın üzerine gelmesi ardından başına küçük bir parça yemiş, bunu arkadaşlara hissettirmemiş ve yanındaki arkadaşın elini tutarak çatışmayı geçmişlerdi. Arkalarında verdikleri şehitlerle yollarına devam etmişlerdi. Şehit düşen arkadaşların Dersim'e yönelik amaçları, özlemleri,

hayalleri vardı. O da bunları Dersim'e taşımayı ve Dersim'e ulaşmayı şehitler karşısında kendisine bir görev bilerek azimle yoluna devam etmişti. Çatışmanın ve kayıpların

"Onların öteki çocuklar gibi pembe dünyalarda oyuncaklarla süslenmiş bir yaşamları olmadı. Onlar "öteki" kavramından habersiz silah seslerine karışan ağıllarıyla ile ana sütünü emerken yaşadıkları ve tanık oldukları karşısında, çocuk bedenlerinde yaşadıkları anlam zorlanmasını gözlemlerindeki derinliklerde ifadelendirebilen en güzel bakışlı çocuklar olmuşlardı."

yaratıldığı etkiye rağmen yürümesini bilmiş ve Dersim'e ulaşmıştı. Ve Agirî yoldaş Dersim'e ulaştığında kabına sığmaz bir coşku ve moral yaşıyordu. Amacına ulaşmanın coşkusuyla onun kisi. Gözlerinde yaşadığı duygular hep okunuyordu. Anlık daralmalarıyla, geçici tepkileriyle tanıdığımız kapalı bir kişiliğin sahibi olan Agirî yoldaş çok değişmeye başlamıştı. Ortamda çok açılmış, moral alıp veren biri olmuştu. Bütün görevlere büyük bir istekle gidiyor ve yanındaki arkadaşları olumlu bir şekilde etkiliyordu. Agirî yoldaş Dersim'in simasını sormuştu ve ulaşmıştı hasret topraklara. O da kısa süreli de olsa emek harcamıştı, bu dağlarda. Ve alının teriyle sulamıştı topraklarını. Sulandıktan bile içerken tüm yorgunluğunu bir kenara bırakarak dağların zirvelerinde dolaş-

mişti. Kendisini güçlü katıp çabuk adapte olmaya çalışıyordu. Ama maalesef kısa süreli oldu, bu buluşması. Özlemlerini sığdıramamıştı bu kısacık süreye. Büyük iddialar ve inançla dolu Agirî yoldaş talihsizlik görev başında yakalamıştı.

Gerilla için yaşamın temel kuralı savaşmaktır. Her şeyiyle savaş halinde olarak yaşam sürdürülüp kazanılıyordu. Ve özellikle bir kadının en büyük savaşımı koşulların zorlukları karşısında ayakta durmayla başlıyordu. Agirî yoldaş da bu savaşı sürekli vermişti. Yol sürecinde, fiziksel zorlanmalarına ve zor koşullara adapte olmayla başlamıştı ve Dersim'de de devam ettirmişti.

Karın toprağa düştüğü ilk günlerde Agirî yoldaş almıştı, toprak. Görev dönüşü hava koşullarına rağmen zorlanmasını aşmak isteyen Agirî yoldaş ayağının kayması sonucu uçurumdan düşmüştü. Düştüğü yer Dersim tarihinde 1938'de TC'nin baskılarına ve teslimiyete çağrılarına karşı genç kızların ve kadınların bedenlerini uçurumlara attıkları direniş yeri idi. Dersimli genç kızların düşmana karşı tek varlıkları olan bedenleriyle el ele tutuşarak İçsos vadisindeki kayalıklardan attıkları mekanda şahadete ulaşmıştı, Agirî yoldaş. Bu vadiler, bu kayalar bu yüzden yabancı değildi, genç kızların ölü bedenlerine. Agirî yoldaş, Akvanus'taki kayalık-

lardan düşmesi ardından bir haftalık sergilediği direnme ardından şahadete ulaşmıştı. Yaşama umudunu hep koruduğundan olsa gerek bilincini açık olarak direnişini sürdürmüştü. Agirî yoldaş mekansal olduğu kadar zamansal olarak da anlamlı bir şahadete ulaşmıştı. Aynı anda içlerinden biri düşmana kaçmıştı ve teslim olmuştu. Agirî yoldaş özgürlüğe olan güçlü iradesi ile yaşama savaşını verirken, diğer yandan

yaşanan teslimiyet ile aşında önemli bir yaşam tercihi yapmıştı. Akvanus vadisi yine Agirî yoldaş şahsında özgürleşme iddiasında yaşanan direnişe ve teslimiyete tanık olmuştu. Ve bizler de, iki çizginin aynı mekanda yaşanan diyalektikçe gerçekliğe tanıklık etmiştik.

Agirî yoldaş, Şehit Mahir'in grubunun içinde en şanslıydı. Çünkü Dersim'e ulaşmıştı ve Dersim topraklarında şahadete

ulaşmıştı.

Agirî yoldaş! Başlayan bir sonbahar ile beraber senin bedenini de dökülen yaprakların altında gömerken anılarında bıraktığın mirasın taşıyıcısı olacağımızın sözünü veriyoruz.

Senin şahsında tüm şehitlere bağlılık yeminimizi yineliyoruz.

**Devrimci Selam ve Saygılar
Dersim YJA STAR Gücü**

Agirî (Geyla Dilek)

KADEK Yönetimine özeleştiri raporudur

Adon Leyla DİLEK, 1979 /Midyat doğumluyum. 1997 sonlarında gerillaya katıldım. Okula sadece 3 yıl gidebildim. Yurtsever bir ailedenim. Kandil sahasında pratikte kaldım.

Partimiz, hem kritik hem de önemli bir dönemden geçmektedir. Önderliğimizin tecrüte durumu, egemen güçlerin inkar imha politikası karşısında gerek siyasal, gerekse de meşru savunma çizgisinde hazırlık, tedbir; en önemlisi de anın militanı olarak sürece katılım, görev ve sorumlulukları karşılama anlamında hayati öneme sahiptir. Bu çerçevede süreci karşılama, kendini yeniden gözden geçirmeyi, her anlamda hazırlıklı olmayı gerektirmektedir.

15 Subat gerçekliği çerçevesinde Önderliğimizin savunmasından aldığımız moral güçlenme ile yaşadığımız zihinsel viedani sorgulama ışığında partileşme, kadrolaşma düzeyimizi de almak, duruşumuzu adlandırap özümlemek, güçlü bir savaşım vermek militan olmanın gereğidir. Tersî, muğlak, orta yolen duruşlar sürece cevap olmayacağı gibi sürecin fırtınası bu yaklaşımları, anlayışları savıracağıdır.

Bu çerçevede birey olarak kendimi ele aldığımızda, Önderlik savunması, beraberinde genel eğitim, özde de yaşadığım DİA yoğunlaşması bende belli bir yoğunlaşma, kendini sorgulama, kişiliğini tanımlayabilme anlamında bir doğrultu, moral ve kararlaşmada bir yenilenme yarattı diyebilirim. Bu temelde partimizin kadro duruşunu temsil etme, çizgi militanlığını gerçekleştirme anlamında ideolojik, örgütsel ve askeri olarak kişiliğimde açığa çıkan eksiklik ve yetersizliklerin bilince çıkarılması yaşanmıştır.

Duygusal katılım tarzı, çok mücadeleci olamama, bir noktada sorunları görmeme rağmen yer yer yaşanan liberal pasif duruş, örgüt militanı olmadıkça bana engel olan yönlerdir.

Özellikle kapalı, çekingen ve tutucu yapının yarattığı çok aktif olamama, ideolojik, siyasal yetkinleşmede vasat, pasif bir duruşu açığa çıkarmaktadır.

Kadın olarak kendi gereklilikleriyle savaşıyor, öz iradesi ve gücü açığa çıkarma. Önderliğimizin bittiği misyona cevap olmak doğru bir sınıf ve cins mücadelesinden geçmektedir. Birey olarak her konuda, özellikle de ideoloji ve örgüt çizgisinde kimlik kazanmayan bir militan duruşun her türlü örgüt dışılığı zemin olduğu, örgütü temsil edemeyeceğini derinden hissetme anlamında kendimi sorguladığımı belirtibilirim. Çünkü öz bağımlık yetmiyor. Bu bilince bir kez daha ulaştığımı belirtibilirim. Vasat, kendisini güçlendirmeyen duruş örgüte cevap olmaz.

Bu bilinçle, Önderliğimizin özgürlük manifestosundan aldığım moral ve güçle yaşadığım sorgulamayı bir yenilenmeye çevirme temelinde, sürece katılım anlamında partimizin her türlü görev ve sorumluluğuna hazır olduğumu belirtibilirim. Önderliğe ve değerlere bağlılığın bir gereği ve yaşamın anlamı kazanacağı bir anlayış, sorumlulukla gerek partimizin kuzeye yönelik çalışmalarına, gerekse de genel çalışmalara, görevlere hazır olduğumu belirtiyor, bu temelde sözümü yındıyorum. Sözün iddiali, başarılı bir pratiğin gerektirdiği olacaktır.

Devrimci Selam ve Saygılar
Agir MARDİN

gerilla ve akşam

“Şehitler, varlıklarında
zaferin simgeleştği
olaylardır.”

Önder Apo

Adı, soyadı: Sedat YIZICI
Kod adı: İsa (Seyit)
Doğum yeri ve tarihi: Erciş/Van
1974
Mücadeleye katılım tarihi: 26
Kasım 2001
Şehadet tarihi ve yeri: 20 Kasım
2003, Dersim (mayın yaparken)

“teknil ufukların” keşfindeyim
yola koyulacağım birazdan
ferman çıkardım dağlara
yıldızsız gecenin türküsü olmaz diye

akşam “alınmda yıldızlı bere”
meydan okumuşum karanlığa
ferman hükmünde
sultanı yegahım
ay doğacak
başlayacak birazdan saltanatım

oysa bir şair olmak isterdim
dağlara hükmü geçmeyen
binip bir şairin terkisine
alıp götürsün isterdim, keşifsiz

ya da şarkıcı olmak vardı
gökyüzünün sınır boylarından habersiz
fırlatıp sesimi geceye
şarkı armonisinde
sabaha yormak vardı karanlığı

vazgeçtim saltanatımdan
zaten sultanı yegah da değildim
yıldızlı beremden de vazgeçerdim
gün görseydim eğer, akşam olmamış

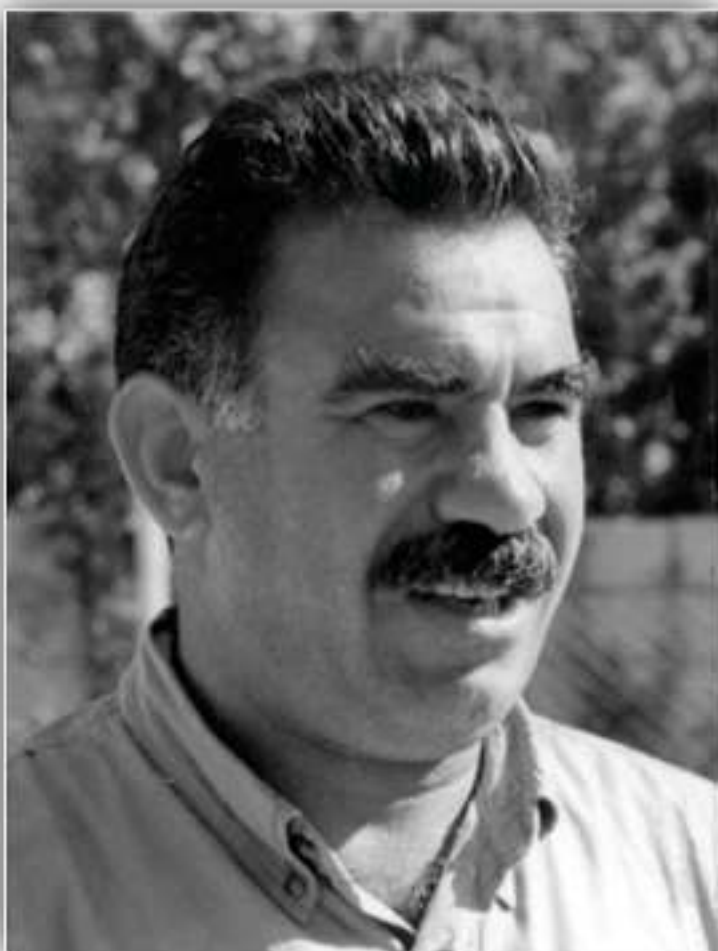
*bir mum eriyor karanlığında şehirlerin
n'olur bir yol yoldaşlar
bir yol ben de çıkayım dağlara
sözcükleri patlata patlata
barut kokuyor ağzım
biraz da dağ doruklarında
aramak isterim vadi ağzlarında
kan izleri ayak izleri
çağırarak renkli kurşunlarla karanlıklardan
varsın yansın ayağım uzun erimli kar yolculuklarında*

Şehit Vasfi

Garzan Eyaleti

“toprak kokusunda
yeşerdi özgürlük
zamanla filizlendi
insanlık...
elimizde avucumuzda
varoldu
dostluklar...
ateşin kıvılcıklarında
büyüdü
yaşam...”

"Bir halkın milyonlarcasının cesaret edebileceği, dolayısıyla omuzlayabileceği ağır bir davayı bir şehit adayının omuzlaması, ordulara karşı ancak savağan bir halkın direnebileceği bir konumu, bir şehidin düşman ordularına karşı yaşaması, tamı tamına kahramanlıktır."

Önder Apo

Yüreğimize gömdük sizi

Dağlar, Kürdistan topraklarının asi ve özgür çocuklarıdır. Kimi ozanlar türküler yaktı dağlar adına, ağıtlar yakıldı. Bizim sıcak yuvamız, yüreğimiz, umudumuz, güzelliğimizdir; meskenimiz, kimliğimizdir dağlarımız. Dersim dağları çekiciliğiyle bir başka güzeldir. Gerillayı kucaklayan, besleyen ve kendisine sevdalı kılan bir güzelliştir. Mahir arkadaş bu dağların sevdalıydı. En çok da kızıl kayaların hayramıydı. Dağları mesken eyleyen bizler, oraya kızıl kayalar derdik, köylüler ise 'kartal' diye adlandırırlardı. Gün doğumu ve batımında zirvesindeki dimdik kayaları kızıla boyanırdı.

1998 sonbaharıydı. Ağaçlar yapraklarını dökmüş kışa hazırlanmıştı. Kızıl kayalar ise yine gizemli havasına bürünmüştü. Genelde sonbaharları sis içinde olurdu başı. Üstlendiğimiz nokta deşifre değildi. Köye erzak için gönderdiğimiz grubun pusuya düşmesine

rağmen, yerimizi değiştirmedik.

Mahir arkadaş bölük komutanımızdı. Soğukkanlı ve sürekli moralli oluşuyla, erzaksız ve zor koşullarda kalan yapısına güç kaynağı olurdu. Komutan sadece savaşta değil, yaşamda da moral, bilinç, cesaret ve inanç kaynağıdır. Bu yüzden zordur bizde komutanlık.

Uzun süre erzaksız kaldığımızdan arkadaşlar genelde fiziksel olarak güçsüz düşmüştü. Mahir arkadaş bir grup arkadaşı olarak erzak almak için köye gidecekti. Yolda düşman cemseleriyle karşılaşınca hiç beklemeden vuruyorlar. Sonra tekrar yanımıza geldiler ve hepimiz bir sığmağa saklandık.

O gece sığınakta kaldık. Düşmanın tüm operasyonlarına ve arkadaşların eleştirilerine rağmen 'çıkılmayacağım işte kızıl kayalardan' diyordu. Ve işte ayrılma zamanımız gelmişti, kendimizi vadiye doğru bırakırken düşman bizi fark etti lav silahlarıyla üzerimize ateş açmaya başladı, orman yanmaya başladı, yanan ağaçlar ortamı aydınlatıyordu. Biz ise pusulara takılmamak için uçurumlara vurduk kendimizi. Öncümüz bölük komutanımız Mahir arkadaştı. O, yaşamda, savaşta, yürüyüşte öncümüzü.

Dersim'e uğurladıktan sonra gelen ani ve acı şehadet haberiyle parça parça anılar canlanıyor beynimin semalarında. Yoldaşlarına bağlılığı, yaşam sevinci ve coşkusu, hala tap-taze gülüşleriyle kulaklarımızda çınlıyor.

Şehitlerimiz; bizleri düne, bugüne ve geleceğe bağlayan köprüler; toprağa, ülkeye ve dağlara sevdalandıranlar. Umuda ve inanca kanat verenler... Yüreğimize gömdüklerimiz, başanna sözüyle selamladıklarımızdır.

Başarmadan ölmek var, dönmek yok sözden heval.

*Mücadele arkadaşları adına
Rengin Kızılkaya*

Akan damlalarla gerçekleştik

Gelecek zamanlara ertelenmemiş bir umudun yaratımıydı harcanan emek, dökülen kan. Damla damla döküldü ve çoğaldı emek. Sonra bütün damlalar birleşti. Her damla bir ışık oldu karartılan yüreklerle. Her damla bir inanç oldu yıkılmış, harap edilmiş Kürdistan'a ve her damla daha fazla azim, bağlılık, direniş oldu.

Her damlanın düştüğü yerde yeni yeni filizler boy verdi. Yakılsa da ormanlarımız, dökülen damlalarla inadına yeşillendik. Ölüm kusan silahların inadına, yaşam vermek için sulanacak topraklarımız. Bu topraklarımızın en eski halkı olarak unuttuğumuz Kürt'ü önce hayalimizde yaşattık. Hayalimizi sularken yeşillendi Kürdistan ve tüm renklere büründü yaşam. Ve güzelliğe dönüş aydınlattı yüzünü ülkemizin.

Mahir, Demhat, Piro, Harun, Şervan, Ferhatlar, bu ülkenin çocukları, ana toprağın evlatları. Onlar ülkeye kavuşma, kendini öz toprağında arama arzusuyla doluydu. Onlar kalplerini vatana gömmeden önce ülkeyi kalplerine ektiler, besleyip büyüttüler. Korumuş bir ağaçken filiz vererek yaşama durdu Kürdistan. Kaybolmuş ülkenin yitirilmiş halkı dirildi. Önce hayaliydi, döküldükçe kan damlaları gerçekleştirdi. Öz toprağında, dağlarında yaşayınca daha iradeleri, daha bir başı dik oluyor insanın.

Doruklarındaki mevzilerde savaşırken savaşçılar özgürleşiyor topraklarımız. Savaşan yürekler ve beyinler de özgürleşiyor. Ülke sen olur, sen ülke.

Her savaşçının sevdalandığı bir doruk vardır, Onlar da sevdalı olduklara Munzurlara doğru yol alırken heyecanlıydılar, coşkuluydular.

Şehit yoldaşlarımızı, canlarımızı yazmak hep zor gelir bize. Artlarında yarım bıraktıkları hayalleri, özlemleri ağırlaştırır kalemlerimizi. Yoldaş olmanın sevgisi, paylaşımı onları yaşatmanın mücadelesini yükler üzerimize. Onlar öncülerimiz, emekçi, fedailerimiz, onlar komutanlarımız, gidişleriyle görevlerimizi ağırlaştıran temel değerlerimiz. Onları tanıdıkça anlayacak, anladıkça yaşatacağız. Her biri gerçekliği yaşamımızın. Biri emek, biri umut, biri cesaret. Ve her biri bir parçası Önderliğimizin. Anladıkça başaracak, bashedikçe daha da anlayacağız.

*Mücadele yoldaşları adına
Rojinda*

Kutsal mabetlerdir gebitlerimiz

Gitiler ve artlarında binlerce hayal, binlerce özlem kaldı tamamlanmamış. Açtıkları yolda yürümek, hayallerinin ardılı, umutlarının gerçekleştiricisi olmak, kutsal mabetlerde ibadet etmek gibidir. Özgür yaşamı yaratma savaşımını birlikte omuzladığımız, her türlü zorluğa birlikte göğüs gerdiğimiz, güzellikleri birlikte paylaştığımız yoldaşlarımız; sonsuz sürececek sandığımız güllüşler bir an geliyor acının tellerine takılı kalıyor. Gitmelerini bir türlü kabullenmedik.

Bütün saflıklarıyla bir çocuk gibi uyuduklarını ve uyup geleceklerini düşündüm hep. Hayalleri, anıları ve yüreklerin bile dar geldiği özlemleri, sevdaları kaldı geriye. Yüreklerde büyük bir sızı, anıların kuşatması. Kalabalığın içinde gülen gözlerini görür, çektiğimiz halaylarda el ele tutuşurduk. Sonra boşluklarını doldurmakla yüklendik. Hayalleri, hayallerimize eklenirdi. Kimisi bir gün gelip ateş yakıp doyasıya duman çıkarmayı, kimisiyse avazı çıktığı kadar bağır-

mayı hayal ederdi. Bütün hayallerin kesiştiği yer özgür Kürdistan olurdu.

Beşiri ovasında 28 saat süren direniştir yaşanan. Beşiri ovasında direniş Mahir komutasında yazılan bir tarihtir. Bir metrelik mevzide yoldaşlarını kurtarmak için onları göndererek kendini feda etmek, ibadet edilmesi gereken bir gerçektir. Onlar, kutsallığa koşarcasına ülkeye gelen, dört elle görevlerine sarılan tek ruh, emek abidesiydiler. Özgürlük mücadelemizin öncü komutanlarıydılar. Öfkeyle parçalama istiyor insan kör vicdansızları.

Belki hiç karşılaşmadık dağ başlarında, meskenimizde sizlere, tanıyamadık birbirimizi, ama bizler aynı yolda yürüyen, aynı umutları, hayalleri, sevdaları paylaşan yürekleriz. Bundan sonrasında da umutlarımız umudumuz, hayalleriniz hayalimiz olacak. Sizleri hep özlemle anacağız.

Adalet Herekol

onlar umutlarımız

Ülkemin dağlarında savaşanlar birer yiğittir, yeni bir yaşamın arayışçısıdır. Bundandır ölümü gülümseyerek karşılamaları. Mezopotamya topraklarında yürekleri halkta, halka birlikte atıyordu.

Onlar, umudun, inancın ve güvenin coşkusu olan asi toprakların yeniden filizlenip yaşam bulması için inadına savaşanlar. Onlar tek can, tek yürek, tek ruh; yeniyi yaratma yolculuğunda el ele, gönül gönüle aydınlığa yürüyenler. Her biri farklı mekanlarda gönül vermişlerdi, ama yürekleri tek yerde birleşmişti ve oraya doğru yol alıyorlardı. Her biri onlara, yüzlere katlanıyordu bu yürüyüşte. Her biri daha da

büyüyen umuda dönüşüyordu, yeni bir gün oluyordu, yarınları isimlerini yazdırıyordu.

Onlar yüreğimizde yeşeren birer fidan. Unutmadık, unutmayacağız, bu dünyadan göçüp gidene dek hep yaşatacağız sizleri. Yaşayacaksan zafer için yaşayacağız.

Artçılarımız olarak sizden, umutlarımızdan, istemlerinizden, hayallerinizden, amacınızdan ve ilkelerimizden taviz vermeden yolunuzda yürüme andımızı yineliyoruz.

*Mücadele yoldaşları adına
Ş. Peyman Taburundan
Devrim Amed*

Özgürlük yolcularına

Yazı yazmak, hele şehit yoldaşların ardından yazmak en zor görevdir. Böylesi anlarda sözler yiter, kalem yazmaz olur hissedilenleri. Birçok yoldaşımızla birlikte çıktık özgürlük yolculuğuna. Bazılarıyla kültürlerimiz, dilimiz, yaşadığımız coğrafyalarımız bile farklıydı. Peki o halde neydi bizde birbirine benzeyen ve bizlerdi dağlarda buluşturan şey? 5000 yıllık egemenliğe duyulan öfke ve özgürlüğe olan özlem değil miydi?

Savaşın sıcaklığıyla arınmaya çalıştık egemen sistemin çirkinliklerinden. Kültür farklılıklarımız yaşamda ahenkli renklere dönüştü. Bu bilinçle sevdik, bağlandık hiç tanımadığımız, görmediğimiz yoldaşlarımızla. Toprağa düşen her yoldaşla birlikte yürekler bir kez daha acıyla doldu, gözlerimizden durmadan yaşlar aktı, intikam yeminlerini tekrarladı yüreklerimiz.

Yıl 2003, tek taraflı ateşkese rağmen va-

kitsiz düşenler yoldaşlarımız var. Önderliğimizin ve partimizin tüm barış çabalarına rağmen düşmanın durmadan düzenlediği operasyonlar.

Gerilla hiç teslim alınır mı? Buna en güzel cevabı Mahir yoldaş ve grubu verdi. Düşman tüm tekniğini kullandı, çember üstüne çember attı, ama Onlar direnişi yeğlediler. Onlar, 15 Ağustos ruhu ve bilinciyle yola koyulanlardı. Direnişleri de 15 Ağustos gibi görkemli olacaktı tabii.

Ben de ömrümün sonuna dek şehit yoldaşlarımızın talimatlarına bağlı kalacağım ve partiye çok daha güçlü katılacağım daire sözümlü yeniliyorum. Bir kez daha Mahir, Demhat, Ferhatlar, Piro, Şervan ve Harun yoldaşların şahsında tüm şahitlerimizi saygıyla anıyorum.

Sozdar Mardin

Serxwebûn

Onlar bir halkın umut türküleriydiler

Hiç görmediğiniz, tanımadığımız insanlar yüreklerinizde derin bir sızıya dönüştü mü? Hiç bu sızıyı yazmaya çalıştınız mı? Mesken eylediğimiz dağ bağlarında hiç tanımadığımız ama yoldaş dediğimiz insanların varlığı umuttur, mutluluktur, tebessümdür yüzümüzde. Gidişleriyle birer gözyaşı olurlar, koyu bir sessizlik, sıkışan yürek, nefessiz ciğerlere dönüşürler.

Hiç merhabalaşmadığım o insanları duyduğun anda, sanki daha önce yıllarca birlikte yaşamışsın hissine kapılırsın bir anda. İşte bu da PKK'nin gerçekliğidir. Özgürlük yolunun yolcularını yazacak kalemi tuta-

cak elim yok, duygularım sığmaz kağıtlara. Bütün benliğimle isyanlardayım sadece. Anlamak gerekir yolcuları, anlamlandırmak gerek gidişlerini.

Yürüdüler, taşlara dikenlere, uçurumlara, tepelere, sulara, kayalara rağmen yürüdüler, özür lüğün türküsüne doğru yol aldılar. Beraber söylemek istedikleri söyleyebilmek içindi bu yolculuk. Hasretlikleri, umutları, hayalleriydi yüreklerindeki. O

Onlar bizim yol göstericilerimiz....

Onlar bizim yoldaşlarımızı, canımızdan birer parça...

Elila Meyaser

Gün, geceyi görmeye geliyor
ama sen olmayacaksın
bu buluşmada
yüreğin de yok
seni yaşıyormuşum
duyu organlarımdan cansızlığıyla
adın bulmaca olsun
Ben çözülüyorum
sorgudaymışım, arayışım kör
ipuçların az
Seni düşünürken
düşüncemi seviyorum
hayal kutumda,
beliriyor akordsuz bir ses
çocuk kırgınlığıyla ayrıldım

bakamadığım göz renklerinden
oysa dedin ki
"görüşürüz!"
güleç simalar uzak şimdi,
göremiyorum
gökten saika indi
göğsümün kemikleri altındakilerine
yalnız kalmak mı sevgiyi doğuran
tahammülün son sınırda
sen düşünmediysen Besta içtimasını
Kato sana ağlayacak
Çiyayê Reş de küstü sonunda
Sen, ben, Saika
Bizim duygularımız
öpüşüyordu sadece
Gök çiçeğinin adı Artes.

her yerdesin Mahir

"Şehitler yaşamsaldır.

Kim başka türlü şehit

tanımını yaparsa

o en büyük alçaktır."

Önder Apo

Adı, soyadı: Şerif YALÇIN

Kod adı: Mahir

Doğum yeri ve tarihi: Dersim
1974

Mücadeleye katılım tarihi: 1993
Dersim

Şehadet tarihi ve yeri: 21 Ağustos
2003, Kolik çatışması/Beşiri

"... Bağlanmamaya büyük özen gösterdim. Bağlanmamaya ve basit mal mülke kapılmamaya... Ucuz, insanı tutsaklaştıracak duygu ve düşüncelere kapılmadım yani. Ölümü ve sonsuzluğu anlamaya çalışıyorum. Bu insan ömrü denen şey nedir, ne olabilir? Çok kısa ve çok uzun olması ile neyi ifade eder?

Zamanı da anlamaya çalışıyorum. Zaman zaman evrenin ne olduğunu bile. Acaba ortak bir ses ve şarkı var mı diye sık sık kendime sorarım. Fakat bütün bu düşüncenin bile yaşadığımız toplumsal gerçeklikle bağlantılı olduğunu biliyorum. Evreni, ölümü şöyle veya böyle düşünmek, bağlanılmak veya en kötüsünden düşürülmek istenen durumlarda da şiddetle bağlantılıdır.

Daha güzel bir evren senin özgürlüğünle mümkün. Ölümsüzlük senin özgürlük savaşımınla mümkün. Bu da bir sanat, bir yaşam tarzıdır."

Abdullah Öcalan

Beşiri'den soğuk bir yel

Dersim dağlarında

genç yüreklerde

intikam yüreklilerde

kayalarda, yapraklarda

Munzur suyunda

dalgalarda bekliyor

Yandıkça çoğalan meşe gibi

genç yürekleri bekliyor

ben Şehit Mahir

sen intikamcı Mahir ol diyor

Beşiri'nin soğuk, kanlı

genç yeli...

Mücadele yoldaşları adına
Doğan

Yine bir intikam sıcaklığıyla
Kızlağaç ormanlarında
iki kor yürek yakar
temmuz sıcaklığını
biri Ruken biri Xelil
halaya dardıkları vskil
mavzer yatağından yine gürledi
keekince namludan fırlayan
intikam barutlu mermiler
tetik yine işler el altında
vuruşandır gahin hakışlar
biri Ruken biri Xelil
şerefdir'e yaslanıp lütûn sarar
uzanır bir kolu şerhatda
bir kolu dolhan'a
mutludur intikam almıştır
bir asıdır hiç dinmez Göynük sayı
tandır sevdanız
güneşin çocuklarıdır biri Ruken biri Xelil
büyük aşk demişti Başkan Apo
girilmişti bu patikaya
şerefdir ve şerhatlara
vatan aşla geçmesinden
doyasıya içenlerdir sayunu
hiç ayrılığı olmaz bu aşkın
ebediyen amaçta birleşenlerdir
biri Ruken biri Xelil
yüreği bir kuş gibi özgür
ince ruhlu yoldaşım
amansız bir coşkuyla

okun yaydan fırlaması
ve yüreği yakan zıpkın acısı
nasıl anlatsam sözleri ehana
kalbe zihniyetin can damarına
bıçağı kemiğe dayarcasına
vurduğunuz yüreğine cellola
mavzerin sesi bir haber
çınladı düğün imdat diye
dağınla yükseldi valisi çığlık
gökyüzü değişti birden
hişeler oldum bunu
seyahat çalın-mevilik
bu denizlerden bir direniş marşı
savarmıştı doğanın sesini
yürek dayanır mı böyle acıya
vatan özgürlük amacına
yüreğe taş basılmıştı yeminle
yine Kürdistan yaz akşamında
siz bir yavru ceylan
şerefdir pınarlarından su içersiniz
bir damla da bize gönderin
gözyaşı kurumuştur bu sevdada
sizi acımıza merhemledik yeniden
unutulmayacak şehitler
siz de kervanda
kannızla kazındırdı adınızı
şerefdir ve Ağrıların gölgesine
bir gün biz de dönceceğiz
buluşunuz elbet

Not: Bu şiir şehit Ruken ve Xelil arkadaşların anısına yazılmıştır.

Mahir Kandil'den Dersim'e uzanan direniş köprüsü

Bir halk ya yitip gider ya da türkü olur, söz olur, yeni bir ezgi olup çıkar karımıza. Kürt halkı da yitip gitmeyecek kadar köklerine bağlı kalmış, kendisini acı türkülerle dönüştürmüş ve bu türküler kendisini besleyerek günümüze kadar ulaştırmıştır. PKK bu türküdür, bu türkünün yepyeni bir yorumla çağımıza, günümüze uyarlanmasıdır. Atalarımızın evrensel kaynağa akıttığı bir sudur. Kanımız Munzur gibi, Fırat gibi tek bir kaynağa akan binlerce soylu kandan oluşmuştur. PKK de bu kaynağa akan bir ırmaktır. Bütün insanlığın yarattığı evrensel değerlerin soylu temsilcisi olma iddiasını taşımıştır.

Bu kadar büyük ve soylu değerlere doğru akmak, elbette zor ve güç bir iştir. İşte Mahir arkadaş da bu kadar büyük ve soylu değerlerin aktığı bu mücadeleye, devrim mücadelesine katılan bir arkadaşdır. Tıpkı devrimin binlerce parçadan oluşan damlalarının giderek kendisini bir akıntıya dönüştürdüğü ve giderek hızlanan bir çağlayan... Eylem çağlayanı, düşünce çağlayanı. Mahir arkadaş da bu çağlayanda koşar adımlarla akmak isteyen bir özgürlük militanı olma

yolundaydı.

Mücadelemizin yükseldiği ve kitleselleştiği 1990'lı yılların başında bir cephe çalışanı olarak katılır ve belli bir süre bu düzeyde çalıştıktan sonra 1993'te Dersim eyaletinde gerillaya katılır. Doğduğu, büyüdüğü yer olan Dersim, tarihsel kültürel ve coğrafik yapısıyla devrimcilere hep kucak açmış ve bu umudu hep kendi içinde canlı tutmuştur. Mahir arkadaş da buram buram tarih, direniş kokan, gözyaşı ve acı kokan bu coğrafyada bu atmosferden önemli oranda etkilenmiş ve kişiliği şekillenmiştir. Kendi köyü olan Milli, hemen Dersim merkezinin yanı başındadır. Köyün hemen biraz ötesinde efsanevi Kutu

Deresi (bir zamanlar İbrahim Kaypakka-ya, Ali Haydar vb. nice devrimci önder kadronun kaldığı yer), kutsal Zel dağı, Aziz Abdal'ın hiçbir zaman eksilmeyen sesi ve dumanıyla insanı hep kendine çağırır. Ve yine binlerce insanın katledildiği Laç deresi-

Mahir ark. cenaza töreni

Mahir (Serif Yalem)

nin feryadını duymamak mümkün mü? Duyup da bu çılgıya yanıt olmamak düşünülebilir mi? Hayır...

Mahir arkadaş da PKK ile yeniden yorumlanan bu türkünün bir dinleyicisi olmak istemiyordu. Kendisi türkü söylemek, türkü olmak istiyordu. Bütün bu acılar, ezilmiş umut ve hayallerin artık bir düş olarak kalamayacağını, bunun PKK ile mümkün olabileceğine gönülden inandığı için mücadeleye aktif katıldı. Katıldığı günden başlayarak kendisini tüm yetenek ve imkanlarıyla mücadeleye verdi. Çalışkanlığı, iş becerme yeteneği, dürüstlüğü, açık sözlülüğü, kısa sürede arkadaş yapısı içinde sevilmesine yol açmıştı. Dıştan bakıldığında Onu tanımak güç ve güç olduğu kadar da insanı yanıltabilirdi. Tarihsel yalnızlıktan ve bize ait olmayan düşünce kalıplarından kaynaklı düşünce alışkanlıklarından kurtulmak, onu aşmak istiyordu. Onun için her şeye ilgiliydi. Anlamak, tanımak istiyordu. Arkadaşlarını ve halkını seviyordu. Bu sevgi, tarihin uzun ve tozlu yollarından binlerce acı ve gözyaşıyla perçinlenmiş ve mühürlenmiş olarak kendisini var eden bu halk kadar köklüydü. Onun için Mahir arkadaş mücadele içerisinde ken-

disini kısa sürede geliştirip güçlendirmeyi başardı. 1993 ile başlayan bu yolculukta, 1994-95'in sert kayalarından daha da güçlenerek çıktı. 1994-95'te eyalette işbirlikçi çete çizgisinin yarattığı tahribatlara karşı binlerce yıldır dimdik ayakta kalan ve nice acı, gözyaşına tanıklık etmiş Sultan Baba dağı gibi dimdik ayakta kalmayı başarmıştı.

1995 baharının esen sert rüzgarları bazen umutla, bazen de umutsuz esiyordu. Umut olabilmek, baharın yepyeni ve her yeri yeşerten yaşam kaynağına dönmek gerekiyordu. İşte bu bahar, öylesi umut yüklü bir bahar olabilmeliydi. V. Kongre yapılmış ve her eyalette olduğu gibi bu eyalette de bir grup arkadaş gitmişti. Mahir arkadaş da eyaletin yaşadığı sorunların farkındaydı ve bunun çözüm yollarını kafasında evirip çeviriyordu. Arkadaşlarla tartışmalarında temel bir yönün pratiksizlik olduğunu biliyordu. Pratikleşmek gerekiyordu. Bu açıdan da herhangi bir sorunu yoktu. Araziyi tanıyordu. Yine kitle içinde çalıştığı için halkı çok iyi tanıyor ve halk da kendisini seviyordu. Düşman hedeflerini de iyi tanıyor, zayıf yanlarını biliyordu. Böylesi tartışmalarda Mahir arkadaş, Dersim merkezin hemen üstünde bulunan

bir tim tepesinin hedefler içerisine alınacağını söyledi. Bir grup arkadaşla birlikte o tepeyi keşfe gittiler.

Çocukluğunu geçirdiği bu araziye avucunun içi gibi iyi tanyordu. Onun için de o zifiri karanlıkta, ormanın içinde adeta gündüzmiş gibi yürüyordu. Tepeye geldiklerinde Dersim her şeyiyle ayaklarının altındaydı sanki. Keşif tepesi ise kuş bakışı beş yüz metre ötedeydi. Düşmanın yoğun olduğu yerin tam içindeydiler. Gündüzle birlikte keşif yapılmaya başlandı ve ertesi gün farklı bir noktadan ikinci keşif yapıldıktan sonra Mahir arkadaş grubu noktaya götürdü. Plan hazır, düşmanı pusuda vurmak... Eylemin başansı iki, üç noktaya bağlıydı. Gizlilik, hız ve zaman. Bu üçünü yerinde ve zamanında kullanmak... En ufak bir yetersizlik, olumsuz birçok sonuca yol açabilirdi. Herkes bunun farkında ve sorumluluğundaydı. Eylem için gereken hazırlıklar bittikten sonra harekete geçildi. Bu eylemde de en fazla yorulan Mahir arkadaştı. Tüm grupları yerleştirdikten sonra kendisi de kendi sorumluluğunda olan yere gidip mevziletti. Eylem için her şey hazır.

Beklemek... O an beklemek, o an geldiğinde şahin gibi vurmak ve uçmak. Nihayet eylem saati geldiğinde her şey bir şahinin avına saldırırken yaptığı gibi bir anda olup bitmişti. Hedef imha edilmişti. Arkadaşlarda herhangi bir şey yoktu. Tam planlandığı gibi olmuştu. Bu eylemin hazırlanmasında ve başarıya gitmesinde Mahir arkadaşın küçümsemeyecek katkıları vardı. Çabasıyla bir şeyler yapmak ve çabalarını diğer çabalarla birleştirebilme yeteneği. Onda güçlüydü. Onun için de kısa sürede manga, 1995-96 Akvanos kışında takım komutanı ve daha sonra bölük komutanı oldu, oldukça istikrarlı bir gelişme seyri içindeydi. Eyalette düşmanın ambargosunun tüm yoğunluğuna rağmen cephane sağladı, hem lojistik, hem mali hem de bazı bağlantıları kurdu, yeni savaşçıları almak için birçok kanal oluşturarak

"Akmak, akarken de hep kaynağına bağlı kalmak... İşte kendisini bir akıntıya dönüştürerek daha fazla akmak istediği anda çıkmıştı ölüm karşısına. Tanıdık bir yüzdü bu. Defalarca karşılaşmıştı. Bu kez karşısına tanımadığı, arazisini bilmediği, Batman'ın Beşiri ovasında karşısına dikilmişti."

katkıda bulundu. Bu açıdan oldukça özveriliydi, oldukça olgundu. Olgunluğu O'nun en belirgin özelliklerinden biriydi. O da bazen Munzur'un sessizliğine gömülüyordu. Sessizliği bilmemeden, anlamamadan değil, yaşamın değerini bilmesindendi, kutsal olanı laf kalabalığına gömmek istememesindendi. Bir de yalnızlığı, sessizliği içinde kendisiyle hesaplaşmasındandı. Bu gücü gösterebilmek çok zordur, ama O, zoru başarmak istiyordu. Munzur da yıllarca acıları, gözyaşlarını sessizce, kimseler duymadan akıtmadı mı? Zamanı geldiğinde gümbür gümbür akıp çevresini coşturmadı mı? Mahir'deki sessizlik de daha güçlü akmak içindi. 1997 yılında yaşanan kayıplar, yine 1998 yılında bir grup arkadaşın Önderlik sahasına çıkmasıyla birlikte eyalette önemli bir boşluk doğdu. Bu boşluğu daha fazla çalışarak görev ve sorumluluk yüklenerek karşılamak gerekiyordu. İşte Mahir arkadaş bunları da düşünüyor ve buraya da akmak istiyordu. Kuzeyin amansız koşullarında ve ciddi bir eğitim olmadan, eyalette yaşanan birçok sorun ve sıkıntıya göğüs gerebilmek çelik bir iradeyi gerektiriyordu. O da bu amansız koşullardan iradesini çelikleştirerek çıkmıştı. Yıllarca Dersim'de kaldıktan sonra, ardında birçok anı bırakarak 1999 geri çekilmesinde 20 kişilik bir grupla Güneye geldi. Geri çekilme süre-

cinde yaşanan yoğun operasyonlara ve verilen yüzlerce kayba rağmen Mahir arkadaş gücüyle birlikte sağlam bir şekilde Güney'e ulaşmayı başarır. Kazandığı deneyim ve tecrübelerle yol sürecinde yenileri eklenmekte ve kendisi bunlardan yararlanmasını bilmektedir. Mahir arkadaş, Kandil alanına geçerek VII. Kongre'ye katıldı, ardından da ilk defa

düzenli bir eğitim alma olanağına kavuştu.

Kandil alanındaki Parti Merkez Okulu'nda bir dönem kaldıktan sonra Xınere alanına geçti.

Xınere alanında özel güçlerde tabur komutanlığına getirilerek uzun bir süre göreve yaptı. Ardından Kandil alanındaki özel güçlere gitti.

Bütün bu süreçlerden Mahir arkadaş daha da güçlenerek çıktı. O anladığı için her gittiği yere uyum gösterebiliyordu. O edindiği tecrübe ve birikimlerle açılmak, genelleşmek istiyordu.

Onun için önceden edindiği birçok alışkanlığı da aşarak, daha farklı bir formasyona kavuştu. Yaşanan süreçlerden güçlü çıkan arkadaşlardan biri olmasının en temel nedeni de O'nun bu yönüydü. Yüreğini yakın kavu-

ran bir özlem vardı. Bir an önce geri dönmek istiyordu. Öyle bir tutkuyla geri dönmek istiyordu ki bu tutkuya kimse gem varamazdı. Artık Güney'den Kuzey'e akmak istiyordu. Geride bıraktığı acı tatlı anlarıyla buluşmak ve bu anılara bağlılığın gereği olarak daha fazla mücadele etmek istiyordu. Bir zamanlar canla, kanla kendisini özgürlük mücadelesine katık eden yüzlerce arkadaş sadece anmak değil, onların isteyip de yapamadıklarını, daha da ileriye götürmek gerektiğine inanıyordu. Tutkusu buydu, coşkusu ve heyecanı bundandı. O devrimciliğin daha da devrimleştirilmesi gerektiğine inanıyordu. Bu soylu ve değerli düşüncelerle yola koyuluyordu.

Ve işte yola çıkmıştı bile. Dersim'i ne de çok özlemişti. Dersim'e ulaşip düşüncelerini bir an önce yaşamsallaştırmak istiyordu. Ham hayalci değildi, ama her devrimci olan geniş bir hayal gücüne sahipti, devrimci romantizme de inanıyordu. Kafasını meşgul eden soylu düşüncelerle bir kez daha Kürdistan'ı boydan boya kat edecekti. Bunun hiç de kolay olmadığını ve bir çok risk ve tehlike taşıdığının farkındaydı. Daha önce bu yol hattından gelmişti.

Genel de olsa yol hakkında birçok tecrübe kazanmıştı, araziye de genel hatlarıyla tanıyordu, fakat çok hakim değildi. Onun için çok dikkatli ve duyarlı olması gerektiğinin de farkındaydı. Mahir arkadaş bu konularda gereğinden fazla duyarlı ve dikkatli bir arkadaş olarak bilinir. Bu konudaki duyarlılığı Onu yıllarca Kuzey'de koruduğu gibi, bu tarz O'nda bir yaşam tarzı haline getmişti. Bütün her şeye rağmen, bir devrimci açısından ölümün her zaman bir olasılık olduğunu da biliyordu. Olasılıklar yasasına göre bu her an karşısına dikilebilirdi. Ama Onu ölüm bile durduramazdı. Çünkü O yılların deneyim ve birikiminden geçtikten sonra evrensel yatağa akan bir nehir gibi coşkuluydu.

Akmak, akarken de hep kaynağına bağlı kalmak... İşte kendisini bir akıntıya dönüştü-

rerek daha fazla akmak istediği anda çıkmıştı ölüm karşısına. Tanıdık bir yüzdü bu. Defalarca karşılaşmıştı. Bu kez karşısına tanımadığı, arazisini bilmediği, Batman'ın Beşiri ovasında karşısına dikilmişti.

Yapılması gerekeni yılların tecrübesine dayanarak hemen yaptı. Gücünün önemli bir kesimini düşman çemberinin dışına çıkarmak için bir grup arkadaşla çemberin içinde kaldı. O ovada yirmi saati aşkın bir zamanda düşmana hissettirecek bir direnişle karşılık verdi. Aslında çemberden çıkıp gidebilir, arkadaşlara yetişebilirlerdi, o zaman tüm arkadaşlar şehit düşecekti, ama onlar yoldaşlarını korumak için şehadeti seçtiler. Bunları yazmak, anlatmak elbette zor. Biliriz ki hiçbir zaman o anı

o anda yaşananları yazamayız, anlatamayız.

Mahir arkadaş görkemli bir direnişle ölümü karşılamıştı. Ve 7 arkadaş birlikte şehadete ulaştılar. Kendisi o çok özlediği Dersim'e ulaşamamıştı, ama kendisini feda ederek

kendisiyle birlikte getirdiği grubu kurtarmıştı. Onlar Mahir arkadaşın yarım kalan yürüyüşünü devam ettireceklerdi, çatışma yerinden hızlı hızlı ayrılmaya çalışırken yüreklerde edilen yemin buydu.

Bizler, geriye kalanlar, ağırlı ve yıkım zamanlarının tanıklığını yapmaktayız. Tanıklığını yaptığımız, bu destansı direnişlerin, şehadetlerin tanıklığına durmaktır. Tanıklığın da ötesinde, bize saldıran ve insani yüzümüzü kapatan gündelik yaşamın o hiçleştirici saldırısına karşı bu değerleri ve tasavvurlarımızı korumak zorundayız. Bunun bilincindeyiz.

Tanıklığımız sadece bu saldırıya karşı değerleri korumak değil, aynı zamanda Onların anılarına bağlılığın da gereği olarak mücadelelerini daha da ileriye götürmektir. Beklenen de, doğru olan da budur.

Bir kez daha anıları önünde saygıyla eğiliyoruz.

Dersim'den silah arkadaşları

Heval Mahir gel olur mu

Dün gece aniden uyandım. Bir rüya tüm benliğimi sarmış, nefes nefese kan ter içinde bırakmıştı beni. Can havliyle kalktım. Yetişilmesi gereken bir yere koşar adım girdercesine rüyama doğru koştum. Rüneyi yakalayabilmek için hummalı bir koşuşturma içine girdim. Düşündükçe yerleşen, yerleştikçe de güzelliğini bütün bedenime nüfuz ettiren bir rüyaydı. Çözülmemiş bir esrar perdesinin kapılarının yavaş yavaş aralanmasına benziyordu. Her kısmı kendi örgüsü içerisinde usulca yerleşiveriyordu hafızama. Rüyanın aklımda bıraktığı izler kendini buldukça, bir iksir gibi uzanıveriyordu yüreğime. Tatlı bir mücadele peşine düşüp de karelerini tamamlamadığım rüya, dipdiri duruyordu belleğimde. Hassas, kırılğan bir camın üzerinde yürür gibi, büyük bir titizlikle rüyaya açılan pencereyi araladım. Gayya kuyusundan çıkarılan el değmemiş bir hazine gibiydi.

Rüyamda sen vardın. Yaşamın kefenine sarılmış oturuyordun. Beyaz giysiler senin aklığının yanında görünmüyordu. Gözlerin

her zamanki gibi parlak, alev alevdi, geceyi aydınlatan bir ışık huzmesi gibi gözlerimi kamaştırıyordu. Gözlerinden süzülen umut, gülümsüyordu. Bakışların dopdolu duygular, temiz istemlerle yüklüydü. Bir şeyler söylemek istiyordun. Kelimeler düğümlenmiş, ağzından çıkıyordu. Ben gözlerinden ne demek istediğini anlamıştım.

Bulunduğumuz yere daima ışıyan, bir görünüp bir kaybolan muazzam çekicilikte, eskimeyen bir görüntü sürekli yansıyor. Her şeyiyle seninle bütünleşmiş, sana yoldaş olmuş

bir görüntüydü bu. Anamlı bir uyum vardı aranızda. Sen onsuz, o sensiz olamıyor gibiydi. Sonra ağır ağır ermiş olgunluğuyla doğruldun yerinden. Adımların bana her yaklaştığında büyük bir heyecan, duygu fırtınası hükmediyordu hücrelerime. Usul usul gelip yanıma ilştin. O an kalbim durmuş gibi oldu, heyecanım doruğa çıktı. Sonra şefkatli kollarını boynuma doladın. Ana şefkati vardı kollarında. Dipsiz bir duygu derinliğinde endişesiz bir koronak bulmuşçasına sığınıp da kalmıştım yüreğine. Sen halen konuşmuyordun. Karmaşıklaşan duygularının coşkunuğu içerisinde şaşakalmıştım.

Gözlerindeki anlama takılıp kalmışken, yavaşça yaşlar boşanıyordu gözlerimden. Sebepsiz gözyaşlarım kontrollümden çıkmıştı. Sanki gözyaşlarımdan ben akıyordum. Sana kavuşamamanın gözyaşları gibiydiler. Ellerini uzatıp gözyaşlarımı sildin.

"Mahir sensin." Bu iki kelimeyle söylenmesi gereken her şeyi söylemiştin. Sende kendimi bulmuştum. Sen olabilmek için, bir ömrün her adımını seninle yoğurmanın gerekliliğini anlamıştım.

Her silinen gözyaşının yerini bir başkası alıyordu. Acı çeken çeşmeden besleniyor gibiydiler. Ağzından iki kelime çıkmıştı "Mahir sensin." Bu iki kelimeyle söy-

lenmesi gereken her şeyi söylemiştin. Sende kendimi bulmuştum. Sen olabilmek için, bir ömrün her adımını seninle yoğurmanın gerekliliğini anlamıştım. Dönüp yürümeye başladığımda senin bir parçanmış gibi görünen genç arkadaşlar ilşt gözüme. Onları sürekli kolluyordun. Her birine çirkinlikler yaklaşmasın diye kanat germiştin. Yavrusunu koruyan ana duyarlılığıyla çırpıp duruyordun. Arkadaşların gözleri senden hiç ayrılmıyordu. Her anını takip ediyorlardı. Yaşamlarınız birleşmişçesine onlar sende yansıyor. Onlara baktıkça seni,

sana baktıkça onları görüyordum. Rüyam gittikçe kalabalıklaşıyordu. Anlamalı, hoş bir kalabalık oluşuyordu.

Munzur (Hüseyin GÜL) o gülen gözleri, yerinde duramaz uçuk haliyle gelip yanı başında oturmuştu. Öyle hızlıydı ki yanında yer almasını fark edememiştim. Hüseyin (Hasan Ertuğrul) yine sakin ve olgundu. Mütevazılığından hiçbir şey kaybetmeden çömelmişti yamacınıza. Cenk (Barış ŞENOL), bütün saflığıyla, coşkusuyla katılmıştı. Şevger (Yaşar AYKAL), Berxwedan (Ahmet ŞEYLAN), İsa (Erol BUL), Metin (Akif URUK) yanlarına aldıkları yoldaşlarıyla size eklenen son halka olmuştu.

Hep birlikte kenetlenmiş muazzam bir sevgi çemberi oluşturmuştunuz. Öyle çekiciydiniz ki Haki çekiciliği, Zilan çekiciliği vardı yüzlerinizde. Tanık olmadığım, hiç geçmesini istemediğim duygular doluyordu her yanıma. Sizleri gördükçe yarattığınız ortamda kaybolmak istiyordum. Her birinize tek tek dokunmak, sarılmak, tek tek hepiniz olmak geçiyordu içimden. Birlikteliğinizin yaratmış olduğu güç, bulunduğunuz ortamı sürekli aydınlatan varlığıyla sizleri kucaklayan görüntüyü belirginleştirmişti. Erdal (Engin SİNCER) arkadaşın masum, dünyalar tatlısı yüzü görünüyordu. Erdal arkadaş kollarını açmış, sizleri bağrında toplamıştı. Güleç yüzünde siz saklıydınız. Derin, anlamlı bir ifadeye bürünmüştü yüzleriniz. Baktıkça kamaşıyordu gözlerim. Kayboluyordum sizin kavuşmuşluğunuzda. Her şeyi nasıl olması gerekiyorsa öyle yapıyor, öyle davranıyordunuz. Nasıl yaşanması gereki-

yorsa en doğru cevabı veriyordunuz. Etkileyciliğiniz zafer, özgürlük yaratıyordu.

Rüya beni bırakmaya koyulmuş, gittikçe uzaklaşmaya başlıyordu. Rüyanın azalan görüntüleri derin bir uçurum yaratıyordu. Yaşamımın en değerli varlığından koparılmış gibi oluyordum. Tutunmak, hiç bırakmamak istiyordum. Ellerim, beynim, yüreğim çözüldüğü gibi rüyadan. Çözüldükçe sancıyordu her yanıma. Rüyadan koptukça dinmeyen acılar yayılıyordu bedenime. Gerçek kendini yoğunlaştırarak hissettirdikçe, görüntüde kareler eksiliyordu bir bir. Çekip gidişin hızlandığında izlerin yerleşiyordu benliğime. Sen gittikçe çökü-

yordun içime. Senli hayallerim hareketsiz, donakalmış bırakıyordu beni. Duygularım yaşamdan çekip aldı beni ve sürükledi sana doğru. Hiçbir şey düşünmez oldum senden gayri. Bütün yönlerim sana dönüktü. Etrafındaki sevgi çemberinin bir yerine ilişmek, bir köşesinden tutmak isteğim büyüdüğüce büyüyordu.

Heval Mahir!

Sık sık gel, olur mu? Tebessüm eden gözle rinle, o keskin bakışlarınla, bir dünyayı taşıyan yüreğinle, yoldaşlık yüklü duygularınla birlikte kutsallıkla buluştuğunuz yoldaşları da yanına alarak gel. Gel ki, aramızdaki mesafeler kalksın. Hiç eksik etme kendini. Sen beni yaşama sürdükçe, sana yetişmeye doğru koşar adımlar geleceğim. Sen hayallerime yön verdikçe, hayalleri de yaşamı bekler gibi beklemeye başladım. Şimdi hep seni arıyorum. Her bulduğumu sandığımda yok oluyorsun. Sonra birden kuşluk vaktine inen melek gibi beliriyorsun

düşüncelerimde, duygularımda. Ama şundan her zaman eminim ki sen varoldukça hiçbir zaman yalnız kalmayacağım. Üzerimizde bıraktığınız emekleri büyütmeyi bir onur borcu bile rek, sizlerle buluşmak için her zamankinden daha çok sizi yaşamaya, yarattığınız muhteşem geleneğin görkeminde erimeye bir rüzgar hız lılığında koşacağız.

Sana ilişkin duygularımı en iyi senin Ali İhsan arkadaş için sarf ettiğin cümlelerin aktara cağına inanıyorum. "Birçok arkadaş tanıdım, hepsi de birer kahramandı. Etkilendiğim, yok luğundan acı duyduğum, anıları diin gibi hafı zımda kalan yüzlerce arkadaş. Ama arkama dönüp baktığımda, O, gökyüzündeki en parlak yıldız gibi duran ve zamanın sevgisinden hiç bir şey götürmediği bir gerilladır benim için."

*Mücadele yoldaşları adına
Şiyar Dersim*

O fedaileşen komutan gerçekliği

Binlerce yıllık zulme ve işgale karşı en kutsal direniş kavgasını veren toprakların oğul ve kızları için ölüm, yaşam kadar acımasız ve gerçek.

Yitik bir coğrafya, geceleri ve gündüzleri kavgaya durmadıkça ülkeleşmiyor.

Ve her yürek, bir direniş mevsimine dönüşmedikçe zulüm dinmiyor.

...
21 Ağustos'ta 7 yoldaş, Beşiri ovasını kavganın mekanı eylediler. Kavganın komutanı Mahir yoldaştı.

...
O, asiler diyarının çocuğuydu. O yüzden yüreği erken tanışmıştı dostluğun ve düşmanlığın bir isyan kadar keskin ve kendince olan gerçeğiyle. Duyduğu her hikayeden, dostluğun ve düşmanlığın binlerce ifadesi hafızasına kazanmıştı. Seyit Rıza, Reber, Kerbela, Alişer, 38'ler, Askerê Rom; sürgün, devrim, faşist, zindan ve daha nice isimler, olgular... Direniş türkülerini ve ağıtları hep bir arada duymuştu.

Sömürülen ve talan edilen bir coğrafyanın yoksulluğunda doğmuştu, işte bu yüzden erken anılmıştı yaşama. İnsan gücünü ve yaratıcılığını emeğiyle tanımış ve büyümüşü. Harama el sürmeme ve kendisine ait olanı sahiplenme bilinci, erken olgunlaştırmıştı O'nu. Zihninde şekillenen ilk ayrımlar ve ilk tercih, devrimcilikti.

Beyninden vurulmak istenen ve bulanıklaşması istenilen zihinlerde, bin bir kılığa büründürülen yanılsamalarla kimliksiz kılın-

mak istenen toplum, yaşam ve tarihin gerçeğine sadık bilinciyle yenik düşmemişti. Teslim olmamak, kavga gerekçesiydi O'nun için ve tereddütsüz atılacaktı kavgaya. O'nun için yaşam, isyanlar diyarından emeğin ve özgürlüğün son isyanına uzanan bir yoldu artık.

...
Önceleri milisti. Dağların düze inen nefesi-ydi. Düzlüklerden dağlara akan, sevgi ve mücadeleye sıkı sıkıya sarılan bir yürekti. Dorukları mekan eyleyenlere, halkının sela-

Mahir (Şerif Yalçın)

mydı. Dorukların, düşmanın boğazına uzanan eliydi. Örgütleyendi, eylemdi, haberd, keşifti, imkandı. Ve kendini daha fazla katmanın çabasıydı.

Nasıl yaşamın gerçeğini emekle çözdüyse; mücadeleyi, örgütü ve partiyi de en saf ve en yalın haliyle, sınırsız katma ve katılmayla öğreniyordu. Öğrendiğini kendisinde yaratmanın ustasıydı O.

Durmuyordu, duramazdı. Çünkü nicedir sevdası dağlara çekiyordu O'nu. Sonunda yoldaşları 'evet' dediğinde, dağların yolunu tutmuştu ilk fırsatta. Şimdi mekan, kavgalı yüreklerin hasreti, ilk göz ağrısı Dersim dağlarıydı. Asi ve mağrurdular. Zulümden bu yana hiç susmamışlardı. Ve O, özlem dağlarının bağrında bir gerillaydı artık. Yani elinde kleşyle, halkının binlerce yıllık birikmiş acılarıyla bilenen öfkesiydi. Neden geldin diye sorulduğunda, "ulusun kurtuluşu ve onurlu bir yaşam için" demişti. Tutkuluydu, coşkusuyla şenleniyordu Dersim dağları...

Korkusuz eylemciydi. Biliyordu; yürekteki zulüm acısını, ancak genzi yakan barut kokusu dindirebilirdi. Pusuda, sızmada, çatışmada, saldırıda, her eylemde öfkesini kusan namlunun tetiğindeki tereddütsüz parmak, O'nundu. Eylemle büyüyor, eylemde komutanlaşıyordu.

Pratikçiydi. Pratikle öğrenmişti, pratikte yetişmişti. Pratiğin dili ile konuşuyor, çalışıyor ve çalıştırıyordu. Zor alanların, zor dönemlerin iş bitiren işçisiydi. Emegi taniyordu. Bu yüzden emekle yaratıyor, öncüleştirebiliyordu.

O, bu toprakların evladıydı. Halkını tanıyordu. Hep onların içindeydi. Dersim evlerinin yolu gözlenen misafiri ve dost sohbetlerinin konuğuydu. Hiçbir zaman halka basit yaklaşmadı. Hep onların yaşadıklarını hissetti. İşte o yüzden tüm ambargolara ve baskılara rağmen, halk hep O'nunlaydı, O'nun arkasındaydı.

...
Cümle tarihin üstüne kara bir gün düşmüştü. Karakışın ortasında soğuk bir hançer saplanmıştı kavgalı yüreklerle. Gayrı öfke, gayrı isyandı.

Gayrı mahşersiz bir kıyametti kopacak olan. Tufanda rotasını yitirenler çoğalmıştı ve en kutsal değerlerimizin cellatlığına heveslenmişlerdi.

Ter dökmeyenler, alını güneşte yanmayanlar ne bilirdi ki Güneş'in yaşam yaratan sı-

caklığını?

O yine sahiplenmenin, sahip çıkmanın eylemindeydi. O, ağaların, beylerin ve sonradan görmüşlerin sofrasına hiç oturmamıştı ki. Hiç kimsenin borç defterine adını yazdırmamıştı ki. Ödenecekse bedel, Önderlik ve halk için olmalıydı. Ötesini kabul edemezdi. Herkes ve her şey bağlılığın sınavından geçiyordu. O'nun için de bağlılık, ilkeler doğrultusunda hareket etmekte ve eylem buna göre olmalıydı.

İdeoloji söylemişse, militan da uygulayacaktı. Ve O, bir militandı; hesapsız, kaygısız, tavizsiz... O, ideolojinin eylemindeydi.

Grubunun başında, düşmanın saldırılarını, kanı ve soğuğu göğüsleye göğüsleye, katılmak isteyen yanına alarak Kürdistan'ı bir baştan bir başa yol eyledi. Hep, Güneş'in gösterdiği yöne çevirdi yüzünü.

Yepyeni bir süreç yaşanıyordu. Yaşanan değişimi anlamak gerekiyordu. Her şeyi ilkeye vurmanın zamanıydı. Yıllarca pratik içinde kaldıktan sonra, ilkeyi kaynağa en yakın yerden almak ve dinlemek, O'nun için büyük bir şanstı. O da, bu şansı en iyi şekilde değerlendirmek için, geçmişi ve yaşananları yargılıyordu. Biliyordu ki çizgide tümünden erimek için, hiçbir hamlık bırakmamalıydı kendisinde. Kutsal ilkenin yakıcılığıyla pişiyordu. Başarmanın görevlerine hazırlanıyordu.

Yeni tarzın kurallarıyla kuşanmıştı. Geçmişin derslerinden yeniyi anlatıyordu. Yanlışlıklara düşmemek için, yaşam savaşının yakıcılığında çözümlenmeliydi her şey. Savaşın hata affetmez ölçülerine vuruyordu geçmişini; öğrendiklerini uyguluyor ve uygulatıyordu.

Disiplinliydi, O'nun olduğu yerde asker ve askerlik vardı. Bulunduğu ortama hakimdi ve gücünü ustaca yönlendiriyordu. Duruşu, üslubu etkileyici ve çekiciydi. Savaşı ve barut kokusunu anlatıyordu. O, ordusunun önündeki komutandı.

Kavgacıydı, cesurdu. Çelişkileri çatıştır-

maktan, çelişki ile çatışmaktan çekinmiyordu. Gücünü ilkeli duruşundan alıyordu. Örgütte ve çizgide tavizsizdi.

Mütevazıydı, yaşamın aldatıcı renklerine ihtiyaç duymuyor, yapısıyla arkadaş olabiliyordu. Yapısının içindeydi ve her şeyi ile ilgiliydi. İyi gözlemliyor, sorunlara yaklaşımda ve çözmede yöntem zenginliğini sergiliyordu ustalıkla. Ve emeğin sadeliğiyle yaşıyordu.

...

Yeni sürecin eylemini taşımak için Kürdistan'ın her yanına gruplar hazırlanıyordu. Nasıl eskiyi çözmenin eyleminde komutan dıysa, yeninin de en güçlü eyleminin komutanı O olacaktı. Vedalaşırken, içtmanın önünde o kararlı sesiyle, "bir öncekinde ek-

yanına kavgayı, yaşamı ve özgürlüğü taşımanın tarihidir. Yine yürünecekti tanıdık patikalardan, yarım kalanı tamamlamak için. Yürüyordu en önde, yarım bıraktığı yere doğru. Şimdi gözlerde Dersim, yürekte koca bir ülke...

...

Yürüdüler, gecenin karanlığında kayarak. İhanet kokan dolunaylı geceleri geçtiler. Pusu bekleyen boğazları, çoban köpeklerinin şahitliğinde aştılar. Ve şimdi, sessiz ve çaresiz düzlük; şimdi Beşiri ovası. Biliyordu ovanın dehşet kokan çıplaklığını. Biliyordu...

Şafak söküyordu. Durdular. Geceyi beklıyorlardı. Ve bir hata... Düşman onları fark ediyor. Halbuki kaç defa anlatmıştı hatanın savaşta hükümünü.

Düşman yığılıyordu Beşiri ovasına. Düşman tabur tabur, düşman tümen tümen; tank, top, helikopter ve cümle teknik. Mevzilendiler, ilk kurşunlarını namluya sürdüler. Eller tetikte.

"Gözlerindeki anlama talebi kalmışken, yavaşça yaşlar boşanıyordu gözlerinden. Sebepsiz gözyaşlarını kontrolünden çıkarmıştı. Sanki gözyaşlarından ben akıyordum. Sana kavuşamamanın gözyaşları gibiydiler. Ellerini uzatıp gözyaşlarını sildin. Her silinen gözyaşının yerini bir başkası alıyordu. Acı çeken çesmeden besleniyor gibiydiler. Ağzından iki helime çıkmıştı 'Mahir sensin.' Bu ikâleleriyle söylenmesi gereken her şeyi söylemiştin"

sikliklerimizden dolayı yarım kaldık. Bu iş ancak şiddetli bir savaş çözer. Üç-dört yıllık eğitim, hazırlık ve netleşme bunun içindi. Önderlik savunmalarından aldığımız güçle bu sefer başarmak için gidiyoruz. Önderliğe yoldaş olmanın gereği başarıdır. Ve biz de bu temelde başaracağız" diyordu.

Ve sonrası yoldaşlığa dair tüm duyguların yoldaştan yoldaşa köprüsü, ellerin birbirini sıkı sıkıya kavraması...

Gidenlerin gözlerinde umut ve coşku, kalanlarda ise güven ve özlem...

Alkışlar, sloganlar, kurşun sesleri...

Serkeftin yoldaş...

Serkeftin yoldaşlar...

...

Kürdistan'da bir tarihtir gerillanın yürüyüşü. Damar damar patikalardan nasırlı ayaklar ve taze yüreklerle Kürdistan'ın her

Ve gün öğleyi geçerken patladı ilk kurşun.

Kavganın komutanı O'ydu. Kavgaya ve öfkeye kesmişti yüreği. Kim bilir kaç pusu, kaç çemberi, barut kokusuna belenerek yarmıştı bu beden. Ve şimdi, usta elleri ile en güzel parçasını çalan bir ozandı O. Adı Mahir, yani usta, kavgâ ustası, komutan...

Bir yanında Ferhat, diğer yanında Şervan ve Piro. Kavgayı öğretiyordu usta. Üç taze yürekte Onlar. Gözlerinde ilk kavganın heyecanı ve ustalığıyla öğreniyorlardı kavgayı. Üçü de 1999 yılında katılmıştı. Düşmanın "bitirdik" dediği yerde. Kürdistan'ın yüreğinde boy veren serhildan çiçekleriydi Onlar. Önderlikten vazgeçmemenin ve sarsılmaz bağlılığın katılımlarıydı Onlar ve Apoculuğun gençlik ruhuydular.

...

Bir ova bu kadar asi, bir düzlük bu kadar

aşılmaz olabilir miydi?

Beşiri ovası böyle isyan, böyle kavga görmüş müydü?

Neyler tankları, topları, kobraları? Neyler çember üstüne çember? Bire yüz, bire bin olmak kime gam, kime keder; bir tek, bu ovanın aşılmaz çıplaklığı olmayaydı. Geceye ulaşaydı gün, ötesi...

...
Karanlık çökünce grup grup çıktılar çemberlerden. Ama o komutandı, bekleyecekti. Herkes çıktıktan sonra çıkacaktı. Düşman hain, düşman hazırlıklı. Projektörlerle aydınlatmıştı tüm geceyi, adım atacak kuytu bir karanlık bırakmamıştı. Gayrısı destandı, gayrısı vuruşmaktı...

Vurdular; bire on, bire yirmi vurdular. Ama neylersin, onlar, can düşmanıydılar. Gece bitti, şafak söktü kavgada. Birer birer

düştüler; Demhat, Ferhat, Harun, Piro, Şervan, Ferhat, Mahir. Ne elleri ne de yürekleri titremedi hiçbirinin. Buğulu gözleri ile uğurladılar kendilerinden önce düşenleri. Son kurşun, 28 saat sonra patladı.

Şimdi Beşiri ovası çığlık çığlık. Şimdi Beşiri ovası kan kokuyor.

Ey Beşiri! Bu ne kadir bilmezlik, bu ne bencillik?

Ax Beşiri!, Tu çi bê şîri...

Şimdi Beşiri ovasında şafaktan önceki vakit. Halkının omuzlarında yürüyor şanlı yedi yiğit. Kavgası kadar kutlu oğlunu yitirirken, acılardan ustalaşmış bir ananın ağıtıdır Derşim...

*Özel Kuvvetler Karargahından
Mücadele arkadaşları*

Sis ve yol

Kavimlerini anlatan birçok dağ vardır. Ve her dağın bir diğerinden farklı, kendini anlatan bir toprağı, görülmesi zor ayrıntıları, rüzgarı, yağmuru ve içinde taşıdığı tanıma eklediği ölümleri vardır. Kendi ifadesini bilmek isteyen her yüz bu anlatıyı bilmelidir. Bu bilme, sonsuz bir evren gibidir. Herkes bu evrende yitik bir zamanı, kayıp bir dünyayı ve aradığı sınırsız toprağı bulabilir.

Bu aramada kimi zaman bir ışık gibi kırılır, kırılmada kararlılıklar olur. Vurulanlar kayan bir yıldız gibi söner. Bu sönmeye parlama artar, yansıma çoğalır.

Her dağ ve yol arayışının kalbine dağılan sayısız bir patlama gibidir. Aniden dağılır ve toplanır. Evrensel senfoni işte budur.

Bu sonsuz evren, senfonidir. Onun içindir ki her arayışçı yola ve dağa verdiği anlamlarda gizlidir. Bu senfoniye duymayan yitiktir. İnsan bir ateş ve ışık ilişkisidir.

Ve herkes kendini ateş yapabilir. Bilinmez bir sisin ardından çıkıp gelebilir.

Biz gerçeğin yüzüne alışık olan anlatıcılar, anlamın sadakatine uymak zorundayız. Gerçeği gerçekleştiren alanlar bir şeyler anlatmalı bize. Yoksa çiçekleri koklarken bir parça solabiliriz. Gülmek biraz da ölüm, dokunmak bir parça da dağılmak olabilir... Anlam önemlidir.

Adı Milli Mahir ya da Mahirê Milli. Onu, on yıl önce, Kürdi anlatımlarda Dersim, Kemali anlatımlarda ise Tunceli denilen ve her dağın, kendi oluşumundaki anlamı efsanelerle tanımladığı çok eski bir isyan coğrafyasında tanıdım. Bir insan, bir savaşçı nasılsa öyleydi. Ve benim gibi herkes Onu bu haliyle sevdi. Gülen yüzünün ardında atalarının kıyımını anlatan bir kasvet, bakışlarında eski bir intikam yemini vardı. Katliamın ardından gelen o sürgün sonrası ara kuşağın düşmanın verdiği korkuyla belleği silinmişti. Ama O, farklıydı... Toprağı karışık yeniden vücut bulan kadim bir isyancıyı anımsatıyordu. Hatırlamak istemediği yenilgili geçmişini bize anlatmak istemiyordu sanki. Ne garipti, kandaşları da bizim gibi düşünüyordu. Dedesine benziyor diyorlardı...

Mahir'i, bir tarihi tanır gibi tanıdım. O'nun iradesi böylelikle bulaşıcı olmuştu. Daha yeni bir savaşçıyken, çevremizde hissettiğimiz tehlikenin dehşetini O'nunla aşıyorduk. Hatırlı-

"Herkes kendini bir ateş yapabilir ve bilinmez bir sisin ardından çıkıp her zaman için gelebilir. Bu, bir başlangıçtır." Sorusunun cevabı ne olabilirdi? Milli'yi bu bilgece akşama getiren şey neydi?

yorum ve anlıyorum...

Ben Milli'yi göremedim. Zümrüde çalan bir sabah vakti, yaşamak için şans dileyip saklandığımız meşelerin ardından bir hayali seyrederek gibi seyretmiştim Milli'yi. Sisler arasında... Baharın o ilk buğusunda Mahir toprağı anlatırken ve düşman çember oluştururken tanıdım Milli'yi. Ama orayı hiç görmedim. Yağmur yağıyordu. O ağaçlarını anlatıyor, ben yerine koyuyordum; evini işaret ediyordu, ben inşa ediyordum. Milli karşımdaydı, ama ne ben, ne Mahir onu görmüyordu. Oyunumuz bölündü... Ölüm ve Milli birleşti. İşgal bir kez daha çocukluğumuzdan geçti. Her taraf askardı. Sağımızdan ve solumuzdan görebildiğimiz her yerden asker iniyordu Milli'ye. Bütün kapıların eşliğinde Mahir vardı. Siste, sanki o karşılanamayan ve yardım edilemeyen umudun ve umutsuzluğun dışında bir yerdeydi. Çığlık Mahir oldu. gözlerimizden aktı.

Ben Milli'yi göremedim, ama daha sonraları ulaştığım her köy Milli kadar yakın geldi bana. Gördüğüm her yerde bir parça Milli'yi buldum. Bir mekân nasıl çoğalabilir? Bir köye bir dünya nasıl sığabilir? Bunu Mahir'den öğrendim. O haftalarca ötede farklı bir toprakta ölecek kadar çok severdi Milli'yi. O, doğduğu yerleri büyüten bir toprak işçisiydi. Hatırlıyorum ve anlıyorum...

Biz gerçeğin yüzeyine alışkın olan anlatıcılar bakındığımız aynaların ötesine geçip, yüzümüzün istemekten farklı bir anlamı olup olmadığını görebilmeliyiz. Çünkü isteyen hiçbir yüz tarih yapamaz. Tarihin gözlerimize ve elimize yansıyan istemlerden farklı bir biçimi vardır. Yağmalanan duygularımızla, dağılan kalbimizi topladığımızda ölüm ve yaşamın bil-

gisine yaklaşabiliriz. Aynalara ve kana gerekşinim duymadan kendimizi tanıyabiliriz.

Mahir'le herkesin su içer gibi kayıtsız ve tereddütsüz yaşamak istediğı, ama ateşini dokunulmaz kılan düşüncelere cesaret edemediğı şeylerden konuşurduk. Bir toprak ve insan yapıcısı olarak yola koyulduğumuz o Dersimli zamanların üstünden yıllar geçmişti. Biraz değişmiş, biraz da büyümüştük. Ben ateşin acısını yaşarken, o tazeliğine ermiş ve gürleşmişti. Zagros'un düşsel akşamlarından biriydi. Serin orman esintilerine dayanabilmek için bir ateş yaktık. İçtiğimiz çay Dersim akşamlarını anımsatmıyordu. Ama bakışmalarımız her zamankinden daha yakın ve tanıdıktı.

İlk sözü "insan bir ateş ve ışık ilişkisiydi" oldu.

Bambaşka bir çağın havasına girmiş gibiydi. Söylediğı bu ilk sözün az sonra soracağı soruyla ilgisi olmalıydı. Sorduğı sorunun o kadar çok cevabı vardı ki, en uygun olanı bulup seçmekte kararsızdım.

"Ölümü anlama biçimimiz" dedim,

"yeterli değil" diye karşılık verdi.

"Herkes kendini bir ateş yapabilir ve bilinmez bir sisin ardından çıkıp her zaman için gelebilir. Bu, bir başlangıçtır."

Sorusunun cevabı ne olabilirdi? Milli'yi bu bilgece akşama getiren şey neydi? Gerçeğini söylemem gerekirse, her zaman için öğreticilikle geçen sohbetleri sevmezdim. Çözemediğim, acısını hissedemediğim düşünceler her zaman için sıkardı beni. Yine de Mahir'in varmak istediğı sonuca ilişkin merakımı arttıkça, sıkıntılarım da azalıyordu.

"Şehitlerimizin toplamı yaşamın bilgisidir" dedim. Baktı... Tebessümünden cevaba yakınlığı hissedebiliyordum.

"Çoğalmak yani!"

Kısa bir sessizlik oldu. Sözüünü tamamlamasını sabırsızlıkla bekledim.

"... ama bu da bir sonuçtur" dedi.

Susuyordum. Bulduğu şeyin başlangıçla sonuç arasında bir yerlerde olduğu kesindi.

Söz devam etti. Konuşmalarımız karanlıkla

birlikte çoğaldı.

“Savaşçıya duygu lazımdır. Başlangıçla sonuç arasında duygular vardır” dedim. Tebesümü dağıldı. Söz devam etti ve konuştu.

“Bazıları çokça ne kadar sevdiklerini, hatta kara sevdalı olduklarını söyler. Çok gözyaşı dökülür. İnsan gerçeğinde inatlar, kıskançlıklar diz boyudur. Bizden üstünü yoktur. Ama bütün bunların ifade ettiği, sadece sığ, pis bir bataklıkta yaşamaz sulardaki çırpınıştır.”

“Yani gülmek iyi değil mi” diye sordum, hayıflanarak.

İnatla sordum, “coşkunun, öfkenin, aşk ve sevginin anlamı yok mu bu aralıkta?” Cevap verdi: “Duygulara neden büyük yer vermek gerekir?” Ve devam etti. Bu kez bakış kanatıcıydı. Ateşe ısınmış eli odunlarla oynarken bakışlarımızı birleştiriyordu.

“Büyük duygular olmadan, çökmeye başlayan bu dünyada bir ölü yatağında diriliş olmaz. Gülmek önemlidir, ama insan kendini satarak alamaz. Duygu, çoğalmak ve kendini üretmekle başlar. Dokunduğumuz, kokladığımız, hatta nefret ve kin duyduğumuz şeylerin çoğalma ile ilgisi olmadıkça, yaşamla da bağı kurulamaz. Bu haliyle gülmek biraz da ölmektir.”

Yorgundum, Milli gülüyordu ve gidiyordu...

Şimdi bana hem kucaklayıcı bir dost hem de kanatıcı bir yoldaş gibi bakıyordu.

“Bir savaşçı çok zor dönem ve saldırılar altında doğruyu bulup ortaya çıkarandır. Yani başlangıç ve sonuç arasındaki mesafe, eylemdir” dedi.

“İnsan bir sis gerçeğidir. Ama her zaman için bir ateş yapabilir kendine. Ve o bilinmez sisin ardından çıkıp gelebilir” diyerek cevabı söyledi. Ve düşlere sızan bir şövalye gibi bu masalsi geceyi terk edip karanlıkta kayboldu.

İnsan karanlıktan gelip karanlığa giderdi. Yaşam, evrenin sonsuz karanlığında bir an parlayıp sönen yıldızlar gibi muhteşem bir ışık yayıcısı olacağı gibi, neye benzediğini bilemediğimiz, hep boşluğa çarpan karanlık bir yansıma da olabilirdi. Mahir’i sonsuz evreni saran ışık biçimine dönüştüren şeyin, o akşam karanlığımı farklı kılan sözle olan bağımı çok sonra çözebildim. Karanlık, varolduğu gerçeğin ötesine geçen bir anlamla yüklüydü artık. O, sadece bir renk, doğanın bir durumu değildi. Bana derinden kopup gelen bir yalnızlığı, nensiz bir boşluğu ve rahatsızlığı anımsatıyordu. İçimi ezen, yüzümü ve kalbimi tırmalayan bir şeydi. Biraz suçluluk, biraz da korku ka-

Heval Mahir gel olur mu

Dün gece aniden uyandım. Bir rüya tüm benliğimi sarmış, nefes nefese kan ter içinde bırakmıştı beni. Can havliyle kalktım. Yetişilmesi gereken bir yere koşar adım girdercesine rüyama doğru koştum. Rühayı yakalayabilmek için hummalı bir koşuşturma içine girdim. Düşündükçe yerleşen, yerleştikçe de güzelliğini bütün bedenime nüfuz ettiren bir rüyaydı. Çözülmemiş bir esrar perdesinin kapılarının yavaş yavaş aralanmasına benziyordu. Her kısmı kendi örgüsü içerisinde usulca yerleşiveriyordu hafızama. Rüyanın aklımda bıraktığı izler kendini buldukça, bir iksir gibi uzanıveriyordu yüreğime. Tatlı bir mücadele peşine düşüp de karelerini tamamlamadığım rüya, dipdiri duruyordu belleğimde. Hassas, kırılğan bir camın üzerinde yürür gibi, büyük bir titizlikle rüyaya açılan pencereyi araladım. Gayya kuyusundan çıkarılan el değmemiş bir hazine gibiydi.

Rüyamda sen vardın. Yaşamın kefenine sarılmış oturuyordun. Beyaz giysiler senin aklığının yanında görünmüyordu. Gözlerin

her zamanki gibi parlak, alev alevdi, geceyi aydınlatan bir ışık huzmesi gibi gözlerimi kamaştırıyordu. Gözlerinden süzülen umut, gülümsüyordu. Bakışların dopdolu duygular, temiz istemlerle yüklüydü. Bir şeyler söylemek istiyordun. Kelimeler düğümlenmiş, ağzından çıkıyordu. Ben gözlerinden ne demek istediğini anlamıştım.

Bulunduğumuz yere daima ışıyan, bir görünüp bir kaybolan muazzam çekicilikte, eskimeyen bir görüntü sürekli yansıyor. Her şeyiyle seninle bütünleşmiş, sana yoldaş olmuş

bir görüntüydü bu. Anamlı bir uyum vardı aranızda. Sen onsuz, o sensiz olamıyor gibiydi. Sonra ağır ağır ermiş olgunluğuyla doğruldun yerinden. Adımların bana her yaklaştığında büyük bir heyecan, duygu fırtınası hükmediyordu hücrelerime. Usul usul gelip yanıma ilştin. O an kalbim durmuş gibi oldu, heyecanım doruğa çıktı. Sonra şefkatli kollarını boynuma doladın. Ana şefkati vardı kollarında. Dipsiz bir duygu derinliğinde endişesiz bir korunak bulmuşçasına sığınıp da kalmıştım yüreğine. Sen halen konuşmuyordun. Karmaşıklaşan duygularının coşkunuğu içerisinde şaşakalmıştım.

Gözlerindeki anlama takılıp kalmışken, yavaşça yaşlar boşanıyordu gözlerimden. Sebepsiz gözyaşlarım kontrollümden çıkmıştı. Sanki gözyaşlarımdan ben akıyordum. Sana kavuşamamanın gözyaşları gibiydiler. Ellerini uzatıp gözyaşlarımı sildin.

"Mahir sensin." Bu iki kelimeyle söylenmesi gereken her şeyi söylemiştin. Sende kendimi bulmuştum. Sen olabilmek için, bir ömrün her adımını seninle yoğurmanın gerekliliğini anlamıştım.

Her silinen gözyaşının yerini bir başkası alıyordu. Acı çeken çeşmeden besleniyor gibiydiler. Ağzından iki kelime çıkmıştı "Mahir sensin." Bu iki kelimeyle söy-

lenmesi gereken her şeyi söylemiştin. Sende kendimi bulmuştum. Sen olabilmek için, bir ömrün her adımını seninle yoğurmanın gerekliliğini anlamıştım. Dönüp yürümeye başladığımda senin bir parçanmış gibi görünen genç arkadaşlar ilşti gözüme. Onları sürekli kolluyordun. Her birine çirkinlikler yaklaşmasın diye kanat germiştin. Yavrusunu koruyan ana duyarlılığıyla çırpıp duruyordun. Arkadaşların gözleri senden hiç ayrılmıyordu. Her anını takip ediyorlardı. Yaşamlarınız birleşmişçesine onlar sende yansıyor. Onlara baktıkça seni,

İnsan yapmak biraz da böyleydi. Ve Öcalan bunu yapmak istiyordu. İşte O'nun trajedisi ve yalnızlığı buydu. Kendi eşitine ulaşma çabası Onu tutsak kılmıştı. Mahir, bunun derin bilincinde, suçluluğun peşindeydi. Zaman geçtikçe, Ondaki bu büyümenin giz olmadığını anladım. Büyümek bir an işi ve yaşama duyacağımız bir aşk gerçeği idi. Kötü olmamak bunun için yeterli olmuyordu.

Mahir'in suçluluğundan doğan itiraf yeteneği, bana yersiz bir özeleştirici gibi gelmişti. "Amacım yarım, isteğim zayıf" diyordu. "Başarmak ve büyümek isteyen, bunu her koşul altında yapabilir. Buna yazgılı olduğuna inandığın an, içinde bambaşka bir aşk ve istek doğacak. Yürüyüşün, bakışın ve gülüşünden sonsuz bir yaşam enerjisinin akıp gittiğini hissedeceksin."

Başlangıç ve son arasındaki duygu, işte bu olmalıydı.

Yaşamı ayarlaması, zaman ve yer olarak kursuz gerçekleştirmesi şaşırtıyordu herkesi. Yaşamı kolay ele almıyordu. Rahat yaşamak bir saygısızlıktı Onun için. Hakim oluyordu Ona ve değiştiriyordu. Kendisi ile sürekli savaşıp çelişkili konumda tutuyordu. Mahir, bir yaşam ve ilişki ustası olmuştu. Çevresini sarıp sarmalayan yalancı bir tarihin zırlı çökmekteydi.

Bir akşamüstü içimde aniden parlayan bir ışığın sevinci ile kalkıp fedai kampına doğru durmadan ve soluklanmadan koşmaya başlamıştım. Odasına daldım ve "buldum" dedim. İçeridekiler şaşkın, dışarıda bekleyenler merak içindeydi.

"Gel otur, neyi buldun" diye kalkıp, oturmam için yer gösterdi.

"Bundan sonra çıplak olacağım" dediğimde, herkes gülmeye başlamıştı. Ama O, gülmiyordu. Kolumdan tutup beni dışarıya çıkardı ve ben, o akşam, Ona bulduğum şeyi anlattım, yani özeleştiriyi.

İnsanın en büyük zırlı gizlenmemektir. Ancak çıplaklık ve sadelik insanı kalıcılaştırabilir ve büyütebilirdi.

Evet, biz gerçeğin bilgisine alışkın olan an-

latıcılar, bildiklerimizin ötesine geçebilmeliyiz. Bilinenlerin her zaman bulunmaya ihtiyaç duyduğunu anlamalıyız. Bildiklerimiz ve bütün sıradanlıklarımız, duygularımız, acılarımız ve sevinçlerimiz, uçurumlarımızla birleşmedikçe, sadece bir söz, durum ve biçim olmaktan öteye geçemez. Hatırlıyorum ve anlıyorum...

Hatırlamamız ve anlamamız gereken daha çok şeyler olduğunu biliyoruz. Henüz biçimlerinin ötesine geçmemiz gereken sayısız şekil var. Mahir bize hakikate dair bir şeyler anlatıyor. Onun eylem şekli, bu karmaşık aleme ait ya da gerçeğin ne olması gerektiğine işaret ediyor. Nereye dönersek dönelim ve nereye bakıp dokunursak, o bize başarıdan bir parça gerçeği, sahici bir varoluşu gösteriyor. Yani en zor anlarda, en doğru olanı bulup ortaya çıkarmak...

Bana Mahiri tarif et deseler; O, bir yoldur ya da sonu ve sınırı olmayan bir toprağa dönüşen Beşiri'dir derim. O, geçmiş savaşlarda oğullarına yöneltilen kurşunlara yön değiştirmek amacıyla söylenen anaların gizli dualarından başka hiçbir kurtuluş umuduna bel bağlamayan, hayat kırıntılarını bile yerleştirecek yer bulamayan bir halkın yeniden halklaştığı bu bambaşka ve hiçbir geçmiş yazgıya benzemeyen kutsal yürüyüşün ortasında nereye varmak istediğini biliyordu. Ölümü, yaşamını yitirmeden tanıyanlar için korkunun çizdiği yüz bambaşkadır. Onlar vurulduklarında yaşama dair bir işaret bırakmak isterler. Anlamsız yaşamak kadar, nedensiz ve ne için öldüğünü bilmemek de korkutur onları. Vurulduklarında bir yaşama dönüşmek isterler yani... İşte Mahir böyledir ve bunu anlatır.

Doğru olan neydi ve Mahir neyi bulmuştu? Onu Beşiri sessizliğine bırakan yol nasıl başladı? Tamamlanmamış simasını sonsuz bir tanıma dönüştürüp duvarlarımıza çerçeveleten ve hep bir yol hissi oluşturan yarım kalmış adımlarıyla o öncü fotoğrafın odalarımıza bıraktığı doğru neydi?

Mahir, bir kuzey yolcusu olduğunda, atala-

rımızın kıyımına ve zamansız Kürt çözümlerine neden olan benzer teslimiyet ve af çağrıları vardı. Değişimimizin ve yeniden yapılanmamızın şehit kanlarına benzer yüzümüzün o kutsal oluşmanın bozulmasına ulaşmak isteyen saldırıları görmüş olacaktı ki, nedensiz bir tercih gibi görünen uzak bir yol yarattı Mahir.

Yeni zamanı kazandık. Bizi yenmek isteyenler, sadece eve dönmemizi isteyen düş-

**"Acımız bitmedi Mahir... Bu yeryüzü
aleminde acı çeken tek bir insan olduğu
sürece acı duyacağız. Ve topraklarımızda
bütün yeryüzü çiçekleri bitmeyinceye dek,
özgür saymayacağız kendimizi... Ve
kendimizi ateş yapmaktan
korkmayacağız."**

manlarımız değildi. Kamımızdaki hançer bir kez daha dönmeye başlıyordu. Ve birileri altın kafesler yaratıp neslini tüketmeye çalışıyordu. İhanetin çakalsı yalnızlığı bizi çağırıyordu.

"Gelin yaşayalım ve ölelim."

Mahir, yanındaki 6 arkadaşıyla, (Demhat (Yılmaz AYAZ), Ferhat (M.Ömer REŞİT), Ferhat (İzzettin KÖK), Harun (Yılmaz ŞİMŞEK), Piro (İzzet YILMAZ), Şervan (Deniz YANAT)) birlikte bu sorulara cevap oldu. Eve dönüş ve topluma kazandırma yasası beklediği sonuca ulaşamadı. Onlar, yeni dönem Kürt tipini Beşiri'de unutamayacağımız bir yüze dönüştürdüler. Günler sonra ulaşabildik Onların gecesine. Anlatılanlar şaşırtmadı. Mahir, grubuyla başaklar içinde ilerlerken pusuya girmişti. Bu bitimsiz düzlükte, kendilerinden başka sığınabilecekleri hiçbir şeyleri yoktu. Arkadaşını daha sağlam yürütme, kendisini ise daha engebeli, tehlikeyi daha üstlenebilecek bir biçimde tutmak... O, böylesi bir yolun yol arkadaşıydı. Gecenin sayısız yıldızları altında korkunç bir kurşun ve patlama aydınlığı oluşurken, arkadaşlarını çemberi aşmak için

gönderdi.

Nasıl bir ateş yaktığını biliyordu. Çocukluğunu, atalarının ulaşmak istediği toprakları düşündü belki. Bedenine dokundu, bakışlarını hissetti, o geceyi ve geleceği düşündü. Sayısız dost ve arkadaş yüzü gelip geçti. Yeni insan tipine söylemek istediği bir şeyler vardı. Cevabı büyük olmalıydı, bir şeyler yaratmalıydı... O, büyümek zorundaydı.

Mahir ve 6 arkadaşı o gece Beşiri'de sonsuz bir zamana ulaşırken, bizler gün aşırı coğrafyalarda yüreğimizi bir kez daha kestik. Ve o sözü vaaz ettik: "İnsan bir ateş ve ışık ilişkisidir" dedik. Anlatık ve hatırladık...

Onlara ikinci 15 Ağustoscular denildi. Bu, en zor koşullarda en doğru olanı bulmak demektir. Hakikat ve gizem... Sınırsız yaşam arayışçıları, bilimciler ve biliciler... İşte bu evrende ulaşmak istediğimiz her şey belki de buydu.

O, şimdi yok... Ama bıraktığı resimlerle odalarımıza, duvarlarımıza ve sislerimize yürüyor. Ateşlerimizden geçip, içimizi ısıtıyor. Aynalarda yüzü yüzümüze benziyor mu diye arıyoruz. Yüreğimizi avuçluyoruz, kanayan bir "ah" kalmalı... Kalmazsa olmaz diyoruz. İnsan acı duymalı, duymalı ki anlamalı bu dünyayı. Gülmek, ancak acısını duyduğumuz insanların varlığıyla bir yalan olmaktan sıyrılır. Doğruyu bulma ve yaşama bilgisidir Mahir.

Acımız bitmedi Mahir... Bu yeryüzü aleminde acı çeken tek bir insan olduğu sürece acı duyacağız. Etrafımızda mezarlık otları fışkırmaya devam ediyor. Ve topraklarımızda bütün yeryüzü çiçekleri bitmeyinceye dek, özgür saymayacağız kendimizi... Ve kendimizi ateş yapmaktan korkmayacağız.

Evet Mahir...

İnsan bir sis gerçeğidir. Her zaman için kendine bir ateş yapabilir ve bilinmez bir sisin ardından çıkıp, tıpkı sana benzeyen bir ışık gibi gelebilir.

**Mücadele arkadaşları adına
Harun Ahmet**

Parti Koordinasyonu'na savunmalar karşısında bireysel özeleştiri raporumdur

*"Parti tarihi şehitlerini
tarihi ve emridir.*

*Onun doğru düşünce
ve yaşama gereğidir."*

Önder Apo

Adı, soyadı: **Yılmaz AYAZ**

Kod adı: **Demhat JİYAN**

Doğum yeri ve tarihi: **Özalp/Van
1978**

Mücadeleye katılım tarihi: **1998**

Özalp

Şehadet tarihi ve yeri: **21 Ağustos
2003, Kolik çatışması/Beşiri**

Soruların cevabını verirken hayatımda karakter yapılanmama neden olan yaşam biçimlenişini çözmek benim açımdan çok faydalı olacağından, sorulara net ve açık bir dille cevap vermeye, dürüst ve ciddi bir yaklaşım ile değerlendirmeye çalışacağım. Tespit ettiğim eksik yanlarımın karakter şekillenmesini çözülüp bunlara alternatif çözüm bulmaya çalışacağım. Savunma, bu hususta bana güç moral ve çalışma azmi vermektedir. İnsanlık ve Kürt tarihini tarihsel materyalist bir bakış açısıyla, Parti Önderliği'nin uyguladığı stil, anlayışla ve verili olana alternatif güç olan savunmalar ışığında sorulara doğru ve dürüst bir biçimde cevap vermek her parti militanına kendisini tanıma avantajı vereceğinden, ben de bunlardan yararlanıp kendimi tanımaya çalışacağım. Savunmalar ışığında gerekli değişim dönüşüm çizgisine ulaşmak, yeni dönem militanına erişebilmek için soruların büyük yararı olacaktır. Aile, çevre, parti içerisinde şekillenme biçimimin bugün ulaştığı düzeyin çözümlenmesini yapmaya çalışacağım.

İçinde doğduğum ve büyüdüğüm alanın coğrafik, tarihsel ve sosyolojik özelliklerini açmaya çalışacağım. Kuzeyde Agırî, doğuda eteklerindeki sınır silsileleri Hakkari'ye kadar uzanan coğrafik alana sahip Van, güneyinde ise yüksek dağlık araziyle Hakkari, batısında Tatvan ile kavuşamayan aşıkların, Siyabend ve Xecê'nin efsanesinin yaşandığı Sipan dağı vardır. Bu dağ, Van gölünün tam batı yakasında, gölün üzerinde heybetli duruşuyla insanlara coşku vermektedir. Van, ovalık alanda kurulmuş ilçelerinden uzaktadır. İklimi yazları sıcak ve kurak, kışları soğuk ve sert geçmektedir. Ama Van, iklim bakımından dünyanın en açık havasına sahip bir şehirdir. En yağışlı havada bile on dakika geçmeden hava açılır, güneş parlar. Van Kürdistan tarihinin önemli şehirlerindendir. MÖ. 1000-900 yılları arasında Urartulara dayanan tarihi bir şehir merkezidir. Huri boylarının devamı olan Nairi aşiret konfederasyonlarından buraya yerleş-

mişlerdir. Urartu konfederasyon devletinin başkenti Tuşpa'dır. Kürdistan'ın en önemli kalelerinden biri olan Van kalesi, gölün kuzeyinde ve gölün yakınında, yüksek bir tepede bulunmaktadır. Yani hem Tuşpa denen şehrin tam bu tepenin altında olması hem de şimdiki şehir merkezinin bulunduğu ovalık alanın üzerinde hakimiyetin sağlanması için buraya yüksek yer anlamına gelen Urartu denilmektedir. Urartular yaklaşık 300 yıl ayakta kalmıştır. Dokuma sanatı ve madencilikteki hünnerleri başta gelen uğraşlarıdır. Urartulardan bu yana tarım ve hayvancılık geçim kaynağıdır. Urartu döneminde yapılan su kanalı yaklaşık 52 km uzunluğunda olup, Van'ın Gürpınar ilçesinden getirilmiştir. Günümüzde de kullanılmaktadır. Van şehrini doğasıyla, coğrafyasıyla, gölüyle ve kültür-sanatıyla Kürdistan'ın en önemli şehir merkezi olarak değerlendirsek abartılı olmayacaktır. Burası halklar mozaği olarak değerlendirilebilir. Coğrafik olarak Asya, Anadolu ve Kafkasya'ya yakın bir yerde olması, ona stratejik bir konum

arz etmektedir. Bu stratejik konumundan dolayı her zaman çatışmaların, savaşların çıkmasına sebebiyet vermiştir. Osmanlı, Safavi, Sasani gibi imparatorlukların savaştığı bir yerdir. Kuzey Kürdistan genelinde bir çatışma ve savaş alanı olmakla birlikte, Van şehri de bundan her zaman nasibini almıştır.

Van, Mervani Kürt devletinde büyük öneme sahip bir şehirdir. Ticaretin işlek olduğu coğrafik alanda bulunmaktadır. Kaçakçılık, geçmişe dayanan bir geçim kaynağıdır. Halkın yüzde 80'ini bununla geçimini sağlamaktadır. Tarım ve hayvancılık, özellikle alanda başlayan ulusal kurtuluş mücadelesinden sonra etkinliğini yitirmiştir. Van, alanın göçertilmesine rağmen kendi dinamikleri ile ayakta kalmayı başarmıştır. Buraya sürekli istila ve işgal

yapılmış, birçok yabancı halk gelmiş de

olsa Kürtler hiçbir zaman erimemişlerdir. Türklerin asimilasyon politikaları burada başarılı olmamıştır.

Onun için Van'da Kürt sosyalitesi, gelenek ve görenekleri hala canlılığını korumuştur. Özellikle giyim kuşamdaki Kürt motifleri yitirilmemiştir. Bir anlamda mücadelemizin verdiği cesaret ve sorumluluk, kendi öz doğasına, kültürüne, yeteneklerine sahip çıkmasına sebep oldu. Tarihi eserleri ile zengin bir alandır, kalesi şehrin koruyucusudur.

Savunması güçlü olan bir konumlanmaya sahiptir. Labirent biçiminde tek kapılı asma yoldan gidilmektedir.

Van gölünde iki küçük ada vardır. Adada bulunan kalenin duvarlarında Urartulardan kalma kabartmalar bu-

lunmaktadır. Çok büyük bir kilisesi ve tarihi değerinde evleri bulunmaktadır. Bu adanın güzelliğini gören insanlar buraya yerleşmişlerdir. Büyüleyici bir güzelliği vardır. Adayı dünyanın diğer ülkelerinden insanlar gelip görmektedirler, Bu adaya ismini veren efsane ile Ahtamara ismi verilir. Efsane bugün de halkın dilinden düşmemektedir. Ayrıca alanda meşhur olan Hoşap kalesi bulunmaktadır. 365 odası ve 365 anahtarı olan kalenin kapısı suyun içinden yapılmıştır. Tarihi önemi olan bu kale, Van-Gürpınar arasında bulunmaktadır. Bu kaleye Çavuş Tepesi de denilmekte, Burada MÖ. 2000 yılına ait eserler bulunmaktadır. Alanın kendisinde hiç taş olmamasına rağmen yapılan kale ve taş heykeller ilgi çekmektedir. Kısacası, Van şehri, uygarlık gelişiminde rol oynamıştır. Onu

her zaman değerli kılacak kültürel, sanatsal ve sosyal bir mirasın sahibi olma konumundadır.

Tarihi eser merkezi ve kültür mozağının olduğu bir şehirdir. Birçok halkla birlikte yaşama geleneği vardır burada. Doğal kaynakları ile bir başka güzellik diyarıdır Van. Şelaleleri, sodalı gölleri şahanedir. Yöreye özgü kilimcilik gelişkindir.

1978'de Van'ın Özalp ilçesine bağlı Memê Kalan Köyü'nde dünyaya geldim. Tarım ve hayvancılık ile geçimini sağlayan orta halli bir ailenin çocuğuyum. Ailem toprağa bağlı yerleşik bir yaşam sürdürmektedir. Aşiret yapılanması, Özalp yöresinde önemini yitirmek üzeredir. Ailem dırtayolcu, kimseye karışmayan, kendi halinde, siyasal yapılanmalarla bütünleşmeyen, parti ile tanıştıktan sonra siyasal bilince ulaşan ve hareketlenen bir değişim sürecini yaşamıştır. Ailem kalabalıktı. Babam fazlasıyla inatçı bir insandı.

Bu inatçılığı bir biçimde beni de etkilemişti. Örgütti tanıdıktan sonra bir daha ayrılmayan bir karaktere sahipti. Annem onun aksine, toprağa bağlı, yerinden ayrılmayı istemeyen, duygusal, neolitik kültür özelliklerini taşıyan bir kadındı. Ailede en çok sevdiğim ve etkilendiğim kişi annemdi. Özellikle partiyi tanıdıktan sonra onda gelişen yurtseverlik duyguları beni derinden etkiledi. Mücadeleden aile ortamında etkilendiğimi şimdi daha iyi fark etmekteyim. Bu özelliklerimle parti saf-larına katıldım. Aşiret yapılanmasından uzak olduklarından bundan etkilenme oranı azdır. Fakat genel yönünün isyancı tarzı benim karakter yapılanmamı etkilemiştir.

Çocuk yaşta, henüz 5 yaşındayken babamın ölmesi beni derinden etkiledi. Ailemin geçimini abilerim ve ben sağlamaya çalışı-yorduk. Karakter

olarak aile ve çevrenin etki-lenmesi ile şekillenme sürecini yaşadım. Kalabalık bir aile ortamında büyü-düm. Babam

"Annem bizleri büyük sevgiyle büyüttü, ama isteklerimin yerine gelmemesi beni üzüyor ve bir tarafa çekilmeme neden oluyordu. Ashnda isteklerimin yerine gelmesi zordu, ama çocuklar böyleydi işte. Ne olursa olsun isterlerdi. Ailede ilişkilenmem en çok annemle oldu."

ve amcalarım bir odada yaşıyorduk. Babamın ölümünden sonra, o evden ayrıldık. Evin hakimiyeti anneme kalmıştı. Ailenin ekonomik durumu çok iyi değildi. Sürekli çalışma gereksinimi vardı. Oyun oynayacak, oyuncak alacak vaktim yoktu. Sürekli oyun oynamaya ilgi duyardım, ama oynayacak zamanım hiç olmadı. Annem bizleri büyük sevgiyle büyüttü, ama isteklerimin yerine gelmemesi beni üzüyor ve bir tarafa çekilmeme neden oluyordu. Ashnda isteklerimin yerine gelmesi zordu, ama çocuklar böyleydi işte. Ne olursa olsun isterlerdi. Ailede ilişkilenmem en çok annemle oldu. Büyük abimle de ilişkileniyorduk, benden bir büyük abimle ilişkilerimiz vardı.

İlkokulu Memetalan köyünde okudum. Okul okurken hiçbir hedefim yoktu. Sadece

okula gönderdikleri için gidiyordum. Derslerim iyiydi. Aslında ilk başlarda okumak istedim, ama öğretmenlerim şevkimi kırdı. İlk öğretmenim Zonguldaklıydı, şarap için öğrencileri sürekli döverdi. İstiklal marşını okumayı hiç sevmezdim. Okul asimilasyon politikasını uygulamaktaydı. Okulda ilişkilendiğimiz bir grubumuz var. Bu ilişki darlığını parti saflarında aşabildim. Okulda yakın arkadaşlarım amca oğulları ve kızlarıydı. Onlardan ikisi parti saflarına katıldı.

İlk, '90 yılında ekonomik sebeplerden metropole, İstanbul'a gittim. Yaklaşık sekiz yıl kaldım. Burada geçirdiğim yıllar çelişkileri en yoğun yaşadığım süreçti de aynı zamanda. Sınıf farklılıklarını, yoksulla zengin arasında uçurumları burada gördüm. Kültür farklılığı o kadar fazlaydı ki. Neden onlar gibi ekonomik imkanlara sahip olmadığımızı düşünüyordum. Ezilen halkın durumu beni etkiliyordu. Herhangi bir siyasal örgütlenme içinde değildim. Parti de buralara çok hakim değildi. Orada insanın değerinin ne kadar düşünüldüğüne tanık oldum. Kurnazlık, sahtekarlık hakimdi yaşama, köy yaşamındaki çok farklıydı. Köye geldiğimde düşünsel olarak ferahlıyordum. Ekonomik koşullarımız el verseydi köyden gitmezdim.

İş hayatım oldu. Köyde çobanlık ve köy işleriyle uğraştım, 8 yıl İstanbul'da duvar boyacılığı yaptım, usta başıydım. Ailenin geçimini sağlıyordum. Ailemin kimseye muhtaç olmasını istemiyordum. 10 yaşında, köy işlerinde çalışmayla tanışmıştım, emeğe yabancı değildim. Ailemin kimseye muhtaç olmaması, emeğimle ailemi ayakta tutabilmem beni mutlu ediyordu. Kendim için para harcamadım, her şeyi ailem için yapıyordum.

Askerliği yapmak istemediğimden, arkadaşlarla çabuk ilişki kurup katılımda bulundum.

Aile kurma gibi uğraşlarım hiç olmadı.

Sevgiden ziyade beşik kертmesi amcamın kızını benimle evlendirmek istiyorlardı. Ona karşı duygularım arkadaşlık ölçülerini aşmadı. Büyüdüğüm ortamda dinin yoğun etkileri vardı ve bunlar beni de etkilemişti. Namaz kılıyor, oruç tutuyordum. Partiye katılınca bu kadar bu durum devam etti. Karşı cinse yaklaşımım da dinin öngördüğü çerçevedeydi. Feodal ölçüler hakimdi. Bu hususlar benim kişiliğimi de etkiledi.

2- Parti ve mücadele içinde kişilik şekillenmesi

Özellikle İstanbul'a gittikten sonra sisteme, yapmak istediklerine tanık olunca ulusal duygu ve düşüncelerim gelişti. Bir arayış içinde oldum. İnsanların ezilmesi, özellikle Kürt halkı üzerindeki baskı ve asimilasyon politikasının şehirlerdeki düzeyi arayışlarımı derinleştirdi.

95 öncesi terörist bir örgüt olarak tanınıyordum. Fakat İstanbul'da Med tv'yi seyrettikten sonra izlenimin değişmişti. Daha önce bölgede gerçekleşen katliamları farklı değerlendiriyordum. Örgütü tanıdıktan sonra dergi, kitap ve gazeteler aracılığı ile gerilla yaşamını tanıdım, beni derinden etkiledi. Arkadaşlarla ilişki arayışlarına girdim. Partiye dair düşüncelerimin değişmesiyle farklı duyguları yaşamaya başladım. Artık yarınımı, umudumu PKK'de görüyordum. Çok derinlikli olmazsa da istem ve arzularım değişmişti. Özalp çevresinde milislerle ilişkilendim, onlara yardım etmeye çalıştım. Bölgede de Med TV'den sonra PKK tanınmaya başlandı. Metropollerdeki yaşam beni bunaltıyordu, tam bu süreçte PKK'ye rastladım. Arkadaşların yaşam öykülerini, ilişki tarzını okudukça katılım istemim artıyordu. Profesyonel olmadan önce, bölgedeki milislere yardım ediyordum, köye gelen arkadaşların ihtiyaçlarını karşılıyordum.

Bölgedeki katılımlar beni çok etkiledi.

1998 yazında Kelareş alanına giderek katılım gerçekleştirdim. Arayış ve özlemlerimi PKK'de görüyordum. Katılımımın ideolojik, bilinçli bir temeli olmazsa da katılımı tek yol olarak belirledim. Gerillaya büyük bir özlemim vardı, Kürt ulusal kurtuluş hareketine katılıp onun için bir şeyler yapmak istiyordum. Profesyonel katılımıla morali, coşku arttı. Katılım isteğimin yerin gelmesiyle, örgütün tüm isteklerini sonuna kadar yerine getirme sözü verdim. İlk katıldığım süreçteki moral düzeyimi hep koruyup geliştirmek istiyordum. Parti ortamında yoldaşlık ilişkileri, fedakarlık düzeyi, yaşanan kahramanlıklar beni çok etkiledi. Yaralı arkadaşlardan derinden etkilenmişim. Temel eğitimden aldığım güç ve moralle bir an önce pratik alana, kuzeye geçmek istiyordum. Gerillaya katılmak, dağa çıkmak, silah, bende bir tutku haline gelmişti. Kin ve nefretimi silahımla kusmak istiyordum. Silahıma aşkıttım. Bu, sürekli savaş mantığı ve tarzıyla düşünmemi sağladı.

Kelareş'ten Botan'ın iç bölgelerine geçtim. Faraşın ve Besta'da pratik birliklerde kaldım. Birliğin kamp üslenmesi için lojistik hazırlığında bulundum. Kelareş gümrük biriminde kaldım. Temel eğitim, kış eğitimi ve buradaki kadro eğitimi devrelerine katıldım. Katıldığım süreçte ateşkes gelişti, orta düzeyde yürüyüş sergiledim, üst boyutta başarı ya da başarısızlık durumu yaşamadım.

Partinin militan ölçülerine katılımım yetersiz kaldı. Özellikle de Parti Önderliğinin esaretinden sonra bu hususta ne kadar eksik

"1998 yazında Kelareş alanına giderek katılım gerçekleştirdim. Arayış ve özlemlerimi PKK'de görüyordum. Katılımımın ideolojik, bilinçli bir temeli olmazsa da katılımı tek yol olarak belirledim."

kaldığımız net ve açık bir şekilde görülmektedir. Kendimi Önderlik çizgisinde yetiştirme noktasında yeterli çaba gösteremedim. Bana ne doğru geldiyse onu yaptım. Pratiğimin örgütsel ve eylemsel çizgiye ne kadar uyduğunu sorgulamadım. Partiyi sorumlu arkadaşın şahsında görüyordum. Hangi görev verilirse onu layıkıyla yapmayı esas alıyordum, bana göre militanlık buydu. Pratik çalışmalarımın olduğu alanlarda işbirlikçi çete çizgisi hakim değildi, fakat tam olarak parti çizgisi de temsil edilememekteydi. Önderlik çizgisi emeğe, yaratıcılığa, dürüstlüğe, bağlılığa, başarıya ve halkın hizmetine dayalı bir çizgidir. Kitle çalışmalarında aktif olarak yer almadım.

Kadına başta feodal özelliklerle yaklaşmışsam da Önderliğin kadına biçtiği misyonu görüp, devrim için önemini fark edince saygılı ve mütevazı yaklaştım. Önderliğin kadını geliştirme, öncü düzeyine getirme çabalarına kadın cephesinden cevap verilmemesi, duyarsız yaklaşılması bende tepkilenme yarattı. Karşıt bir çalışmada bulunmadım, seyirci kaldım. Kadının özgürlük çizgisini benimsememe ilk başlarda zorlandıysam da, sonraları devrim ve kadının özgürlüğü için ne kadar gerekli olduğunu fark edebildim. Kadının bu çizgide silahlı mücadeleyi yürütmesi, ordulaşma çabaları bende saygı uyandırdı. Kişiliğimde tarihsel olarak oluşmuş feodal etkileri, egemenlik özelliklerimi tümüyle aşmadıysam da, bundan belirli düzeyde kendimi kurtarabildiğimi ve bu özelliklerle mücadeleye devam edeceğimi belirtebilirim. Kadınlara eşit ve özgür mücadele ve yaşam düzeyine ulaşmada kendimi istenilen düzeye ulaştırma-

"Önderlik çizgisi emeğe, yaratıcılığa, dürüstlüğe, bağlılığa, başarıya ve halkın hizmetine dayalı bir çizgidir. Kitle çalışmalarında aktif yer almadım."

dım. İstenilen duygu, düşünce ve bunun pratik biçimine ulaşmak için, Önderlik felsefelerini esas alıp seviyeli olma, hedeflerim içerisindeydi.

3- Stratejik değişim ve yeniden yapılanma sürecinde kişilikte yaratılan değişim ve yenilenme

9 Ekim de başlayan uluslararası komplo-nun kapsam ve genişlik bakımında doğuracağı sonuçları, Önderlik şahsında Kürt halkına yönelik planı, yine bunun bizi bu düzeyde etkileyeceğini algılamıyordum. Önderliğin başka planları olduğunu düşünüyordum. Önderliğin farklı gelişmeler yaratmak için Ortadoğu'dan çıktığını, her şeyi bildiğini, ona göre hareket ettiğini, dolayısıyla bizim bir şey yapmamıza gerek olmadığını düşünüyordum. Fakat 15 Şubat gerçeğiyle adeta çarpıldım, şok yaşadım bütün yoldaşlarım gibi. Nasıl bu düzeye geldiği hakkında bilgimiz de yoktu, inanmak istemiyordum. Yaşananlara anlam verememe ile çözümsüzlüğü birlikte yaşadım. O süreçte Besta'da eğitim görüyorduk. Normal eğitimler durduruldu, farklı şeyler üzerine tartışmalar geliştirildi. Sert bir direniş ile cevap vermeye hazırlanıyorduk. Önderliğin böyle bir süreci geliştireceğini tahmin etmiyorduk.

Partinin de dağılacağı, kendisini artık ayakta tutamayacağını düşündüm. Önderliğin esaretiyle yapmak istediğim tek şey, düşmana ağır yönelimler gerçekleştirmek, intihar eylemi yaparak öç almaktı. Sürece bu biçimde katılmayı düşünüyordum.

1 Eylül 1998 ile başlayan ateşkes sürecine, partiye yeni katıldığımdan pek anlam veremiyordum. Sürecin güçlü bir savaş ile bertaraf edileceğini düşünürken, ateşkes sürecinin derinleştirilip stratejik değişimin yapılması, yine Önderliğin İmralı savunmaları ile ikinci bir şoku yaşadım. Fakat Ön-

derlik ne yaptığını biliyor, ne derse ona göre hareket edip düşüneceğim kararını kendimde derinleştirmiştim. Şaşkınlık içerisindeyken, ilk barış grubunun Türkiye'ye gitmesi beni tedirgin ediyordu. Türkiye'nin tutumunu görünce aşırı bir zorlanma yaşıyordum, partinin açıklamaları ile biraz anlam vermeye başladım, rahatladım. Duygusal bir bağlam olduğundan yaşananları kendime yediremiyordum. Kin ve nefret duygularım kabarmıştı, yaşamın sonu olarak değerlendiriyordum.

Önderliğin geri çekilme ve silahlı mücadeleyi durdurma kararını Besta'da duyduk. Anlam vermekte zorlanıyorduk. Güçlerin geri çekilmeye kayıp vereceğini düşündükçe bile çok zorlanıyordum. Nitekim geri çekilme sürecinde yaşanan kayıplardan derinden etkilendim. Anlam vermemem giderek derinleşiyordu. Sürece ancak silahla karşılık verilebileceğini düşünüyordum. Bu süreçte hiçbir zaman kararsızlık geçirmedim, ayrılmayı düşünmedim.

Geri çekilme sürecinde bir süre grupları geçirdik, kış sürecine yakın bir zamanda Besta'dan Kelareş alanına geçtik.

2001 Newrozu'nda zirveye ulaşan siyasal kitle hareketi bana büyük bir moral ve inanç düzeyi kazandırdı. Bundan aldığım coşku, bende çalışma azmini artırdı, sürece olan inançsızlığımı tersine çevirdi. Halkın Önderliğe ve partiye olan bağlılığını görünce, mücadelenin zirveye ulaşması için birey olarak bu süreçte rol oynayabileceğime inandım. Sürece inançsızlığım yerini tam bir inanca bıraktı.

Bilinç düzeyimin eksikliği ve ani karar vermemden dolayı yanlış tutumlar ve düşünceler içine girdiğimi şimdi daha iyi görmekteyim. Olayları çözümlemede eksik kaldım, kendimi değiştirmek için eğitim ile bir temel kurup bunun üzerinden doğru militan ölçülerine kavuşmayı hedefledim. Bireysel okuma ve yazmayı geliştirdim. Bey-

nimi yormayı, zorlamayı planladım. Önderlik felsefesine ulaşabilmenin tek yöntemi olarak bu yolu seçtim ve bunun için kendimi zorlayıp bir mücadele içerisine girdim.

Savunmalar geldiğinde daha derinlikli ele alabilmek için eğitim görmek istiyorum. Savunmalar gerçeği karşısında kendi gerçekliğimin dogmatik ve eksik yanlarını gördüm. İstenilen düzeyde savunmalara yaklaşım olmazsa da istem ve arzu düzeyim, mücadele tarzım ve hedeflerim savunmalar çerçevesinde yeniden biçimleniyordu, duruşumu ona göre şekillendirmeye çalıştım. Savunmalar, bu konuda, bana müthiş bir güç verdi. Moral düzeyimi en üst düzeye çıkarttı, değişikliğe uğramamı sağladı.

Parti Merkez Okulu'na Kelareş'ten 2001 yılının Temmuz ayında geldim. Eğitime gelmek kendi önerimdi. Partinin verdiği eğitim şansını değerlendirip pratikte zorlandığım, aile ve çevre ortamından aldığım özelliklerimi aşip yeni bir kişilik ile çıkış yapmak he-

defimdi. Eğitime bu temelde yaklaştım. Eğitime katılımda eksik kaldım, fakat yoğunlaşmada boşluk bırakmamaya çalıştım. Savunmaları işleyen arkadaşların sayısının artırılmasıyla bir düzey kazanıldı. Arkadaşlar ellerinden geleni yaptılar. Bu eğitim sürecinde kendimi daha iyi tanıdığımı belirtebilirim. Pratik alanda yontemsiz ve üsluptaki hatalarımın kaynağını eğitim sürecinde açığa çıkartıp yöneldim. Kitap okuma alışkanlığım gelişti, bireysel eğitime önem vermeye başladım. Tahlil etme gücüm arttı. Dinin üzerindeki etkilerini savunmanın ışığında açığa çıkartmaya çalıştım, fakat dinin üzerindeki etkilerinin ağır olması nedeniyle şimdi de zorlandığımı belirtebilirim. Savunmalardan aldığım güçle henüz eksik kalan yönlerimi de tamamlayacağım. Düşüncede dar olduğumu, tarihsel gerçekliği anlamadığımı açık görebilmekteyim.

Önderliğin savunmalarında sistemleşen ulus, cins ve sınıf özgürlüğüne dayalı çizgi-

bir hayal ya da bir rüya gibi geleceğin ütopyasını bugüne getiren yirminci yüzyılın Sokrat bahçelerindeydik. İç çatışmalar, tartışmalar ardından gelirdi sessizlik. Dikenlerin arasında gül olmanın, zakkum değil gül gibi patlamanın savaşımıydı bizimkisi. Kendi kendimizle yarışmadaydık. İçimizdeki karanlık ile aydınlığın ya da güzellik ile çirkinliğin sonsuza dek sürecektir çelişkisi ve birliğini, biz yaşamının tek anlamının savaş olduğunu öğrendik. sevginin güzelliğini savaşla öğrendik. Tüm insanlar için eşit, özgürce bir yaşam, tüm ayrılıklara ayrılıkçılara inat, gerçek sevgiyi ve aşkı arayan İsaydık...

nin tarih ve toplum çözümlenmesine karşı çıkmamakla birlikte, daha da derinleşen önceki düşünce sistemimi değiştirmeye çalışıyorum. Birey gelişiminde her üç noktanın özgür bir biçimde uygulanışı gerekmektedir. Tümüyle anladığımı belirtmem, özgür ve eşit çizginin düşünsel ve pratik militanı olma gücüne ulaşma her yönüyle savunmalar çerçevesinde olmazsa da eskiye oranla bir gelişim seyri izlenmektedir. Kadının özgürlüğünün gerekli ve haklı bir çıkış olduğu, cinsler arası eşitlikle dürüst bir düşünce sisteminin olabileceği kanaatindeyim. Önderliğin belirttiği biçimde, kadınla özgür ve eşit bir ortamda paylaşım düzeyine ulaşmasam da daha önce de çabam vardı, bunu derinleştirmeye, bu konuda da yetkinleşmeye çalışacağım.

Önderliğin savunmalarında belirttiği tarihsel materyalist düşünce ve materyalist bakış açısına ulaşmadan idea-

list düşünce ve metafizik bakış açısının ortadan kalkmayacağını, özümseme ve benimseme olmayacağını açıkça görmekteyim. Savunmaları ancak bu düşünce tarzıyla daha iyi anlayabiliriz. Önderliğin yaşama ve mücadeleye bakış açısı her yerde, ne zaman olursa olsun, istekli ve sürekli bir biçim almıştır. Bunu İmralı sürecinde daha da çarpıcı görmek mümkündür. Kendisini halkı için adayan, bunun için sürekli mücadele eden bir tarzı vardır. Kendimi bununla kıyasladığımda, gününbirlik yaşam tarzının ve kısıtlı mücadele biçiminin olduğunu görmekteyim. Kendimi sürekli eğiterek, bireysel eğitimime devam ederek, anladığımı da anında pratikleştirerek bu çizgiye ulaşmaya çalışacağım.

Savunmalardaki sosyalizm anlayışı, bireyin gelişimi, bireyin toplumla ilişkilenebilmesi esasları, yine Neolitik sürece benzer bir çağa ulaşma hedeflenmektedir. Bilimsel çerçevede, sınıf intiharı yapmadan ortak bir anlayışla sosyalizm anlayışının demokratik çerçeveler ile donatılması gerekmektedir. Birey olarak sosyalist bir kişiliğe ulaşma hedeflerimizi sürdürmekte, bunları tam olarak özümsemeye çalışmaktayım. Bu anlayış çerçevesinde savunmalarda PKK'nin ideolojik kimliğini farklı bir biçimde belirleyen Parti Önderliği, stratejik değişikliklerle birlikte ideolojik etkilenmeleri değiştirerek yeni bir kimlikle belirleme yapmaktadır. Legalleşebilme, sistemin içine girip sistemi değiştirebilme gücüne ulaşmalıdır. Savaş tarzında, meşru savunma pozisyonunda kal-

maya devam ediyor.

Savunmalarla Kürt tarihine farklı bir biçimlenme, döneme göre bir çizgi belirlenmiştir.

"Üçüncü alan teorisi, demokratik devlet, demokratik toplum ve demokratik siyaset ile bunların ilişkilerini doğru düzenleyen yeni sürecin mücadele tarzı olacaktır. Devlet ve şiddet anlayışından uzak, demokratik kitle örgütlerini esas alan yoldur."

Demokratik çözüm programının hayat bulması için, başta kendi tarafımızda gerekli değişiklikleri yapıp öyle mücadele etmeliyiz. Alanlara özgü programların belirlenmesi ve hareketlerin oluşturulmasıyla somut projeler ortaya konulmalıdır. Tüm alanlarda sivil toplum örgütlerinin artırılması, bunların güç haline gelmesi, sistemi zorlayan düzeye getirilmesi uygun olacaktır. Milliyetçi çizgi, menfaatçi sistemle bütünleşen bir çizgidir. Demokratik çizgi ise daha çok insanlık çıkarına, eşit adaletli ve özgür bir yaklaşım ile bireyi ön plana çıkaran bir sisteme sahiptir.

Üçüncü alan teorisi, demokratik devlet, demokratik toplum ve demokratik siyaset ile bunların ilişkilerini doğru düzenleyen

yeni sürecin mücadele tarzı olacaktır. Devlet ve şiddet anlayışından uzak, demokratik kitle örgütlerini esas alan yoldur. Örgüt ve eylem çizgisi daha önce varolan aşmayan, sorunları tam olarak çözemeyen bir durumdaydı. Bu, her şeyi inkar anlamına gelmemelidir. Yeni örgüt ve eylem çizgisinin uygulanır gücü ve mantığı olmalıdır. Sivil toplum örgütlülüğü, bunun oturtulup gelişimi sağlanmalı; halk demokratik ölçülerle siyasal kitle mücadelesine ulaştırılıp bu mücadele süreklileştirilmelidir.

Yeni sürecin teminatı olan meşru savunma çizgisi, geri çekilme sürecinden bu yana oturtulmuş olmasına rağmen, eksik kaldığından Önderliğin eleştirilerine maruz kalmıştır. Halkın geliştireceği mücadelenin moral ve teminat kaynağı gerillanın kendisini güçlendirmesi gerekmektedir. Meşru savunma çizgisiyle sistemi boşa çıkarıp düşürmeyi hedeflemeliyiz. Tüm faaliyet alanlarında, askeri veya siyasal alanlarda, meşru savunma hakkı gizli tutulmalı, gerektiğinde uygulamaya geçirilmelidir. Halk da siyasal serhuldan hareketi ile meşru savunma pozisyonunda olup bu hakkını kullanmalıdır.

Yeniden yapılanan PKK hareketinin örgütsel yapılanması, çok yönlü mücadele tarzı gelişmeli, tek yönlü olmamalıdır. PKK, çıkışında reel sosyalizm ve ulusal kurtuluş hareketlerinden etkilendiğinden örgütsel yapısı da buna benzemekteydi. Yeni süreçte etkilenmeleri aşılıp, özgün durumlara göre; örgütlenme, çoğulculuk ilkesi olan demokratik ölçülerle olmalıdır. Yeni süreçte, her parti militanı, savunmalar ışığında eğitim görüp yetkinleşmeli, uzmanlaşmalı halkı da bu hususta eğitmelidir. Tüm evler eğitim yuvalarına dönüştürülmeli, savunma ışığında hareketlendirilmelidir. Önderliğe doğru bağlılık, hedeflerini uygulamak ve bilimsel olarak bağlanmaktır. Yaklaşım bu düzeyde olmadıkça gerçek bağlılığa ulaşamayız. Önderliğin çizgisini hayata geçirecek militan, komple bir kişili-

ğe sahip olmalı, demokratik uygarlık manifestosuna uygun bir kişiliğe ulaşmalıdır. Diyalektik materyalist düşünce tarzına ulaşmalı, tarihi tahlilleri, alternatifleri kendisine örnek olmalıdır. Önderliğin yaşam tarzı ve gerçeğine ulaşmalıdır.

Apocu bir militan olarak, yeni sürece savunmalardan anladığım güç ve benimsediğim kadarıyla hazırlanmaya çalışıyorum. Savunmalar üzerine daha da derinleşip, bunu tam olarak pratikleştirmek istiyorum. Bu süreç içerisinde savunmalardan aldığım güç ve moralle, irademle ideolojikleşmek, bununla Apocu militan tarzına ulaşmak istemindeyim. Parti, bilinç ve kabiliyet düzeyime göre hangi faaliyet alanına gönderirse göndersin başarıp mücadele edeceğim. Beni mücadele etmede zorlayan bir husus yoktur.

Kapsamlı ve derinlikli olarak verdiğim bu özeleştirici raporunun sonunda, yaklaşık altı aydır Parti Merkez Okulu eğitim devresinde, savunmalardan ve eğitim ortamından aldığım güç ve moralle demokratik uygarlık manifestosunun bir militanı, çağdaş bilimsel bir kadro olacağıma, eğitim ortamından aldığım güç ve moralle demokratik uygarlık manifestosunun bir militanı, çağdaş bilimsel bir kadro olacağıma, savunmaların içeriğini özümseyip benimseyerek Önderliğin emeği olan demokratik uygarlık manifestosunun koruyucusu ve aktarıcısı olacağıma, raporunda derinlikli olarak verdiğim özeleştirisinin sahiptiği olup, bunu pratikleştireceğime, Parti Önderliğinin deyimi ile "sözümüz pratiğimizdir" deyiminden yola çıkarak, haklıma ve tüm insanlığa faydalı olacağıma Önderliğe, partiye ve yoldaşlarıma bağlılığımı tekrarlayarak sözümü yeniler, buna bağlı olacağımı belirtirim.

Devrimci selamlar ve saygılar
Demhat Jiyan
13 Şubat 2002

Güneşe sevdalı yürekler

hey isyan dağları
benim ben
kim miyim
sevdası yaşam
öpücüğü soğuk fırtınalar
beşiği silah
bin yılların külleri altında çıkan

benim ben
özlemi insan olan
gözleri sevgi saçan
canından can yaratan
mağrur insanım
hey isyan dağları
biziz biz

isyanlarla coşan halkım
hey isyan dağları
benim ben
yazgısı kan ve barut
aşkları toprak olan
yüreği sevda kokan
canıyla ateşi büyüten
ve gözlerinde
ırmaklar akan anayım
sevginin adağıyım
hey isyan dağları

Dicle gibi derin
Fırat gibi taşkın
ikisi gibi asi tanımaz
hey isyan dağları
biziz biz
sevdayla isyan yaratan
senden bir parça olan
özgür güneşe sevdalı yürekleriz

Ozan Serhat

gözler yangın şimdi

**"Şehitler ölümsüzdür;
çünkü onlar yaşamda
gereken sözün yegane
sahipleridir."**

Önder Apo

Adı, soyadı: İzzettin KÖK

Kod adı: Ferhat BAGOK

Doğum yeri ve tarihi: Nusaybin
1982

Mücadeleye katılım tarihi: 1999

Amed

Şehadet tarihi ve yeri: 21 Ağustos
2003, Kolik çatışması//Beşiri

bunca yıl çığlıklar koşturulmuş bu yolda
deli taylar gibi ter içinde çığlıklar
savrulan bir yanısa vurulmak için mi
yoksa dağları yırtı yırtı yürüyen
bir ırmak diliyle durulmak için mi
gözler yangın şimdi, ufuklar duman
dünya değişiyor masalı koca bir yalan
tam kırk yıl bulandırdılar suları
nilüferleri dağlara taşıdılar
kekikleri çaylara
ince ince gizlice
ve sinsice yıldırdılar karanlıklara
pınar başlarında yarpuzlar utandı
ormanda köknarlar
sonra leylak düşmanı bir akşam vakti
dünyanın değiştiğini buyurdular
ihaneti kanlı bir gelinlik içinde
yeryüzünün yatağında doyurdular

durduk düşündük sularla birlikte
dağlarla, ormanlarla, bulutlarla birlikte
durduk düşündük
nergislerle, nevruzlarla, güllerle birlikte
yok olan hiçbir çiçek yoktu yeryüzünde
durduk düşündük
martularla, turnalarla, güvercinlerle birlikte
yokolan hiçbir güzellik yoktu yeryüzünde
durduk düşündük
nehirlerle, denizlerle, okyanuslarla birlikte
yok olan hiçbir dalga yoktu yeryüzünde
tam da yunuslar sevişirken arsipel'de
tam da gökkuşağı sevinleşirken
özlenen renkler siliniyor dediler
tam da insanın insanlığına çeyrek kala
yarım metrelik cam bir savaş alanıyla
çıkıldılar karşımıza teknoloji yalanıyla
gözler yangın şimdi ufuklar duman
dünya değişiyor masalı koca bir yalan

çocuklar olurken bütün ülkelerde
ey koca nazım
ey ustamın ustam dediği
milyonlar içindeki vatansız yalnızım
çocuklar güldü demiştin o büyük ülkede
geldi gör şimdi
o yüzlerde büyümüş yarınsız öfkeyi
geldi gör
gece gelen telgraftaki yüce değer
nasıl bir körlüğe kurban verildiğini
yüreklere yükselen son anıtın da
gel gör nasıl yerlere serildiğini

sonrası vurgun soygun ve talan
sonrası gözyaşı ve kan
çaykovski hariminde bir tepinme
tolstoy sütyen boşluklarında pembe dizi
maykovski bir papaz duası belki
Puşkin çarlık özlemlerinin şiirsel gizi
gözler yangın şimdi ufuklar duman
dünya değişiyor masalı koca bir yalan

ne olur tunçtandı demirdendi demeseydin
bir tabuttan korkan o şaire gönül
vermeseydin
neruda'nın şili kasımpatılarını
Hasan Hüseyin'in kırmızı gül dallarını
howard fast'ın fırtına sonrası çağıklarını
ölmeden önce mezarının başına koysaydın
burcu burcu gürcü gürcü koksaydın
dünya değişiyor masasına kahkahalar
atsaydın
son anda sokup ellerini kanayan kalbine
çocuk yüzü yepyeni bir şir çıkarsaydın

nasılda severim seni
hiroşimalı bir kızın yaprak dudaklarında
işçi tulumuyla İstanbul'da takstın alanında
ve 1960 yazında Küba'da nasıl da severim
al şimdi ellerimi
yattığın o büyük ülkenin topraklarına uzat
yanar parmaklarım yanar

ne solohovlar ne de gorkiler var
yalnızca seni o topraklarda tutsak edenler
ve Memed'in özlemiyle oraya gömenler var

yanardağlar mı pathyor bilemiyorum
denizlerle karalar yer değiştiriyor
dinozorlar mı göçüyor yoksa
bir yanım turpan yine bir yanım gil bahçesi
bir yanım soygun yine bir yanım ter ezgisi
söyler mısın ey ustaların ustası
nedir bu değişimin yarınsız sonrası

şimdi senin ceviz yaprağı kıvıllı kıvıllı ülkende
kimin dünya değişiyor masalının halinde
ki orta asya'nın kırmızı tadı hala dilinde
kimin zonguldak madenlerinde
paşabahçe'de ve çukobirlikte
yurtiçi kargoda ve toros gübrede
direnen bütün yüreklerle birlikte
kimin dört bin yıllık güneş peşinde
adının özgürlüğü için dövüşmekte
değişen nedir söyler mısın
ahın terinin nehirleştiği bu yaşam içinde

bir tren penceresinde saman sarısı saçlar
rüzgarın yelesinde nasıl ülkeden ülkeye
beyinden yüreğe nasıl fırtınalarla koşar
o büyük coşkular
o sonsuz duygular
uzansam her teller şimdi ellerim yanar
her biri beş dolara bir masadan uçar
bir başka masaya konar
seninse bu körkütük gidiş içinde
insanlık adına yüreğin bir başka kanar

dikersin gözlerini masmavi yarınlara
insanlığın insanca yaşamını özlürsün
ve söylenirsin kendi kendine
çağının tanığı her şair gibi sen de
ne açlık ne zulüm ne de kan
ancak biz kazandığımız zaman
ve bütün insanlık insanca yaşadığı zaman

ben yaşamum

*"Şebit komutasını
anlayabilmeli ve gereklerini
yerine getirmeliyiz. Özellikle
şehidin yaşam anlayışını
kesin temsil edebilmeliyiz."*

Önder Apo

Adı, soyadı: Muhammed Ömer

REŞİT

Kod adı: Ferhat AFRİN

Doğum yeri ve tarihi: Afrin, 1976

Mücadeleye katılım tarihi: 1995

Afrin

Şehadet tarihi ve yeri: 21 Ağustos
2003, Kolik çatışması/Beşiri

Adım yaşamdır benim
sığdırmışım sırça yüreğime dünyaları
bir şahin olur
uçuşurum özgürce zirvelerde
gökyüzünü delercesine uzanan dağ olur
değdiririm alnımı yıldızlara
buluşurum Zuhâl yıldızıyla
bir bulut olup
serpiştiririm bereketimi yer yüzüne
o zaman hayat ağacı yeşerir bağrımdan
sevgi, kavga hasret boy veririm
sonra çiçek bahçesi olur
buram buram ülke kokarım
ırmak olup coşkunca çağlar
derya olup savururum dalgalarımı
kıyılara
ve
deli bir poşrazım ben
estikçe kırarım köhne çitleri

şehidim ben
adım Mazlum'dur Kemal'dir
ve Hayri'yim ben
Ağit'in namlusundan fırlayan intikam mermisi
Zekiye'nin bedeninden yükselen alev
Ve Zilan'ın yüreğindeki sevdâyım ben

gerillanın tutuşturduğu özgürlük

ateşi

çobanın kavalındaki sevdâ

türküsü

beşikteki masum gülüşlerin

özlemi, umudu

ve çilekeş ananın yaktığı

ağıtım ben

şair olur dökerim dizelere tutkumu

ressam olur nakşederim yaşamı

tuvalle

ve tarih olur geçmişten geleceğe

uzanırım

yıkarım beyinlerde

esaret kalelerini

Prometheus olur

döndürürüm volkana buz dağlarını

ve ben

kaleleri zapt edilmez

savaş tanrısı

Spartaküs'ten Guevara'ya dek

insanlık mirası

ben kırk milyon yürek

halkımın umudu, intikamı olurum

Çünkü ben,

ateşin oğlu, yaşamın adı

Mezopotamya güneşi ÖCALANIM

ÖCALAN

*"Dört parça bir baktımın
İşgim, yanan insanlığa,
Dünyaya Evrene
Böylece acı yaşadık bu topraklarda
Böylece yürek getirdim
Yeniden çoğaldım bu topraklarda
Çünkü özüm topraktır."
Şebî Mordem Gökçar*

unutmadık

*"Şehitler, kanıtlanmış ve
tarihe mal olmuş değerlerimiz
ve gerçek önderlerimizdir."*

Önder Apo

Adı, soyadı: **Yılmaz ŞİMŞEK**

Kod adı: **Harun**

Doğum yeri ve tarihi: **Bismil, 1983**

Mücadeleye katılım tarihi: **1995**

Kelareş

Şehadet tarihi ve yeri: **21 Ağustos**

2003, Kolik çatışması/Beşiri

Yaralı bayramlar geçti
Mevsimler, bütün anlamlarıyla
Yüreğin koyu yerinde birikenler
Kendi takvimleriyle gelip geçtiler
Gelip geçti şehirler ve ölümler

Unutmadık

Topraktan çoban yıldızına değin

Hey yer

Her şey

Mümkündü

Nazım kadar coşkulu

Aragon kadar aşık

Lorca kadar yaralıydık

Unutmadık

Orada bir coğrafya yağmalanıyor

Orada gazetelerin ofset baskısı

Orada yeniden yazıyorlar 835 satır

Ve umudunu kaybetmeyen şehirler

Gökyüzünün karanlık kefeniyle örttük

Yıldızların delik deşik ettiği ölümleriz

Adsız ölümleriz

Adları bir coğrafya ile yan yana yazılan

Gövdelerinizi unutmadık, unutmadık hiçbirinizi

Savaşlar ve pazarlar çağıydı

Aynı silahlardı kullandığımız

Aynı çarşılar aynı kandı

Sevgiye ve kurşuna açılmayan yüreklerden

geçtik

Pusu yataklarından, dağılmış bahçelerden

Viran tarihten
Uykuları çevik, namlularını oğulları
gibi seven
Çocuklar gibi küsüp
Kırda gelincikler gibi gülümseyen
Musademe çocuklarını gördük
Geçip gidiyorlardı
Tarihin en uzun gecesinden
Pazarlarda aynı kan
Aynı paranın değış tokuşanda
Karanlık çarşılar
Aynı kanlı tarih her defasında
Bir biz kaldık bu kadar içindeyken
hayatın
Ölüme yakın duran
Bir de on binlerin korosunda
haykıran
İntifada intifada intifada
İki güzelliğimiz vardı bizim
Ufkumuzdan inen
Ve bir daha geri dönmeyen iki
güzelliğimiz
Birini kurşunlar, ötekini ofset baskılı
resimler aldı
Otuz üç kurşun sıkıldı her birimize
Kutuplar kadar uzak, baba ocağı
kadar yakın
Doğunun gündüz ve gecelerinde
Otuz üç yıldız
Hala ışığını gönderiyor bize
Birkaç çakmaktaşı cebimde
gezdirdiğim

Birkaç karanfil
Yol için ipek, uyku için maya
Kalbiniz için
Kara bir yemin gibi çırılçıplak
Kelimeler getirdim
Kaybolmuş yüzyılların vatanında
Ölümün erken takibe aldığı çocuklar
Dağlarda değilim sizinle birlik
Yalnızca mataranıza su vermeye geldim
Nazım kadar coşkulu
Aragon kadar aşık
Lorca kadar yaralı
Serap ile hakikat arası
Çağın aşamadığı uçurumlarda
Gider gelirim gider gelirim
Efsanelerin çeşitlendiği yol
ağızlarındaki büyük kamaşma
Anda gizlenen zaman
Ateşin avesta dili
Bitkiler, otlar, kökler
Dağlanmış dil, narin rengi
On binlerin dönüştüğü uğuldarken
Doğunun yeni defteri
Topraktan çoban yıldızına değin
Her yer her şey karanlık bir pusuda
Yazının, tekerleğin, tarihin
İlk çocuklarından
Ey büyük Mezopotamya
İki bin yıllık gece
Dön geri bak
Kardeşlerim ölüyor kalbimin
doğusunda

Başkanlık Konseyi'ne 2003 yılı bilgilendirme raporumdur

**“PKK ve direniş hareketi
eğer bu duruma gelmişse,
şehitlerin gücü, komutası
altında gerçekleşmiştir.”**

Önder Apo

Adı, soyadı: İzzet YILMAZ

Kod adı: Piro ŞERKAN

Doğum yeri ve tarihi: Karayazı
Erzurum, 1981

Mücadeleye katılım tarihi: 1999
İstanbul

Şehadet tarihi ve yeri: 21 Ağustos
2003, Kolik çatışması/Beşiri

*B*en İzzet Yılmaz, 1981, Erzurum/Karayazı doğumluyum. Mücadeleye 1999'da katıldım. Güney'den kendi bireysel önerim sonucu 2001'de Amed eyaletine geldim.

Hepimizin de bildiği gibi parti ve ordu olarak yeni ve sancılı bir süreci yaşıyoruz. Girilen yeni süreçte kuzey eyaletlerinin rolü elbette farklı olacaktır. Buna bağlı olarak Amed eyaletinin rolü daha da önemli olacaktır. Çünkü Amed, hem halk bakımından hem de coğrafi anlamda ulusal kurtuluş mücadelemizin nabzının yakalanıldığı bir yerdir. Bu anlamda yeni süreçte önemli görevler üstlenecek eyaletlerimizin başında Amed gelmektedir.

Amed eyaletinde özellikle son dört yılda ciddi sorunlar yaşandı. Bu sorunlar daha çok yönetimlerin yetersiz kalışlarından kaynaklanıyordu. Tabii merkezin 2001-2002'de yaptığı takviyeler ve en son Lice'de yaşanan kayıplar hem yapıyı hem de yönetimi bütünlükten bir yoğunlaşmaya götürdü diyebiliriz. Geliştirilen eleştiri ve verilen özeleştirilerin başarıyı getireceğine inanıyorum.

Yapının durumu: Yapının yeni ve tecrübesiz oluşu beraberinde tarzı tutturamayı doğurdu. Meşru savunma anlayışının pratikte uygulanmamasının kaynağında bu sebeple birlikte nitelik yetersizliği yatmaktadır. Bütün eğilimler ve yetersizlikler, birbirini kabul etmemiş, sorunları üstte bulma biçiminde yansıyor.

Yönetimin durumu: Eyaletin yaşadığı en temel sorunlardan bir tanesi yönetim sorunudur. Yönetimde yer alan bazı arkadaşların olmaz teorisi, bazı arkadaşların pasif kalması, bazı arkadaşların yanlış düzenlemeleri ciddi sorunların yaşanmasını beraberinde getirdi. Mevcut yönetimde de pra-

тік yaşamla bütünleşme sorunu yok, ama ideolojik hakimiyet yetersizliği vardır.

Eyaletin durumu: Mevcut durumda eyaleti bir bütün olarak tanımada sorunlar yaşanmaktadır. Araziyi, ilişkileri tanımda sorunlarımız vardır. Araziyi, ilişkileri tanıyan hakimiyet sahibi kadrolar gönderilirse bu sorun ortadan kalkacağını düşünüyorum. Buradaki yapı da elbette ki zamanla öğrenir, ama zaman kazanmak açısından tanıyan kadrolar gönderilirse iyi olur.

Kısaca şu belirtilebilir; bu eyalet iki yıldır kadrosuz kaldı. Bununla bağlantılı olarak birçok sorun yaşandı. 2001 yılında eski arkadaşların Güney'e gitmesi, kalanlardan da Cigerxwin, Giverra, Akif, Cesur arkadaşların şehit düşmesi eyalette kadro sorununu doğurmuştur.

Mevcut durumda kısmen bu temel sorun aşıldı denilebilir.

Düşmanın durumu: Düşman daha çok istihbarat yoluyla denetime alma ve yönlendirme sonuc almak istiyor. Operasyonlarını bu çerçevede geliştiriyor. Yani düşman ilişkileri kontrol altına alarak, telefonları, cihazları dinleyerek, hareketimizi takip ederek, köylere giriş çıkışlarımızı denetim altına alarak sonuç almaya çalışıyor. Bu tarzıyla bağlantılı olarak yer yer sonuç aldığı da belirtilebilir.

Halkın durumu: Geri çekilmeden sonra eyalette bir otorite boşluğu yaşanmıştır. Ki bu durum halen devam etmektedir. Halkın en büyük şikayetleri gerillanın yersiz şahadetlerine ve DE-HAP'lı belediye başkanlarına yönelik olmaktadır. Zaten mevcut durumda yurtsever kitle şehirlerde yoğunlaşmış ve halk, parti kadrolarının yasal kurum ve kuruluşlarda bulunmasını istiyor.

Son olarak belirtmek istediğim nokta ise eyalete gelen takviyelere ve eyalete yapılan düzenlemelere ilişkindir. Bu konularda biraz daha dikkat edilirse iyi olacağını düşünüyorum.

*Devrimci selam
ve saygılarımla
Piro*

söz geçiremem şimdi

**"PKK şehitleri insanlığın
en kökdü şehitleri olarak da
düşünülmeye değerdir."**

Önder Apo

Adı, soyadı: **Deniz YANAT**
Kod adı: **Şerwan BATMAN**
Doğum yeri ve tarihi: **Manisa**
1980
Mücadeleye katılım tarihi: **1999**
Şehadet tarihi ve yeri: **21 Ağustos**
2003, Kolik çatışması/Beşiri

*Deniz dalgaları vurur yüreğime
Bir dalga, diğer dalgaya bırakır yerini
Bir damla diğer damlaya
Deniz'sin
gidiyorsun, hadi git.
yolun açık olsun.
Bir tas su gönder Munzur'dan hele.*

*Yarısını yollarına dökem,
yarısını da şu naçar yüreğe.*

*Uzatır elini,
Küçük deniz olur,
Delikanlı sakalları deyince yüzüme
Büyür şervan olur.
Yüzü yüzümdür.
"İçimin gülen yüzü" olur,
Film şeritlerinde siyah beyaz sahneler,
Veda sözünde
asılı kalır çocukluk hatıraları.*

*Yolun açık olsun.
Unutmadan,
toprağa usulca basacaksın, incitmeden,
geldiğinin müjdesini verir gibi,
Selam söyle Garzan'a.
Dağ, dağ
su, su
çiçek, çiçek selam söyle.*

*Bizim memlekettir orası
iyi bak.
Bir bakışta yirmi yılın özlemini tada tada.
acısını yüreğine çeke, çeke.*

Yoldaşlarıma da söyle selamımı.

Ş.Axin Babafarxiya'yı söyleyin siz
geçerken.

Hangisini söylesem,
o kadar çok ki.

Dur sokma beni telaşa,

En iyisi not yazam,

özlemlerle

hasretlerle

umutlarla dolu bir not,

Yasın ve ağıtların olmadığı

bir not yazam onlara.

Yol üstüdür

Bir okursun değil mi geçerken,

usulca ama,

şiiir okur gibi,

şarkı söyler gibi oku.

Sen gittin gideli,

Meret kabuslar bırakmaz yakamı.

Küçük bir kız çocuğu görürüm

beli kırılmış,

Kaldırırım belim kırılır,

Sana söz verdiğim,

O bol yoğurtlu, sarımsaklı cacık

ve makarna, belim kırılır gibi

dökülür,

Engin denizleri aşıp gelmiş

insana,

Yedi yüz kişinin içinde

ölmek zor gelir,

Ağustos'un 15'inde.

Hazırlıksız vedalaşmadan gitmek

zor gelir küçük kız çocuğuna,

Korkularım büyür,

belim kırılır.

Kız kardeşin Özlem gelmiş,

tüm özlemleri, selamları

toplayarak

seni görmeye gelmiş,

Bir selam sal

şu an neredeysen.

Torbasını boşalttı

boş göndermek yakışmaz bize

Yıldızları izlerim

Belki bir şey söyler diye

Hiçbiri düşmez dağ yamaçlarına

Oysaki radyolar nasıl da yalanlar

Bir selam geldi radyodan

zor, sancılı

İçimin gülen yüzü yığıldı

ağırlaştı

Zor olmuştu

belim kırıldı

İçimde bir yas,

ama düğün alaylarındayım

Dilimde bir ağıt

ama halaylardayım

Omuzlarda bir insan

kan barut kokulu

uzatırım elimi

küçük Deniz olur

Değer ellerim yüzüne

Büyür Şervan olur

Sarılr sevdaya

düşer toprak olur

belim kırılır

Allı turnam

selam söyle demiştin bizim ellere

mesken tut dememiştin

ne oldu Can, dedirtmeyecektin hani

Hani Munzur'dan bir tas su

gönderecektin

Munzur'u göndersen bile nafile

söz geçiremem şimdi

şu naçar yüreğime

yağmur sevdası

"Şehitlerimiz onur ve insanlık
sözümüzdür. Başarı ve zafer
yürüyüşümüzdür."

Önder Aפו

Adı, soyadı: İsmail DAĞ

Kod adı: Cemşit

Doğum yeri ve tarihi: Bismil/Amed
1984

Mücadeleye katılım tarihi: 1998

Amed

Şehadet tarihi ve yeri: 24 Ağustos
2003, Garzan

Yağmur yağıyor
Bir babar sababı
Üçütür beni
Islanan bayallerim
Titreşir avuçlarımda alevler
Yangına su serpende bani
Tutuşurum inatlarımla
Korlaşır gürleşirim
Yine de buza kesmişçesine
Üçürüm
Yangına tutmuşçasına
Damlasında boğulurum bazen
Bazen alır başımı
Okyanusunda süzülür giderim
Ulaşılmayana
Aşk tanıyanınız yok mu
Tarifi bilinmez mi
İşte tanınmazdan bilinmezden
Öylesine vurgunuyum
Yeşillenen çimene
Dalında sökmüş tomurcuğa
Ama zordur bana çekilmez
Dinmez geleni
Avuçlayıp
Koklanmayı
Ulaşılmayı
Ölümü bilmezler ne sanır...
Ölümdür adı bela
Adı can yurdunda
Zincirli el ve bilektir
Bir yağmur suyunda vuruldum
Sevdaya
Özlemine ne denirse artık
Bir yağmur damlasına kıydım
Göz yaşlarım boğar yağmuru
Ellerim günabkar

Gözlerim günabkar
İrmağında çırpındım
Bir akşam üstü
Hasretlerimin körelttiği
Gecelerime doğarsın
Latman için umutlarımı
Arzularımı
Muhtaçlığımı
Körelen gözlerime renk
Engibeli yollarıma sürat
Ama yağmur tenlim
Aşkım firar
Aşkım divane
Aşkım yasadık
Aşkım suçlu
Oysa inançlarım hasret
inançlarım atom
kivilem yeter
olabilmek
Gün ile doğabilmek
Benimki...
Çamurlardan inşa etmek
Rub bulmak
Çekilmez acılardan
Yokluğunda
Can
Kan bulmak

Bir bayat dâba kurmak
bakışlarına sınımsız
Hayal ellerinde
Hayal beninde
Hayal sularında
Yenilmeyi bilmeksizin
Durmadan duraksamadan
Köymek yeter
O yeşile
O tamurcuğa
O aşka
Şimdi gözlerinde
Ateş topunda

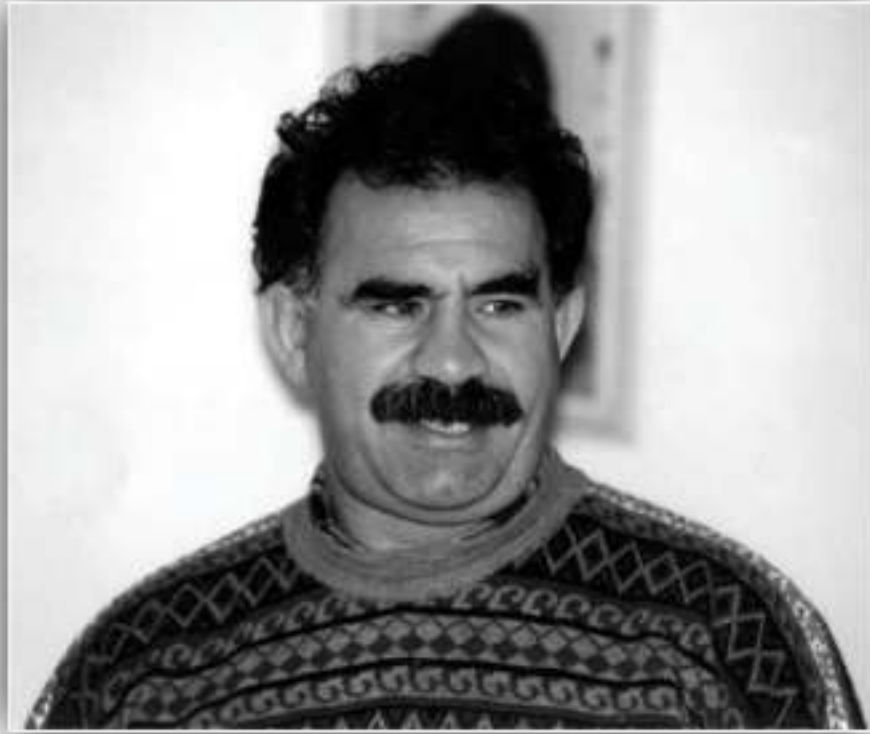
Saklı duru özgürlük
Kaldır büküklüğünden boynunu
Şafağa kenetle gözlerini
Onunla doğup yükselir
Görmez misin

Aba avuçlarındaki aşk
Avuçlarındaki sevdan
Avuçlarındaki bayallerin
Avuçlarındaki babarı
Kaldır bağucuna ellerini
Yırtılsın zamanın kara bulut per-
desi
Zafer müjdele
Mezgin de
Patlasın umutların
Ülkeme söylemeli'sin
Şarkılarını
Melodisinde
Yağmur damlasını
Ülkeme anlatmalı'sın
Babarı el değmemiş
Gün görmemişliğini
Ülkeme anlatmalı'sın
Doğan
Günü
Yarını
Ve sonrası

Bir kalemde yazmalı
Fırçandan resmetmeli
Beyaz yapraklarda işlemeli'sin
Ve öpüp
Koynunda saklamalı'sın aşkımı
Sır vermek olmadan
Böylesine aşığına sana
Zincirlere vurulmuş tutsağı
Töbe edilene kadar söylenmeyi
Afişlenmiş suçlu doğrular gibi
Aranırım
Senden ve sevdalarımın

Karadeniz Eyaleti

istersen çeliği batır kanıma
istersen her gün
kurşuna diz beni
yüreğimi kopar al istersen
ama gözlerimi bana bırak
yürümek istiyorum
çünkü,
ay ışığında yürümek ister
gerilla

"Kendi g hitlerinin anısına yerinde ve zamanında mücadeleyi yükselten, anılarına anında sahip çıkan büyük bir davanın sahibi, yürütücüsü olur. Onlar büyük bir yaşam, halkın tümünün yaşamı olurlar. İnsan kendi tarihi üzerinde bir kez daha durduğunda yine parti tarihi üzerinde durduğunda rahatlıkla diyebilir ki, bu tarih g hitlerin tarihidir. Bu tarih g hitlerin kancıyla yazılmıştır. Bunun için de diyoruz ki, bizim esas ve daimi önderlerimiz g hitlerin kendisidir."

 nder Apo

son yolculuk öncesi

2001 yazı geldiğinde, grupların Kuzey'e girebileceği yönünde durumlar çıkmaya başlamıştı bile. Bunun üzerine Kandil başta olmak üzere, farklı alanlardan arkadaşlar Kuzey'e gitmek için toplanmış bulunuyordu.

Dersim, Botan, Amed ve Erzurum'a, kısaca gidilecek alan hakkında bilgi sahibi olabilmek için kısa eğitim devreleri başlamıştı. Teknik vb eğitimler görülmüş, gerçekleşecek HPG I. Konferansı'na katılım ardından yoğunlaşmanın başlatılması esas alınıyordu.

Dersim eyaletine gitmek üzere toplanan gruptan bahsederek yazıya başlayıp, bu grupta şehit düşen arkadaşların anılarının gereği olarak o arkadaşları anlatmaya çalışacağım.

Biliyorum ki kesinlikle içinde eksiklikler taşıyacaktır. Tamamı dile gelemeyecektir. Ama önemli olan, en azından bu arkadaşların unutulmaması ve yitip gitmemeleri. Birer adsız kahraman olmamaları. Bunun için de eksiklikler içerse de kutsal bir görevdir bu can yoldaşlarımızı yazmak.

Aslında istemim Karadeniz'e beraber gittiğimiz Cenk (Barış Şenol) arkadaş hakkında bir şeyler yazmaktır. Cenk arkadaş ile birlikte Munzur (Hüseyin Gül), Ferhat (Raman Doğan), Baran (Mehmet Nevafnas), Hüseyin (Hasan Ertuğrul), Yılmaz (Yıldırım Yıldırım), Hacı (Molla Kaynak), Biryar (Hekar Ahmet) ve Ejder (Ömer Çiftçi) arkadaşları da gücümün yettiğince yazmaya çalışacağım okuyuculara...

Cenk ve Ferhat arkadaşla Kuzey'e gidecek güçlerin toplandığı süreçte tanıştım. O zaman Dersim'e gidecek güçler arasında yer alıyorlardı. Mutluydular, heyecanlıydılar, yerlerinde duramıyorlardı, gözleri ışıltı ışıltı.

Cenk arkadaş ise Türk bir arkadaştı. Partiyeye bir grup olarak gelip katılmışlardı. Gerillaya katıldığında da Karadeniz'de faaliyetlere katılmak istemiş, ama ilk katıldığında bu mümkün olmamıştı. Şimdi O da bunun sevinçini yaşıyordu. Biraz beklemişti, ama olsun gidecekti ya, önemli olan buydu. Karadeniz'e ulaşmak için öncelikle Dersim eyaletine gitmek gerekiyordu. Karadeniz'e açılımlar Dersim üzeri oluyordu.

1999 yılının 2 Ağustos'unda, Önderliğimizin stratejik değişimle birlikte verdiği geri çekilme talimatı ile beraber Karadeniz ve Koçgiri eyaletleri de boşaltılmıştı. Araya bir hayli zaman girmiş, bu da beraberinde her iki alanın bilinmezliklere bürünmesine yol açmıştı. Orada bizleri neyin beklediğini hiçbirimiz bilmiyorduk.

Geri çekilme sonrası bu alanlarda neler yaşandı? Düşmanın halkın üzerinde ne gibi yaptırımları uyguladığının bilinmesi, öğrenilmesi gerekiyordu. Aradan dört buçuk yıl geçmişti. Bu süre zarfında orada güçlerimizin bulunma-

ması aleyhimize bazı sonuçlara yol açmış olabilirdi. Bilinmezliklere yol almamak için durumları öğrenmek ve ona göre hareket etmek gerekiyordu.

2001 yılında yapılan HPG I. Konferansı ardından, Temmuz sonlarında 15 kişilik bir grup olarak yola çıktık. Bu grup Dersim'e gidecek ilk gruptu. O yıl iki grup gitmek için hazırlanmış olsa da ikinci grup yıl sonuna doğru ancak gelebilecekti. Kurye sorunu yaşanabilir diye de 6 arkadaş Dersim eyaletine ulaşabilmişti. Grup olarak yaklaşık üç aylık bir süreden sonra nihayet Dersim'e ulaşabildik. Ulaştığımız zaman grubun hemen hemen hepsi batı alanına geçmişti. Bizim grup da birkaç arkadaş dışında batı alanına geçtik. Kış yaklaştığından, kış hazırlıkları faaliyetlerine katıldık. Yaklaşık bir ayımız böyle kamp hazırlıklarıyla geçti.

18 Kasım'da kış kampına girdik. Bazı arkadaşlar ilk defa kuzeyde bir kış süreci yaşayacaktı. Daha önce Güney'de dikkate alınmayan birçok konu, kuzey'de hassas, dikkatli ve titiz yaklaşımları gerektiriyordu. Kısacası gerillacılığın beş parmak formülü hiçbir ayrıntısı gözden kaçırılmadan uygulanmak zorundaydı. Gizlilikten tutalım hareket tarzı, inisiyatif, vuruş tarzı, yaratıcılığa kadar hiçbir eksiklik içer-

Şehit Şerif mezarlığı

"Bu kadar hayatını adanışlara, bu kadar tarihi şahadetlere verebileceğimiz en iyi cevap, en özgürlükçü ifadeye ve uygulama tarzına kavuşmaktır. Bu, geliştirmeye çalıştığımız yaşama saygının bir gereğidir. Bize de bu konuda oldukça ciddi tutum sahibi olmak yaraşır."

Önder Apo

meden uygulamak gerekiyordu. Savaş hata, cidiyetsizlik kabul etmiyordu. Kuralları vardı ve bu kuralların ne pahasına olursa olsun uygulanması gerekiyordu. Yapılacak olan hata sadece yapanın canına mal olmaz, uğruna mücadele verilen değerlerin de zarar görmesine, yanındaki can yoldaşının hayatına da mal olabilir.

Kışın havalar açık olduğunda, sığınığın üzerindeki kar eridiğinde bir arkadaş kamuflaj için görevlendirilirdi. Bu tür durumlarda en temel şey kamuflajdı. Kamuflaj yapmakla görevlendirilen bir arkadaş bir gün görevini tam yapmadı. Tekmilde, Cenk arkadaş bu arkadaşın görevini doğru yapmadığı konusunda eleştiri yapmış ona kamuflajın önemini anlatmaya başlamıştı. Cenk arkadaş sorumlu değildi belki, ama doğal sorumluluk anlayışı çok yüksek bir arkadaştı. O'nun uzlaşmaya izin vermeyen bir kişiliği vardı. Bu tavırları çevresindekilere de güven veriyordu. Bazı zor anlarda, birlikte olduğu birimin yaşamını hemen düzene sokuyordu, bu konuda inisiyatif sahibiydi. O'nun olduğu yerde her türlü kaygı uzak dururdu. Hele de güvenlik konusunda hiçbir sorunun, gevşekliğin yaşanmasına izin vermezdi. Fedakardı, kendini yorardı, işleri kimseye bırakmazdı. Nitekim kendisi de bu özelliğinden dolayı görev almaz, arkadaşlarla arasının açılmasını istemezdi. "Ben görev alsam ya da komutanlık yapsam, belki bu kadar fedakar davranmak yerine, sorunlarla uğraşarak geçiştirme mantığına düşerim. Bir de fazla geniş bir yapıya sahip değilim. Her an tepkilenecek durumlara girip arkadaşları kırmak istemem" derdi. Çünkü O, yoldaşlarını her şeyden çok severdi, kendisi kırılсын, ama yoldaşları kırılmasını istedi.

Ferhat arkadaş daha küçükken ailesi Varto'dan Manisa'ya yerleşmek zorunda kalmıştı. Ama o kendini bildi bileli hiç unutmadı memleketinin toprak kokusunu, hep özledi. Ailesi de helki ülkesinden uzaktı, ama yurtseverlik özlerini hep korumayı başardı, erimedi. Ailesinin bu özü Ferhat'a da yansımıştı, zaten bundandı ülkesini bu derece sevmesi ve özlemesi.

Manisa'da büyüdüğü ortamda karşıt düşünceler sürekli çatışma halindeydi. MHP'nin yoğun baskıları vardı. Bu çelişkiler O'nu da mücadele içerisine çekmişti. Büyüdüğü mahalle, çoğunlukta göçe zorlanmış insanlardan oluşuyordu. Kürt halkı olması ve kendisinin de bunlardan biri olması ister istemez MHP gibi paramiliter kesimlerle çatışmalı bir ortam yaratıyordu.

Ferhat arkadaşla da 2001 yılında, Dersim gruplarının hazırlandığı süreçte tanışma fırsatı bulduk. Özel kuvvetlerde yer alıyordu. Özel kuvvetlerin ilk kurulduğu süreçlerden beri bu örgütlenmesi içinde yerini almış, özel kuvvetler bünyesinde eğitim görmüştü. Dersim'e gitme önerisi kabul edildikten sonra, Dersim grubuna dahil olmuştu. Kendisi de gruplara patlayıcı eğitimi veriyordu. Dersim grubu dışında tüm Kuzey gruplarına patlayıcı eğitimlerini Ferhat arkadaş vermişti.

Grubun oluşumu tamamlanmıştı. O sene Dersim eyaletine 39 arkadaş gidecekti. Grup Dersim'e sağlam ulaşmıştı. Ferhat ve Cenk arkadaşlar Manisa'da büyümüşü. Birbirlerine bazen Manisa anılarından bahsederlerdi. Biz henüz Güney'de patlayıcı eğitimi görürken, bir arkadaş Cenk arkadaşla nereli olduğunu sordu. Cenk arkadaş da Manisalı bir Türk ve yörük olduğunu söyler. Bunun üzerine aynı arkadaş Ferhat arkadaşla nereli olduğunu sordu. Ferhat arkadaş da Cenk arkadaşın söylediklerinin aynısını söyledi. Arkadaş tam inanmışken, Cenk arkadaş gerçeği söyleyince, Ferhat arkadaş Cenk arkadaşla "aceleci davranıyordum ne güzel yutturmuştuk" diyerek şakalaşmışlardı.

Ferhat arkadaş, her konuda arkadaşlarına yardımcı olmada, destek sunmada geride kalmaz, hiçbir hesaba girmeden her şeye kaygısız katılırdı. Yoldaşlar arasında saygı, sevgide kusura düşmeden, elinden geleni yapıyor ve destek veriyordu. Gerçekten eyalete o sene ulaşan tüm arkadaşların bu yönlü benzer özellikleri vardı. Hemen hemen her arkadaşta bu özellik mevcuttu ve bu etrafa moral veriyordu, yaşamı daha da güzelleştiriyordu.

2002 yılında, Güney Kürdistan'dan gelen arkadaşlardan Karadeniz'e geçecek arkadaşlar vardı. Karadeniz'e giden arkadaşlardan Munzur arkadaşı tanıyordum. Tabii Munzur'u anlatırken Baran arkadaşı unutmamak gerek. Birisi kaçmıştı, bu unsurun kaçıış hem grubumuzu zorlamış hem de planlarımızı deşifre etmişti. Halktan birçok insanı ele vermiş, araziyi, geçit hatlarımızın hepsini düşmana söylemişti. Karadeniz'e ilk açılım böylesi bir dönemde gelişmişti. Baran arkadaş Siirtli bir arkadaş. Onun ailesi de zorla göç ettirilen ailelerden biriydi. Onun ailesi de Baran henüz küçükken İstanbul'a taşınmak zorunda kalmıştı. 1999 yılında ulusal kurtuluş mücadelesine katılmış, 2000 yılındaki Güney savaşına katılmıştı, grupların Kuzey'e geçişiyle 2002 yılında Dersim eyaletine geldi. Hepsisi de birbirinden değerli yoldaşlardı, fedakardılar, cana yakındılar, savaşçıydılar.

Munzur arkadaş ise, 1994 yılında Amed eyaletinde katıldıktan sonra yaz aylarında Dersim'e geçmişti. Munzur arkadaş ile 1994

yılında aynı taburda ve aynı karakol eylemi başkınında yer almamıza rağmen, ne yazık ki önce birbirimizi tanıyamadık. Nihayetinde tanışmamız, bu bahsettiğim eylemin dile gelmesiyle oldu.

Kendisi daha küçükken hem annesini hem de babasını kaybetmişti. Hem çalışarak hem de büyük ağabeyinin yardımlarıyla üniversiteyi bitirmişti. Üniversite yıllarında hareketle tanışıp katılmıştı. Girişkendi, yaşamdaki olgun duruşu, mütevazı yaklaşımı, arkadaşlarla ilişkileri O'nu kısa zamanda sevdirmişti. İlkede tavizsizdi.

2002 yılında Güney'den tekrar Dersim'e eyalet koordine yardımcısı olarak döndü, burada bir kış kaldıktan sonra Karadeniz'e doğru yol aldı.

Munzur arkadaş Güney'den gelir gelmez hemen çalışmalara katıldı, o yıl kışa girerken aktif bir rol oynadı. Arkadaşların arazi konusunda yaşadıkları zorlanmalarda arkadaşlara öncülük etti, hareket tarzı konusunda daha dikkatli ve planlı yaklaşılmasına önemle vurgu yaptı.

O kış, güç kayıp vermeden bahara yoğunlaştırıldı, eğitim gördü. Bahar süreciyle bir-

likte yeni düzenlemelere gidildi, hazırlıklar tamamlandı. Herkes oldukça coşkulu ve moralliydi. Kış kayıp vermeden geçirmek, eğitim görmek oldukça zordu Kuzey eyaletlerinde. Ve biz bu kış onu başarmıştık.

Munzur, Cenk, Ferhat ve Baran arkadaş daha biz ulaşmadan batı için ayarlanmış ve tam olarak hazırlanmışlardı.

Biz de doğuda geçirmiştik kışı. Baharla birlikte bizim grup da doğudan batıya geçti. O zaman henüz Karadeniz gücünün sayısı belirlenmemişti. Ardından sayı belirlendi, düzenlemeler somutluk kazandı.

2003 yılında, ilk Karadeniz grubu altı kişiden oluşuyordu. Birisi kaçtı ve hepimizi zor duruma düşürdü, diğer 5 arkadaş ise bütün zorlanmalara, zorluklara rağmen Karadeniz'e ulaşmayı başardık. Her dört arkadaş Dersim'in batı bölgesinde kalmıştı. Ben ise doğuda kışı geçirdikten sonra, haziran ayında batıda bulunan Çet alanına gelmişim, hepimiz orada bir araya geldik. Toplantılar düzenlenmiş, kış hakkında düzenlemeler yapılmıştı. Pratiğe hazırдық artık. Karadeniz grubunun düzenlemesi yapılmıştı. Sayı altı olarak belirlenmiş ve 15 Haziran'da yola koyulduk.

Artık her şey tamamdı, yola çıkmaya hazırдық. 15 Haziran'da Ovacık alanında yola koyulduk. Munzurlar'a çıktık. Mağrur, isyancıları bağrına basan Munzurlar'dan Koçgiri isyanlarına uzandık. Bir isyan bölgesinden bir başka isyan bölgesine yol alıyorduk durmadan. O isyanlardan günümüze geliyorduk, bugünden o günlere uzanıyorduk. Bu topraklar teslimiyeti kabul etmemiş topraklardı, direnen, direnişçileri bağrına basan dağlardı.

Geçiş yolumuz engellerle doluydu, ama moralliydik. Karadeniz'e ulaşma konusunda kararlıydık. Vazgeçmeyecektik, bir engeli aşıyor, yeni bir engelle karşılaşılıyordu belki, ama biz her şeye rağmen zorluklara gülmüşemeyi biliyorduk. Kocaman yürekleri vardı Munzur'un, Baran'ın, Ferhat'ın, Cenk'in. Zorlukları tanımayan, insan sevgi-

siyle dolu yüreklerdi bunlar.

Yol boyunca sürekli güldüğümüz ve parolamız haline gelen bir fıkradan alınmış "inin aşağıya" sözüydü.

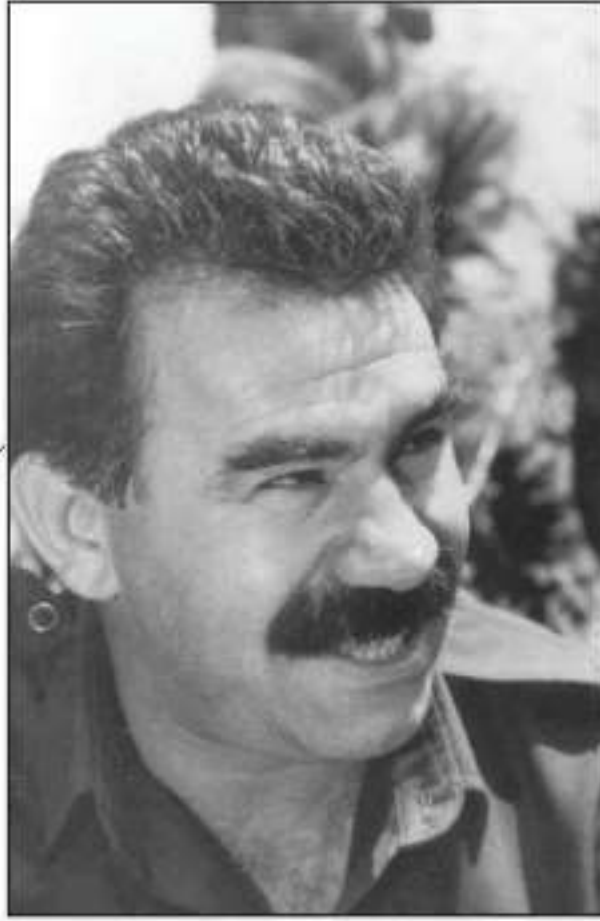
Çok fakir bir ailede adam çocuklarına "ben bir taksi alacağım, annenizle önde otururuz, siz de arkaya binersiniz" demiş, bunun üzerine çocuklar öne binme üzerine kavgaya başlamış. Babaları "inin aşağıya, ikiniz de götürmüyorum" demiş.

Bizim grupta da birisi yanlış bir şey yaptı mı ya da abartılı bir şey söyledi mi hemen "in aşağıya" sözü girerdi devreye.

Karasu'yu geçmek için, "yola ineceğiz, bir arabayı rehin alıp, suyun karşı tarafına arabayla geçeceğiz diye planlar yaparken, yine devreye giren "inin aşağı" oluyordu. Böylesine canlı ve büyük bir moralle çıkmıştık yola. Ve bütün zorluklara, tanımadığımız araziye rağmen yerimize ulaşmayı başarmıştık. Bizi aldırışsız hedefimize ulaştıran yüreğimizdeki sevgiydi, azımdı, kararlılık. Birbirini kavrayan ellerin sıcaklığıydı.

Harika bir grubumuz vardı. Hepsisi de birbirinden değerli, dünyalar güzeli yoldaşlardı. Yürekleri öyle büyüktü ki bir dünyayı sığdırmışlardı oraya, özgürlüğü. Yarımaların yeri yoktu yüreklerinde. Onlar gitti ve bütün o yarımliklar kalanların yüreklerine yerleşti. İçiniz rahat olsun koca yürekli yoldaşlar, başarmak için yola koyulduğunuz hedefiniz için biz yine düşeceğiz yollara, umutlarımızı ekleyip umutlarınıza yine arşınlayacağız o yolları. Vazgeçmek yok. Her gidenle başarmak için sebeplerimiz çoğalıyor. Biz de düşebiliriz, ama biliyoruz ki aramızda kalanlar yapmak için zamanımızın yetmediklerini yapmak ve başarmak için düşecek yollara. Bakın biz tekrar yola koyulduk bile, kendinize mesken eylediğiniz Karadeniz'i boş bırakmadık, yine geldik ve gelmeye de devam edecek ardılarımız.

*Mücadele arkadaşları adına
Cafer Dilan Koçgiri*

"İçinden çıktığımız Türkiye devrimci gençliğinin şهادetlerine karşılık vermek istedim. İlk çıkışımızı vurgularken onların yaşadığı çarpıcı şهادetler vardır. Mahir Çayanların, Deniz Gezmişlerin, İbrahim Kaypakkayaların şهادetleri vardır. Onlar da ağırlıklı olarak parti şهادitleridir. Hareketimiz biraz onların da anısına bağlı olmanın adıdır. Bunlar gençlik dönemlerimizin şهادetleridir. Tercihimizi onlardan yana yaptık ve layık olmaya çalıştık. Tarihimize baktıkça, sosyalizme baktıkça sosyalizm şهادitlerine daha fazla değer vermeye çalıştık. Yurtseverlik değerlerimize, şهادitlerimizin anlarına biraz karşılık vermek istedik. Unutturulmak istendiler. Küfür edilmek istendiler. Doğru temsilimizle buna fırsat vermemeye çalıştık. Onları unutturmamak ve başka her türlü göstermek isteyenlere karşı savaşılan, insanlığı böyle algılayan, insanın özgürleşme adalet ve eşitlik çizgisine karşılık veren biri olarak kendimiz de tutarlı olmaya ve kendimizi bu temelde yürütmeye çalıştık. Kişilik dediğimiz olay böyle belirlenebilir. Ayakta kalabiliriz dedik ve hala örgüt gücümüzde bunu göstermeye çalışıyoruz."

Önder Apo

Munzurca gülüşünü özledik

*"Bırak alsın yettyüzü
nesi varsa kendisinden
Çünkü ben insanım
sonum yoktur benim"*

Adı, soyadı: **Hüseyin GÜL**

Kod adı: **Munzur**

Doğum yeri ve tarihi: **Pülümür**

Dersim, 1973

Mücadeleye katılım tarihi: **1993**

Dersim

Şehadet tarihi ve yeri: **22 Eylül**

2003, Almus/Tokat

Bazı insanlar vardır, akıp giden yaşamımız içeriğinde belki bin yıllardır tekrarlanan herhangi bir davranışı öyle kendilerine özgü gerçekleştirirler ki sevdirebilir bize o davranışı. Yaşamın içerisinde hep varolan bir kavramı yeniden keşfetmeye, onun peşinden hesapsız yürümeye çekerler bizi. Yaşamdan yitirdiğimiz parçalarımızı yeniden birer birer toplamaya yöneltir böyle insanlar bizi, yani insan olmaya. Aynı zamanda yaşamla aramızdaki mesafenin ölçü birimidir bu insanlar; kendimizi vurduğumuz teraziler, boyumuzu ölçtüğümüz aynalar, hayallerimizi sınaadığımız dünyalar...

Bazen bir bebeğin sıkıca tuttuğu elimizde hissettiğimiz enerji yaşam bağlılığımızı, bazen bir işçinin elindeki kazmayla toprağı işlerkenki ahengi emekle barışıklığımızı sımar; bazen bir kadın ya da erkeğin tüm kirleriyle sisteme meydan okuyuşu cesaretimizi ölçer ve bazen tanıdığımız birinin dünyayı doldurduğu yüreğiyle, her şeye hükmedebildiklerini sananlara karşı bir kahkaha patlatırcasına toprağı düşüşü, geçmiş ve geleceği ile tüm insan yanlarımızı diriltir. Onlar gibi olmak isteriz içten içe, öyle kaygısız, öyle cesur, öyle içten ve öyle yiğit. Belki fark eder ya da etmeyiz, ama onlar, bizim ve başkalarının kahramanlarıdır. Çünkü onlar hiçliği erdem sayan bir düzenin öğrettiklerinin dışına çıkarak, işledikleri "suçla" orantılı bir cezayı göze alarak, aslında hepimizin yüreklerinde saklı olan yüksek sesle söylemişlerdir. Yani bir yerlerde yitirdiğimiz bir şeyleri bize geri vermişlerdir. Çünkü onlar, yaptıkları şey ne olursa olsun hakkını vermişlerdir. Hakkını vererek, doyarsa ve tüm kirlerden arınmış haliyle... Diğer insanlarla onlar arasındaki sade ve gerçek fark budur. O yüzdendir ki sevdirebilir bize en büyük acılar ve zorluklarla yüklü bir trajediye.

Yaşama sevdalı genç yüreklerimiz sevdalı olmasa da ölüme, öyle bir kavgaya girişleri vardır ki, onların ardından akmak isteriz delice mücadeleye. Hayatımız boyunca kendimize sorduğumuz "nasıl bir yaşam" sorusuna aradığımız yanıt onlarda bulur ve "işte bu" di-

yerek düşmek isteriz peşlerine. Onlar, kabul etsek de etmesek de kahramanlarımızdır dedik de, tabii bu da yetmez ifadeye. Can pahası köprülerdir onlar aynı zamanda, yitik dünyalarımızdan özgürlüğe, umuda ve geleceğe. Onlara tutunarak geçeriz en sarp patikalardan ve en derin uçurumlardan. Bizden önce onların yolu uğramıştır oralara ve hiçbir engelin aşılmaz olmadığını kanıtlamışlardır. Bize düşen sadece kurdukları köprülerden geçmek, yaşamdan korkmamak ve üstüne üstüne yürümektir.

Yeni bir dönüm noktasını yaşayan özgürlük yürüyüşümüze yeni yollar döşemek üzere yönünü yangınların başladığı yere çeviren Munzur yoldaş da henüz tazeliğini koruyan gidişi ile bir kez daha düşündürdü tüm bunları ve daha söylenemeyen çok şeyi bize. Adına asla ölüm demeyeceğimiz ve hiçbir veda sözcüğü ile karşılamayacağımız gidişinin ilk haberiyle Onu anlatmanın telaşına düştük. Çünkü bazı tanıklıklar geleceğe aktarmakla yükümlü olduğumuz kutsal emanetlerdir bize. Onu anlattıkça yüzleştik kendimizle ve yaşamla. Yürüdük ardından Dersim'e ve Munzurlara, sonra sonsuzluğa karıştığı Tokat'a ulaştığımızda tüm ağırlıklarımızdan kurtulmuş, evreni yeniden kuracak güce ulaşmıştık. "İşte böyle savaşılr" dedik ve mücadeleyi bir kez daha orada sevdik.

Onu herkes tanısın istedik. Onu anlatmak için, dağarcığımızdaki tüm güzel sözcükleri bir araya toparlamanın şart olduğunu biliyor-

"Yeni bir dönüm noktasını yaşayan özgürlük yürüyüşümüze yeni yollar döşemek üzere yönünü yangınların başladığı yere çeviren Munzur yoldaş da henüz tazeliğini koruyan gidişi ile bir kez daha düşündürdü tüm bunları ve daha söylenemeyen çok şeyi bize."

duk. Çıkınıımızdakileri döktük ortaya. Her girişimde Munzur yoldaşın sözcüklerin daracık sınırlarını aştığını ve en güzel bileşimlerin bile O'nun karşısında sönük kaldığını gördük. Sözcükler, ne yüreğimizden çağlayan olup akan duygu yükünü anlatabildi ne de Onu tanıtabilme gücünü verdi. Dedik ya geleceğe aktarmakla yükümlü olduğumuz kutsal emanetlerdir gidenler. Yüreğimizin sınırları Onu anlatmaya yetmeyince de, "biz konuşamadık, sen anlat kendini yoldaş" dedik. Belki en doğru olan da buydu. Kendisini en iyi O anlatabilirdi. Dersim'e doğru Munzurca akmadan önce, eğitim gördüğü Parti Merkez Okulu'nda yazdığı ve yaşam hikayesini içeren bir raporu emanet bırakmıştı bize. Genç ömrünün kavşaklarını tüm içtenliği ile ortaya koyduğu raporda, Onu ondan dinledik ve herkes gibi başlayan bir yaşamın nasıl zirveleştiğini adım adım izledik.

1974 yılında, Dersim'e bağlı Pülümür ilçesinin bir köyünde dokuz çocuklu bir ailenin en küçüğü olarak doğar ve direniş kalesi Dersim'in birçok özelliğini taşıyan bir çevrede büyür. Kürdistan'da birçok yaşam öyküsünün başlangıcı birbirine benzer. Gökyüzünün zirvelerden görüldüğü dağlarla çevrili küçük köylerde büyük zorluklar, yokluklar, baskılar ile merhaba der çocuklar yaşama. Ondandır sonra kolları sıvayıp onları bekleyen yaşama yürümenin zamanı gelir. Munzur yoldaşın kendi yaşamını anlatırken en çok dile getirdiği "yaşa-

"Adına asla ölüm demeyeceğimiz ve hiçbir veda sözcüğü ile karşılamayacağımız gidişinin ilk haberiyle Onu anlatmanın telaşına düştük. Çünkü bazı tanıklıklar geleceğe aktarmakla yükümlü olduğumuz kutsal emanetlerdir bize."

min tüm zorluklarına rağmen üstüne üstüne yürüme" ifadesi özetler tüm Kürt çocuklarını bekleyen yaşam biçimini. Munzur yoldaş da baştan gördüğü bu gerçek ile yaşama merhaba dediği coğrafyanın tarihi arasında şöyle bağlantı kuruyor:

"Dersim, tarihten itibaren sürekli baskılara karşı direnmiş, başarı sağlayamasa da teslim alınamayan özellikler taşımaktadır. Hititlere, Roma'ya, Selçuklulara, Moğollara karşı mücadele etmiş, en son Osmanlıya karşı biriken öfkesi cumhuriyete karşı patlak vermiş, yenilse de boyun eğmemiştir. 1938'in ağır etkilerinin yanında, egemen sistemin beyaz katliam politikasını geliştirmesiyle

kurtuluş umutlarını önemli oranda yitirir bir duruma getirilmek istenmiştir. Özgürlük umudu kırılarak, bir daha ayağa kalkmamasını sağlamak amacıyla bilinç çarpıtması ve iradesizleştirmeye dönük yoğun bir savaşım verilmiş, fakat istenilen sonuca ulaşılamamıştır. Dıştan yenilmiş, asimile edilmiş bir tablo çizse de, bu durum sadece olgunun kabuğu için geçerlidir. Özünde müthiş kin, öfke ve intikam duygularına sahip olduğu, özgürlük mücadelesinin gelişmesiyle beraber açığa çıkmıştır."

"İnsan yaşadığı yere benzer" sözünden hareketle yine Munzur yoldaşın şu satırları arasında Onu aradık: "Köyümüz, sanki dışarıdan bir saldırı beklercesine birbirine sokulan ev kümelelerinden oluşuyor. Ekonomik olarak kendini zar zor geçindirecek düzeyde bir gelire sahip olan, akşama kadar hiç kimsenin boş durmadığı, sağa sola koşuşturduğu bir aile gerçeğine sahip olduğumu belirtilebilir. Üretim araçları açısından gelişkin tekniğe sahip olmadığımızdan do-

layı, çok çalışıp az ürün elde eden bir düzeyi yaşıyorduk. Köyde gerçekleştirilen üretim ve gelir düzeyi aileyi geçindirmeye yetmediğinden, ek iş arayışlarına girilerek, dış memleketlere, başkalarının ülkelerine gidilerek gurbet elerde ekmek parası aranmıştır."

Yoğun feodal etkileri yaşayan babasının; başıboş, zeki ve evde alınan kararlarda etkin olan annesinin en fazla beklentili oldukları çocukları, evin en küçüğü Munzur'dur. Karakterinin şekillenmesinde de belirleyici olan annesi, Munzur'a kendince bir gelecek çizmektedir. Okula giderek geleceğini garantiye alma, içki, sigara vb kötü alışkanlıklar edinmeme, sağ, sol herhangi bir ör-

güte bulaşmama, küçük bir memurluk da olsa razı olma şeklinde bir yaşamdır bu. Okul çağı gelmeden önce Munzur'a okuma yazmayı öğretmesi, yine Kürtçe konuşmayı yasaklaması da çizdiği bu geleceği garantileme amaçlı ça-

balardır. Kendisi için kurulan gelecek planlarından habersiz Munzur ise, köydeki çocukluk heyecanları ve zor koşullarda başladığı ilkökul günlerini şöyle anlatıyor:

"Çocukken karanlık basana kadar komşu çocuklarıyla oyunlar oynamayı çok severdim. En hoşlandığım şeylerden biri, köye araba geldiğinde gidip yolda gizlenerek araba geçince arkasına asılmaktı. Şoför bizi fark ederse hızlanarak yere düşürüyordu. Tabii bir dahaki gelişinde de ya tekerlerinin havasını indiriyor ya da camlarını taşıyorduk. Köyde beş dakika yerimde durmadığım için, ailem okul dönemimin geldiğini düşünmüş olacak ki daha bir yıl kalmasına rağmen okula göndermeye karar verdiler. Köyümüzde okul olmadığından, 45 dakika

uzaklıktaki Piriñi köyündeki ilkokula başladım. Okulla herhangi bir sorunum yaşanmasa da, gittiğimiz köyün çocuklarıyla bir türlü birbirimize ısınamadığımızdan, birçok kez kavga ediyor, üstüm başım yırtık, kirli eve dönüyor, bu kez de evde azar işitiyordum. Fakat kavgayı çıkaran diğer köyün çocukları olduğundan, biz suçlu sayılmazdık. Neyse ki, bizim köyün çocuklarıyla birbirimizi savunuyorduk. Yine soğuk ve yağışlı günlerde birbirimize yardım ediyorduk.”

Teknoloji ve bilimsel gelişmelerin en son uğradığı coğrafyalardan olan Kürdistan'da geç ve güç ulaşılan her teknolojik nimetin büyük bir heyecanla karşılandığına çok tanıklık etmişizdir. İlkokul son sınıfta elektrik ve TV ile tanışan köy halkı ve kendisinin gösterdiği refleksi biraz esprili bir dille anlatan Munzur yoldaş geri bıraktırlan bir halkın ortak resmini de çiziyor:

“Köylümüzde elektrik olmadığı için bilim tekniğın hiçbir ürününden yararlanamıyorduk. İlkokul son sınıftayken köy halkının da özel ça-

basıyla köye elektrik verildi. O gün tüm köy için bayramdı. Kurbanlar kesilerek, davul zurna eşliğinde halk halaya dizilmiş, bugünü kutlamıştı. Silah patlatılarak elektrik bırakılmış, şenlik gece de sürmüştü. TV'yi ilk o zaman seyretmiştim. O kadar çok etkilenmişim ki halen seyrettiğim ilk filmi baştan sona olduğu gibi anlatabilirim. Sanki bambaşka bir dünyaya, yeni bir ortama gitmişim. İnsanlar küçültülerek bir kutunun içerisine konulmuş, konuşuyor, dolaşılıyor ve aynı zamanda birbirini dinleyebiliyorlardı. Bende o kadar hayranlık uyandırmıştı ki, o anda çevreyi duyamayacak kadar pür dikkat kesilmiş, karşımdakine dalmışım. Bu durum hemen hemen tüm köy halkında yaşanmış, TV seyredilen odaların pencereleri bile tıklım tıklım dolmuştu. Sonraki süreçlerde TV temel ilgi alanım haline gelecek, yapmak istediğim şeylerin resmini çizecekti.”

Tüm zorlu koşullara rağmen, ilkokuldaki başarısı ortaokulda da devam eder ve ortaokulu birincilikle bitirir. Ortaokuldan sonra, toplumsal ve kültürel gerçekliği Dersim'den çok fark-

Unsur (Hüseyin Gül)

lı olan Bitlis Yatılı Öğretmen Lisesi'ni kazanır. Kabesi insan olan alevilik öğretisinin yoğun etkisiyle yetişen Munzur için Bitlis'te karşısına çıkan mezhep çelişkisi duvarı belki de yaşamının ilk zorlu sınavıdır. Bu çelişki kendisini okuldan ayrılmak zorunda bıraktığında ise, artık yaşamın zorluklarla dolu olduğunu görmüş ve önemli bir karar almıştır:

"Okulda hemen hepsinin Dersimli olduğu küçük bir grup arkadaşım vardı. Bu grubun dışındakiler genellikle namaz kıyıyor, dini ibadetlerini yerine getiriyorlardı. Bizim grubun kendi arasındaki yakın ilişkisi diğerlerinde büyük rahatsızlıklar yaratmış olacak ki, ramazan ayının daha ilk günlerinde tepkileri çoğalarak çok kötü bir şekilde patlak vermişti. Okuldakilerin dışında şehirden de destek alarak öldürme amaçlı bıçaklı, zincirli saldırıya geçmişlerdi. Önceden şehre çıkış için kullandığımız gizli hattımız şimdi canımızı kurtarmaya yarayacaktı. Bodrum katta bulunan kırk camlı pencereden atlayarak uzaklaşmıştık. Hiç arkamıza bakmadan doğrudan memleketin yolunu tutmuştuk. Oradan bu şekilde uzaklaşırken, yaşamının da öyle samıldığı gibi kolay olmadığını, önemli çelişkileri içerdiğini anlamıştım. Fakat yaşamak böylesi zorlu bir mücadeleyi de dayatsa, üstüne üstüne gitmekten başka çaremin olmadığını da görüyordum. Mücadele edecektim, geriye dönük adım atmıyacaktım, ama daha akılcıca ve zengin yöntemlerle yaklaşacaktım."

Mücadeleden vazgeçmeme kararı alan Munzur yoldaş, kaydını Malatya Öğretmen Lisesi'ne alır. Toplumsal çelişkiler ve nedenleriyle ilgili merakı giderek derinleşirken, bunu anlamaya dönük araştırmalar yapar. Yatılı okulun askeri disiplini dayatan ortamında, ulusal anlamda da ilk soru işaretleri oluşmaya başlamıştır. Çukurova Üniversitesi Eğitim Fakültesi'ne bağlı sınıf öğretmenliği bölümünü kazandığı dönemde ise, peş peşe anne ve babasını kaybeder. Bu olaydan çok etkilense de okulu bitirme kararından vazgeçmez. Yaşamın 'kahredici' diye nitelediği gerçekliğine karşı duyduğu öfke, Onu giderek daha ciddi bir arayış ve sorgula-

maya iter. Birçok siyasi grubun, önemli ideolojik ayrılıkların ve politik zıtlıkların yaşandığı okul ortamında, bir örgütte karar kılmaktan ziyade, kendisini yetkinleştirmeyi, eğitmeyi ve işin ciddiyetiyle bilinçli yaklaşmayı önemli bulur. O dönem yaşadığı sorgulamalar adım adım gideceği adresi de belirler:

"Söz ile pratiğin mükemmel uyumu şeklinde gelişen özgürlük mücadelesine karşı ilginç her gün biraz daha artıyordu. Türk solunda yaşanan demagojik yaklaşımlara karşılık, PKK hareketi her gün mücadeleyi daha fazla geliştirmenin ve savaşı daha fazla tırmandırmanın yankıları içerisinde kitleselleşerek kişiyi kendi yörüngesine çekiyordu. O dönemde Önderliğin çözümlemelerini okuyarak kim olduğum, neden bu durumda olduğum yönünde bir sorgulama ve araştırma içerisine girmiştim. Yapılan siyasi değerlendirmeler, aydınlatmaya yönelik yoğunlaşma içerisine sokarken, aynı zamanda insan olmanın, topluma yararlı olmanın gerekleri nelerdir noktalarına ilişkin net görevler belirliyordu. Artık siyasetin cezbedici etkisiyle giderek okuldan uzaklaşıyordum. Bir dönemler ne olursa olsun okuyup devlet memuru olmaya heveslenirken, artık bunlar bana çok basit duygular olarak geliyordu. Toplumun yaşadığı enkazı görüp, bireylerin bu düzeyde kendisine yabancılaştığını anladıktan sonra, devlet için çalışarak ona hizmet edecek değildim. Özellikle tarihi gerçeklere ilişkin öğrendiklerim, katliam girişimleri ve çarpıtılan onca kahramanlıktan sonra devlete karşı güçlü bir tepki geliyordu. Bu tepkilerin bir sonucu olarak yavaş yavaş eyleme geçiyordum. Fakat yürüttüğüm çalışmalar beni tatmin etmediği gibi, vicdanen de rahat değildim. Artık yol ayrımına yaklaştığımı anlıyordum. Böylesi karışık duyguları yaşadığım dönemde, devletin halka yönelik katliam girişimleri de artıyordu. Serhildanları bastırmaya dönük girişimler, katliam düzeyine varmıştı. Şırnak, Lice vb yerlerde hiç çekinmeden insanları katli ediyordu. Yaşlı kadınları panzerlerin peşinde yerlerde sürüklerken, çocukları ezip geçiyorlardı. Savunmasız

insanlara hayvanca saldırıyorlardı. Bütün bunları gördükten sonra, eğer biraz namus ve onur varsa yapılacak şey belliydi. En şerefli ve onurlu seçimin dağlara çıkarak gerillaya katılma olduğunun bilinciyle 1993 yılının ekim ayı sonlarında bir grup arkadaş olarak Amed eyaletinde gerillaya katıldık.”

Özgürlükle kölelik arasında süren tarihin en eski mücadelesinde bir yürek daha özgürlük hanesine yazılmıştır. Eşitsizlik, adaletsizlik ve çürümeyi örten yapay şehir ışıklarını arkasında bıraktığı her adım, Munzur yoldaşı yıldızlarla koyun koyuna duran zirvelere biraz daha yaklaştırırken, verdiği kararın anlamı da daha bir netleşir beyninde:

“Onursuzluğun ve inkarcılığın dayatıldığı bir dönemde onurlu ve namuslu olmanın koşulları ortadaydı. Özgürlük mücadelesine katılmak, onun bir üyesi olmak yapılabilecek en anlamlı davranış olacaktı. Bu mantık ve anlayışla gerillaya, onun kutsal mekanına, özgürleştirici yuvasına gelmiştim. İnsanları büyüyen kutsallığına bürünmek istiyordum. Ücunda ölüm de olsa bu ölüm şereflice olacaktı. Geride kalanlar bu davranışla övünecek, gurur duyacaklardı. Katılırken kendime fazla bir ömür biçmiyordum. Tek istediğim şey gerilla ortamını, onun havasını solumak, gerilla yaşamını, arkadaşları tanımak ve onlarla kısa da olsa bir arada yaşamaktır.”

Munzur yoldaş ilk kışı Amed’de geçirir ve kış bitiminde bulunduğu bölüğün Dersim’e geçmesi kararı alınır. Tanıdık topraklara doğru başlayan yürüyüşte adeta yüreği Ondan önce kanatlanır da ulaşır Dersim’e. Dersim’de kaldı-

ğı 5 yıl boyunca, halkçı özellikleri çok sevilmesine neden olur. Militanın halkı eğitme ve bilinçlendirme çabasını önemli bulur ve bunu örgütlülüğün geliştirilmesi açısından vazgeçilmez olarak değerlendirir. İlk yılından itibaren önemli sorumluluklar alır. Hangi dönem olursa bilinçli katılımı esas alır. Bu nedenle giderek güçlenen bir katılımın sahibi olur.

Dersim’den sonra bir yıl kaldığı Karadeniz’de yaralanarak tekrar Dersim’e döner ve burada uzun süredir beklediği büyük buluşmanın müjdesini alır. Önderlik sahasına gönderilmek üzere hazırlanan grupta O’nun da adı vardır. Buluşmanın heyecanı Önderliğin Ortadoğu’dan çıktığı haberi ile gölgelenirken, bir gün mutlaka buluşacağı umuduna sarılır. Önderlik sahasına gidemeyen grup Güneye geçerken, onları burada uluslararası komplo nun kara yüzü karşılar. Munzur yoldaş için son noktaya varılmıştır ve artık fedailik zamanıdır:

“İntikam almak için ilk defa kendimi o kadar güçlü ve bir o kadar da kaygısız hissediyordum. Bunu onlara kötü ödettileriydik. Gerilla ve halk, Önderliği savunmak için birleşmeli, düşmanın üzerine yürümeliydi. Önderlikle olmanın, Onu yalnız bırakmamanın ancak böyle mümkün olabileceğini düşünüyordum.”

Komplo sonrası başlayan yeniden yapılanma, halkın milyonlara varan eylemselliği ile yanıt bulurken, yeni dönemin yeni dilini anlamaya dönük bir sorgulama içerisine girer Munzur. Halkın büyük eylem gücü karşısında heyecanlanan Munzur yoldaş için yeni stratejinin militanı olmak amacıyla yenilenme vakti gelmiştir. Mücadeleye yeniden yürüyebilmek için

özgürlük silahlarının bilinmesi ihtiyacı vardır. Özgürlük silahlarından biri eylemse, onun ikiz kardeşi de bilinçtir bizde. Böylece 2001 yılında Parti Merkez Okulu eğitimine katılır. Devrenin özelliği 21. yüzyıl manifestosunun ilk kez tartışıldığı bir eğitim ortamı olmasıdır. Munzur yoldaş

“Onursuzluğun ve inkarcılığın

dayatıldığı bir dönemde onurlu ve namuslu

olmanın koşulları ortadaydı. Özgürlük mücadelesine

katılmak, onun bir üyesi olmak yapılabilecek en

anlamlı davranış olacaktı.”

da savunmanın oluşturduğu anlam deryasında adeta kulaç atarken, tarihin bütün kirlerinden hesap soran manifestodan yola çıkarak yargıladığı kendi kişisel tarihinden çıkardığı sonuçları, tüm yürek açıklığı ile eğitim ortamında dile getirir. Savunma herkes gibi O'nun için de bir miattır:

"Savunmaları ilk okduğumda büyük bir gurur duyarak 'işte bizim böyle bir Önderliğimiz var, kimse bize engel olamaz' şeklinde düşünerek, huruk bir sevinç yaşadım. Okurken kendimi adeta emekleme dönemindeki bir çocuğun gördüğü her şey karşısında gösterdiği tavır ve davranışları gösterir gibi hissediyordum. Her cümleyi tekrardan okuma, okudukça aydınlanma, aydınlandıkça daha fazla okuma ihtiyacı duyuyordum. Bir çeşmeden kana kana su içercesine savunmaları öğrenme arzusunun geliştiğini belirtibilirim. Savunmalarda Önderlik bizleri tarih üzerinde bir gezintiye çıkarıyordu. Diğer tarihçilerin kuru, tek düze anlatımlarına karşılık Önderliğin oldukça akıcı, sürükleyici bir o kadar da bilimsel, felsefik özellikler taşıyan yazım tarzı ile konu genişliği, anlayış derinliği ve anlatım ustalığına sahip insanı büyüleyen heyecan verici düzeyde değişimleri içeren bir yapıt oluyordu. Kısaca savunma, reel sosyalizmin hedefleyip de başaramadığı özgürlük ve eşitlik ütopyasına ulaşmayı sağlayacak yeni bir uygarlığın geliştirilmesini ifade etmektedir.

Dünya insanlığına olduğu kadar bizlere de ulaşan savunmalar karşısında takınmamız

gereken tutum nasıl olmalıdır sorusu elbette önemlidir. Her şeyden önce böylesi bir uygarlığın yaşamsallaştırılması kendiliğinden olmayacağı gibi, tarihi gelişimin bir sonucu ya da zorunluluğu olarak da gelişmeyecektir.

Objektif olarak geliştirilmesine uygun bir zemin olsa da bu, tek başına yeterli değildir.

Onun için Önderliğin her söylediğini defalarca ölçüp biçerek, ne anlama geldiğini iyi özümseyerek, gereklerini pratikleştirecek düzeyde bir örgütlülük düzeyine ulaşmak gerekiyor. Toplumda bir yeniden doğuş hedefliyorsak, o zaman öncelikle kendimizde yeniyi yaratabilmeliyiz. Kendimizi yaşamın tüm alanlarında bunun mücadelesini yürüten, bu konudaki sorumluk ve yükümlülüklerimizi gören bir düzeye ulaştırabilmeliyiz."

Doğru anlama ve anladığının gereklerine göre hareket etme zorunluluğunu iliklerine kadar hisseden Munzur yoldaşın egemen sisteme karşı son yıllarda en güçlü yanıt verenlerden biri olmasının nedeni, belki de Onu çok gerçekçi çözümlenebilmesidir:

"Yeni dönemin temel mücadele yöntemi olarak sivil toplum örgütlerinin geliştirilmesi ve bu temelde bir mücadele perspektifi öngörülürken, bunun çok rahat bir ortamda hiçbir baskıya maruz kalmadan geliştirilebileceği de sanılmamalıdır. Böylesi bir mücadele ortaya çıkınca çıkar-

ları sarsılan kesimlerin zor uygulamaları ve engellemeleriyle karşı karşıya kalınacaktır. Böylesi bir durum geliştiğinde evrensel hukukta güvenceye kavuşan meşru savunma hakkı bu uygulamalara son verilene kadar devam ettirilmelidir.

Bunun gerillada doğru uygulanabilmesi ise, her şeyden önce doğru bir şiddet anlayışına kavuşmayı gerektirmektedir. Profesyonel bir askerlik bilinciyle, nerede ne yapacağımı doğru ölçüp biçen bir pratiğin sergilenmesi gerekir. Gerillanın demokrasi mücadelesinin temel güvencesi olduğu gerçeği unutulmamalıdır. Bu da imhaya kapalı bir mevzilenme içerisinde yönelimleri boşa çıkaran, savaş sanatının her türlü inceliklerini kullanan nicelik ve nitelik düzeyine ulaşarak, 'ormanların kralı aslanın duruşu ve heybetine' erişebilmesine bağlıdır.

Önderlik savunmalarıyla tepeden tırnağa kuşandığı eğitim süreci sona ererken, artık sıra uygulamaya gelmiştir ve kaybedecek zaman yoktur. Son bir kez, kendisini bekleyen görevlere hazırlık düzeyi ve içine sığmayan heyecanını Önderlik, şehitler ve yoldaşlar ile paylaşmak istercesine şu satırları düşer raporunun son sayfalarına:

"Gördüğümüz eğitimden sonra ben parti çalışmalarına hazır değilim ya da ben bu işe giderim, şuna gitmem gibi sözler sarf etmek herhalde partiye ve yaratılan değerlere yapılacak en büyük saygısızlık olacaktır. Bunu duygusal bir yaklaşım olarak söylemiyorum. Vicdani yönden bile sorgulandığında büyük bir vicdansızlık olacağı açıktır. Zira ben bu yaklaşım ve anlayış içerisinde verilen onca emek ve değere layık olmamanın verdiği büyük ağırlığın sorumluluğunu da hissederek yeni döneme yürürken, partinin önüne koyduğu her türlü çalışmaya hazır olduğumu belirtmekten büyük bir kıvanç duymaktayım. Önümde beni mücadele etmekten çalışma yürütmekten alıkoyacak herhangi bir engelin olmadığını da büyük bir içtenlik ve samimiyetle ortaya koymak istiyorum. Aldığım güçle önümüzdeki görevlere

yaklaşacağıma dair büyük bir istek ve coşkuyla hazır olduğumu belirtmekten büyük onur duyuyorum..."

Devre bitiminde Dersim'e yeniden gideceğini öğrenir. Çocukluk hayallerini kurduğu, ilk gerilla türkülerini söylediği, ilk mücadele derslerini aldığı Dersim'e bu kez yeni bir yürüyüşün öncü komutanlarından biri olarak gitmektedir. Dört yıl önce Özgürlük güneşimize ulaşmak için Güney yönüne yürüdüğü yolları, dört yıl sonra (2002) güneşi Munzurlarda karşılamak üzere Kuzey yönüne yürür.

Görkemli özgürlük yürüyüşüne çıkmadan bir saat önce gördük Onu, Kışkandık gözlemindeki kabına sığmayan çocuk gülüşünü ve "haydi heval geç kaldık" dercesine kavgaya yürüyüşünü. Söylemek istediklerimiz sönük kaldı her haliyle bize anlattıkları karşısında. Bencilliğimiz tuttu, bir de özlemlerimizi yükledik sırtına, "bizim için de geç, koşar adım o yollardan" dedik, yanıtı "siz onu bana bırakın" dercesine Munzurca bir gülüş oldu. Bir de gözden kaybolmadan hemen önce gökyüzüne çizdiği "V" işareti. Her hatırlamada hep o son resim gözümüzde canlanırken ve henüz son tokalaşmanın sıcaklığını taşıırken, yeryüzünü sarartan eylülün soğukluğuyla yüklü haberi çıkageldi geçen ay. İlk aklımıza gelen, "son sözünü tuttu, sözünü eylemiyle birleştirdi" oldu. Çok duyguyu bir arada yaşadık, ama esas olan, uzaklara değil, yüreğimize doğru yol alan Munzur'la bir kez daha sevdalandık mücadeleye. Yani eksilmedik çoğaldık, yani çoğalmanın bir yolunu daha keşfettik, yani mücadeleye sevdalı yüreklerimizde büyüyen kavga gücümüzle baştan yendik O'na mermi sıkın tetiğin sahiplerini.

Çünkü seninle gerçekten buluştuk yoldaş.

*Anınız önünde saygıyla eğiliyoruz
Mücadele yoldaşları*

Kemal Pir'in diyarından Munzur'a uzanmak

Gidenlerimiz...

Yaşam uğruna, özgürlük, eşitlik uğruna mücadele aşkı ile gidenlerimiz...

Geride bıraktıkları ölümsüz anıları ile gidenlerimiz...

Bizlere yaşam azmini, özgürlük tutkusunu ve mücadele kararlılığını emredici vasiyetleriyle bırakarak gidenlerimiz...

Dindirmeye çalışsak da yüreğimizin sızasını, anlamını yaşatmak, anına layık olmakla diri tutmaya çalışsak da, benliğini bilincimiz yaşarken, öğrettiklerinin ve yapmak istediklerinin izinde kendimizi bulmaya çalışsak da, yine de zor geliyor sensizlik, kahrediyor gidişin...

Sürekli gülen gözlerindeydi yüreğinin büyük coşkusu. Yaşayarak tattın savaşın kokusunu, özgürlük tutkusunu. Düşman vahşeti ile erken tanıştın. Yeni çıkışlar yaptın hiç yorulmadan. Canlılığın ve moralin, kararlılığın ve tutkun yoldaşlarına verdiğin esin gücü kadar senin de temel yaşam enerjindi.

Askerlik yüreğine nakşolmuştu. 1993 yılında yola koyuldun Munzur'la Karasu'yla buluşmak için. Süreç, kızgınlaşan savaşı dayatıyordu. Karadeniz'e akmak gerekiyordu. Senin de en büyük hasretin bununla örtüşüyordu. Aktın Karadeniz'e, Munzur'a, Karasu'ya ve onlar da seni kendine çağırıyordu. Onlara gitmen, Karadeniz'e çağlayışın, sanki Şehit Ayhan (Ağa Kahraman) ile buluşmak gibi geliyordu. Yeni alanların açılması çok zor olmasına rağmen, senin için hep yeni bir heyecan, yeni bir diriliş eylemiydi. Yıllarca Dersim topraklarında savaştın, mücadeleye ettin ve her zamanki gibi sevidin, sayıldın ve örnek alınan birisiydin. Bundandır geride bunca özleyeninin olması.

Önderlikle buluşma heyecanı, 1998 yılında Dersim'den Önderlik sahasına yola çıkarken, umut yüklü sevincin, lanetli uluslararası komplo ile yarıda kaldı. Ama umut zaferden daha değerliydi. Önderliği görme özlemi, bir özgürlük tutkusu olup meşaleleştirdi yüreğinde. Güneş tüm sıcaklığıyla artık İmralı'dan çekiyordu seni. Güneşe ulaşmak ve sürekli güneşte ısınmak arayışın oldu hep. Güzelleştin, canlılığın, moralin yerinde durmayı bilmeyen tutkun, anlamlı arayışların, sorumlulukların da büyüdü her geçen gün. Öylesine, hesapsız ve kaygısız yaşamı içine çekişin vardı. Bu kadar sevmeyi ve sevmeyi nasıl başardın bilemiyorum. Emekçi karakterinden kaynaklıydı cana yakınlığın. Candan gülüşlerin, içten davranışların ve mütevazılığın insanlar üzerinde derin etkiler bırakırdı, şu anda bizler de o etkilerdeyiz.

Görev senin için kutsaldı. En zor anların komutanlığını yapabilen bir militandın. 2001 yılında Karadeniz'e yeniden yönelişin, her türlü tereddüde ve bireysel kaygıya bir darbeydi. İfadesiydi Önderliğin ve meşru savunma çizgisini anlayışının. Başarma azmi, morali ve kararlılığı içerisindeki gidişin, ölüm fermanıydı birçok geri anlayışa.

Munzur yoldaş, öğrettiklerinin ve yaptıklarının ışığında, Başkan Apo'nun özgürlük çizgisinde, HPG militanlığında seni daima yaşayarak yaşatacağımızı belirtiyoruz. Seni asla unutmayacağız.

*Mücadele yoldaşları adına
Ayhan Kızalkaya*

Sabrın çalkalanıp taştığı sulardadır
Çığlıklarla parçalanmış uykularda
Buruşturulup atılmış aşklarda
Ve çalınmış mutluluklardadır
Ses ile yürek
Büyük rüzgârların o yankı şarkısı
Hâlâ yükselir içimizden dağılır
Coşkunun doruklarında sürer yankısı

İlk kurban adanırken bir nehre
Korkunun ilk nişanında başlamıştır
Gözyaşının ilk damlasından kalma
Yaslı baharlarla gelmiştir bugüne
Kanla yazılan yasalarla
Açlığın otağ kurduğu sabahlarla
Ve sonuçsuz kalan ahlarla gelmiştir
Acıya kurşun işlemez artık
Ölüm bile bu acıyı cellat bilmiştir

Yok bundan böyle ter yarası
Zincir tutsaklığı ve sabır
Kırbaç yalvartması sessizliğin
Can pazan ve kahr yok
Her şey yaşanan şu gün gibi gerçek

Adımız halk olduğu günden beri
Bir direnç olmuştur bizde sevinçler
Şimdi acının her kuraklığında
Onlar
Yüreğimizin ovalarına çiselenirler

Boşuna değil bu ölüncesine sevmek
Ve ölümler bile yürümek
Boşuna değil
Hep yatağı olduk tarih ırmağının
Yerilgilerle durulmanın
Zaferlerle köpürüp kabarmanın
Ama hiç bir zaman
Anası olamadık geçmişî doğurmanın
Yıldızlar ve sular tanıktır bize
Aç ve kavruk bir memeden
Direnmeyi yudum yudum emen
Bir çocuk gibi öğrendik
Ve direndik
Ordular kurdük türkü renklerinden
Bütün ağıtları bir hücumda yendik
Acıya kurşun işlemez artık
Biz yaşamayı zulümsüz sevdik

Yüreğimizin çağlayanı MUNZUR

Yüreğimizi çağlayanımız, merhaba. Uzakların yalnızlık kokan zamanlarından merhaba sevgili arkadaşım.

Geçenlerde Teko'ya ve Mahir'e yazmıştım. Şimdi de senin gidişinin ikinci yılı. Böyle art arda ve yeryüzüne düşen yağmur taneleri kadar hızlı gitmek zorunda mıydınız, bilmiyorum. Bildiğim tek şey, hiçbir zaman bu gidişlerinizi kabul edemeyeceğim. Ve sizlerden sonra yüreğime dolan acının asla silinemeyeceği...

On yıllık bir arkadaşlıktan sonra ayrılığın çatığı an...

Sizlerden sonra, yaşadığım her anda aradım sizi. Yaşamın her karesine bir fotoğrafınızı yerleştirdim. Yaşayabilmek içindi bu, biraz olsun nefes alabilmek için. Çünkü sizlerden sonra yaşamak çok zorlaştı. Her gittiğim yere

sizlerden birazını taşırdım. Her ana bir kare yerleştirdim anılarımızdan. Sizlerle giden parçalarının yerine bir anınızı yerleştirdim. Böylece yaşayabildim sizin özleminizle dolu ve sizden uzakta...

Bir bahar gününde ansızın ayrılmıştık, birbirimize hoşça kal bile diyemeden. Ne çok içlermiştik buna. Bu ne senin suçun ne de benimdi. Acımasız savaş kurallarından biriydi sadece.

Yerinde duramazdın. Ruhunun durmak bilmez çağlayanı, seni mekandan mekana taşırdı. Durağan değil, akışkandın. Hırçın akan bir ırmak gibiydin. Yeni yerlere, yeniliklere olan merakın, seni hep bir çağlayan kadar coştururdu. Coşkundun, Munzurlar'dan Zagroslar'a aktın, bu coşkunluğunla.

Kendini şövalye olarak tanımlardın. Aydın-

lık için savaşıyor, bunun için ölümden korkmayan, hep iyi olanın yanında olan deli bir şövalye. İşte bu yüzden rüzgar gibi estin sen. Hayallerinin ardından koşan çılgın bir şövalyeydin salıdan de. Herkesin yardımına koşardın, her zorlukta vardın. Ve zorluklar karşısında yılmadın, hep yeniden başlamak için yeğledin.

Derler ya, "hakikate ulaşmak için herkesin ayrı bir yolu vardır." Sen de hakikate gitmek için seçtiğin yolda yürüdün hep. 1993 yılından 2003 yılına kadar dağ başlarında bir gün hakikate ulaşabilmenin arayışı ile mücadele verdin. Hakikati aramak, yorulmak bilmez coşkun bir ırmak misali akmayı gerektirirdi. On yıllık mücadele yaşamında bir ırmak oldun sen...

Herkes bir şeye benzer heval Munzur... Mahir (Şerif Yalçın)'ın dağlara, Tekoşin (Ruhal Akyıldız)'ın Munzur suyuna benzediği gibi... Sen de ırmaklara benzerdin Munzur... Herkesin bir sureti vardır yansıdığı ya da yansıması olduğu... Sen, bir ırmağın yansımasıydın ya da ırmaklara suretin yansırdı. Irmaklar nasıl yaşardı? sorusuna vereceğimiz cevap sendin bence... Dingin ama coşkun, yalnız ama çoğalabilen, sessiz ama derinlerinde güzellikler saklayan...

En sevdiğim özelliğin neydi bilir misin? Korkusuzdun sen... Sadece kaba savaşta değil, yaşamında da korkusuzdun. Hatalardan, yenilgilerden korkmadın asla. Her zaman kendini yeniden yaratmayı başardın kanımca, her zaman yeni başlangıçlarla devam edebilmeyi başardın. Uzun soluklu bir mücadelenin en önemli gereklerinden biriydi ve sen bu gerekliliği büyük bir istem ve çaba ile gerçekleştirdin. Bu, yaşamı sevmekti Munzur...

Umut yolculuğumuzun güzel insanı: umudumuza ulaşmak için nice yollar kat ettik. Hatırlar mısın O, içimizdeki sevinç, beynimizdeki tüm soruların cevabını taşıyordu. Ona kavuşamamak, bizi kırdı. Ama sonra anladık ki, "umut yolculuğu" hiç bit-

meyecek bir yolculuk. Güneşimizin adını koyduğu bu yolculuk, kendini, iyiyi, insanca olan her şeyi aramanın yolculuğuydu. Yolculuk devam etmeli dedin ve durmadın. Ve yolculuğuna Zagroslar'da devam ettin. Zagrosların büyüüne kapıldın, dağ taş aradın kendini ve yitik ülkeni...

Bilirim, Dersim içinde bir özlemli her zaman. Umut yolculuğunun ardından Dersim'e dönecektik yine. Yine Dersim'e yöneldin. İçindeki bitmeyen sevdaya koştun. Sen de koştun Dersim'in seni çağıran sesine, Munzur'un seni büyüleyen bakışına... Mahir gibi, Tekoşin gibi yüreğinin ardından gittin.

İşte bu yüzden sen hep yaşayacaksın. Çünkü sen nehirlerle benziyordun Munzur. Nehirler gibi yaşadın, nehirler gibi aktın. Ve nehirler gibi hep yaşayacaksın umudun yolcusu.

Mücadele Yoldaşları

"Derim ki sana
nehirler boyu git
ve gör nehirlerin nasıl yol
aldıklarını
sen de bir nehirsin ey yolcu
senin de varmak istediğin
bir yer var
gerçekten varmak istiyorsan
oraya nehirlerle iyi bak
engeller nasıl aşılır iyi öğren
nehirlerden ayrı yolda yok olup
gitmek değildir amaç
nehirler gibi akıp
nehirler gibi ulaşmaktır oraya
varmaktır oraya ey yolcu"

hayalin

"Yarattığın oranda PKK'lisin,
başardığın oranda PKK'lisin,
kaybettiğin oranda
PKK karşıısın,
gelişmediğin oranda
PKK belasısın"

Önder Apo

Adı, soyadı: **Raman DOĞAN**

Kod adı: **Ferhat**

Doğum yeri ve tarihi: **Varto/Muş
1977**

Mücadeleye katılım tarihi: **1996**

Şehadet tarihi ve yeri: **22 Eylül**

2003, Almus/Tokat

Dün zamanı çiviledim gökyüzüne
yüzümü geçmişe dönerek
hayallerimde aradım seni
bize ait ama yaşamadıklarımızı

bir bir yargıladım
kefenin bir ucunda sen
diğer ucunda hayalin

sen kayboluyordun kendi hayalinde
rüzgarda nefesini hissettim
okşarken saçlarını
yüreğin sele uğruyordu, boğuluyordum
rengini verdiği bulutlardan
akan gözyaşlarında
sandal olup dalıyordun enginliğine
uzatınca elimizi uzaklaşıyorduk

Ve hayalin
sen olup gidiyordu
bir ben kalıyordum yine
asılı zamanın boşluğunda
sadece ben

*Mücadele yoldaşları adına
Bagok Welat*

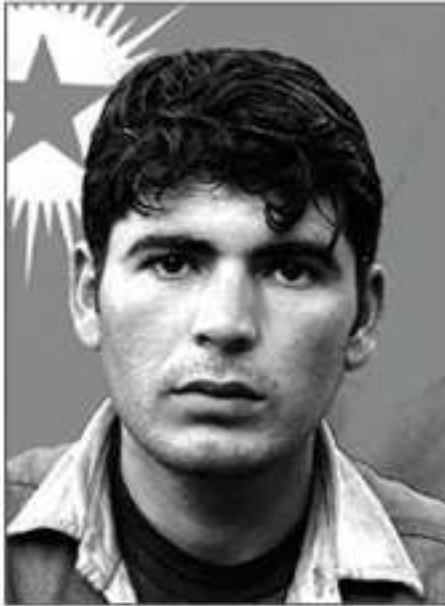

Beni geçmişin dehşetiyle besle
beni geleceğin özsuğuyla
Küpeler tak kulaklarımıza kirazlardan
mendilini fesleğenlerle yıka
Bana çılgın bir güreleyiş bellet
gankısıyla kapan üstüne geceleri
Benimle rüzgarları tanıştı
gözletimi boralara düğümle
Beni hankardeşi bilsin gözyaşlarını
beni umudunla büğüle
Bana ıssız gecelerden yıldız kaymaları sun
beni ucu kıl birbirine sürtünen çakmak taşlarının
Koyunuma başakları yitkayan yağmurunla yağ
hasıklarımı zeytin yapraklarıyla yenile
Ben seni esir alayım şirirlerle
Sen beni kul bil kendine

Özgürlüğü solumak

**“Şehit, varlıklarında
zaferin simgeleştığı
olaylardır.”**

Önder Apo

Adı, soyadı: **Mehmet NEVAFNAS**
Kod adı: **Baran BOTAN**
Doğum yeri ve tarihi: **Eruh/Siirt**
1980
Mücadeleye katılım tarihi: **1999**
Kelareş
Şehadet tarihi ve yeri: **22 Eylül**
2003, Almus/Tokat

gidiyorum
aklin bende kalmasın
ve akşam serinliği
kıyısında bir parça mavi ürperiş
nasıl meyillenmişse gruba
öyle bekle gelirim
yıldızları dolduruyor
çeyiz sandığı geceye
hiç ayrılıksız bekleyişinde sabahın
gidiyorum, aklın bende kalmasın
haberlerde kalsın ayrılık
gazete sütunları korkutmasın
ne de yaz boz tahtası gece
ürkütmesin yüreğini
aklin bende kalmasın sakın
fırtınalar karartmasın düşlerini
bak havada yosun kokusu
ve kıyısında bir parça mavi ürperiş
nasıl tutunmuşsa içine doğan ışığa
bir ürperişte çıkagelirim

ışık huzmesiyim
yoğmur sonrası parıldayan yeşillik
özlem, ümit, bekleyiş
erinirim ayrılık kadar yolculuklardan
gökyüzünün çıplığına meyil vermişim
göçmen kuşu misali
mavi bir ürperişle dokun saçlarıma
gökyüzüm parıldasın
şehri kulaktan kulağa dolaşan anılarda
akşamın kaftanından kanadım
şafağa sakladım rengimi,
gelirim
aklin bende kalmasın

Kendini bir suyun akışında

Ve suları kendi

bakışlarında

Bulabilenler bilir bu

türküyü.

Sen ki anlarsın

Bir türkü uğruna

Çileler çektin yıllar boyu.

Soluğunda

Yaban menekşelerinin

kokusu.

Gözlerinde

Serîn pınarların uğultusu.

Dağlar seni yaşırdı her gün

Ormanlar sıcak dostluğunu.

Ne zaman çatlasa bir kaya

Bir çığlık düşse sulara

Irmaklar

Adını çizer toprağa.

değil mi ki

Hep o yangınların adına

Adına belasına

Özlemi duyulunca

özgürlüğün

Öfkesini göklere çalan

Bir şimşek gibi dalardın

yaşama.

Yılmaz bir savaşçı

"Doğru yaşam,
şehitlerin kendileridir."

Önder Apo

Adı, soyadı: Yıldırım YILDIRIM

Kod adı: Yılmaz KIZIL

Doğum yeri ve tarihi: Eruh/Siirt
1980

Mücadeleye katılım tarihi: 1999
Botan

Şehadet tarihi ve yeri: 1 Kasım
2003, Karadeniz'de çatışmada

Deniz yok olursa diyor bir çocuk

Balık kaybolursa

Ne derim benden sonraki çocuklara

İnsanlar kaybolurken gözaltılarda

Çöllerde boğulan nehirler

Ey çocuk

Nasıl varır okyanuslara

Adı karanfil ki suçu rengidir

Özgürlük dilinde bir imge

Tutsaklık dilinde bir söylencedir

Karanlıkta bir el koparır dalından

Artık ölüme varmış bir işkencedir

Orman yok olursa diyor bir çocuk

Ağaç kaybolursa

Ne derim benden sonraki çocuklara

İnsanlar kaybolurken gözaltılarda

Dalından koparılan tomurcuk

Ey çocuk

Nasıl meyvelenir sana ve diğer çocuklara

Adı narçiçeği ki suçu patlamak

Birdenbire güneşe haykırmak

Ve güneş diliyle kıpkızıl çoğalmak

Karanlıkta bir el koparır dalından
Adı kayıptır artık
Daha meyveye bile durmadan

Aç gözlerini o çiğliklara çocuk
Kayıp analarının gözlerine bak
O gözler ki karanfil kıvrımında nar
çokuğu
Sevda denizlerinde oğul ve kız
yokluğudur
Her biri bir depremdir yüreklerde
Her biri açlık içinde zulüm tokluğudur
Sen ki bir badem dalısın baharda
Yüzünde solgun bir yeşil akşamı

Dalıyor gözlerin bir çağın artıklarına
Kazılardan yeni çıkmış gibisin
Bakışlarında düş fosilleri
Güneşli bir yeşilli özer gibisin
İnsanlar kaybedilirken ey çocuk
İnsanlık adına
Nasıl bağlar bu yeşil ve mavî yolculuk
Hangi gemi kalkar bu ülke limanlarından
Hangi mavilikler karşılar seni
Kıyılar zincir olmuş bileklerde
Dalgalar yargısız infaz
Al kalemi eline ey çocuk
Yeşilin ve mavinin şîirini yeniden yaz

Yıldırım (Yıldırım Yıldırım)

Mevsimlerden sonbahar çocukluk zamanlarımızdı

*Şehitlerimiz son nefeslerini
verirken, kesinlikle ölüme
inanmıyorlardı. Onlar mutla-
ka yaşanması gereken şeyin
uğruna can verdiler."*

Önder Apo

Adı, soyadı: **Hasan ERTUĞRUL**
Kod adı: **Hüseyin DERSİM**
Doğum yeri ve tarihi: **Türüşmek
Dersim, 1971**
Mücadeleye katılım tarihi: **1991**
Şırnak
Şehadet tarihi ve yeri: **23 Kasım
2003, Karadeniz**

Güzeldir insanın çocukluk zamanı. Zamanın ötesinde ya da gerisinde değildir çünkü, orta yerindedir. Sade, yalın ve cesurdur. Masumane bir bakış ya da içten bir gülüşle seyreyler yaşamı. Gerçeklerin kendisini bin bir maske ile gizleme gücü yoktur çocukluk zamanlarında. Yaşamın karmaşıklığından süzülün duru mısralar gibidir o zamanlar.

Akıl ve yüreğin birbirine gülümsediği andır çocukluk zamanı. Sevgisi güçlüdür. Yalnızlığın ve sadeliğin dilidir cesareti. Cesaretinin ise aldatmalara, aldatmalara boynu bükük değildir. Bazen bizim dünyamıza ait olmadığını düşündüğümüz, gülümseyip geçtiğimiz, bize yabancı gelen ya da imkansızmış gibi görünen hayaller kurulurdu çocukluk zamanlarında. Anlam verilmez ya da çocuktur denir geçilir. Oysa bizi zincirleyen, bize bunu söyleten aldatmalarımız ve aldatmalarımızdır. Bizim zamanlarımız çocuk zamanlarına yabancı, çocukluk zamanları bizim zamanlarımıza! Hangimiz daha gerçekçiyiz ya da gerçekler çocukluk zamanlarımıza mı uzak, yoksa bize mi?

Sonra gerçekler adına yıkılmaya başlar, yıkmaya başlarız çocukluk zamanlarını. Bu, bir zamandan şaşkınlık dolu bakışların, korkuların, kaygıların olduğu öteki zamana geçiştir. Bir zaman sonra dönüp bakıldığında, çocukluk zamanlarından çok az şey kalmıştır geride. Gerçeğe ulaşıyoruz aldatmacası ve dayatması ile olmuştur tüm bunlar. Oysa çok sonraları gerçeğe ne kadar yabancılaştığımızın farkına varırız. Bir de bakarsanız ki çocukluk zamanlarımızın çoğunu muğlak resimlere terk etmişizdir. Muğlaklaşan, belirsizleşen resimler değildir oysa, bugününümüzdür.

İşte o an varsa geride kalan yitirilmemiş, sade, yalın gerçekler, belirsizliğin içinde kıvrılırken tutunabiliriz hemen onlara. Ve onlar, gerçeğe yeniden dönüşümüzün, gerçeğin güzelliğine ulaşmamızın arayıcısı ve tutkusu olurlar. O tutku ki, yaşamın tüm anlamsızlıklarına karşı yitirmenin arifane bilgisini taşır kucağında. Öyle ki, yaşamın tüm anlamsızlıklarına anlam gücü olabilirim, anlam zamanıyım diyebilmenin iradesi olur. Sevgiyi, dost-

luğu, paylaşımı yeniden yaratmanın kendisi olur. Çünkü o umuttur. Gerçeği görmenin, gerçeği tatmanın bilinci ve umududur bu tutkuyu yaratan.

Sonrası arayışlar yeniden filizlenir beyinde ve yürekte. Karanlığa gömülmeye çalışılan yaşam, tekrardan aydınlığın zamanına tutunur var gücüyle. Savaşım yeniden şiddetlenir. Başlar anlam arayışı.

"Düzendeki her şey bana anlamsız geliyordu, çekici değildi. Çocukluğumdan bu yana bana çekici gelen hayal ettiğim özgürlük tutkusu ve dağlardı" derdi çocukluktan söz açıldığında.

"Çocukluğumdan beri dağın muhteşem portresi hep karşımda dururdu. Köyümüzün karşısındaki Kızılkaya dağları beni hep büyülerdi. Arkadaşlarımı örgütleyip o dağın zirvesine çıkma planları yapardım. Ama fırsat olmadı" derdi iç çekerek.

Gerçeği derinliğine hissedenin arayışları da güçlüdür. İnsandaki arayışı derinleştiren, tutkuyu ateşleyen gerçeğe duyulan sevdadır. O tutku ki, bütün aldanmaları gülüp geçen gülüşün gibi sade ve yalın bir tebessümle gerçeğe davet eder paylaşanları, paylaşılana.

Kendini yeniden anlamlandırma yürüyüşüydü yürüyüşün, yürüyüşümüz. Umudun sesine ses katmaydı. Bütünleştirmekten yaşamı, yaşamı tekrardan çocukluğun umut bahçesine çevirmekti, gülmekti, ağlamakti, sevmekti yani yan yana paylaşmaktı paylaşacak ne varsa hepsini...

Biliyordun, çünkü çocukluğun söylemişti,

umut dolu bakışların bu dağlarda olabileceğini. Bu dağlar onun özgürlük tutkusunu korumuştur kucaklarında. Ne senin çocukluğun, ne bizim çocukluğumuz, hiçbiri yanılmamıştı. Çocukluk zamanları yanılmazdı. Anamlı olan ve kendimizde anlamlandırmaya çalıştığımız da buydu zaten.

"En azından insan bu dünyada niye yaşadığına anlam verebiliyor. Bir şeyler uğruna çalışmak ve mücadele vermek insanı mutlu ediyor. Yaşamın boşa gitmediğinin bilincine varıyorsun" diyordun gözlerin dağların doruklarında.

Bu yürüyüşün hangi durağındaydın? Hangi güzellikleri tutmuştun, onu tam bilmiyorum.

Bu yürüyüşün hangi durağındasın? Ve hangi güzellikleri tadıyorsun, onu tam bilmiyorum.

Bildiğim, bu yürüyüşün devam ettiği arayışımızın ve mücadelemizin çocuksu yürüyüşünde beraber olduğumuzdur. Ve halen bir şeyler uğruna çalışmanın ve mücadele et-

menin mutluluğunu yaşayan olduğumuzdur.

Bir mevsim yazdı çocukluk zamanlarımızda,

Bir mevsim kış...

Bir mevsim ilkbahardı çocukluk zamanlarımızda,

Bir mevsim sonbahar...

Ama hep çocukluk zamanlarındaydı mevsimlerimiz.

Buralarda çocukluk zamanlarının şarkısı mırıldanıyor şimdi.

Mücadele yoldaşları

Sen militandın

Yaşama anlamını veren değerleri hissetmektir şehadeti anmak. Çünkü hissetmek yaşatmaktır. Yürekte, ruhlarda fiziki ayrıntılar olsa da hep canlı yaşatmaktır.

Hüseyin yoldaşı kısa süreli tanımama rağmen sevmeye başlamıştım. Çünkü O, çevresinde etki yaratan, sevilen sade bir yoldaşı. Olgunluğu gerçekte yalnızlıkla, içtenlikle sergileyen, Apocu militanlığın temsilini yapan ve bu ruhla dolu olan bir yoldaşı.

Yeni bir çıkış yapmakta olan Apocu hareketin ve onun militan ruhunun her koşul ve şartta temsilini ifadelendiriyordu şehadeti. Hüseyin ruh, moral ve değerlere bağlılık ile hizmeti en ön saflarda ve mevzide yerine getirme kararlılığında olan gerçek ve ender yoldaşlardandı.

Adımı özgürlük tarihimize yazmaya giderken, en son ayrılık anında söylediklerini bir şehit vasiyeti, bir emir olarak alıyorum. O, bütün zorlu süreçlerde, partinin kutsal yaşamı üzerinde çirkin politikaların yürütüldüğü, koltuk savaşlarının verildiği, tasfiyeci ekibinin moral bozmak için her türlü girişimde bulunduğu süreçler de bile şehitlerin kanıyla yaratılan değerlerin üzerinde yapılan bu iktidar mücadelesini eleştirmiş, bu tür politikalara karşı çıkmış, kendini, ruhunu bu kirli politik oyunlardan uzak tutmuş, ve kararlılığını, tavrını Başkan Apo'nun militanı olmaktan yana koymuştur. İşte Tepkisi geri arayışa olurken, O'nun arayışı, çabası özgürlük içindi. Dersim'in asi, boyun eğmez çocuğuydu Hüseyin. Ve asi Dersim dağlarındaydı gönlü. O, kendisini Apocu çizgide fedai ruhıyla donatmıştı, aldığı gücü halka aşılama istiyordu. Tasfiyeciliğin de ancak böyle aşılabileceğini biliyordu. Bunun için de Dersim dağlarını, oradan yeni açılan alanlara açılımı esas aldı.

Umudu başka kapılarda dilenerek, mültecilerle işbirlikçilerle seçmek isteyenlere karşı Başkan Apo'nun direkt eylem çağrısına zamanında cevap veren en değerli yoldaşlardandı.

Açılımı Türkiye'ye, Karadeniz dağlarında geliştirme azmi, istemi, coşku ve morali ile bir düğüne gider kuşanmıştı.

Gözlerindeki ısıltı yüreğindeki sevginin yansımasıydı. O, Güneş'e tutkuyla bağlıydı. Zaten bu bağlılığıyla köhnemiş beyinlere düşünce, yüreklere vicdanın adı oldu Hüseyin. Ruhsuz, iradesiz, inançsız, 'olmaz' diyen yorgun demokratlara, basit yaşama teslim olmuş, çok laf edip pratikleşmeyen oportünistlere karşı söz ve eylemi birleştiren yürüyüşün sahibi oldu. En onurlusunun Önderliğin çizgisinde yürümek olduğunu gösterdi. En güzel yoldaşlığın şehitler yolunda kurulabileceğini gösterdi.

Bugün kaldığımız akademi sahasındaydın sen de. Geçen devrelerde şu anda bizim oturduğumuz sandalyelerde sen oturuyordun. Hala seni anlatıp duruyor yoldaşların, biliyor musun. Hala üstün çaba, pratik ve katılımınla en üst derecede tamamladığın eğitim devresindeki başarıların, o asil duruşun tartışılıyor. Seni tanıyanlar, seni tanıdıkları için gururla seni anlatırken, seni görmeyenler de derin derin iç çekiyorlar ve senden söz ederken gözlerinin içi parlıyor. Bir insan ancak bu kadar sevinebilir. Ve sen en çok sevilen yoldaşlardansın Hüseyin.

Senin şahsında tüm şehitlere bağlılığımızı yeniliyoruz. Bıraktığı mirasa sahip çıkacağımızı, silahımızı yerde bırakmayacağımıza, Apocu fedailik tarzında kendimizi daha da yetkinleştirip intikamımızı alacağımıza, sizler gibi en ön mevzilerde savaşacağımıza, yarım kalan yürüyüşünüzü tamamlayacağımıza söz veriyoruz. Sizlere sonsuz bağlılığımızı belirtiyor. Anınız önünde saygıyla eğiliyoruz...

*Mücadele yoldaşları adına
Mahsum Korkmaz Askeri Akademisi
Sefkan Gedik*

HPG KOMUTANLIĞI'NA

Bireysel bilgilendirme raporumdur

1971'de Dersim merkeze bağlı Tüüşmek köyünde doğdum. İlkokulu köyde, ortaokulu Dersim merkezinde, sağlık kolejini Ankara/Keçiören'de okudum ve bir yıla yakın Şirnak'da devlet memurluğu yaptım. Ailem köylü kökenli, ekonomik olarak orta halli ve yoğun alevi kültürünü yaşayan konumdaydı. Yurtsever olup halen arkadaşlarla ilişkileri vardır.

12 Eylül öncesinde, Türk sol hareketlerinin kol gezdiği ve kimin ne yaptığı belli olmayan curcunalı, karmakarışık bir ortamda büyüdüm. Apocular kelimesini ilkokul 3. sınıfta duyduğumu çok iyi anımsıyorum. Bir amcam ve bir amcaoğlum Apocu olarak geçiniyorlardı, 12 Eylül'le birlikte bunlar devrimciliği bıraktılar, ama şu anda yurtseverdirler. Partinin ismini ilk onlardan duydum ve ileride onlar sayesinde partiyle tanıştım. Bunlar başlangıçta biz okuldan gelirken bize şeker ve bisküvi vererek her yerde Apocu olduğunuzu söyleyin diyorlardı. Biz de

her yerde Apocu olduğumuzu söylüyorduk. Çoğu zaman dayak yiyorduk. Ama ilkokulda Kurtuluş örgütünden olan bir öğretmenden yediğim dayak, benim yaşamımda dönüm noktası oldu. Bir gün ilkokulun bahçesinde, (zannedersem ilkokul 4. sınıftaydım) komşu mezardan olan bir çocukla kavga ettik. Öğretmen Halkın Yolu'nu tutan bu çocuğun (ismi Yılmaz) kafasını okşayıp sınıfa gönderdi. Bana, hangi örgütlü tutuyorsun diye sordu. Ben de Apocuyum dedim. Daha lafım ağzımdaydı ki kulağımın dibine öyle iki tokat attı ki felek kılıcının gözlerimin önünde çektiğini zannettim. Bir küfür de ona ettim. Bunun üzerine beni döverek falakaya yatırdı. Öğretmenin ismi Mehmet Ali Orgun'du. Bu olaydan sonra hem öğretmenlere, hem okula hem devlete büyük bir antipatim gelişti ve inadına ben de hep Apocu kelimesini kullanıyordum, tabii bu bende bir dolgunluk yarattı. O süreçte amcam ve amca oğlumun partinin ilk şehitlerinden olan Aydın Gül arkadaşla ilişkileri

vardı. Şehit Aydın Gül arkadaşın ailesi ile kirvelik bağlarımız var. Onlar Tüüşmek köyünün merkezinde oturuyordu, bizim mezra bu köye bağlıdır. Ve beş yüz metre uzaktadır. Aydın Gül arkadaşın bizim eve gelip gitliğini anımsıyorum. Fakat o zaman hiçbir şeye anlam verecek düzeyde değildim. Daha sonra

Hasim Urtoğrul

Serxwebun (Ahmet Qkur)

amcam onun Aydın Gül olduğunu söyledi. Ondan sonra Apoculuk benim için esrarengiz, hep merak ettiğim ve tanımak istediğim bir olgu oldu.

12 Eylül'den sonra ortalıkta hiç bir örgüt kalmamıştı ve benim de bir şey yapacak gücüm yoktu. Amcalarım Avrupa'ya kapağı atmışlardı. 1984'ten sonra Ankara'da sağlık kolejini okumaya başladım. Okul okuma isteğim yoktu. Ama yine de aile baskısı ile okumak zorunda kaldım, başarı düzeyim de kötü değildi. Bu sağlık kolejinde tekrar partinin konusunu almaya başladım. 1987-88 yılına geldiğimizde, Mardinli, Hakkari ve gerillayı kısmen tanıyan arkadaşlarla ilişkilerimi pekiştirip yurtseverlerin evlerine ve parti yayınlarına kavuştum. Tabii ki bu çok sınırlı oluyordu. Çünkü sıkı bir denetim vardı. 1989 yılında okuldan mezun oldum, şans eseri tayinim Şırnak iline çıktı, bu en sevindiğim olaydı. Burada, 9 aya yakın sağlık müdürlüğünde memurluk yaptım. Elbette ki ayda bir sadece maaş almak için daireye uğruyorduk. Çünkü yeni il olmuştu ve müdürlük yeni yapıyordu. Kısacası ortada hiçbir şey yoktu. Ben de zamanımı halkın içerisinde, yurtseverlerle ilişkilendirerek geçiriyordum. Bu süreç içerisinde hem parti, hem mücadele hakkında yeterli bilgi ve tanımayı yaşadım, netleşmeye doğru gittim. 1991'in baharında da Cudi'de arkadaşların yanına gidip katıldım.

Beni dağa çeken diğer nedenlerden bir tanesi de nenem ve dedem sayesinde kazandığım dağ sevdasının çocukluktan oluşmasıydı. Dedem ve nenem köyü aleviydi ve geleneklerine bağlıydılar. Dersim'de her yıl gitmedikleri ziyaret yoktu. Ziyaretlerin hemen hemen hepsi de dağların zirvelerindeydiler. Gittiklerinde her seferinde nedense hep beni de götürürlerdi. Bundan dolayı dağları uzaktan gördüğümde beni hep cezbeder ve çekerdi. Bu bende hep bir özlem olarak kaldı takı katılınca kadar. Diğer bir husus da Dersim isyanı ve katliamı sonucu bende oluşan kin ve intikam duygusuydu. Dedem ve nenem isyana katılmış ve

şans eseri kurtulmuşlardı ve o dönemin ayrıntıları ile bize anlatıyorlardı. Beni dağa iten nedenlerden bir tanesi de bu sebepti. Yukarıda belirttiğim bu olgular bende bütünleşip katılım yapmamı sağlamıştır.

Cudi'de gerillaya katıldıktan hemen sonra Haftanın alanına geçtim ve yapılan bir düzenleme ile Çukurca alanına gittim. 1995 yılının yaz sezonuna kadar Zagros alanında pratik çalışmalara katıldım. Manga komutan yardımcılığından bölük komutanlığına kadar görev üstlendim. En son eyaletten ayrılıp Zap alanına gittiğimde de görevimin başındaydım.

1997 yılının sonuna kadar, oldukça temiz, saf ve müritçe bir bağlılıkla, çok iyi niyetli bir biçimde her şeyden habersiz, hiçbir şeyi umursamadan, sadece verilen işi ve söylenenleri en içten duygularla istekli, moralli ve coşkulu yaparak katılım sağladım. İyiye doğruyu ve bunun karşısı olan kötüyü, zarar vereni sorgulama ve tanıma isteği çok yoktu bende. Partiyi, örgütü, ideolojiyi, doğruya, iyi ve güzel olanı ile birlikte parti yaşamını mevcut gerçeklikten soyutlayarak, ulaşılması gereken bir erdem olarak göklere çıkarıp, müritçe, hiçbir şüphe duymadan ona taparak, ondan başka hiçbir şeyi umursamayan bir duruşum vardı. Hiçbir zaman önümdeki mevcut gerçekliğe gözlerimi açıp bakmasını bilemedim. Bu kadar arkadaş ne yapıyor, nasıl savaşıyor, nasıl yaşıyor, zarar veren yanlar nelerdir, eylem ve taktik nasıldır bir türlü bunların sorgulamasını yapamıyordum. En temiz duygularla yaşamın akışına bırakmıştım kendimi. Geçmişte belli bir temel ve birikim olmasına rağmen, belirttiğim olguları sorgulamayı, onlara dokunmayı günah sayıyordum. Bunları tümünden olumsuzluk diye değerlendirmek istemiyordum, ama bu üç yıllık sürece damgasını vuran anlayışım, yaklaşımlarım buydu.

1998'den sonra birçok şeye anlam vermeye başlayınca, bu, tersi yönde etkide bulunarak pasif, edilgen ve içine kapanık bir hal almaya başladım bende. Mevcut gerçekliği anlamaya ve öğrenmeye çalıştıkça, bunun böyle olmaması

gerektiği düşüncesi ve hayal kırıklığıyla buruk bir ruh halini yaşamaya başladım. Yanlıslara karşı mücadele etme, onları ret etme sadece düşünce boyutunda kaldı, pratikleşmedi. Hiçbir zaman Zagros yaşam tarzı ve kültürü ile bütünleşmedim. Aksine ona karşı hep öfke duydum. Karakter olarak da Zagros'ta oluşturulan kültürle bütünleşmem mümkün değildi. Benim yaşadığım, doğup büyüdüğüm ortamın bende şekillendirdiği kişilik ve karakter, kazandırdığı düşünce yapısı farklı olup, ikisinin bütünleşmesi imkansızdı. Onu kabul etmem için özümü inkar etmem gerekiyor. Gerçi inkar edenler oldu, ama ben bunu yapamazdım. Her ne kadar özde kabul etmediysem de biçimde uyumlu yaşamak zorunda kaldım ve dışarıdan bazı alışkanlıkları aldım, ama bunları dışarıdan aldığım için köklü olmayıp, aşılması da zor olmayacaktır. Önemli olan, özünü parti doğruları ile bütünleştirip çizgide doğru yürümeştir.

Zap alanına gittiğimde bu mevcut duruşum daha da derinleşti ve inişli çıkışlı bir pratiğin sahibi oldum, bu arada iş yapma kapasitem oldukça zayıfladı, pasif bir duruşun sahibi oldum. Çünkü 1995 yılının yaz sezonunda geldiğim Zap alanı Zagros alanından farklı değildi. Gücün yığıldığı bir alan konumundaydı. Ben bazen bir takımın başında bazen de görevsiz-

dim. Güney savaşlarına aktif katılmaya çalıştıysam da mevcut ruh hali ve duruşu aşamadım. O süreçlerde parti her ne Zap ortamına müdahale etmeye çalıştıysa da istenilen düzeyde bir toparlanma yaşanmadı. Zaten orada ortaya çıkan tasfiyecilik de biliniyor, bu konulara girmeyeceğim. Bu ortamda gördüklerim ve yaşadıklarım daha da içe büzülmeme ve kapanmama sebep oldu. Yaşanan bu karışık ortam, KDP yönelimlei, TC operasyonları, bunların hepsi birleşince benim açımdan olumsuz bir tablo oluşturuyordu. Hiçbir şey istemiyordum, ne hırs, ne kariyer ne de görev alma isteğim vardı. Ortamın gerçekliği bunları istememi engelliyordu. Görev alıp onlar gibi olmaya videdanım elvermiyordu. Bir köşeye çekilip sessiz kalmaya, azıcık da olsa özünü korumaya çalıştım. Kendimi kaybolmuş hissediyordum. Bu durumdan kurtulmam gerekiyordu ve 1997 yılının sonunda Dersim alanına geçtim. Aslında Karadeniz eyaleti için kendimi hazırlamıştım. Düzenlemenin Dersim'de yapılacağı söylendi. Ben de Dersim grubu ile birlikte Dersim alanına gittim. Dersim'de kalmam istendi. Orada da K. ile İ. arkadaş arasında yaşanan gerginliği hemen gördüm, bir de aile çevresine yakın bir yerde kalmak istemiyordum. Kendime karşı da tedbir almak zorundaydım. 1998 yılının yaz sezonunda Karadeniz alanına geçtim. 99 yılının sonuna kadar, yaklaşık iki yıla yakın Karadeniz alanında kalıp Tokat, Samsun, Amasya ve diğer birçok alanda çalışma yürüttüm.

Şunu belirtmek isterim ki kuzey alanına geçmem gelişimim açısından çok olumlu oldu. Bende müthiş bir duyarlılık, canlılık, sorumluluk ve iş yapma is-

Hasan Ertugrul

teği gelişti. Kendim, tarz, taktik, ideoloji ve siyaset üzerine yoğunlaşmam ve bu konularda müthiş bir ilgim gelişti. Gerek Dersim, gerekse Karadeniz alanında çeşitli düzeylerde görev aldım. Görevli olduğumda iş başa düştüğü için, her türlü bireysel yeteneklerin ön plana çıktığı ve bunları görüp değerlendirme imkanını bulduğum süreçler oldu bunlar. Kendimi deneyip sınama fırsatını yakaladım. Bununla birlikte araştırma inceleme ve müthiş bir okuma hevesi gelişti. Kuzey koşullarında bunları yapmak zordur, ama istek ve moral oldu mu imkanlar yaratılıyordu. Pratiğe de bu şekilde katkı sunmaya çalıştım. Belki pratikte istenilen düzeyde başarılı olamadım, bunda denk geldiğimiz süreçler - 15 Şubat- bir şanssızlık olsa da şahsımda köklü değişiklikleri yarattığıma inanıyorum, kendimi ikna edip bu değişimleri süreklileştirmeyi hedefledim.

9 Eylül komplosu ile başlayan süreçte Karadeniz ve Dersim alanında yaşanan olayları kendi açımdan değerlendirip ayrıntılı bir rapor sunmuştum. Fakat kendi duruşuma ilişkin tekrardan bilgi verebilirim:

Karadeniz alanında pratik yürütmek gerçekten de zordur. Kozmopolitik, her türden ırkın olduğu, geri kalmış, deyim yerindeyse dünyadan haberi olmayan bir alandır. Bu alanda ne merhaba verilebilecek bir dost, ne iş yapılabilecek ve dayanılabilecek bir ilişki vardır. Bazı yüzeysel ilişkiler olsa da hiç bir zaman güvenilemeyecek ilişkilerdir. Herkes yabancı olduğundan, ne yapacaklarını bilmediğinden tedbirli yaklaşmak şarttır. Yine tabiri caizse düşman olarak görmek zorunda kalıyorsun oradaki herkesi. Yanındaki 2-3 arkadaş dışında güvenebileceğin kimse yok-

tur. Onun için de buradaki arkadaşların genelde uyumlu olması gerekmektedir. Bu ortamda en yoğun yaşanan duygu parti özlemidir. Genelde bütün gelişmelerden uzak olunan bir alandır.

Bu ortamda 15 Şubat biz de şok etkisi yarattı. Bu olaya radikal bir biçimde cevap olmamız gerekirken, dünyası yıkılmış insanlar gibi yerimizde donup kaldık. Olayları sadece radyo haberlerinden öğrenebiliyorduk. Baharla birlikte örgütle sınırlı bir ilişkimiz gelişebildi. Bulduğumuz alanda bazı eylemlilikler gelişti. Bu konuda kendimi hiç geri tutmadım, öncülük yap-

maya da çalıştım. Ayhan (Ağa Kahraman) arkadaşın şehadeti ile birlikte eyalete B, arkadaş geldi. Bu süreçte yaşadığımız tek sorun partinin istediği biçimde cevap olamaydı. Önderliğin geliştirmek istediği sürece ilişkin herhangi bir düşüncenin sahibi değildik. Süreci sorgulamak, yani stratejiyi tartışmak aklımızın ucundan geçmiyordu. Önderlik ve parti bunu başlatmışsa mutlaka doğrudur, Önderliğin bildiği bir şey vardır dü-

şüncesi hakimdi bizde. Alanı boşaltıncaya kadar da bu yönlü herhangi bir sorun yaşanmadı. Geri çekilmede de yaşanan herhangi bir sorun olmadı. Dersim alanındaki arkadaşların hepsi Güney'e gitmek üzere yola çıkmıştı, kalan son grup Karadeniz grubuydu. Karadeniz'den gelen arkadaşların çoğu da geri çekilmede şehit düştü, ulaşabilen birkaç arkadaş oldu sadece.

Ben örgütün kararı ile Dersim alanında kaldım. Dersim'de kaldığım süreçte yönetimde yer almama rağmen, istenilen düzeyde çalışmalara katılamadım. Her türlü zorluğa karşı mücadele ederek radikal bir duruşun sahibi olmada zayıflıklarım olduğunu, ağırlıklı duygusal ve iyi

*"Toprak kokulu
bir dünyayı yüreğine
sığdırmış içine umutları
derli-toplu koymuş
Göz kapakları gözlerine
sevdalı her biri diğerine
vurgun bir tutam saç
Bir sözcükte buluşmuş
Ağız dolusu bir sevdadır
GERİLLA.."*

niyetli yaklaşımlarının olduğunu belirtebilirim. Yeni süreç ve strateji hakkında çok fazla bir bilgimiz olmadığından, bu konuda gücümüzü de eğitime ve aydınlatmada sınırlı kaldık. Anlatma, kavratma konusunda her ne kadar bir çaba olsa da yetersiz kalınıyordu. Yapı genelde Dersim'den katılmış, orada pratik yürütmüş, hem eski strateji ve çizgiyi hem de yeni strateji ve çizgiyi bilince çıkartmada yetersizlikler yaşıyordu. Yapı da genelde duyguları ile hareket ediyordu. Biz yönetim de aynı bu konuda aynı sorunları yaşıyorduk. Sadece duygusal bağlılıktan gelen sorumlulukla anlatmaya ve ikna etmeye çalışıyorduk. 1999 yılının kışına doğru operasyonlardan dolayı Güney'e geçemeyen bazı gruplar Dersim'e geri dönmeye başladılar.

2000 yılının temmuz ayında bir grubun Güney'e geçmesi talimatı verildi. Grup hazırlandı, sorumlu olarak kimse gelmek istemiyordu, kendim gönüllü olup grubun sorumluluğunu aldım. Xınere alanına geldik. Burada partinin VI. Konferansı'na katıldım.

Xinere'de ideolojik eğitim gördükten sonra, 2002 yılı baharında Xankurê alanına geçtim ve oradan da Mahsum Korkmaz Askeri Akademi'ne geldim. Altı aydır da burada eğitim görmekteyim. Devrenin sonuna gelmiş bulunmaktayız.

Akademi sürecinde örgütün ulaşmak istediği hedefleri, amacı ve biçtiği rolü anlamaya, kendimi bu şekilde yapılandırmaya çalıştım. Başlangıçta pasif ve istenilen düzeyde katılım sağlayamadıysa da, son iki aylık süreçte bunu aşarak istenilen bir duruşu sergilemeye çalıştım. Bazı eksikliklerim olsa da bunu yakaladığıma inanıyorum. Bundan sonra bunu daha da yetkinleştirerek sürdürme kararlılığındayım ve geri adım atmanın tüm yollarını kapattım. Çünkü bundan başka yapılabilecek hiçbir şey yoktur. Akademi eğitimi sürecinde, geçmiş sürecin pratiğini ayrıntılı olarak sorgulayıp bilince çıkarmaya çalıştım. Bu temelde partini yapmak istediğini baştan sona yeniden modern bir tarzda yapılandırarak, teknik boyut ile birlikte askeri yaşam, askeri kişilik ve askeri kültür kazanma

ile dönemin istediği komuta özelliklerini kazanma çabasını sergilemeye çalıştım. Askerlik ve savaş sanatının inceliklerini savaş ve ordu dersinin broşürünü yazarken yoğunlaşıp kavramaya çalıştım. Bu konuda henüz yetersizliklerimi görebiliyorum, öğrenecek çok şeyin olduğunu bilincindeyim. Belki bu konuda örgütün istediği bir düzeyi yakalayamadık. Henüz yetersiz ve eksik kaldığımız, tamamlanmamız gereken yanlarımız var, ama pratik sahada biraz da olsa başarı sağlayabilecek bir alt yapının oluştuğuna inanıyorum. Oluşturulan bu alta yapı üzerine doğru bir çalışma yürütülerek üretim ve gelişme sağlanabilir. Çünkü akademi sahasında öğrendiklerimizin bir çoğu bizim için yeni şeylerdir. Bunlar köklü bir değişim dönüşümün temeli yapılabilir. Yeter ki doğru ve özverili bir pratikle birlikte, kendi eğitimimizi süreklileştirelim, doğru sonuçlar çıkaralım, kararlıca, moralili, coşkulu ve inançlı olalım. Ben bu sonuca ulaştım. Pratikte eksikliklerim ve hatalarım çıkabilir. Önemli olan hataları doğru bir biçimde görüp, cesaretlece yönelerek aşma kararlılığını göstermektir. Buradan aldığım güçle bunu yapmayı esas almaya çalışacağım. Bu konuda her zamankinden daha çok istekli moralli ve coşkuluyum.

Bu temelde pratiğe hazır olduğumu belirtebilirim. Hangi sahada olursa olsun, ne iş ve görev olursa olsun örgütün talimatları doğrultusunda hareket etmeye hazırım. Ama en verimli ve yararlı olabileceğim alan sorulacaksa, tercihim Karadeniz alanıdır. Bu süreçte bu alan üzerine yoğunlaşmalarım oldu. Eğer kabul görülürse; bu taraftan açılım yapmak için oluşturulacak grup içinde yerimi alabilirim. Genel alan hakkında, tutturulması gereken tarz, taktik, arazi, düşmanın hareket tarzı, kitle konularında belli bir birikim ve tecrübem vardır. Buradan da aldığım güçle yetkinleşme imkanlarını daha da oluşturabilir ve yararlı olabilirim.

*Devrimci selam ve saygılar
16 Şubat 2003
Hüseyin*

bir soluğu paylaşmak

**“Eğer bir dava, uğruna
ölenler varsa, o zaman
yüceltmeye layıktır.”**

Önder Apo

Adı, soyadı: **Ömer ÇİFTÇİ**

Kod adı: **Ejder DOĞAN**

Doğum yeri ve tarihi: **Gevaş/Van
1977**

Mücadeleye katılım tarihi: **1997**

Xankurke

Şehadet tarihi ve yeri: **23 Kasım
2003, Karadeniz'de çatışmada**

Bir türkü yaktım gönlümde
yoldaş Herkol'e selam söyle
dönmüşse baharda koçer kızlar
heybesi peynir ekmek dolu çobanlar
kuzucukları da unutma, selam söyle
ağacı yoksa da
siyah dumanlı dikenine
çepmesi yoksa da
diş sızlata kar suyu
gökyüzünün güneşine
gecesinin soğuk titremesine
özgürlük tutkusuna
erişilmez duyguuna da selam söyle
ben yoksam da biliyorum
her tepesinde vardır mutlaka can yoldaşlar
mevzilerde boş mermi kovanları
BKC'ler kurulu önlerinde
soba borusuna da selam söyle
dört roketine de
doğa yine hastadır karargah noktasında
üzülmesin ona da selam söyle
havan toplarına
kazan çukurlarına selamım yok yoldaş
kinimi ve refretimi ile yalnızca
bahar çiçeklerini unutma
renklerini sayarım istersen
sarı, kırmızı, yeşil, leylak moruna
her noktaya adını veren kızıl gülleri
Şehitleri ...
af buyursun tarih

onları en başa koymalıydım mektubumda
onlara da selam söyle
Bixici Hezile, Kato'ya
Erkentli Zübeyr'e, Kahraman Zinarin'e
yılca yoldaş Azime'ye
selam söyle günden
kaç gün kaç gece anlatsam
bitiremem Herekol seni, efsanedir sende
yaşam
eremediğim sırına da selam olsun
kim diye sorarsa "sana sevdalı bir gerilla"
dersin
unutma sakın, unutma yoldaş
Herekol'e selam söyle.

Şehit Doktor Fidan

Barış'ımız Can'ımız yarım kalan gülüşümüz

*"İnsan büyük bir amaç için
tüm yaşamını sonuna kadar
adar ve bu yolda şehadete
ulaşırsa buna ölüm denilemez.
Bu, yaşamın ta kendisidir."*

Önder Apo

Adı, soyadı: **Barış ŞENOL**

Kod adı: **Cenk CAN**

Doğum yeri ve tarihi: **Balıkesir
1977**

Mücadeleye katılım tarihi: **1996
Yunanistan**

Şehadet tarihi ve yeri: **23 Kasım
2003, Karadeniz**

Kaç zamandır duymuştuk aslında başına bir şeyler geldiğini. Kimi demişti şehit, kimi demişti kayıp. Böyle bir haberin sonu nasıl netleşir biliriz aslında. Ama ölümün yaklaşmadığı bir umuttur, yaşam umudu. Bu yüzden iç kemiren tüm acı şüphelere karşın, bir yerlerde yaşıyor diye umutlu tuttuk gönlümüzü. Ve bir haber uçup geliyor Karadeniz'den. Can'ımız, Barış'ımız şehit düşmüş. Geçen yıllar, paylaşılan güzellikler, acılar, umutlar ve yoldaşlık sözleri tüm kelimeleri kilitliyor yüreğimizde.

Dünyanın en zor şeyidir, vazgeçilmez yoldaşların miras dolu anılarını, yaşam çizgilerini anlatabilmek. Onları anlatmaya kalkmak şehit olduklarına inanmayı zorunlu kıldığımandır beklisi de bu zorlanma. Kendi ellerimizle toprağa verdiğimiz yoldaşlarımızın bile şehit olduğuna inanmaz bazen yüreğimiz. Sanki her an çıkıp gelecekler ve anlatabileceklerimizi anlatacağız birbirimize. Aradan geçen yılların özlemiyle sarılacağız birbirimize.

İşte Can da şehit olduğuna inanılmayacak can yoldaşlardan, can dostlardan, candan yürekli biriydi. Doğrusu Onu dile dökülecek kelimeleri bulmak ya da sözlerin içini ona denk doldurabilmek zor. Onu en iyi kendi ismi ifadelendiriyor belki de. "Barış..."

İlk tanıştığımız günlerdi, Can kendine yeni bir isim arıyordu. Bir arkadaş 'Barış' isminin ona yakışacağını söyledi. Can'ın hemen rengi değişti, önce 'yok olmaz' dedi, sonra hepimizin tepkisine şaşırdığını fark ederek 'evet olabilir' dese de anlaşılmıştı paniğinin nedeni. Gerçek ismini bilmeden, ona yakıştırmıştık.

Savaş tanrılarının hiç hüküm sürmediği, savaş rüzgarlarının doğanın çehresini çizmediği ve savaşın dehşetinin yürekleri acıyla doldurmadığı bir memleketten miydi? Savaş izlerinin hırçın çizgileri yoktu simasında ve kişiliğinde kırıncı, bencil değildi, yoktu savaş kalıntısı. Yaşama gülümseyen ruhunun güne vuruşuyla çehresi gülümseme çiz-

gileriyle çizilmişti. Ve çocuk ifadesi hiç silinmemişti simasından. Çocuk coşkusunda mekanında sevinir, zeki ve kıpır kıpır gözleriyle içindekini hemen ele verirdi. Ruhunu gizleme gereğini duymazdı. Yüreğinin içi dışı bir, ne hissetse hemen söyler, ne öğrense hemen paylaşırdı. Yüzü her an bir şeyler öğrenme, bulma çabasının heyecanlı aceleciliği ile doluydu. Kaygısızdı, çünkü kötüyü düşünmeyi akıl etmezdi. Kötülükten arıydı yüreği.

İşte buydu onu ayıran. İşte buydu savaş rüzgarlarının hüküm sürdüğü coğrafyanın savaş izleriyle çizilmiş yürekli insanlarından farkı. Kompleksli, çok bilmiş, kendinden aşırı emin havalarda, yani toplumda şekillenmiş klasik erkek karakterlerinden uzaktı. Onlara hiç tenezzül etmemişti. Klasik, kaba bir erkek olmaksızın, çocuk yürekli kalmaktı belki tercihi. Ve çocuk duygularının keskinliğinde, sadeliğinde bağlıydı devrime, devrim değerlerine, devrim özlemlerine. Ruhuyla, düşünce tarzıyla, doğal bir yakınlığı vardı kadına. Kadınlar kadar içten heyecanlanırdı, kadın özgürleşmesinin halk ve tarih açısın-

dan getireceklerine. Ve aynı içtenlikle yine ilgiyle anlamaya çalışırdı kadın kurtuluş ideolojisini. Ve kendini sorgular, erkek cephesinden kendi şahsında misyonunu anlamak için çabalırdı.

Evet, kötülük, çirkinlik sanki bir yaşam şartı gibi kendini dayatınca, doğrunun gereğinin tarafında olmakta tereddüt etmemişti. Taa Balıkesir'den onu Kürdistan'a çeken, kişiliğinin toplum ölçülerinden farklı şekillenmiş olmasıydı.

Toplumda özlediği yaşam koşullarının olmadığını görerek, barış dolu, candan ilişkiler üzerine kurulacak dünyanın yaratılma savaşının gereğini görmüştü. Onca uzaklardan gelmesine rağmen Kürdistan'da yabancılık çekmedi pek. Kendi özgünlükleriyle katıldı, kendi rengini, kendi kişiliğini gerilla yaşamının renkleriyle bütünleştirdi. Coşkusuyla bir örnekti gerilla ruhundan. Geriliklere taviz vermediği gibi, onda radikalizm emeğiyle, coşkusıyla örnek olma. Hatta kaldığı Soran alanına öyle alışmıştı ki, dilini de öğrenmişti. Arkadaşlar ona Can Soran diye takılırlardı.

Evet, İlk tanıdığım yoldaşlardandı Can.

Yeni yaşamın birçok ilkinin birlikte tanıdık, anladık. Yeni yaşamla ilk temaslarını, heyecanlarını, coşkusunu paylaşmak, ortak şekillendirdi yüreklerimizi. İlk günlerden bugüne ortak bir özlemidi; ülkemizin dağlarına birlikte yaslanmak. Karadeniz'in cennet yeşili sırtlarının uçsuzluğunda idi oralara dönük hayallerimiz.

Ve içimizden birileri ulaştığında oralara, bu, onlarla birlikte bizim de o dağlarda gezdiğimiz anlamına gelirdi. Böyleydi sözleşmemiz. Böyle tanıyacak birbirimizi ve böyle cevap olacaktık ortak özlemlerimize.

Can yoldaş, enternasyonalistçe içindeki tüm ülke sevdasını Kürdistan'a döktü ve Kürdistan'la büyüttü. Ülkesini ve halkını Kürdistan özgürlük kavgasında daha çok tanıdı, hissetti. Ve dağlar yol verip açılınca Karadeniz yolları, artık tutamazdı hiçbir şey Can'ın kuş yüreğini. Kuş olup uçtu Karadeniz'in gözleri buğulu dağlarına. Bir selam bırakıp gitmişti. Ülke özlemimizi ise alıp kendisiyle götürüyordu. Bir de ismini Cenk yapmıştı, yani savaş. Barış ruhlu, barış yürekli Barış'ı savaşa tutkuyla çeken, yaşam kararını savaşıyla birleştirip Cenk yapan, bir gerçeğin sırrıydı. Ki ruhunu hiç barıştan koparmadı. Barış, yaşamın en güzel diliydi, en huzurlu, coşkulu bestesiydi. Ama gün, barışın yolunun savaştan geçtiği gündü. Yarımın çocukları Barış adıyla özgürce dolaşabilsin diye, ruhunun barış kimliğini savaşa yatırmıştı. Türkiye'nin özgürlüğü Kürdistan'dan geçtiği kadar, uyanana Kürt halkının özgürlüğü Türkiye halklarının da özgürlüğe gözlerini açmasında gizliydi. Kür-

distan'dan başlayan özgürlük yolu, şimdi Karadeniz'e, oradan tüm Anadolu'ya uzanıyordu. Özgürlük de, barış da halkların kardeşliklerini anlamalarıyla gerçekleşecekti.

Ve haber geliyor, Can doymadan Karadeniz'in gözleri buğulu scherlerine, kalbi hala ülkede olmanın heyecanını üzerinden atmadan, Karadeniz'e vermişti ülke özgürlüğüne bedel koyduğu canını. Can'ımız, Barış'ımız sensiz yaralıdır tüm gülüşler, sohbetler, ateşler, yürüyüşler ve gerillaya dair her şey. Sensiz yaralıdır yaşam. Gülüşlerini özledik Can. Ama anı olmayacaksn hiçbir zaman, gerillaya dair her şeyde ilk günkü kadar canlı yaşayacaksn hep. Karadeniz'e giderken bıraktığın sınırsız yoldaşlığın, yarım bıraktığın ortak özlemin adı, yani hep bizimle olacaksın. Sana sözümüz, devrime ve geleceğe, halkların kardeşliğine, özgür kişiliğe senden yansıyan candan renklerin ışıltısıyla barış ve özgürlük yolunda yürümektir Can'ımız. Kişiliğin, paylaşım ve anıların, gerçeği anlatan mirasın, özlemlerin, hayallerin üzerine ant içtiğimiz özgürlük sözlüdür Barış'ımız.

Gözlerin hep buğulu kalsın Karadeniz. Uzaktan için için yasta kal Marmara. Taa ki ülkemizin barışı Karadeniz'den Marmara'ya tüm ülkeye doğana dek.

*Mücadele arkadaşları adına
Emine Erciyes*

Cenk'in yürüyüşüne
Öyle doluyum ki bu aralar
Bulut gibi mesela
ne boşaltacağımı
nereye boşaltacağımı
bilmeden dolanıyorum yer
çekimine inat semada

Öyle yüklüyüm ki
bu aralar
Tıka basa tıka basa
Tren gibi mesela
ne taşıdığımı
nasıl boşaltacağımı
nereye götürdüğümü
bilmeden
ilerlemekteyim rüzgara inat

Öyle doluyum ki bu aralar
nükleer atıklardan
sıkılmış
Cernobil gibiyim
patlasam berbalde
Dünyayı zehirlerim

Öyle öyleyim ki
anların ya bani
Sönmek kar etmiyor kabre
ceytana
Dövmek kar etmiyor
duvarlara
Bağlamak kar etmiyor
akşını yutan doğaya

Tartışmak
Konuşmak
Dertleşmek
Kar etmiyor, anların ya
bani
Öyle naçarım ki bu aralar

Sebebini bilmiyorum
desem inanma!

Bir akşam üstü oturup
Nur yüzlü yoldaşlarla
Geçmiş yâdettik derinden
Gökte dolunay
Yerdi gri ölüm
Özgür bir dünyanın
ütopyasına içtik çayımızı
Üleşiriz şimdi dostlardan
kalan acıları
Yitirdik, yittik onlarla
birlikte
Üleştik ölümü bile
Yüreğimizi dostlarımızın
yanına
gömdük toprağa

Gönlüm, ey divâne gönlüm
Kulvar konuşana
tutturmuşsun ezgini
Hedef yakın, hedef uzak
ama
mutlaka varılacak

Akşam sefası ezgilerde
Gümle çöken elkar gibi
Günün üzerine öşken
karanlığın
altında andık
en hızlı koşan yoldaşları

Onlar güneşeler şimdi
Bize kalan anıları, acıları
Çırdıplak bir gerçeğin or-
taundayız yani
Yalın yalın yanan
yüreğimiz
Kor kor eriyen gözlerimizle

görüyoruz
gidenlerin silüetini

Kalbim
ey gam kervanını katar-
lamış kalbim
Söz dinle
Söz söyle

Ya at kendini
pervaneler gibi
Cenk'in kat ateşine
Ya da sat
bir pulluk değer biçerek
Demek ki en yakın gerçek
Cenk'in yürüyüşündeymiş
ancak

Uzun uzun vatan basreti
Uzun uzun emek basreti
Uzun uzun sömürsüzlük
basreti
Uzuuun bir göçteymiş
meğer
Alışamadın da mı erken
gittin
bu mekandan?

Bak şu deniz
Bak şu dağ
Bak şu orman
Ve insanlar
Sensiz de var
ve var olacak da
Ama bu yürek
Dayanır mı sanıyorsun
basretine...

Mücadele Yoldaşları Adına
Sinan

Yolculuğun ezgisi

“Şehitler
ölümden yaşama
geçişin köprüsüdür.”

Önder Apo

Adı, soyadı: **Hekkar AHMET**
Kod adı: **Biryar AHMET**
Doğum yeri ve tarihi: **Bağdat/Irak**
1982
Mücadeleye katılım tarihi: **2000**
Gare
Şehadet tarihi ve yeri: **29 Kasım**
2003, Karadeniz

Bana bir türkü söyle,
hüzün yüklü olsun
yıldızlı bir gece olsun
gayla evlerinin
yanıp sönen alevleri etrafında
galinayak çocuklar koşuyor olsun
ve çok uzaklarda
serin geceye kanşan kurşun seslerin-
de kahramanlar savaşıyor olsun
ve her lanetlinin tepeden tırnağa
bedenini utanç sarsın
Spartaküs'ün şakırdayan kılıcı altında
bana geceden bahset
ağır sırt çantalarıyla gerillayı
dolunaylı gecede
peşpeşe dizilmiş tımanışlarını,
özgürlüğe yol alışlarını,
serin su başında verilmiş bir moladan
gizli içilen sigaradan
Ervan radyosundan yükselen Kürdili
ezgilerden
batan gün ufkunda
ağır kervan misali yürüyüşten bah-
set
ne şair dökübildi misralara
ne yazıldı romanlara
görüntülenmez bir film gibi
o manzaralardan bahset
ve uzanıp yorgun başını
sırt çantana koyduğunda
kaç yıldız saydığını anlat bana
güzellikleri anlat, sıyrılmış
çirkinliklerden.

Şehit Mênxas

Bir selamun ola
 gele kuşun kanadından bahar
 kartlı kargo
 gırtlı düellîlerin aqlugunda
 akan kızıl kunda çimlenip yezere
 gül
 adını özleni koya
 uyuşup kara gecenin altından
 toprakta zindan
 umurun sağı
 memesinden tere köküne

Şebit Zınarin

Gün selama durdu

*"En zor olay, insanın
şehit vermesidir ve
biz bunu yaptık."*

Önder Apo

Adı, soyadı: **Molla KAYNAK**

Kod adı: **Hacı**

Doğum yeri ve tarihi: **Cihanbeyli
Konya, 1972**

Mücadeleye katılım tarihi: **1998**

Ağustos/Yunanistan

Şehadet tarihi ve yeri: **29 Kasım
2003, Karadeniz**

Gece ısıtılı bir gece
Venüs bir ay parçası gökte
Evrenin tüm yıldızlarını avuçlayıp gözlerimle
Yerleştirdim yüreğime
Yoldaşım yaralı bir özgürlük savaşçısı
Yaralı, yorgun bir güvercin misali
Koymuş başını göğsüme
Boluk alışı bile soluksuz bırakıyor düşmanı
Ben paylaşmanın güzelliğini
Dünyaya merhaba diyen bir çocuk çığlığına
benzetebilirim şimdi
Bu yürek tümünden bana ait değil
yaralı yoldaşım, sana da
Deki kinin bu yürek kinin
Bir elmayı bölüp, bir cevizin taze kabuğunu soyup
yer gibi
Ölümü de paylaşabilsem seninle
Anlatsana düşlerini yoldaşım neredesin şimdi

Yürek atışlarına eş bir mevzide
kurgun mu sıkıyorsun düşmana
ya da bir sabah çıkarken dönmek üzere evinden
öpmeyi unuttuğun anneni mi öpüyorsun
ak saçlarından
yüreğimin içinden yıldızları sayıyorsun belki
neredesin şimdi
senin için tüm kopartılmış çiçekleri yeniden yeşerte-
bilirim
bir anda içip evreni

keşfedilmemiş gezegenlerin yüceliğini anlatabilirim
soğuruk, iri uçlu gözlerini
soğuğunu paylaşabilirim seninle
bir elmayı parçalayıp
bir cevizin taze kabuğunu soyup yer gibi
yaşamışın yoldaşım
yaşamışın
uzun tut soğuğunu
unutma ki
sen bir özgürlük savaşçısıydın.

Mardin Eyaleti

"toprak kokulu
bir dünyayı
yüreğine sığdırmış
içine, umutlarını
derli toplu koymuş
göz kapakları gözlerine sevdalı
her biri diğerine vurgun
bir tutam saç
bir sözcükte buluşmuş
ağız dolusu bir sevdadır
gerilla"

"Düz yolda yürüyenerin bacakları zayıf olur, çetin süreçlerden geçmeyenlerin kafası boş olur. Dolayısıyla zorluklar sizi çelikleştirecektir. Buna açlık da dahildir, soğuk da dahildir. Bütün bunlar çelikleştirmek, ulus ve halk gerçeğimizi derinden yaşamak içindir. Geldiğiniz yaşamla savagalım. Bu daha çok da düzenin örgütlediği ve kölelik yanı ağır basan umutsuz bir yaşamdır. Ekmeği az olabilir, soğuğu çok olabilir ama, kazandığımız moral, perspektif, düşünce gücü, yine uluslaşma, partileşme, militanlaşma gerçek muhtaç olduğunuz ve çok iyi yakalayabileceğiniz bir çalışma oluyor. Bunun kıymetini mutlaka bileceksiniz."

Önder Apo

DEŞTİ

heval can yoldaşım

**"Devrimci örgütlenme,
direnme demektir."**

Önder Apo

Adı, soyadı: **Kemal YAKLAV**
Kod adı: **Deşti Kemal**
Doğum yeri ve tarihi: **Mazıdağ
Mardin, 1972**
Mücadeleye katılım tarihi: **1996
Kafkasya**
Şehadet tarihi ve yeri: **29 Nisan
2003, Raman/Batman**

Dün, 7 Haziran, Gulan yoldaşın (Filiz Yerlikaya) şahadet yıldönümünde bir zamanlar birlikte kaldığın yoldaşlarının arasına girdim. Kalıcı izler bırakmak ne güzel bir şey, bilir misin? Hepsi Deşti deyince benden saklamakta güçlük çektikleri derin bir hüznü yaşıyorlardı. Hepsi senden birer parça gibiydi. Tek tek yüzlerine baktım onların. Kiminde gülümseyen yüzünü, kiminde çocuksu yanını, kiminde parıldayan gözlerini, kiminde ufuk çizgisindeki bakışlarını, kiminde Agitleşen olgunluğunu gördüm. Acıyla dolu olunca insanın yüreği her şey ne kadar da uzak geliyor. En yakındaki şey en uzakta oluyor, durmadan sızlatıyor yüreği. Seni kelimelerle anlatamayacağım kadar özledim. Top oynarken kaleci olmanı ne çok isterlerdi değil mi arkadaşlar? Hatırlarım, turnuvalarda birinciliği alırken o mütevazı sevincin nasıl da acemice dışa vururdu kendini. Sadece topta değil, her yerde güzel pek ve yürekliydin.

Hatırlarım, evde de böyleydin. Serhildanların bastırıldığı, sinmişliğin kol gezdiği bir ortamda sen yine başındık, onurunla yürümeyi başarıyordun. O kentte yalnız sen hevalerle ilişkiyedeydin. Çekik gözlerinde uslanmayan, hiç kaçmayan o azim nedense hep kalmayı başarıyordu. İşte bu yüzden yaşam hırsızları ne kadar bıkarlarsa da sen zindanlara girip çıktıktan sonra da tekrar devam ettin yarım bıraktıklarına, bıkmıyordun. Hep tekrarı sahnelenen senaryonun özünü kararlılığın doğal rengi olan direniş ismi oluştuyordu. Ve onlar çaresiz olarak seni özgürlüğüne baş başa bırakırken, sen yine gizli gizli sokaklara dalar, şehitlerin ailelerini, gerilla analarını ziyaret edip mücadeleyi aşıydın. Çünkü senin ateşten kitapların, ışıktan sözlerin ve nağmelerle dolu yüreğin vardı. Ve herkes korkularını yenerek seninle Kürdistan tadında sıcak sohbetlere girerdi. Çocukça yüreğin derişin sabrı ve özgürlüğün aşkıyla arın sıra koşuyordu, avuca sığmaz fırtınalı bir yürüyüşteydin sen. Uzağındakini arardın durmadan ve ona ulaşmada çitleri kırma yürekliliğindeydin. Karşılaştığın her zorluk seni daha çok yapmaya ve başarmaya kamçılıyordu.

Anımsarsın değil mi, seni dağlara, yani gerçek sevdana getirmeyen hevalerle arandaki tartışmaları. Onlar

ille de burada bize gereklisin derken, sen ille de dağlar diyordun. Sonra da sen, hükmü veren öncülerin önünde boynun kıldan ince, yüreğin buruk kendi köşene çekilirdin. "Tamam belli bir süre kalır çalışırım, ama en yakın zamanda çıkmalıyım" diyordun. Artık yüreğinin ırmakları bir çağlayan gibi, bir bahar seli gibi akıyordu. Nihayetinde '98'de evden çıkış yaparken, babanın işkenceden sonra şahadeti ve sürgün olmuş kardeşlerinin izleri de halkının acılarına eklenmişti bağrında. Bu kez intikamla daha çok yüklü olarak gelmiştin. İlk uğrak yer Rusya idi. En çok hayal ettiğin Önderliğin yanına gitme gündemdeyken, uluslararası komplonun ön günleri yaşıyordu. O zaman hemen dağlara kavuşup orada mücadeleye almak için ne kadar da sabırsızlanmıştın.

Hani bana en belirgin özelliği neydi diye sorsalar, Onun mücadelecî kişiliği, mücadeleye olan doyumsuz yoldaşlığıydı derim. Mücadele adeta senin özünde yoğunlaşmıştı. Senden bir parça, senin bir tanımın gibiydi. Ve mücadelenin yoğunlaşmış biçimi olan fedailik yolu, ilk ve vazgeçilmez tercihin olmuştu. Orada da tartışmalarınla, katılımlınla, fedakarlığınla, yine kesintisiz ve tavizsiz tavırlarınla mücadeleden bir parçaydın. Bütün yüz hatlarına ve davranışlarına militanlığın örneği çizilmişti. Çünkü sen yaşamı derinliğine hissederdin. Onun acısını, sevincini yaşadığın kadar, anlamlı kavgasına girişmekten de çekinmezdin. Güzel bir yaşam istemi vardı, bu yaşamı bizzat kendisinde, pratiğinde anbean yaratmayı esas alıyordu. Yani bir anlamda, güneşe ulaşma hayali yerine güneşin bir ışını olma amacın vardı. Böylece hem güneşin gerçek özülüyle bütünleşir hem de o ışınla karanlık kuytuları aydınlatırdın. Sen, yürekleri ısıtan ışıksın heval.

Evet yoldaş, başkalarını yenen insan güçlüdür, kendini yenen ise kahramandır demişler. Ve kahramanlık bir kimliğin olarak yaşantının ayrıntılarında gizliydi. Güzelliği hep yaşamında görüntülemen gelişim sınırlarını zorlamıştı. Bu, kendini aşmış olmanın ifadesiydi. Anlamın sınırını çözen, derinliği okuyan gözlerin olduk-

tan sonra seni kim tutabilirdi ki, hangi engeller seni sınırlardı heval?

Ve işte zamanı gelmişti gitmelerin. Artık sıcak savaşın o gizemli kalbine, Botan'a gitmek arzusuyla dolup taşmıştı kalbin. "Özel kuvvetlerden çok şey aldım, gidip kendimi denemek, gücümü sınamak istiyorum" diyordun. Ateşten yanan yüreğin pratik içinde dövülüp çelikleşmek için sabırsızlanıyordu adeta. Oundandır ki hemen gitmek istiyordun. Yine eskiden olduğu gibi hep uzağındakini arama, uzaktakine ulaşmada çitleri kırmaya hırsı bileniyordu yüreğinde. Hep yeni ütopyalar yaratarak sonsuzluğa kanat çırpma... Uzaklıklara sevdan nasıl da yansıyor bakışlarına. Bakışlarının durmadan ufuk çizgisine, dağların doruklarına takılmasının sebebi demek buydu heval.

Hayallerin büyüktü heval. Zaten her insan kendi hayallerinin çapı kadar gelişmez miydi? Aileden şehitleriniz çok var denilse de hayallerin bunu geçmesinin yolunu bilirdi. Israrın ve keskin kararlılığın buna yeterdi elbet. Sen gördüğümde tepeden turnağa hazır, mücadele

Zarokên Welatêmin
Zarokê welatêmin pêtek ji
agirin
Kî kû dest dirêjî welatê agir
bike
Bî geşbuna pêtên agir wê
bişewitê
Agir ku xwe gihandîye
çavkaniya xwe
Kî kû bixwaze roja me tarî
bike
Kî kû dixwaze agir
Jî çavkanîya wî dur bixe
Zarokên welatêmin
E ber bi roja xwe biçin
Deşti

aşkıyla donanmıştın. "Bir daha görüşmezsek selam söyle yoldaşlara ve bizim oralara" demiştin, ama ardından da "mutlaka görüşeceğiz" diye eklemiştin. Ve öylece temiz bir öyle gittin, dağları aşıp gözden kayboldun. Aslında gitmek, senin için eylemin bir biçimiydi. Sıcak ruhun daha fazla kalmayı istemiyordu. Bu gerçeklerle yüzleşmek daha doğrusu kirlenen yüreğin yaşam hırslarıyla yakın mesafede yüzleşmek, intikamını sıcakta sıcakta almak istiyordun. Bu gözü karalık derecesindeki sıcaklığın bundandı. Durmayı, yerinde saymayı ihanet olarak bilirdin. Yaşam ustamızı anlamak, akıp giden zamandan yararlanmak ve zamanı hissedip cevap olmak tek yaşam gerekçendi. Biliyordun ki "eylem yoksa anlama da yoktur" ve bu düşünce yoğunluğuyla gözden kayboldun. Sonra haberini aldım. Orada eğitim çalışmaları katılımla, coşkunla, dinmez enerjinle yaşam öncüsü olmaya devam ediyordun.

En son cepheci bir grup içinde çalışıyordun. Ne tesadüf ki ağabeyin Kemal Çiyayı da aynı eyalette cepheciydi, aynı eyalette çalışırken, aynı şeyleri yaşamıştı. Kader sizleri birleştirdi mi diyeyim, bilemiyorum. Yoksa aynı şehadet biçimi mümkün müydü?

Evet ağabeyin heval Kemal, sığınakta ihbar sonucu soylu direnişiyle şehadete ulaşmıştı. Sen de çatışmada. Aradan dört yıl geçmişti henüz, aynı mekanda Onunla buluşmaya can atar gibiydin. Hatırlarım, heval Kemal'in şehadetini duyunca "yoldaş yoldaşını yalnız koyar mı? Bir şahin gibi İmralı'ya göçerken beni yanına almayı düşünmedin mi?" diye yüreğini mısralamıştın. İşte o an gelmişti; duygular, düşünceler ve canlar kuşatmadayken fedailiğin özü yine bilenmiş, o varlığın gerekçesi olan direniş sloganını haykırıyordun.

Beritan Cudi

On yıl sonra aldım mektubunu
Kara, çekik gözün, basık burnun
Sensin, aynı sen
On yıl ötesinden
Çocukluğumuzun hayalleriyle
Sıcaklığını hissettim
On yıl berisinin fotoğrafi yanımda
Yine sen, o çocuk!..
Çocuksun sen
Bıyıkların da çıkmış üstelik
Fotoğraf yalan söylemiyorsa eğer
Bir de sigara içiyormuşsun
efkarlarınca
Sevdamız bir değil miydi üstelik
İnadına ben de bir sigara yakar
tellendiririm
Duygularım havadaki duman gibi
Hafifliyor hayaller
Üç şahin yavrusu olmayı düşlerdik
Ama birdik

Biri yitik ve ona ulaşmayı düşler
Ermiştir o
Biri iz sürer toyluğuyla
Ve diğer biri ben;
Acemi kanat çırpınışlarıyla
Açmayı deneyen
Çocukluk özlemiyle aldım selamını
Uzaklara dalan gözlerimde parıltı
Ağlıyorum ben
Nice baharların, kışların, boranların
peşinden
Artık bir çocuk gibi değil bir yetişkin
gibi
Günahlarıma ağlıyorum
bilirsin belki yetişkin göz yaşlarım
borçlarıdır çocukluğumun.

Mücadele arkadaşları adına
Şemrex

Not: Bu şiir Deşti arkadaş ve abisi şehit Kemal Yaklav için yazılmıştır.

Ah be yoldaş

Ah be Kemal yoldaş
İlanî söylemiştik ya
5 Mayıs '91'de
ve seninle en son görüşmemizde
şeni sana anlatmak istiyorum yoldaş
Ama önce şitem ediyorum
İlanî beni de alacaktın yoldaş
Yoldaş yoldaşımı yalnız koyar mı?
Şen İmralı'ya bir şahin gibi uçtun
Bilmez misin uçmak isteyen binlerce şahini?
Bilirsin yoldaş, bilirsin
Onun için bizden önce kondun,
Kondun ki
Bana, bize çağırın olsun
İlanî sözleşmiştik ya yoldaş,
Her yere beraber uçup konacaktık
Kara olan suyu kızıla çalacağımıza
Damla damla kanımızla kara olan adımı
Kızıla yazdıracağımıza
O kölelik ve ihanette direttikçe
Bizim de kızıl kanımızla
Toprağın özgürlüğünü yazdıracağımıza
İlanî sözleşmiştik ya yoldaş
Çemê Roş, Çemê Ror olacak
diye
İleþ beraber halaya duracağız
diye
Oldu be yoldaş,
şeninle bir yığıdı daha oldu
Çemê Ror'un
Bugün bu yığıdı duyduğunda ve
andığımda bir damla göz yaşı ile
Zagros'un eteklerinde
Yüreğimin taa derinliklerinde andım

**10 Kasım 1999
Deşti**

Deşti arkadaşın şehit abisi için
yazdığı şiir.

Ne çabuk büyüdü de gittin Kahraman

**"Şehitlere herkes sahiplik
edemez. Şehitlerin gerçek
sahipleri kendileridir"**

Önder Apo

Adı, soyadı: **Fayiz EBUZEYED**

Kod adı: **Kahraman**

Doğum yeri ve tarihi: **Derik**

1981

Mücadeleye katılım tarihi: **1999**

Şehadet tarihi ve yeri: **25 Haziran**

2003, Mısarê köyü/Gabar

Aynı köyde, farklı zaman dilimlerinde büyü-
müştük. Tozlu köy sokaklarında kerpiç duvar-
lara tutuna tutuna yeni yeni yürümeyi öğrendiği za-
manları biliriz. Düşerdi, ardından da ağlardı. Göz-
yaşları hala yanaklarından süzülürken yine yürüme-
ye çalışırdı. Ve bu döngü hep böyle devam etti. Kö-
yümüzün ekin tarlaları içinde köyün diğer çocukla-
rıyla oyunlarını hatırlarım. Ne çok kahkaha atarlardı
o ekin tarlalarında...

Sevinçli ve güleç yüzlü bir çocuktü, doğunun te-
mizliğini andıran bir siması vardı. Çocukluğundan
beri en belirgin yanı, o tertemiz simada ısıt ısıt parla-
yan gözlerindeki sert bakışlardı. Yerinde duramıyor-
du, sürekli bir şeylerle uğraşırken görürdüm O'nu.
Arkadaşlarını takar peşine mutlaka yapacak bir şey-
ler bulurdu. Köyümüzün sokaklarından eksik olmaz-
dı sesleri. Köyümüzün sokakları seslerine öyle çok
alışmıştı ki; sanki sesleri olmazsa, gülüşleri, bağırış-
ları yankılanmazsa sokaklar sokak olmaktan çıkacak,
sonsuz bir boşlukta kaybolacak gibiydi. Sanki sokak-
lar onlarla anlam kazanmıştı. Gülümsemesi sıcaklar-
dan çatlamış toprağa düşen bir damla su gibi gelirdi
bana, güç, umut verirdi. Bunca kirlenmiş dünyada
belki de hiç kirlenmeden kalacak güzelliği çocukla-
rın gülümsemesi. Bir Kürt çocuğu olarak büyük zor-
luklar çekmesine rağmen, O'nu hiç üzgün görmedim.
Zorluklar bakışlarını sertleştirmişti, ama gülüşlerini
alamamıştı.

Küçük kardeşimle arkadaşlardı. Küçüktü, ama ze-
ki, atılgan ve hızlıydı. Köyde yaşamlarını izleme
şansım olmadı. Onlara daha güzel yarınlar yaratmak
için mücadeleye katıldım. 1994'ten 2003 baharına
kadar görmedim O'nu. Yıllar sonra bir gün dağlarda
gördüm, ama tanıyamadım O'nu. O anda karşımda-
kinin, tozlu köy sokaklarında duvara tutuna tutuna
yeni yeni yürümeyi öğrenen o çocuk olduğunu nere-
den bilebilirdim ki.

2003 baharında bir grup arkadaş Amed'e geçecek-
ti. Bulunduğumuz Gare alanına ulaştılar, onlar için

tören yaptık. Ben de Kandil alanına geçmek için karargahta bekliyordum. Kandil'den Kuzey'e yönelecek arkadaşların içinde hep önceden tanıdığım arkadaşları göreceğimi düşünürdüm. Bu kez de tanıdığım kimse gelmemiş diyordum kendi kendime. Öğleden sonra karargah gücüyle Amed'e giden grubun oynadıkları voleybol maçını izlemeye gitmiştik. Oyunu izlerken bir arkadaş gelip selam verdi, yanımıza oturdu. Yüzündeki tebessümü görünce geçmişe gittim, şaşırdım. Bana evimizin kapısının eşliğinde nefes nefese durup kardeşime seslenen Fayiz'i hatırlatmıştı. Benim şaşkınlığımı ortadan kaldırmak için "Beni tanıyamadın değil mi?" dedi. "Hayır, tanımıyorum" dedim. Yine eskisi gibi gülümsüyordu. Gülümseyerek kim olduğunu söylüyordu gururla. Aradan geçen bunca zamanın farkına hiç varmamıştım. Her şey daha dün gibi geliyordu. Karşımda bir zamanlar tozlu köy yollarında oyunlar oynayan çocuğu gerilla kıyafetleri içinde, omzunda silah görünce yeni fark etmiştim geçen onca zamanı. Geçmiş ve geleceği bir arada yaşıyordum o anda.

İsmi artık Kahraman'dı. Dağlara çıktığında O henüz çok küçüktü. Ne zaman geldiğini sordum, nereye gideceğini ve daha bir sürü soru. Sevgiyle bakıyordu etrafına ve yaşama. Sonra biz de oyuna katıldı. Oyundaki duruşu çocukluğunu hatırlatmıştı. Hala inanamıyordum, o küçük çocuk büyümüş, halkının özgürlüğü için dağlara çıkmıştı, şimdi de ülkemizin yüreğine, Amed'e gidiyordu. Direnişin ve binlerce büyük insanın kalesine, çok sevilen bir coğrafyaya gidiyordu. Bir umut kıvılcıkmıydı halkının yüreğinde, Önderliğin özgürlüğü için bir şeyler yapmak istiyordu. Bu duyguları tüm yüreğiyle, ruhuna kadar yaşıyordu. O kadar coşkulu ve heyecanlıydı ki, anlatılması bile zor. Hala çok gençti, pırıl pırıl bir yüreği vardı. Amed'e gidecek grubun en genci Kahraman arkadaşı. Bu

yüzden arkadaşlar O'nu çok seviyordu. Sevgiyle bakıyorlardı Ona. Üstelik başarılı bir savaşıydı. Askeri eğitimde, taburda ödül almıştı yeni gelmesine rağmen. Kirlilik, karanlık ruhlardan intikam almak için gelmişti. Aydınlık olsun istiyordu bütün ruhlar. Ve işte gitme zamanı gelmişti, yola çıkacaklardı, tören düzenledik yine. Sımsıkı sarıldık birbirimize. "İyi bak kendine" dileklerimiz karşılıklıydı. Onca ayrılmanın yaşamamıza rağmen bir türlü alışamamıştık şu vedalara. Sen coşkuluydun, ben duygulu. Senin gözlerin gideceğin için ıslanmıştı, benimkilere hüznün konmuştu ardından bakarken.

Ve kısa bir süre sonra haber geldi Kahramanımız, küçüğümüz şehit düştü diye.

Evet genç yoldaş sen ve senin gibiler en büyük cevapsınız karanlığa, en aydınlık yansınız. Biz de yolunuzu şehitlere layık oluncaya kadar takip etmekte ısrarlıyız. Evet küçüğüm, evet can yoldaşım seni layıkıyla anlatamadığım için affetmeni dilerim. Sizlere büyük bir borcumun olduğunu da biliyorum. Ama söz veriyorum ki, sizlere layık olmak için elimden geleni yapacağım. Çirkinlere karşı özgür ve güzel yaşamın arayışçılarına katıldın. Bu özlemlerinizin bütün dünyada yaşanmasını istiyordunuz. Ancak o zaman çocuklar çocukluklarını yaşayabilecek, sınırlar ortadan kalkacak, insanlar birbirlerine sevgiyle sarılabilecekti. Amed yürüyüşünde barışın sembolü ve adresi olmuştu Kahramanımız. Halen gülüşlerini yaşıyorum, halen o kısa diyaloglardayım, ne çabuk büyümüştün, gerilla olmuştun. Ve ne çabuk böyle apansız usulca çekip gitmiştin. Şimdi bütün anımda sen varsın küçük gerilla ve hep de olacaksın. Hep gülüşlerin yankılanacak dağların doruklarında. Sen, hep yaşacaksın Kahramanımız.

**Mücadele arkadaşları adına
Milan Sema**

Bilge prometheusumuz Agırımız

"Şehidi
yüreğinize, beyninize
üreticilik temelinde
sokabilmelisiniz."

Önder Apo

Adı, soyadı: **Mustafa Polat**

Kod adı: **Agır**

Doğum yeri ve tarihi: **Kahta**

Adıyaman, 1975

Mücadeleye katılım tarihi: **1998**

Balkanlar

Şehadet tarihi ve yeri: **5 Ağustos
2003, Ömeryan alanı/Mardin**

Prometheus ile başlamıştı insan ve ateş ilişkisi. Sonra iyilik ve kötülük tanrıları kavgaya tutuşmuştu aydınlık ve karanlık için... Aydınlık kazandı bu kavgada. Gökyüzünde asırlardır süren muharebede aydınlık, güneş kazandı.

Ve sonrasında Harran'ın efendisi Nemrut'la, İbrahim'le devam etti bu kavgaya yeryüzünde. Gökyüzünde başlayan aydınlık karanlık kavgasının daha acımasız yeryüzünde başladı. Durmadan kanlar aktı yıllar boyu. Nehirler kızıştı, denizler. Bizim coğrafyada, o acının hüküm sürdüğü coğrafyada, halen Kızıl Deniz var. Gemiyle yolculuk ederken bile insanı durgunlaştıran, derin düşüncelere sürükleyen, insana nedenini bilmediği gözyaşları akıttıran, dalgalarının sesiyle insanı çok uzaklara, o bilmediği, görmediği savaş meydanlarına götüren bir deniz... Halen devam etmekte diyorlar bir tek o coğrafyadaki insanların acılarını hissettiği bu kavganın.

Çoğu zaman çaresizliklere sürükler bizim coğrafyadaki insanları, ama onlar hiçbir zaman umutlarını yitirmediler aydınlıktan yana, hep inandılar, hep sabırsızlıkla beklediler. Haykırarak isyan ettikleri, ağlamaktan göz pınarlarının kurduğu, yüreklerindeki acıdan avaz avaz haykırdıkları anlarda bile yitirmediler bu umutlarını. Bakışlarındaki derinliğin kaynağı buradaydı. Acıların içinde büyüyen çocukların utangaç bakışlarındaki o parıltı işte bu bitmeyen umut...

Mevsimler değişti. Şiddetli fırtınalarda tir tir titirken, sağanak yağmurlar altına iliklerimize kadar islanırken kara bulutların dağılmasını büyük bir sabırsızlıkla beklediğimiz anlar öyle çok oldu ki. Hele de yasaklanan dilimizle ağır, yani ateşi öyle çok özledik ki. O anlarda bile biliyorduk ki aydınlık kazanacak, bulutları dağıtacak ve bütün görkemiyle merhaba diyecek, güldürecek yüreğimizi, canlandıracak doğayı, buzul çağı son bulacak. Biliyorduk ki kocaman bir ağır, yani ateş yakacağız. İliklerimize işleyen o soğuk kırılacak.

Bir de bizim sıcacık, bilge bir Agırımız vardı. İbrahim ve Nemrut geleneğinin yoğunca savaşım verdiği Nemrut dağ'ının eteklerindeki Kahta'da, dindar ve muhafazakar bir çevrede, emeği ile geçinen bir ailede başlamıştı kavgaya. Sonra yaşamın gerçekliği ile ta-

nişti. Ve çok sonra, üniversite yıllarında tanışıp başladığı devrimci mücadele için, "sevinçliyim, mutluyum" demişti ülkeye geliş kararını duyduğunda. Sevinç ve mutluluk Kürdistan dağlarında kavgayla bütünleşti. Hayat hikayesini böyle özetlemişti yakmışımız ateşin etrafında sohbet edip çayımızı yudumlarken. Nasıl da özlüyorum o günleri, nasıl da arıyorum Ağırımızın o doyumsuz sohbetlerini. Geri gelmeyeceğini bile bile o günleri aramak, o günleri geri getirmeye çalışmak... Ve her defasında payımıza düşen derin iç çekişlerin yüreklerimizi parçalayışı oluyor Ağırımız, içimizi ısıtan Ateşimiz.

Sümerlerle başlayan, İsa ve Muhammed'le devam eden tarihi yine Ağırımızdan dinlemiştik. Sessizce dinler, büyük bir merakla beklerdik daha neler anlatacağını. Bilgilerin toplandığı ansiklopedi gibiydi. Öyle güzel bir anlatışı vardı ki. 'Dı' ekiyle konuşmak öyle acıtıyor ki yüreğimizi. Bir daha geri gelmeyeceğini bildiğimiz anılara sarılışımız oluyor Ağır.

Nemrut ve İbrahim'in kavgası henüz bitmemişti. Ne Musa, ne İsa ne de Muhammed sona erdirememişti bu lanetli zulmü. Ve Ağır, İbrahim'in topraklarının son umudunu bu zulme son vermek için takip etmişti. Uzun

yollardan gelmişti Ağır. Her gittiği yeri ısıtarak, her gittiği yeri aydınlatarak, her gittiği yerde serin bir esinti gibi efil efil eserek yürümüştü.

Biz Onu sabırsızlıkla beklerken, geldiğinde içsin diye çayı közlerin kenarına koymuşken, yarın için planlar yapmışken; O, karanlık ve ıssız gece yürüyüşünde vurulacaktı. "Pusu var" oyununda gösterdiği refleksi maalesef son ağustosun serinliğinde gösterememişti yoldaşım. Beklenmedik bir anın olmadığı savaşta, her bir arkadaşın şehadeti bizi beklenmedik bir anda yakalar. Ve her defasında hiç azalmayan bir yangın yükselir yüreğimizde, durmadan yükselen bir yangın. Heval Ağır, hani bize Nemrut ve İbrahim'in halen bitmeyen kavgasını anlatacaktın. Ama sen yangınlarla örülü yarınlar bırakarak gittin Ağır, can yoldaşım. Bugün seni yazarken hala yanıyor yüreğim, ölüp ölüp diriliyorum seni anlatırken. Seni çok özledim be yoldaşım.

Ağırımız, Gabar'dan Nemrutlara uzanan ufuk çizgisiydi yürüyen özgürlük kervanıyla.

Tüm şehitlerimizin anısının önünde saygıyla eğiliyoruz.

Delil Bager

sessizliğe ses oldun

"şehit anması yenilmez bir ordu, sarsılmaz bir parti yaşam tarzıdır"

Önder Apo

Adı, soyadı: **Mahmut ÇARKUZE**

Kod adı: **Şoreş Elend**

Doğum yeri ve tarihi: **Xoy, 1977**

Mücadeleye katılım tarihi: **1999**

Kelareş

Şehadet tarihi ve yeri: **5 Ağustos**

2003 Ömeryan alanı/Mardin

Hangi yoldaşa sorarsanız sorun 'en zor şey nedir?' diye. Çok uzun yolculuklardır, bir dağa tırmanıştır, aç kalmaktır, uykusuz kalmaktır, bir mevinin üzerine gitmektir... ve daha uzar gider 'tır'la biten kelimeler, ama bunların hiçbirini söylemeyecekler. Bütün bunlar hiç alıp götürmedi yüzümüzdeki gülümseyişi, gözlerimizdeki ışıltıyı. Tüm zorluklara rağmen sevdik bütün bunları. Biz özgürlüğe tutkunduk. Bunlar da bedelin bir başka biçimiydi. En çok sonsuzluk yolculuğuna çıkanlar acıttı yüreklerimizi, onlar derin birer çizgi olup çizildiler yüzlerimize, onlar hüznün olup kondular gözlerimize. Onlar umudun adydılar, yüreklerimizdeki derin sızıydılar.

Siz hiç ellerinizle, belinizdeki kasaturayla, silahınızın şişiyile toprağı kazıp mezar yaptınız mı? Siz hiç kendi ellerinizle canınızdan bir parçayı gömdünüz mü? Onca yaşamamıza rağmen alışmadığımız ve hiçbir zaman da alışamayacağımız tek gerçektir onların gidişi. Derin bir sessizliğe gömülür dağlar ve yüreğimiz. Bu dağlar daha önce de bu kadar sessiz miydi, bilemezsiniz.

Yazamayız bütün bunları, anlatamayacağımızı biliriz. Yazarken defalarca defalarca yaşamamıza rağmen o anı, yazamayız, hep eksik kalır yazdıklarımız bizim gibi. Bir türlü kabuk bağlamayan yarayı anlatabilecek kelimeyi bulamayız. Zaman bile dindirmez Onların yüreğimizdeki sızılarını. Her şeye rağmen yazmak gerek Onları. Onların takipçisi olmak kadar, onları yazmak da en temel görevimiz.

Her gidenle bir parça o oluruz, her gidenle bir parça eksilir, bir parça çoğalırız. Onlar dağların ardından yükselen güneşimiz, biz dağların doruğunda onlara selama duran. Onlar ufuk çizgisi, onlar uzaklara dâişlarımız. Anılarını yükleyip yüreğimize, her adımda biraz daha büyütüp ilerliyoruz. Her yürüdüğümüz patikada anılarıyla konuşuruz, hatırlar mısın yoldaşım kavurucu bir yaz günü göreve giderken şu pınarda durmuş yüzlerimizi yıkamış sonra da avuç avuç içmiştik. Şurada mola vermiş, şurada bir çay yapmış ve son şeker kırıntılarıyla çayımızı yudumlamıştık, şu

tepede gün boyu süren çatışmalara girmiş ve karanlığın çökmesiyle uzun manevramız başlamıştı. Öyle çok şey paylaştık ki... Belki olmayacaktınız artık, ama sizlerle biraz daha çoğalan bizler omuzlayacaktık silahlarımızı, ilerleyecektik yarınlara.

Gidenlerden biriydi Şoreş yoldaş. Kısa bir zaman dilimi içinde tanımıştım O'nu. Bulunduğu ortamda hemen fark edilen bir yoldaşı. En belirgin özelliği mütevazılığıydı. Herkes çok seviyor, saygı gösteriyordu. Oldukça etkileyici bir konuşması vardı, şiir gibi konuşurdu. Hep konuşsun isterdiniz, ama O, gerekmediği sürece konuşmaz, sessizliği dinlerdi. Yaşamdaki duruşuyla, savaştaki cesaretiyle örnek bir yoldaşı. Ve biz seni örnek alıyoruz Şoreş yoldaş. Sessizliğinde biraz daha çoğalacağız, ırmaklara dönüşeceğiz, senin gibi uzun yolları arşınlayıp gittiğin yerleri kendimize mesken eyleyeceğiz.

Bütün anlarımızın ışığısınız. Senin şahsında tüm şehitlerin huzurunda saygıyla eğiliyoruz.

Mücadele arkadaşları

Belki ölüm anı yakın
Ya bu gece, ya yarın
Ama korkarak değil
Sevinçle gideriz buralardan
Ardımızda özgürlüğü,
İnsanlığı bırakarak
Özgürlük güneşimize
uzanarak...

**15 Kasım 1999
Şehit Deşti(Kemal Yaklav)**

Tek amacım iyi bir savaşçı olmak

"Şehit
varlıklarında zaferin
simgeleştirdiği olaylardır"

Önder Apo

Adı, soyadı: **A.Rahim COŞKUN**
Kod adı: **Zerdeşt**
Doğum yeri ve tarihi: **Kızıltepe
1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **1995**
Mardin
Şehadet tarihi ve yeri: **5 Ağustos
2003, Bagok alanı, pusuda**

Büyüdüğüm çevrede aşıretten ziyade dar aile ilişkileri hakimdi. Yaşamdaki küçük ayrıntılar üzerine kavga eder, herhangi bir taziye töreninde barışlılardı ve bu döngü sürekli böyle devam eder dururdu. Bu arada yardımseverdiler, birinin yapacak işi olsa, hiçbir hesap gözetilmeden yardım da ederlerdi. Partinin alana gelmesiyle birlikte tüm ailelerde büyük bir değişimin olduğunu belirtebilirim.

Çocukluğumda sürekli diğer çocuklarla kavga ederdim. Herhalde büyüklerimizin sürekli birbirleriyle kavga etmesini örnek almıştık kendimize, Onlara benzemeye çalışıyorduk.

Ailem alanda partiye ilk ilişkiye girenlerden birisidir. Bunun için de çevrede sözü dinlenen bir aileydi. Ben evde kimsenin sözünü dinlemezdim, abimki dışında. Çünkü abim çevremdeki diğer insanlar benzemiyordu, onlardan farklı bir duruşu vardı. 12 Eylül sürecinde de tutuklandı. Bu durum içimdeki büyük bir boşluğun doğmasına neden oldu, çünkü o benim sığınabileceğim tek limanımdı çocukluğumda.

İlkokulu köyde okudum, öğretmenimiz muhtarın oğluydu, onu hiç sevmezdim, çünkü abimi ve arkadaşlarını o tutuklatmıştı. İmkanım olsa bir gün kalmazdım o okulda, ama gidecek başka bir yerim yoktu.

Ortaokul ve liseyi Kızıltepe lisesinde okudum. Yakın arkadaş çevrem genelde partiye sempati duyuyordu. Abim cezaevinde olduğu için cezaevleriyle ilişkilerimiz vardı, sürekli gidip gelirdik. Mücadeleye tamamen duygusal bir yaklaşımımız vardı.

Öğrenci olduğum için aileye maddi yardımlarda bulunmuyordum, ama kendi masraflarımı karşılamak için okul tatillerinde farklı işlerde çalışmaya başladım. Yaşamın içine girdikçe, yaşamı tanıdıkça tepkilerim, öfkelerim örgütlenmeye başlıyordu. Çünkü bazılarının sabahtan akşama kadar nasıl

ağır işlerde çalıştığını, bazılarının ise hiçbir iş yapmadan nasıl gül gibi yaşadığını görüyordum. Eşitsizlik ilk öfke duyduğum gerçeklikti.

Partiye 1995'te, Mardin eyaletinde cezaevi aracılığıyla katıldım. Beni katılıma götüren nedenlerden birisi Rahşan Demirel arkadaşın gerçekleştirdiği kendini yakma eylemiydi, daha o zaman karar vermiştim katılmaya. Sözümde durup partiye katılmıştım. Dağlara geldiğimde kendimi farklı bir dünyada hissettim, onurlu bir yaşamdı, başkaldırıyla dolu bir yaşamdı. Bu da hem güvenimi geliştirdi hem de oldukça moral verdi bana.

Kaldığım eyaletin koşulları elvermediğinden eğitim görmedim. Her şeyi pratikte öğrendim. Bagok, Gap, Omeryan alanlarında kaldım. Takım komutanlığına kadar görev aldım. Genelde vasat bir yürüyüşüm oldu, olumsuz bir pratiğin sahibi

olmadım, ama başarılılarla dolu bir pratiğin sahibi de olmadım.

İdeolojik, politik çizgiyi kaba taslak biraz anlıyordum. Genelde ise pratik yorum ön plana çıkıyordu. Sadece çözümleme ve talimatlar doğrultusunda bir yaklaşım içerisindeydim. Partinin talimatlarını anladığım kadarıyla pratikleştirme çabasındaydım. Bende savaş karakterinin hakim olduğunu görüyorum. İdeolojik tarzı ve politik yönün nasıl olmalı gerektiği mantığından yoksunduk, daha doğrusu bilmiyordum. Tek amacım iyi bir savaşçı olmak, partinin talimatlarını uygulamaktı....

Devrimci Selam ve Saygılar
II. Kürtçe Okul
Zerdeşt BAGOK

Not: Zerdeşt arkadaşın yazdığı rapordur.

Zerdeşt (A.Rahim Coşkun)

Amanos-Zagros

Serhat-İran

Cezaevi-Avrupa

Toprağa dönük yüzün
esmer çizgilerinde anlatıyor ölüm
tanımazlığını
hangi kelimeler anlatabilir seni
kurşun hızıyla yarışan sessizliğini
yine gülümseyiyor yokluğun şarkılarına
esmer çizgilerin umarsızca...
böyle olsun istemezdim oysa
daha nelere açacaktın kapılarını
kaç yürek kuşun vardı
uçuracağıın sonsuzluğa
kuşatma altında öfke şehirleri
tutsak oldu kinler ama nafile
kurşunlar altında toy ömrüm
ve utanç içinde sıradanlık
dur!
bizi bırakma sessizliğe...

"Direniş geyitlerimizin anıları, tüm özellikleri, davranış ve sözleri, partimizin bütün mensuplarınca bir çağrı, emir ve talimat olarak anlaşılmaq ve hayata geçirilmek zorundadır. Bugün partiye dayatılacak tek yaşam, mücadelemizin ve parti binamızın köşe taşlarını oluşturan direniş geyitlerimizin yaşamıdır."

Önder Apo

Amanos yakası

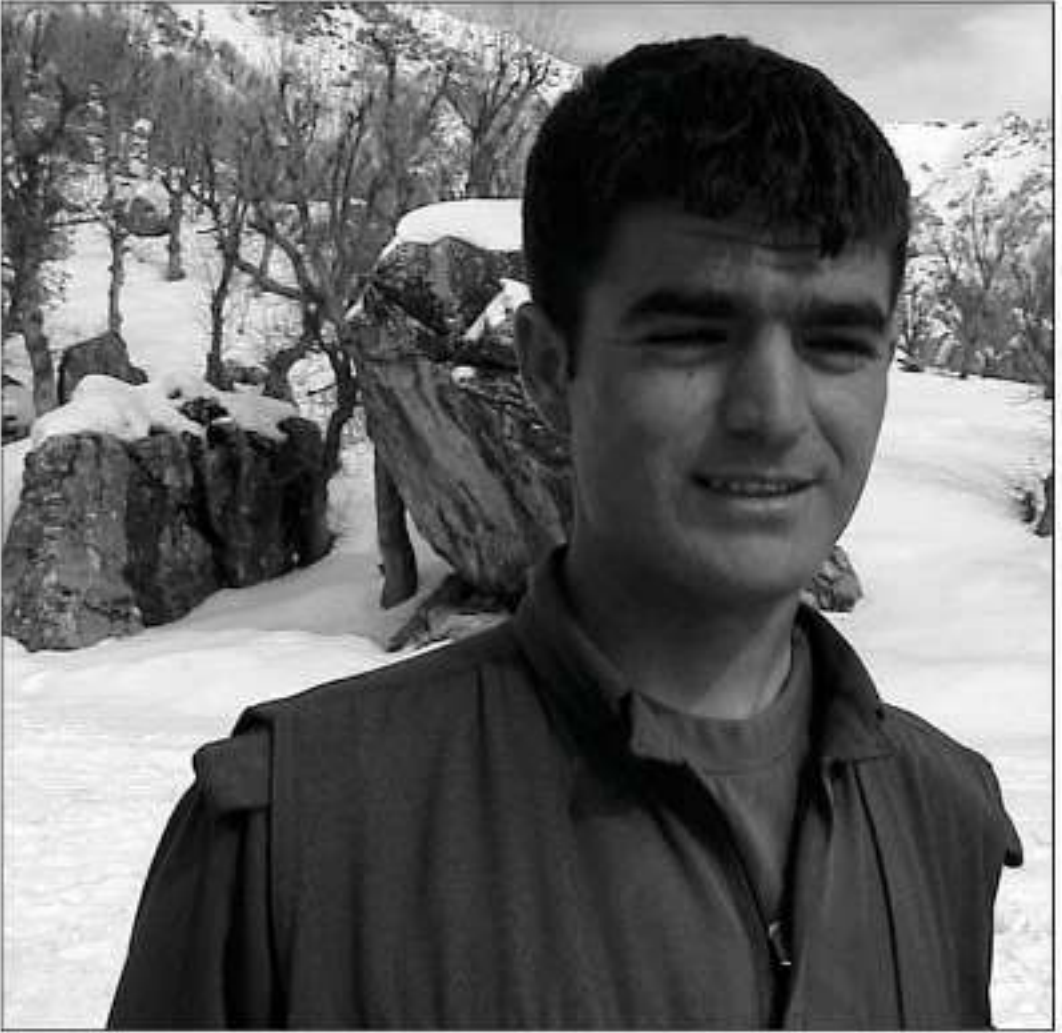

Adı, soyadı: **Bakır ÖZDEMİR**
Kod adı: **Agit**
Doğum yeri ve tarihi: **Tatvan, 1982**
Mücadeleye katılım tarihi: **Mart 1999**
Şehadet tarihi ve yeri: **19 Kasım**
2003, Amanos (Hatay çatışmaları)

Baskın yedim
yüreğimden
o akşamgeceler uzak ve
hayallere maruzdu
bir Akdeniz akşamı
hava sıcak,
sis perdeleri
gökyüzünü kaplamıştı
dağlar sağırdı o akşam
duymadın mı
o kahredici sesi?

bilmedin mi lanetli
kurşun sesini?
görmedin mi Agit'in gözyaşlarını?
ya kör olası Akdeniz!
deniz kadar yüreğinde
saklayamadın özgürlük savaşçısını
güneş bile şahit olmadı
verde yatan gerillaya
sadece toprak emanet
etmişti kendisini
Ey Toroslar'ın
gölgesindeki Amanos!
sen de mi kalbime vuracaktın?
oysa sana emanetti,
Agit'in yüreği
sana sığınmıştı
ya Amanos!
görmedin mi o akşam
kırıklı tetikleri ve
kalbi?
durmuş ihanet gözlerini de mi
görmedin?
O yüzden Agit sana
dargındı
biliyor musun?
çünkü sen kendi adına
bile layık olmadın
ya zalim Amanos

Mücadele arkadaşları adına
Mahsun Zuhat

"Kim şehitlerin son vasiyetini unutabilir ve son nefeslerini gözardı edebilir? Kim o büyük direnişlerin anlamını unutabilir? Kim bu büyük zorluklarla, kıyamete kadar açlıkta, soğukta, sıcakta savaşımı unutabilir? Bütün bu direnişler, yüce amaçlarımız, insani, ulusal ve sınıfsal amaçlarımız için gösterilmiştir. Partililere düşen bayrağı en önde taşıyan militanlar olarak bu bayrağı yere düşürmemek, daha da yüksekere kaldırarak karşılık vermektir."

Önder Apo

gölüşün eklenir kimliğime

*"Gece gündüz her an
şebitlerle birlikte olun.
Bu, her an nefes nefese güç
büyütmek, savaşı yükseltmek
anlamına gelir."*

Önder Apo

Adı, soyadı: **Mehmet KAÇAR**
Kod adı: **Merxas DILDIRİN**
Doğum yeri ve tarihi: **Silvan, 1979**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999**
Amanos
Şehadet tarihi ve yeri: **19 Kasım**
2003, Hatay

Gün biter gülüşün kalır bende
anılar gibi sürüklenir bulutlar
Ömrümüz ayrılıklar toplamıdır
yarım kalan bir şiir belki de

Aykırı anlamlar arayıp durma
güz biter sular köpürür de
kapanmaz gülüşünün açtığı yara
uçurum olur cellat olur her gece

Her gece yeniden bir talan başlar
acı ses olur, ses deli bir yağmur
eski bir eyleme gireriz böylece
Sığındığım her yer adınla anılır
ben girerim, sokağı devriyeler basar
bir de gülüşün eklenir kimliğime

*Korkunç ellerinle bastırıp yararı
dudaklarını kanatarak
dayanılmakta ağrıya.*

*Şimdi çıplak ve merhametsiz
bir çığlık oldu ümid...*

*Ve zafer
artık hiçbir şeyi affetmeyecek kadar
tırnakla sökülüp koparılacaktır...*

*Günler ağır,
Günler ölüm haberleriyle geliyor,
Düşman haşin
zalim
ve kurnaz.*

*Ölüyor çarpışarak insanlarımız
halbuki nasıl hakketmişlerdi
yaşamayı
ölüyor insanlarımız
ne kadar çok*

*sanki şarkılar ve bayraklarla
bir bayram günü nümayişe çıktılar
öyle genç
ve fütursuz...*

*Günler ağır,
Günler ölüm haberleriyle geliyor.*

*En güzel dünyaları
yaktık ellerimizle
ve gözümüzde kaybettik ağlamayı
bizi bir parça hazin ve dimdik
bırakıp*

*gözyaşlarımız gittiler
ve bundan dolayı
biz unuttuk bağışlamayı...*

*Varılacak yere
kan içinde varılacaktır.*

*Ve zafer
artık hiçbir şeyi affetmeyecek kadar
tırnakla sökülüp koparılacaktır...*

Yola düşme zamanı geldi

*"Şehitlerimiz çok büyük,
acıları çok büyük ve derin,
ama biz onların büyük acısını,
büyük PKK'ye, onun büyük
militan kişiliğine büründürerek
yaşatıyoruz."*

Önder Apo

Adı, soyadı: **Ahmet AKSU**

Kod adı: **Şiyar ÇELE**

Doğum yeri ve tarihi: **Çukurca
1974**

Mücadeleye katılım tarihi: **1993
Zagros**

Şehadet tarihi ve yeri: **12 Nisan
2003, Avaşın suyu/Zagros**

Kış aman vermiyordu. Sessiz odaların kireç kapla-
masına benzemişti kamp yerleri.

Oysa beyaz barışın ve kardeşliğin simgesi idi, umut
müjdelendirirdi beyazın içinde. Gözün görebildiği tüm
uzaklar bembeyaz. Doğa kabuğuna çekilmiş, kendi ha-
linde bir asi, şenliklerin gününü bekliyor. Doğa ana ve
yaşayan tüm canlılar aynı sükunetle bekliyor o günü.
Birbirini kovalayan günler, güneşe yakınlaşmanın se-
vinciyle müjdeliyordu baharın sevincini. Ertelenen
umutlar baharla yeşerecekti. Baharla beraber tüm bu
zorluklar bitecek, rengarenk çiçekler açacak, kelek-
ler o çiçekten bu çiçeğe konacaktı.

Kimi baharla olgunlaşan buğday başaklarını seyrine
dalıp sığınacak bir gölge arayacak. Kimi kara kış gün-
lerin yarattığı yorgunluğu atmak için güneşe hasretlik-
le geçen günlerin özlemini kumsallarda giderecekti.
Anlayacağımız gülümseyen baharda her canlının fark-
lı hesabı vardı. Ve bu farklılıklarda paylaştığımız bir
dünya, hepimizin dünyasıydı.

Baharın merhaba gülüşü umut olur yüreklerle, tabiat
ananın giyindiği bahar elbisesiyle tüm güzellikler
kendini göstermeye başlar üzerinizde. Sokak arala-
rındaki cıvı cıvı çocuk sesleri, oyun kavgaları, kö-
rebeler, gelecek hayallerini süsleyen evcilik oyunla-
rı ve yağmurda ıslanmaya aldırış etmeyen gençlik
duyguları... Ürkütücü manzaraları da vardır elbet ba-
harın. Hırçınlaşan ırmaklar ve kabaran denizler...
Bahar, doğanın en bereketli mevsimi, insan bellekle-
rine işlenen anıların sahibi.

Her halkta farklı bir nüveyi canlandırır gülümseyen
güneş. Analar çiğdem toplayıp taç yapar gelinlik ça-
ğındaki kızlarına, tandır başlarındaki masal sohbetleri,
başka bir kıymet rafına kaldırılır. Emekçi halkının iş
gücüdür bahar vakti. İşlenen toprağın her karıştı-
na teri damlar, nasırları çukur oymuştur kürek sapına,
renk değiştirmiştir kepi güneş ışınlarından, vurulan
her çapanın çekilişinde sökülürdü ayrık otları, onlar
ezelden beri düşmandı hamaratlı toprağın duruşuna ve
böylece öten her horoz sesiyle beraber herkes hırçın
dalga sadeliğinde yalardı kıyısını emeğin.

Onların, yani halkımın yüreğinde farklı bir kare vardı, dizginlenmeyen, solmayan, halkıma umut biriktiren, halkımın yüreğinde yaşayan, halkım gibi baharla buluşmanın sevincini yaşayanlar vardı. Onlar, soğuk ve uzun kış günlerinde olgunlaşıp, iştah açan birer meyve gibi bıraktılar kendilerini hayat sofrasına. Gülümseyen her baharın ardında farklı hayallerle adımıyorlardı patikaları ve her göz göze geldiklerinde güneşle, durup bakışlırlardı tereddüt etmeden, çünkü onlar soylu güneşle ik olabilmenin çabasıydılar. Ne analarından masal dinlemiş ne de ninniler eşliğinde uykulara dalmışlardı. Oturup pencerenin kenarına, lapa lapa yağan kar tanelerinin eşliğinde düşünmüşlerdi özlemlerini, hayallerinin umutlarını.

Ve bu özlemlerle koyuldular yollara. Kendilerine ait bir yürekleri vardı. Ve yüreklerinin manzarasına işlemişlerdi umudun ve sevdanın yaratıcısı büyük insanın suretini. Her güneş doğduğunda pencerelerinin perdelelerini çekmeden, dağın ardında kaybolana değin bakışacaklardı onunla. Ve kıvrılan patikaların mola aralarına sızıyordu sıcak sohbetlerin kavuşma sevinci. Kavuşacaklardı, özlemleri bitecekti, aylardır baharın gelmesini beklemişlerdi, işte bahar gelmişti ve koyulmuşlardı yola. Ne kadar da uzun gelmişti o bekleme zamanı...

Yürüdükçe vadinin derinliklerinden delice akan Avaşın'ın cıılgılığı daha da büyüyordu. Durgun geçen kıştan intikam alır gibi akıyordu Avaşın. Karın erimesiyle taşmıştı yatağında. Dağ kıvrımlarının engelsiz yatağında tüm asiliğiyle kıvrılarak hızla yol alıyordu, zamansız mekanlara akıp gidiyordu sanki. Onlar da Avaşın gibi önlerine çıkan hiçbir engeli tanımıyorlardı, hayallerine doğru yol almalıydılar.

Geçit vermiyordu baharın baş döndürücü güzelliği ile sarhoş olan dereler. Ve Avaşın derelerle buluşmasıyla hırçınlaştıkça hır-

çınlaştı. Belki de kış boyunca kimsenin onu ziyaret etmemesine kızmıştı. Bu öfkeyle kabarıp yoluna devam ediyordu, ısyan ediyordu sanki. Umut tazeleyen çocuklardan intikam alma duygusuna bırakmıştı sanki kendini. Halbuki nice kahrmanlar onun adını almıştı. Oysa o, çok insafsızdı onlara karşı. Sabırsızdı, acele ediyordu. Halbuki bilirdi Şiyar arkadaşın onu izlemeyi ne kadar sevdiğini. Sanki bugün hiçbir şeyi göremeyecek kadar gözü karaydı.

Anlam anlamsızlık, iyilik kötülük, yaşam ölüm hep iç içeydi, biri diğerinin yaratıcısı oluyordu. Su da hem yaşamı hem ölümü taşıyor bağrında... Yaşamlarını anlamlandıran, ölümle tokalaşıp sırt çevirmeleri idi. Onlar için her şeyin bir anlamı vardı, zaten bu anlam için düşünmemişler miydi bu uzun yollara...

Ve nasıl olduğunu anlamadan azgın sular da özgürlük kulaçlarını attığını gördü yoldaşları. Her kulacın berraklığında yoldaşlarına devretti sevdasını, özlemini, hayalini. Şiyar'ın gülüşü engelleri aşma iradesinin anahtarı olacaktı bundan sonraki her adımda. Ve her anıldığında Avaşın'ın adı, Şiyar yoldaşın seveda rüzgarı ile burkulan yüreklerimiz. Bu buruk yüreklerimizde yeni mevsimlerin sabahında nerede olursak olalım bir gül bırakacağız akan sulara sizler için. Çiçekler armağan edeceğiz birbirimize. Her attığımız adımı sizlerle atacağız, sizin için atacağız. Yeni yaşamın her taşına bir yüreği nakşederek, kalanlara diyar eyleyeceğiz sevdalarını. Zaten yoldaşlık yarıda kalan sevdaları, özleme bürünmüş umutları taçlandırmak değil midir?

Biz geride kalanlar da yeni bir buluşmanın umuduyla selamlıyoruz şehit yoldaşlarımızı, yani giden tüm sevdalıları.

Mücadele arkadaşları

KADEK Koordinasyonu'na bireysel öneri raporumdur

"Şehitleri cesaret ve yaşam gücü haline getirme vardır. Bu da kötü ölüme bir cevaptır."

Önder Apo

Adı, soyadı: **Emin ÖZER**

Kod adı: **Serxwebun**

Doğum yeri ve tarihi: **Antep, 1980**

Mücadeleye katılım tarihi: **1999**

Kelareş

Şehadet tarihi ve yeri: **22 Ekim**

2003, Serhat'a geçerken sınırda

Bu raporu, daha önce geliştirmiş olduğum Kuzey eyaletlerine gitme önerisine ilişkin bireysel bilgilendirmeye ihtiyaç duyduğumdan yazıyorum.

Kısaca öz geçmişim: Urfa'nın Halfeti ilçesi-nin Çakallı köyünde 1980 yılında doğdum. Ailemin ekonomik durumu orta hallidir. Toplum-sal gerçekliğimizden uzak olmayan ailem, feo-dal bir yapıya sahiptir. Ailemin partiyle ilişkisi 1990'larda başlamıştır. Aile nüfusu dördü bayan, üçü erkek olmak üzere yedi kişiden oluşmaktadır. Benim parti ile tanışmam MKM aracılığıyla olmuştur. Parti saflarına katılımım 1999 yılında olmuştur. Ulusal Önderimiz Başkan Apo'nun yakalanması ile Antep'te yapılan yürüyüşte polis yaralamadan gözaltına alındım. Üç ay gözaltında kaldıktan sonra, suçumun ispatlanmaması sonucu serbest bırakıldım. Bırakıldıktan kısa bir süre sonra Kelareş alanı üzeri parti saflarına katıldım ve Kandil alanına gönderildim. Üç yıla yakın bir süredir buradayım. Daha önce askeri birliklerdeydim. Nizamiyenin oluşumundan bu yana da bu görevi sürdürmekteyim. Bir yıla yakındır tim komutanlığı yapıyorum.

Kuzey sahalarının mevcut koşulları gerillayı zorunlu kılmaktadır. Kuzeye gitme istemim gerillacılığa duyduğum özlemin bir ifadesidir. Özellikle de Amed eyaletinin yıllardan beridir gönlümde taht kurduğunu belirtebilirim. Partimiz de uygun görürse çalışmalarına bundan sonra kuzey eyaletlerinde devam etmek istiyorum.

Devrimci Selam ve Saygılar
26 Nisan 2002
Serxwebun

“İnsanlık tarihinin karanlık ve aydınlık dönemlerin birbiriyle sıkı sıkıya bağlıdır. Ama insanlık, karanlığı asla bir yaşam olarak kabul etmemiş, onunla sürekli savaşmıştır. İşte, karanlık dönemlerin yaşandığı, fakat arkasında özgürlük güneşinin ortalığı aydınlatmaya başladığı şafak dönemlerine, aynı zamanda, “KAHRAMANLIK” dönemi denir. Gerek tarihte ve gerekse günümüzde hemen her halk böylesi dönemlere tanık olmuştur.”

Önder Apo

Serxwebûn (Emîr Özer)

Sessizliğin dili okyanus renkli yoldaşım

**"Onlar bizde yaşayan ve
yaşamımıza komuta eden
gerçek değerlerdir."**

Önder Apo

Adı, soyadı: **Seyit Ahmet MAHMUT**

Kod adı: **Kahraman KOBANİ**

Doğum yeri ve tarihi: **Xerep köyü
Kobani, 1978**

Mücadeleye katılım tarihi: **1996**

Şam

Şehadet tarihi ve yeri: **16 Temmuz
2003, Kelaş alanı/İran**

Kahraman arkadaş, Kobani'nin Xerep köyünde çiftçilikle uğraşan ve geçimini bu yolla sağlayan feodal, dine bağlı bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gözlerini açar. Ailede feodal kültür hakim olduğundan, Kahraman'ın babası Muhammed daha on altı yaşında evlendirilir. Muhammed, aşiretin yaşam tarzının dışında yaşamaya çalıştığı için, kısa sürede babası ile arasında çıkan anlaşmazlıklar sonucu çşini ve çocuklarını alarak Şam'a gitmek zorunda kalır. Şam'da işçilik yaparak geçimini sağlamaya çalışır. Ailesini bildiği gibi şekillendirme çabalarını daha da yoğunlaştırır. Muhammed'i yaşadığı bunca zorluğa katlanmaya iten tek şey Kahraman, Rahşan ve Dirok adlı çocuklarıydı. Tek isteği çocuklarına güzel bir gelecek hazırlamaktır.

Araçtan uzun bir zaman geçmeden Şam'da daha yeni yeni örgütlenmeye başlayan PKK ile tanışır. Bir yandan ailesini geçindirmeye çalışırken, diğer yandan parti için yoğun çalışmalara katılmayı da temel bir görev olarak benimser Muhammed. Parti ile yakın ilişkilere giren babanın çocukları olan Kahraman, Rahşan ve Dirok da örgüt kültürü ile büyümeye başlarlar. Partiyi tanıdıkça mücadeleye ilgileri gelişen üç kardeş, yaşları küçük olmasın rağmen partiye katılma kararı alırlar. Üçünün aldığı karar da gerillaya gitme kararıdır.

Kahraman'ın babası parti çalışmalarını yürütmekten, ailesi için çalışmak, hatta onları görmek için bile gerekli zamanı bulamaz. Kahraman en büyük çocuk olduğundan, daha 13 yaşında, bu durumdan kaynaklı olarak okulu bırakıp ailesine bakmak durumunda kalır. Emekle tanışan Kahraman, partiye katılma kararındaki ısrarını daha da güçlendirerek korur. Bu kararını arkadaşları her gördüğünde dile getirmekten geri durmaz.

Kahraman, '92 yılında partiye katılır. Fakat babası da parti çalışmaları içinde olduğundan, arkadaşlar, Kahraman'ı ailesine bakması için tekrar eve göndermek zorunda kalırlar. Kahraman'dan başka ailesine bakacak kimse yoktur. Arkadaşlar kararı kendisine söylediğinde üzülse de, yüreği kınlısa da, yaşı çok kü-

çük olmasına rağmen, bunu belli etmemeye çalışarak alınan kararı büyük bir olgunlukla karşılar. Çünkü Kahraman parti kültürüyle büyümüştü. Görev görevdi, parti onu ailesine bakmakla görevlendirmişti. Bu görevini layıkıyla yerine getirmeliydi. Söylenenin en iyi şekilde yapılması gerektiğini bilirdi.

Henüz 14 yaşında olan Kahraman, tek başına bütün ailenin yükünü omuzlamıştı. Çok duygusal ve saf bir kişiliği vardı. Pırıl pırıl bir yüreği vardı Kahraman'ın. Sakin, durgun bir kişiliği vardı, çok konuşmazdı. Sessizliği yüreğinin diliydi. Hani okyanuslar olur ya, işte onlar gibiydi, derindi sessizliği. Karşısındaki insanın yüreğine en umutsuz anda bile umut ekecek kadar tertemiz bir tebessüm vardı her an yüzünde. Yaşamı ciddiye alırdı.

Yaptığı işi özenle, elinden gelenin en iyisini yapardı, başladığı işi yarıda bırakmaz, ne olursa olsun bitirirdi. Daha küçük yaşta emekle tanışmıştı. Emeginin karşılığında aldığı parayla kendine bir şeyler almaz, kardeşlerini biraz da olsun mutlu edebilmek için küçük de olsa birer hediye alırdı fırsat buldukça. Yaşı küçük olmasına rağmen olgun tavırlarıyla sözü dinlenen biriydi. Olgunluğu ve ağır başlılığıyla tüm akraba çevresi içeri-

sinde de büyük bir saygınlık kazanan Kahraman, herkesin değer verdiği ve sevdiği bir insandı. Serin bir yaz esintisiydi Kahraman.

Yaşamda görevlerini eksiksiz yerine getiren Kahraman, partiye katılma düşüncesini de yüreğinden silip atmamıştı. Bir kez özgürlük sevdası sarmıştı yüreğini, bunu koparıp atmaya ölümün bile gücü yetmeyecektir. Gitmeseydi yarım kalacaktı, ama Kahraman yarımıyla yaşamak istemiyordu. O, özgürlüğe sevdalıydı, gitmek istiyordu uzak dağ başlarına. Bu konuda her iki kız kardeşiyle de sözleşen Kahraman, kararlarını tekrar partiye bildirir.

Üç kardeş de birbirlerine verdikleri sözü yerine getirmek istiyorlardı. Üçü de buna kilitlenmişlerdi. Arkadaşlar her iki kız kardeşinin katılımını kabul etseler de daha önceki nedenlerden dolayı Kahraman'ın katılmasına yine karşı çıkarlar. İki kız kardeşi de partiye katılan Kahraman, yüreğinde bir türlü durulmak nedir bilmeyen ateş yüzünden tahammülsüz biri olup çıkar. Kahraman'ın ısrarları karşısında çaresiz kalan arkadaşlar, onun bu istemini kabul etmek zorunda kalırlar.

Ve çocukluğunun hayallerine ulaşma şansına ulaşan Kahraman, ailesinin sorumluluğu

Kahraman (Seyit Ahmet Mahmut)

yerine bir halkın sorumluluğunu omuzlamaya ilk adımını atmıştır. Katılır katılmaz Önderlik sahasında eğitime alınan Kahraman, uzun bir süre Önderliğin yanında kalır. Eğitimin tamamlanmasından sonra, gerilla saflarına gitme istemini dile getiren Kahraman'ın bu iste mi de kabul edilir... Kahraman artık dağlara doğru yol alan bir savaşçıydı.

1997 yılının kasım ayında ülkeye geçen Kahraman, Çiyaye Spi, Haftanin ve Botan alanlarında kalır. Dağlardaki özgür yaşama aşk derecesinde bağlıydı. Zorlukları da vardı elbet bu yaşamın, ama O, bu zorlukların üze-

reş'e doğru yola çıkar. Orada gümrük çalış malarına katılır, burada da görevlerini layı kıyla yerine getirmeye çalışır.

16 Temmuz gecesi Kahraman ve arkadaş ları göreve gitmek için yola çıkarlar. İran top raklarında olan Sixur köyüne gideceklerdi. Fakat Kahraman ve arkadaşlarından önce kö ye İran askerleri konumlanır. Onlar, İran as kerlerinden habersiz ilerlerler gecenin karan lığında. Epey yol yürümüşlerdi, şakakların dan ter boşalıyordu. Kefiyelerinin ucuyla ter lerini siliyorlardı. Köye ulaşmışlardı artık. Sı cak bir çay içsek yorgunluğumuz kalmaz di-

Kahraman (Seyit Ahmet Mahmut)

rine de yüzündeki tebessümle giderdi. Bütün zorluklar Kahraman'ın o sessiz gülümseme siyle ortadan kayboluyordu sanki. Kahraman, büyük inancı ve bağlılığıyla zorlukları aşabil me iradesini gösteren ve artık eylemlere katı lan bir savaşçıdır. Geri çekilme kararı alınm aya kadar Botan eyaletinde kalan Kahra man, parti kararıyla Güney Kürdistan sahası na geçer. Kandil alanına gelen Kahraman bu rada bir devre eğitime katıldıktan sonra konseyin güvenliğine alınır. Uzun bir süre konseydeki arkadaşların yanında kaldıktan sonra, 2003 yılının baharında alınan kararla Kela-

yorlardı. Ve ne olduğunu anlamadan birden kurşun yağmuruna tutulurlar. Kendilerini yere atıp, hemen mevzilenirler, ama Kahraman mevzilenemez, ilk taramada mermiler gence cik bedenine saplanmıştı. Kahramanımız, öz lemlle bir gün göreceğimi umduğum Kahra manım şehitler kervanına katılmıştı. Kahraman yüreğimde sonsuz bir sızı, hiç tamamlanma yacak bir yarımılık. Kahraman yüzümde ya rım kalan bir tebessüm. Bir ömür boyu süre cek özlemin adı oluyor. Arkadaşlar şehit düş tükten sonra da yüzünde hala o sessiz tebes süm vardı, silinmemişti diyorlardı. Yüzünde

sonsuzlaşan tebessümle Kahraman, hep bizimle varolacaktı. İntikam eylemi düzenleyen yoldaşları 3 İran askerini öldürerek Kahraman'ın kanını yerde bırakmamışlardır.

Ben de hem Kahraman'ın amcası, hem çocukluk arkadaşı hem de yoldaşı olarak onun ülkeye geçtiğini Zap'ta duydum. Hastanede idim, mayına basmam sonucunda ayağımı kaybetmiştim. Tedaviye gitmem gerekiyordu. O zaman Kahraman Çiyaye Spi alanındaydı ve yol güzergahımızdaydı. Demek ki Kahraman gerilla kıyafetleri içinde görebilecektim, mutluydum, onu görmek için sabırsızlanıyordum, birbirimize anlatacak çok şeyimiz vardı. Yol, bitmek nedir bilmiyordu sanki. Ve işte nihayet ulaşmıştık. Hemen Kahraman'ı soruyorum, bir hafta önce oradan ayrıldığını söylüyorlar bana. Yine göremedim, çok üzülmüştüm. Bir gün görüşeceğimizin umudu hiç eksilmedi yüreğimden.

Dağdayken çoğu kez yakınlaştıysak da bir türlü birbirimize görme fırsatımız olmadı. Bazen aramızda sadece birkaç saatlik mesafe kaldıysa da her seferinde bir aksilik çıktı. Onu gerilla kıyafetleri içinde görmeyi çok istemem rağmen bir türlü göremedim Kahramanımı. Uzun bir süreden sonra dağlara geleceğim zaman vedalaşmak için evlerine gidip kucığıma aldığım kardeşi Rahşan ve Dirrok'u görme fırsatım oldu. İkisi de büyümüştü. Yılların özlemiyle sımsıkı sarıldım onlara. Onlara sımsıkı sarıldığım o gün Kahramanımın şehadet haberini aldığım gün oldu. Üçümüz de yüreğimizde durulmak nedir bilmeyen o fırtınayla sımsıkı sarıldık birbirimize, göz yaşlarımız birbirine karşıyordu durmadan.

*Mücadele yoldaşları adına
amcası Karwan*

anlatamıyorduk
ve anlayamıyorduk
"bir an" demiştiniz Başkanım
"bir anımı yakalayın"
örneğin akşam üstü
güneş batarken
laciverde dönerken deniz
gri bir hüznü kaplarken deniz
gri bir hüznü kaplarken yeryüzünü
ve bir umarsızlığa
sessizliğe gömülürken yorgun dünya
ne hissediyorsunuz
fırtınada
dalgalar acımasızca
odanın duvarlarına çarpardı
rüzgarlar dağların kokusunu
getirirdi adaya...
merak ederdim neler düşündüğünüzü

radıyodan eski bir halk türküsünü
dinlerken
ya da sabahları gazeteleri okurken
merak ederdim
neyi hissettiğinizi
gözlerinizi dikip gökyüzüne
havalandırmanın tam ortasında
durarak;
bir kuşun özgürce kanat
çarpınışlarına yitip gelinceye dek
bakarsınız belki...
duvarlar hep yabancı kalacak
düşlerinizin sınırsızlığına
şimdi ben kırk yıllık hayalim dediğiniz
bu dağların havasını solurken
o kahrolası
yıkılası duvarları
kısakıyorum Başkanım

Şimdi barış daha kutsal

"Şehitlere bağlı olmak demek, başarıyı sağlayıncaya kadar hiçbir gerekçe, engel tanımadan bir duruş şekli almak, bunun söz ve eylem gücü olmayı bilmek demektir."

Önder Apo

Adı, soyadı: **İsmet BAYCAN**

Kod adı: **Suat TEKİN**

Doğum yeri ve tarihi: **Doğubeyazıt
Ağrı, 1 Nisan 1964**

Mücadeleye katılım tarihi: **1994**

Şehadet tarihi ve yeri: **Mayıs 2003**

Barışa yürüyorduk. Sırtımızda tüm heybetiyle ko-
ca Zagros, önümüzde tansık ufuk çizgisine kadar
peş peşe dizilmiş mor dağlar, üstümüzde masmavi duru
gök kubbe vardı. Vadilerden inerken ve zirvelerine çı-
karken dağların, rüzgar yüzümüzü yalıyor, perçemimizi
ve bukleli saçlarımızı harman yerindeki başaklar gibi sa-
vurup duruyordu.

Yürüyorduk, kutsal toprak bizi kendine çekiyordu. Sırt
çantalarımızda binlerce yılın tarihi ve omzumuzda Barış
Güllerine dönüşmüş buketlerimiz vardı. Bu topraklarda-
ki bütün yürüyüşlerin gizini anlatmıştı bize Başkan
Apo... Ve bu kadim toprakların tarihinin aslında bir "yü-
rüyüşler tarihinden" ibaret olduğunu biliyorduk artık.

İbrahim'in Kenan, Musa'nın Sina, İsa'nın Kudüs,
Pavlos'un Roma, Muhammed'in Medine, Hüseyin'in
Kerbela, Başkan Apo'nun Bekaa yürüyüşü...

Ve '84 Ağustos'u'nda Eruh-Şemdinli yürüyüşü...
Tarih denilen o kadim şey bu yürüyüşlerin iradesiyle
çizilmişti.

Biz de yürüyorduk, 15 yıl sonra yine Şemdinli'ydi
menzilimiz. Vuslatımız ise KUTSAL BARIŞ... İsevi ruh-
larla doluyduk, binlerce ölüm makinası üstümüze doğrul-
muşken, bizler savaşırsız bir gelecek için, bütün ölüm ma-
kinalarını elimizin tersiyle itmiş, yüzümüzde, yüreğimiz-
de ve bilincimizdeki Barış Ayetleri ile Kutsal Kelamı
haykırıyorduk. "Kan dökülmesin ve kavimlerimizin ço-
cukları ölmesin, bütün silahlarımızı sevgi denizinde yıka-
tıp geldik" diye...

Yürüyüşümüzün en kadim fedaisiydi İsmet. Ömrü bo-
yunca yüzünden düşürmediği tebessümüyle, inancı, liya-
katı ve sadakatiyle yürüyordu. Önünde hazırlanmış olabi-
lecek çarmlara, tabutluklara, Kerbelalara aldırmandan
yürüyordu. Aramilerin vahaya yürüyüşü gibi... Güllüyor-
du, binlerce yüzbinlerce çocuğun, genç kızın ve erkeğin
ölümüne engel olabilecek bir yürüyüşte yer almanın he-
saplanamaz çocuksu mutluluğuyla güllüyordu...

Ölümlere engel olabilmek için, kendi ölümü umrunda
bile değildi. Dağlarda özgürdü, onlarca yıldır direniyordu
ve esir alınamamıştı. Oysa şimdi kendi rızasıyla tutsak

olmaya yürüyordu. Bizlere tutsaklığın özgürlük bilincini anlatır yürüyüşü...

Barış elçisiydi, barbar kavimlerin elçilere misafir gibi davrandığı ve acımasız Padişahların bile "elçiye zeval olmaz" diye buyruk verdiği bir geçmişi vardı bu toprakların... Ne var ki uygarlık maskeli baloya dönüştürülmüş, cüceler baş rolü kapmışlardı... Oysa Aristo asırlar öncesinden uyarıyordu, "büyük oyunları cüceler oynamamalı" diye...

İsmet'in yürüyüşünden korkanlar ve ışığından ürperenler, kendi zulüm ve karanlık tapınaklarının muhafazası için ağır cezalar yağdırdılar... Yine yürüdü, yine yürüdü İsmet. Bununla yetinmeyenler, bu kez de fiziki olarak ölümüne yol açtılar. Hem de kendi "hukuki" ve "ahlaki" sorumlulukları altında. Ama yine gülüyor ve yine yürüyor İsmet.

İsmet'in ölümüne yol açan zihniyet, bütün yozlaşmışlığıyla ifşa olmuş ve çirkef yüzüyle daha bariz olarak ortaya çıkmışken, İsmet'in kendisi insanlık cumhuriyetinin değişmez ayeti Kutsal Barış sürecini hem hızlandırmış hem de güçlendirmiştir. Yaşamı gibi, ölümsüzlüğü de

barışa vesile olacaktır.

Şimdi sormanın zamanıdır. Ölen kim?.. ve mağrur, acılı ruhlarımızla haykırmanın zamanıdır...

Ey Sinalı Musa... Ey Nasıralı İsa... Ey Hicazlı Muhammet... Ey Medyalı Zerdüş... Kalkın ve adınıza işlenen büyük cinayetleri durdurun! Kavimlerinizin çocukları 'yasa' diye 'kanun' diye öldürülüyor. Kalkın ve mezarlarınızın üstünde taht kurmuş cüceler cinayet imparatorluklarını yıkın... Kalkın ve ruhlarımıza işkence yapan zulümkarlara karşı ilahi hükmünüzü icra edin...

O bir güzellik anlatımıydı,
O bir yalnızlık çiçeği idi,
O bir masumiyet gülüydü,
O bir anlatılmazlık,
O bir özgürlük anlatımıydı...

Esfahan efsanelerinin Kutsal Dağı Agiri'nin Anka'sıydı... O, Şimdi, güneş vurduğunda yakamozlanan, ay vurduğunda menevişlenen Barış Gölü'nde kanatlarını yıkıyor. Kavmimizi yaratan Ezel ve Ebed ANKALARLA birlikte...

Ali SAPAN

Ateşin alazında bir beden

"Onlar büyük bir yaşamın sahibi ve halkın tümünün yaşamı oldular."

Önder Apo

Adı, soyadı: **Fatoş SAĞLAMGÖZ**

Kod adı: **Sema**

Doğum yeri ve tarihi: **Viranşehir
1970**

Mücadeleye katılım tarihi: **1991**

Şehadet tarihi ve yeri: **17-18**

Kasım 2003, Göteborg/İsveç

Hep bir ağızdan söylenin türkülerde gizli kaldı sesin.

Umut türkülerinin tarihin derinliklerinden getirdiği sevgileri anlattın bize.

Göğe ulaşmak isteyen bir ağacın büyüleyen heybeti, bakışlarındaki sevdâyı inan...

Asi bir boran tarif edebilir belki geriliğe karşı duruşunu.

Ak bir güvercinin ateşten sözleşmelerle devrime ve değerlere olan bağlılığının sallığı ve temizliği-din.

Dağların dorukları ne kadar da asi.

Gidenler bir sözleşmedir yankı bulan yüreklerde ve beyinlerde "alışmadık, alışmayacağız."

Umudu, kadının bilgeliği, yaratımıyla yoğurdun. Kendi bedeninin ateşinde yaratarak, o yüce sevdâyı armağan ettin tüm insanlığa.

Ve sonbaharın sarı hüznüyle karşıladık çağrındaki yüceliği....

Yüreğimiz, bedeninde tutuşturduğün kor ateşin sıcaklığında alev alev yandı adeta. Kinler ve öfkeler büyüdü. Tarih bir kez daha acımasızlığını sergiliyordu. Yanmaktan başka yol bırakmıyordu barışı yaratmaya. Büyük sevdalar, büyük bedeller istiyordu. Tarihin adaletine inanan milyonlar, verdiler bedenlerini toprağa, hiç kaygısızca. Usul usul geleceğe aktılar ardında bıraktıkları ile.

Yazın sıcaklığıydı. Koparmaya kıyamadığımız bir çiçek güzelliğiymiş zaman. Sema yoldaş ile 2001 yılında aynı eğitim devresinde 3 ay birlikte kalmıştık. Eğitim yönetimimizde yer alıyordu. Kendi önerisi üzerine bu eğitime gelmişti. Kısa bir süre birarada kalmış olsak da, tanıyan her arkadaş gibi olumlu özellikleri ile anladığım bir arkadaştı. Parti Önderliği'nin savunmalarının işlendiği ilk devreydi. Böyle bir eğitimde yer almanın sorumluluğu oldukça ağırdı hepimiz için. Savunmaları

anlamada hepimiz ciddi bir zorlanma içerisindeydik ve ağır geliyordu. Sema arkadaş geç saatlere kadar tekrar tekrar okuyor, anlamak ve kavratılabilmek için çok yoğun bir çaba içerisinde giriyordu. Öyle ki çoğu zaman uykusuz kalıyordu. Sema arkadaşın "ben yapamam" dediğini hiç duymadım. "Yapamam" Sema arkadaşın anlayışında olmayan bir kavramdı. Kendine hep "inanacaksın ve güveneceksin" diyordu. Başarma azmi ve kararlılığı insana güven veriyordu.

Önderlik çizgisini esas alan, başarıya kilitlenmiş kadın ruhuna sonsuz inancı vardı. Bu ruh karşısındaki geri duruşlara karşı, ilkeli duruşu ve savaşımlı. Sema arkadaş Sema yapan en temel özelliği idi. Savaşta, köyünden katılmış bir bayan arkadaşın kendisiyle aynı mevzide düşmana karşı amansız savaşımını anlatıyordu bazen. Diyordu ki "orada kadının gücüne ve bağlılığına inandım." Sema arkadaşın değerlere bağlılığı kendindeki sorgulama düzeyi keskindi. Savaşta yaralandığı için, ciddi sağlık problemleri olmasına rağmen, bunu hiçbir zaman gündemleştirmede. Yani çok direngen bir yapısı vardı Sema yoldaşın. Avrupa'da yürüttüğü çalışmalarda mütevazı ve emekçi kişiliği ile halk içerisinde çok sevilen bir arkadaştı.

Sporu çok seviyordu. Sabah sporlarında nefesi tükeninceye kadar koşuyor, yetmediği noktada biraz soluklanıp tekrar devam ediyordu. Çok zorlanıyordu, ama pes etmiyordu. Sema arkadaş ile aynı odada kalıyorduk. Gece geç saatlere kadar çalışıyordu. Yorgun düşen bedeni, sabah kendisini zorluyordu. Kaldırmak istemiyorduk. Kalktığında neden kendisini uyandırmadık diye bize kızıyordu. Hepimiz biliyorduk ki son noktaya gelmeyinceye kadar hastalığı yüzünden kendine zaman ayırmazdı.

Sema yoldaş ateşten bir meşale olmuş,

özgürlük yolunda yürüyor artık.

Bu çağrı bizedir. Ve en çok da kadımadır. Sema yoldaş kadının yüceliğine inanıyordu. "Ben kendime halklar arası barış meşalesi olma görevini biçiyorum. Közleşmiş birkaç kalp varsa onlara bir ısıltı, ruhsuzlaşmış birkaç beden var ise onlara bir canlılık katabilirsem amacıma ulaşmış olurum" dedi. Atılan tüm adımlara rağmen düşmanın körlüğünü, sağırlığını, imha dayatmasını boşa çıkarma amaçlıydı bu eylem. Bu dayatmalara karşı duyarsızlık, bu politikalara ortak olmanın adıydı. Sema yoldaş bunu kabullenmedi. "Alışmadık, alışmayacağız" dedi ateşten bir köprü olmak istediği halklar arasında.

Kaynağa dönüşün, kaynakta özle bütünleşmenin destansı adıdır Sema yoldaş. Sözün bittiği yerde pratiğin amansız mücadelecisidir. Sema yoldaş, direnişin, başarının ve zaferin ruhudur. Halklar arası barış ve kardeşliğin ruhudur.

Sema yoldaş bir toplantıda şehit düşen yoldaşlarını her gün rüyasında gördüğünü söylüyordu. Onların omuzlarına yüklediği ağır sorumluluktan bahsediyordu. Layık olmak gerekiyor diyordu. Şehitlerimizden devraldığı meşaleyi hiçbir zaman yere düşürmedi. Ve her gün büyüttü. Büyük fedailik ruhu ile yaptığı eylemleriyle taçlandırdı bunu. Kadına duyulması gereken inancı ve güveni kendi yüceliğiyle ispatladı. Önderliğe, şehitlere ve halklara layık olmanın gerçek yolunu gösterdi. Kendini yeniden yaratmanın, kadının ilk özüne denk ruhu ile bunu halklara ve insanlığa armağan etmenin sevincini buruk hüznümüzle senin şahsında yaşıyoruz.

Bir destandır dilden dile söylenir artık. Kır çiçeklerinden yaptığımız taç ile taçlandıracağız yüceliğini. Yaşamak ve barış için tutuşturduğumuz ateşinden, damla damla içeceğiz ölümsüzlüğü...

Halklar arasında barış köprüsü

SEMA

Parti Önderliğine

1970Urfa viranşehir de gümüyum. İşçi kesiminden gelen 9 çocuklu bir ailenin son ferdiyim. Ailem Türk kökenlidir. Herhangi bir aşirete bağlı değildir. Kendi ulus kimliğini fazla öne çıkarmayan dil, din, kültür, ırk gözetmeyen, diğer uluslardan insanlardan kız alıp vermiş bir ailedir. Devlete askerlik yapmayı reddetmiş, ama Fransız işgali döneminde başlayan halk hareketinde fâili olarak yer almıştır. Bütün bu özelliklerden dolayı 1978-79 yıllarında Viranşehir de gelişen Apocu harekete de yakınlık duymaz, ve fâili olarak içinde yer almıştır. Abim (Şaban Sağlamgöz) militanlık düzeyinde, Annem ve babam kurşelik düzeyinde hareket içerisinde yer almıştır. Viranşehirde ağı aşiretlerin hedefi durumuna gelince aile esas geldiği yer olan Urfa merkeze geri dönmek zorunda kalmıştır.

Ailem en ağır darbeyi 12 Eylül de Kürtlerle birlikte yaşadı. Abim işkencede gelit düştü. Aile baskı ve işkence- lere maruz kaldı. Devletin gözünde Kürtler ne kadar is- yancıysa, biz de o kadar vatan hainiydik. 1986'da babam nedeni belli olmayan bir şekilde işyerinde ölü bulundu. Parti ile ilişkiler kopuktu. 1988'te ben üniversitede di- ğer abim de Urfa örgütü aracılığıyla yeniden parti ile ilişki kurduk. Abim (Mehmet Sağlamgöz) 1990'da gerilla saflarına katıldı, 1991'in sonlarında Uludağ Üniversite- si'nde yürütülen YCK faaliyetlerinden sonra Dersim eya- letinde saflara katıldım. Dersim, Erzurum, Amed eyalet- lerinde kaldım. 1996 yılında yaralandım, tedavi için met- ropole gönderildim. Burada yakalandım. Gerçek kimliği- min açığa çıkmaması üzerine 8 ay sonra serbest bırakıl- dım. Cezaevi örgütünün talimatı üzerine Avrupa'ya çık- tım. 1998'den beri Avrupa'da PJA faaliyetlerinde bulun- maktayım. Komplo sürecini Avrupada yaşadım. Yetersiz yoldaşlığımızın sonuçlarını daha yakından görebildim. Önderliğin esaretinden sonra Başkanlık Konseyi'nin par- tiyi en iyi şekilde sürdürme çabası, Başkan Apo'nun ya- rattığı sistemin yakılamaz gerçekliğini daha iyi görmeme neden oldu ve Parti Yönetimi'ne güven ve bağlılığım da- ha da pekişti.

Değerli Başkanım

Sizin kadına verdiğiniz önem, kadınlara olan güzel yol- daşlığınız tüm dünya tarafından biliniyor. Bir adoda dört duvar arasına hapsedmeye çalıştıkları, aynı zamanda tüm Ortadoğu kadının özgürlüğüdür de. Bu özgürlüğü hapsed- meye çalışanlar o adamın etrafındaki engin denizleri gö- remeyecek kadar körler. Tarihsel gerçeklikle bağlantılı olarak kadına bir misyon biçtiniz. Bu misyona en iyi şe- kilde ulaştırmak artık bizim görevimizdir.

Bir rüya gördüm. Toprak kokulu bir mağarada uzanmış yatıyordunuz. Bez bayan arkadaş size yakın bir yerde otu- rmuşuk. Arkadaşlar mücadele içerisinde umunuz olduğum farklı uluslardan arkadaşlardı. Sanki her birimiz bir halkı temsilen oradaydık. Elinizi uzatınız. Tek tek şelererek elinizi tuttuk. Yanınıza yaklaşan herkesin başına bir avuç toprak döküyordunuz. Hangi arkadaşla elleriniz birleştiyse hem biz canlanıyorduk hem de siz iyileşiyordunuz. Sonunda hep- imiz sizinle birlikte ayağa kalktık. Bilinçaltına yerleşmiş umudun ifadesidir. Ama umut soyut bir kavram olarak kal- mayacak bir olgu. Özellikle biz militanlar ve kadınlar açı- sımdan pratik gerekliliğinin yerine getirilmesi gerekiyor. Siz bu konuda yapılması gereken her şeyi yaptınız. Bizim ise ye- tersiz kalan yoldaşlık yanlarımızı gidermemiz gerekiyor.

Yeni girmiş olduğumuz süreç, fedai bir ruh, ateşten daha kılgın bir yürek gerektiriyor. Ancak bu şekilde size şehitlerimize ve halkımıza layık olabiliriz. Uygulayaca- ğım eylem tarzını kabul etmeyeceğinizin bilincindeyim. Ama bazı noktalarda halklar arası köprü olmak gerekti- ğine inanıyorum. Belki o köprünlün tahtalarından birini olabilirsem ne mutlu bana. Mensubu olduğum halkın mil- liyetçi ruhunda kendi cephemden bir gedik açmaya çalı- şacağım. Ateş toprak ve küllerin karıştığı bir noktada he- dender kardeşleşebilir.

– Biği SEROK APO!

– Biği KADEK!

– Biği PJA!

9 Kasım 2003

Sema (Fatoz SAĞLAMGÖZ)

Tarihsel önemi büyük bir süreçten geçmekteyiz. Öyle bir süreç ki önümüzde iki yol var; ya kardeş halklar olarak omuz omuza verip birlikte mücadele vererek yıllardır bizi sömüren, attığımız en küçük bir hak arama mücadelemizi bile baskı ve şiddetle bastırarak kendini yazatan, her türlü dil, din, kültür farklılıklarına tahammül etmediği gibi, bunları tüketmeye çalışan ulusal zenginlikleri bütünüleştirmek yerine düşmanlık aracı olarak kullanan elimizdeki ekme kırıntılarına bile göz dikerken kendileri her geçen gün zenginleşen kendi çocuklarını zengin ülkelerde okuturken bizim çocuklarımızı kardeş halk olan Kürtlere karşı savaştırmak öldürten zamane padişahlarını tahtlarından indireceğiz ve bu cennet ülkede birlikte güzel bir yaşam süreceğiz. Ya da İsrail-Filistin sorunu gibi sonu gelmeyecek şekilde birbirimize kırdırılırken kan tüccarı ölüm tellalları kendilerini yaşatmaya devam edecekler.

Ben bu süreci Osmanlı devletinin yıkılış dönemleri-

ne benzetiyorum. O dönemde yabancı işgallere karşı savaşım yine Kürtlerden başladı ve giderek Türkiye il-lerine sıçradı. İlk halk kongrelerinin (Erzurum ve Sivas) Kürdistan'dan başlamasının nedeni de budur. Dört yıllık süreçte Kürt halkında bir zihniyet dönüşümünün gerçekleştiğine inanıyorum. Kürt halkı olarak öncülük yaparak eylemlerimizi serhildan sürecini ortak platformlarda birleştirebilirsek, önemli gelişmeler sağlayabiliriz.

Her gün meydanlara dökülen halkımızı özellikle de kadın ve gençlerimizi selamlıyorum. Yalnız bu eylemlerin daha da aktif ve etkin hale getirilmesi gerektiğini düşünüyorum. Bir duruma alıştırmak isteniyoruz: 'Önderliğin yokluğuna.' Alışmadık, alışmayacağız. Böyle bir durumu kabullenmek kendi (halk olarak) yokluğunu kabullenmek anlamına gelir. Önderlik böyle bir yaklaşıma karşı kendi tavrını koydu. Bu tavrı geliştirmek ve başarmak da bizim en temel yaşam gerekçemiz. Süreç, birilerinden bir şey beklemeden halk inisiyatifi çerçevesinde özgür iradeyi açığa çıkarma sürecidir. Ben kendime halklar arası barış meşalesi olma görevi biçiyorum.

Közleşmiş birkaç kalp varsa, onlara bir ızdı, ruhsuzlaşmış birkaç beden varsa onlara bir canlılık katabilirsem amacıma ulaşmış olurum. Eylemi başardığımda, ailem, partim, yoldaşlarım ve Kürt halkıdır. Yerime ulaşmak için ayaklarım Kürt ve Türk kadınlarının omuzlarıdır. Son sözüm meydanlarda hiç dinmemesi gereken 'Biji Serok Apo' sloganlarıdır. Toprağın, demokrasinin kalesi haline getireceğimiz Amed toprağıdır. Döşegim, silah arkadaşların yatıktıkları yerin yanındaki mezidir.

Hepinizi ulaşmamız gereken Apocu ruhun caskısıyla saygıyla selamlıyorum. Başarı hedefiyle serhildanlarda buluşmak dileğiyle.

11 Kasım 2003

Sema SERHAT

Su toprak ateş Sema ve güneş

Bu son zamanlarda ne gökyüzü sarhoş ne de geceler sarhoşluğu yaşıyor. Yalnızca bir bakıyorsun yaralanmış bir özlem gibi türkülerde kendisini ortaya koyuyor. Bazen insan bu durumu düşündüğünde, gülmek için ölmek olarak algılar, bazen de çoğalmak için bölünme diye ele alır. İşte bu anda insan sormaya başlar. Küllerinden yeniden bir yaşamın yaratılmasının anlamını....

Bir düzenek, bir sistem kendini ortaya koyar. Düşündükçe ve anlam vermeye çalıştıkça yükün ağırlaşır, sorumlulukların artar. Sorumlulukların arttıkça her şehadet sana yeni sorumluluklar üstlenmenin ve başarmanın emrini verir. Ve insan düşündüğünde şu ortaya çıkar; verilen emirle güzelliklere ve insana dair her şeyi yaratma gücüne kavuşma zorunluluğu.

Nasıl da kaldık hem böyle birbirine yakın hem de böyle uzak. Uzaklık belki fiziksel anlamda yoldaşım. Ama yakınlık beyninin içinde ve aynı yürekte atarak. Aynı yürüyüşte kutsal güneşimiz için haykıracağız. Aynı toplantıda kadınlarımızla tartışacağız. Aynı sevinçte beraber ağzı dolusu güleceğiz. Aynı zafer gününde beraber el ele bu günü karşılayacağız. En güzeli de bu değil mi? En anlamlı, içten ve dürüst olanı.

Kendi gücünü ve özgürlüğe olan sevdasını en görkemli bir şekilde ifade edenler bu tarihin sayfalarına en güzel yere nakşedilerek yaşam bulurlar. Bütün her şey onların söylediklerini ifade etmeye çalışır. Belki kuşlar, belki de akıp giden ırmaklar dahi söyler. Bütün tüm her şey ödenen bedellerle yeniden yapılır elbette ve bu sessizlik ve inkar çölü geçilir. Buna inanarak bu miras bırakıldı. Bizler de buna inanıp mirası yerine getirmeyi sağlamamız gerekir. O zaman özlemlere kavuşulur, umut sonsuza kadar varolur ve başarı yakalanır.

Sorumluluklarımıza bir o kadının da ekleyip başarma ve umudunu nakşederek yeniden sarsılmamızı sağladın Sema arkadaş. Anlatmak hiç de kolay olmuyor biliyor musun. Hep bie çekince var, ya tam anlatamazsam diye. Büyüklükleri, yücelikleri anlatmaya çalışırken kelimler bazen çok cüce kalabiliyor. Ancak en büyük sorumluluklardan biride bu güzel insanları anlatmak ve herkesle tanıştırmak. İlk kez karşılaşıyorduk. Arkadaş grubunun içerisinde esmer, gözlüklü, fazla konuşmayan bir ister istemez dikkatimi çekiyor. Dikkatimi çeken, konuşmasındaki mantık ve yüreğindeki hiç kaybetmediği ülke sıcaklığı. Avrupa ortamı ondan bazı şeyleri hiç koparamamış.. yoldaş canlılığını, ülke sıcaklığını, dağlara olan sevdasını. İlk karşılaştığımız gece bekleyip

durduk sabaha dek. Gece bitimsiz olmuştu Sema arkadaşlar. O zaman seni biraz tanıdım. Gerçi kendini anlatmadan önce, ülkenin anarılmsını ne heyecanla dinliyordun. Gerçek ve içten bir yoldaşlığın sıcaklığını buldum sende. İlk kez karşılaşmış olmamıza rağmen.

Yeni bir günün başarılar ve ve güzelliklerle şahılsın diye ufuklara açıyordun yüreğini. İçten ve yalın bir dünya yaratma istemin gözlerine ve de emeğine, çabana yansyordu. İçinde çalkalanan sulara apansızca kıyılarına bağlılık, disiplin ve dürüstlük vuruyordu. Şafak dilini biliyordu yüreğin. Yaşamı bilinçten emziriyordun. Umudu da sevinçten süzüyordun. Yaşamı kendinde böyle anlamlı kılıyordun. Her sabah geçmişin yüreğine filizlenen bir gelecek çiziyordun. Çekilen acıların sel olup akacağına inanıyordun. Mutlulukların, paylaşımların, insanlığın boğulmaması için çabalıyordun. Çünkü bunları boğulmamaktan kurtardığın an zafere kucaklayacağına inanıyordun. Urfalıym demıştin. Fiziki şeklinden dolayı direk "kurmanc mısın yoksa zaza mı" diye sonuşuma; hen Türkmenim demıştin. Urfa'yı da düşündüm. Urfa'nın bizde çok önemli bir yeri var.

Urfa

İbrahim peygamberin toprağı, su ile beslenmiş bereket olmuş, toprakta karın doyurmuş ateşle temizlenip yaşamı bulmuş semada güneş ile bütünleşmiş. Tarih boyunca nice Nemrutların zapt edemediğı, her gelenin kendinde bir parça bırakıp gittiğı kutsal toprak ancak iyi olanı hasmış bağrına, güzel olanı bütün bereketi ve güzelliğı ile süslemiş, gelin etmiş Fırat suyuna, ekmek etmiş Harran ovasına.

Urfa binlerce yıllık yaşlı ana. Ne savaşlar, acılar ve zorbalıklara tanık olmuş. Ta Sümerlerden günümüze bütün zulümleri ağıtlarına gömmüş ana toprak, yaşadığı her acıyı, uğradığı her talanı, yağmayı, yüreğinde filizlendirdiğı kahramanlarla gideren kutsal toprak.; bir yanı Karadağ'dan Şengal yaylalarına varan, Derweş ile Adule'nin aşkı, bir yanı Sivek'ten Amed'e ulaşan Mazlumla Kawa' nın ateşi, bir yanı Viranşehir' den Babile ulaşan ta-

nık yanı, bir yanı Sema ile Toroslara ulaşan yörtük yanı. Bir yanı ise, bütün damarların derinliklerinden kopup gelen Amara köyüyle Güneşe ulaşan özgür insan yanı.

Şanslı bir yerdesin diyebilirdim.Çünkü her iki ucundan keskinlikleri barındırıyordu Urfa. Kahramanlıkların ve ihanetin keskin çizgisi. Kutsal güneşimizin dediğı gibi "lanetliliğın ve kutsallığın şehri"

Sema arkadaşla kaldığımız süreçte hep emeğiyle ön plana çıkan bir duruşu vardı. Nerede bir eksiklik olursa nerede bir yetmezlik ortaya çıkarsa Sema arkadaş devreye girerdi. Yaralı olmasından kaynaklı fiziki kendisine engel olsa da o hiçbir zaman bu engele takılmazdı. Her fırsatta ülkeye geri dönmek için dayatmaları da olmuyor değildi. 1998'den beri Avrupa'da PIA çalışmalarına katılmaktaydı. Kadın ideolojisi üzerine yoğunlaşırdı. Her yaptığı sohbette kadın çizgisini özümseme ve kadın kahramanlıklarını algılamaya çalışırdı. Eğitimlerimizin, toplantılarımızın bütününde Sema arkadaş hem iyi bir katılımcı hem de iyi bir organizatördü. Grupların gelişinden, ihtiyaçlarına hatta yeniden yerlerine ulaşmalarına kadar en büyük emeğı veren olurdu. Bana sorsalar Sema'yı en iyi hangi kelimeler ifade eder diye herhalde hiç tereddüt etmeden; emekçilik, bağlılık ve değere sahip çıkan olarak ifade ederdim. İçinde hep ülkeyi yaşadığı için bir gün gidersem başarılarımla gitmeliyim derdi. Bundan dolayı hem düşünsel eğitimine önem verir hem de çevresindekilere bir şeyler vermekten asla kendisini geri çekmezdi. İlginç bir yönü daha vardı. Herkes Sema arkadaş sert, otoriter olarak bilirdi. Ama Sema arkadaşın öyle güzel bir yönü daha vardı ki; sanata olan düşkünlüğü. Güzel şeyleri izlemekten, söylemekten asla kendini geri çekmezdi. Bir keresinde iki grup eğitim sonrası karşılıklı oturmuş türküler mırıldanıyorduk. Sema arkadaş geldi bir grubu da yanına alarak türkü söylemeyi bir yarışa dönüştürdü. Sema arkadaşın sesi çok güzeldi. Çünkü yaşayarak söylüyor ve her türküyü derin bir anlam yüklüyordu. Kitle ona bağlıydı. Bir iş yapıldığında Sema arkadaş o

işin başındaysa ayrı bir güven duyuyorlardı ve bunu açık da ifade ediyorlardı. Fatma ana ona hep takılırdı "Ben bu kızları anlıyorum, onlar Kürtler ama sana ne oldu da geldin bunların içine" dediğinde espiyle karışık "teröristlik yapıyorum ana " derdin sonra da bir Türk'ün bu mücadele içinde yer almasının gerekliliğini anlatırdın. Anlattığında mutlaka kavratma istemi vardı sende. İkna etmeyi esas alırdın tartışmalarında. Tedavi koşulları epeyce zorlayınca kendi isteminle olmasa da parti talimatıyla İsveç'e geçtin. Çünkü hep çalışmalıyım derdin. Bu süreçte tedavinin zamanımıdır diye hayıflanırdın. Gerçi tedavi için gittiğin yerde de hiç biriniz çalışmalara katılmamazlık yapmayacağını biliyorduk. Tek umudumuz tedavini de ihmal etmemendi. Ancak sendeki çalışma azmi, bir şeyleri başarma isteği hepimize örnekti. Selamların bizlere ulaşıyordu. Bazen bir arkadaş aracılığı ile, bazen de bir serhildan haberinde bazen de sonuç alan bir toplantıyla. Başarıyla ve emekle ulaşıyordu bize selamın bizlere. En büyük selamı aldık senden. Küllerinden yeniden yaşamı yaratmayla, serhildanlara arasında barış meşalesi olduğunda aldık o en büyük selamını.

Sen Sema, özgürlüğün kızı ve sen yoldaş külleşen yüreklere köz, duymayan vicdana ses, güneşe ulaşan köprü.

Sema yoldaş su
Sema yoldaş toprak
Sema yoldaş ateş
Sema yoldaş güneşe çiçek

"Çiçeğimizi istiyoruz ve alacağız" eylemi-ne çığır oldun. Duyarsızlaşan yüreklere, kuruyan vicdanlara, zamana alışan kendini kendi gerekçeleriyle rahatlatan ve sıradanlaştıran her şeye tokat oldun. Bağlılığın, sevgin, duruşun ve ölümsüzleşmen zamanı sorguluyor, insanı sorguluyor. Sadece halklar arasında bir köprü değil, halkların serhildanında binlerce yürek oldun. Açtığın çığır, öğretin: birazcık insan yanı kalanlara öğretiyor ki beş bin yıllık egemenliği, egemenliklerini kan, sömürü ve kötülükler üzerine kurmuş zihniyeti paramparça etmeden senin dediğin gibi ateş topları ve külleri olmadan ne emek paylaşılır, ne sevgi anlaşılır ne de özgürlükler yaşanılır. Bizler sözümüzü yineliyoruz. Önderliğimize, halklarımıza karşı geliştirilen büyük kirli politikaları ve saldırıları senin öncülüğünde, senin duyarlılığıyla, senin meşaleyle boşa çıkartıp layık olacağız. Halklar arasında kurduğun kardeşlik köprüsünde ve serhildanlarda buluşmak dileğiyle.

Mücadele arkadaşları

İnadımın kızı Sema'ya

ağlayan kayalar suskun ağaçlar,
ve sarhoş rüzgarların eşlik ettiği
bir yol yürüyüşünde
ellerimin kalbimden sıcak olduğu
Yusufların kuyusunda vurulduğu
yaralı ve soğuk bir yol
yürüyüşünde
aldım haberini
ateşi unutmak ne mümkün
üryanım
girip kara kollarına uykunun
şafak öncesi karanlığa yol almak
bize mahsus biliyorum
bize mahsus ateşlerle uyanmak
çağı ateşle yıkamak bize
ağlama deme sakın,
biliyorum
gözlerim asi benim
kalbim aklımdan büyük
dinletemiyorum
nedir ki yarına demir almak
uzanmak kendinden uzağa
nedir ki bir ana gibi sarılmak çağa

nedir ki son yangına
ellerini uzatmak
kuyusunda Yusuflara vurulmak
çıkıp zirvesine kadim dağların
mendil sallamak nedir ki
demedin
usulca girdin kuyularımıza
usulca sevdin
ateşi söndürmedin
kuyular şimdi ateş içinde
kuyular yanıyor ellerinde
sana akıyor geçtiğim sular
sana tutunuyorum bu yol
yürüyüşünde
ellerin üryanım
ellerin ısıyor karanlığın içinde
ağlama deme sakın biliyorum
gözlerim asi benim
kalbim aklımdan büyük
dinletemiyorum
Mücadele arkadaşları adına

Şiyar

*"Şehitlerimiz onur ve insanlık sözümüzdür,
başarı ve zafer yürüyüşümüzdür."*

Önder Apo

Agır (Mustafa POLAT)

Agır (Leyla DİLEK)

Agit (Bakır ÖZDEMİR)

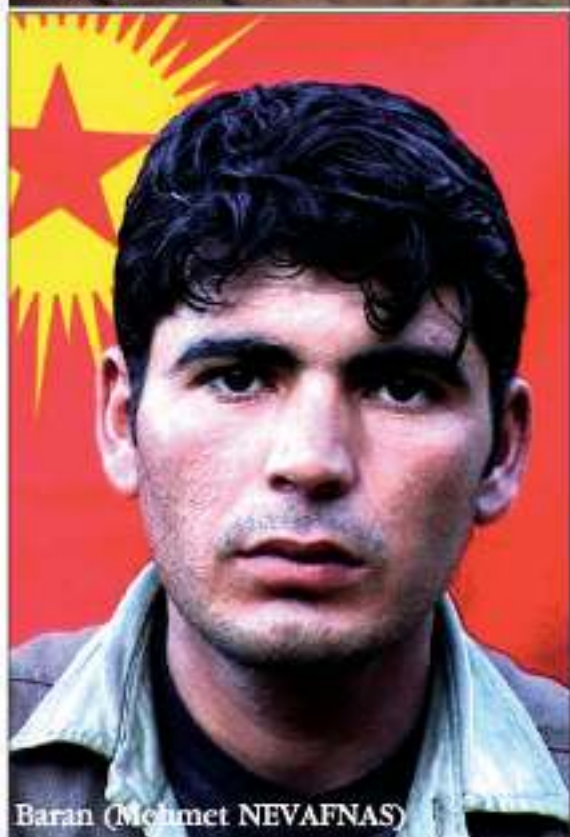
Andok (İskan TAŞ)

Argeş (Ali BULUT)

Armanç (Ali SABUNCU)

Baran (Mehmet NEVAFNAS)

Bengin (Kezban ELMAS)

Bernah (Sacide KARA)

Berxwedan (Ahmet ŞEYLAN)

Berxwedan (Awat RESUL)

Biryar (Hekar AHMET)

Botan (Kadir ÇİN)

Çayan (Bedirhan BELLIER)

Çeknas (Hasan ÖMER)

Cemsit (İsmail DAĞ)

Cesur (Bayram BAKIR)

Çiçek (Fidan KÜÇÜKKAYA)

Cudi (Mehmet UĞUR)

Demhat (Yılmaz AYAZ)

Deşti (Kemal YAKLAV)

Dijwar (İbrahim Halil BİLKAN)

Mazlum (Şehmus TOPRAK)

Dilşer (Berzan HAMZA)

Dirok (Meryem ŞEXO)

Doğan (Menan HASO)

Ejder (Ömer ÇİFTÇİ)

Ekrem (Şevket ERGÜN)

Firat (Tuncer POLAT)

Hacı (Molla KAYNAK)

Halil (Erkan BAYRAK)

Agit (Hamit SÜLEYMAN)

Hiran (Viyan SÜLEYMAN)

Mahir (Hasan ALI)

İsa (Erol BUL)

İsa (Sedat YAZICI)

Kahraman (Peyiz EBUZEYD)

Kahraman (Seyit Ahmet MAHMUT)

Kamuran (Haşım BİTİK)

Kemal (Hamza ŞEN)

Memiş (Mehmet ERGÜN)

Merxas (Mehmet KACAR)

Metin (Akif URUK)

Militan (Erkan BARÇATULMUŞAN)

Mustafa (Ethem ŞAKIR)

Nemrut (Kenan FIRAT)

Nuriyan (Güneş SİCAK)

Piro (İzzet YILMAZ)

Resul (Hikmet YAKUT)

Ruhat (Mustafa GÖK)

Rojhat (Mustafa YAKUP)

Rojhat (İsmail ALTÜRK)

Sarya (Neriman BOĞA)

Sema (Fatoş SAĞLAMGÖZ)

Serbest (Hüseyin SEFA)

Serdar (Serdar ASLAN)

Dilşad (Nebih Hacı ABDO)

Hüseyin (Hasan ERTUĞRUL)

Sarya (Elmira GALAŞOVI)

Şahin (Kemal PURMEND)

Şervan (Deniz YANAL)

Server (Nurettin DOĞRU)

Serxwebun (Emin ÖZER)

Şevger (Halil ALÖKMEN)

evfi (Fikret DEMİR)

Sipan (Vedat MERT)

Şiyar (Ahmet AKSU)

Suat (İsmet BAYCAN)

Telcoşer (Ayhan ALTIN)

Welat (Mahmut EROL)

Xebat (Cemşit ERGÜN)

Xebat (Hasip KARADAĞ)

Xemgin (Çetin KAÇAK)

Yılmaz (Nuh KAPLAN)

Yılmaz (Yıldırım YILDIRIM)

Zagnos (Engin ÇINAR)

Zamani (Salman AKBAŞ)

Zerdest (A.Rahim COŞKUN)

Zinar (İbrahim KILIÇ)

Zozan (Şehnaz SAİT)

Cenk Can (Barış ŞENOL)

Mahmut (Derviş SİNO)

Bagok (Sinan Y. DİRİM)

Pir Ali (Veysel AZAR)